εμβοές

presque rien

ε μ β ο έ ς
presque rien

ευχαριστίες

αυτό το τεύχος δεν θα είχε ξεκινήσει ούτε θα είχε ολοκληρωθεί χωρίς τη βοήθεια των φίλων που παρουσιάζονται μέσα από τις σελίδες του (ας μην ξαναγράψω τη λίστα) και της μαρίας πανέτα (για όλο το τρέξιμο και πρήξιμο με το στήσιμο, και άλλες λεπτομέρειες) (mariaianeta.com), της αναστασίας λαβδανίτη (anastasialavdaniti.tumblr.com) που σχεδίασε το εξώφυλλο του τεύχους, του θανάση αλβανού (electric knife records - από τον οποίο προέκυψε η ιδέα), του χάπυ ρότερ (για τις μεταφράσεις των συνεντεύξεων των vittore baroni, gx jupitter Larsen, και το «μετακίνησε τα αρχεία σου» του john held jr.), του thomas bey william bailey (για την άδεια να χρησιμοποιηθούν οι συνεντεύξεις), του γιώργου ρέντζου (για διάφορες συζητήσεις μας από τις οποίες προέκυψε η - μόνο γι' αυτό το τεύχος - νεκρανάσταση του absurd), του δημήτρη σοφιανού & της νατάσσας βελνίδη (επίσης για τις συζητήσεις για το θέμα), της κατερίνας τριχιά (οι πρώιμες συζητήσεις για το αν έπρεπε το filament [filamentzine.tumblr.com] να βγει ή όχι σε έντυπη μορφή έδωσαν με τον τρόπο τους λύση σε διάφορες απορίες των πρώτων ημερών αυτού του τεύχους των εμβοών), του δημήτρη τσιρώνη (επίσης για τις συζητήσεις για το «σπόρ»), της χαράς βιδοπούλου (για όλο το τρέξιμο και για το στήσιμο της σελίδας του οριλάκου), του βασίλη λέκκα (για τη βοήθεια στη μετάφραση του άρθρου «η αναγέννηση της κασσέτας»), της nina van der schaft (που μετέφρασε το «η αναγέννηση της κασσέτας»), της εύας κοκοτσάκη και του στέλλιου κορρέ (για βοήθεια στη συνέντευξη του γιώργου πρινιωτάκη, αλλά και με τη μετάφραση της συνέντευξης του tristan koreya), του κωστή κηλύμη (για τη μετάφραση της συνέντευξης του matthias andersson). επίσης ευχαριστώ και όλον εκείνον τον κόσμο που είτε συνέχισαν οι διαδρομές μας με αφορμή τις εμβοές ή γνώρισα μέσω των κασσετο(κι όχι μόνο)κυκλοφοριών του noise below ή μέσω των κυκλοφοριών της παρέας της rekem (κωστής κηλύμης, θάλεια ραυτοπούλου, άγγελος θεοδώρου).

ο τρόπος γραφής της συνέντευξης του μιχάλη τοσίδη είναι ένας φόρος τιμής στο περιοδικό 'μπιτόνι' και στον α-τονικό τρόπο γραφής του νικου σαουνη.

* (solitaire ou solidaire απο το 'ιωνάς ή ο καλλιτέχνης στη δουλειά του' του albert camus απο το βιβλίο του «εξορία και βασίλειο». ανακάλυψη χάρη σε κουβέντα με τους αργύρη μπακιρτζή και διαμαντή καραβόλα κατά τη διάρκεια της παρουσίασης του βιβλίου του ε. ζάχου - παπαζαχαρίου «βίος και πολιτεία του διονυσίου εκ φουρνά» εκδ. φαρφουλάς). it is in the brewing luminous δισκάρας του cecil taylor στη hat hut)

noise-below-diminished.tumblr.com

noise-below.tumblr.com

issuu.com/emvoes

facebook.com/emvoes

rekemrecords.tumblr.com

2016 αθήνα

design: μαρία πανέτα
www.mariapaneta.com

artwork εξωφύλλου: αναστασία λαβδανίτη

περιεχόμενα

28. χρήστος καρράς

29. al margolis

30. ιάσονας παπαδημητρίου

31. μπάμπης καγκάδης

32. ashtray navigations

33. charlie ward (stomach ache / dolor del estomago)

34. howard stelzer

35. phillip b klinger

36. gen ken montgomery

37. bohman brothers

38. παναγιώτης σπούλος

39. amk

40. dmitry vasiliyev

41. tristan koreya

42. δημήτρης τσιρώνης

43. ch-ch-ch-ch-change (του vittore baroni)

44. η αναγέννηση της κασσέτας (του frans de waard)

45. ryan marino

46. michael muennich

47. jo tanz

48. rinus van alebeek

49. postcards (του ken montgomery)

50. γιώργος αργυρόπουλος

51. matthias andersson

52. νίκος nekubi

53. μανώλης παππάς

54. στάθης βιτουλαδίτης

55. ίωνας χριστοδουλίδης

56. orila

‘ΟΙ ΑΛΗΘΙΝΟΙ ΤΟΠΟΙ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΟΤΕ’ herman melvile - moby dick

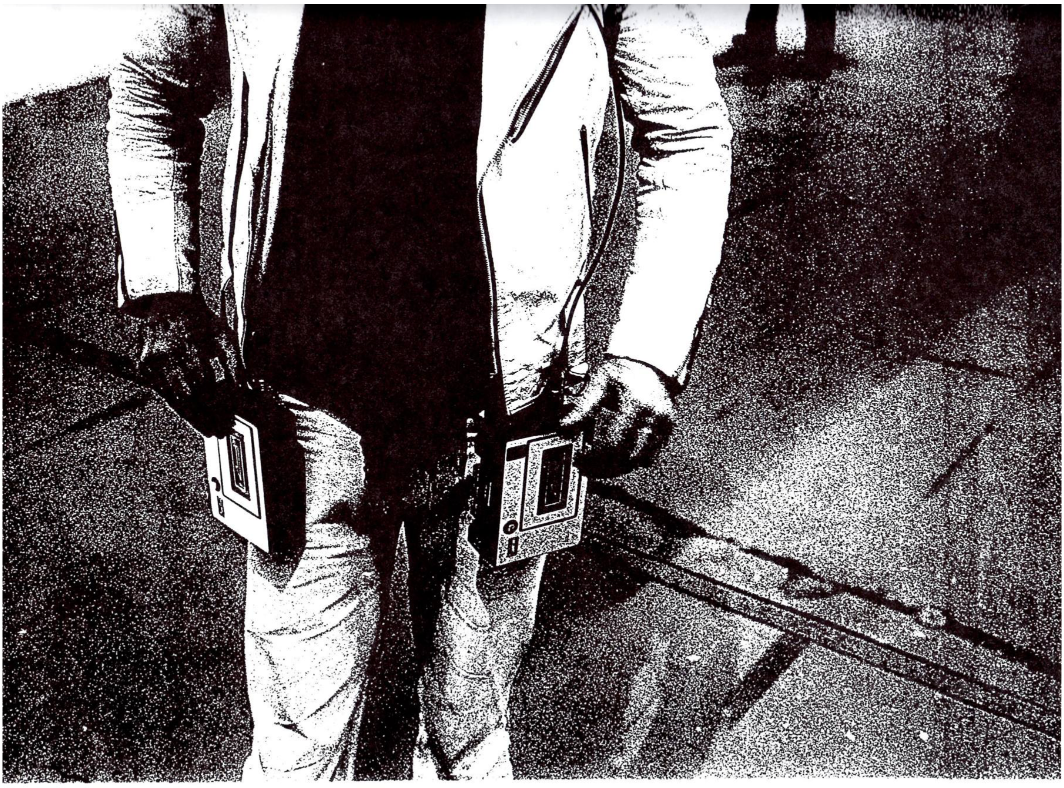
-νικόλας μαλεβίτσης

[οι αληθινοί τόποι δεν υπάρχουν ποτέ
(herman melvile - moby dick)]

the same things make her always laugh

(τίτλος δίσκου του kiyoshi mizutani στη zsf)

είμαι ακόμα εδώ.
βλέπω ότι ο david keenan ανακοινώνει ότι το underground είναι νεκρό. πως μπορεί να γίνεται αυτό αφού είμαι ακόμα ζωντανός; αφιέρωσα τη ζωή μου στη μουσική και σε άλλες μορφές τέχνης σχεδό με σοβαρότητα (χρόνου επιτρέποντος) απο το 1978. πέρασα το μεγαλύτερο μέρος του ελεύθερου χρόνου μου όσο μπορούσα δηλαδή ακούγοντας μουσική, διαβάζοντας βιβλία, βλέποντας ταινίες, κλπ - όλα αυτά στην υπηρεσία της προσπάθειας να στήσω μια αισθητική που να είναι τόσο Αντικαπιταλιστική όσο και Όμορφη. έχω χάσει μόνο χρήματα με αυτή μου την προσπάθεια. αν δεν είναι αυτό underground τότε τι θα μπορούσε να είναι; (scott foust (idea fire company)

σε μια συνάντηση το καλοκαίρι του 2012 στην αθήνα με το θανάση του electric knife (δισκάδικο στο λονδίνο με όνομα φόρο τιμής στο ομώνυμο φάνζιν του ηλία πολυχρονάκη (r.i.p.) (electricknifferecords.co.uk)) σκάει η ερώτηση πάνω στην κουβέντα που έχουμε - μάλλον περισσότερο απορία - γιατί άραγε τα παράτησε κόσμος στα 90ς ενώ ήταν φούλ χωμένος στα 80ς; με αφορμή αυτή την ατάκα θα άνοιγε μια συζήτηση για διάφορα παρεμφερή θέματα και απορίες για τη στροφή εκείνων των δεκαετιών. με απαντήσεις που άλλοτε ήταν προφανείς και άλλοτε όχι.
σ΄εκείνη την κουβέντα για πρώτη φορά με φίλο εκτός απο τους πολύ κοντινούς θα γινόταν συζήτηση για το absurd και τον τρόπο που εξελίχθηκε το newsletter αφού πάτησε πάνω στα βήματα των επιρροών του. ελάχιστοι το συνειδητοποίησαν αυτό στην ελλάδα ίσως ακριβώς επειδή όλη αυτή η πολύπλευρη κουλτούρα φάνζιν όπως το κτήνος, το ηλεκτρικό μαχαίρι, η βρωμιά, κ.α. (αναφορικά με ελλάδα, θα έλεγα n d, force mental, κ.α. απο τον υπόλοιπο πλανήτη) έσβησε ή άρχισε να σβήνει εκεί πίσω στις αρχές των 90's με μόνη εξαίρεση συνοδοιπόρου το overdub το οποίο όμως σίγησε το 2004.
ήταν μια ωραία ευκαιρία όπως θα λέγαμε για πλάκα να κάτσουμε να γράψουμε για τις επιρροές μας, για την ακρίβεια αυτό το οποίο βιώσαμε (και ζούμε ακόμα) ως 'κασσετο/θορυβοκουλτούρα'.

παρόμοιες όμως απορίες κατα καιρούς ρώταγαν και νεώτεροι φίλοι και

καμμιά φορά ρώταγαν για εκείνη η φουρνιά που ξεπεταχτήκαμε απο το grind κύκλωμα των τελών 80ς και σε σχέση με άλλο μεγαλύτερο κόσμο απο μας που ήταν στη φάση αλλά είχε ζήσει το new wave και το post punk στη γέννηση του (κάποιοι ακόμα ίσως και το punk των πρώτων ημερών) για εμάς ήταν η πρώτη επαφή με κάτι το επιδραστικό καθώς μας οδήγησε σε άλλες αναζητήσεις και περιπέτειες χάρη στα μονοπάτια που μας άνοιξε...

η δεύτερη συζήτηση για την κασσετοκουλτούρα και γενικότερα για επιρροές / καταβολές, κ.α. θα γινόταν λίγους μήνες αργότερα το φλεβάρη του '13 με τον al margolis στην αθήνα πάνω στις βόλτες που κάναμε στην πόλη λίγο πριν τη συναυλία του ως if,bwana και εύλογα όντας μια απο τις καταλυτικές επιρροές μου τόσο με την κασσετοεταιρεία του sound of pig όσο και με την εταιρεία του pogus.

ούτως ή άλλως η ιδέα ενός φάνζιν ή για να ακριβολογώ μιας έκδοσης που να είχε αναφορά τις καταβολές όχι μόνο της δικές μου αλλά μιας παρέας φίλων που διασταυρώθηκαν οι δρόμοι μας χάρη σε αυτές τριβέλιζε χρόνια το μυαλό μου αλλά ποτέ δεν ολοκληρωνόταν. ίσως γιατί δεν έσκαγε ποτέ η συγκυρία ή η ευκαιρία ή ακόμα καλύτερα να το πώ η αφορμή για να μαζευτεί το υλικό για ένα τέτοιο τεύχος και να ακολουθήσει η συνέχιση ή η διάλυση του. είχε σκάσει κάποια στιγμή μέσα στο 2012 ιδέα απο τον άκη σίνο να ξεκινήσουμε ένα φάνζιν παρέα που το βάφτισε 'presque rien' (φόρος τιμής στο αντίστοιχο κομμάτι, για την ακρίβεια σειρά κομματιών του luc ferrari), για το οποίο σιγά σιγά μαζεύαμε υλικό. ότι είχα τελειώσει με τη βραχύβια ιδέα του φάνζιν 'η λάθος άκρη του τηλεσκοπίου' που όπως αρκετές ιδέες (1) που ξεπετάχτηκαν εκεί ανάμεσα στο τέλος της τρίτης φάσης του absurd (2005-2008) και της δεύτερης φάσης της editions_zero (2004-2010) (2) ήταν ιδέες που μπορεί να φάνταζαν ωραίες η δυναμική τους όμως εξαντλούνταν σε ελάχιστο χρονικό διάστημα. μάλλον λόγω του ότι φάνταζαν ως συνέχειες των δύο προαναφερθέντων καταστάσεων παρά ως (μετ)εξέλιξη τους και κάπου εκεί εγκλωβίζονταν και πέθαιναν λόγω της έλλειψης αυτής της ουτοπικής τρέλλας που είχε αποτελέσει την κινητήρια δύναμη των δύο προαναφερθέντων. σ΄ένα μεγάλο βαθμό αιτίες για τη γέννηση ενός νέου οχήματος εξερευνήσεων υπήρχαν έλειπε η αφορμή που θα αποτελούσε την κινητήρια δύναμη να ξεκινήσει εκ νέου η αναζήτηση.

η αφορμή ήρθε εντελώς τυχαία όταν ακυρώθηκε ένα παιδικό πάρτυ το δεκέμβρη του 2012, απο ένα πρόβλημα που προέκυψε την τελευταία στιγμή. καθώς τα πάρτυ παιδιών της παρέας ήταν πάντοτε η αφορμή να βρεθούμε διάφοροι παλιοί και νέοι φίλοι και να πούμε τα νεα μας ή να πέσουν νέες ιδέες στο τραπέζι ή να αναθεωρήσουμε υπάρχουσες. η αναβολή αυτού πήγε πίσω κάποιες συγκεκριμένες ιδέες που έπαιζαν εκείνη τη στιγμή στο μυαλό μας και που με την πάροδο των μηνών που

πέρασαν θα αποτελούσαν την αφορμή που θα έδινε την ώθηση για τη γέννηση των εμβοών (σχεδόν πλήρη καταγραφή τους μπορεί κάποιος να βρεί εδώ noise-below.tumblr.com)...

...που ενώ ως ιδέα ξεκίνησαν με τη λογική να ολοκληρωθεί το ημιτελές τεύχος του presque rien που είχε βαλτώσει. για να μη μείνει ένα ακόμα φάνζιν / ιδέα να σαπίζει σε κάποιο σκληρό ή στικάκι. ήταν η συγκυρία ότι τόσο το 13 όσο και το 14 θα μπορούσε να στηθεί κάλλιστα ένα τεύχος επετειακό για τα 25 χρόνια απο τη γέννηση ή το πρώτο τεύχος του genital grinder και φάνταζε ως καλή ευκαιρία να μπούν μέσα στο τεύχος παλιές συνεντεύξεις, μεταφράσεις που για διάφορους λόγους έμειναν μετέωρες σε αρχεία ή σκληρούς.
μέχρι τον απρίλη του '13 η ιδέα για το τεύχος είναι ρευστή. αρχίζει να παίρνει την πρώτη της δομή όταν γίνεται η τρίτη κουβέντα για την κασσετοκουλτούρα με τον rinus van alebeek που ζητάει αν μπορεί το noise-below να βοηθήσει στη δημιουργία ενός athens tape run το αποτέλεσμα του οποίου θα κυκλοφορούσε απο τη staaltape που είχε ενεργοποιηθεί απο το rinus. ιδέα που δεν ευδοκίμησε. αλλά χάρη σε ένα γνωστό που ζήτησε μια κόπια του 3ου και ακυκλοφόρητου τεύχους του genital grinder. εκεί θα έπεφτα ξανά στη συνέντευξη που είχαμε κάνει με τον ηρακλή το ρενιέρη το 91 αναφορικά με το φάνζιν του 'το κτήνος' και όχι μόνο που είχε γίνει ακριβώς πάνω στο μεταίχμιο αλλαγής δεκαετίας, με αρκετά πράγματα και αλλαγές μετέωρες που μας οδήγησαν τόσο εμάς όσο και άλλους φίλους σε άλλα μονοπάτια απο αυτά που συζητάγαμε αλλά που απο την αλλη αλλάζοντας ονόματα ίσως και χρονολογίες έμοιαζαν εκείνη τη στιγμή εξίσου επίκαιρα.
εκεί ακριβώς σκάει η ιδέα πως θα έμοιαζε σε έντυπο όλη η φιλοσοφιά που είχαμε στήσει ως παρέα την τελευταία δεκαετία γύρω απο τα διάφορα πάρτυ ή δράσεις που κατά καιρούς στήνονταν είτε με αφορμή γενέθλια παιδιών ή άλλων συγκυριών και συμπτώσεων και όλη αυτή η λογική της συζήτησης, δράσης, ακόμα και αναθεώρησης ιδεών ή η διόρθωση πορείας μας σε κάποιες περιπτώσεις. κάνω λοιπόν την πρώτη βουτιά στο αρχείο του genital grinder για να βρώ την κασσέτα της συζήτησης του '91 και αρχίζω την απομαγνητοφώνηση της. καθώς στο 3ο genital grinder είχε χρησιμοποιηθεί ένα μικρό μέρος της. ελάχιστες ώρες αργότερα τη στέλνω στον ηρακλή με την ιδέα ότι θέλω να τη χρησιμοποιήσω για ένα τεύχος εν μέρει βασισμένο στην κασσετοκουλτούρα.
όχι την κασσετοκουλτούρα όμως όπως νοείται σήμερα αλλά ακριβώς στη φάση που γνωρίσαμε εμείς. μια διαφορετική (δε λέω απαραίτητα σωστή ή όχι καθώς αυτό είναι καθαρά υποκειμενικό στον καθένα) θέαση του κόσμου μας. και περισσότερο να γράψω για φίλους που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο έμπλεξαν στη φάση και η αναζήτηση αυτή τους οδήγησε σε άλλα μονοπάτια, αυτά με τη σειρά τους σε άλλα, κ.ο.κ. αλλά ο κορμός της αναζήτησης ήταν και παραμένει η μουσική.

αρκετά όμως αναφέρθηκα στη γέννηση των εμβοών. η αλλαγή του ονόματος απο presque rien σε εμβοές προέκυψε χάρη στο δημήτρη τσιρώνη (μελωβοφία) που ονόμασε έτσι συνάντηση στο σπίτι μου (καλοσκοπή φωκίδας) τον ιούνιο του 2014. μου άρεσε το όνομα και είπα να ονομάσω έτσι το όχημα της νέας διαδρομής. ο πρώτος κύκλος των εμβοών αρχίζει περίπου στα μέσα νοέμβρη του '12 κρατάει ως τον ιούνιο του '14 ως presque rien με τη λογική ενός αποχαιρετιστήριου τεύχους με αφορμή την 25ετία απο το πρώτο τεύχος του genital grinder και βάση την κασσετοκουλτούρα. εντελώς συμπτωματικά εκείνη την εποχή (και σχεδόν μια τετραετία απο τη διάλυση της), φίλοι που με τον ένα ή άλλο τρόπο είχαμε σχέση με την ιδέα της editions_zero μπλέκουμε ή στήνουμε διάφορα σκηνικά και ξεκινά στην ουσία μια νέα φάση της παρέας. ήταν μια ακόμη αφορμή για αναθεώρηση της ιδέας του φάνζιν και αντί αποχαιρετιστηρίου να αποτελέσει το εφαλτήριο για ένα νέο όχημα. θα πρόσθετα και θ' άλλαζα κάποια πράγματα στο στήσιμο του τεύχους το '15 χάρη στο λεονάρδο (χατζηϊωάννου) και συζήτηση μας για το tape trading και τον τρόπο που εξελιχθήκαμε εκείνη η παρέα που γνωριστήκαμε μέσω του tape trading που σχεδόν διατηρήσαμε τις επαφές μας (και την παράνοια για τη μουσική) ως σήμερα. οπότε ο μίτος αρχίζει να ξετυλίγεται απο το πρώϊμο ελληνικό death / grind κύκλωμα, αρχίζοντας απο το φάνζιν thrash metal που μας πρωτόδειξε δρόμους για ντέμο, κασσετοεκδόσεις, tape trading και σιγά σιγά όλη τη διαδρομή ως σήμερα.

οι εκδόσεις των πρώτων τευχών των εμβοών δεν ήταν παρά παραλαγή κειμένων αυτού του τεύχους που απλά χωρίστηκαν σε λίγο πιο λειτουργικές ενότητες. αυτές οι εκδόσεις θα άρχισαν να ξανατρέχουν πιο έντονα τη φάση του φάνζιν και να με φέρνουν σ' επαφή με νέο κόσμο οπότε ενώ ο βασικός κορμός των εμβοών έχει σχέση με καταβολές / επιρροές και κόσμο που ξεκίνησε απο συγκεκριμένες μουσικές καταστάσεις και εξελίχθηκε χάρη στις αναζητήσεις του απο τις μουσικές αυτές και που έμεινε ακόμα στο κύκλωμα με το δικό του τρόπο. δε γινόταν όμως να μην υπάρχει και κόσμος που τώρα ξεκινάει τις δικές του διαδρομές ή που αρχίζει να εξελίσσει τις διαδρομές του, γιατί χωρίς τέτοιο κόσμο ένα κύκλωμα δεν ανανεώνεται απλά σαπίζει. έτσι σε μεγάλο βαθμό προσπάθησα να στήσω μια αφηγηματική διαδρομή που ξεκινάει (όπως μόλις πριν λίγο ανέφερα) απο το tape trading κύκλωμα των τελών των 80ς, στο βασικό κορμό της παρέας που παραμένει ως σήμερα να ανταλάσσει υλικό όχι πλέον σε κασσέτες αλλά σε gigabytes, σε κόσμο που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο ασχολήθηκε ή ασχολείται με τις κασσέτες είτε αντιγράφοντας, είτε κυκλοφορώντας αλλά και την αντίληψη για την κασσετοκουλτούρα των πιο νεαρών φίλων οπως οι στάθης βιτουλαδίτης και ίωνας χριστοδουλίδης.

επίσης δε γινόταν να στηθεί τεύχος για την κασσετοκουλτούρα και να μη γίνει αναφορά στη mail art. μπορεί να είναι σχεδόν δύο κόσμοι παράλληλοι που κατά καιρούς συναντήθηκαν με ποικίλους τρόπους κι άλλοτε παρέμεναν χώρια αλλά η μη ιεραρχική και ελευθεριακή - δημοκρατικής τους δομή είναι κοινή. αν μη τι άλλο στη mail art χρωστάμε τη θεωρία του 'αιώνιου δικτύου' επηρεασμένες απο αυτές τις δύο κουλτούρες οι εμβοές τήρησαν τη βασική φιλοσοφία του absurd (γέννημα θρέμμα αυτών των 2 ρευμάτων) τη σπειροειδή αντίληψη / εξέλιξη και τη γραφή μόνο με πεζά γράμματα και χρησιμοποιήση κεφαλαίων μόνο όταν έχει να τονιστεί κάτι συγκεκριμένο ή ως οπτικό / συγκεκριμένο ποίημα να υψωθεί η φωνή κατά την ανάγνωση εκεί που πρέπει. αντιμετωπίζοντας έτσι όσους φίλους παρουσιάζονται στις σελίδες τους ως ίσο προς ίσο χωρίς εγωϊσμους και άλλες παρόμοιες αρρώστιες. η μόνη διαφορά με το absurd, είναι ότι ενώ το absurd μπορούσε να θεωρηθεί ως ηλεκτροακουστικό / οπτικό ποίημα (ιδίως το 5ο τεύχος του) οι εμβοές θα μπορούσαν κάλλιστα να θεωρηθούν κομμάτι της απίστευτης σειράς populista του φίλου michal libera. (discogs.com/label/360383-Populista)

σε τι είδους μονοπάτια θα οδηγήσουν οι εμβοές είναι άγνωστο αυτό που ξέρω είναι ότι ο κύκλος των πρώτων τευχών του με τον ένα ή τον άλλο τρόπο έχει σχέση με καταστάσεις, παρέες ή φίλους που ο συχνωτισμός μαζί τους με οδήγησε στο μονοπάτι που βαδίζω αυτή τη στιγμή.... ή για να αντιγράψω μια παλιά ατάκα απο την αυτοβιογραφία του κτήνους στο fangazine ...

είμαστε αυτοί που ψάχνουμε γι αυτούς που ψάχνουν όσους ψάχνουν όποιους ψάχνουν

για να κλείσω αυτή την (ίσως φλύαρη) εισαγωγή με το "eternal network" (3) του robert filiou ξεπεταγμένο τόσο απο τις όλες δράσεις της fluxus εκεί στα τέλη των 60ς αλλά και αναφορικά με τον ίδιο χάρη στην επιρροή του απο το ζεν.

there is always someone asleep and someone awake,
someone dreaming asleep and someone dreaming awake,
someone eating, someone hungry
someone fighting, someone loving
someone making money, someone broke
someone travelling, someone staying put
someone helping, someone hindering
someone enjoying, someone suffering, someone indifferent
someone starting, someone stoping
The Network is Eternal (Everlasting)

αθήνα 1η δεκέμβρη 2012 - φλεβάρης 2016.

νικόλας μαλεβίτσης

(1) επιγραμματικά θα αναφέρω τα 'πτώματα κάτω απο το κρεββάτι' που ξεπετάχτηκε τυχαία απο μια κουβέντα με τους χονδρό / κατσιάνη όταν τους ανέφερα ότι είχα πάθει την πλάκα μου με το 2666 του bolano. για να λάβω την απάντηση ότι εδώ και δύο χρόνια μαζεύουμε αστυνομικά που ώρες ώρες δεν προλαβαίνουμε να διαβάσουμε μαζεύουμε πτώματα κάτω απο το κρεββάτι. βραχύβια ιδέα που φάνταζε ως εταιρεία και ενσωματώθηκε στη rekem κανα δύο χρόνια αργότερα. excrete music, ομώνυμος δίσκος του violent onsen geisha που χρησιμοποίησα για όνομα blog. ξεπετάχτηκε με τη λογική να λειτουργήσει ως η συνέχεια της editions_zero. θύμιζε πιο πολύ εταιρεία παρά μια συγκεκριμένη κατάσταση οπότε ξέφτισε πολύ γρήγορα. κύκνειο άσμα της το medusa των aspe(c)t / dave phillips. η λάθος άκρη του τηλεσκοπίου, όνομα κλεμμένο απο υποτιθέμενη ομιλία του φανταστικού χαρακτήρα του dr edward moolenbeeck (hafler trio). φάνζιν που γεννήθηκε, έζησε και πέθανε σε 3 μόλις τεύχη. 1 έντυπο με συνεντεύξεις των liz allbee, giuseppe ielasi, eli keszler. 1 live τεύχος με συναυλία των liz allbee, natryx, μαργαρίτα κουρτπαρασίδου στη knot gallery και 1 τεύχος βινύλιο τη συλλογή 'παράξενα παραμύθια' (bandcamp.com/noise-below).

(2) absurd (1996-2010) newsletter που στήθηκε το 1996 (1η φάση) ως προσωπική καταγραφή καταστάσεων αλλά και για τη σειρά pure της rrr records αλλά και για νέα απο τις δράσεις της άλλης πόλης των χονδρού / κατσιάνη και των βασιλείων της ελγαλάνδης / βαργαλάνδης. απο το 2000 (2η φάση) και μετά αρχίζει να λειτουργεί το newsletter με τη λογική των φάνζιν / newsletters που το επηρέασαν (όπως n d, force mental, vital, κ.α.). απο το 2004 ως το 2008 (3η φάση) καταγράφονται με πολύ έντονο τρόπο διάφορες μεταβολές και ασταθείς παράγοντες της διαδρομής του ενώ απο το 2008 εώς το 2010 (4η φάση) είναι η ρουτινιάρικη εποχή της σταθερότητας του, με την επιστροφή της οποίας και την παύση της εγρήγορσης του έκανε τα πρώτα του λάθη.

editions_zero (1998 - 2010) ιδέα που γεννήθηκε τυχαία απο συζητήσεις το καλοκαίρι του 1998 πατώντας στις ιδέες της άλλης πόλης (που είχε σταματήσει τις δραστηριότητες της το 1997) σε μεγάλο βαθμό η αρχή της είναι επηρεασμένη απο συζητήσεις με τον κωστή δρυγιανάκη. αλλά αρχίζουν να παίζουν ρόλο και οι ηχητικές επιρροές απο γκρούπ όπως haters, nihilist spasm band, voice crack, borbetomagus, κ.α. αλλά και απο άλλες πηγές όπως alfred jarry, arthur cravan (για να αναφέρω παρά ελάχιστους). αρχίζει να εξελίσσεται ως ιδέα για μια πιο συλλογική κατάσταση. άλλοτε λειτούργησε έτσι άλλοτε όχι. άλλοτε έπεφτε μια ιδέα και την υλοποιούσαμε όλιο μαζί, άλλοτε άλλος πέταγε την ιδέα και άλλος την υλοποιούσε, κ.α. σε μεγάλο βαθμό απο το 1999 και μετά πάνω κάτω καταγράφονται εν είδη ηχητικού ημερολογίου (και των ελάχιστων φάνζιν που βγήκαν καταστάσεις που έχουν να κάνουν με παρέα φίλων ανα την ελλάδα που ανταλάσσαμε κασσέτες, βιβλία, δίσκους, προσπαθούσαμε να βρεθούμε όταν και όποτε μπορούσαμε, κ.α. απο το 2004 και με το πέρας των δραστηριοτήτων των χονδρού / κατσιάνη με το υπερδώθε αλλά και την άφιξη των πρώτων παιδιών της παρέας και της ιδέας να αρχίσουν να εξελίσσονται τα παιδικά πάρτυ σε σημείο συνάντησης της παρέας με δράσεις, συναυλίες, κ.α. δημιουργείται η 'χρυσαλλίδα' στην ξάνθη και γίνεται προσπάθεια για ένα δίκτυο παρόμοιων καταστάσεων ανά την ελλάδα που επίσης άλλοτε λειτούρηγσε άλλοτε όχι. αυτή η δημιουργική παράνοια ατόνησε γύρω στο 2010. η editions_zero επίσημα έκλεισε το σεπτέμβρη του 2010, η χρυσαλλίδα παραμένει παροπλισμένη απο το 2013 αλλά αυτή η δημιουργική παράνοια στην παρέα δεν έχει εκλείψει ακομη...

(3) (robert filiou 'research on the eternal network', περιοδικό file σεπτέμβριος 1973. αντιγραφή του john held jr στο κείμενο του 'networking : the origin of terminology' στο 'eternal network του chuck welch (μέσα 90ς). αντεγραμμένο απο το πρόσφατο βιβλίο του marco deseriis 'improper names (collective pseudonyms from the luddites to anonymous) (university of minnesota press)

ABSURD those pearls that were his eyes

ashtray navigations
[1988]
solipsism records

ο θόρυβος τους χτύπησε καθώς άνοιξαν την πόρτα, αυτή τουλάχιστον η ατάκα του gx jupitter larsen ταιριάζει απόλυτα για να περιγράψει κανείς ώρες ώρες τις εντυπώσεις μου απο το κύκλωμα. απο τη στιγμή που ξεκίναγε να στήνεται το presque rien και καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας του στησίματος του πέρασε απο διάφορες καταστάσεις, συζητήσεις, ταξίδια, γνώμες, απόψεις και ιδέες, κάπως έτσι θα επιχειρήσω να στήσω εδώ τη ραχοκοκαλιά του μ' ένα κείμενο στημένο με το χαοτικό τρόπο γραφής του absurd (θεωρήστε το ως μια μικρή νεκρανάσταση του λοιπόν μόνο γι αυτό το άρθρο που παίζει το ρόλο newsletter μέσα στο φάνζιν).

όπως προανέφερα στον πρόλογο (the same things make her always laugh), ξεκινάει απο μια τυχαία κουβέντα. καθώς βλέπαμε μια παρέα 40ρηδες του κυκλώματος μεγαλύτερο κόσμο (ενίοτε και συνομίληκους) είτε να θεωρούν ότι όλα έχουν ειπωθεί ή ότι δεν έχουν πλέον νόημα. οι μικρότεροι δεν έχουν την ίδια τρέλλα με μας ή την ίδια λογική. εκεί ξεκίνησαν οι πρώτες σκέψεις ότι ώρες ώρες βρισκόσουν σε συζητήσεις με μεγαλύτερο, συνομήλικο ή μικρότερο κόσμο και ένοιωθες ότι αντιμετωπίζεις κάτι στο κύκλωμα που μοιάζει με χάσμα γενεών. μπορεί αυτό που λέμε 'χρυσή εποχή' να είναι πίσω μας αλλά σε μεγάλο βαθμό αυτό είχε σχέση με την επικοινωνία και την ανάγκη να βρείς κόσμο με την ίδια τρέλλα με σένα που αναλόγως που βρισκόσουν γεωγραφικά στον πλανήτη μπορούσες να τον βρείς δίπλα σου, σε μια γειτονική πόλη, σε γείτονα χώρα ή στην άλλη άκρη του κόσμου δεν έχει αλλάξει. έχουν αλλάξει τα μέσα, δεκτό, δε στέλνεις πιά αγγελίες σε περιοδικά για penpals ή για κόσμο που έχει την ίδια τρέλλα με σένα. δε χρειάζεται να ψάχνεσαι όπως το κύκλωμα των ασυρματιστών να στήσεις δικό σου πομπό και να ρχεσαι σ' επαφή με άλλους τύπους στην ελλάδα ή τον πλανήτη μέσω ασυρμάτων και να διατηρείτε την επαφή ακόμα και μέσω συνδέσμων ερασιτεχνών ασυρματιστών και των περιοδικών τους ή μέσω καρτών. δε χρειάζεται καν ώρες ώρες να μπαίνεις σε συζητήσεις σε φόρουμ στο ίντερνετ γιατί ο τρόπος που έχουν εξελιχθεί τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης (twitter, facebook, κ.α.) έχουν απλοποιήσει (ή διαλύσει κατ' άλλους) αυτές τις διαδικασίες. μπορεί αρκετοί να βρεθήκαμε στο κύκλωμα για τελείως διαφορετικούς λόγους, ή να το ανακαλύψαμε απο τυχαίες συμπτώσεις όπως εκεί στα 15 μου θα ανακάλυπτα τον κόσμο των φάνζιν, και θα πρωτοδιάβαζα για underground, ντέμο, κ.α. απο ένα άρθρο του ανδρέα του βενιέρη στο metal hammer / heavy metal. το μάρτη του '88. ως τότε την κασσέτα την είχα ως μέσο αντιγραφής δίσκων. μαθητής τότε και όπως και άλλοι συμμαθητές κρατάγαμε λεφτά απο χαρτζηλίκια για να αγοράζουμε κανένα δίσκο. για την ακρίβεια αγόραζε ένας ένα δίσκο τον αντέγραφαν δέκα κ.ο.κ. άντε και mixtapes που έγραφε η μητέρα μου απο τη δισκοθήκη της ή το ραδιόφωνο και ακούγαμε μετά στο σπίτι ή στο αυτοκίνητο ή σε διακοπές, ταξίδια.

θα μάθαινα για το φάνζιν thrash metal απο τη στήλη του αλέξανδρου ριχάρδου στο ποπ & ροκ δύο ή τρείς μήνες αργότερα αλλά θα κατάφερνα να βρώ τεύχος του το σεπτέμβρη του 88 στο rock city. είχε μεσολαβήσει η μικρή αυτή εισαγωγή στον κόσμο του underground και κάποια πρώτα

γράμματα σε πρώτες διευθύνσεις όταν το καλοκαίρι του ‘88 με το φίλο μου το γιώργο τον αργυρόπουλο (δεν αναφέρομαι στο γιώργο του fanzines. gr αλλά στο γιώργο που σήμερα είναι καθηγητής jazz κιθάρας στο ωδείο μουσική πράξης, βεϊκου 33, κουκάκι, σπίτι του πάλαι πότε ‘μικρού μουσικού θεάτρου') μεταξύ ακρόασης του power and pain των whiplash και war and pain των voi void γεννιέται η ιδέα για ένα φάνζιν. όνομα του metallic slaughter.

(τίτλος της κασσετοσυλλογής που έκδωσε το φάνζιν trhash metal το δεκέμβρη του 88)

ή πως ξεκινάει το φάνζιν thrash metal, μια εισαγωγή απο το σπύρο παπαναστασάτο (vomit / ηχορύπανση) για τη δημιουργία του, πως ξεκίνησε η παρέα του (στην ουσία οι nuclear thrashers vomit να ασχολείται με το tape trading, πως αποφασίζουν να στήσουν την πρώτη τους κασσετοσυλλογή το ‘deathfuck’ (που ήταν και η πρώτη φορά που συνειδητοποιούσα ότι ήταν σχετικά εύκολο να στήσεις μία). με το σπύρο γνωριζόμαστε το φθινόπωρο του 88, πρώτα με ένα γράμμα για πληροφορίες για το ντέμο των vomit και μια πιθανή συνέντευξη για το metallic slaughter. θα βρεθούμε για πρώτη φορά τον οκτώβρη του ‘88 στο πατάρι του δισκάδικου της αθηνας που θα μου γνωρίσει όλη την παλιοπαρέα (rotting christ, sadistik noise, danger cross, κ.α.) αρχές δεκέμβρη του ‘88 με ένα φίλο απο το σχολείο το μήτσο τον τριαντόπουλο θ’ ακούσουμε το reek of putrefaction των carcass. μέσα στα πρώτα 5’ λεπτά της ακρόασης που έχουμε πάθει σοκ θα πάρουμε την απόφαση να κάνουμε ένα death / grind φάνζιν όνομα του το τραγούδι που άνοιγε το

δίσκο ‘genital grinder’. στο οποίο θα μπεί και ο σπύρος το φλεβάρη του 89 και το πρώτο τεύχος θα βγεί έπειτα απο ιδέα του σπύρου τον ιούνιο του ‘89 σε 100 αντίτυπα και είχε 100 α4 σελίδες υλικού. ακολουθούν τα δύο πρώτα γράμματα που ανταλλάξαμε με το λεονάρδο χατζηϊωάννου το καλοκαίρι του 89 καθώς και ένα μικρό του κείμενο που βάζει εν μέρει τον αναγνώστη στο κλίμα της εποχής με αλληλογραφία, tape trading, κ.α. ήδη έχουμε βρεθεί ως τότε μια παρέα που ανταλλάσσουμε κασσέτες μεταξύ μας ή με αγγελίες σε περιοδικά του εξωτερικού και ελλαδας με κόσμο απο έξω και ελλάδα. απο μια μικρή λίστα με ντέμο που ξεκινήσαμε όλοι αρχίζει να μεγαλώνει η συλλογή μας....

ο σπύρος σα μεγαλύτερος μας έμπασε σε πιο ‘περίεργες’ μουσικές. απο τη μία λόγω της ηχορύπανσης που ισορροπούσε ανάμεσα σε δύο κυκλώματα λόγω των μελών της τόσο του punk όσο και του metal αλλά και των δικών του διαδρομών. απο συζήτηση και ιδέες που έπεσαν εκεί το καλοκαίρι του 89 θα ξεπεταχτούν οι varathron απο ιδέα του στέφανου καρασσάβα που συνεχίζουν να παραμένουν ένα απο τα πιο αγαπημένα μου ελληνικά black metal γκρούπ εδώ και μια 27ετία. το line up του πρώτου ντέμου είναι ίσως και ο κολοφώνας της παρέας (γιάννης βεκύρης (danger cross), mutilator (rotting christ), σπύρος παπαναστασάτος (ντράμς) και ο στέφανος (φωνή). ήταν ένα καλοκαίρι που ξεκίναγε η αναζήτηση μου σε πιο περίεργες μουσικές αλλά και που θα ηχογραφούσα ένα ντέμο που ήθελα να το βγάλω ως πρώτη κυκλοφορία δικής μου κασσετοεταιρείας. όπως και με το όνομα των varathron έτσι κι εδώ ο σπύρος πέταξε σε μια κουβέντα το necrocannibalistic of necrocannibalismo που γούσταρα ως όνομα και έτσι έβγαλα την πρώτη μου κασσέτα το repulsive noise του one man noisecore offshoot μου, sickness.

καθώς τα διάφορα ντέμο και φάνζιν σκάνε στο κύκλωμα γίνεται η πρώτη έκρηξη της σκηνής. και μπορεί μεγαλύτεροι της σκηνής να είχαν (ή να μην είχαν) αντισώματα οι μικρότεροι ξαφνικά για ένα μικρό διάστημα βρισκόμαστε στα 15 - 16 μας να αρχίζουμε να πέρνουμε τους εαυτούς μας σοβαρά με ότι καταπιανόμαστε. εκεί ευτυχώς βρέθηκαν άνθρωποι όπως ο σπύρος (ιδίως) που μας κράτησαν τελικά προσγειωμένους έκτοτε όταν θα βλέπαμε αντίστοιχες καταστάσεις στο κύκλωμα ή θα αλλάζαμε δρόμο ή αν αφορούσε φίλους πάντοτε έπεφτε το ανάλογο προσγείωμα. με την κυκλοφορία του altars of madness των mordib angel το καλοκαίρι του 89 απο την earache και αρχίζει σταδιακά να σκάει η μόδα του death metal άλλοι σιγά σιγά κάποιοι απο την παρέα έχουμε αρχίσει να ψαχνόμαστε με πειραματικά, ανεξάρτητα κ.α και επειδή αρχίζουν να φαίνονται τα πρώτα δείγματα ότι κάποιοι θα πάρουν σοβαρά την ως τότε λογική του death metal και ο θεατρινισμός, παιχνίδι με σύμβολα, αντιλήψεις αρχίζει να γίνεται αυτοσκοπός. έτσι ενώ στα 80ς έχεις γκρούπ που παίζουν με στυλ που έχει προκύψει απο διάφορες υποκουλτούρες των 60ς ή των 70ς (τσοπεράδες, hells angels, rock n roll, hard rock, πρωϊμο heavy metal, κ.α.) για τις οποίες αξίζει κανείς να ανατρέξει στο subculture (the meaning of style) του dick hebdige για να πάρει μια ιδέα και γκρούπ που ξεκάθαρα λέγαν σε συνεντεύξεις να μη παίρνει κανείς στα σοβαρά αυτό το στύλ που έβλεπαν στη σκηνή αρχίζει σιγά σιγά να χάνεται αυτή η

λογική. ή τουλάχιστον να επιβιώνει στη μετεξέλιξη του doom metal και σε γκρουπάρες όπως οι cathedral, sleep, st. vitus που ήταν πιο κοντά σε αυτό το κλίμα και λογική. το κύκνειο άσμα εκείνης της απίστευτης εποχής και παρέας θα έρθει με το φάνζιν genital necrosis. συνεργασία του genital grinder με το meganecrosy των rotting christ (που βοηθούσε ο στέφανος και ο βαγγέλης ο ζαούτσος).

σατόρι στην αθήνα ή la boite de pandore

(παράφραση του 'σατόρι στο παρίσι' του κερουακ. το la boite κομμάτι και δίσκος του lt caramel)

απο το καλοκαίρι του 89 αρχίζει η αναζήτηση για πειραματικές και πιο περίεργες μουσικές είτε αυτές είναι kraut, ψυχεδελικά, progressive, industrial, folk, punk, κ.α. με το σπύρο απο εκεί που γράφαμε ντέμο ο ένας στον άλλο αρχίζει να αλλάζει η αντιγραφή σε αντιγραφή δίσκων, συναντήσεις με φίλους και συζήτηση / ακρόαση δίσκων. ακόμα και με την αλληλογραφία με διάφορους φίλους που κάναμε tape trading αρχίζει να φαίνεται η αλλαγή αυτή. εκεί που γράφαμε ντέμο στις κασσέτες στα κενά ηχογραφούσαμε πειραματικά κομμάτια που μας άρεσαν και αναφέραμε τις νέες ανακαλύψεις μας ο ένας στον άλλο. λίγο καιρό αργότερα χάρη στο σουηδό φίλο tommi korhonen θα ανακάλυπτα το herb mullin απο το split tape του με το γκρούπ του tommi τους lucius. ο herb mullin απο θορυβώδες grind θα γυρίσει σε θόρυβο και θα συνεχίσει απο ένα σημείο και μετά να παίζει με το όνομα του lasse marhaug.

έρχεται η ανακάλυψη της σκηνής της united dairies και των nurse with wound. άλλα γκρούπ απο εκείνη την παρεα όπως current 93, death in june, sol invictus επίσης αλλά δε με τράβηξαν ποτέ όπως και όλη αυτή η death/dark/coldwave σκηνή για το λόγο ακριβώς ότι πάντοτε μου έφερνε στο μυαλό το λόγο που δε ξαναγύρισα στο μέταλ μετά το τέλος της πρώτης φάσης του grind. πολυφορούσαν ένα στύλ που απεχθανόμουν στο μέταλ και ώρες ώρες έβγαζαν το αίσθημα ότι παραπέρναν τους εαυτούς τους στα σοβαρά χωρίς λόγο. μπορεί να είχε ενδιαφέρον αυτό το παιχνίδι με βικτωριανή αγγλία, κλπ αλλά το προτιμούσα σε συγγραφείς οπως lovecraft, poe, machen παρά σε μουσική. σε μεγάλο βαθμό πάντοτε η ευρωπαϊκή σκηνή είχε αυτό το πρόβλημα, το παιχνίδι με την 'ιστορία' που κατα το δοκούν (και καμμιά φορά από την ανάλογη πείνα ή μη ή την άδεια τσέπη) χρησιμοποιούταν απο διαφόρους ως αιτιολογία αλλαγής στύλ. σε αντίθεση με την αμερικάνικη σκηνή (ή την αυσραλέζικη / νεοζηλανδέζικη σκηνή) που πάντοτε σε μεγάλο βαθμό τη χαρακτήριζε μια συνέπεια αναφορικά με την πορεία και εξέλιξη κόσμου που εμπλεκόταν σε αυτή. έχει αρχίσει και το ενδιαφέρον για διάφορα φάνζιν πέρα απο το μέταλ κύκλωμα όπως τα rollin under, σκιές του β-23, ανοικτή πόλη και ξαφνικά ανακαλύπτω το νέο ροκ του γιώργου πρινιωτάκη. ήταν μια απο τις καλύτερες ανακαλύψεις εκεί στις αρχές των 90ς. ως τότε και ενώ ξεκίναγε η τρέλλα του cd και τα βινύλια σταδιακά άρχιζαν ή να ξεπουλιώνται σε γελοίες τιμές ή να επανεκδίδονται διάφορα 'κλασσικά πειραματικά / industrial LP π.χ. απο τη mute τα throbbing gristle, κ.α.

έβρισκε στην αθήνα κανείς διάφορα πειραματικά των 80ς. το πρόβλημα ήταν ότι σε μεγάλο βαθμό οι μουσικές αυτές είχαν να κάνουν με τα τέλη 70ς/ αρχές άντε μέσα 80ς και σχεδόν δεν ήταν γνωστό τι γινόταν εκείνη την εποχή στη σκηνή. όλη αυτή - η τότε λεγόμενη post industrial - σκηνή απο γκρούπ όπως illusion of safety, hands to, κ.α. (με εξαίρεση ότι κάποια στιγμή έσκασαν δίσκοι τους λόγω της complacency εταιρείας του dan burke των illusion of safety στην ελλάδα λόγω του δικτύου διανομής της), δεν ήταν τόσο πολύ γνωστή. ο γιώργος πέρα απο άρθρα για κάποια απο αυτά τα γκρούπ στο νέο ροκ θα έβγαζε και την κασσετοσυλλογή rhythm and passion το καλοκαίρι του 89 θα την ανακάλυπτα σχεδόν ένα χρόνο αργότερα αλλά ήταν η συλλογή που με έφερε χάρη στο βιβλιαράκι της με τις επαφές των συγκροτημάτων σε ένα άλλο κόσμο. αυτόν του αμερικάνικου κασσετοκυκλώματος και της ευρωπαϊκής πειραματικής σκηνής. έγραψα σχεδόν σε κάθε πειραματικό σύνολο της συλλογής και για πρώτη φορά ήρθα σε επαφή κόσμο όπως ο dan burke και έμαθα για τους illusion of safety, cheer accident, την εταιρεία του complacency, κ.α. χάρη στη συλλογή θα ανακάλυπτα τους hands to του jeph jerman που μαζί με το dan burke και άλλο κόσμο της τότε σκηνής του σικάγο (jim o' rourke, κ.α.), έτρεχαν τους city of worms και άλλα side projects. ο jeph έτρεχε την big body parts (bbp) βγάζοντας δικές του κασσέτες και απο άλλο κόσμο. ο θόρυβος εκείνων των ημερών θα έδινε σταδιακά θέση σε πιο μικροσκοπικούς ήχους ή σε ήχους που θα προέρχονται απο ξερά δέντρα, αντικείμενα, field recordings και ο ήχος όσο και το όνομα θα άλλαζαν σταδιακά στο δικό του. η κουβέντα που κάναμε το '13 δίνει μια ιδέα για αυτή την πορεία / εξέλιξη. θα ερχόμουν σ' επαφή με τον gianfranco santoro που έπαιζε ως lsd organisation, έτρεχε το mail order 'discipline prods' και έβγαζε το φάνζιν rattlesnake arena. εκεί μαθαίνω για το frans de waard και την εταιρεία του korm plastics, το γκρούπ του kapotte muziek και το newsletter του vital. το vital ήταν το newsletter που τότε λειτουργούσε με τη λογική ότι παρουσιάζω ένα γκρούπ με άρθρο ή μικρή συνέντευξη, ένα μικρό labelspot για κάποια εταιρεία, λίγες κριτικές και νέα. ήταν ακριβώς η έκδοση που με ώθησε να στήσω με τη λογική newsletter το 2ο τεύχος του genital grinder που βγήκε το δεκέμβρη του 90 με άρθρα για brighter death now, hands to, κ.α. θα έπαιζε αργότερα καταλυτικότερο ρόλο στη γέννηση του absurd. η κουβέντα με το frans de waard αρχίζει το 92 για το 3ο και ακυκλοφόρητο τεύχος του genital grinder και με μια μικρή διακοπή 21 χρόνων θα συνεχίσει το 13 για τα ενδιάμεσα κενά.

χάρη στο γιώργο τον πρινιωτάκη δεν έμαθα μόνο για το τότε κύκλωμα, ο γιώργος μέσω του νέο ροκ διένεμε το cut! των poison dwarfs κασσέτα που είχε βγάλει η γερμανική irre tapes του matthias lang. θρυλική ευρωπαϊκή κασσετοεταιρεία των 80ς ως το πρώτο μισό των 90ς που έσβησε. ο matthias λειτουργούσε με μια επιδραστικότατη αντίληψη του κασσετοκυκλώματος και της κασσετοκουλτούρας. έδινε σε κόσμο την άδεια να αναπαραγάγει τις κασσέτες του και να τις διανέμει ακόμα και με διαφορετικά εξώφυλλα υπό την ομπρέλλα ακόμα και δικών τους εταιρειών φτάνει απλά να αναφέραν ότι είχε κυκλοφορήσει και απο τη δική του irre

tapes. μια μικρή αναφορά στην irre tapes γίνεται λοιπόν αναπαράγοντας τη συνέντευξη του matthias απο το 30 και ακυκλοφόρητο τεύχος του genital grinder. αυτή τη λογική την είχα συναντήσει και λίγο νωρίτερα απο το εγγλέζικο distro bbp. για την ακρίβεια ήταν πάνκηδες που διένεμαν διάφορα ντέμο γκρούπ και διέθεταν τα έσοδα για διάφορους σκοπούς. το φθινόπωρο του 90 κι ενώ ο γιώργος έχει αρχίσει να δουλεύει ως ηχολήπτης στο στούντιο των tresspass και έχει ξεκινήσει τους wasteland με φέρνει σ' επαφή με το matthias lang απο τον οποίο το 91 θα ζητούσα να βγάλω το quester των city of worms. με το γιώργο είχαμε συζητήσει την ιδέα μηπως στήναμε μια κασσετοεταιρεία απο κοινού. ήταν μια παροδική ιδέα όπως έχουν σκάσει και φύγει αρκετές άλλες στην πορεία των ετών αλλά μου άρεσε η ιδέα να ναι μια κασσετοεταιρεία με δύο ονόματα 'νέο ροκ' για το γιώργο και ως παρακλάδι της necrocannibalistic.. για πιο πειραματικές μουσικές να χρησιμοποιήσω το όνομα harsh dept. λίγο έλειψε να βγεί και ως πρώτη κυκλοφορία το (ως σήμερα ακυκλοφόρητο) evil των γερμανών dsip του siegmar friecke. με το γιώργο θα χανόμασταν αλλά χάρη στο γιώργο έσκασε η αφορμή για την κατάβαση της κασσετοεταιρείας μου σε πιο πειραματικά μονοπάτια.

chance meeting on a dissecting table with a sewing machine and an umbrella

(τίτλος του πρώτου δίσκου των nurse with wound)

μέσω της αλληλογραφίας αρχίζει να ανοίγει περισσότερο ο κόσμος των λεγόμενων 'πειραματικών', 'σκοτεινών' ή πείτε το όπως θέλετε μουσικών. χάρη στις πρώτες ανταλλαγές με κόσμο απο περισσότερο πειραματικά κυκλώματα αρχίζουν να σκάνε και οι πρώτες πιο πειραματικές κυκλοφορίες στη θυρίδα μου. αρχίζω να ανταλλάσω κασσέτες ή να στέλνω δείγματα σε διάφορα φάνζιν ή newsletter της εποχής. ήταν μια απο τις πιο εύκολες λύσεις και για επικοινωνία μέσω της μουσικής που κόσμο που είχαμε τα ίδια ενδιαφέροντα αλλά και λόγω της δυσκολίας για εξαγωγή συναλλάγματος (δεν υπήραν κάρτες, paypal, iban, τραπεζική επιταγή για εξωτερικό ήταν σχεδόν μόνο για συνδρομή σε περιοδικό ή για αγορά αγαθών ως ιδιώτης αλλά τα τραπεζικά έξοδα ήταν απίστευτα. αρχίζει λοιπόν η ανταλλαγή κασσετών ή η αποστολή χρημάτων κρυμμένων σε φάκελλο με όποιο ρίσκο και τίμημα και αν είχε καμμιά φορά αυτό).

αρχίζω και ψάχνομαι και στην ελλάδα αν υπάρχουν άλλες κασσετοεταιρείες ή κασσετοεκδόσεις απο περισσότερο πειραματικές μουσικές. ήδη στο grind κύκλωμα είχαν σκάσει κάποια πειράματα όπως το ντέμο των catacreourgisis (side project των rotting christ με το σάκη και το μίμη να χρησιμοποιούν αντικείμενα καθημερινής χρήσης (σκούπες, μίξερ, κ.α) ηχογραφημένα σε γρηγορότερη ταχύτητα και παιγμένη σε κανονική κατά την ηχογράφηση του μάστερ του ντέμο) ή το χαοτικό ντέμο του 'περιθώριο' για το οποίο έμαθα απο την penpal στήλη στο 'αγόρι' (όσο τρελλό και αν ακούγεται σε κάποιους σήμερα, 12ρηδες - 15ρηδες τότε στην ελλάδα που γουστάραμε μέταλ ερχόμασταν σε επαφή επίσης και μέσω penpal αγγελιών και σε τέτοια περιοδικά εκτός απο άλλα που

ακολούθησαν αργότερα kerrang!, κ.α.) το πρώτο φρηκαρισμένο ντέμο που άκουσα στη ζωή μου. με πρώϊμα και απλοϊκά (σήμερα ακούγοντας το) cut-up και tapes με θραύσματα απο ταινίες, κ.α που άνοιγε με τον 'ύμνο του ξεπλένη' που δεν ήταν τίποτα περισσότερο απο τον εθνικό ύμνο με διακοπές / παρεμβολές ηχογραφήσεων απο κλανιές, ξερατά, ρεψίματα, κ.α. και ερχόταν με μια σελίδα α4 φωτοτυπημένη με το φρικιό που το χε ηχογραφήσει να δίνει δικές του χρηστικές προτάσεις της γαλανόλευκης (αιώρα, τσουληθρα, κ.α.). τα θεωρώ και τα δύο μαζί με τις δύο κασσέτες του fish eye view (side project του πέρη του τσουκαλά (nuclear thras με τους asfyx & grind με τη βιομηχανία λιωμένων αντιλήψεων τότε, χαϊνηδες αργότερα, σήμερα baba zula) ως τα πιο outiser που έβγαλε το αθηναϊκό thrash/death/grind κύκλωμα εκείνης της εποχής.

απο το rollin under (ή τις σκιές του β-23) ανακαλύπτω την εκμετάλλευση tapes των σάρκα (sarkaband.gr) αλλά ήταν πολύ πιο 'πανκ ροκ' για τα αυτιά μου. το rollin under το πέτυχα ως φάνζιν αλλά δεν είχα ποτέ τις κασσέτες του. χάρη σε αυτό και τη συνέντευξη των lost bodies που θα έβαζε σε τεύχος εκεί στις αρχές 90ς θα μάθαινα για τις κασσέτες τους αλλά θα πρωτάκουγα μόνο απο cd με επιλογές και απο τις δύο που είχε κάνει ο γιάννης ο αγγελάκας και θα βγαινε απο τη lazy dog. κάποια στιγμή θα ανέφεραν οι σκιές του β-23 κάποιους λαρισαιούς πειραματιστές 'αίμα' αλλά ποτέ δεν πέτυχα κασσέτα τους. θα μάθαινα για τους αιγαλεώτες 'άσυλο' κάποια στιγμή στα μέσα των 90ς. θα γνωριζόμασταν με τον τάκη και τον πάνο που έβγαζαν τα φάνζιν transport και apart αντίστοιχα και είχαν κυκλοφορήσει με το φάνζιν κανα 2 κασσέτες τις οποίες και δεν απέκτησα ποτέ.τις κασσέτες του δημοσιοϋπαλληλικού ρετιρέ δεν τις απέκτησα επίσης με εξαίρεση μια κασσέτα επιλογή απο τις δύο που θα μου έγραφαν κάποια στιγμή στα μέσα 90ς ο θανάσης και η αλεξάνδρα (χονδρός / κατσιάνη) το ηλεκτρικό μαχαίρι θα ήταν μια τρομερή ανακάλυψη και η βρωμιά με τις αναφορές της ενίοτε στους spk, κ.α. (επίσης μια κασσέτα της βρωμιάς δεν απέκτησα ποτέ). κι εκείνη την εποχή σκάει τεύχος του κτήνους. ως τότε το χα ακουστά ως όνομα απο το σπύρο ή και απο άλλους γνωστούς αλλά δεν είχα δεί κανένα τεύχος του. θα με ξετρέλλαινε το τεύχος που κυκλοφόρησε τότε στις αρχές των 90ς. θα σκαγε το 91 το 2ο κύμα της αθηναϊκής grind σκηνής με τους necropsy, τη σεξουαλική διάρροια (στην ουσία τα 2/3 necropsy με το φίλο λευτέρη τον 'ανατόμο' (ψευδώνυμο λόγω της αρρώστιας του επίσης με carcass αλλά και απο τα νυστέρια που είχε πάντοτε κρυμμένα στο μπουφάν του)) κ.α. και θα έσκαγε ένα γράμμα απο τον πέτρο τον τασιό που ήθελε να στήσει μια κασσετοσυλλογή με γκρούπ εκείνης της φάσης τη disgusting core. ήθελε ένα κομμάτι των sickness και απο την επαφή προκύπτει μια αναβίωση του genital grinder. θα μπλέκαμε στο τεύχος που το δουλεύαμε σιγά σιγά 2 χρόνια ο πέτρος που πρωτοπέταξε την ιδέα και ο νεκτάριος (που τρέχει σήμερα το δισκάδικο a strange attractor). ο πέτρος θα αναλάμβανε καθάρα το grind / death κομμάτι του φάνζιν και θα μ' έφερνε με την τότε grind σκηνή της θεσσαλονίκης. και όλη εκείνη την τρελλοπαρέα των νεκροφοβία, insult authority, κ.α. θα μπλέκαμε οι περισσότεροι με αλληλογραφίες, tape trading, κ.α. ως ότου πέρασε το κύμα της φάσης

αυτής. θα χανόμασταν σιγά σιγά και αυτή η παρέα αλλά με το σωτήρη το γκέκα θα ξαναβρισκόμασταν εντελώς τυχαία το σεπτέμβρη του ‘05 για την ακρίβεια θα συνειδητοποιούσαμε ότι είχαμε γνωριστεί σχεδόν 13-14 χρόνια νωρίτερα καθώς γυρνάγαμε απο τη συναυλία ps stamps back / slap combat / dead traveller στα σκόπια, στη θεσσαλονίκη. η κουβέντα που κάναμε κάποια στιγμή το ‘15 ξεκινάει απο εκείνη τη σκηνή και φτάνει ως σήμερα στον πρώτο όροφο. γίνεται αναφορά στο μιχάλη τον αγραφιώτη (έταιρο μέλος των insult authority) και παραθέτω αυτούσιο το άρθρο του το tape trading με τα εργαλεία του deleuze που παρουσίασε στο περιοδικό θέσεις. εκείνη την εποχή θα ανακάλυπτα το απίστευτο φάνζιν electronic cottage του hal mcgee. ήταν η απόλυτη τρέλλα για το αμερικάνικο και όχι μόνο κασσετοκύκλωμα και για την κασσετοκουλτούρα. για πρώτη φορά θα διάβαζα για κόσμο όπως οι gen ken montgomery, al margolis, pbk, daniel plunkett, κ.α. δε θυμάμαι όμως αν ήρθα σε επαφή με τον κόσμο του φάνζιν n d του daniel plunkett τότε ή λίγο αργότερα χάρη στο frans de waard και τεύχη του που αγόρασα απο το mail order της ολλανδική v2 archief (v2.nl). το n d ήταν ένας απίστευτος νέος κόσμος γιατί συνδύαζε δύο κόσμους αυτόν του κασσετοκυκλώματος και της πειραματικής μουσικής αλλά και της mail art. και είχε απίστευτο υλικό κάθε τεύχος κυριολεκτικά το ξεκοκάλιζα και έγραφα σχεδόν σε όποια διεύθυνση έβρισκα ενδιαφέρουσα. αν υπήρχε κάτι που μοιραζόμασταν στο κύκλωμα ήταν η τρέλλα για επικοινωνία μέσω αλληλογραφίας και καλώς ή κακώς η ‘εξάρτηση’ απο το ταχυδρομείο. δε θα μπορούσα να την περιγράψω καλύτερα πέρα απο το κείμενο του μακαρίτη του minoy που πρωτοεμφανίστηκε στο βιβλίο του robin james ‘cassette mythos’ που κυκλοφόρησε το 91 (bookstore.autonomedia.org). καθώς με το genital grinder ήδη μαζεύουμε υλικό για το τεύχος και έχει σκάσει η κάβλα με εκείνο το τελευταίο τεύχος (που έμελε όντως να είναι το τελευτάιο) του κτήνους θα ρώταγα τον ηρακλή το ρενιέρη αν ψήνεται να κάνουμε μια συνέντευξη. εν μέρει είναι η συνέντευξη που έδωσε και την ιδέα για το ξεκίνημα των εμβοών μιλώντας για το σήμερα αλλά τότε την κάναμε τον οκτώβρη του 91 και όπως αναφέρω και στον πρόλογο αν αφαιρέσει κανείς ημερομηνίες και βάλει άλλα πρόσωπα και καταστάσεις θα δεί οικείες καταστάσεις...

καθώς έχει αρχίσει η αντιγραφή δίσκων και cd σε κασσέτες μεταξύ της παρέας θα συνήθιζα σε ένα άλλο κομμάτι αυτού που λέμε κασσετοκουλτούρα. όχι αυτή που βλέπουν πολλοί με τη λογική της κασσετοεταιρείας, κασσέτας ως φθηνό μέσο παραγωγής και διανομής. ή τότε κουλτούρα του μεσου ήταν πολύ απλή. κυκλοφορούμε άλμπουμ σε κασσέτες επειδή ή δεν έχουμε λεφτά για βινύλιο (ή cd αργότερα) ή επειδή το κάνουμε ως ένα άλλο δίκτυο ενάντια στη μουσική βιομηχανία. εύλογα αρκετοί εδώ θα έχουν ενστάσεις ή μη. θα το αφήσω ως λογική έτσι προς το παρόν. υπήρχε όμως και κάτι άλλο καθώς τα κασσετόφωνα αντιγραφής ήταν ευρείας χρήσης η λογική του να στείλεις μια κενή κασσέτα και τα αντίστοιχα κουπόνια για να καλυφθουν ταχυδρομικά και να σου στείλει ο άλλος τις κασσετοκυκλοφορίες του αντεγραμμένες ήταν πλήρως διαδεδομένη. στην τελική τελική αυτή ήταν και η μεγαλύτερη

ελευθεριότητα που έβγαλε το μέσο και γι αυτό το εκανε ως το πιο δημοκρατικό και ελευθεριακό μέσο που κυκλοφόρησε ποτέ. απλά αν δε σου αρέσει αυτό που ακούς σβήστο και γράψε κάτι άλλο ή προώθησε το κάπου αλλού. αντίληψη που το cdr που ακολούθησε δεν κατάφερε να τη διατηρήσει πλήρως ούτε με το επανενγράψιμο cdr. ακόμα και σήμερα όλη η παρέα που μείναμε απο τότε και που ανταλλάσουμε σαν τρελλοί δίσκους μεταξύ μας (εννοώ αντιγράφοντας ο ένας στον άλλο, πλέον ριπάροντας) έχουμε φίλους που αγοράζουν δίσκους ή cd πολύ σπάνια. άλλοι ποτέ. άλλοι απο στάση ή αντίληψη άλλοι λόγω οικονομικών δυσκολιών ή που μπορούν να διαθέσουν παρά μόνο ένα συγκεκριμένο ποσό για δίσκους καθώς δε θέλουν να γίνουν μέρος της συλλεκτικής μανίας ή της αγοράς που είναι στημένη γύρω απο το σπορ. άλλοι κατα καιρούς να εκφράζουν ακραίες αντιλήψεις, είτε (επηρεασμένη απο το πανκ και σωστά εν μέρει) ότι η μουσική θα πρέπει να είναι ελεύθερη χωρίς δικαιώματα, κλπ, άλλοι για άλλους λόγους. εκεί στις αρχές των 90ς (91 ή 92) που θα ανακάλυπτα 2 απο τις πιο αγαπημένες μου ευρωπαϊκές κασσετοεταιρίες (εκτός της irre tapes και την korm plastics) τη sounds for consciousness rape και την tonspur θα μάθαινα ότι ο stefan schwab που έτρεχε την tonspur ήταν φανατικός κασσετοσυλλέκτης. όχι μόνο αντάλλασε κυκλοφορίες του με άλλες κασσετοεκδόσεις κασσετοεταιρειών ή ιδιωτών αλλά απο άποψη δεν αγόραζε ποτέ δίσκους ή cd παρά μόνο τα αντέγραφε σε κασσέτες. η πλάκα είναι ότι όταν ξεκίνησα να δουλεύω αυτό το τεύχος έψαξα να βρώ το stefan μέσω κοινών γνωστών χωρίς τύχη. δε θα μπορούσα όμως να αναφερθώ σε αυτό το κομμάτι της κασσετοκουλτούρας χωρίς να αναφέρω δύο ανθρώπους που έχουν άμεσα σχέση με αυτή την προσέγγιση στην ελλάδα. τον παντελή τον παντελόπουλο που για αυτή του την αντίληψη μου μίλησε το '13 ο ηρακλής καθώς ήδη δούλευα τις πρώτες πινελιές του τεύχους και το μιχάλη τον τοσίδη που μου τον γνώρισε ο σπύρος το καλοκαίρι του 91 λέγοντας μου για ένα φίλο του που έγραφε μόνο κασσέτες και που αγόραζε πολύ σπάνια δίσκους. απο το μιχάλη θα μάθαινα και για την αυτοσχεδιστική σκηνή της θεσσαλονίκης των 80ς, για το σάκη τον παπαδημητρίου, το φλώρο φλωρίδη, και πολλά άλλα. κάπου εκεί βγαίνει και η συλλογή 'απο μηχανής μουσική' στην άνω κάτω και αρχίζω να έρχομαι σε επαφή με τη δουλειά των δημοσιοϋπαλληλικό ρετιρέ, οπτική μουσική που είχα πάρει τους δίσκους τους ('άλλη πλευρά' και 'τόμος 1' αντίστοιχα απο το mail order του rollin under). θα ερχόμουν σ' επαφή μαζί τους το 93. θα παρέπεμπα κάποιον στο πρώτο τεύχος των εμβοών (απο την καινή στον ιάσονα και φτού απο την αρχή - issuu.com/emvoes για περισσότερες λεπτομέρειες τόσο για δημ. ρετιρέ, άλλη πόλη, χονδρό / κατσιάνη, κωστή δρυγιανάκη, οπτική μουσική αλλά και phauss, leif elggren, κ.α.). είναι και η εποχή που σκάνε οι naked city του john zorn και το torture garden στη shimmy disc και earache θα παντρέψει ακόμα τον κόσμο της free jazz / αυτοσχεδισμού με αυτόν του grind και του hardcore. ήδη αυτή η αισθητική είχε ξεκινήσει απο τους godflesh και τους πιο 'κιθαριστικούς industrial ήχους' τους αλλά αυτό το άνοιγμα της earache με εκείνους τους δίσκους θα έφερνε σ' επαφή με ένα ιδιαίτερο ήχο της ευρωπαϊκής σκηνής και γκρούπ αρκετό κόσμο και κάποιοι μοιραία απο τις αναζητήσεις τους θα έφτανα σε γκρούπ όπως οι borbetomagus, voice

crack, κ.α. σ' εκείνη τη φάση και πάνω που ανταλλάσουμε γράμματα με το gianfranco santoro σε ερώτηση τι θα πρότεινε ως θορυβοκυκλοφορία στη harsh dept μου λέει αφού έπιασες επαφή με το frans ζήτα του μια κασσέτα των kapotte muziek όπως και έγινε έτσι το 92 κυκλοφορεί το lauter. με ένα πολύ απλό εξώφυλλο ώστε πέρα απο τις ανταλλαγές όποιος φίλος το πάρει για το mail order του να μπορεί εύκολα να φωτοτυπεί το εξώφυλλο της και να αντιγράφει την κασσέτα και να την πουλάει ή ανταλλάσει. ήταν αυτή η λογική που προανέφερα του κυκλωματος που με τον τρόπο της βοηθούσε στη διάδοση ονομάτων, μουσικής, ιδεών. θα έβγαινε σε ελάχιστες κόπιες και η κασσέτα 'best of..' του mental anguish. γκρούπ του chris phinney άλλου ζωντανού θρύλου του αμερικάνικου κασσετοκυκλώματος. μαζί με τους al margolis (sound of pig music / pogus) και audiofile tapes του carl howard πρέπει να είχαν κυκλοφορήσει αμέτρητες κασσέτες ως τις αρχές των 90ς. όταν πρωτόγραψα για να αγοράσω το mental anguish / hands to split LP απο το οποίο είχε πάρει κομμάτια του hands to o γιώργος ο πρινιωτάκης για το rhythm and passion και μου έσκασε ο κατάλογος των κυκλοφοριών / διανομών του θυμάμαι ότι κοίταζα με τις ώρες ένα μικρό βιβλιαράκι με πάνω απο 250 κασσέτες δικών του κυκλοφορίων ξέχωρα τις διανομές κυκλοφοριών διαφόρων γκρούπ του, απο άλλα γκρούπ και ένα ηχητικό αμάγαλμα που ξεκίναγε ηχητικά απο ευφυή ποπ και νεοψυχεδέλεια και έφτανε στον ακραίο θόρυβο... ήταν αυτό που ήθελα να κάνω (αλλά θα το κατάφερνα χρόνια αργότερα με το newsletter μου το absurd).

nihil ad rem (ή the will lies dormant)

(το πρώτο τίτλος κασσέτας, ατάκας των haters / gx jupitter larsen και το 2ο τίτλος κασσέτας του con-dom)

people go through life asleep, living like automata with no conscious control over their own actions. the will lies dormant. the only way to exercise this will is to attack and thus destroy this passive, torpid state.

έχω διάφορες εκδοχές για το πώς μπορεί να γνωρίστηκα με το gx jupitter larsen παραμένει ένας αγαπημένος φίλος αλλά και καταλυτική επιρροή επίσης απο εκείνες τις πρώτες ημέρες των αρχών 90ς ως σήμερα. άλλοτε μέσω έντονης αλληλογραφία άλλοτε όχι. οι δύο συζητήσεις απο το unoficial release του thomas bley william bey (η 1η) και μια μικρή πρόσθετη συνέντευξη που κάναμε μέσω email καθώς και αντεγραμμένος πρόλογος δανεισμένος απο κείμενο του beat zine του γιώργου ρέντζου (ιωάννινα) που φιλοξένησε στο πρώτο τεύχος του μετάφραση συνέντευξης των haters απο βιβλίο τους στη helicopter του john wiese. τους αμερικάνους θρύλους του κασσετοκυκλώματος big city orchestra τους πρωτάκουσα απο τις δύο απίστευτες κασσέτες τους στην tonspur tapes. η αναφορά στην ιστορία τους είναι ανατύπωση απο το 3/4 τεύχος του absurd και μια πιο πρόσφατη κουβέντα με τον das. ο gianfranco θα μ' έφερνε σ' επαφή με ένα ακόμα θεϊκό φάνζιν το απίστευτο force mental των club moral (clubmoral.com έχει επανεκδοθεί σε ένα τόμο πριν απο μερικά

χρόνια). το κύκλωμα τότε καθώς δεν είχε μπεί ούτε η λογική της αγοράς, ούτε το ίντερνετ και οι διάφοροι διαχωρισμοί που ήρθαν μετά ήταν σχεδόν ένα ενιαίο σύνολο που έβρισκες διάφορα ‘λουλούδια’ να ανθίζουν μέσα του. είτε την tesco με περισσότερο industrial, hardcore / power electronics, death industrial, ambient αλλά και πειραματικά, θα ήταν το σπίτι των genocide organ. η πιο ‘κλασσική’ εταιρεία / mail order του είδους η artware της μακαρίτισσας της donna klemm. η cold meat industry του roger karmanik πολύ πριν πάρει την πιο goth στροφή της και αρχίσει το θορυβοκύκλωμα να την αποκαλεί απο cmi ως csi (cold shit industry), η old europa cafe του rodolfo proti που έβρισκες στις κυκλοφορίες της (κασσέτες, κ.α.) απο ambient, industrial, ritual αλλά και την toy music των klimperei, τη νεοϊστική παράνοια του monty cantsin (ακόμα παραμένει άγνωστο ποιος ήταν πίσω απο τη 2πλη κασσέτα της ο ίδιος ο istvan kantor; ο graf haufen; άλλος;), θόρυβος όπως incapacitants, amk, haters, κ.α. αλλά και η staalplaat πριν εξελιχθεί περισσότερο στα μέσα της δεκαετίας, η πρωτοεμφανιζόμενη metamkine (metamkine.com) του jerome noetinger που απο τις αρχές 90ς ως σήμερα είναι το κλασσικότερο σημείο στην ευρώπη για αυτοσχεδιασμό, ηλεκτροακουστική, σύγχρονη, κ.α. υπήρχε βέβαια η σχολή των power / hardcore electronics που είχε περισσότερο επιρροή δουλειές του mb, mauthausen orchestra, whitehouse, κ.α. η οποία είχε αυτό το διττό χαρακτήρα απο τη μία το παιχνίδι με στρατόπεδα συγκέντρωσης, σοκάρισμα με πτώματα πιο σκοτεινά πράγματα / θέματα, επιρροή επίσης και της τακτικής σοκ των throbbing gristle όμως ενώ η πρώτη γενιά του industrial είχε παίξει με αυτή την τεχνική όπως έπαιξε το punk και το post punk ή ακόμα και εταιρείες όπως η factory με αυτά, η νεότερη γενιά σου άφηνε ώρες ώρες εκείνη τη γεύση ότι φλερτάρει με ακραίες πολιτικές καταστάσεις είτε με την ευρωπαϊκή νέα δεξιά που θα γύρναγε σε άκρα δεξιά ή με την άκρα αριστερά. άλλοι ξεκίνησαν ως τακτική σοκ αρχικά και τέλος έφτασαν (όπως φευ γίνεται συχνά) να ενστερνιστούν αυτές τις θεωρίες άλλοι πάλι βρήκαν και στα δύο πολιτικά ρεύματα μια καλή αγορά οπότε φλέρταραν και με τα δύο άκρα στήνοντας project που έγερναν πότε με τη μια πλευρά και πότε με την άλλη εξασφαλίζοντας έτσι τις πωλήσεις τους. μέσα απο τράμπες της εποχής θα ανακαλύψω μια άλλη μεγάλη μου αγάπη τον blackhumour, project του frazer hall χάρη στην κασσέτα του ‘two women’ στην ισπανική sph. ο τρόπος που χρησιμοποιούσε μόνο φωνές και τις έλιωνε στα ηχοτόπια του παραμένει ως σήμερα μεγάλη αγάπη. και ήταν ανακάλυψη με πειραγμένες φωνές πριν αρχίσει το κόλλημα μου με τη sound poetry. θα έρχοταν σ’ επαφή μαζί μου ο shaun robert που έπαιζε με το ψευδώνυμο factor X και που σε ένα μεγάλο βαθμό κι εκείνος έπαιζε με φωνές επεξεργασμένες ή τις έβαζε σε ηχοτοπία του. ο shaun ήταν μαζί με τον graf haufen (κατά κόσμο karsten rodemann) οι πρώτοι ευρωπαίοι καλλιτέχνες που θα έμπλεκαν τόσο με τη mail art όσο και με το κασσετοκύκλωμα, ή τουλάχιστον απο τους πρώτους γιατί ήδη απο τα τέλη 70ς ο vittore baroni μαζί με φίλους του και ένα τρελλό κύκλωμα ανθρώπων που ξεπετάχτηκαν στην ιταλία στα μέσα / τέλη 70ς απο εν μέρει κύκλους φοιτητών που σε μεγάλο ποσοστό προέρχοταν απο την εξωκοινοβουλευτική αριστερά και όχι μόνο. θα ξεκίναγε τα πρώτα ηχητικά κολλάζ του ως lt murnau και θα ξεκίναγε απο

τη μία μαζί με φίλους του την εταιρεία trax αλλά και προσωπικά θα άρχιζε η ενασχόληση του με τη mail art και το mai art φάνζιν του arte postale. (η συνέντευξη με το vittore baroni είναι παρμένη απο το βιβλίο unoficial release του thomas bley william bey). μια μικρή αναφορά στη mail art παραθέτω με το the postman's choice. απο το shaun robert θα ανακάλυπτα σιγά σιγά το νεοϊσμό. θα έπεφτα πάνω στο 'σχίσμα' που είχε προκληθεί με την αρχική ομάδα που το ξεκίναγε και το stewart home. αλλά καθώς ο shaun έπαιζε στους δύο κόσμους θα με έμπαζε στο κόλπο των audioletters. προ skype, chat εποχής, ή ακόμα και κινητών ή βιντεοκλήσεων και ένας απο τους τρόπους επικοινωνίας πέρα απο την αλληλογραφία γίνεται με την καταγραφή ομιλίας σε κασσέτες και αποστολή τους. σε γλύτωνε απο ώρες γραψίματος, μιλούσες έλεγες ότι ήθελες και έστελνες την κασσέτα. έπαιζε πολύ το κόλπο και με φοιτητές ή και με μετανάστες (προσωπικά μου έχει τύχει κατα λάθος σε αλληλογραφία μου το 93 κασσέτα απο κάποιο αραβικό κράτος που έσκασε σε γείτονα στην καλλιθέα και είδα κι έπαθα να τον πείσω ότι κατα λάθος άνοιξε ο φάκελος μες την κάβλα των κάπου 10 - 15 γραμμάτων εκείνης της ημέρας και πηρα πρέφα ότι δεν είναι κασσέτα για μένα όταν την έβαλα να την ακούσω.) σε ένα μέρος του κυκλώματος και στη mail art έπαιζε και η φάση της βιντεοκασσέτας με εγγραφή τόσο εικόνας και ομιλίας. άλλοι έδειχναν αρχεία, κυκλοφορίες, εικόνες του χώρου τους, κ.α. (κλασσική φάση η επαφή με τον blackhmour που ενίοτε ζητάει πληροφορίες για την περιοχή που μένουν οι φίλοι που αλληλογραφεί, πλέον με google earth, κ.α.). η στρατιωτική μου θητεία,για 21 μήνες που άρχισε το φθινόπωρο του '93 έκανε τόσο την αλληλογραφία περιορισμένη αλλά και αρκετές ιδέες να πάνε πίσω. άλλες έμειναν στο ράφι για αργότερα ή απλά ξεχάστηκαν.

zwingburgen des hedonismus

(τίτλος 1sided 12» του asmus tiechens στη multimood που επανκδόθηκε στο cd 'marches funebres' (multimood / staalplaat))

το '95 που απολύθηκα αρκετά πράγματα είχαν αλλάξει στο κύκλωμα. η κασσέτα υπάρχει μεν αλλά εχει δώσει τη θέση της στο cd. αν μη τι άλλο τα 90ς έδωσαν αυτή την ευκαιρία σε πολύ κόσμο να στήσει τη δική του cd εταιρεία γιατί σε σχέση με το βινύλιο αν και το κόστος παραγωγής του ήταν ακριβό παρέμενε φθηνότερο. η ψηφιακή εποχή άρχιζε να κερδίζει έδαφος. το techno και το rave που έσκαγαν στις αρχές 90ς θα έφερναν στην επιφάνεια και το άμπιεντ που ενώ είχε περάσει διάφορες φάσεις τόσο απο πειραματικά γκρούπ όσο και απο τις κλασσικές καταβολές του (brian eno, klaush schulze, tangerine dream, kraftwerk, κ.α.θα γινόταν σιγά σιγά απο μουσική που πολλοί θεωρούσαν τροφή για σκέψη κάτι που θα μπορούσε να στηθεί εύκολα. απο την άλλη αρκετοί φίλοι που ήταν 20ρηδες και πλέον είτε τέλειωναν σχολές ή έψαχναν για δουλειές ή θα έστηναν τις δικές τους δουλειές θα εφάρμοζαν αρκετές απο τις ιδέες που είχαν αποκομίσει απο το κύκλωμα σε αυτές. μια ιδέα αυτής της αλλαγής και του gentrification που θα ξεκίναγε σιγά σιγά μπορεί να πάρει κανείς απο το the early years του rinus van alebeek κλεμμένο απο το πρώτο ψηφιακό zine της staalplaat (staalplaat.com) που ανέρτησε στον

ιστότοπο της πριν απο μια τριετία περίπου. όσο είμαι στο στρατό μέσα απο γράμματα που ανταλλάσαμε με τον rudolf eb.er έχει σκάσει η ιδέα για μια εταιρεία καθαρά αφιερωμένη στην ελβετική schimpfluch και τη δουλειά της. μια απο τις πιο αγαπημένες μου εταιρείες για το μεγαλύτερο μέρος των 90ς (και σε μεγάλο βαθμό αναφορικά με την πρώτη της περίοδο ως σήμερα) και έτσι στήνω τη μόνη εταιρεία που έχω στήσει ποτέ την perverse series. εκείνη την εποχή στην αμερική μια παρέα φίλων που έπαιζαν στο οικολογικό grind γκρούπ των exit 13 θα είχαν μπλέξει με τη relapse / release ο bill και ο pat. κάποια στιγμή ο pat θα τα έσπαγε με το bill και θα έφτιαχνε την red stream. η relapse για την ακρίβεια ο bill θα ζήταγε απο το masami akita γνωστότερο κι ως merzbow να ηχογραφήσει ένα cd για αυτούς. αποτέλεσμα το venereology η κυκλοφορία που φέρνει τα πάνω κάτω. καθώς μια νεα γενιά μεταλλάδων έρχεται σε επαφή με το θόρυβο και τις πειραματικές μουσικές, η relapse στήνει τη release κι αρχίζει να εκδίδει διάφορα πειραματικά cd απο ritual και άμπιεντ (robert rich, κ.α.) μέχρι θόρυβο (the haters, κ.α.). η red stream το ίδιο. είναι η εποχή που η staalplaat είναι η κυρίαρχη εταιρεία στο κύκλωμα απο θέμα ήχου καθώς αρκετές εταιρείες συνεργάζονται μαζί της τόσο σε θέμα παραγωγής όσο και διανομής καθώς συνεργάζεται με την αμερικάνικη soleilmoon για διανομή στην αμερική. είναι η εποχή που θα λεγε χαρακτηριστικά ο frans de waard χρόνια αργότερα ‘έσκαγαν κουτιά στο γραφειο με cd για διανομές ή παραγωγές και απορούσαμε πότε τα είχαμε συμφωνήσει ή παραγγείλει για κόψιμο’. όπως είχε γίνει και στα πρώτα μισά των 80ς έτσι και τώρα στηνόταν μια αγορά όμως μεγαλύτερη απο τότε και πλέον δεν ήξερες αν το κύκλωμα όριζε την αγορά ή η αγορά το κύκλωμα. αίσθημα που αρκετοί νοιώθουμε και σήμερα που εν μέρει είνα σα ξαναζούμε εκείνη την εποχή σε πιο επαγγελματικό επίπεδο με πολύ μεγαλύτερη αγορά σε σύγκριση με τότε.

four manifestations on six elements

(δίσκος του charlemange palestine η πρώτη επανέκδοση του οποίου έγινε στα μέσα 90ς απο την ολλανδική barooni (διανομή staalplaat) χάρη στη βοήθεια του lee ranaldo)

εκείνη την εποχή επίσης το αμερικάνικο φάνζιν halana θα βάλει στο πρώτο τεύχος του ένα αφιέρωμα στο μινιμαλισμό απο τον κιθαρίστα alan licht και ένα top 10 του απο αγαπημένα του μινιμαλιστικά lp (θα ακολουθουσε ένα δεύτερο 1 χρόνο αργότερα στο επόμενο τεύχος του) οπότε αρχίζουν σιγά σιγά να έρχονται στην επιφάνεια έργα συνθετών σύγχρονης / μίνιμαλ που είτε είχαν μείνει ξεχασμένα και γνωστά μόνο σε συλλέκτες ή τρελλούς που ψάχονταν με περίεργες ή ηλεκτροακουστικές μουσικές ή σε κόσμο που ψαχνόταν με την περιβόητη λιστα του steven stapleton για επιρροές που είχε στα δύο πρώτα lp των nurse with wound. όχι ότι δεν κυκλοφορούσαν οι πρώτες επανεκδώσεις τέτοιων έργων σε cd όπως μια σειρά της ολλανδικής bv haast, επανεκδώσεις της ina grm απο την ίδια ή απο άλλες εταιρείες) αλλά εδώ έσκαγε σε τελείως νέο και διαφορετικό κόσμο πέρα απο τους διάφορους συνήθεις υπόπτους. θα ξεκίναγε μια εποχή που θα έσκαγαν σιγά σιγά επανεκδώσεις έργων διαφόρων συνθετών που μπορεί στα 80ς να ήταν εξοβελισμένοι και παραγνωρισμένοι (όπως έλεγε σε

μια συζήτηση μας ο ralf wehowsky (rlw / p16d4 / pd / selektion) ‘αν στα 80ς έλεγες ότι άκουγες la monte young κι όχι psychic tv κυριολεκτικά σε ‘σταυρώναν’ ζωντανό’). μέσα σε εκείνη την εποχή θα ξεκινήσει στο μιλάνο και ο emanuele carcano τη δική του alga marghen επανεκδίδοντας τόσο έργα sound poetry όσο και σύγρονης.

sonic devil

(ένα απο τα πιο αγαπημένα μου masonna)

με την perverse στα 22 μου έκανα όσα λάθη δεν είχα καταφέρει να κάνω τα προηγούμενα χρόνια με αποτέλεσμα να φουντάρει. μεσα σε όλη εκείνη την κατάσταση έχει ξεκινήσει ο ron lessard που έτρεχε την rrr απο το 84 τη σειρά pure. με αφορμή την pure και όχι μόνο θα του ζήταγα το 96 να ξεκινήσω ένα newsletter αναφορικά με την εταιρεία αυτή. το όνομα του absurd. είχε ξεκινήσει ως παρακλάδι της perverse series κόβωντας 40ρες κασσέτες το πολύ ως 30 κόπιες αλλά το συνέχισα ως το νεό μου newsletter. εκείνη την εποχή θα γνώριζα και τον ταξιάρχη το λιάσκα μέσω κοινών φίλων σε παζάρια δίσκων στο ρόδον. ο ταξιάρχης έτρεχε τη znort tapes τότε. είναι η εποχή που η κασσέτα εν μέρει έχει αρχίζει και παραγκωνίζεται απο το cdr και αρχίζουν να σκάνε οι πρώτες cdr εταιρείες ή τουλάχιστον σιγά σιγά οι πρώτες cdr εκδόσεις. το καλό του μέσου είναι το ελάχιστο κόστος του που μπορείς όμως να προσέξεις το εξώφυλλο του ή τη συσκευασιά του και το χαμηλό κόστος ταχυδρομικών του. ο frans de waard ξεκινάει τη bake μέσω της staalplaat και μέσω κάποιων κυκλοφοριών του θα ερχόμουν για πρώτη φορά σε επαφή με τη δουλειά κόσμου που ή είχα ακούσει απλά θραύσμα της ή θα ξερα το όνομα του απο φάνζιν αλλά δε θα χα ακούσει ποτέ όπως οι zan hoffman και jeff surak για παράδειγμα. μέχρι τα μέσα 90ς πολλά έχουν αλλάξει απο την αρχή της δεκαετίας και στην ελλάδα. φανταριλίκια, μεταπτυχιακά σε ελλάδα ή εξωτερικό έχουν κάνει κόσμο να χαθεί όπως και οι στροφές στις διάφορες μόδες θα έκαναν κόσμο να χάνεται επίσης. θα έσκαγε στην ελλάδα ήδη απο τα τέλη των 80ς η μόδα του σκυλάδικου που μπορεί να απεχθάνοταν κόσμος ως μουσική η κουλτούρα που στήθηκε ή μάλλον στρεβλώθηκε γύρω απο αυτό θα πότιζε πολύ κόσμο εκούσια ή ακούσια (τα προβλήματα αυτής της στρέβλωσης ακόμα είναι ορατά δηλαδή). ήταν επίσης η εποχή που αρκετά απο τα φάνζιν έμοιζαν περισσότερο ως αντίγραφα του του ποπ & ροκ παρά ως κάτι το διαφορετικό αφού σχεδόν όλοι κάλυπταν περίπου τα ίδια θέματα. σκάει όμως τότε το overdub του χρήστου του καρρά που ενώ αρχικά έμοιαζε με ένα ακόμα ποπ φάνζιν στη γραμμή που είχε χαράξει νωρίτερα το in those days του δημήτρη του εμμανουήλ που ήταν απο τα πρώτα φανζιν που θα χαν φλέξι 7» απο διάφορα ανεξάρτητα ποπ γκρούπ εκεί στις αρχές 90ς σε μια εποχή που το 7» εν μέρει αντικαθιστούσε την κασσέτα, θα εξελισσόταν σε κάτι πολύ πιο γαμάτο στην πορεία καθώς απο τις σελίδες του θα κάλυπτε όλες τις τάσεις της εποχής, post rock, πειραματικά, ανεξάρτητα, punk, κ.α.. μέσα σε όλη την αρχή των επανεκδόσεων θα άρχιζε η pogus του al margolis γνωστότερου

και ως if,bwana να επανεκδίδει διάφορα έργα συνθετών νέα ή παλιότερα. γνωστότερους ή άγνωστους.

μουσική για διάσχιση δασών

(το πιο αγαπημένο μου ps stamps back τόσο για τη μουσική του όσο και για προσωπικούς λόγους)

το άμπιεντ έχει φορεθεί πολύ ως ήχος όπως προανέφερα και ιδίως εκεί στα τέλη 90ς πλέον ακόμα και πιο ανεξάρτητες ιδιωτικές εκδόσεις cdr εταιρειών είχαν αρχίσει να επαναλάμβονται ηχητικά. παρέμενε όμως μια μικρή σκηνή να δημιουργεί ωραίους ήχους οι feine trinkers bei pinkels daheim, οι vance orchestra που ανανέωσαν τον ήχο της φάσης. μια εταιρεία που θεωρώ ότι ακόμα συνδύασε όλη αυτή την τάση είτε στην ακμή, την παρακμή και ενδιάμεσες καταστάσεις ειναι η drone του stefan knappe για την οποία και αναφέρθηκα στο 20 τεύχος των εμβοών. υπάρχει επίσης και η περίπτωση μιας απο τις πιο αγαπημένες μου κολλεκτίβες απο τα 90ς που πρωτοξεκίνησαν ως σημερα, οι column one (column-one.de) και όλο αυτό το περίεργο σύμπαν τους που ξεκίνησε ως ομάδα επηρεασμένη απο το t.o.p.y. των psychic tv που σε μεγάλο βαθμό τους 'αντέγραψαν' αλλά παράλληλα δημιουργούν ακόμα κάτι το πρωτότυπα ενδιαφέρον. όσον αφορά την ελλάδα η 1000+1 tilt του ιάσονα παπαδημητρίου είναι μια απο τις απόπειρες που πάντα με φέρνουν κοντά σε αυτή τη σκηνή / ήχο (το πρόσφατο ps stamps back 'μουσική για διάσχιση δασών' είναι η πιο τέλεια αναφορά σε αυτό θα έλεγα). εκείνη την εποχή εμφανίζεται νεότερος κόσμος που ψάχνεται με το grind, το punk και απο εκεί σταδιακά με άλλα είδη,. ένας απο τους νέους φίλους της εποχής ο esophagus, ο μπάμπης καγκάδης.

limbus' funeral - the oil was delivered in flourescent buckets

(τίτλος κομματιού των archaic braille απο το δίσκο τους ossification during imrpovisation (betley welcomes careful drivers / swill radio) που στην ουσία είναι παρωδία του 'alvin's funeral (the milk was delivered in black bottles)' των nurse with wound απο το insect and individual silenced.)

με το φανταριλίκι και το λίγο χρόνο για αλληλογραφίες, μουσικές, κλπ είχα χάσει το 2002 το harsh 70's reality των dead c. το "ροκ' δίσκο επιτομή εκείνης της εποχής (οκ ο θεός να τον κάνει 'ροκ' δηλαδή). είχε ξεκινήσει μια ολόκληρη σκηνή να στήνεται απο κόσμο απο το πειραματικό κύκλωμα των τελών 80ς, απο ανεξάρτητα πανκ / ροκ κυκλώματα, που φλέρταρε με ένα πιο lo-fi ήχο είχαν σκάσει διάφορες εταιρείες που προσανατολίζονταν σε αυτό τον ήχο και ονόματα όπως ο richard youngs, ο julian bradley, κ.α. φάνζιν σα το θεϊκό bananafish δίνουν το στίγμα εκείνης της σκηνής ή το opprobrium του nick cain. μέσα σε όλα αυτά το 95 θα κυκλοφορήσει η γερμανική very good records το 'guideliness for basement non fidel' των εγγλέζων prick decay γκρούπ των dylan nyoukis & dora doll. ένα τρελλαμένο πειραματικό lo-fi lp που αναφέρεται ώρες ώρες επίσης ως σημείο αναφοράς της εποχής. ο phil todd το 1996 θα κυκλοφορήσει στη δική του betley welcomes careful drivers το four raga

moods του γκρούπ του ashtray navigations και αρχίζει να ξεπετάγεται μια απίστευτη σκηνή. καί μόνο μια ματιά στο discogs στον κατάλογο των κυκλοφοριών της very good ή της εγγλέζικης fisheye δίνει κάλλιστα μια ιδέα των ήχων που απασχόλησαν αυτή τη σκηνή ή ένα μεγάλο μέρος της. θόρυβος, πειραματικά, αποδομημένο ροκ / πανκ, ευφυής ποπ, σύγχρονη, αυτοσχεδιασμός, κ.α. και απίστευτα παρανοϊκή δημιουργικότητα όπως ο παλαβός κόσμος της stomach ache (μετέπειτα dolor del estomago) του charlie ward. ο τρόπος που είχε γιγαντωθεί το κύκλωμα είχε αρχίσει καλώς ή κακώς να το διασπάει σε κομμάτια, σε πιο 'etheral / goth / ritual' απο τη μία και κόσμος να φεύγει σε εκείνο το ύφος. σε power / hardcore electronics, κ.ο.κ. έτσι καθάριζε εν μέρει η φάση και έμενε ένα κύκλωμα που στο μεγαλύτερο μέρος του είχε αρχίσει να στήνεται απο κόσμο που απο τη μία είχε ως βάση το κασσετοκύκλωμα των 80ς και την κουλτούρα του αλλά και κόσμο που αντίστοιχα είχε σκάσει απο άλλα μονοπάτια εκεί. είναι μια εποχή αυτή με την τρέλλα του lo-fi (πειραματικά, πανκ, ροκ, free folk, κ.α.) που αρχίζουν ξανά τρελλές ανταλλαγές, αλληλογραφίες, ψάξιμο με μουσικές και ένα απο τα πιο ωραία παιχνίδια αυτής της φάσης, η παρωδία τίτλων κλασσικών ροκ, πειραματικών, τζαζ κομματιών και όχι μόνο. ο bruce russell των dead c είχε ήδη ξεκινήσει απο τις αρχές / μέσα 90ς τη μετεξέλιξη της κασσετοεταιρείας του xpressway σε corpus hermeticum. εναρκτήριο ή μη λάκτισμα για τη lo-fi νεοζηλανδέζικη σκηνή που οι κυκλοφορίες της θα αποτελέσουν και επιρροή για ν' αρχίσουν να ξεπετάγονται ονόματα όπως οι clayton noone, witcyst, pumice του stephan neville και διάφορα άλλα. θα βρίσκαμε στον αντίποδα την αντίστοιχη νορβηγική σκηνή με κόσμο σαν τους sindre bjerga, kjetil brandsdal, κ.α. αν υπήρχε κάτι που γούσταρα σε αυτή τη σκηνή είναι ότι αν μη τι άλλο στις πρώτες της εποχές δεν υπήρχαν όπως σε άλλα κυκλώματα σταριλίκια, καλλιτεχνικά τουπέ ήταν μια κατάσταση που σε μεγάλο βαθμό θύμιζε την όλη φάση όπως την είχαμε πρωτογνωρίσει διάφοροι φίλοι αφού σε ένα μεγάλο βαθμό πάνω κάτω κόσμος που ήμασταν ανακατεμένοι με το grind και το tape trading βρισκόμασταν μαζί με άλλους συνοδοιπόρους σχεδόν μία δεκαετία αργότερα. σε μεγάλο βαθμό, οι συνομίληκοι που ξαναβρεθήκαμε τότε γουστάραμε που αρχίζαμε με τη σειρά μας να μπαίνουμε στη λογική των αρχικών επιρροών μας καθώς μεγαλώναμε και φτάναμε στην ηλικία της δικής τους τρέλλας των 80ς και που όσον αφορά κασσετοεταιρείες, κ.α. μπαίναμε και στην ίδια λογική του παιχνιδιού. μιλώντας προσωπικά και ενώ μέχρι περίπου τα μέσα 90ς με ενδιαφέρουν οι δομές εταιρειων και ο ήχος τους με αποτέλεσμα να τραμπάρω ή ν' αγοράζω συνήθως ολόκληρο τον κατάλογο μιας εταιρείας ασχέτως και αν ο ήχος της ήταν σχεδόν ίδιος σε όλες τις εκδόσεις ή όχι. απλά μ' ενδιέφερε ο τρόπος δομής και λειτουργίας της. πλέον ακολουθώ την ίδια τακτική αλλά αρχίζουν να μ' ενδιαφέρουν εταιρείες που ο ήχος τους δε θα είναι αμιγώς 'πειραματικός', 'noise', αλλά θα καλύπτει μια ευρύτατη ηχητική και μουσική γκάμα. σε αντίθεση με την υπόλοιπη παρέα δε με τραβάγαν ιδιαίτερα οι καλλιτέχνες ποτέ με εξαιρέσεις αλλά όπως και απο την πρώτη στιγμή παραγωγοί, φανζινάδες. μια κασσετοεταιρεία ή μια εταιρεία ή ο τρόπος που είχαν στηθεί και τρέξει αγαπημένα φάνζιν ή σειρές μου έβγαζαν περισσότερα για την προσωπικότητα του ατόμου ή των ατόμων

που τα έτρεχαν και έβγαζαν ένα Υπερεγώ, μια περισσότερο συλλογική αντίληψη παρά μία μοναχική προσέγγιση. έχει σκάσει ή αρχή της νέας χιλιετίας και η σκηνή που με ξετρελλαίνει αυτή της βοστώνης, σε σχέση με πολλές άλλες σκηνές ή κυκλώματα ο κόσμος είναι πολύ πιο cool και δεν παίρνει και στα σοβαρά αυτό που κάνει. εντελώς τυχαία γνωριζόμαστε με το howard stelzer όταν μου στέλνει κάποια cdr με ηχογραφήσεις του σόλο ή με ντουέτο με τον jason talbot ή με το vic rawlings. ξεκινάει μια φιλία με συνεχείς ανταλλαγές κυκλοφοριών, υλικού, γραμμάτων, email, κ.α. καθώς μοιραζόμαστε την ίδια τρέλλα για εταιρείες όπως η selektion, η rrr ή για κόσμο όπως ο phillip b klinger γνωστότερος κι απο τα αρχικά του ως pbk και πολλούς άλλους.

all angels - copper fields (take my hope to fertile fields)

(cd των cranc (νίκος βελιώτης, rhodri davies, angharad davies) που κυκλοφόρησαν με διαφορά δεκαετίας το ένα απο το άλλο. το ντεμπούτο τους all angels στην ‘εδώ’ ενώ το copper fields αποτέλεσε το κύκνειο άσμα του absurd και βγήκε σε συμπαραγωγή με την organized music from thessaloniki. το take my hope.. τίτλος κομματιού των maeror tri απο το beauty of sadness. το διάστημα αυτής της δεκαετίας αποτελεί τη 2η, 3η και τελευταία φάση του absurd και τη 2η της (καταχρηστικά ώρες ώρες ως όρος ‘editions_ zero’ και ότι ξεπετάχτηκε απο την παρέα αυτή.)

η ιδέα για ένα χώρο είχε πέσει κατά καιρούς στο τραπέζι είτε σε κουβέντες που έμεναν απλά κουβέντες ή ως ανάγκη, τρόπος επικοινωνίας ή άλλοτε ίσως και προσπάθεια βιοπορισμού για άλλους φίλους. αν μη τι άλλο σε ένα μεγάλο μέρος των 90ς η ιδέα ενός δισκάδικου που θα φιλοξενούσε και διάφορα δρώμενα με τραβούσε τρελλά. ίσως και να το είχα στήσει αν δεν είχαν τύχει διάφορες συγκυρίες λίγο μετά το φανταριλίκι όταν με το φίλο γιώργη ξηρογιάννη, ιδιοκτήτη του βιβλιοπωλείου ‘αργία’ (δαβάκη 42, καλλιθέα) συζητήσαμε την πιθανή ιδέα να επεκτείναμε παρέα το βιβλιοπωλείο όταν θέλησε να μετακομίσει απο το υπόγειο εμπορικού κέντρου στη θησέως που βρίσκονταν απο τις αρχές της δεκαετίας, σε άλλο χώρο στήνοντας πολύ περισσότερες καταστάσεις απο ποιητικές βραδιές που έστηνε καμμιά φορά ως τότε. έμεινε ως μια ακόμα ιδέα που δεν ευδοκίμησε. ο χώρος που αν μη τι άλλο έμεινε χαραγμένος στο κύκλωμα είναι σίγουρα το generator του gen ken montgomery (σε πρώτη φάση, μαζί με τον scott konzelmann (chop shop) σε δεύτερη) ξεπεταγμένος μέσα απο το ενδιαφέρον και την αγάπη του για το κασσετοκύκλωμα. πολλά απο τα προβλήματα που αντιμετώπισε φάνηκαν ως πρόπομπος για ανάλογες στιγμές στο μέλλον. στις αρχές του ‘00 που ο αναστάσης γρίβας ξεκινάει το μικρό μουσικό θέατρο ως μέρος της παρέας που έστησε το ωδείο μουσικής πράξης (βεϊκου 33, κουκάκι). με τον αναστάση είχαμε γνωριστεί το 96, είχαμε χαθεί γύρω στα τέλη του 98 αλλά ξαναβρεθήκαμε στο τέλος του 2000 χάρη στον κωστή δρυγιανάκη. ήταν το κατάλληλο μέρος την κατάλληλη ώρα για την αθήνα. ευκαιρία για κόσμο να δοκιμάσει δικές του ιδέες. τα προβλήματα που μπορεί να προκύπταν τα ξέραμε απο την αρχή όλοι. ιδίως ο αναστάσης που απο παλιότερες συζητήσεις είχαμε μια αίσθηση που βρισκόμαστε και ότι δεν μπορείς να μιλάς για ‘πειραματική’ ή τι άλλο σκηνή σε μία χώρα που με το ‘σπορ’ ασχολούνται βία 10 - 20 άνθρωποι κι αυτοί διάσπαρτοι ανα τη χώρα πόσο μάλλον που προέρχονται

απο μια λογική του ότι ούτε καλλιτέχνες είναι, ούτε μουσικοί κι ούτε και τους ενδιέφερε κάποια τέτοια ιδιότητα πέρα απο τις προσωπικές τους αναζητήσεις και περιπλανήσεις.είχαμε σχέση με κόσμο που με τη σειρά του όπως εμείς είχε ξεπεταχτεί απο παρόμοιες καταστάσεις και καταβολές όπως για παράδειγμα η παρέα των morphogensis για να μιλήσουμε για την ευρώπη. δημιούργημα του roger sutherland (r.i.p.) μέλους της εγγλέζικης αυτοσχεδιαστικής / ηλεκτρουακουστικής σκηνής των 60ς, μέλος της θρυλικής scratch orchestra (οκ και ποιός δεν ήταν θα πεί κάποιος michael nyman, david jackman (organum), κ.α.). σε κάποιες διαλέξεις του άρχισε να μαζεύεται μια ομάδα ανθρώπων που τους ενδιέφερε να αρχίσουν να αυτοσχεδιάζουν μαζί. σε μεγάλο μέρος αυτή η ομάδα που έστησε τον πυρήνα των morphogenesis στα μέσα των 80ς ακολούθησαν τις δικές τους πορείες παράλληλα στήνοντας δικές τους εταιρείες ή συνεχίζοντας το δρόμο τους σε δικές τους ηχητικές εξερευνήσεις εκτός τη συλλογική τους έκφανση. όπως οι michael prime (βιολόγος / βοτανολόγος που εκτός απο το δικό του ιδιότυπο παίξιμο μιξάροντας αρχικά field recordings, και αργότερα ηχογραφήσεις φυτών με τις ηλεκτρικές εκκενώσεις των οποίων έστηνε τα ηχοτοπία του και έτρεχε τη δική του mycophile recs), ο clive graham (εκτός των άλλων μανιακός συλλέκτης περίεργων μουσικών και το μυαλό πίσω απο την paradigm recs), ο ron briefel ή ο adam bohman. ο adam εκτός απο μέλος του γκρούπ / ομάδας είναι ένα απο τα πιο ενεργά μέλη της αγγλικής αυτοσχεδιαστικής σκηνής. εκτός απο διάφορες συμμετοχές σε γκρούπ ή σόλο μαζί με τον αδελφό του jonathan παίζουν ως bohman brothers στήνοντας ένα δικό τους ιδιότυπο στύλ. απο την άλλη το μμθ σκάει σε μια φάση αμφισβήτησης. είναι η εποχή που εμφανίζεται το reductionism ως ύφος. ξεπεταγμένο απο το χώρο της free jazz και του ελεύθερου αυτοσχεδιασμού απο τη μία μπορεί να πεί κάποιος ότι με το ύφος του κριτικάριζε τα κακώς κείμενα της αυτοσχεδιαστικής σκηνής των δύο προηγούμενων δεκαετιών που μια μερίδα μουσικών προερχόμενοι πολιτικά ιδίως απο το χώρο της άκρας ή εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς μέσω της μουσικής τους ασκούσαν τη δική τους κριτική και συνεπικουρούμενοι απο φίλους και κόσμο που λάτρευε τη μουσική τους και συμφωνούσε (ή μη) με τη στάση τους κυκλοφορούσαν τους δίσκους τους απο τις δικές τους εταιρείες. όλο αυτό το κλίμα είχε αρχίσει να αλλάζει απο τη δεκαετία του 80 και μετά και σε ένα μεγάλο βαθμό η σκηνή έμοιαζε περισσότερο με μουσικούς που έπαιζαν απλά 'πλινκ πλονκ' ή έπαιζαν με πιγκ πονγκ τεχνικές περισσότερο απο συνήθειο παρά για την ανέυρεση ενός νέου ή δημιουργικού διαλόγου. απο την άλλη χρειαζόταν και μια αποφόρτιση απο τον ακραίο θόρυβο των 90ς. σε εκείνη τη φάση ο νίκος βελιώτης που πάνω που έχει γυρίσει απο το λονδίνο θα ξεκίναγε τις δραστηριότητες του club 2:13, ιδέας που είχε ξεκινήσει ο κιθαρίστας john bissett και που στήθηκε παράλληλα σε τρείς πόλεις, βερολίνο (χάρη στους burkhard beins & mikael renkel), αθήνα (χάρη στο νίκο βελιώτη) και λονδίνο (απο τον john bissett με τη βοήθεια φίλων της σκηνής που ξεπετάγοταν τότε rhodri davies, κ.α.) με όνομα που απλά αλιεύτηκε απο ένα ρολόϊ που είχε σταματήσει σε εκείνη την ώρα στο πρώτο σκηνικό που στήθηκε στο λονδίνο. η ιδέα του απλή, no/low budget φεστιβάλ που θα μπορούσε να πάρει μέρος ο καθένας φτάνει να είχε τη διάθεση να

παίξει με κόσμο ή να βγεί να παίξει σε κόσμο. μέσα απο μμθ δημουργείται και ένας πυρήνας απο νέο κόσμο που ξεκινάει να στήνει τα δικά του πράγματα ή γκρούπ. ένας απο τους φίλους που γνωριστήκαμε εκείνη την εποχή και ο παναγιώτης σπούλος. η εποχή συνέπεσε με το ξεκίνημα της δεύτερης φάσης του absurd. η παρέα έχει αρχίσει να αλλάζει έχουν αρχίσει τα πρώτα ταξίδια ανά την ελλάδα για να συναντιόμαστε διάφοροι φίλοι απο το κασσετοκύκλωμα που είχαμε στήσει. το absurd είχε μείνει παροπλισμένο για καπου 2 ή 3 χρόνια με μόνη εξαίρεση στήλη με κριτικές και κατά καιρούς καμμιά συνέντευξη βγάζει το 5ο τεύχος του στημένο ως ηλεκτροακουστική σύνθεση. ξεπετάγεται ως ιδέα το playground, ιδέα για φάνζιν με διάφορα φορμάτ. πάνω κάτω ξεκίνησε απο ενθουσιασμό με χάρτες και πρώτο του τεύχος το stavanger με συνέντευξη των sindre bjerga & anders gjerde (ανατυπώθηκε στο 2ο τεύχος των εμβοών) και ένα cdr σε χάρτη της πόλης με επεξεργασμένα field recordings της πόλης, ως δεύτερο συνέντευξη με τον anthony king, γνωστότερο και ως amk, το μυαλό πίσω απο την banned production, που έστηνε τα δικά του ηχοτοπία διαλύοντας και ξαναμοντάροντας δίσκους, πικαπ, κ.α. το τεύχος ήταν κολλημένο πάνω σε δίσκους για την ακρίβεια 2 κυκλικές σελίδες που αποτελούσαν το τεύχος κολλημένες σε βινύλια ενώ το τεύχος συνοδεύοταν απο ένα cdr. θα βγούν άλλα δυό φάνζιν ακόμα εκείνη την εποχή το ‘χαμένες αναμεταδόσεις απο τον πλανήτη μηδέν’ και ‘όλοι οι θόρυβοι έχουν μαζευτεί και κυματίζουν απο μόνοι τους στα διάφορα τοπία”.

la tordeuse a bandes obliques (toys in the attic)

(τίτλος cd των klimperei που κυκλοφόρησε το 2004 για τα 1α γενέθλια της αμαρυλλλίς ελαφρού το 1ο το 2ο τίτλος κομματιού του jason lescalleet απο το absurd #33 emil beualieu / jason lescalleet ‘rock n roll / toys in the attic’ split 7”. ξεκίνησε ως ιδέα το 2003 για να βγεί το 2004 για τα 50 χρόνια του ροκ ν ρολλ με εξώφυλλο κλεμμένο απο τεύχος της διάπλασης των παίδων (τέλη 60ς) και οκταγωνικό εξώφυλλο ως αναφορά στο εξώφυλλο του through the past darkly (big hits vol. 2) των rolling stones καθώς αποτέλεσαν το γκρούπ που έκανε το ροκ να χάσει την αθωότητα του)

με την άφιξη των πρώτων παιδιών της παρέας ξεκινάει μια νέα δημιουργική περίοδος με διάφορες ιδέες που πάλι υπήρχαν και συζητούσαμε μεταξύ μας αλλά δεν είχε δωθεί η κατάλληλη ευκαιρία να υλοποιηθούν. παιδικά πάρτυ με συναυλίες απο φίλους απο το κύκλωμα επεξεργάζοντας ήχους του χώρου, των καλεσμένων και των παιδιών ή δημιουργία μες το πάρτυ αυτοσχέδιας ορχήστρας και κάποιος να επεξεργάζεται τους ήχους που δημιουργούσαμε αλλά και σταδιακά η επαφή με αφηγητές παραμυθιών, θεάτρου σκιών, κ.α. αρκετές ιδέες που μπορεί να υπήρχαν στα 90ς είχαν ήδη δοκιμαστεί στην αρχή της πρώτης εποχής του μμθ και πλέον το ενδιαφέρον ήταν η δημιουργία καταστάσεων που απλά θα ήταν μια τονωτική ένεση στην καθημερινότητα μας. είχε μεσολαβήσει και το υπερδώθε των χονδρού / κατσιάνη που για ένα μήνα το διαμέρισμα τους στη θεσσαλονίκη είχε γίνει μέρος για συναυλίες, εκθέσεις, παραστάσεις και με το πέρας του ανακοίνωσαν το τέλος των δράσεων τους και με τον τρόπο του αποτέλεσε την κινητήρια δύναμη απο την οποία αρκετοί φίλοι που γουστάραμε την άλλη πόλη ή είχαμε τη δράση της άλλης πόλης ως εφαλτήριο αρχίσαμε να πατάμε περισσότερο

στα βήματα τους. αν και η αρχική και βασική ιδέα να στηθεί ένα ολόκληρο δίκτυο στην ελλάδα με συναυλίες σε σπίτια, δράσεις πέρα απο αυτό που λέμε 'τέχνη' (που σε μεγάλο βαθμό δε μας ενδιέφερε κιόλας), ή το δίκτυο απο γκαλερί και συναφείς χώρους. άλλοτε λειτούργησε άλλοτε όχι, έχοντας να κάνει και με προβλήματα τόσο της ίδιας της δομής της χώρας (σιδηροδρομικό δίκτυο σχεδόν μόνο στην κεντρική και ανατολική ελλάδα και πελοπόννησο και ανύπαρκτο στη δυτική, κ.α.). λειτούργησε όμως άνετα ο άξονας θεσσαλονίκη - ξάνθη με τη δημιουργία στη δεύτερη της 'χρυσαλλίδας' μαζί με το μιχάλη τον ελαφρό ως κομματιού του πολιτιστικού συλλόγου 'πα.κε.θρα' στην ξάνθη και τον κώστα το ζαβλάρη στη θεσσαλονίκη ενώ ήδη απο το 2006 με τον κωστή κηλύμη αρχίζουμε να τρέχουμε το noise-below ως διαδικτυακό τόπο του absurd και άλλων εμμονών και της organized music from thessaloniki του κωστή.

nostalgie de la boue (i'm a clown collecting moments)

(χρησιμοποιώντας εδώ το ομότιτλο κομμάτι των zoviet france απο το loh land που με τη σειρά του χρησιμοποίησε και ο tristan koreya για το ομώνυμο blog του το i'm a clown.. τίτλος κομματιού των contrastate)

ήδη έχουμε αρχίσει να παρατηρούμε ως παρέα διάφορα άλλα προβλήματα. απο τη μία κόσμο που δεν ασχολούταν με αυτό που έλεγε 'νέα σκηνή' κάνοντας διαχωρισμό σε 'παλιά' και 'νέα σκηνή'. σε μεγάλο βαθμό κόσμος που το ενδιαφέρον του παρέμενε περισσότερο στα 80ς ή βία αρχές 90ς. και να ψάχνεται μόνο με αυτή την περίοδο του κυκλώματος. κατ' άλλους ένα είδος νοσταλγίας, κατ' άλλους ένα καθαρό είδος νεκροφιλίας μια που η εμμονή με το παρελθόν σε βοηθά να βλέπεις πράγματα πίσω αλλά ενίοτε σου θολώνει την όραση για το μέλλον (όταν η ενασχόληση με το παρελθόν γίνεται εμμονή). μια απο τις εταιρείες που εμφανίστηκαν σε αυτό το στύλ είναι και η monochrome vision του dmitry vasiliyev. με την έκρηξη του cdr ο όγκος που ανταλάσσαμε μεγάλωνε δυσανάλογα με το χρόνο που πλέον ειχαμε να ακούμε. εκεί αρχίσαν να εμφανίζονται οι πρώτες περιπτώσεις με κόσμο που είτε σταμάταγε για αρκετό καιρό να αγοράζει ή να κατεβάζει για να προλάβει να βρει χρόνο να ακούσει τον όγκο που έχει ήδη συσσωρευτεί. απο τη στροφή της δεκαετίας και έπειτα με την εξέλιξη των blogs αλλά και των διάφορων φόρουμ (βλ. skafunkrastapunk, demonoid, κ.α.) που βοήθησαν σε μεγάλο βαθμό στην ελεύθερη διακίνηση μουσικής, βιβλίων, ταινιών και γενικότερα πληροφορίας. μπορεί να ήταν πολύ πιο εύκολο να βρείς, να κατεβάσεις και να ακούσεις ένα δίσκο ιδίως αμα ήσουν στο κυνήγι ή στην αγορά δίσκων ήταν ότι καλύτερο γιατί σου έλυνε τα χέρια απο το να ψάχνεις ποιός γνωστός ή φίλος μπορεί να έχει ένα δίσκο να τον ακούσεις ή όχι ή στη χείριστη σε σύγκριση με το παρελθόν να τον αγοράσεις. απο την άλλη ο όγκος συσσωρευόταν. και αν εκεί στα τέλη 90ς / αρχές 00's με τα mail lists του yahoo ή τα υβριδικά newgroups του outlook βρισκόταν κόσμος που γούσταρε ανταλλαγές και λίστες με δισκοθήκες στέλνονταν για να ξεκινήσουν ανταλλαγές αντεγραμμένων cdr που και πάλι λόγω του ελάχιστου βάρους του μέσου και τα (τότε) φθηνά ταχυδρομικά πάλι ανέβαζε τον όγκο των ανταλλασσόμενων cdr, usb, dvdr, κ.α. αν μη τι

άλλο σε προ ίντερνετ εποχές το διάστημα που μεσολαβούσε να έρθει η αλληλογραφία σου άφηνε το περιθώριο να ακούσεις και σε ένα βαθμό να κάνεις κτήμα σου αυτό που άκουγες ή διάβαζες. αναφέρομαι ίσως σε υπερβολικές περιπτώσεις θα πεί κάποιος αλλά υπήρξαν περιτπώσεις που ενώ κάποτε κόσμος πάθαινε brainstorming βλέποντας καταλόγους mail order και δεν ήξερε τι να παραγγείλει ή ήθελε να τα παραγγείλει τα πάντα και που ενώ ως πιο έμπειρος πλέον που ήξερε τι έψαχνε ώρες ώρες χανόταν σε αυτό τον κυκεώνα πληροφορίας. ώρες ώρες το πάθαινε και κόσμος που ποτέ δεν είχε αυτή τη σχέση με την αναζήτηση (κυνήγι δίσκων, βιβλίων, κλπ). γεγονός που σε μεγάλο βαθμό εκτροχιάστηκε με τις νέες ταχύτητες που μπήκαν στη ζωή μας και δη απο το adsl, και μετά.

απο εκεί που η κασσέτα ήταν κάτι που αφιέρωνες το χρόνο σου να ηχογραφήσεις, ακόμα και να φτιάξεις ένα δικό σου εξώφυλλο ή να τη διακοσμήσης για να τη στείλεις χανόταν και αυτή η δημιουργικότητα. αυτό που έμενε ήταν η εγγραφή ή το σβήσιμο σε ένα σκληρό. δε θα μπορούσε να περιγραφεί η κατάσταση στο άκρο της παρά με το χωρίο που παραθέτω απο συνέντευξη του felix kubin στους θάλεια ραυτοπούλου και άγγελο θεοδώρου για το blog τους 0600am (0600am.blogspot.gr/2013/04/felix-kubin-interview-for-0600am.html) 0600am “αν δεν δράσουμε με αμεσότητα, ο καπιταλισμός θα γίνει δήμιος μας; felix kubin είναι το αντίθετο. ο καπιταλισμός μας αναγκάζει να δράσουμε πιο γρήγορα από ό, τι μπορούμε να σκεφτούμε και να καταναλώσουμε περισσότερο από ό, τι μπορούμε να καταπιούμε. συμπιέζει το χρόνο τόσο πολύ που δεν υπάρχει ενατένιση στη δουλειά, δεν υπάρχει χρόνος για να αφήσει τα σωματίδια να εγκατασταθούν που ρίχτηκαν στην επιφάνεια του νερού. η ζωή χρειάζεται χρόνο. η τέχνη χρειάζεται χρόνο. η αγάπη θέλει χρόνο. πρέπει να διεκδικήσουμε πίσω το χρόνο και το δημόσιο χώρο. επίσης, ο καπιταλισμός δεν κρίνει την εσωτερική ποιότητα των πραγμάτων, κρίνει μόνο την άμεση αξία των πωλήσεών τους. με τη πιο διεστραμμένη (ή ίσως πιο αγνή) μορφή τους, καπιταλισμός σημαίνει κερδίζουμε χρήματα με τα χρήματα. αυτό είναι αιμομιξία και δεν οδηγεί πουθενά.»

η ελευθερία δηλαδή γινόταν θηλειά; ξεπερνώντας τον αταλί στους θορύβους (ζακ ατταλί ‘θόρυβοι’ εκδόσεις ράπα) πλέον υπερκαταναλώνουμε σε σχέση με το τι μπορούμε να χωνέψουμε ή να ακούσουμε; χρήζει φυσικά μεγαλύτερης συζήτησης πέρα απο αυτές τις εισαγωγικές γραμμές. αυτή η ελευθερία έδειξε όμως ότι κόσμος που μπήκε με τα μούτρα επιφανειακά, έφυγε το ίδιο απο τον αφρό όπως μπήκε. αυτό φυσικά δε σημαίνει ότι δε χρειάζονται blog ή φόρουμ για τη διακίνηση της μουσικής. πολύ περισσότερο - καθώς δε θίχτηκε όσο θα έπρεπε - σώζει απο θέμα χώρου. ιδίως σε εποχή με χαμηλότατους μισθούς ή σε περιοχές με κόσμο που μένει σε μικρά διαμερίσματα ή μοιράζεται διαμέρισμα με 2 ή 3 ανθρώπους και δεν υπάρχει η ευκαίρια για ξεχωριστό χώρο για συλλογή ή οτιδήποτε άλλο τότε αναγκαστικά η διαχείριση αρχείων σε σκληρούς είναι μια λύση. στην ελλάδα λόγω δομής των κατοικιών (που δεν υπάρχουν πολλές όπως στο εξωτερικό που μπορούν 3 ή 4 άτομα να μοιραστούν ένα χώρο με 4 δωμάτια, κοινό μπάνιο, κουζίνα που ενίοτε επινοικιάζεται ως έξτρα εισόδημα με μορφή ίσως bed & breakfast) ή οι καταλήψεις κτιρίων

για κατοικία δεν αναπτύχθηκαν τόσες πολλές ευκαιρίες κοινονικοποίησης όπως σε άλλες χώρες με αποτέλεσμα ενίοτε κάποιος που επιθυμεί να συνδυάζει και την τρέλλα του και την καθημερινότητα να πρέπει να πάρει σκληρές αποφάσεις.

όλη αυτή η ταχύτητα της εποχής δεν άφησε και την παρέα ανεπηρέαστη. απο εκεί που αλλάζαμε στα πακέτα μας απλά cdr, κασσέτες, βιβλία, σαβούρα, αυτοσχέδιες ιστορίες, κολλάζ, κ.α. αρχίζει κατά καιρούς να μας πιάνει η τρέλλα του junkpack. υλικό που κανείς δεν είχε τα κέφια να δώσει για πούλημα σε κάποιο δισκάδικο ή που είχε έρθει με αλληλογραφία ή μέρος πακέτου ως έξτρα υλικό ή οτιδήποτε άλλο αρχίζει να ανακυκλώνεται σε πακέτα που μπορεί να περιλαμβάνουν οτιδήποτε....

μιλώντας για blog ένα απο τα πιο αγαπημένα παραμένει το nostalgie de la boue. ανεβάζοντας αρχικά διάφορους δίσκους και κασσέτες άρχισε πριν απο λίγα χρόνια να ανεβάζει και mp3 κυκλοφορίες στο δικό του bandcamp. παρόλο που εξελίχθηκε σε γολγοθάς αυτή η συνέντευξη (όπως και διάφορες άλλες που είναι σε αυτό το τεύχος δηλαδή) καθώς στέλνοντας τη ο tristan koreya έφευγε για αναζήτηση εργασίας στην αφρική και θα έπαιρνε καιρό να βρεθούμε και να ολοκληρωθεί, όμως δίνει ένα στίγμα για τα blog και τη γνώμη του.

all angels - copper fields (i don’t wanna live forever)

(τα 2 cd τα προανέφερα. το i don’t δισκάρας του greg kelley στη little enjoyer. απο τις ελάχιστες ηχογραφήσεις που θα χα σκοτώσει να βγεί στο absurd)

γύρω στα τέλη της δεκαετίας είχε αρχίσει μια καμπή στην παρέα. ίσως γιατί είχε προηγηθεί μια πολύ έντονη πενταετία και χρειαζόταν μια παύση. ενώ όλη η φάση που είχε στηθεί άρεσε στους περισσότερους μας και ώρες ώρες αν έπρεπε να την περιγράψω αυτή τη λούπα μόνο με το vigilance των harry pussy στην chocolate monk θα το παρομοίαζα (επί 1 1/2 ώρα cut up απο συγκεκριμένες φλιπαρισμένες ηχογραφήσεις προβών τους). η 3η φάση του absurd είχε τελειώσει με αναγνωριστικό της σημάδι το remnants from paradise του werner durand, cd που όταν βγήκε νομίζω έδειξε και την τάση της εποχής. ενώ τα cd και τα cdr έφευγαν άνετα τα προηγούμενα χρόνια και μια ολόκληρη αγορά είχε στηθεί με αποτέλεσμα ώρες ώρες το absurd να φέρνει πίσω τα χρήματα που ξοδεύονταν σε δράσεις ή κυκλοφορίες του εμφανίζεται η καμπή. διανομείς (ιδίως στην αμερική) δε θέλουν πλέον ‘περίεργες’ εκδόσεις σε cd αλλά απλά jewel cases για να μπορούν να μπαίνουν άνετα στις ραφιέρες των δισκάδικων και να απλά να τις κοιτάει το καταναλωτικό κοινό καθώς θα κοιτάει cd στις ραφιέρες. η πάλαι πότε αμφισβήτηση και δημιουργία ως κατανάλωση θα έλεγε κάποιος. αλλά δε θα ανοίξω εδώ (δυστυχώς) αυτό το θέμα για να μην πλατιάσω κι άλλο. η τέταρτη φάση όπως προανέφερα δεν ήταν τίποτα άλλο παρά η διαχείριση εκκρεμοτήτων της τρίτης. αρχή της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης θα πεί εύλογα κανείς το 2008 αλλά θα ήταν μόνο επιφανειακή προσέγγιση αν αναφερόταν μόνο αυτό. είχε έρθει και μια γενιά που είχε βαρεθεί αυτή την ψηφιακή μανία. όμως όλη η κατάσταση

του absurd είχε ξεπεταχτεί επειδή ακριβώς βρισκόμουν σε μια εποχή αστάθειας απο τις αρχές της προηγούμενης δεκαετίας μέχρι το 2010. και όλο το absurd δεν ήταν παρά η ηχητική ημερολογιακή αποτύπωση αυτή της ψυχικής κατάστασης. αλλά όπως και οι σχέσεις όταν φτάσουν σε ένα σημείο που τελειώνει ο δρόμος τους έτσι και γίνεται και με τις ιδέες είναι προτιμότερο να φεύγουν και να μένουν οι γλυκιές αναμνήσεις τους προτού γίνουν βαρίδι και βυθιστούν. έτσι το absurd έσβησε το δεκέμβρη του 2010. θα αφήσω ως ανάμνηση της εποχής το κείμενο του δημήτρη τσιρώνη ασχέτως και αν γράφηκε αργότερα.

charred remains ή

(κομμάτι των autopsy απο το πρώτο ντέμο / δίσκο τους στην peaceville. το γράφημα κυκλοφορεί στα mail art κυκλώματα και όχι μόνο)

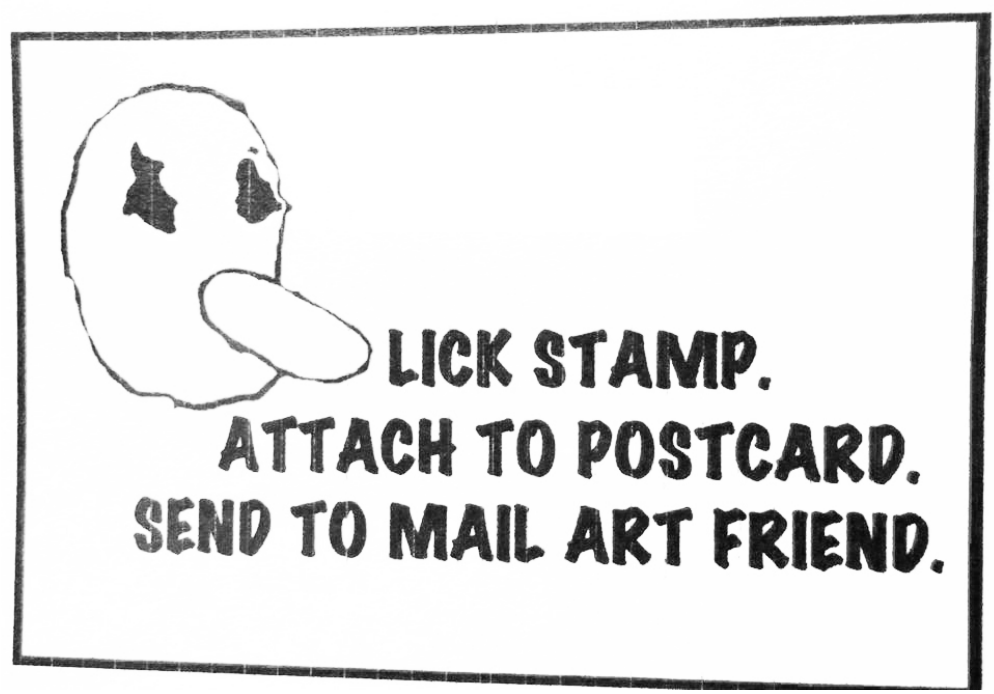
αν κάποιοι φίλοι σταμάτησαν το ταξίδι των ηχητικών αναζητήσεων τους ή μπήκαν σε άλλες λούπες και άλλοι εξελίχθηκαν σταδιακά σαν τους δημαγωγούς που κατακεραύνωναν κάποτε (γιατί στην ενασχόληση με τις περίεργες μουσικές (και όχι μόνο) πάντοτε ελόχευει ο κίνδυνος να θεωρήσεις ότι κάνεις κάτι ξεχωριστό απο τους άλλους ή κατέχεις κάποια γνώση που δεν έχουν οι άλλοι ή ότι αυτή η γνώση πρέπει να ανήκει σε λίγους και όχι στους πολλούς, δυστυχώς. θυμίζει το στίχο απο το elephant song του joe byrd & the field hippies (απο το american metaphysical circus) 'what you hate is what you have become') και κατα καιρούς ανοίγαν συζητήσεις κατα πόσο είχαν νόημα κάποια πράγματα πλέον ή όχι. ήταν φθινόπωρο του 2009 όταν με το jerome noetinger λίγο πριν το live της metamkine group στο αλατζά ιμαρέτ (θεσσαλονίκη - στα πλαίσια του φεστιβάλ κινηματογράφου) συζητάγαμε για τη νέα έκρηξη της κασσέτας και μια νέα επανεμφάνιση της κασσετοκουλτούρας. αντίδραση στη βαρεμάρα του κατεβάσματος; απέχθεια στον τρόπο που εξελίχθηκαν τα cdr που ενώ κάποτε ήταν κάτι το κομψό και είχε ένα νόημα να κάνεις μια δική σου έκδοση προσεγμένη είχαν καταντήσει πλέον σαν ένθετα

εφημερίδων με κακοφωτοτυπημένα εξώφυλλα και παράλογες τιμές; μια γενιά που έχει συνηθίσει σε άϋλα πράγματα ή ψηφιακά γυρνάει στα αναλογικά / υλικά; ‘ ή περαστική μόδα; εν μέρει η αναγέννηση της κασσέτας του frans de waard δίνει μια ματιά της δικής μας γενιάς σε αυτό το φαινόμενο. μα και απο το κύκλωμα της mail art είναι η αλήθεια ότι έβλεπες και απο εκεί να προκύπτουν ίδιες απορίες. ένα ενδιαφέρον άρθρο είναι το ch-ch-ch-change του vittore baroni που παρουσιάστηκε στο iuoma.org (και σε αντίστοιχη έντυπη μορφή του), δίνοντας μια όψη των αποριών αυτών. μήπως έφταιγε και η ίδια η εποχή που πλέον έμοιαζε με τα κολλάζ της mail art των τελευταίων ετών; dada - surrealism - fluxus - mail art - networking - tourism; ή σαν την ψυχογεωγραφία που ξεκίνησε απο τους καταστασιακούς ως τρόπος αντίληψης της πόλης και του χώρου παίζοντας με χάρτες άλλων πόλεων σε άλλες (και όχι μόνο), για να φτάσει πιο σύγχρονα σε αλλαγές ονομάτων σταθμών του μετρό διαφόρων πόλεων σε χάρτες με ονόματα πόλεων και περιπλάνηση σε κάθε μέρος με χάρτη της αντίστοιχης πόλης που πλέον έδινε μια αίσθηση ακαδημαϊκής προσέγγισης σα να πηγαίνεις π.χ. ένα γκρούπ τουριστών σε μια δράση για σπάσιμο ρουτίνας ενός ταξιδιού παρά ότι επιδίωκε τη δημιουργία μιας κατάστασης. ή είναι απλά μια εποχή πτώσης και ακόμα οι ζυμώσεις που γίνονται δεν έχουν φανεί; όπως έλεγε και η tatiana bazzichelli στον πρόλογο της πρόσφατης έκθεσης / καταλόγου της που περιλάμβανε ένα μεγάλο μέρος μορφών συλλογικής και ενίοτε ανώνυμης δράσης (luther blissett, monty cantsin, mail art, anonymous, hacktivism (χάκερ και η ίδια) - περισσότερες πληροφορίες και κατέβασμα καταλόγου δωρεάν εδώ aksioma.org/networked.disruption) μήπως ήρθε η ώρα να δούμε ότι ο καπιταλισμός και ο αντικαπιταλισμός ώρες ώρες λειτουργούν ο ένας προς ώφελος του άλλου και τούμπαλιν;

το κουτσό

(ή ‘ας προσπαθήσουμε να επινοήσουμε καινούργια πάθη ή να αναπαράγουμε τα παλιά με την ίδια ένταση’ julio cortazar ‘ το κουτσό’, εκδόσεις εξάντας)

καθώς απο τη μία η παρέα είχε ρίξει τους τόνους της απο την άλλη ερχόταν επαφή με κόσμο που ξεκίναγε τις δικές του διαδρομές όπως ο ryan marino της imminent frequencies, ο michael muennich με τη fragment factory. ή η επαφή (χάρη στον παναγιώτη το σπούλο) με το jo tanz της γαλλικής tanzprocesz) αλλά και συζητήσεις με φίλους απο τα παλιά όπως ο rinus van alebeek. αυτή η επαφή δίνει και την ώθηση για τη συνέχεια της περιπλάνησης εν μέσω αλλαγών που προκύπτουν (εύλογα) στην παρέα εκείνη την εποχή. τα αυξημένα ταχυδρομικά που αποτελούν και ένα απο τα προβλήματα του κυκλώματος εδώ και καιρό. δε σταματούν όμως το ρυθμό αποστολής καρτών που για πολλούς παραμένει μια μορφή επικοινωνίας εδώ και χρόνια όπως μας θυμίζει ο ken montgomery στο postcards. βλέποντας το απο τη μεριά του ηχητικού κυκλώματος.

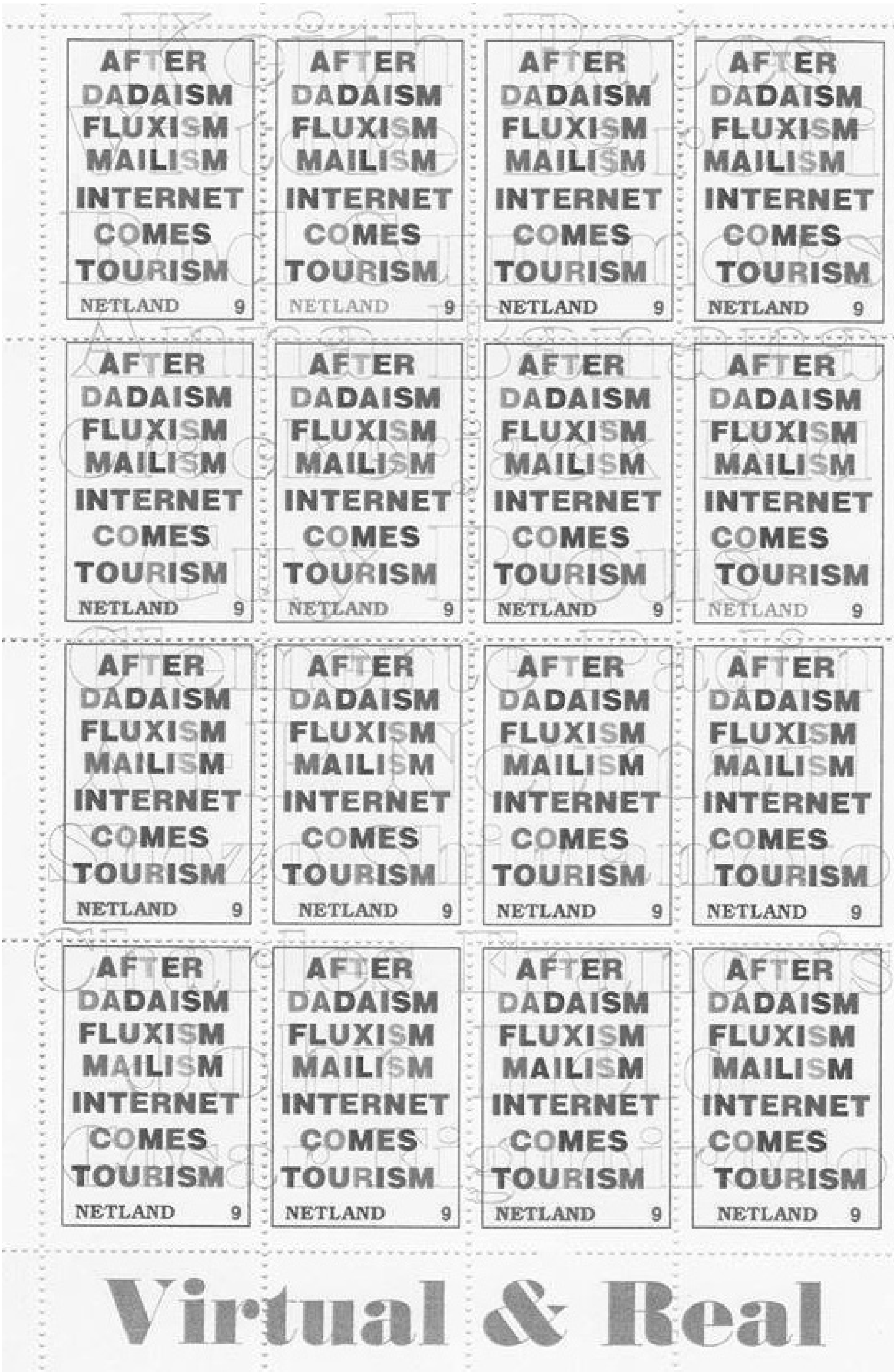

new love songs

(αγαπημένο post punk / new wave 7» των εγγλέζων the passage)

και μπορεί παλιότερα φάνζιν να χάνονταν απο τη φάση αλλά στην ελλάδα κόσμος σα το γιώργο τον αργυρόπουλο που τρέχουν το fanzines.gr θα έστηναν μια βάση δεδομένων για όλες τις απόπειρες που έχουν στηθεί στη χώρα μας τις τελευταίες δεκαετίες, άρχισαν να εμφανίζονται νέα φάνζιν με την ίδια δυναμική όπως το απίστευτο fordaemning του matthias andersson. κάπως έτσι ξεπετάχτηκαν και οι εμβοές με την ίδια κάβλα όπως εκείνη των πρώτων ημερών του absurd πάνω εκεί που νόμιζα ότι πλέον ‘τίποτε δε θύμιζε τις ιαχές και τα ποδοβολητά των πρώτων ημερών’ για να χρησιμοποιήσω παλιά ατάκα του (παρολίγο συνέταιρου) γιώργη ξηρογιάννη του βιβλιοπωλείου ‘αργία’.

η κασσέτα ως μέσο όμως δεν αποτέλεσε μέρος του κυκλώματος της πειραματικής μουσικής αλλά και πολλών άλλων όπως του hip/trip hop. δε θα θελα να μπώ σε μονοπάτια που δεν ξέρω καλά αλλά παραθέτω μια μικρή συζήτηση για αυτό το κύκλωμα με το νίκο nekubi της nekubi tapes. δε θα αρχίσω τη μοιρολατρία φυσικά για το μέλλον της κασσέτας, αν θα διατηρηθεί ή θα πεθάνει το μέσο, κ.ο.κ. ούτως ή άλλως σε μεγάλο βαθμό όπως ήδη αναφέρθηκε υπάρχει και κόσμος που πέρασε απο το κύκλωμα και επηρεάστηκε απο αυτό αλλά και η επιρροή του κυκλώματος του ίδιου και της αισθητικής του εύλογο μετά την πάροδο τόσων χρόνων θα έβρισκε χρήσεις σε εμπορικότερους δρόμους είτε αυτό θα είναι η διαφήμιση, στήσιμο εντύπων, βιβλίων, κ.α. μοιάζει με αυτό που τραγούδαγαν και οι love στο forever changes, ‘the news today will be the movies of tomorrow’ (όπως έγινε και με τη χρήση ‘κλασσικών’ στρατιωτικών βιβλίων π.χ. ‘η τέχνη του πολέμου’ στο μάρκετινγκ). αυτό που μένει είναι η κουλτούρα του μέσου που σε κάποιους ανθρώπους έδρασε ως τρόπος σκέψης και θέασης του κόσμου, θα κλείσω αυτή τη μικρή μόνο αναφορά στην κασσετοκουλτούρα (και την ακόμα μικρότερη στη mail art) με τα κείμενα κολλάζ των στάθη βιτουλαδίτη (idiot stroszek) και ίωνα χριστοδουλίδη (φάνζιν ‘νυχτερίδες και κατσαρίδες’) για την κασσετοκουλτούρα καθώς είναι ένα μέσο που δεν έζησαν στην εποχη και στην έξαρση του αφού είναι 20αρηδες αλλά ζούν τη σημερινή διάσταση του, ούτως ή άλλως η βασική φιλοσοφία του κυκλώματος δεν ήταν τίποτα άλλο απο την απλή ανθρώπινη ανάγκη για επικοινωνία, ανταλλαγή και καταγραφή αυτών (όπως εύστοχα το έθεσε ως μότο του το n d και όχι μόνο) ... είθε ο θόρυβος να είναι μαζί σας...

AFTER
DADAISM
FLUXISM
MAILISM
INTERNET
COMES
TOURISM
NETLAND 9
Virtual & Real

Η ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΤΟΥ TAPETRADING

-σπύρος παπαναστασάτος

1984... ομόνοια, περίπτερο απέναντι από το «νέον». πίσω από τα πηγαδάκια με τους μαυραγορίτες που πουλάνε εισιτήρια για το γήπεδο, ένα εξώφυλλο με έναν αναμαλλιασμένο κιθαρίστα και με κεφαλαία την ...μαγική λέξη για έναν οπαδό του (τότε) underground metal: METALLICA. τίτλος περιοδικού «metal forces». χώρα προέλευσης: αγγλία. τεύχος #3. ξήλωμα ένα 80άρι drachmas και εντός 10λέπτου στασίδι στο «τσαφ» στα εξάρχεια για μελέτη μετά ζεστού γαλλικού καφέ και players σκέτου navy cut... και τότε το πρώτο σοκ! Πριν τις δισκοκριτικές, ένα 6-σέλιδο με παρουσιάσεις ...κασσετών. demos τα έλεγε. δεκάδες άγνωστα ονόματα... hellhammer, astaroth, iron angel, megadeth, nemesis, whiplash, golgotha... όλα άγνωστα και το αντισυμβατικά για τότε. η καύλα ανέβηκε στα ύψη.

ένα χρόνο και δέκα τεύχη μετά, το τετράδιο είχε γεμίσει ονόματα, υποσχέσεις για ανεκπλήρωτα(;) ηχητικά γαμήσια... στα γνωστά στέκια, με κάθε αναφορά στον καινούριο «αγνώστω Θεώ» η απάντηση του κολλητού «ρε πούστη μου, πώς θα γίνει να τα βρούμε»; θυμάμαι είχα κολλήσει με τους hellhammer και τους at war. περιγραφή «hellhammer make venom sound like bee gees» και εκείνη τη μισανθρωπική φωτογραφία του paul aaargh, με το στρατιωτικό παντελόνι και τη πριονισμένη καραμπίνα στο χέρι μπροστά στα συρματοπλέγματα. να τα βρούμε και να πάνε να γαμηθούν οι iron maiden και οι motley crue... και πώς θα στέλναμε έξω από το δραχμιστάν τα λεφτά για μια φάση στην οποία δεν έπαιζαν δίσκοι ή περιοδικά; θα πηγαίναμε στη τράπεζα να μας κόψουν έμβασμα για ... κασσέττες;;; και η προμήθεια που ισούταν με το να αγοράσεις δέκα; για άλλη μια φορά η ψωροκώσταινα μας τον έριχνε στο κώλο.

και σε μια πρόβα των vomit η ιδέα. «ρε μαλάκες, δεν φτιάχνουμε κανα fanzine μπας και παίξει καμμιά ανταλλαγή;». σε τρεις μήνες είχε γεννηθεί το «thrash metal». νοίκιασμα ταχυδρομικής θυρίδας, τα πρώτα δειλά γράμματα, αναμονή... και κάπου το φθινόπωρο του 1985, δυο ενισχυμένα πακέτα με τη μία... η διαδρομή ταχυδρομείο-σπίτι μετατράπηκε σε κατοστάρι. ανυπόμονο άνοιγμα και οι πρώτες κασσέτες: mayhem «pure fucking armageddon» και mantas «death by metal». μαζί με δυο ενθαρρυντικά γράμματα και συνεντεύξεις από euronymous και schuldiner... τηλέφωνο στους κολλητούς, το βράδυ μάζωξη σπίτι. το κασσετόφωνο να παίζει τον βόρβορο στη διαπασών ξανά και ξανά, μπύρες, τσιγάρα, καύλα... νιρβάνα και οργασμός! 30 χρόνια και ακόμα τσίτα στη θύμιση.

1986... μέσω του περιοδικού έχουν μαζευτεί καμμιά 50αρια demos για κριτική. το κόλπο οργανώνεται καλύτερα. πρώτη κασσέτα των vomit, rehersal demo με ελάχιστα overdubs και αποστολή στο morbid mag (νορβηγία). ο ronny eide στέλνει πίσω δυο τεύχη με το συγκρότημα μέσα. αποκάλυψη... το πρώτο περιοδικό που το 90% της ύλης είναι demo-παρουσιάσεις... με διευθύνσεις! και

αγγελίες fans για ανταλλαγές!! αγοράζεται διπλό κασσετόφωνο και ξεκινά έρευνα αγοράς. ποιος πουλά τις φθηνότερες κασσέτες. η λύση φτήνιας που ακούει στο όνομα intersonic απορρίπτεται μετά τη πρώτη δοκιμή. μπουκωμένος ήχος, να μη ξεχωρίζεις μπάσσο από φύσημα... μέχρι που ο φλεγέθωνας κάνει Την ανακάλυψη μια μέρα που έβγαινε ξεχαρμανιασμένος από το τσοντάδικο «αλάσκα» στη πατησίων. μαγαζάκι τρύπα στη πλαϊνή στοά με κούτες κασσέττες στη διατίμηση... 5 κουτιά 60άρες TDK αγοράζονται πάραυτα και το μηχάνημα παίρνει φωτιά... το υπόγειο έχει ανοίξει πλέον λαγούμι στο δρόμο.

1987... εκατοντάδες κασσέττες μετά και μέλος του διεθνούς tape trading underground. γαλλία, νορβηγία, σουηδία, ιταλία, βραζιλία, αυστραλία, σιγκαπούρη, κολομβία, ιαπωνία, αμερική, ουρουγουάη, αυστρία, βέλγιο, γερμανία... κάθε βδομάδα και καινούρια χώρα! δεκάδες γράμματα και πακέτα καθημερινά. ο jon «metalion» kristiansen του slayer mag κολλητός, λες και κατοικούσε στη διπλανή πόρτα. να προτείνει συνέχεια ονόματα. να ανταπαντάμε εμείς με δικά μας. η ελληνική σκηνή, να βγαίνει και αυτή προς τα έξω. sadistic noise, rotting christ, death courrier, danger cross... και αυτοί στο κύκλωμα της κακογραμμένης κασσέττας. η ίδια αρρώστια να κολλάει όλο και περισσότερους. χτύπημα κάρτας 9 η ώρα, κάθε πρωϊ, στο ταχυδρομείο. κόλλα να καλύπτει τα γραμματόσημα για να μειώνεται το κόστος. «βάλε διαφανές βερνίκι, είναι καλύτερο». συνταγή πυθάρα. όλοι εξπέρ στο πακετάρισμα ώστε να ζυγίζει όσο το δυνατόν λιγότερο. μην ξεχαστούν να μπουν και flyers στο πακέτο... να προωθούν ηχογραφήσεις, μπάντες, περιοδικά, συναυλίες... Κάθε καινούριο demo που έρχονταν γράφονταν σε καμμιά 10αρια κόπιες και για τους κολλητούς. φωτοτυπίες τα εξώφυλλα. τετράδιο να αρχειοθετούνται σε λίστα για να στέλνεται σε κάθε καινούριο κονέ για μελλοντικές ανταλλαγές. και η πρώτη παρέα σκληροπυρηνικών οργώνει τις πλατείες. τώρα τα μπουφάν είχαν ζωγραφισμένα logos των slaughter lord, master, necrovore, mutilator, virus, protector, messiah, repulsion, darkthrone... athens deathrashers! ανεπιθύμητοι στα μεταλοκλάμπ της εποχής, να ισοπεδώνουμε το ρόδον σε 'κεινη τη σημαδιακή πρώτη extreme metal συναυλία των sodom...

ολοταχώς στο 1988... Η συλλογή πλησίαζε τα 1.000 demos. και έρχεται το επόμενο στάδιο. «δεν ζητάμε άδεια από τόσες μπάντες που αλληλογραφούμε για μια κασσεττοσυλλογή που θα δίνουμε με το fanzine;»... όλοι μέσα! ο κώστας αγοράζει επαγγελματικό διπλό κασσετόφωνο. κοπιάρει σα μανιακός. βρίσκω τον τίτλο: deathfuck. στέλνονται τα πρώτα γράμματα, έρχονται τα πρώτα OKs. συμφωνούν οι morbid angel. οι sadistik exekution ηχογραφούν αποκλειστικά για τη συλλογή. νέο κονέ από τον παντελή των ηχορύπανση για το 2ο demo carcass. ενθουσιασμός! τελικά αφήσαμε κομμάτια έξω για sequel. 200 κασσέττες τυπώνονται. τρέξιμο να βρούμε διανομείς να τις σπρώξουν μαζί με το περιοδικό. τρώμε πόρτα από αρκετούς λόγω του φόβου της εφορίας, οι λίγοι που δέχονται τις δίνουν κάτω από το πάγκο. ο παλόμας τις χώνει στη κούτα με τα ιταλο-disco. ουρά στο rock city στη σωκράτους... ο κόσμος στηρίζει φανατικά. μέσα στο χρόνο τυπώνονται άλλα 5 fanzines... το metal δεν θα ήταν πλέον ξανά ίδιο στην ελλάδα...

fast forward στο σήμερα. internet όλα. το bandcamp έχει πλέον αντικαταστήσει το τεφτέρι. όλοι σχεδόν όσοι μείναμε από τότε, μια επαφή στο facebook. ένα cut'n'paste από το you tube στον messenger αντί της καθημερινής βόλτας στο ταχυδρομείο. χτες όμως πλακώθηκα να στέλνω links για τους witchhelm. η καύλα του μοιράσματος ίδια και απαράλαχτη...

-λεονάρδος χατζηϊωάννου

-λοιπόν αντρέα , τώρα πια μόνο το underground αξίζει, heavy metal δεν κυκλοφορεί τίποτα αξιόλογο, αν θέλουμε να ακούσουμε κάτι καινούργιο πρέπει να ψαχτούμε εκεί.
-συμφωνώ, έχω βρεί διευθύνσεις από group από fanzine
-ποιο?
-από το morbid magazine και το slayer και ένα ελληνικό το «thrash metal», το έχει το paloma στη σωκράτους
-ωραία
κάποιες βδομάδες αργότερα...

-καλά ζήτησα το 2ο demo των massacra από το group και μου έστειλαν το 3ο γιατί είχε τελειώσει το 2ο , το «nearer from death»μου έστειλαν. επαγγελματική παραγωγή μανιασμένο thrash, τρομεροί!
-εγω ζήτησα πριν 2 μήνες το 2ο demo από τους ίδιους τους mayhem, το deathcrush, και καμμία απάντηση αλλά γενικά στα fanzines λένε ότι αργούν να απαντήσουν...
-ρε φίλε , έχω πρόβλημα με τα δολλάρια , είχα κάποια αλλά μου τελειώνουν
-έχω εγώ να σου δώσω, μη φοβάσαι, απλά πρέπει να τα βάζουμε μέσα σε καρμπόν για να μην τα πιάνουν οι «ακτίνες»
-ναι αλλά πρέπει να βάζουμε και χαρτί τυπωμένο ασχετο πάνω από το καρμπόν, γιατι αν φαίνεται το καρμπόν θα καταλάβουν ότι κάτι κρύβουμε.
-σωστά, και δεν πρέπει να βαζουμε πολλά μονοδόλλαρα γιατι με την ψηλάφηση θα το καταλάβουν
-και μπόλικη κόλλα στο γράμμα , το σάλιο δεν αρκεί...
καποιους μήνες αργότερα..
-καλά , οι mayhem μου εστειλαν το δισκο το deathcrush, αντί για το demo μετά από 8 μήνες! και μου ζητάνε και συγγνώμη για την καθυστέρηση
-θα το παράγγελνα και εγώ αλλά βαριέμαι να περιμένω 8 μήνες, και μάλλον θα έχει εξαντληθεί τώρα..
-λοιπόν βρήκα διευθυνση από ένα βραζιλιάνο που τον λένε ευριπίδη και ζητάει ανταλλαγή δίσκων βραζιλιάνικων με ευρωπαικούς, θα του στείλω γράμμα...

2μιση βδομάδες μετά

-ο ευριπίδης μου εστειλε κιόλας πρώτος sepultura το schizophrenia, το sarcofago, το vulcano το bloody vengeance και καποιους chakal που είναι φοβεροί και ζητάει jack starr, faithful breath και τέτοια που τα έχουν μεταχειρισμένα to rock city και το happenig πολύ φθηνά
-τελεια
-απλά μου ζητάει μαζί με τους δίσκους να του στείλω πίσω και τα γραμματόσημά του, γιατί?????
-δεν ξέρω, τα συλλέγει?

-λοπόν δεν γίνεται να προλαβαίνουμε όλα τα demo από τα groups , πρέπει να αρχίσουμε το tape trading, να γραφουμε ότι έχουμε εμείς σε 90αρα κασέτα και να μας στέλνουν οι άλλοι άλλα.
-ναι αλλά δεν έχουμε πολλά .. και που θα βρούμε άλλους?
-σε αγγελία στο metal forces. είναι γεμάτο

-- λοπον καλά κάθε 30 λεπτά κατεβαίνω από το 2ο οροφο στο κουτί του ταχυδρομείου να δω αν περασε ο ταχυδρόμος.. περιμένω δισκους από τον ευριπίδη και κάτι demo από ένα γάλλο που έχει φανταστική λίστα
--εγω περιμένω 2-3 90αρες και το 7ιντσο των samael που το κάνει διανομή ένας έλληνας!! μάλιστα το κουτί του «LETTERE» κάνει θόρυβο όταν κλείνει οπότε μολις ακούσω το θορυβο τρεχω και σήμερα έφερε μόνο λογαριασμούς αλλά ενδιάμεσα είχε μια ειδοποίηση για συστημένο αλλά λέει ότι μπορω να το παρω από αυριο
--σιγα ρε λεονάρδε μην περιμένεις μέχρι αυριο. εγώ πηγαίνω και τους παρακαλάω να μου το δώσουν σήμερα γιατί αυριο δουλεύω κλπ… κλαίγομαι και μου το δίνουν την ίδια μέρα..χαχα

υγ.
---α, πριν στείλεις ξανά δισκους στον ευρυπιδη και πριν βάλουν τη σφραγίδα στα γραμματόσημα στο ταχυδρομείο πέρασέ τα με μια στρωση uhu stick τη βιδωτή , αστα να στεγνώσουν λίγο και μετά δωστα για σφραγίδα.. και πες στον ευρυπίδη να σου στείλει πίσω τα γραμματόσημα
--γιατί ?
--θα σου εξηγήσω άλλη ώρα… απλά κάντο
---ααααααα

(το παραπάνω κείμενο γράφτηκε απο το λεονάρδο χατζηϊωάννου το 2014 πάνω σε μια κουβέντα μας για το tape trading τότε και τώρα. μπορεί να μην ανταλάσσουμε κασσέτες όπως κάποτε αλλά κατά καιρούς αρχεία σε διάφορα φορμάτ (wav, avi, κ.α.) πηγαινοέρχονται σε στικάκια ή σκληρούς αλλά περίπου έτσι ήταν οι καταβολές μας…)

ΑΘΗΝΑ 13/6/'89

Φίλε Nick,

Έμαθα για σένα και το 'zine GENITAL GRINDER από τους AGATHOCLES. Τους έγραψα γράμμα για το split τους ep με τους RIEK BOOIS και μου έδωσαν τη διεύθυνσή σου μήπως σου έχει περισσέψει κάποιο 7".

Ο Σπύρος μου είπε ότι δεν έχεις. Πέρα από αυτά θα ήθελα να μου στείλεις (εσωκλείω γραμματόσημα) ένα τεύχος του GENITAL GRINDER που βγάλατε στα ελληνικά. Ξέρω ότι είναι περιορισμένα αλλά ο Σπύρος μου είπε να μου στείλεις ένα δωρεάν. (Αν θέλεις το πληρώνω όμως κιόλας). Με λένε Λεονάρδο και μένω στο Θησείο. Ασχολούμαι με τον Underground από πέρσυ.

Πρέπει να κλείσω τώρα και περιμένω το 'zine.

Ευχαριστώ

ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ

Η διεύθυνσή μου είναι:

ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ ΧΑΤΖΗΪΩΑΝΝΟΥ

ΑΘΗΝΑ

ΥΓ: Αν θέλεις να επικοινωνήσεις μαζί μου στο τηλέφωνο είναι

ΥΓ2: Ενδιαφέρεσαι για tape trading? (Η λίστα μου έχει 100 demo περίπου και μεγαλώνει)

GENITAL NECROSIS 'zine
c/o Nick Martin
60 Skra St.
176 73 Kallithea
Athens
Greece

Αγαπητέ Λεονάρδε,

γειά, σ' ευχαριστώ πολύ για το γράμμα σου και τα καλά σου λόγια. Σου στέλνω ένα τεύχος του Genital Grinder όπως μου ζήτησες. Σ' ευχαριστώ πολύ που μου έστειλες και τα γραμματόσημα γιατί τον τελευταίο καιρό έχω οικονομικές δυσκολίες.

Με ρώτησες αν έχω κανένα split ep Agathocles/Rick Bosis. Ο Σπύρος είναι σε λάθος, έχω ακόμα 2-3 κομμάτια (τιμή: 700 δρχ.), πες μου αν θες κανένα.

Σου στέλνω τη λίστα με τα demo μου κτλ., στείλε μου τη δική σου και πες μου αν θες να κάνουμε trading. Αν ενδιαφέρεσαι και για άλλους που τους αρέσει το trading εδώ στην Ελλάδα, γράψε στον Jim του Death Corier. Δεν ξέρω αν σου είπε ο Σπύρος, τίποτα άλλο για μένα. Βγάζω και άλλο ένα 'zine (1ο τεύχος Σεπτέμβριος '89) που λέγεται CADAVERIC NECROSLAUGHTER και έχει συνεντεύξεις μόνο από εκδότες 'zines, εταιρίες δίσκων, distributions, και από γκρουπ που μ' αρέσουν (AGX κτλ.). Αυτό τον καιρό μ' αρέσουν οι Agathocles, Quorthon, Helldozer, Hellhammer, Repulsion, Fear of God, Crawl Noise, Stench of corpse, Carcass, MORBID ANGEL, Cadaverizer κ.α. Έχω στήσει δύο γκρουπ, τους Morbid Execution (brutal death metal, "ξεραγαδιά") και σύντομα ηχογραφούμε 2-3 κομμάτια, και τους Brutalizer (ultra scollerashing noize, ξεραγαδιά και παίζω "κιθάρα"). Και με τα δύο γκρουπ υπολογίζουμε να ηχογραφήσουμε σύντομα demo.

Συγγνώμη, αλλά πρέπει να σταματήσω εδώ το γράψιμο, περιμένω νέα σου. Φιλικά

Nick Martin

P.S.: το τηλέφωνό μου είναι 9517945.

-στέφανος καρασάββας

1988. μέσα στη δίνη της τρέλλας της τότε death / grind σκηνής γνωριζόμαστε χάρη στο σπύρο (παπαναστασάτο) με το στέφανο, στα 'κλασσικά' τότε στέκια της σκηνής rock city, δισκάδικο της αθηνάς, κ.α. τρελλαμένος με το metal σε όλες τις εκφάνσεις του (nwobhm, epic, thrash, death, heavy, κ.α.) γίνεται (ως σήμερα) ένας αγαπημένος συνοδοιπόρος της παρέας που ξεπεταχτήκαμε τότε. όταν πέφτει η κουβέντα ιδίως εκεί στα μέσα 89 για ένα κοινό φάνζιν μεταξύ των meganecrosy (φάνζιν των rotting christ που έβγαζαν με βοήθεια απο το βαγγέλη το ζαούτσο και το στέφανο) και genital grinder και γεννιέται το genital necrosis ο στέφανος βοήθησε αρκετά ιδίως όταν ολοκληρώθηκε το τεύχος και έπρεπε να τυπωθεί. ο σπύρος τότε φαντάρος, οι άλλοι ακόμα μαθαίναμε απο τρέξιμο με φάνζιν, οπότε καθάρισε ο στέφανος με φωτοτυπάδικα που ήξερε μέσω της σχολής του και μπορούσε να παζαρέψει και να πετύχει καλύτερες τιμές.

ο στέφανος σίγουρα είναι περισσότερο γνωστός φυσικά σε κόσμο ως necroabyssious ή ως ο frontman των varathron. εύλογα κάποιοι θα έχουν απορίες είτε ποιοι ειναι οι varathron ή πως κολλάνε οι varathron σε αυτό το τεύχος. θα κάνω μια βουτιά πάλι στο χρόνο και θ' αφήσω τη συζήτηση που ακολουθεί με το στέφανο που έγινε στις αρχές γενάρη του '16 μέσω chat να λύσουν τις υπόλοιπες απορίες...

1989. πάνω στην αλλαγή της φάσης που γίνεται η έκρηξη του death metal με την έκδοση του altars of madness των morbid angel στην earache και της μόδας που φαινόταν ότι έπεται και πάνω σε διάφορες κουβέντες το καλοκαίρι του 89 μεταξύ σπύρου και στέφανου γεννιέται η ιδέα για ένα τελείως σάπιο και βορβορώδες black metal γκρούπ. πέφτει στο τραπέζι το όνομα varathron και αρχές φθινοπώρου τέσσερις φίλοι απο την παλιοπαρέα ο στέφανος (φωνητικά), ο γιάννης (danger cross - κιθάρα), δημήτρης (rotting christ - μπάσσο) και ο σπύρος (vomit/ ηχορύπανση - ντραμς) πάνε στο soundtrap το στούντιο του τσιμπούρλα (θα χρειαζόταν ένα μικρό άρθρο για τον τύπο και το στούντιο κάποια στιγμή καθώς απο εκεί πέρασε όλη σχεδόν η αθηναϊκή death / grind σκηνή των τελών 80ς) στην αλκαμένους κάπου λίγο πιο κάτω απο την πλατεία βικτωρίας και ηχογραφούν το πρώτο rehearsal demo τους το procreation of the unaltered evil. ο σπύρος θα μας χαιρετούσε για κάπου 23 μήνες λίγο καιρό μετά λόγω στρατιωτικής θητείας. έχει αρχίσει ήδη όμως μια εποχή αλλαγών. κάποιοι φίλοι που έχουμε αρχίσει να ανακαλύπτουμε πειραματικές μουσικές (σε μεγάλο βαθμό χάρη στο σπύρο) και βλέποντας τη λογική της μόδας που άρχισε να σκάει στο death metal κι έχοντας ζήσει εκείνη την πρόσκαιρη αλλά καταλυτική τρέλλα του grindcore που ανακάτεψε κόσμο απο διάφορα κυκλώματα ιδίως χάρη στα φάνζιν και στο tape trading με κόσμο τόσο απο ελλάδα όσο και τον υπόλοιπο κόσμο, συνεχίζουμε τις πορείες μας στις νέες τρέλλες που μας έχουν κυριεύσει. θα

κρατούσε φυσικά μια μεγάλη περίοδος που θα ταλαντευόμασταν ανάμεσα σε δύο ή περισσότερους κόσμους. έτσι κάποια στιγμή το 1991 όταν οι varathron με λίγο διαφορετικό line up θα ηχογραφούσαν το 2ο ντέμο τους genesis of apocryphal desire θα με άφηναν να κυκλοφορήσω 100 κομμάτια σε κασσέτα χρωμίου στην πρώτη μου κασσετοεταιρεία necrocannibalistic of necrocannibalismo. αν μη τι άλλο μέχρι το 93 που θα φύγω για φαντάρος θα παρέμενε η μόνη κασσέτα που έκδωσα που και έφυγε εν ριπή οφθαλμού αλλά που θα μου γύρναγε και χρήματα πίσω για να ρίξω σε άλλες κασσέτες. απο εκείνη την εποχή και μετά οι varathron θα περάσουν απο διάφορα σκαμπανεβάσματα, αλλαγές line up, προβλημάτων αλλά παραμένουν ως σήμερα μια απο τις πιο δυναμικές και αγαπημένες black metal μπάντες.... περισσότερες πληροφορίες για το γκρούπ μπορείτε να βρείτε εδώ varathron.com κι εδώ facebook.com/VarathronOfficial

λοιπόν πως έμπλεξες με τα φάνζιν και το tape trading;

γυρίζουμε πίσω στα παλιά ένδοξα χρόνια!!! λοιπόν ήταν οι εποχές εκείνες που σχεδόν όλη η metal αθήνα άκουγε iron maiden και manowar! εγώ σύχναζα στο παλιό δισκάδικο της αθηνάς κι άκουγα ότι νέο άλμπουμ ερχόταν. εκεί γνωρίστηκα με το σπύρο, το μίμη, το νικόλα τον flesh και άλλα παιδιά. ένας απο αυτούς είναι και ο πολύ καλός μου φίλος ο νίκος που μου κάνει αυτή τη συνέντευξη! ο σπύρος ήταν ο πιο μπασμένος θα λέγαμε για την εποχή εκείνη στις ακραίες φάσεις. μέσω του σπύρου μάθαμε για underground συγκροτήματα και αρχίσαμε να στέλνουμε χρήματα για τα demo τους. η όλη φάση εξελίχθηκε σε ανταλλαγή κασσετών και τέλος σε ένα καταπληκτικό tape trading. μέσω αυτού γνωρίσαμε άπειρα νέα - ανερχόμενα συγκροτήματα και ήταν ένας τρόπος διαφήμισης του γκρούπ, ένα είδος συνέχισης, εξάπλωσης της μουσικής μας. η συνέχεια ήταν αναμενόμενη, το να κάνουμε κάποιο φάνζιν ήταν θέμα χρόνου. έτσι ξεκινήσαμε ο σπύρος, ο νίκος (ο γράφων τις ερωτήσεις εννοώ), ο μίμης κι εγώ να κάνουμε κάποια ‘zine που μείνανε στην ιστορία σαν τα πιο καταπληκτικά zine. ήταν εκείνες οι μέρες, ήταν εκείνες οι στιγμές που ένοιωθες την ανάγκη να δημιουργήσεις κάτι διαφορετικό απο τον όχλο, κάτι που θα σε ικανοποιούσε και που άφησε το σημάδι του στο χρόνο! με την όλη φάση του tape trading και των zines ο σπύρος είναι στους vomit και στη συνέχεια στην ηχορύπανση. εγώ πήγαινα στις πρόβες τους στον τσιμπούρλα, στο προβάδικο στη βικτώρια και απο τις κουβέντες εκεί γεννήθηκε η ιδέα για το γκρούπ.

πως εξελίχθηκε το γκρούπ στην πάροδο των χρόνων;

το γκρούπ μέσα σε όλα αυτά τα χρόνια παραμένει πιστό στις αρχικές ιδέες που έθεσε όταν ξεκίνησε. πιστεύω δηλαδή ότι πέρα απο τις διάφορες μόδες και μουσικά ρεύματα οι varathron παίζαν με ψυχή αυτό που πιστεύανε και έτσι συνεχίζουν εως και σήμερα!

απο τη σκηνή έχω απομακρυνθεί εδώ και χρόνια οπότε δεν ξέρω τι γίνεται με τα νέα ονόματα πέρα απ όσα κατα καιρούς μου αναφέρουν φίλοι ή μου προτείνουν αραιά και πού ν ακούσω. τι διαφορές βλέπεις με την τότε σκηνή πέρα απ ότι η φάση έγινε μόδα και ‘βιομηχανία’ (με ότι κι αν σημαίνει αυτό δηλαδη).

υπάρχει ακόμα η άμιλα που είχαμε μεταξύ μας ή έχει χαθεί και πέφτουν

ατομιστία και κόντρες;

αυτό που αναφέρεις ως άμιλα, αυτή η εκτίμηση, αλληλοϋποστήριξη, σοβαρή βοήθεια, δεν υπάρχει πιά! δυστυχώς ο ατομικισμός έχει ανέβει στα ύψη. δε θα βρείς - παρό μόνο ελάχιστα συγκροτήματα που προσπαθούν για τη σκηνή και όχι για τον εαυτούλη τους. η βιομηχανία του κέρδους και το marketing έχει σαρώσει και ισοπεδώσει σχεδόν τα πάντα. πιστεύω ότι έχουμε μείνει ελάχιστοι ρομαντικοί.

σε μεγάλο βαθμό αυτή η τακτική επικρατεί σχεδόν παντού. αλλά αλήθεια, έχεις κρατήσεις επαφές με κόσμο απο τις πρώτες μέρες; αλληλογραφείς ακόμα και σε προσωπικό επίπεδο όπως ήμασταν τότε που ανοιγόμασταν και για προσωπικά θέματα και προβλήματα, ανησυχίες, αναζητήσεις σε κόσμο που αλληλογραφούσαμε ή είναι μόνο καθαρά 'επαγγελματικά' για το γκρούπ;

έχω κρατήσει επαφές απο τα παλιά. έχω ακόμα επικοινωνία με άτομα που μπορώ να μιλήσω πέρα απο τα τετριμμένα. ακόμα γράφω κανονικά γράμματα πέρα απο τα emails!

χα! πλέον εξακολουθώ να ανταλάσσω κάρτες συνεχώς με φίλους ή κυκλοφορίες - επιρροή της ταχυδρομικής τέχνης και εμμονή ακόμα- γράμματα όχι τόσο πολύ πλέον αλλά emails άνετα. και προσπαθώ να κρατάω προσωπκές επαφές όταν και όσο μπορώ

φυσικά γιατί αυτό πιστεύω είναι κάτι που σε κρατάει μέσα στη φάση πιο δυνατά. το να στέλνεις music reports για παράδειγμα σα να είσαι μια εταιρεία δεν έχει νόημα.

εξακολουθείς να τραμπάρεις υλικό με κόσμο επίσης ή όχι;

παραδοσιακά έχουμε κρατήσει φίλοι απο το κύκλωμα την ανταλλαγή κυκλοφοριών μας και γενικά ότι κάνουμε. χρόνια τώρα. λόγω ταχυδρομικών δε θα το κάνουμε πλέον συνέχεια αλλά το λιγότερο 1 ή 2 φορές το χρόνο θα στείλουμε ένα τρελλό πακέτο ο ένας στον άλλο...

ναι εξακολοθώ κυρίως με χώρες της λατινικής αμερικής και του ανατολικού κόσμου. ναι τα ταχυδρομικά μας σκοτώνουν τώρα πια αλλά η τρέλλα μας δεν μπορεί να σβήσει! στέλνω πράγματα για trade όπως παλιά, μου κοστίζουν βέβαια αλλά πιστεύω ότι έτσι πρέπει. οι νεότεροι δεν το καταλαβαίνουν αυτό αλλά είναι κάποιοι κανόνες που διέπουν την όλη φάση μας και είναι απαράβατοι!

συμφωνώ. κι εγώ στέλνω σαν παλαβός κι ας με γονατίζουν ώρες ώρες τα ταχυδρομικά. δεν το σταματάω είναι μια μορφή επικοινωνίας που όπως το λές οι νεώτεροι λόγω της εξέλιξης της τεχνολογίας δεν την καταλαβαίνουν. παρεμβαίνει κι όλη η λογική της εμπορευματοποίησης των σκηνών και χάνεται το νόημα της ανταλλαγής ώρες ώρες ως μορφής επικοινωνίας

_ · _ · _ ·_ · _

μπορεί λόγω προβλημάτων να μην καταφέρουμε να στήσουμε τελικά ένα σκηνικό το 13 (ή το 14) για να γιορτάσουμε τα 25 χρόνια απο τη γέννηση του genital necrosis αλλά αν μη τι άλλο κάνατε με τους rotting christ το oldschool tour. πώς σας προέκυψε; και τι εντυπώσεις άφησε ως εγχείρημα;

ναι το old school metal tour ήταν κάτι πραγματικά μαγικό. το λέω έτσι γιατί περάσαμε υπέροχα και παίξαμε τέλεια. ήταν κάτι που το θέλαμε καιρό και το συζητούσαμε

με το σάκη. θά γίνει κάτι παρόμοιο και πάλι απο την άνοιξη. είμασταν οι rotting christ και οι varathron. την όλη φάση την έκλεισε ο σάκης και φυσικά παίξαμε μόνο παλιό σάπιο υλικό!!! καταπληκτική φάση. το tour είχε μπόλικο χαβαλέ και είπαμε με τα παιδιά να το ξανακάνουμε σύντομα! ιδίως στην πολωνία ήταν πολύ πορωμένοι και μας το έδειξαν ως κοινό! για μένα ήταν κάτι πρωτόγνωρο . όμως οι αναμνήσεις που έχουμε τώρα μας κάνουν να το ζητάμε ξανά. ίσως να κουραστήκαμε αλλά και η πόρωση ήταν στο maximum!!!

εξακολουθείς να συλλέγεις μανιωδώς όπως στα τέλη των 70ς που ξεκίνησες να στήνεις τη συλλογή σου ή έχει περιοριστεί η τρέλλα; γιατί απ όσο ξέρω παραμένεις ένας απο τους μεγαλύτερους συλλέκτες metal στην ελλάδα.

η τρέλλα μου μεγαλώνει αντί να περιορίζεται! έτσι συνεχίζω να συλλέγω δίσκους, σπάνιες box εκδόσεις, cd και φυσικά demos απο όλο τον κόσμο. δεν πιστεύω ότι θα σταματήσω ποτέ!!!

κι εγώ τα ίδια στέφανε. όλο λέω θα περιορίσω την Αρρώστια αλλά δε το βλέπω να γίνεται. οκ μπορεί να μην τραμπάρω τόσο όσο παλιότερα και να αγοράζω πράγματα αλλάξαν και οι εποχές όπως λέγαμε πριν αλλά η Αρρώστια είναι Αρρώστια... αλήθεια απο θέμα χώρου αντιμετωπίζεις πρόβλημα; ή να επιστρέψεις πίσω σε ακροάσεις υλικού που θες να ξανακούσεις; και απο θέμα χρόνου τι γίνεται;

ναι θα συμφωνήσω απόλυτα. πλέον ο ρυθμός ει΄ναι πιο χαμηλός λόγω υποχρεώσεων, οικονομικών δυσκολιών και γενικά διαφόρων καταστάσεων. αλλά το πάθος παραμένει και συνεχίζω να παίρνω πράγματα κάνοντας μια πιο αυστηρή διαλογή.

κι εγώ τα ίδια. απο την άλλη όσο περισσότερο ακούω και διαβάζω πλέον όλο και πιο επιλεκτικός γίνομαι. ώρες ώρες δεν μπορώ να ακούω κόσμο και γκρούπ να ανακυκλώνονται στα ίδια και στα ίδια δίνοντας πλέον βάρος στην εικόνα και όχι στην ουσία. παίζει και το θέμα χρόνου που προαναφέραμε.

είναι κι αυτό ένα μεγάλο πρόβλημα. βλέπεις εγώ κάνω και εκπομπές στο δημοτικό ραδιόφωνο ιωαννίνων και θα πρέπει να ακούω και τα νέα albums που βγαίνουν έτσι ο χρόνος ακρόασης κάτι παλιού ελαχιστοποιείται. βέβαια υπάρχει η ανακύκλωση του ήχου. συνήθως οι κακές απομιμήσεις με αφήνουν αδιάφορο. όπως το λέγαμε λίγο νωρίτερα στις μέρες μας τα περισσότερα γκρούπ κοιτάνε την εικόνα και όχι την ουσία που είναι η μουσική. είναι η βάση του marketing. κατα τ' άλλα όμως πρέπει να ιδρώσεις για να κάνεις κάτι σοβαρό στη μουσική. δε γίνεται με την εικόνα να μείνεις διαχρονικός και να είσαι και respect στον κόσμο.

σωστό. νομίζω ότι φταίει όχι μόνο το marketing αλλά κι ότι αν μη τι άλλο στα 80ς μεγαλώσαμε με τη λογική του μέταλ που έλεγε να μην παίρνεις τα πράγματα σοβαρά. δηλαδή όλη η εικόνα ήταν κάτι που απλά ας πούμε χλεύαζε το σύστημα. μέχρι που το σύστημα ενστερνίστηκε την εικόνα και άρχισε κόσμος να παίρνει πολυ σοβαρά αυτό που έκανε χωρίς να σκέφτεται αν έχει νόημα ή ουσία αυτό που κάνει. μπορεί να μαι και φάουλ θα πείς...

το metal όντως είχε ως μήνυμα αυτό. την εναντίωση στο σύστημα, τη μυθοποίηση των πραγμάτων και των καταστάσεων, τη φαντασία

και το θεατρινισμό στις διάφορες πτυχές της ζωής. μετά ήρθαν οι πονηρές εταιρείες και είδανε ότι αυτό εαν το στρέψουν προς όλους θα αρχίσει να πουλάει τρελλά και αυτό θέλανε. ίσως και αυτή η αγάπη για το απαγορευμένο που είναι βαθιά ριζωμένη στον άνθρωπο τους βοήθησε σε αυτή τους την επιλογή.

αυτό έγινε σιγά σιγά και με τα πιο περίεργα και πειραματικά κυκλώματα. όταν μπήκε η λογική ότι μπορούν κάποιοι ήχοι να πουληθούν σε ποιο ευρώ κοινό μπήκε η λογική των εύκολα στημένων ήχων, στήθηκαν το ίδιο εύκολα μύθοι και άρχισε το πανηγύρι...

ναι έτσι όπως στο metal άρχισε το image να πουλάει τρελλά πιστεύω ότι έγινε και με τον πειραματικό ήχο. κάποιο πρωτοπόροι μόχθησαν γι αυτό και κάποιοι πιο έξυπνοι - κατόπιν - πήραν τα έτοιμα πράγματα και τα λάνσαραν για original.

ναι η κλασσική λογική άλλοι να παίρνουν τη δόξα και άλλοι να φεύγουν στην ψάθα. μια που μιλάμε για image, αλήθεια φοβήθηκες μήπως ποτέ το image και όχι μονο των varathron αλλά γενικά και άλλων φίλων οδηγήσει κόσμο να σας συνδέσει με ακραίες πολιτικές φόρμες; το λέω γιατί έτσι ξεκίνησε στα 80ς και στα 90ς με μια κατηγορία πειραματικών γκρούπ δήθεν το image ως μέθοδος σοκ και 'σκέψης' και κατέληξαν να ενστερνιστούν αυτό το οποίο πρόβαλαν υποτίθεται ως παράδειγμα προς αποφυγή

δυστυχώς θα μπορούσε να συμβεί. ίσως και να έχει ειπωθεί απο κάποιους κακόβουλα για το γκρούπ αλλά σταθήκαμε τυχεροί. βέβαια στη δική μας μουσική είναι πιο δύσκολο να συνδεθείς απο το image σαν πολιτικό γκρούπ αλλά δεν είναι και κάτι αδύνατο. σε άλλους χώρους είναι πιο εύκολο και πιστεύω ότι είναι ένα ρίσκο και αυτό όπως όλα τα άλλα. θα μπορούσαν να μας κατηγορήσουν για οτιδήποτε και αυτό σα μπούμερανγκ να μας οδηγήσει στη διάλυση. βέβαια ο κόσμος μετρά και το πόσο πιστός είναι σε αυτά που πρεσβεύεις και το αξιολογεί. επίσης το image θα ήταν ένα τίποτα αν δεν υπήρχε η κατάλληλη μουσική 'επένδυση' σε αυτό. πιστεύω ότι πρώτα είμαστε μουσικοί και μετά μπαίνει ο θεατρινισμός, η παράσταση και η εικόνα του γκρούπ.

τι άλλα προβλήματα έχεις αντιμετωπίσει γενικά τα τελευταία χρόνια; με το γκρούπ, κ.α.; χώροι; χρόνοι; σχήμα(τα);

τα προβλήματα ήταν αρκετά. πρώτα με τα μέλη, λόγω της στρατιωτικής θητείας. δεύτερον λόγω απόστασης, επέστρεψα βλέπεις για δουλειά στην πόλη μου τα γιάννενα και έτσι η απόσταση των 450 χιλιομέτρων για την αθήνα ήταν μαχαίρι στα πλευρά.

νομίζω το φανταριλίκι γενικά γάμησε σε πολλές φάσεις τις διάφορες σκηνές

φυσικά. ο στρατός είναι το πιο μεγάλο εμπόδιο στη φάση των συγκροτημάτων. κατόπιν κατέβαινα στην αθήνα για πρόβες και ηχογραφήσεις με αποτέλεσμα ένα γολγοθά δυσκολιών. έτσι πήρα την απόφαση να βρώ μέλη στην πόλη μου και να μεταφέρω τους varathron εδώ.

νομίζω το έχεις θέσει σωστά ότι οι σαπιόχριστοι ήταν τυχεροί που ο σάκης ο θέμης ήταν αδέλφια και δεν είχαν θέματα που είχαν άλλα γκρούπ.

φυσικά! όντως το μυστικό της επιτυχίας των παιδιών ήταν αυτό. το

ξέρεις ότι έχω μείνει πολλές φορές μόνος. εννοώ σα varathron να είμαι ο μόνος στο γκρούπ και να ψάχνω μέλη.

ναι το ξέρω αυτό

τώρα η επιτυχία των varathron έχει βάση στο ότι ο κιθαρίστας και ο ντράμερ μου είναι αδέλφια. δες τους rotting christ, δες τους septic flesh. είναι κάτι που δεν το πολυπιστεύεις αλλά είναι ένα απο τα κλειδιά για την επιτυχία.

είσαι ευχαριστημένος με το δρόμο που έχουν πάρει πλέον οι varathron;

ναι είμαι πάρα πολύ! πιστεύω ότι μετά απο τόσα χρόνια μας άξιζε. είμαστε δεμένοι και πορωμένοι. πιστεύω ότι θα κάνουμε πολύ καλή δουλειά. ήδη ετοιμάζουμε το νέο μας υλικό και έχουμε μπροστά μας αρκετά live.

για να σε παώ αλλού. ένοιωσες ποτέ αποκομμένος απο τη φάση επειδή ζείς στην ελλάδα κι όχι πχ στην αμερική ή μια άλλη χώρα ή απο την άλλη τα προβλήματα της σκηνής είναι κοινά όπου και να σαι;

τα προβλήματα είναι κοινά απλά σε κάποια άλλη χώρα έχεις περισσότερες ευκαιρίες να τα λύσεις και να τα ξεπεράσεις.

απο χρόνους / δουλειές πως τα πάτε αναφορικά με το γκρούπ; σκέφτηκες ποτέ το γκρούπ ως μόνη πηγή εισοδήματος; ή είναι ζόρι αυτό;

έχουμε όλοι τις δουλειές μας και το γκρούπ δεν είναι πηγή εισοδήματος αλλά ένα πάθος που μας αναζωογονεί και μας ζωντανεύει. το βρίσκω πολύ κουραστικό να είναι το γκρούπ πηγή εισοδήματος ίσως και ψυχοφθόρο.

σε πιάνω γιατί μετά αρχίζουν και οι τριβές και οι κόντρες αν τα πράγματα ξεκινήσουν καλά και κάνουν κοιλιά στην πορεία

ναι κι έτσι διαλύονται και μπάντες. εμείς τα έσοδα που παίρνουμε απο τα live τα έχουμε για τις ηχογραφήσεις και για να βγάζουμε merch.

η αλήθεια είναι ότι πολλές φορές τα τελευταία 27 χρόνια έπιασα τον εαυτό μου να λέει ότι πάλι καλά που όταν έγινε το πρώτο μπαμ της τότε death / grind σκηνής που βρέθηκαν μεγαλύτεροι φίλοι και ισορρόπησαν την πρόσκαιρη ματαιοδοξία μας και δε σκοτωθήκαμε τότε όλοι μεταξύ μας απο ηλίθιους εγωϊσμούς κάτι που έγινε σε άλλες σκηνές αλλά και που ακολουθήσαμε τις πορείες μας έχοντας μια μικρή ιδέα που μπορεί να σε οδηγήσει αυτός ο εγωϊσμός..

έχεις απόλυτο δίκιο! η λατρεία μας για τη μουσική πιστεύω ότι ήταν και είναι ένα μεγάλο φρένο ώστε να μη σκοτώσουμε αυτό που φτιάξαμε!

-lasse marhaug

η γνωριμία μου με τον ήχο του lasse ξεκίνησε τυχαία. για την ακρίβεια μέσω ενός πολύ παλιού κοινού μας γνωστού απο το σουηδικό death / grind κύκλωμα του tommi korhonen που μέσω της κασσετοεταιρείας του κυκλοφόρησε το 92 το split tape herb mullin / lucius. όπου herb mullin εκτός απο γνωστός serial killer ήταν το αρχικό ψευδώνυμο του lasse πριν συνεχίσει απο τα μέσα 90ς και μετά να στήνει θόρυβο με το όνομα του ή να δημιουργεί διάφορα άλλα ηχοτοπία ως μέλος αρκετών άλλων συνόλων και ιδεών. η παρακάτω συζήτηση έγινε κάποια στιγμή στα μέσα του ‘13 αναφορικά με το φάνζιν του personal best, την εταιρεία του pica disk, κ.α.

picadisk.com

marhaugforlag.no

λοιπόν πως ανακατεύτηκες με το κύκλωμα; αν θυμάμαι καλά ο herb mullin ήταν το πρώτο σου γκρούπ τότε;

ξεκίνησα με τις κασσετοανταλλαγές της death metal / grind-noisecore σκηνής. δεν είχα κάποιον για να ξεκινήσω μια μπάντα μαζί του και δεν ήξερα να παίζω έτσι ξεκίνησα να κάνω πρωτόγονο θόρυβο με ένα κασσετόφωνο μου. πέρασα διάφορα σχήματα της 1 βδομάδας πριν αρχίσω ως herb mullin αλλά αυτά ήταν εφηβικά χρόνια πολύ παλιά που δε τα θυμάμαι πολύ καλά.

στη διάρκεια των χρόνων ήσουν πολυγραφότατος παίζοντας σχεδόν τα πάντα απο ψυχεδέλεια, θόρυβο, grind, free jazz. ήταν η προσπάθεια να παίξεις και να εξερευνήσεις όσο περισσότερους μουσικούς τομείς μπορούσες ή απλά η φάση της στιγμής;

δουλεύω αυθόρμητα γενικά. ότι αίσθανομαι ενδιαφέρον να κάνω είναι αυτό που κάνω. δεν ήμουν ποτέ καλός στο να υπολογίζω τι θα ήταν ‘σωστό’ για να κάνω καρριέρα. επίσης δε θέλω να μείνω κολλημένος σε κάποιο μουσικό γκέτο επομένως συνεχώς κινούμαι εμπρός και συνεργάζομαι με ανθρώπους που είναι διαφορετικοί απο εμένα παρά με κόσμο που μπορεί να μοιραζόμαστε κάποια πράγματα αλλά που μπορεί να είναι κοινότυπα. σέβομαι εκείνους που χαράσσουν μια σταθερή πορεία και την ακολουθούν αλλά βαριέμαι και κουράζομαι εύκολα οπότε πρέπει να διαχέω τις δραστηριότητες μου.

τουλάχιστον, απο τη δική μου σκοπιά, έχω την αίσθηση ότι οι jazzkammer και οι del είναι τα πιο μακρόχρονα σύνολα που είσαι ανακατεμένος και συγχώρεσε με αν κάνω λάθος. μπορείς να μου δώσεις μερικές σύντομες πληφοροφορίες γι αυτά τα γκρούπ και τις δραστηριότητες τους; επίσης εάν είσαι ανακατεμένος σε κάποιο άλλο σύνολο που θεωρείς σημαντικό αυτή την εποχή πες μου λίγα και γι αυτό.

οι del υπάρχουν απο το 1996. είμαστε εγώ, ο per gisle galaen και ο kjell runar jenssen. ο fredrik ness sevendal είναι επίσης ένα μέλος που συνεργάζεται στενά μαζί μας απο το 1999, παρόλο που δεν τον αφήσαμε να γίνει ολοκληρωτικό μέλος της μπάντας για κάποιο λόγο. δεν παίζουμε και δεν ηχογραφούμε συχνά, παρόλο που έχουμε τόνους ακυκλοφόρητου υλικού.οι del συνεχίζουν να ρολλαρουν με ένα νωχελικό βηματισμό αλλά εμείς τον συνεχίζουμε. old guys drone best.

οι jazzkammer ήταν το σύνολο μου με τον john hegre απο το1998 εώς το 2012. γυρίσαμε και ηχογραφήσαμε αρκετά αλλά πέρσι το βάλαμε στον πάγο. και δεν έχουμε πλάνα να ξαναρχίσουμε σύντομα. περάσαμε 14 όμορφα χρόνια και υλοποιήσαμε αρκετά πράγματα για τα οποία είμαι περήφανος αλλά ήταν καιρός να συνεχίσω.

αυτή την εποχή δουλεύω πολύ με το ντράμμερ paal nilssen-love. έχουμε ένα ντουέτο παρέα και διάφορα τρίο με κόσμο όπως otomo yoshihide, jim o'rourke, ken vandermark, jojo hiroshige και άλλους. επίσης είμαι μέλος της νέας 12μελούς μπάντας του paal. εικάζω ότι εκτός απο τη σόλο δουλειά μου η μουσική που κάνω με τον paal είναι η βασική μου δραστηριότητα αυτή την εποχή. παρόλο που προερχόμαστε απο διαφορετικά μέρη μοιραζόμαστε το ίδιο ενδιαφέρον για μουσική με υψηλή ενέργεια. του μαθαίνω για μέταλ και noise γκρούπ και εκείνος κάνει το ίδιο με τζάζ και ελεύθερη μουσική.

επίσης έχω ένα νέο (με κυκλοφορίες μόνο σε κασσέτα) old school harsh noise σύνολο τους vassbotn με το nicola των fecalove και ασχολούμαστε πολύ με αυτό απο την εποχή που μετακόμισε στο όσλο. δεν έχουμε καμμιά επιθυμία να παίξουμε ζωντανά απλά είμαστε μόνο στούντιο γκρούπ.

απο ένα σημείο και μετά και αναφέρομαι περισσότερο στην προηγούμενη δεκαετία ξεκίνησες να βγάζεις ένα τόννο κυκλοφοριών είτε σόλο είτε με τους jazzkammer, κ.α. δε φοβήθηκες μήπως χαθεί το ενδιαφέρον για τη δουλειά σου; κατανοοώ φυσικά ότι καθώς ξεπετάγονταν εταιρειές απο δώ κι απο κεί όλο και πιο πολλοί θα ενδιαφέρονταν για μια κυκλοφορία.

χα, πολλές φορές σε συνεντεύξεις έπρεπε να αποδείξω ότι είμαι παραγωγικός και κυκλοφορώ πολλούς δίσκους. τι να πώ.. μου αρέσει να βγάζω δίσκους. πιστεύω στην καταγραφή του έργου που κάνεις. και δε χρειάζεται να ακούει καθένας τα πάντα. μου αρέσει η ιδέα της συνολικής παραγωγής ενός καλλιτέχνη ως ένα παζλ, κάτι που δεν είναι εύκολα κατανοητό και πρέπει να ερευνηθεί αν θές να έχεις μια συνολική εικόνα.

και γι αυτό δε ζητάω απο εταιρείες να εκδώσουν τη μουσική μου. δε μου αρέσει να ζητιανεύω εκτός κι αν κάποιος το ζητήσει. ηχογραφώ περισσότερο απ ότι κυκλοφορώ. έχω ώρες ακυκλοφόρητου υλικού.

πως γεννήθηκε η ιδέα της pica disk;

στο τελευταίο μισό των 90s είχα τη jazzassin records. στις αρχές του2000 ο ενθουσιασμός μου γι αυτή είχε εξασθενήσει, έτσι μετακόμισ απο το trondheim στο όσλο και τη θεώρησα νεκρή. αλλά μετά απο πέντε χρόνια ήθελα να ξεκινήσω μια εταιρεία ξανα έτσι γεννήθηκε η pica disk. ένα απο τα κίνητρα που ήθελα να ξεκινήσω μια εταιρεία ξανά ήταν ότι το paypal βοηθούσε να μεταφέρεις χρήματα παγκοσμίως πολύ πιο άνετα.

μου αρέσει το κουτί των incapacitants να σου πώ την αλήθεια κι ο κωστής(με τον οποιο τρέχουμε το noise-below) λατρεύει το κουτί του kevin drumm.πως αποφάσισες να κυκλοφορήσεις κουτιά; πάντοτε μου αρέσουν οι κασσετίνες είτε είναι βινύλιο, cd ή κασσέτες γι' αυτό ρωτάω. αλήθεια έχεις στα σκαριά να κυκλοφορήσεις άλλες κασσετίνες.

φυσικά λατρεύω τις κασσετίνες. σα μουσικός. σα λάτρης της μουσικής το θεωρώ ως κάτι που αναπαριστά το μεγαλύτερο μέρος της παραγωγής ενός καλλιτέχνη. και στο θόρυβο υπάρχουν αρκετοί καλλιτέχνες με φανταστική δουλειά που δεν ήταν διαθέσιμη ή δεν είχε παρουσιαστεί με σωστό τρόπο. μου φαινόταν προφανές ότι έπρεπε να υπάρχει μια 10πλη κασσετίνα που να περιλαμβάνει τις κασσέτες των incapacitants των 90s. και αφού δεν το κανε κανένας άλλος τότε έπρεπε να το κάνω. στην αρχή ο mikawa δεν ήταν πεποισμένος ότι ήταν καλή ιδέα. 'ποιος θα το αγοράσει;' μου λεγε αλλά μετά καθώς εξαναντλήθηκε σε λίγες εβδομάδεςγια μεγάλη του έκπληξη! αυτό ξανάκανε την alchemy records να βγάλει μια κασσετίνα με τα άλμπουμ τους στην alchemy albums, έτσι είμαι χαρούμενος που κατα κάποιο τρόπο τους επηρέασα στο να καταλάβουν τη δυνατότητα κασσετίνων σαν αυτές.

επίσης μου αρέσει όλη η διαδικασία στησίματος όλων αυτών των κουτιών. είναι εξαιρετικά απαιτητικό και παρεμβάλλονται αρκετά πράγμαατ αλλά όταν ολοκληρωθεί σε ανταμοίβει πολύ περισσότερο απο μια απλή κυκλοφορία. δεν μπορείς να φανταστείς τι δουλειά έπεσε στο κουτί των incapacitants, ο mikawa δεν είχε όλα τα μάστερ και έπρεπε να ψάξουμε να τα βρούμε απο τις εταιρείες. το να γίνει το βιβλίο δίγλωσσο ήθελε επίσης τόννους δουλειάς. αλλά χαίρομαι που ξεπέρασε τις προσδοκίες μας. έτσι έχεις το κουτί τόσο καλό όσο θα έπρεπε.

η μόνη κασσετίνα που υπάρχει στα σκαριά είναι ένα σετ των μινιμαλιστών droners tongues of mount meru. θα κυκλοφορήσει στο πρώτο μισό του 2014. υποτίθεται ότι θα έβγαζα ένα κουτί των reynols αλλά για λόγους που είναι πέρα απο εμένα έχει κολλήσει προς το παρόν. εύχομαι να υλοποιηθεί κάποια στιγμή αργότερα.

αλλά υπάρχουν δύο δίσκοι που θα βγούν στην pica disk αυτό το μήνα : otomo yoshihide / lasse marhaug / paal nilssen-love: explosion course και jim o'rourke / lasse marhaug / paal nilssen-love: the love robots

και φυσικά υπάρχει και ο πρώτος σου εκδοτικός οίκος, ο marhaug forlag, πότε αποφάσισες να το ξεκινήσεις;

ξεκίνησα τη marhaug forlag το 2011. ξεκίνησε με τους ίδιους περίπου λόγους που ξεκίνησα να κυκλοφορώ κασσετίνες στην pica disk. να προβάλλω ιδέες και καλλιτέχνες που η δουλειά τους δεν είχε τεκμηριωθεί πολύ καλά. και ένοιωθα ότι τα βιβλία και τα φάνζιν γινόντουσαν όλο και πιο σπάνια. όλα τα κείμενα βγαίνουν στο διαδίκτυο είτε σε blog ή σε sites τα οποία είναι μια φόρμα που δεν

εμπιστεύομαι βραχυπρόθεσμα. μου αρέσει να διαβάζω σε χαρτί παρά σε οθόνη.

μπορείς να μου δώσεις εν συντομία πληροφορίες για το personal best?

η ιδέα του φάνζιν είναι απλή : συζητήσεις. όλα τα κομμάτια είναι βασικά κάποιος που μιλάει με εμένα. ι ιδέα ήταν όλες οι καλές συζητήσεις που έκανα με άλλους καλλιτέχνες ενώ περιοδεύαμε. ένοιωθα ότι αν καταφέρω να δώσω στους ανθρώπους μια ματιά απο μέσα απο τους ανθρώπους που κάνουν μουσική τότε θα τους βοηθήσω να καταλάβουν περισσότερο την ίδια τη μουσική. γι αυτό και οι συνεντεύξεις δεν είναι πάντοτε για την ίδια τη μουσική. θέλω να δείξω τους ανθρώπουςπου κρύβονται πίσω της.

εκτός απο το personal best,ξεκίνησες πρόσφατα το φάνζιν stunt rock ένα στύλ επέτρεψε μου να πώ ρετρό προσέγγισης του φάνζιν όπως το ζήσαμε. πραγματικά το λατρεύω! το #1 είχε το sindre να δουλεύει γι αυτό και αν κατάλαβα καλά ζητάς απο φίλους να στήσουν το δικό του τεύχος. τι υπάρει στα σκαριά; (θα πέθαινα να έκανα ένα μικρό τεύχος με τους δίκους μου ήρωες της ελληνικής σκηνής αν είχα την ευκαιρία)

το stunt rock είναι μια ξεχωριστή σειρά απο το personal best και κάθε τεύχος του στήνεται απο ένα διαφορετικό άτομο. αυτή τη στιγμή παίζουν 5 με 6 τεύχη στα σκαριά. ναι πρέπει να στήσεις ένα.

η νορβηγία και γενικότερα η σκανδιναβία φαντάζουν ως παράδεισος σε σύγκριση με τη δική μας περιοχή. αναφέρομαι περισσότερο σε χρηματοδότηση για πολιτιστικά δρώμενα και δραστηριότητες. αλλά διαβάζοντας το personal best και άλλα φάνζιν μερικές φορές έχω την αίσθηση ότι τα πράγματα δεν είναι τόσο αγγελικά φτιαγμένα όσο νομίζουμε (ότι όσο πιο βόρεια πας τόσο πιο άνετα κυλάει το χρήμα). θα μπορούσες να μου πείς μερικά υπέρ και κατά;

φυσικά σε σύγκριση με τα περισσότερα μέρη του πλανήτη η νορβγηία είναι παράδεισος σε θέματα χρηματοδότησης του πολιτισμού. αλλά είναι μακράν απο τέλειο και ενώ είναι πολύ καλό θα ήταν χάλια αν ήμασταν ικανοποιημένη με την κατάσταση που επικρατεί και δε συζητάγαμε πως ξοδεύεται αυτό το χρήμα και πως οργανώνεται ο τρόπος που θα διοχετευτεί. να μη συζητήσουμε επίσης με τον τρόπο που οργανώνεται ο τρόπος διαχείρισης του χρήματος. αν το σύστημα αποβεί εύκολα αξιοποιήσημο μπορεί να διαφθαρεί και ενδεχομένως να εξαφανιστεί. πρέπει να έχουμε ενωμένα τα σκατά που κάνουμε μέσω συμπαγούς δουλειάς για να μη δώσουμε το δικαίωμα στη δεξιά να κόψει τη χρηματοδότηση.

καμμιά απο τις κυκλοφορίες της pica disk δεν κυκλοφορεί με χρηματοδότηση. θα μπορούσα να πάρω χρήμαμα ίσως για να βγάλω μερικές απο αυτές αλλά ήθελα να είναι πληρωμένες απο την ίδια μου την τσέπη. έτσι μόνο θα μπορούσα να κάνω καλύτερη δουλειά για την προώθηση και τις πωλήσεις των κυκλοφοριών.

τα τελευταία χρόνια βλέπουμε την αναγέννηση της κασσέτας και όλο και περισσότεροι τύποι ξεκινάν να εκδίδουν κασσέτες ή να ξεκινάνε κασσετοεταιρείες έχουμε ακόμα και τη πλήρη επιστροφή του βινυλίου σε σχέση με το cd που μοιάζει με το καταραμένο μέσο. που νομίζεις ότι οφείλεται αυτό; απλά βαρεμέρα για

το ψηφιακό μέσο (mp3, youtube, κλπ) και δίψα για το αναλογικό;

οι κασσέτες δεν έφυγαν ποτέ. η κασσέτα ήταν πάντοτε μέρος του underground της πειραματικής μουσικής. αλλά είχε μια μικρή αναβίωση στην ευρύτερη σκηνή πρόσφατα. αυτό είναι ωραίο. εικάζω ότι τα παιδιά βαρέθηκαν απο το myspace και τα mp3s.

δεν είμαι σνομπαρία με τα μέσα. μου αρέσουν περισσότερο το βινύλιο και οι κασσέτες αλλά το διαμέρισμα μου είναι γεμάτο απο cds επίσης. επίσης έχω τόννους απο γιγαμπάϊτ mp3, αλλά δεν τα πολυακούω παρά μόνο όταν ταξιδεύω. υπάρχει κάτι το αποκρουστικό και αντισεξουαλικό με το σώμα της δουλειάς κάποιου όταν βρίσκεται περιορισμένο σε μια αλφαβητική λίστα του itunes.

και τι γίνεται με σένα; σκέφτηκες να εκδώσεις κασσέτες στην pica disk πάλι;

ξεχνάς την twr tapes που τρέχω απο το 1994. σε σχέση με τη jazzassin records, η κασσετοεταιρεία μου δε σταμάτησε ποτέ. ακόμα κυκλοφορώ 1 ή 2 κασσέτες το χρόνο. είναι φαίνεται πραγματικά σκοτεινή και underground αφού ούτε ο νικόλας μαλεβίτσης δε το γνωρίζει.

σχετικά με γραφιστικά; αν δεν απατώμαι δουλεύεις ανεξάρτητα σα γραφίστας

ναι, αυτή είναι η δουλειά μου τα τελευταία 15-20 χρόνια. το κάνω για να βγάζω χρήματα αλλά η γραφιστική είναι πάθος. μια άλλη πηγή εισοδήματος είναι να μιξάρω και να κάνω μάστερινγκ για άλλους καλλιτέχνες. το κάνω όλο και περισότερο αυτό τα τελευταία χρόνια.

επιρροές; εικάζω όχι μουσική αλλά και γραφιστικά και φάνζιν;

χαχα πλάκα κάνεις; πόσο χώρο έχεις ελεύθερο; είμαι της σχολής που προσεγγίζει τα πράγματα με την 'no input no output' λογική. έτσι αυτή την εποχή καταναλωνω νέα και παλιά σχέδια, μουσική, σινεμά, βιβλία και γενικότερα ότι έχει σχέση με τέχνη. αυτή την εποχή είμαι κολλημένος με το φωτογράφο daido moriyama. οι φωτογραφίες του είναι απίστευτα ακατέργαστες, ειλικρινείς και πλούσιες. απο μουσική ακούω roland kayn, esplendor geométrico και πρόσφατα manilla road.

είσαι ακόμα ανακατεμένος με τη μέταλ σκηνή; ή όπως εγώ ακούς το παλιό υλικό και αραία και πού ότι βρεθεί στο δρόμο σου απο νέα γκρούπ; αλήθεια υπήρξαν τύποι που να σ' επηρέασαν τότε στις πρώτες ημέρες; μιλώντας προσωπικά ακόμα λατρεύω το metallion του slayer και το μακαρίτη το euronymous των mayhem. ήταν αυτοί οι δύο που μου έδωσαν άθελα τους το ψευδώνυμο nicolas genital grinder εκεί στα τέλη των 80ς.

είμαι ακόμα οπαδός του μέταλ. ο καθένας που είχε ένα ενδιαφέρον πάνω απο το μέσο όρο στην εφηβεία του δε θα καταφέρει να αφαιρέσει το μέταλ απο το πετσί του. ακόμα δουλεύω με κόσμο απο τη μέταλ σκηνή αλλά το να πώ ότι έχω ακόμα σοβαρή ανάμειξη στη μέταλ σκηνή θα ήταν υπερβολή. γνώριζα το euronymous τότε αλλά αντιθέτως με σένα δεν είχα την ευλογία ενός ψευδώνυμου.

-γιώργος πριγιωτάκης

αρχές 90 πάνω κάτω και ψάχνοντας για φάνζιν μάλλον να το θέσω καλύτερα πληροφορίες για πειραματικά, industrial, κλπ ξεψαχνίζω ότι φάνζιν ή άρθρο, περιοδικό πέσει στα χέρια μου. τυχαία φτάνω σε ένα φάνζιν με το όνομα νέο ροκ. νομίζω το πρώτο τεύχος που βρήκα το πήρα απο το solaris ίσως και να θυμάμαι λάθος και να ήταν απο το art nouveau του κοντογούρη. δεν είναι εκεί το θέμα. το θέμα με αυτό το φάνζιν σε αντιδιαστολή με όλα τα υπόλοιπα είναι ότι έγραφε για πειραματικές μουσικές που λάμβαναν χώρα τότε. όχι φάσεις που έγιναν πριν απο 5 ή 10 χρόνια. όχι αναφορές στις καταβολές του είδους, κλπ. δε λέω πως έλειπαν κι αυτές αλλά το βασικό ήταν ότι ήταν κάτι το ζωντανό. δε λέω ότι άλλα φάνζιν εν μέρει του είδους δεν τις είχανε. και η βρωμιά έγραφε για πειραματικά και άλλοι. το κτήνος και το ηλεκτρικό μαχαίρι φλέρταραν με άλλες κατηγορίες αυτού που θα λεγα ευρύτερα industrial αισθητική ή κουλτούρα. το apart είχε τα δικά του θέματα με βάση αυτή την κουλτούρα αλλά κάπου δε μου έσκαγε για το τι γινόταν 100% εκείνη τη στιγμή. το νέο ροκ γέμισε ακριβώς αυτό το κενό. τόσο με τα τεύχη του όσο και με την κασσετοσυλλογή rhythm & passion. εκεί για πρώτη φορά ερχόμουν σ' επαφή με τον ήχο που επικρατούσε εκείνη την εποχή στο κύκλωμα. illusion of safety, if,bwana, brighter death now, hands to, κ.α. απο post punk και ποπ σε θόρυβο. τι το τελειότερο! με το γιώργο γνωριστήκαμε τότε για ελάχιστο διάστημα, ήταν σε μια εποχή που μια φάση τέλειωνε (τα 80ς κι' ότι κουβαλούσαν αυτά) και άρχιζε μια άλλη (τα 90'ς με ότι κι αν έφεραν εκείνα). ήταν όμως η συνάντηση που θα με οδηγούσε στις πρώτες μου άκρες απο το κύκλωμα της εποχής και που θα με βοηθούσε με τον τρόπο της να δικτυωθώ με κόσμο που είχαμε τα ίδια γούστα, να βρώ άκρες για τις πρώτες κυκλοφορίες της harsh dept, κλπ.

η παρακάτω συνέντευξη έγινε τον απρίλιο του '14 χάρη στη βοήθεια των εύα κοκοτσάκη και στέλιου κορρέ.

αλήθεια πως αποφάσισες να ξεκινήσεις το δικό σου φάνζιν; και πως προέκυψε το όνομα κι όλη η ιδέα που το ακολουθούσε;

ήμουν τότε 16-17 χρονών και άκουγα όλη μέρα μουσική. ένοιωσα κάποια στιγμή την ανάγκη ν' αρχίσω να γράφω για δίσκους και μουσικούς που μου άρεσαν κι έτσι προέκυψε το «ΝΕΟ ΡΟΚ» γύρω στο '87-'88. το όνομα ούτε θυμάμαι πώς το σκέφτηκα (πέρασαν πολλά χρόνια από τότε!). και η κατεύθυνση που

ακολούθησε το φανζίν (industrial – experimental) προέκυψε κι αυτή τυχαία, καθώς τότε άκουγα τα πάντα, από sixties ψυχεδέλεια μέχρι μετα-πανκ και γκαράζ.

παράλληλα με το φανζίν διένεμες ή κυκλοφορούσες και (έστω και ελάχιστες) κασσέτες. ήταν μια επιλογή που τη θεωρούσες αναγκαιότητα για το φανζίν ή προέκυψε από άλλη ανάγκη;

ουσιαστικά κυκλοφόρησα μία μόνο συλλογή σε κασέτα (γύρω στο ’90) που λεγόταν “rhythm & passion”. αυτή προέκυψε από την ανάγκη να κυκλοφορήσω στην ελλάδα κάποια κομμάτια από τελείως άγνωστα συγκροτήματα και μουσικούς απ’ όλο τον κόσμο με τους οποίους έτυχε να έρθω σε επαφή χάρη στο περιοδικό. εκείνη την εποχή μου έστελναν κασέτες και δισκάκια απ’ όπου μπορείς να φανταστείς. κάποια ήταν πραγματικά χάλια αλλά μέσα σ’ αυτά έβρισκες και μερικά διαμάντια κάποια από τα οποία προσπάθησα να συμπεριλάβω στη συλλογή.

αρχές 90 κυκλοφορείς το rhythm & passion και λίγο μετά σταματάς την έκδοση του περιοδικού. αλήθεια πως πήρες την απόφαση να σταματήσεις το φάνζιν; ένας κύκλος που έκλεισε ή απλά φυσιολογική κατάσταση όπως και με άλλο κόσμο ξεκίνησες να δουλεύεις για ένα νέο τεύχος που απλά έμεινε στο ράφι και δε βγήκε ποτέ;

νομίζω κατάφερα να κυκλοφορήσω γύρω στα 5 τεύχη. για μένα τότε η έννοια του φανζίν ήταν απόλυτα ενάντια σε κάθε μορφή κέρδους. όριζα την τιμή ακριβώς στο σημείο εκείνο που έβγαιναν τα έξοδά μου. κάποια στιγμή συνειδητοποίησα ότι όχι απλά τα έξοδα δεν έβγαιναν αλλά έμπαινα και μέσα με κάθε τεύχος που πούλαγα! παράλληλα είχα αρχίσει να παίζω και ο ίδιος και να δουλεύω σε studio οπότε όντως τα ενδιαφέροντά μου σε σχέση με τη μουσική είχαν αλλάξει. δεν θυμάμαι αν έμεινε κάτι στο ράφι...

θα θελές να μου δώσεις μια σύντομη αναφορά στις δραστηριότητες σου από τη μετα-νεο ροκ εποχή (wasteland, κλπ) εώς σήμερα;

ξεκίνησα με τους wasteland παράλληλα με το περιοδικό γύρω στο ’88. κάναμε άπειρες συναυλίες και κυκλοφορήσαμε ένα mini LP (“dream drops”, 1994) και δύο 7” singles (“moon on fire / lonesome yesterdays”, 1994 και “move / stormy”, 1996 – όλα στην pegasus). το 1998 σταματήσαμε να παίζουμε και ξεκίνησα ένα προσωπικό project, τους όραμα. κυκλοφόρησα την «ονειρομηχανή» (virgin, 1999). το 2005 προσχώρησα στους blue birds refuse to fly και κυκλοφορήσαμε το “xenomorph angel” (decadance). από ‘κει και πέρα έχω συμμετάσχει παράλληλα σε εκατοντάδες κυκλοφορίες ως μουσικός, μηχανικός ήχου ή παραγωγός.

εξακολουθείς να δουλεύεις σε στούντιο και επεξεργασία ήχου;

ναι, τα τελευταία 24 χρόνια! (ασταμάτητα). από το 2001 έχω το studio artracks (

- jeph jerman

ο jeph jerman ή για την ακρίβεια το όνομα του βασικότερου οχήματος του για τα 80ς / 90ς hands to, ήταν μια απο τις πρώτες επαφές μου με αυτό που θα λέγαμε noise, θόρυβο, ή οτιδήποτε άλλο. πρωτάκουσα κομμάτι του στη συλλογή rhythm & noise του νέο ροκ, κομμάτια για την ακρίβεια παρμένα απο το split LP που είχε κυκλοφορήσει με τον chris phinney (για την ακρίβεια με το γκρούπ του chris, τους mental anguish). έκτοτε και για αρκετά χρόνια ακολουθούσα μανιωδώς τις δουλειές του. τόσο ως hands to, όσο και τις πιο αυτοσχεδιαστικές, free jazz / free noise rock προσπάθειες απο γκρούπ του όπως οι blowhole ή οι big joey. όχι ότι πάντοτε με έστελναν όλα αλλά μου δειχνε διάφορες πτυχές τις προσωπικότητας και του έργου του. μέλος των επίσης φανταστικών city of worms γκρούπ που παρέλασαν αρκετά γνωστά και άγνωστα ονόματα της τότε αμερικάνικης post industrial σκηνής. και φυσικά γούσταρα σε μεγάλο βαθμό τις κυκλοφορίες του μέσω της εταιρείας του big body parts ή εν συντομία bbp (σημ. για παλιότερους πάνκηδες, απλή συνωνυμία με το αγγλικό αφιλοκερδές mail order / distro bbp). οι δουλειές του hands to κυκλοφόρησαν την προηγούμενη δεκαετία σε ένα dvdr που έρχόταν σε ξύλινο κουτί μαζί με cdr που χε σκαναρισμένα όλα τα εξώφυλλα των κυκλοφοριών (λογικά εύκολα θα βρίσκεται κάπου για κατέβασμα) ενώ ο jeph απο τις θορυβοανησυχίες του σιγά σιγά πέρναγε στον κόσμο των μικροήχων, field recordings, κ.α. διαδικασία που κατά καιρούς έδωσε αρκετά ενδιαφέρουσες δουλειές είτε σόλο είτε σε συνεργασία με άλλο κόσμο ή σε γκρουπ όπως οι animist orchestra για παράδειγμα. η παρακάτω συνέντευξη έγινε κάποια στιγμή το μαϊο του 14 και προτίμησα να την αφήσω όπως έγινε, με τις παύσεις της και τις συνέχειες της....

δεν υπάρχει πλέον εδώ και χρόνια επίσημο site του jeph, μπορείτε να επικοινωνήσετε ή ν ακούσετε δουλειά του απο το soundcloud του soundcloud.com/jeph-jerman

μια ηλίθια ερώτηση. έχεις κατάλογο διαθέσιμων κυκλοφοριών;

δεν πουλάω πολύ πλέον. έχω ένα κουτί με κόπιες απο παλιό υλικό και πολλές κόπιες του lp/cd-r/κασσέτας ‘arrastre’. δεν έχω για την ακρίβεια κάποιο συγκεκριμένο κατάλογο και η παρουσία μου στο διαδίκτυο εξαφανίστηκε πριν απο αρκετό καιρό. σκέφτομαι να την ξαναρχίσω μέσω ενός site ή ενός blog αλλά όντας μπλεγμένος με άλλες δραστηριότητες την έχω αναβάλλει προς το παρόν. υπάρχουν κάποιες κυκλοφορίες σε άλλες εταιρίες όπως η impulsive habitat ή η very quiet recordings ή η second sleep.

πως ξεκίνησε το ενδιαφέρον σου για τη μουσική και μήπως θυμάσαι πότε είχες την πρώτη σου επαφή με ήχο;

για να είμαι ειλικρινής δε γνωρίζω. μεγαλώνοντας. οι γονείς μου δεν άκουγαν τίποτα άλλο πέρα απο τα γνωστά χιτάκια της εποχής τους. σιροπιαστά ποπ κομματάκια τραγουδισμένα απο διάφορους αισθηματίες. συχνά αναφέρω ως το πρωταρχικό μου άκουσα το δίσκο word jazz του ken nordine. σαν εμπειρία της πρώτης φοράς που θυμάμαι να ακούω δίσκο με ηχογραφημένο ήχο που δεν ήταν ακριβώς ‘μουσική’.

τι γίνεται απο επιρροές;

μια δύσκολη ερώτηση για να απαντήσω. βρίσκω επιρροές σε πολλά πράγματα. ιδίως αυτές τις ημέρες στη δουλειά και στην προσωπικότητα φίλων. όταν ήμουν νεότερος προσπαθούσα να κάνω πράγματα που είχα ακούσει να κάνουν άλλοι. να δώ πως έγινε ή να νοιώσω το συναίσθημα της μουσικής που υπήρχε τριγύρω μου.

πως αποφάσισες να ξεκινήσεις να δημιουργείς τις δικές σου μουσικές;

με οτιδήποτε έβρισκα γύρω μου. το οικογενειακό πιάνο, μια παιδική κιθάρα, ένα κασσετόφωνο. ξεκίνησα να παίζω με κασσετόφωνα όταν ήμουν αρκετά νέος. απλά για να δώ τι πράγματα μπορούσαν να γίνουν μ’ αυτά. να πειράζω κασσέτες, να δημιουργώ ακραίους ήχους πάνω απο άλλους ήχους, κλπ

που θα με οδηγήσει στο πως ξεκίνησε η ιδέα της big body parts

υπήρχαν αρκετές κασσετοεταιρείες εκείνη την εποχή. σκέφτηκα να ξεκινήσω τη δική μου για να παρουσίασω το υλικό που κάναμε οι φίλοι μου κι εγώ.

και μια ερώτηση που με τρώει χρόνια τώρα... πως ξεκίνησε αυτό το παιχνίδι με τις λέξεις; αρκετά απο τα οχήματα σου είτε οι hands to, οι city of worms ή ακόμα και σε πιο πρόσφατα χρόνια έχεις τίτλους ή λέξεις που είναι είτε νεολογισμοί ή cut-up λέξεων που μοιάζει σα να προσπαθείς να ανακαλύψεις μια νέα γλώσσα ή να επαναπροσεγγίσεις μια υπάρχουσα.

εκείνη την εποχή αρκετό απο το υλικό των hands to και city of worms δεν έμοιαζε με υλικό που

είχα ξανακούσει και δεν ήμουν σίγουρος αν ήταν καν μουσική. έμοιαζε να υπάρχει στο δικό του κόσμο και νομίζω ότι προσπάθησα να μεγαλώσω αυτό το συναίσθημα δημιουργώντας λέξεις για τίτλους. έμοιαζε να εξυπηρετεί το σκοπό του αν και δεν είχε άμεση σχέση με τα ηχητικά έργα ή κάποιο συγκεκριμένο νόημα. και σ' εκείνη τη φάση μου άρεσε αρκετά. ακόμα μου αρέσει. αλλά το προσεγγίζω διαφορετικά τώρα. χωρίς να προσπαθώ να αποδώσω μεταφορικές έννοιες σε πράγματα που κάνω. τώρα είναι απλά ήχοι. που δημιουργούνται για να ΑΚΟΥΣΤΟΥΝ.

μια ματιά στο ηχητικό σου ταξίδι ως τώρα μου δίνει την εντύπωση ότι σου αρέσουν οι συνεργασίες με διάφορους ανθρώπους. ισχύει ή είμαι λάθος; είναι κάτι που σου αρέσει και μαθαίνεις κάτι απο αυτό ή κάτι που γίνεται τυχαία στη διαδικασία της ηχητικής σου αναζήτησης;

είναι πάντοτε κάτι διαφορετικό. και αυτό είναι το πιο διασκεδαστικό με τη φάση. υπάρχουν άνθρωποι με τους οποίους συνεχίζω να συνεργάζομαι γιατί φαίνεται ότι αυτό που κάνουμε ταιριάζει. με άλλους μπορεί να είναι περισσότερο μια άσκηση που θα ματαιωθεί ή μια ευκαιρία που θα δείξει τα πράγματα ως έχουν και τίποτα παραπέρα. κάθε φορά που εμπλέκομαι σε μια τέτοια διαδικασία μαθαίνω.

[ωραία θα πρέπει να σταματήσω εδώ, καθώς το δείπνο είναι έτοιμο. θα προσπαθήσω να δουλέψω ένα μέρος της αύριο. αν έχεις απορίες ή θες να κάνεις περισσότερες ερωτήσεις μη διστάσεις να ρωτήσεις οτιδήποτε.]

α) ενώ στα 80ς και σε ένα μεγάλο μέρος των 90ς ήσουν περισσότερο σε πιο ακραίους ή επεξεργασμένους ήχους έπειτα απο ένα σημείο άρχισες να εξερευνάς μικροήχους και να μπλέκεις όλο και περισσότερο στα field recordings πως προέκυψε έτσι σιγά σιγά αυτή τη αλαγή;
β) υπάρχουν φορές που ακούγοντας δουλειά σου έχω την αίσθηση ότι (τουλάχιστον συγκρίνοντας τη με παλιότερες δουλειές) ότι εν μέρει οι ήχοι που συνήθιζες να έχεις στο βάθος των ηχοτοπίων σου σιγά σιγά μεταφέρθηκαν στο προσκήνιο των κομματιών σου σχεδόν μειώνοντας ή εξαφανίζοντας ότι είδους 'φυσήματος' ή 'θορύβου' υπήρχε πίσω τους φέροντας μια 'αταραξία' στον ήχο...

[χμ σχεδόν η μία ερώτηση συνδέεται με την άλλη]

ναι, αυτές οι δύο μπορούν να απαντηθούν μαζί. νομίζω ότι είναι παρανόηση ότι η δουλειά μου πήγε απο ακραία / δυνατή σε πιο αφαιρετική / ήρεμη. είναι η αλήθεια ότι ξεκίνησα γύρω στο 95-96 να δημιουργώ πιο ήρεμο υλικό και έμοιαζε να μοιράζεται το ίδιο ενδιαφέρον κι απο άλλο κόσμο επίσης αλλά συνέχισα να παίζω και να ηχογραφώ διάφορες μορφές ήχου και μουσικής. και ακόμα το κάνω. για παράδειγμα,

στις πρώτες μέρες οι city of worms και οι big joey έτρεχαν ταυτόχρονα και έπαιζα σε διάφορα γκρούπ που έπαιζαν σε μπαρ εκείνη την εποχή στο seattle. οι blowhole και οι hands to επίσης έτρεχαν παράλληλα εκείνη την εποχή και όλο το ήρεμο υλικό, η free jazz ή ο παραδοσιακός αυτοσχεδιασμός έτρεχαν ταυτόχρονα επίσης. προσπαθώντας να ιχνηλατήσεις την ηχητική μου εξέλιξη είναι πιο πολυπλοκο απο το δυνατό στο ήρεμο. υπάρχουν αρκετά νήματα που πρέπει να πιάσεις απο την αρχή ως το σήμερα: αυτοσχεδιασμός (σε/με οτιδήποτε ‘όργανο’), field recording, drone, μικροήχοι, μακροήχοι, κλπ όλα τους έχουν τον ίδιο στόχο - να εξερευνήσουν την ακρόαση.

[θα πρέπει να σταματήσω εδώ για να πάω στη δουλειά. περισσότερα αργότερα]

έχουν παίξει κάποιο ρόλο ως επιρροή οι διάφορες περιοχές που έχεις βρεθεί και ζήσει; περίεργος καθώς η περιοχή του guam απ’ όπου κατάγεσαι έχει μια απίστευτη ιστορία συνάντησης πολιτισμών, αποικιοκρατίας, κλπ

δεν είναι σαν αυτό τα περισσότερα μέρη στον κόσμο;
μέρη που έχω ζήσει ίσως να παίζουν το ρόλο τους σε ότι κάνω. αλλά θα ήταν δύσκολο να πω σε τι ακριβώς. η αρχική ιδέα για τους animist orchestra για παράδειγμα μου ήρθε όταν ζούσα στην αριζόνα αλλά υλοποιήθηκε στο seattle. δεν είμαι σίγουρος αν αυτό λέει τίποτα για τον τρόπο που έπαιζε η ίδια η ορχήστρα εκτός του ότι ξέρω περισσότερο κόσμο στο seattle που είναι πρόθυμοι να συμβαδίσουν με τις ιδές μου γύρω απο τη δημιουργία ήχου.

τι γίνεται με την έρημο και εγκαταλελειμμένα μέρη. υπάρχουν φορές που νοιώθω ότι σε τραβάνε τόσο για ηχογραφήσεις ή και ώς μέρη για να ανακαλύψεις αντικείμενα που χρησιμοποιείς.

τέτοια μέρη με τραβάνε. ναι. πάντοτε με τραβούσανε γιατί έχουν κάτι, το οποίο δεν είμαι και σίγουρος τι ακριβώς είναι. ίσως αυτή η αίσθηση της ατέλειας, ένα είδος wabi sabi εγκαταλελειμμένων κτιρίων ή περιοχών. ανακαλύπτοντας την ομορφιά των ερειπίων είναι ένα μέρος του. μου αρέσει η έρημος για αρκετούς λόγους, ο πρώτος λόγω του καιρού και το γεγονός ότι γενικά αντικρύζεις τον ορίζοντα.

εκτός απο τα τυπικά όργανα ή μηχανήματα χρησιμοποιείς αρκετά μικρά αντικείμενα που είτε ανακαλύπτεις ή φτιάχνεις. ακόμα φτιάχνεις τα δικά σου όργανα και τα χρησιμοποιείς στις συναυλίες σου; επηρεάστηκες απο κάπου ή κάποιον για να ξεκινήσεις να στήνεις τα δικά σου όργανα;

ακόμα φτιάχνω πράγματα. ή τροποποιώ αντικείμενα για να τα χρησιμοποιήσω σε συναυλίες. παρόλο που παίζω πλέον σπάνια. η τελευταία μου παράσταση περιελάμβανε σπασμένα

κασσετόφωνα και μερικά χειροποίητα παλλόμενα κουτιά που δημιουργούσαν θορύβους που τα έβαζα στο πάτωμα για να δονούνται και να δημιουργούν απαίσιους θορύβους. ξεκίνησα να δημιουργώ αντικείμενα επειδή μου αρέσει να δουλεύω με τα χέρια μου και ήθελα να έχω συσκευές που θα βγάζουν ήχους μόνες τους χωρίς τη δική μου συμμετοχή.

μια ακόμα βουτιά στο παρελθόν... πως ξεκίνησαν οι big joey και οι blowhole; αν δεν απατώμαι είσαι ντράμμερ, ακόμα παίζεις ντράμς ή free jazz / free noise ή όχι;

οι big joey προέκυψαν απο ένα άλλο γκρούπ που ήμουν ανακατεμένος και ήταν ένα κακέκτυπο μουσικής που έστηναν άλλοι τύποι. μ' ενδιέφερε περισσότερο ο αυτοσχεδιασμός και μαζί με μερικούς άλλους φίλους ξεκινήσαμε να παίζουμε free noise rock που μας άρεσε. η φάση κράτησε αρκετό καιρό αλλά δεν κάναμε καμμιά περιοδεία πέρα απο μια δυό συναυλίες στο ντένβερ.

οι blowhole προέκυψαν αργότερα. πάλι θέλοντας να αυτοσχεδιάσουμε με ένα πιο άγριο τρόπο. ξεκίνησε απο μια κουβέντα με φίλους να το κάνουμε ή όχι και κράτησε μια δεκαετία χάνοντας και κερδίζοντας μέλη στην πορεία και τελικά χωριστήκαμε σε δύο γκρούπ. ακόμα παίζω ντράμς καθώς μου αρέσει η δυνατή free jazz.

θα θελες να μου δώσεις πληροφορίες για τα βασικά σύνολα που τρέχεις αυτή την εποχή;

το πιο πρόσφατο είναι το άλμπουμ που δουλεύουμε με τον tim barnes για την erstwhile. ήρθε στην αριζόνα μαζί με τον barry weisblat πριν απο λίγες βδομάδες και ηχογραφήσαμε αρκετό υλικό. κάποιο έξω στην έρημο κάποιο στο στούντιο μου. αν όλα πάνε καλά θα κυκλοφορήσει του χρόνου. με τον tim θα κάνουμε ένα μικρό τουρ τώρα το καλοκαίρι και ένα μεγαλύτερο όταν κυκλοφορήσει ο δίσκος.
επίσης δουλεύω σε κάποια κομμάτια χρησιμοποιώντας μασημένες κασσέτες εξερευνώντας τρόπους να αλλάξω τους ήχους τους φυσικά. ξεκίνησα αυτή τη διαδικασία με ένα βιβλίο και cdr βασισμένο στην ιδέα των λαθών ή χρησιμοποιώντας τα λάθη ως τη βάση για κάτι νέο.

υπάρχει ένα σύνολο να παίξει το arrastre σε ακόμα μεγαλύτερα σύνολα. το μεγαλύτερο ήταν πέρσι στο seattle με 7 μέλη. η ηχογράφηση του οποίου θα κυκλοφορήσει απο την quakebasket, ελπίζω όχι πολύ αργά.

θα οδηγήσει η προηγούμενη ερώτηση σε μια 'τυπιή' αλλά πως ξεκίνησες τους hands to και τι ήταν οι hands to για σένα;

ήταν η εξωτερίκευση πραγμάτων που ήθελα να κάνω με τα γκρούπ στα οποία έπαιζα εκείνη τη στιγμή και που οι άλλοι δεν ενδιαφέρονταν να κάνουν. έτσι βρήκα ένα τρόπο να έχω τα χέρια μου πάντοτε σε δράση

δημιουργώντας υλικό που μου άρεσε. απλά να εξερευνώ ήχους και ότι μπορούσε να γίνει με αυτούς με περιορισμένα μέσα και απεριόριστη φαντασία.

[θα σταματήσω εδώ σήμερα. ελπίζω να ασχολήθω περισσότερο αύριο το πρωΐ]

- σκουριά, νεκρά δέντρα, έρημη γη μοιάζουν να είναι το υλικό που σε εμπνέει και που δουλεύεις μαζί του. θα θελές να μου δωσεις κάποια πληροφορία για την αίσθηση που σου δημιουργούν; ακόμα παίζεις με νεκρά δέντρα, κάκτους ή άλλα φυτά όταν τα βρίσκεις μπροστά σου; ρωταώ έχοντας στο νου μου το egress, δίσκο που ακόμα μέχρι σήμερα με κάνει να χέζομαι πάνω μου κάθε φορά που τον ακούω.

με τραβάνε τα σκουπίδια και δεν είμαι σίγουρος αν μπορώ να βρώ λέξεις για να το περιγράψω αυτό. μου μοιάζουν όμορφα στοίβες απο διαλυμένα αυτοκίνητα, σαραβαλιασμένα κτίρια. ακόμα παίζω με φυτά και αντικείμενα που βρίσκω μπροστά μου. με τον tim (barnes) κάναμε αρκετές ηχογραφήσεις τέτοιου είδους όταν ήταν εδώ πρόσφατα. το ίδιο και με τον tony whitehead η συνεργασία με τον οποίο είναι εξ ολοκλήρου ηχογραφημένη εξωτεριικά και μία κάτω απο το νερό.

τι προτιμάς, να είσαι σε περιοδεία και να τριγυρνάς σε διάφορα μέρη ή να σαι στο σπίτι σου και να ηχογραφείς;

μου αρέσουν και τα δύο. να δουλεύω με ήχο, να παίζω με άλλο κόσμο, να κάθομαι μπροστά στον υπολογιστή μου και να επεξεργάζομαι αρχεία, δεν έχω κάποια συγκεκριμένη προτίμηση. έχεις κυκλοφορήσει ένα τεράστιο όγκο δουλειάς (είτε είναι κασσέτες, cdr, βινύλια, mpe) δε φοβήθηκες ποτέ μήπως αρχίσεις να επαναλαμβάνεσαι; ή ότι ίσως κάποιος κόσμος χάσει το ενδιαφέρον του για τη δουλειά σου με τόσο μεγάλο όγκο κυκλοφοριών;

δεν είμαι σίγουρος ότι υπάρχουν αρκετοί τύποι που ενδιαφέρονται για το τι κάνω και ειλικρινά έχω την αίσθηση ότι συχνά πυκνά επαναλαμβάνομαι.

- frans de waard

με το frans de waard γνωριστήκαμε τυχαία χάρη στο gianfranco santoro όταν έτρεχε την discipline productions (μετέπειτα sin org, σήμερα final muzik). ήταν βασικά όταν πρωτοέπιασα επαφές με το gianfranco χάρη στο κομματι που βρισκόταν στη συλλογή rhythm & passion του νέο ροκ και σ'ενα κατάλογο του απίστευτου mail order του, είχε κασσέτες του kapotte muziek. όταν πήρα μερικές και μ'άρεσαν ο gianfranco πέταξε την ιδέα μήπως έγραφα στο frans για μια κασσετοκυκλοφορία στη harsh dept και μου δωσε τη διεύθυνση του ή δε θυμάμαι τώρα αν τη διεύθυνση τη βρήκα στο φάνζιν του gianfranco 'rattlesnake arena'. έτσι κάποια στιγμή το 90 έγραψα στο frans και μπήκα σ' ενα τελείως ακόμα τρελλό κόσμο αυτόν της korm plastics, του vital (τότε διμηνιαίου newsletter απο τα μέσα / τέλη των 90ς και μετά online εβδομαδιαίο newsletter φευ μόνο με κριτικές) αλλά και της v2 org στο ρότερνταμ.
μια που τότε η όλη παρέα που μετά θα έστηνε την πιο ηλεκτροακουστική μορφή των kapotte muziek σε live (roel meeklp, peter diumelinks) εκτός απο τους thu 20 βοηθούσε στη v2. οργανισμός που μπορεί να έχει εξελιχθεί πιο πολύ με νέες τεχνολογίες και πολυμέσα σήμερα αλλά τότε απο τις εγκαταστάσεις της παρέλασαν όλα τα κλασσικά ονόματα της τότε industrial, πειραματικής σκηνής και σύγχρονης, άμπιεντ, κλπ. θα ήταν λάθος να μην αναφέρω το απίστευτο mail order που έτρεχε ο χώρος φούλ σε κασσέτες, βινύλια, cd αλλά και απίστευτα βιβλία (μετεξέλιξη του είναι το σημερινό worm). απο τη μέρα που γνωριστήκαμε με το frans σε λιγότερο απο εξάμηνο είχαμε κλείσει την έκδοση του lauter στη harsh dept, με είχε βοηθήσει με ιδέες για μια (εώς σήμερα ακυκλοφόρητη) συλλογή το 'untitled : a new dimension in sound', που την ονειρευόμουνα ως το πρώτο cd στη harsh dept, πήρα την ιδέα για το 20 genital grinder το 'graves are opened' που κυκλοφόρησε το δεκέμβρη του 90 ως newsletter και σχεδόν μια εξαετία αργότερα η μετεξέλιξη αυτής της ιδεάς θα γινόταν το absurd,κ.α.
απ' το frans πρωτόδα κυκλοφορίες για γενέθλια ή πάρτυ γενεθλίων φίλων και γεννήσεων παιδιών στις αρχές 90ς, για να μην αναφερθώ στον ενθουσιασμό για να παίξει σε παιδικό πάρτυ με το roel meelkop ως zebra,

goem, kapotte muziek στη βάφτιση του μικρού ωρίωνα στην ξάνθη το 2006 (περισσότερα εδώ για το σκηνικό αυτό noise-below.tumblr.com), θα μπορούσα να αναφερθώ επίσης στα άπειρα γκρούπ, project όπως το ‘κλασσικό’ του kapotte muziek (‘σπασμένη μουσική’ ατάκα του μακαρίτη του πατέρα του όταν κάποια στιγμή ακούει ο τότε μικρός frans κασσέτες στο σπίτι και γυρνάει ο πατέρας του και του λέει ‘πάλι ακούς αυτή τη σπασμένη μουσική;’... και αρκετά άλλα... ας το πιάσουμε όμως λίγο πιο εισαγωγικά...

αρχές 80’ς κι ο τότε μικρός frans διαβάζοντας διάφορα περιοδικά και φάνζιν της εποχής όπως το vinyl μαθαίνει για new wave, punk, post punk όταν διαβάζει κάπου για μια κασσέτα των squats ένα τοπικό γκρούπ το nijmegen που έπαιζε ντράμς ένας συμμαθητής του. δε θυμάται πως πήρε την κασσέτα αλλά όπως λέει ή αυτή τη το from brussels with love στη les disques de crepuscule ήταν οι δύό πρώτες καασσέτες του. θα άρχιζε να αγοράζει κασσέτες σαν τρελλός με αποτέλεσμα λίγο καιρό αργότερα να εκδώσει σε 1000 αντίτυπα το nederlandse cassette catalogus, έντυπο που κατέγραφε όλες τις κασσετοεταιρίες της ολλανδίας. χωρισμένες με 2 τρόπους, αλφαβητικά και κατά ταχυδρομικό κωδικό πιάνοντας απο τις πιο μεγάλες πόλεις εώς τα πιο απομακρυσμένα χωριά της χώρας. θα βγαζε λίγο καιρό αργότερα το φάνζιν archive επίσης έχοντας σχέση με κασσέτες και δισκογραφίες. ήταν όμως το 84 όταν ο graf haufen που τότε έτρεχε τη graf haufen tapes, έπαιζε με το όνομα falx cerebri και έβγαζε το φάνζιν die katastrophe που του πρότεινε να φτιάξει μια συλλογή με ολλανδικά πειραματικά γκρούπ για τη σειρά katakombe της εταιρείας του. έτσι την 1η οκτωβρίου του 84 ο frans έκανε την πρώτη ηχογράφηση του ως kapotte muziek για να συμπεριληφθεί στη συλλογή αυτή. έκτοτε κρατάει αρχείο όλων των ηχογραφήσεων του ως kapotte muziek ή με όποιο άλλο όνομα ή εταιρεία έχει εμφανιστεί ως σήμερα. για την ακρίβεια η ηχογράφηση αυτή ήταν το kp (kapot product) 3 καθώς πιστός στην παράδοση μιας απο τις πιο αγαπημένες του εταιρείες τη factory θεώρησε τον κατάλογο των κασσετών του και το φάνζιν archive ως τα kp1 & kp2 αντίστοιχα. όταν λίγο καιρό αργότερα ο graf haufen θα σταματούσε τελείως τις δραστηριότητες του για να ασχοληθεί με τη μεγαλύτερη του αγάπη τον κινηματογράφο (τρέχει έκτοτε το βίντεο κλάμπ videodrome στο kreuzberg στο βερολίνο) θα ρωτούσε το frans αν ήθελε να πάρει τις κασσέτες της katakombe και να τις εκδώσει κάπως έτσι ξεπετάχτηκε τόσο η korm plastics όσο και η katakombe. ως σήμερα η kp έχει εκδώσει άπειρο υλικό τόσο απο γνωστά ονόματα όσο κι απο παντελώς άγνωστα, κόσμο που έμεινε στη φάση επειδή του άρεσε ή την είδε ως βίωμα ή κόσμο που απλά ήταν περαστικός επειδή έτυχε να βρεθεί στα σκηνικά την ώρα που γίνονταν, κ.α. απο το 92 που άρχισε να δουλεύει στη staalplaat μια απο τις παλιότερες και αν μη τι άλλο στη δεκαετία των 90ς μια απο τις μεγαλύτερες εταιρείες του είδους (χμ κι όχι μόνο) είχε την ευκαιρία να εκδώσει και υλικό απο ακόμα

περισσότερο κόσμο. σήμερα τρέχει ακόμα μετά απο τρείς δεκαετίες την korm plastics, έχει σηκώσει στο bandcamp ηχογραφήσεις απο την πιο προσωπική του ιδέα τη moll (my own little label) και παίζει με τους beequeen (με το φίλο & συνεργάτη του freek kinkelaar), μόνος ως freiband, με το scott foust ως the tobacconists, κ.α.

επίσης απο τα τέλη 80ς κυκλοφορεί το newsletter, vital. newsletter που ξεκίνησε ως διμηνιαίο έντυπο με συνδρομή ή μή συνήθως έχοντας μια συνέντευξη απο ένα καλλιτέχνη ή και ενίοτε και μια παρουσίαση εταιρείας, συνήθως 8σέλιδο, θα εξελισσόταν περισσότερο στα μέσα 90ς και κάποια απο τα τελευτία τεύχη του απο το 25 και μετά νομίζω ως το 45 που σταμάτησε η έντυπη έκδοση είχαν και ένθετο με κείμενα, προβληματισμούς, αναλύσεις τόσο για τη μουσική αλλά και θέματα της, άλλοτε θεματικά (όπως το τεύχος αφιερωμένο στον pierre henry ή για την ιαπωνία) ή όχι. απο ένα σημείο και μετά έγινε online και μέσω email εβδομαδιαίο μόνο με κριτικές δίσκων και τυπικά μηνύματα για περιοδείες ή κυκλοφορίες στο τελος του. δυστυχώς το online αρχείο δεν περιλαμβάνει τα έντυπα τεύχη του newsletter.

παρακάτω ξετυλίγονται δύο συνεντεύξεις... η πρώτη έγινε κάποια στιγμή το 92 καθώς δούλευα στο 3ο ακυκλοφόρητο τεύχος του genital grinder. εκείνη η συνέντευξη έγινε μέσω αλληλογραφίας. σκεφτόμουν να βάλω μερικά σημεία απο μια συνέντευξη του 96 που έγινε μέσω audioletter για το βέλγικο tdr και την έκανε ο guido roelandt χρησιμοποιώντας 1-2 ερωτήσεις που είχα στείλει αλλά κάπου την παραέβρισκα ‘τεχνική’ με τα σημερινά δεδομένα. τη μετέφρασα κάποια στιγμή το σεπτέμβρη του 13. η δεύτερη έγινε απλά μέσω email στις 20 μαρτίου του 14 και ο frans απάντησε μέσω audioletter ως mp3 στις 21....

για περισσότερες πληροφορίες για το frans και τη δουλειά του...

kormplastics.nl

beequeen.nl

moll.bandcamp.com

fransdewaard.com

vitalweekly.net

[1992]

[(09/2013) η συνέντευξη του 3ου genital grinder]

εδώ είναι μια συνέντευξη με το frans de waard, τον άνθρωπο πίσω απο την korm plastics (η οποία απο εδώ και μπρός είναι ίδρυμα) και επίσης τους kapotte muziek. για περισσότερες πληροφορίες για την εταιρεία του και για κατάλογο γράψτε : frans de waard, opaalstraat 19, 6534 xk nijmegen, holland

gg πότε πρωτόδε το φώς η korm plastics; και πως σου ήρθε η ιδέα;

fdw η korm plastics γεννήθηκε το 1984. μέσω της επαφής μου με τον graf haufen. έστησα μια συλλογή με ολλανδικά industrial γκρουπ και αυτή ήταν η πρώτη μου κυκλοφορία. ήμουν τότε επηρεασμένος απο την όλη diy ιδεολογία του πανκ παρόλο που έβρισκα το πανκ σα μουσική βαρετό.

gg μπορείς να μου δώσεις μερικές πληροφορίες για τις παλιότερες εταιρείες σου opus dei society, industrial tepa;

fdw και τα δύο ονόματα ήταν υποεταιρείες της korn plastics με συγκεκριμένο σκοπό. η ods ήταν σα τη broken flag, πακετάρισμα σα στολή παραλλαγής, harsh noise, φτηνές κασσέτες. η industrial tepa ήταν η εταιρεία που έτρεξε τις επίσημες επανεκδόσεις της σειράς katakombe όταν τις σταμάτησε ο graf haufen.

gg πως ξεκίνησαν οι kapotte muziek;

fdw καθώς ο graf haufen μου ζήτησε να στήσω μια συλλογή με ολανδικά industrial σύνολα. θεώρησα καλό να συμπεριλάβω και ένα δικό μου κομμάτι. έτσι ηχογράφησα ένα μονόλεπτο. ένας φίλος μου, ένας απο τους πρώτους μου 'πελάτες' δελεάστηκε απο την ιδέα να είναι σε ένα γκρούπ θορυβοποιών και έτσι συνεργαστήκαμε και μαζί είμαστε υπεύθυνοι για τα kapot produkt 1 εώς 50 μέχρι το 1987.

gg καθώς η korm plastics αλλά και οι kapotte muziek έχουν κυκλοφορήσε αρκετές κασσέτες και οι περισσότερες είναι εξαντλημένες έχετε σκεφτεί να τις επανεκδόσετε σε κασσέτες ή άλλου είδους φορμάτ;

fdw όχι, επειδή μέχρι αυτό το μήνα (μάϊος 92) η korm plastics ήταν ένας παράνομος οργανισμός και δεν κρατούσε καθόλου λογαριασμούς, βιβλία, κλπ. απο εδώ και μπρός η korm plastics είναι ίδρυμα που σημαίνει ότι πρέπει να κρατάμε βιβλία, κλπ. αυτό σημαίνει ότι το παλιό υλικό δεν είχε εκδωθεί (επίσημα) απο εμάς. αυτή είναι η μια όψη. η άλλη είναι ότι οι περισσότερες κυκλοφορίες είναι ξεπερασμένες,

κακοηχογραφημένες, σχεδόν αδιέξοδες. όσον αφορά παλιό υλικό των kapotte muziek που είναι σε άλλες εταιρίες και είναι ακόμα διαθέσιμο δεν έχω πρόβλημα όταν δεν είναι διαθέσιμο και θέλουν να το επανεκδώσουν. δε νομίζω ότι αξίζει όλο τον κόπο. αν κάποιος εμφανιστεί και πεί 'εϊ γιατί να μην εκδόσουμε υλικό των km σε cd' σίγουρα θα πώ 'ναι, γιατί όχι;'

gg ποια είναι η γνώμη σου για το σημερινό κασσετοκύκλωμα;

fdw έχω μπερδεμένα αισθήματα γι αυτό. εξακολουθώ να ακούω αρκετές κασσέτες αλλά σπανίως αγοράζω κάποια (περισσότερο ανταλλάσω). κάποιες απο αυτές είναι θεσπέσιες, άλλες σκατά τόσο σε ιδέα αλλά και σε πακετάρισμα και ήχο. πάντοτε έλεγα ότι είναι δυνατό να κυκλοφορείς μια καλής ποιότητας κασσέτα με ένα ωραίο εξώφυλλο και να βάλεις λίγα λεφτά σε αυτό. το μόνο που χρειάζεται είναι να δοκιμάσεις. αλλά καμμιά φορά έχω την αίσθηση ότι οι άνθρωποι δεν προσπαθούν σκληρά να φτιάξουν κάτι καλό και βαριούνται σχετικά γρήγορα.

gg απ όσο γνωρίζω ήσουν ανακατεμένος και με mail art τι γίνεται τώρα;

fdw σπάνια συμμετέχω σε mail art σχέδια. μόνο όταν πραγματικά αγαπάω την ιδέα και έχω να δώσω μια ωραία ιδέα μου. ίσως να συμμετάσχω. οι προηγούμενες εμπειρίες μου με τη mail art δεν ήταν πολύ καλές. μου κόστισαν χρήματα με ελάχιστη παραγωγή και απο εμένα και απο τους διοργανωτές.

gg εκτός απο την korm plastics, kapotte muziek εκδίδεις το vital, έχεις μια ραδιοφωνική εκπομπή και είσαι ανακατεμένος στη v2 organization. τι είδους προβλήματα αντιμετωπίζεις με όλα αυτά; και αλήθεια που βρίσκεις το χρόνο για όλες αυτές τις δραστηριότητες;

fdw πρέπει να προσθέσω, είμαι μέλος των beequeen, γράφω συχνά για 4 περιοδικά και ενεργός αρχηγός προσκόπων (καθώς προτιμώ περισσότερο τα παιδιά απο τους ενήλικες!) μέχρι το μάρτη ήμουν ένας καλός φοιτητής ιστορίας. δεν ξέρω πως τα καταφέρνω και εξοικονομώ χρόνο για όλα αυτά. αυτή τη στιγμή είμαι άνεργος αλλά ψάχνω τρελλά για δουλειά παρόλο που νομίζω ότι μπορώ να γεμίζω τις ημέρες μου με τις παραπάνω δραστηριότητες.

gg πρόσφατα ο pbk (ήπα) και η korm plastics κυκλοφόρησαν μια συλλογή με τον τίτλο anti white bastards που στρέφεται ενάντια στις δραστηριότητες του awb και terre blanche και γενικά σε όλα εκείνα τα φασιστικά κύματα που επιπλέουν στο κύκλωμα. μπορείς να μου δώσεις μερικές πληροφορίες γι αυτή τη συλλογή;

fdw ο λόγος είναι απλός. <u>δε θέλουμε το κύκλωμα να μολύνεται απο αρρωστημένες ιδέες</u>! υπάρχουν τόσοι πολλοί άνθρωποι που θεωρούν ότι το κύκλωμα είναι ένα

αστείο πράγμα και τα πάντα είναι οκ αλλά δεν είναι! καθώς θεωρώ τον εαυτό μου να είναι σχετικά ελεύθερος το ίδιο πιστεύω ότι μέρος της ελευθερίας μου είναι να σηκωθώ και να πώ ΟΧΙ σε τέτοιες ιδέες που αντιτίθενται σε κάθε φυσιολογικό και δημοκρατικό τρόπο σκέψης.

gg η korm platics δουλεύει με συγκεκριμένα μουσικά είδη ή όχι;

fdw δε νομίζω. είμια γενικά πρόθυμος να κυκλοφορήσω οτιδήποτε με μόνο κριτήριο ότι μου αρέσει. είναι τα χρήματα μου που πηγαίνουν στην κυκλοφορία έτσι πρέπει 100% να μου αρέσει για να το πουλήσω κιόλας.

gg τι γίνεται σχετικά με μελλοντικά σχέδια;

fdw όπως σου είπα η korm platics είναι πλέον ίδρυμα και θα κυκλοφορώ μόνο cd και ελπίζω τουλάχιστο ονειρεύομαι μια μέρα να ζώ απο αυτό δηλαδή απο το να κυκλοφορώ cd γεμάτα με μουσική που μ’ αρέσει. επομένως θα πρέπει να κυκλοφορώ αυτό που μ’ αρέσει και πουλαέι.. cds.

gg ως kapotte muziek είσαι μόνος σου ή συνεργάζεσαι και μ’ άλλους;

fdw δε δουλεύω άμεσα με άλλους. συνεργάζομαι με αρκετούς άλλους ιδιώτες ανα τον κόσμο όπως tac, all fours, merzbow, sbothi, asmus tiechens για να ονομάσω μερικούς. έχω μια μεγάλη συλλογή ακατέργαστου υλικού απο πολλούς απο αυτούς. όλα αυτά είναι συγκεκριμένα σύνολα και αντιλήψεις. αυτή τη στιγμή υποθέτω ότι το μεγαλύτερο μέρος της μουσικής του kapotte muziek προέρχεται απο συνεργασίες. και αυτό που θεωρώ σημαντικό, επικοινωνία με άλλους, ανταλλαγή ιδεών (μουσικές, οπτικές, πνευματικές)

gg τίποτα άλλο να προσθέσεις;

fdw όχι απλα να αναφέρω ότι θα συνεχίσω με το υλικό μου, να κάνω πιο πολύ υλικό με τους beequeen (που επι τη ευκαιρία είναι πιο πολύ μουσικό (και αισθητικά όμορφο να το ακούς)) και το μόνο που μπορώ να πώ : το αύριο μπορεί να είναι τελείως διαφορετικό!

[2014]

λοιπόν frans επιτέλους κάποιες ερωτήσεις για να συμπληρώσουμε το κενό μεταξύ του 92 εώς σήμερα.....

ας το κρατήσουμε λοιπόν κοντά εκεί που είχαμε μείνει την τελευταία φορά... πίσω στο 92 λοιπόν, πάνω που έχεις αφήσει τη v2 και ξεκινάς να δουλεύεις για τη staalplaat... πως ξεκίνησε η συνεργασία σας;

το 92 τέλειωσα το πανεπιστήμιο, σπούδαζα ιστορία και έψαχνα για δουλειά. κάπου που να μπορώ να δουλεύω 2-3 φορές την εβδομάδα και να τρέχω την εταιρεία μου. δεν ήξερα όμως πολλά απο διαχείριση εταιρειών όμως κι έτσι ζήτησα

τη βοήθεια και τη γνώμη απο κόσμο όπως ο roland speckle της barooni και του gert jan hobijn της staalplaat για το πώς να τρέξω την εταιρεία. έπειτα απο κανα διήμερο με πήρε τηλέφωνο ο gert jan λέγοντας μου ότι σκεφτόταν τη συζήτηση που είχαμε κάνει κι ότι η staalplaat είχε αρχίσει να μεγαλώνει ως εταιρεία τα τελευταία χρόνια και ότι χρειάζονταν ένα άνθρωπο να δουλεύει γι αυτούς. έπρεπε να δουλεύω στο άμστερνταμ κι έτσι πήγα μετά απο κανα δύο εβδομάδες για να συζητήσουμε τις λεπτομέρειες για τη δουλειά, πως θα πληρώνομαι, κλπ. (σημ. ο frans δεν έμεινε ποτέ στο άμστερνταμ όλη σχεδόν τη δεκαετία που δούλευε στη staalplaat την πέρασε πηγαίνοντας καθημερινά με τρένο απο τη χάγη που έμενε για λίγα χρόνια ή το nijmegen και πάλι πίσω) βασικά χρειαζόταν κάποιον να ενημερώνει τη βάση δεδομένων, να τρέχει τα λογιστικά, τιμολόγια, κλπ. η πλάκα είναι ότι εγώ ως τότε είχα ένα πολύ παλιό dos κομπιούτερ και τους είπα ότι δεν ήξερα πολλά απο αυτά. μου πανε, δεν πειράζει θα μάθεις με τον καιρό κι έτσι ξεκίνησα να δουλεύω για τη staalplaat στις 15 ιουνίου του 1992. έτσι για την ακρίβεια ήμουν υπάλληλος της staalplaat δεν ήταν συνεργασία όπως ίσως να το θεωρούσες βάσει εταιρειών. παράλληλα έτρεχα την εταιρεία μου...

για μένα εκείνα ήταν τέλεια χρόνια ας πούμε μέχρι τα μέσα / τέλη 90ς είχες αν δεν απατώμαι ως τότε τις korm plastics, bake, να διανέμονται απο τη staalplaat καθώς και εταιρείες όπως η barooni, κ.α. αλήθεια σου άρεσαν εκείνες οι μέρες ή ήταν περισσότερο στρεσαρισμένες με δουλειά;

η πλάκα είναι ότι δουλεύω σε ένα βιβλίο με τις αναμνήσεις μου απο την εποχή που δούλευα στη staalplaat για την ακρίβεια έχω ολοκληρώσει σχεδόν τα 3/4 του. νομίζω όπως συμβαίνει παντού, είχες τις στιγμές τις στρεσαρισμένες και αρκετές καλές στιγμές, επίσης είχαν την ελευθερία να κάνω πράγματα που ήθελα. όταν αγοράσαμε ένα αντιγραφικό cdr στο κατάστημα σκέφτηκα ότι θα ταν ωραία ιδέα να ξεκινήσω τη δική μου cdr εταιρεία έτσι ξεκίνησε η bake μέχρι που μπήκε κάποιος στο κατάστημα και μου πε ότι τα εξώφυλλα που σκέφτεσαι να κάνεις είναι σκατά, κάτσε να σε βοηθήσω να στήσεις και να τυπώσεις εξώφυλλα καλά, κλπ... κάπως έτσι ξεκίνησε ως μια απο τις πρώτες cdr εταιρείες στον κόσμο, κατά την ταπεινή μου γνώμη ήταν μια ωραία εταιρεία. έκανα επίσης τη microwave κι επίσης ήταν το καλό ότι μπορούσα να κόβω κυκλοφορίες της korm plastics με τιμολόγια της staalplaat που αναλάμβανε την παραγωγή και πληρωμή τους. καθώς η εταιρεία είχε καλύτερες συμφωνίες με εργοστάσια παραγωγής μπορούσα να πετυχαίνω καλύτερες τιμές για τις εκδόσεις. φυσικά υπήρχαν και στιγμές έντασεις όταν έχεις να συναναστραφείς με κόσμο που δε σου αρέσει, ή δε γουστάρεις, με καλλιτέχνες που σε πρήζαν για τις κυκλοφορίες τους ή τα

εξώφυλλα των κυκλοφοριών τους, κλπ ή επίσης να έχεις να κάνεις με ενοχλητικούς τύπους που έμπαιναν στο δισκάδικο, όπως γίνεται με τέτοιο κόσμο σε κάθε δισκάδικο δηλαδή, έτσι μπορείς να πείς ότι ήταν μια απο τις καλές εποχές αλλά και συνάμα και μία απο τις χειρότερες! χαχαχα

ήταν μέσα με τέλη 90 ως τις αρχές των 00's που εκτός απο την korm plastics ξεκίνησες την ambient series στην εταιρεία για να κόβεις βινύλια και τη bake για cdr θα θελες να μου δώσεις μερικές πληροφορίες για αυτές τις δύο εταιρείες;

εν μέρει σου απάντησα πριν αλλά ήταν σε κάποια φάση που με το freek θέλαμε να κάνουμε δύο σόλο δουλειές εκτός απο τους beequeen δηλαδή με άμπιεντ υλικό, έτσι εκείνος έβγαλε το brunnen κι εγώ το quest κι εγώ πλήρωσα αυτές τις εκδόσεις βάζοντας απο πίσω τη σφραγίδα korm plastics ambient series κι εν μέρει μπορείς να πείς ότι έτσι ξεκίνησε το πράγμα. παράλληλα η staalplaat αφού πούλησε τους δίσκους μέσω των δικών της τιμολογίων πέταξε την ιδέα ότι αφού η korm plastics είναι μέρος του δικού μας οργανισμού γιατί δε συνεχίζουμε τη σειρά βγάζοντας κι άλλες κυκλοφορίες και κάπως έτσι συνέχισε.
όσον αφορά τη bake όπως σου είπα έτυχε να έχω την πρόσβαση στο cdr και έσκασε η ιδέα για την εταιρεία, όπως έτρεχε ο radboud mens τη microwave, κλπ ήταν κάτι διαφορετικό απο την korm plastics και λίγες πληφοροφορίες για σύνολα που ξεκίνησες και δουλεύεις έκτοτε ή που σταμάτησες μέχρι σήμερα (π.χ. captain black, freiband, goem, κ.α.)

το βασικό πράγμα με τη μουσική που κάνω είναι ότι μ' ενδιαφέρει να εξελίσσεται. αν δεν έχει κάποιου είδους εξέλιξη δε νομίζω ότι πρέπει να την κάνεις πλεόν.
το πιο παλιό μου σύνολο που κρατάει ως σήμερα είναι φυσικά οι kapotte muziek, παράλληλα παλιοτερα έκανα τους post destruction music (pdm) που ήταν ένα δυνατό είδος θορύβου με αναδράσεις. οκ τότε επηρεασμένος απο το κλίμα των 80ς νόμιζα ότι ήταν κάτι το δυνατό σήμερα ακούγοντας το είναι τελείως αφελές και άτσαλο. έτσι το σταμάτησα. όταν όμως αρχίσαμε με το freek τους beequeen αγόρασα ένα 4καναλο και πήρα και περισσότερα εφέ. το 4καναλο μου έδινε τη δυνατότητα να δουλεύω αρκετά μόνος μου οπότε αυτό μου δωσε τη δυνατότητα να ψαχτώ με διάφορους ήχους και ονόματα έτσι προέκυψαν οι quest, shifts, captain black και οι διάφορες ιδέες απο πίσω τους πχ η πιο 'άλιεν' μουσική για quest, η χρήση απο samples για τον captain black που επαιρνα ήχους απο διάφορα cd και δούλευα σε μικρά κομμάτια, απο τον captain black εν μέρει φτάσαμε στους goem που παίρναμε ήχους απο άλλους κι είχε ένα ωραίο μηχάνημα ο roel που άλλαζε τελείως τους ήχους. είχαμε δοκιμάσει πριν ξεκινήσουμε να παίζουμε μαζί καποιους ήχους ζωντανά και εν μέρει ο κόσμος το

είχε βρεί ενοχλητικό. λίγες μέρες αργότερα πήρα ένα φάξ απο το roel που μου έλεγε ότι βρήκε ένα ωραίο τρόπο να περνάει τους ήχους μέσω συνθ και να στήνει κάτι άλλο και κάπως έτσι αρχίσαμε να δουλεύουμε σε ήχους που λίγο καιρό μετά οδήγησαν στο πρώτο cd των goem. οι shifts απο την άλλη ήταν πιο πολύ μια ιδέα βασισμένη σε άμπιεντ ήχους δημιουργημένους απο κιθάρες. οκ άλλοτε ήταν πιο 'άμπιεντ' άλλοτε πιο θορυβώδη παρόλο που έκανα κι ένα δίσκο με ήχους πιάνου και ένα με κύμβαλο ή ακόμα και με κομπιούτερ όπως στο τελευταίο και πολύ αγαπημένο μου το trees / leaves (δίσκος στην entr'acte). ήταν όμως το σημείο που ένοιωσα ότι ήταν το τέλος αυτού του σχήματος. κι αν νοιώσεις ότι έχεις τελειώσει με ένα σύνολο είναι κάτι που δεν πρέπει να το συνεχίζεις πλέον. ότι έγινε και με τους goem δηλαδή πίσω στο 2004 - 2005. όπου είπαμε ότι οκ κάναμε ότι είχαμε να κάνουμε κι είπαμε ότι είχαμε να πούμε ας δοκιμάσουμε κάτι άλλο νέο μέσα απο αυτό έτσι βγάλαμε αρχικά τα 2 σόλο του roel και το δικό μου και ψάχναμε να βρούμε κάτι νέο. ο roel είχε τότε ένα κομμάτι έτοιμο το leif is leif κι εγώ έκανα ένα άλλο και έτσι φτιάξαμε τους zebra παίζοντας για την ακρίβεια αποδομώντας την ποπ μουσική των τελευταίων 50 ετών. τους κρατήσαμε ως το 2009 όταν ένα αμερικάνικο γκρούπ με το ίδιο όνομα μας ζήτησε να μη ξαναχρησιμοποιήσουμε το όνομα κι έτσι το αλλάξαμε σε wieman. βέβαια είναι το όνομα ένος σκατο new age συνθέτη που αν το ανακαλύψει μπορεί να έχουμε και με αυτόν νομικά κωλύματα...χαχαχα και μετά είναι οι freiband το όνομα που παίζω απο το 2004. μουσική απο και μόνο για κομπιούτερ αν και το ντεμπούτο το microbes μόνο με κομπιούτερ δεν έχει να κάνει αλλά τέλος πάντων με αυτό το όνομα βγάζω μουσική που έχει φτιαχτεί ή έχει επεξεργαστεί απο κομπιούτερ. μετά φυσικά ήταν και η my own little label που έβγαζα διάφορες περιορισμένες κυκλοφορίες (σημ. συνήθως bussiness card cdrs, έχει καιρό να εκδώσει αλλά είναι σχεδόν όλες οι κυκλοφορίες online στο bandcamp της εταιρείας) και οι wander που στην ουσία είμαστε οι beequeen δηλαδή ο freek κι εγώ με άλλο όνομα και στύλ. έπειτα είναι και σύνολα με κόσμο που δε βρισκόμαστε συχνά ή είμαστε σε απόσταση όπως οι ezdanitoff που τρέχω με τον wouter jaspers που μένει στο βερολίνο κι είναι σχεδόν 20 χρόνια μικρότερος μου και με τον οποίο έχουμε παίξει ζωντανά κάπου 15 φορές ως τώρα. ο wouter ειναι χωμένος με το να κατασκευάζει ηλεκτρονικά, κλπ είναι ωραία που παίζουμε μαζί γιατί είναι πολύ νέος κι ενθουσιώδης. και φυσικά είναι οι tobacoonists με το scott foust που έχει σχέση με την άλλη σου ερώτηση. το άλλο γκρούπ που έχω ξεκινήσει είναι οι modelbau που είναι εν μέρει αυτοσχεδιαστικό, εν μέρει είναι βασισμένο σε σύνθεση.

ήταν επίσης η σειρά της kip (korm plastics introductory paperback ή κάπως έτσι ήταν η λογική της) που ξέχασα ν' αναφέρω που

κυκλοφόρησε τότε μουσική απο γνωστά κι άγνωστα ονόματα όπως το cd των maeror tri, κ.α μερικά λόγια γι αυτή;

ήταν η ίδια λογική όπως με την ambient series, τρέχαμε την εταιρεία και ήταν ωραία ιδέα για σειρά. αν θυμάσαι στα 90ς τα cd είχαν σχεδόν συγκεκριμένη τιμή οπότε η ιδέα με αυτή τη σειρά ήταν να κυκλοφορήσει μουσική που θα έβγαινε σε μια ιδανική συσκευασία σε χαμηλή τιμή ώστε να μπορεί να είναι προσιτή σε κόσμο που θα ήθελε να πειραματιστεί με νέα ή αγνωστα / λιγότερο γνωστά συγκροτήματα. φυσικά άλλα ήταν πολύ ωραία άλλα ίσως όχι τόσο κάποια cd πήγαν καλά κάποια άλλα όχι αλλά αυτά τα πράγματα συμβαίνουν.

και σε πιο πρόσφατα, πως ξεκίνησε η ιδέα των tobaconnists; και πως εξελίσσεται;

ξέρω το scott foust απο τα τέλη των 80ς. και κάποια στιγμή στις αρχές των 90ς έπεσε η ιδέα για ένα split μεταξύ των idea fire company και των beequeen κάτι που δυστυχώς δεν έκατσε, δεν ξέρω ή δε θυμάμαι γιατί δεν έγινε νομίζω γιατί όταν το συζητήσαμε δεν είχε κανείς μας χρήματα εκείνη τη στιγμή ή κάτι τέτοιο. απλά τότε είχα πάρει δίσκους του scott για τη staalplaat αλλά μέχρι εκεί. κάποια στιγμή το 2004 ή το 2005 μου γραψε ο scott λέγοντας μου ότι θα έρθει στην ευρώπη με τη γυναίκα του την karla borecky και ότι έψαχναν για 3ο μέλος για τα live των idea fire company και αν ψηνόμουν να γίνω μέλος του γκρούπ για εκείνη την περιοδεία και είπα γιατί όχι, ας το κάνουμε! ήρθανε απο το nijmegen για να προβάρουμε το κομμάτι που ήθελε να παίξουμε γιατί το είχε ήδη στήσει στο μυαλό του. η περιοδεία ήταν γαμάτη και κάποια στιγμή το 2009 όταν ο scott τέλειωνε την ταινία του here's to love ένας φίλος έριξε την ιδέα να την παρουσιάσουμε στο nijmegen και έτσι στήθηκε μια μικρή 'περιοδεία' για την προβολή της. παράλληλα έπεσε με το scott η ιδέα μήπως στήναμε και μια περιοδεία μαζί έτσι ξεκίνησαν οι tobaconnists. έτσι ήρθε εδώ, προβάραμε σε κάποιες ιδέες κάναμε την περιοδεία και γυρνώντας ηχογραφήσαμε 6 στούντιο κομμάτια. συνεχίσαμε την επαφή με αλληλογραφία και κάποια στιγμή κάναμε το ραδιοφωνικό κομμάτι smoker's read σχετικά με το κάπνισμα όπου ο scott έγραψε όλα τα κομμάτια κι εγώ τη μουσική. ξαφνικά ένας τύπος απο το παρίσι μας έριξε την ιδέα να το ανεβάζαμε ως παράσταση, όπερα για την ακρίβεια αν και δεν ήταν έτσι. του παμε ότι αν βάλει το εισητήριο του scott το κάνουμε. κάλυψε και το εισητήριο του mike popovich που ήταν μέλος των pickle factroy, xx comittee κι έτσι έκατσε. εκτός απο τις ωραίες φάσεις που περάσαμε ηχογραφήσαμε υλικό για 2 δίσκους που θα βγούν σύντομα και υπάρχει και υλικό για ένα δίσκο ακόμα που δεν ξέρω πότε και αν θα βγεί. ήταν αρκετά έντονες μέρες και περάσαμε τόσο ωραία που θα θελα να βρισκόταν μια ευκαιρία να πήγαινα στην αμερική και να δουλεύαμε με

το scott σε ιδέες εκεί. έχει πάντοτε ενδιαφέρον να δείς το χώρο στον οποίο μένει ο άλλος.

σχετικά με τους beequeen; αν μη τι άλλο απο τα άμπιεντ περάσματα των πρώτων ημερών έχετε κινηθεί σε ποιο 'μουσικά'. οκ ας πούμε ότι οι wander δημιουργήθηκαν για να γεμίσουν το drone / άμπιεντ κενό. αν δεν απατώμαι κυκλοφορείτε σύντομα το νέο σας δίσκο; τίποτα ιδέες για νέες κυκλοφορίες στην plinkity plonk; πάντοτε είχα την αίσθηση ότι η φιλία σου με το freek βγάζει την πιο 'μουσική' πλευρά σου...

ναι ότι βγάλαμε δίσκο σε ένα παρακλάδι της πολωνικής monotype την cat sun ο δίσκος λέγεται round midnight και ειναι ο πιο ποπ δίσκος που έχουμε κάνει ως σήμερα. με παραγωγή του peter van vliet των use of ashes ο οποίος είναι γαμώ τα παιδιά, μένει στο nijmegen και μας είπε ότι έχω κάποιες ιδέες που θέλω να δοκιμάσω και θα σας κάνω το mastering του δίσκου τσάμπα και όντως ακούγεται απίστευτος! είναι όπως σου είπα ένας πιο 'ποπ' δίσκος, πιο πολύ βασισμένος σε κομμάτια του freek που παίζει διάφορα όργανα είναι εν μέρει εννοιολογικός δίσκος καθώς με τον ένα ή τον άλλο τρόπο τα κομμάτια συνδέονται μεταξύ τους. ήδη ξεκινήσαμε να δουλεύουμε σε ιδέες για το νέο μας δίσκο που θα μας πάρει καμμιά διετία να τον ολοκληρώσουμε. η plinkity plonk δεν έιναι πολύ δραστήρια αυτές τις μέρες γιατί ούτως ή άλλως υπάρχουν εταιρείες για να βγάλουν τη δουλειά μας.

οι kapotte muziek είναι δραστήριοι αυτή την εποχή ή η ισορροπία τηρείται με γκρούπ όπως οι freiband, κ.α.

το όλο πράγμα είναι εδώ και χρόνια βασισμένο σε συναυλίες, σε ζωντανή παρουσίαση, απλά δε μας ζητάνε τα τελευταία χρόνια για συναυλίες οπότε δεν παίζουμε συχνά. δεν είναι πλέον στούντιο γκρούπ για να πείς ότι δουλεύουμε σε στούντιο επίσης. π.χ. το '13 δεν παίξαμε κανένα live και το '12 παίξαμε μόνο 3. μπορείς να πείς ότι παραμένουμε ανενεργοί. δεν είναι κάτι που έχει σχέση με ισορροπία για παράδειγμα εστιάζω στα διάφορα σύνολα, π.χ. αν θέλω να κάνω ενα κομμάτι ως freiband θα παίξω ως freiband. δουλεύω την ιδέα που μου καρφώνεται σιγά σιγά μέχρι να φτάσω στο επιθυμητό αποτέλεσμα και μετά όταν τελειώσει πάει αυτό ήτανε. είναι ένα διαφορετικό πράγμα απο το παίζεις απλά μουσική.

σχετικά με κασσέτες; ακόμα ακούς και συλλέγεις; και τι νομίζεις για την πρόσφατη αναβίωση της κασσέτας;

δε συλλέγω πλέον τίποτα. απλά σηκώνομαι κάθε μέρα ακούω μουσική και δουλεύω. αν πρόκειται για υλικό για το vital θα ακούσω ότι έχει έρθει αν αυτό είναι κασσέτα, δίσκος, cd. δεν έχω προτίμηση για κάποιο συγκεκριμένο μέσο. ήδη απο το 2012 ξανακούω τα cd μου και ενίοτε τα βινύλια και τις κασσέτες

μου δεν κατεβάζω πλέον μουσική και πάντοτε ρωτάω τον ευατό μου, μου κάνει ακόμα; μου αρέσει; θέλω να το κρατήσω; είναι μουσική που μπορώ πλέον να κάνω μόνος μου; αν δώ ότι δε μου κάνει θα το διώξω γιατί ίσως κάποιος άλλος να είναι ευτυχισμένος με αυτό που θα διώξω εγώ. η αναβίωση της κασσέτας ίσως είναι παραφουσκωμένη, οκ ο κόσμος κυκλοφορεί περισσότερο κασσέτες τώρα σε σχέση με το παρελθόν. μια κασσέτα που κυκλοφόρησα για τα 25 χρόνια της korm plastics πούλησε σχετικά καλά. θα μου πείς το ίδιο ισχύει και για το βινύλιο επίσης. αλλά κι εκεί υπάρχει η τάση της υπερβολής. είμαι ώρες ώρες σκεπτικός με όλα αυτά. μου αρέσει η μουσική πάνω απ' όλα.

αυτό που μου αρέσει στα κείμενα σου είναι η υπεράσπιση του cd, του 'καταραμένου' μέσου. εικάζω θα συνεχίσεις να εκδίδεις cd. τίποτα πλάνα για κασσέτες ή βινύλιο;

μου αρέσει το cd ως μέσο, ο ήχος του ιδίως όταν έχεις να κάνεις με πολύ ήρεμη, ήσυχη ή σιγανή μουσική μου τη δίνει ώρες ώρες αυτό το σπάσιμο που σου σκάει απο το βινύλιο για παράδειγμα. θα επανεκδώσω ένα βινύλιο απο ένα ολλανδικό new wave των αρχών 80ς. δεν ξέρω αν θα θελα να βγάλω κασσέτες πια παρόλο που δε με πειράζει να κυκλοφορώ κασσέτες σε εταιρείες άλλων. δεν ξέρω για πόσο θα συνεχίσω να κυκλφορώ cds. έχω να βγάλω κάποια στη brombron μέχρι το τέλος του χρόνου δεν ξέρω μετά.

μπορείς να μου δώσεις μερικές πληροφορίες για τη brombron; αν δεν κάνω λάθος η korm plastics απλά κυκλοφορεί τα cd και το extrapool στήνει τις φάσεις; ή συνεργάζεστε;

διευθύνω τη σειρά που τρέχει στο extrapool. φωνάζουμε κόσμο που συνεργάζονται μεταξύ τους για μερικές μέρες, ηχογραφούν στο στούντιο του χώρου ή παιζουν συναυλίες εκεί. όπως είναι τώρα οι aki onda και lionel marchetti. το extrapool καλύπτει έξοδα και τους προτείνω ποιοι να πάνε. όσον αφορά τα cd, κάποια εμφανίζονται σχεδόν την ώρα που έγιναν, άλλα αργούν βέβαια με τις μειωμένες πωλήσεις των cd δεν ξέρω για πόσο θα κρατήσει αυτό.

σχετικά με το bandcamp; σιγά σιγά σηκώνεις παλιότερες κυκλοφορίες; σου αρέσει ως μέσο; μερικές φορές η ψηφιακή εποχή και πλατφόρμες όπως το bandcamp μου θυμίζουν τη λογική της κασσετοκουλτούρας, ακούς και προχωράς χωρίς να χάνεις χρήματα και μπορείς να βρέις όσο πιο πολύ μουσική θέλεις. οκ καταλαβαίνω για τα χρήματα που πρέπει να πάνε στον καλλιτέχνη κλπ αλλά κάθε νόμισμα έχει δύο όψεις...

μου αρέσει πολύ το bandcamp. έχω κάνει κι ένα συμβόλαιο με εταιρεία που ότι ανεβάζω σκάει itunes, spotify, κ.α.δε χρειάζεται να τρέχεις πάρα πολύ απλά ανεβάζεις το υλικό σου κι είναι εκεί στην ψηφιακή εποχή όπως λές. μπορεί να

μην παίρνεις αρκετά χρήματα αλλά έχεις το καλό ότι βγάζεις παλιότερες κυκλοφορίες παραέξω.

ακόμα τρέχεις το vital σχεδόν μετά απο 25 χρόνια. μερικές φορές γυρνάω στα παλιότερα τέυχη που ήταν πιο πολύ σα newsletter με συνεντεύξεις, άρθρα, κλπ περιττό να αναφέρω τα supplement που ακόμα έχουν την επίδραση τους μέσα μου. ίσως όχι τόσο έντονα όσο το κείμενο του john duncan για παράδειγμα. είσαι ικανοποιημένος μαζί του και τον τρόπο που τρέχει ή νομίζεις ότι ήρθε ώρα για αλλαγή και πάλι;

ναι είμαι αρκετά ικανοποιημένος με τον τρόπο που τρέχει. ίσως θέλει μια αναβάθμιση με λογική blog ή κάτι παρόμοιο ίσως ένα καθημερινό τεύχος. απο την άλλη είναι δωρεάν και είναι κάτι που το κάνω επειδή μου αρέσει. και σκέφτομαι να το κρατήσω έτσι αν και δε θα ήταν άσχημο να ξαναέμπαιναν άρθρα με κάποια άλλη μορφή. να σου πώ αυτό που θα μου άρεσε θα ήταν κάποτε να εμφανιζόνταν ένας τύπος και να πρότεινε να βγάλει μια έκδοση με όλα τα έντυπα, τα άρθρα και τις συνεντεύξεις που είχε παρουσιάσει στα πρώτα έντυπα τεύχη του.

πως προέκυψε η σειρά με τις επανεκδόσεις του hafler trio; είσαι ευχαριστημένος με τον τρόπο που λειτούργησε;

η σειρά σταμάτησε κάποια στιγμή το 2008 έπειτα απο μια διαφωνία με τον andrew mckenzie

θα θελα να σε ρωτήσω το ίδιο για τον alain neffe και την insane music. ωραία ξέρω ότι χρωστάς το ξεκίνημα της korm plastics εν μέρει στο graf haufen πριν παρατήσει τη μουσική και αρχίζει να τρέχει το βιντεοκλάμπ του videodrome στο βερολίνο. τι γίνεται όμως με τον alain neffe; και την επίδραση που είχε η insane music σε σένα τότε και τώρα;

μου αρέσαν οι pseudo code και το 84-85 έβγαλα μια κασσέτα με ένα περιοδικό το arkive και πήγα σπίτι του. ένα παιδί 21 χρονών και μου δειξε το σπίτι του και το στούντιο του και όλους εκείνους τους περίεργους δίσκους που είχε. μετά χάσαμε επαφή αλλά όλα αυτά τα χρόνια άκουγα τις κυκλοφορίες των pseudo code κι έλεγα είναι κρίμα που δε βγαίνει ένα κουτί με κυκλοφορίες των pseudo code ξέρεις του στύλ 10πλο, μπλα, μπλα, μπλα, και ξαφνικά μαθαίνω ότι ο alain neffe είναι ακόμα στην πιάτσα έτσι ξαναπιάνω επαφή μαζί του και αυτό είχε ως αποτέλεσμα τρείς κυκλοφορίες το human flesh, coden και pseudo code κάτι που μ' έκανε περήφανο που μπόρεσα και το κανα. είναι ίσως ρετρό ύλικό αλλά μ' αρέσει όπως μ' αρέσει ο κατάλογος της korm plastics, οι καλλιτέχνες της brombron, αρκετοί απο τους 'παλιούς' αλλά και νέος κόσμος. θα μου πείς αυτή είναι και η δυναμικής μιας εταιρείας. βέβαια δεν είμαι τόσο σίγουρος πόσο μπορώ να κρατάω την εταιρεία και να χάνω χρήματα κυκλοφορώντας cd που δεν πουλάνε. δεν ξέρω αν μ'

επηρέασε τόσο πολύ η insane music γιατί είχε να κάνει πιο πολύ με ποπ μουσική και δεν ήμουν τόσο πολύ στην ποπ, ούτε ήμουν μουσικός με τη λογική να ξέρω να χρησιμοποιώ ένα συνθ, κιθάρα ή να στήνω ένα τραγούδι για παράδειγμα. και για να περάσω στην τελευταία σου ερώτηση

άλλες αγάπες στην πάροδο των χρόνων;

σίγουρα οι illusion of safety που έχω σχεδόν ότι έχει βγάλει, το ίδιο και για τον asmus tiechens, μου αρέσουν οι organum, οι main, roel meelkop, είναι υλικό που μου αρέσει και ακόμα το ακούω.

IRRE TAPES
- matthias lang

(09/2013) .
στο κόσμο της irre tapes με έμπασε ο γιώργος πρινιωτάκης (εκδότης του φάνζιν νέο ροκ) κάποια στιγμή στις αρχές των 90ς όταν διένειμε στην ελλάδα το cut! των poison dwarfs εκείνος μου πρωτόκανε κουβέντα για κασσετοεταιρείες στο ύφος της irre και της λογικής του κασσετοκυκλώματος για τη διανομή κασσετών που παίρνεις ένα μάστερ και αντίστοιχα διανέμεις ή επανεκδίδεις την κασσέτα σε τελείως προσιτά χαμηλή τιμή ίσα ίσα για να καλύψεις το κόστος της κασσέτας και του εξωφύλλου. τρελλαμένος τότε από όλο το νέο κόσμο που ανακάλυπτα, αυτόν του κασσετοκυκλώματος, έγραψα στο matthias για λεπτομέρειες για την εταιρεία του. ανίδεος απο άκρες ή πως να βγάλω κυκλοφορίες απο πειραματικά γκρούπ ζήτησα απο το matthias αν θα χε αντίρρηση να κυκλοφορήσω μια κασσέτα του με το όνομα μιας κασσετοεταιρείας που χα στο μυαλό μου για πειραματική μουσική, το όνομα της harsh dept ως 'παρακλαδι' της τότε υβριδικής necrocannibalistic of necrocannibalismo στην οποία είχα κυκλοφορήσει 2-3 κασσέτες με μέταλ υλικό. ήταν επίσης η εποχή που μπορούσες είτε να αγοράσεις κασσέτες της irre απο τον matthias ή απλά να του στείλεις άγραφες με μερικά κουπόνια irc, του ζήταγες ποιες ήθελες και στις αντέγραφε / έστελνε. έτσι μου έδωσε την άδεια να κυκλοφορήσω το quester των city of worms μια ακόμα ως σήμερα αγαπημένη μου κασσέτα απο το τότε underground κύκλωμα του σικάγο με ήχους χτισμένους απο τους ως σήμερα αγαπημένους μου ηχητικούς καλλιτέχνες jeph jerman, dan burke (illusion of safety), jim o' rourke κ.α.... η κάτωθι συνέντευξη έγινε μέσω αλληλογραφίας κάποια στιγμή το 91 με το matthias lang της irre tapes για το 3ο κ ακυκλοφόρητο τεύχος του genital grinder

σημείωση : irc (international reply coupon) παγκόσμιο ταχυδρομικό δελτίο προπληρωμένου τέλους. πλήρωνες το αντίστοιχο ποσό που αναλογούσε στη χώρα σου, έστελνες τα κουπόνια στον αποστολέα / παραλήπτη απο τον οποίο ζήταγες κατάλογο, ή οτιδήποτε άλλο κι εκείνος προσκομίζοντας το στο ταχυδρομείο του όταν ήταν να σου ταχυδρομήσει το γράμμα σου δεν πλήρωνε τα (ήδη προπληρωμένα) έξοδα αποστολής.

η irre tapes είναι ίσως μια απο τις καλύτερες εταιρείες του κυκλώματος

και μια απο τις καλύτερες στην ευρώπη και παγκοσμίως. ο mattias lang είναι ένα απο τα πιο σημαντικά ονόματα του κυκλώματος καθώς έχει ανακαλύψει και κυκλοφορήσει κασσέτες απο αρκετές μπάντες και καλλιτέχνες διαφορετικών στύλ (απο ροκ εώς industrial) καθώς και αρκετές συλλογές, κ.α.
γύρω στις αρχές του 80 ο matthias ήταν εκδότης του φάνζιν irre και κάποια στιγμή το 1982 κυκλοφόρησε την πρώτη του κασσετοκυκλοφορία που ήταν και η πρώτη κυκλοφορία της irre tapes. παρακάτω ακολουθεί μια συνέντευξη με το matthias που έλαβε χώρα κάποια στιγμή στις αρχές του 91. για περισσότερες πληροφορίες και κατάλογο κυκλοφοριών γράψτε (συμπεριλαμβάνοντας ένα IRC) στη διεύθυνση irre tapes, c/o matthias lang, baerendellstr 35, d- 6795 kindsbach, germany

gg πότε ιδρύθηκε η irre tapes;

ml η irre ξεκίνησε το 1982, μεταξύ 1985-1987 έκανα ένα διάλλειμα και απο το τέλος του 87 και μετά ξεκίνησα ξανά να κυκλοφορώ κασσέτες.

gg τι γνώμη έχεις για την ανεξάρτητη γερμανική σκηνή;

ml το καλύτερο πράγμα στην ανεξάρτητη γερμανική σκηνή είναι η βάση της, το κασσετοκύκλωμα. έχουμε αρκετούς μουσικούς και εταιρείες, τόσους πολλούς για να τους απαριθμήσω εδώ. λίγο παραπάνω έχουμε κάποια καλύτερα και πιο γνωστά ονόματα όπως οι shiny gnomes για παράδειγμα, κ.α. η σκηνή είναι οκ εδώ.

gg πουλάς μόνο τις κυκλοφορίες σου ή διανέμεις επίσης κυκλοφορίες άλλων εταιρειών;

ml δε διανέμω άλλες κυκλοφορίες. δεν έχω το χρόνο να το κάνω αυτό. καθώς είμαι παντρεμένος, δουλεύω 9 ώρες την ημέρα, έχω και άλλα ενδιαφέροντα και δύο παιδιά (τα οποία είναι πολύ άγρια και τρελλά, σπάμε τρελλή πλάκα κάθε μέρα, αυτά τα παιδιά ειναι το καλύτερο πράγμα στη ζωή μου, το καταλαβαίνεις ε;) (σημ εκδότη : προσωπικά δεν έχω εμπειρία απο τέτοια κατάσταση καθώς είμαι μόνο 18 χρονώ αλλά απο φίλους που είναι παντρεμένοι με παιδιά ξέρω ότι είναι φανταστική εμπειρία). έχεις φιλιά απο την katharina (το γενάρη γίνεται 2 χρονών) και την theresa (τον γενάρη 4)

gg ποια γκρούπ σου αρέσουν να ακούς περισσότερο;

ml μπάντες απο την εταιρεία μου. μου αρέσουν όλα δηλαδή αλλά οι πέντε πιο αγαπημένες μου κασσέτες της irre αυτή τη στιγμή είναι των almost human (it 037), solanaceae tau (it039), no muzic (it038), siegmar fricke (it036), this window (it 035). οι τρείς πιο αγαπημένες συλλογές the perfect day (it033), panic (it023), night + day (dreams)

(με φωτογραφία για εξώφυλλο) (it012). η καλύτερη μπάντα στον κόσμο είναι οι x ray pop!! ακούστε την κασσέτα τους it016!!!

gg ποια κατα τη γνώμη σου είναι η καλύτερη κυκλοφορία της irre ως σήμερα;

ml η καλύτερη κασσέτα της irre είναι η συλλογή rambo με αρκετά καλά τραγούδια απο το θέμα του ράμπο με x ray pop, lord litter, sack, monochrome blue, inutil, voices in the distance, spheric corner, flagrants d' eli...

gg υπάρχουν φίλοι που διανέμουν τις κυκλοφορίες σου στο εξωτερικό;

ml ναι η irre tapes διανέμεται παγκοσμίως απο φίλους όπως οι chris phinney (ηπα), miguel a ruiz (ισπανία), γιώργος πρινιωτάκης (ελλάδα), donald campau (ηπα), lusetti guidd (ιταλία), mitch ruston (αγγλία), jar (γερμανία), markus detmer της staubgold (γερμανία), ebu (γερμανία). συγνώμμη αν ξεχνάω κι άλλους αρκετούς που έχουν βοηθήσει. αλλά δεν παίρνω χρήματα απο αυτούς, μπορούν να τα διενέμουν σε αφιλοκερδή βάση.

gg τι πιστεύεις για την επανένωση των 2 γερμανιών;

ml ουδέν σχόλιο! (απλά περιμένω την επόμενη φορολογική μου δήλωση)

gg τίποτα να προσθέσεις;

ml σας παρακαλώ κυρίες και κύριοι βοηθήστε τις undergound εταιρείες να επιβιώσουν. αν βλέπετε διευθύνσεις κασσετοεταιρειών γράψτε τους για τον κατάλογο τους. προτού αγοράσετε κάποιο δίσκο της μουσικής βιομηχανίας δείτε και ακούστε τι έχουν να σας προσφέρουν αυτές οι απίστευτες εταιρείες που έχουν καλή μουσική γραμμένη σε καλές κασσέτες! χρειάζονται τη βοήθεια σας για να επιβιώσουν. γράψτε για ένα δωρεάν κατάλογο!

- σωτήρης γκέκας

αρχές 90ς. η death/grind σκηνή της αθήνας είναι σχεδόν παρελθόν τουλάχιστον το πρώτο κύμα της (rotting christ, ηχορύπανση, κ.α.) είναι εποχή μεταίχμιο καθώς το death metal έχει γίνει ήδη μόδα απο το καλοκαίρι του 89 με την έκδοση του ντεμπούτου των morbid angel στην earache και το grind πνέει τα λοίσθια σ' εκείνη τη φάση. στην αθήνα ακολουθεί το δεύτερο κύμα της φάσης που έμελε να είναι βραχύβιο (necropsy, σεξουαλική διάρροια, κ.α.) εκεί κάνει την εμφάνιση της disgusting core tapes του πέτρου τασιού που πρόλαβε να εκδόσει μια κασσετοσυλλογή με γκρούπ της τότε σκηνής. ο πέτρος ήθελε να κυκλοφορήσει ένα φάνζιν το pathologic necropsy που με τη σειρά του μεταλλάχθηκε στην τρίτη φάση του genital grinder καθώς το ενώσαμε με το δικό μου pathologic necropsy (που είχε ξεκινήσει ως ιδέα με το όνομα cadaveric necroslaughter) και τη συνδρομή του izaka (ο νεκτάριος που τρέχει το δισκάδικο a strange attractor στη βαλτετσίου, εξάρχεια) και το ελάχιστο υλικό του εμφανίστηκε στο 3ο (& ακυκλοφόρητο τεύχος του), όταν παράλληλα ξεπετάγεται και μια απίστευτη σκηνή στη θεσσαλονίκη με γκρούπ όπως οι νεκφροφοβία του στέλιου του τσαβδαρά, οι insult authority των μιχάλη αγραφιώτη και σωτήρη γκέκα, κ.α. και παράλληλα και σκάνε και διάφορες εκδόσεις φάνζιν, ντέμο,κ.α. ήταν μια γαμάτη εποχή που δυστυχώς το φανταριλίκι τόσο για εμένα όσο και για άλλο κόσμο τότε μας έκανε να χαθούμε αλλά και οι αλλαγές που συντελούνταν στη ζωή του καθενός μας έκανε αυτή την παροδική κάβλα να σβήσει με την πάροδο του πρώτου μισού της δεκαετίας των 90ς. με το σωτήρη θα βρισκόμασταν τυχαία σε μια μικρή περιοδειά στα σκόπια το 2005 (ps stamps back, slap combat, dead traveller). για την ακρίβεια στο ταξίδι της επιστροφής της παρέας που είχαμε πάει τότε συνειδητοποιήσαμε ότι γνωριζόμασταν απο τις αρχές των 90ς και ότι είχαμε χαθεί. θα τον έβρισκα λίγα χρόνια αργότερα στη ομάδα της point blank και του 1ου ορόφου.

η συνέντευξη που ακολουθεί έγινε κάποια στιγμή με αλληλογραφία γύρω στα τέλη του 14 με αρχές του 15. περισσότερες πληροφορίες για τον πρώτο όροφο, τις συναυλίες που έχουν γίνει ως τώρα και τις εκδόσεις του μπορείτε να βρείτε εδώ protosorofos.gr

πως ξεκίνησες να ασχολείσαι με μουσική και πώς έμπλεξες τόσο με το hc/death/grind κύκλωμα των αρχών 90ς και τις κασσέτες (ντέμο ή οτιδήποτε;

ο μιχάλης αγραφιώτης, συμμαθητής στο σχολείο και κολλητός φίλος για πολλά χρόνια, ήταν αυτός που με κόλλησε τότε με την μουσική και με το όλο δίκτυο του tape-trading και των fanzines. γύρω στο '90 με '91 είχαμε κυκλοφορήσει μαζί το πρώτο μας fanzine, ήμασταν δεν ήμασταν 15 χρονών, το underground peace, όπου καταφέραμε να βγάλουμε 3 τεύχη. συνεντεύξεις από μπάντες, reviews, κείμενα και φωτογραφίες. γραφομηχανή, κολάζ, φωτοτυπίες και διακίνηση μέσω αλληλογραφίας.

παράλληλα φτιάξαμε μαζί με τον μιχάλη και μία μπάντα, τους insult authority, η οποία μετονομάστηκε μετά από κανά χρόνο σε ΜΙΑΣΜΑ. είχε πλάκα, μιας που στην αρχή της μπάντας δεν γνωρίζαμε καν ότι θα πρέπει να κουρδίζουμε τα όργανα πρίν να παίξουμε. μετά από 3-4 χρόνια είχαμε καταλήξει να παίζουμε πολύ τεχνικά για τα δικά μας δεδομένα. demos, συναυλίες σε καταλήψεις, υπόγεια και στέκια της θεσσαλονίκης, συμμετοχές σε δίσκους και κασσετοσυλλογές.

παρεμπιπτόντως, ο Μιχάλης έχει δημοσιεύσει ένα πολύ ενδιαφέρον άρθρο στο περιοδικό Θέσεις σχετικά με το tape-trading, το οποίο μπορείτε να το διαβάσετε από εδώ: http://www.theseis.com/index.php?option=com_content&task=view&id=1234&Itemid=29

(δε μου κανε καρδιά να αφήσω μόνο το site κατέβασα και περιλαμβάνω κι ολόκληρο το κείμενο σε άλλο σημείο του φάνζιν)

αν θυμάμαι καλά και διόρθωσε με αν κάνω λάθος είχες ανακατευτεί στα 90ς με εκδόσεις βιβλίων ή κάνω λάθος;

με τις εκδόσεις βιβλίων έχω σχέση από το 2000 και μετά, ως σχεδιαστής εξώφυλλων και σελιδοποιητής.

αν απο τη μία θα θελα επιγραμματικά να μου καλύψεις το κενό απο την εποχή των insult authority στον πρώτο όροφο & point blank θα σε ρώταγα πως προέκυψε η ιδέα του πρώτου ορόφου

η point blank είναι η επαγγελματική δραστηριότητα από την οποία βιοποριζόμαστε μία ομάδα εφτά ατόμων. η point blank στεγάζεται εδώ και χρόνια σε έναν ενιαίο, πρώην βιοτεχνικό χώρο, ο οποίος ήταν η αφορμή για την δημιουργία του 1ου ορόφου. η ιδέα του 1ου ορόφου προέκυψε μετά από μία πρόταση που μου είχε κάνει ο ιάσων (tilt recordings), σε μία από τις νυχτερινές μας τσάρκες στους δρόμους τις αθήνας το καλοκαίρι του 2008. μου είχε προτείνει να στήσουμε μία μικρή συναυλία πειραματικής μουσικής για τον kiko esseiva και την scillia lorage στον χώρο που στεγάζεται η point blank. ο ιάσων θα έστηνε την συναυλία στην αθήνα και εμείς θα αναλαμβάναμε αυτή της θεσσαλονίκης. τυπώσαμε τις αφίσες, πήραμε και μερικά κρασιά για να κεράσουμε τον κόσμο που θα ερχόταν στην συναυλία, και κάπως έτσι ξεκίνησε ο 1ος όροφος.

κατ' επέκταση πως λειτουργεί ο όροφος και πως διαχειρίζεστε τις

εκδόσεις του; θα θελα να μου πείς και κάτι για αυτές

τα πρώτα χρόνια τον 1ο όροφο τον τρέχαν οι άνθρωποι που συμμετείχαν στην point blank. το όνομα 1ος όροφος προέκυψε επειδή θέλαμε να κρατήσουμε διαχωρισμένη την επαγγελματική μας δραστηριότητα από αυτή της διοργάνωσης μουσικών εκδηλώσεων. τα τελευταία χρόνια η σύνθεση των ατόμων που απαρτίζουν την ομάδα του 1ου ορόφου έχει αλλάξει. αυτή τη στιγμή ο 1ος όροφος αποτελείται από εφτά άτομα, από τα οποία μόνο δύο συμμετέχουν στην point blank. οι υπόλοιποι πέντε είναι φίλοι που γνωριστήκαμε μέσα από τις δραστηριότητες του 1ου ορόφου.

διοργανώνουμε συναυλίες σχεδόν μία φορά το μήνα, από τον σεπτέμβριο έως και τον μάιο. βασικά χαρακτηριστικά του 1ου ορόφου είναι η ελεύθερη είσοδος σε όλες τις εκδηλώσεις και η φιλοξενία μουσικών και σχημάτων που δεν είναι εύκολο να τα δεις σε άλλους χώρους. κανείς από τους μουσικούς ή τους διοργανωτές των εκδηλώσεων δεν αμείβεται με κάποιο χρηματικό ποσό. όταν οι μουσικοί έρχονται στον 1ο όροφο από κάποια άλλη χώρα ή πόλη, τότε βγάζουμε ένα κουτί προαιρετικής συνεισφοράς, όπου ο καθένας μπορεί εάν το θέλει, να βάλει τον οβολό του ώστε να καλυφθεί μέρος τον μεταφορικών εξόδων των μουσικών.

οι εκδόσεις του 1ου ορόφου είναι ένα cd συλλογή που κυκλοφορούμε μία φορά τον χρόνο και το οποίο περιλαμβάνει μουσικά κομμάτια από τα σχήματα που έπαιξαν στον 1ο όροφο την προηγούμενη χρονιά. έως τώρα έχουν κυκλοφορήσει έξι cd, όσα και τα χρόνια λειτουργίας του 1ου ορόφου. τα πρώτα τέσσερα CD τα διακινούσαμε χωρίς αντίτιμο μέσα από τις συναυλίες στον 1ο όροφο, μέσω αλληλογραφίας και σε επιλεγμένα σημεία σε θεσσαλονίκη και αθήνα. τα τελευταία δύο νούμερα τα διακινούμε πλέον με ένα συμβολικό αντίτιμο, στις συναυλίες αλλά και στο bandcamp του 1ου ορόφου. όλα τα κομμάτια που περιλαμβάνονται στα cd μπορεί κάποιος να τα κατεβάσει ελεύθερα σε ψηφιακή μορφή από το site του 1ου Ορόφου.

ΤΟ TAPE TRADING ΜΕ ΤΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ ΤΟΥ ΝΤΕΛΕΖ - μιχάλης αγραφιώτης

άρθρο κλεμμένο απο το περιοδικό θέσεις (theseis.com) τεύχος 124, περίοδος: ιούλιος - σεπτέμβριος 2013

το θέμα της παρούσας εργασίας είναι το «tapetrading», το παγκόσμιο δίκτυο ανταλλαγής/διανομής μουσικής και εντύπων μέσω του παραδοσιακού ταχυδρομείου που εμφανίστηκε στα μέσα της δεκαετίας του ’80 και εξαφανίστηκε σχεδόν απότομα στα μέσα της δεκαετίας του ’90 με τη διάδοση της ψηφιακής τεχνολογίας και του προσωπικού υπολογιστή και κυρίως με την ανάπτυξη του ιντερνέτ. το αντικείμενο της διακίνησης ήταν καταρχήν η μουσική, διάφορες ριζοσπαστικές μορφές της πανκ ή της μέταλ μουσικής, και συνοδευόταν από έντυπα, φυλλάδια ή περιοδικά σχετικά με τη μουσική ή την κουλτούρα του δικτύου. βαθμιαία, καθώς το δίκτυο διαμορφώνει τη δική του αισθητική, το έντυπο αποκτά ισότιμο ρόλο με τη μουσική.

τα τρία στοιχεία, ο ειδικός τρόπος διανομής/διακίνησης, το εξαιρετικά ακραίο μουσικό ιδίωμα και η αισθητική και αποστολή των εντύπων συνιστούν ένα ενιαίο σύνολο που διαμόρφωσε την (υπο)κουλτούρα του trading. Είναι ένα πρόσφατο φαινόμενο που δεν έτυχε ανάλυσης και που εύκολα μπορεί κάποιος να του αποδώσει χαρακτηρισμούς όπως «ευτελές», «ανώριμο» ή «εφηβικό». ωστόσο, η έρευνά του μπορεί να αποκαλύψει ενδιαφέρουσες όψεις της popculture.

η ανάλυση των deleuze-guattari, ιδιαίτερα αυτή των «ριζωματικών μορφών» και της «ελάσσονος γλώσσας», παρέχουν τα εργαλεία για την περιγραφή αυτού του πρωτότυπου προ-διαδικτυακού φαινομένου.

σίγουρα το tapetrading εντάσσεται στο ευρύ πλαίσιο της μεταπολεμικής μαζικής βιομηχανικής pop1 κουλτούρας και στη στροφή της βιομηχανίας της ψυχαγωγίας στη νεολαία. ωστόσο η αφετηρία του εντοπίζεται στο πνεύμα του κινήματος του πανκ και την κουλτούρα του DoItYourself (DIY) που το συνόδευε. η τάση μεταξύ των οπαδών της πανκ μουσικής να

«φτιάχνουν μόνοι τους» τα αντικείμενα της μόδας τους εμφανίζεται ως αντίδραση ή εναλλακτική προοπτική στα βιομηχανικά προϊόντα. επίσης, η σκόπιμη απλοϊκότητα της εκτέλεσης και οι στοιχειώδεις καλλιτεχνικές αξιώσεις καλλιεργούν το πνεύμα που θέλει τους ίδιους τους οπαδούς (και καταναλωτές) να δημιουργούν τη δική τους μουσική. αυτή ήταν μια καινούργια εξέλιξη στην pop κουλτούρα: στην τέχνη του πανκ, ο καθένας μπορεί να γίνει δημιουργός. όπως προκύπτει και από το παρακάτω απόσπασμα του michael brake, το πανκ ήταν μια κίνηση αποκατάστασης της πρώτης «ανεμελιάς» της ποπ.

«τη δεκαετία μετά το 1955 η μουσική ήταν για χορό και κόρτε και ακολούθησαν τρία χρόνια με blues και διαμαρτυρία. στα 1967 μετατράπηκε σε μέσο νεανικού προσδιορισμού και στην υποκουλτούρα των χίπις ανέπτυξε τη χρήση εξελιγμένης ηλεκτρονικής τεχνολογίας συνδυασμένης με την ψυχεδελική εμπειρία για να γεννήσει νέες δομές και νοήματα στην ροκ. παρατηρούμε εδώ κάποιες πολυπλοκότητες στη σχετική αυτονομία των πολιτιστικών μορφών. η πολύπλοκη μουσική όπως εμφανίστηκε από τους beatles δείχνει την επιρροή των μουσικών πειραμάτων (όπως, για παράδειγμα, διεξάχθηκαν από τον στοκχάουζεν) με τη χρήση ηλεκτρονικών ήχων και μεγάλης ορχήστρας. Αυτή η πολυπλοκότητα, όπως και με τους pink floyd, σημαίνει ότι η νέα μουσική παράγεται στα στούντιο, άρα είναι μια μουσική για ακρόαση παράλληλα με τη ζωντανή εκτέλεση. bλέπουμε το απλό βασικό rockandroll να εξελίσσεται σε progressiverock».2

αρχικά αποτελούσε μια μίμηση των τρόπων και των μορφών που προωθούσε η βιομηχανική παραγωγή. στη συνέχεια αποδεσμεύτηκε και ανέπτυξε ξεχωριστό ύφος (το οποίο αργότερα υιοθετήθηκε και αξιοποιήθηκε από τις εταιρίες). κρατώντας, λοιπόν, τα βασικά μορφολογικά χαρακτηριστικά ενός τραγουδιού, όπως διαμορφώθηκαν από τη μεταπολεμική μουσική βιομηχανία, δηλαδή κουπλέ-ρεφρέν-κουπλέ-ρεφρέν, και τη δομή των επιτυχημένων ροκ μουσικών συγκροτημάτων με δύο έγχορδα και κρουστά, το πανκ διοχετεύει την καλλιτεχνική δραστηριότητα σε άλλα μέσα, όπως στις ερασιτεχνικές ηχογραφήσεις σε κασέτες και στα αυτοχρηματοδοτούμενα δισκάκια σε αριθμημένα αντίτυπα, αντί των πολυκάναλων στούντιο και της μαζικής κοπής βινυλίου.

λειτουργώντας σε μεγάλο βαθμό εκτός βιομηχανικού-εταιρικού πλαισίου η παραπάνω δομή αναπόφευκτα αλλοιώθηκε. ήδη από τις αρχές του ’80 εμφανίζονται τάσεις και ρεύματα, όπως το αμερικάνικο straight edge,3 που διακόπτουν κάθε σχέση με το εταιρικό προϊόν και τα είδωλα της μόδας. οπωσδήποτε υπάρχει η συμβολή ποικίλων επιδράσεων, κυρίως των νέων πειραματικών αναζητήσεων στη σύγχρονη μουσική και των underground καλλιτεχνών.

πρώτα ράγισε η βιομηχανική δομή του ποπ τραγουδιού κι έπειτα η στερεότυπη σύνθεση του μουσικού σχήματος. το ρεφρέν έπαψε να είναι

απαραίτητο για τη συγκίνηση του ακροατή και η διάρκεια του τραγουδιού γινόταν αυθαίρετη, με τάση να μικραίνει. ένα επτάιντσο δισκάκι, ένα «σινγκλ», μπορούσε να περιέχει 4 ή 5 τραγούδια και να αποτελεί μια ολοκληρωμένη καλλιτεχνική πρόταση, αντί του βιομηχανικού προτύπου που πρότεινε το τραγούδι-ραδιοφωνική επιτυχία της πρώτης πλευράς και το συνοδευτικό της δεύτερης. το βρετανικό συγκρότημα discharge επεξεργάστηκε ένα στυλ, στο οποίο κάθε τραγούδι χτιζόταν πάνω σε έναν μόλις στίχο, συχνά ένα πολιτικό σλόγκαν, που επαναλαμβανόταν τμηματικά. έπειτα, η ιεραρχία με επικεφαλής τον τραγουδιστή-frontman κλονίστηκε και ενισχύθηκε η παλιότερη ιδέα των χίπις ενός συγκροτήματος-κοινότητας με ισότιμα μέλη, όπως στην περίπτωση των επίσης βρετανών crass.

στο έντυπο, τα ασπρόμαυρα κολάζ με φωτογραφίες σκίτσα και κείμενα χειρόγραφα ή γραμμένα σε γραφομηχανές, εκτόπισαν τις ιλουστρασιόν εκδόσεις των τυπογραφείων. η απάντηση στο βιομηχανικό μαζικό αντίγραφο ήταν η χειροτεχνία και τα φωτοτυπημένα αντίγραφα. η ιδιόμορφη αισθητική κάλυπτε κάθε έντυπη μορφή, δηλαδή τα εξώφυλλα των δίσκων, τις αφίσες των συναυλιών και τα περιοδικά, τα λεγόμενα fanzines. ένα φάνζιν ήταν αποκλειστικά συνδεδεμένο με τη μουσική. Περιείχε συνεντεύξεις καλλιτεχνών ή συγκροτημάτων, παρουσιάσεις, κριτικές και αφιερώματα. μέρος της ύλης αφορούσε μη-μουσικά θέματα, πάντα όμως σε συμφωνία με το πανκ κίνημα και θέματα προσφιλή στους στίχους των πανκ τραγουδιών. τέτοια θέματα ήταν ο πολιτικός ή οικολογικός ακτιβισμός, η διαμαρτυρία για τη μεταχείριση και το βασανισμό των ζώων από τις φαρμακοβιομηχανίες, ο αντιφασισμός, οι μειονότητες, η αστυνομική αυθαιρεσία, η απειλή του πυρηνικού πολέμου. Στο πλαίσιο της κριτικής της μουσικής βιομηχανίας –θέμα επίσης προσφιλές – γινόταν μια προσπάθεια να θεωρητικοποιηθεί το πανκ ως καλλιτεχνικό κίνημα, συχνά όμως αδέξια.

το tapetrading ξεκίνησε να διακλαδίζεται στα μέσα του ’80 όταν αυθόρμητα διάφοροι οπαδοί του πανκ άρχισαν να ανταλλάσσουν τις μουσικές που είχαν στο αρχείο τους. το υπόστρωμα της δεδομένης στιγμής αποτελείται από: α) το παραδοσιακό ταχυδρομείο με την πολιτική των συνδρομών, β) τις συνήθειες που πέρασε στον κόσμο η μουσική βιομηχανία, η οποία είχε ήδη δραστηριότητα τριών δεκαετιών, γ) την κουλτούρα, αισθητική και τις καινοτομίες του πανκ, δ) τους μουσικούς πειραματισμούς τόσο στην ποπ (με καλύτερο παράδειγμα τη «βιομηχανική» μουσική και τις κυκλοφορίες της industrialrecords) όσο και στη «λόγια» μουσική, ε) διάφορα μοντερνιστικά κινήματα στην τέχνη με underground προσανατολισμό, όπως η βίντεο αρτ και η mailart.

την εναρκτήρια ώθηση έδωσε η διάδοση δύο νέων προϊόντων στην αγορά: η κασέτα ήχου μαγνητικής εγγραφής (compact cassette) που κατέκλυσε την αγορά τη δεκαετία του ’80 και το φωτοαντίγραφο τύπου xerox. οι οπαδοί αποκτούσαν τη δυνατότητα όχι μόνο να φτιάχνουν μόνοι τους αντίγραφα των αρχείων τους και να τα ανταλλάσσουν, αλλά και να γίνουν οι ίδιοι παραγωγοί. Εδώ πρέπει να συνυπολογιστεί η επίδραση της νέας

τεχνολογίας των ασύρματων adhoc δικτύων που εισάγουν τη λογική της απευθείας ραδιοεπικοινωνίας μεταξύ κόμβων χωρίς την παρουσία δρομολογητή (router). τα δίκτυα τύπου MANET γνωρίζουν ευρεία εφαρμογή τη δεκαετία του ’80.

γρήγορα δημιουργήθηκε μια πρωτότυπη σκηνή με ιδιαίτερα χαρακτηριστικά. όπως συμβαίνει με τις νεανικές ποπ κουλτούρες, τα χαρακτηριστικά μόλις διαμορφώνονταν αμέσως τυποποιούνταν με στόχο την άμεση αναγνώριση της κοινότητας από τα μέλη. εδώ, η εικαστική έκφραση ανέλαβε πρωτεύοντα ρόλο ως σημείο διαφοροποίησης, ενώ στη μουσική φόρμα ήταν ανεκτή κάποια ποικιλία και οι ενδυματολογικές-στιλιστικές επιλογές παρουσίαζαν ένα μωσαϊκό από μόδες.

η αισθητική της εικόνας αντλούσε από δύο πηγές: το κολάζ, με το αγκιτατόρικο ύφος της ρώσικης πρωτοπορίας, τους πειραματισμούς των νταντaϊστών ή σουρεαλιστών και φυσικά την πανκ αισθητική. το σκίτσο, με τα κόμικς και το μακάβριο ή γκροτέσκο της μαζικής λαϊκής τέχνης.

η τεχνική ήταν η πλέον απλή και το ενδιαφέρον επικεντρωνόταν σε αυτή την απλότητα, στην τυποποίηση της απλότητας, σε μια ναΐφ ταυτότητα της νέας μόδας. σαν αισθητική ήταν ήδη γνωστή από το πανκ, έξαλλου εκεί βασιζόταν, όμως για το tapetrading αποκτά καθοριστική σημασία στους τομείς της παραγωγής και της αναπαραγωγής, καθώς οφείλουν και αυτοί να είναι «χειροποίητοι», π.χ. από ένα απλό φωτοαντιγραφικό μηχάνημα.

με παρόμοιο τρόπο, «χειροποίητη» οφείλει να είναι και η μουσική, η οποία εφευρίσκει διάφορες υβριδικές μορφές του πανκ και του μέταλ. Και τα δύο είδη εμφανίστηκαν στο τέλος της δεκαετίας του ’70, πρώτα στις αγγλοσαξονικές μητροπόλεις, ως απάντηση σε προηγούμενα στυλ της ροκ, πιο άμεσα και σκληρά, και λιγότερο εμπορικά. ενώ στη mainstream εκδοχή τους είναι διακριτά, στον underground κόσμο του tapetrading συνδυάζονται σε κάτι καινούργιο. το πανκ προσφέρει έναν αέρα ελευθερίας: την κοινωνική ευαισθησία, την ουτοπία και την ηθική του DIY. και το μέταλ, εκτός από τον σκληρό άκαμπτο ήχο, διαδίδει το «φετιχισμό» του δίσκου ως εμπόρευμα, την ταξινόμηση και τη σχολαστική συλλογή. (μια παράλληλη τάση της “cassetteculture” βασίστηκε στην ηλεκτρονική πειραματική μουσική). το μείγμα φτάνει σε τόσο αφηρημένο αποτέλεσμα, σε μια ειρωνεία, που αμφισβητεί την ιδέα της μουσικής και που μπορούσε να τραβήξει την προσοχή ενός στοκχάουζεν.4 μια ανυπόφορη παραφωνία με ευφάνταστες υποκατηγορίες όπως hardcore, grindcore, noisecore (το συνθετικό – core – ήταν το συνθηματικό). ο μουσικός θόρυβος συνδυάζεται με έτοιμα (ready-made) ηχητικά κλιπ. στο περιθώριο του εταιρικού καπιταλισμού της κατανάλωσης διακινήθηκε η πιο ακραία μορφή της ροκ, αν μπορεί να χαρακτηριστεί ροκ κι αν ακόμα μπορεί να χαρακτηριστεί μουσική!

το αυστραλέζικο συγκρότημα 7 minutes of nausea («7 λεπτά ναυτίας») ήταν ένα ενδιαφέρον πείραμα. ηχογράφησαν τραγούδια μέσης διάρκειας πέντε δευτερολέπτων σε κασέτες και σε βινύλια. κάθε τραγούδι

ολοκληρωνόταν σε ένα στίχο ο οποίος ήταν ταυτόχρονα και ο τίτλος. το επτάιντσο δισκάκι με τίτλο "ourcultureisboring" που κυκλοφόρησαν το 1988 περιείχε 174 τραγούδια στην πρώτη πλευρά και 177 στη δεύτερη. σύνολο 351 τραγούδια σε περίπου 10 λεπτά – αλληλοδιαδεχόμενα και σχεδόν μη αναγνωρίσιμα. δεν είχαν κανένα ενδοιασμό να διακρίνουν τραγούδια σε αυτόν τον συνεχόμενο θόρυβο. μαζί με την κασέτα ή το δίσκο έδιναν ένα μικρό έντυπο με τους τίτλους των τραγουδιών. αυτό το βιβλιαράκι ήταν ένα άτυπο μανιφέστο ενός ποπ εξπρεσιονισμού.

όταν το 1980 οι gilles deleuze (1925 - 1995) και felix guattari (1930 - 1992) εισήγαγαν τον όρο «ρίζωμα» (rhizome) στο πρώτο κεφάλαιο του βιβλίου χίλια οροπέδια: καπιταλισμός και σχιζοφρένεια, θέλησαν να περιγράψουν έναν τρόπο σκέψης και μια οργανωτική πρόταση.

κυριολεκτικά, το ρίζωμα αναφέρεται στον κορμό ενός φυτού που αναπτύσσεται οριζόντια και υπόγεια διασπείροντας βλαστούς και ρίζες προς κάθε κατεύθυνση. υπάρχουν φυτά που αναπτύσσονται «ριζωματικά» όπως το σπαράγγι, η μέντα, το τζίντζερ ή η πατάτα. η ιδιαιτερότητα αυτής της φυσικής ανάπτυξης προσφέρει μια επιτυχημένη μεταφορά: η εικόνα βλαστών και ριζών που αναφύονται από έναν οριζόντιο κορμό – «γραμμές διαφυγής» – διαφέρει από την εικόνα του κυρίαρχου δυτικού τρόπου σκέψης που παρομοιάζεται με την εικόνα ενός δέντρου. το δυτικό μοντέλο σκέψης είναι αιτιοκρατικό, ιεραρχικό (όπως η παράσταση ενός γενεαλογικού δέντρου) και δομημένο σε δυϊσμούς, ένας εναντίον πολλών, εμείς εναντίον αυτών κλπ. Έτσι, κατασκευάζει προτάσεις που μοιάζουν με απομονωμένα δέντρα, όπου ο Άλλος ορίζεται ως ο χώρος γύρω από το Δέντρο, δηλαδή ένα μη-δέντρο. την ίδια στιγμή το ρίζωμα είναι «ένα ανοιχτό σύστημα που δίνει έμφαση στον ιδιότροπο, αδιαφοροποίητο και νομαδικό χαρακτήρα της ζωής και της γλώσσας».5

η ποικιλία των παραδειγμάτων που επικαλούνται οι deleuze και guattari για να περιγράψουν το «ρίζωμα» (οι αρουραίοι, το γρασίδι, η αγριάδα, η σχέση σφήκας και ορχιδέας, οι φωλιές των μερμηγκιών κλπ.) αποκαλύπτει μια σχολαστική ακρίβεια. η πρόθεσή τους δεν είναι να παρουσιαστεί ως κάτι αντίθετο στο δυτικό μοντέλο. δεν έχουμε δηλαδή ρίζωμα εναντίον δέντρου, γιατί μια τέτοια περίπτωση θα γεννούσε έναν νέο δυισμό ανάμεσα στον σωστό και τον λάθος τρόπο σκέψης, πράγμα που θα ακύρωνε αυτόματα την έννοια του ριζώματος. αυτό που επιχειρούν είναι να αντικαταστήσουν ή να υποσκελίσουν τη φανταστική εικόνα του δέντρου.

για τους deleuze και guattari κάθε πράγμα περιέχει πολλές αλήθειες και έχει πολλές σημασίες:

«κάθε σημείο ενός ριζώματος μπορεί, και πρέπει, να συνδεθεί με οτιδήποτε άλλο. αυτό είναι κάτι διαφορετικό από το δέντρο ή τη ρίζα που ορίζουν ένα σημείο και εγκαθιδρύουν μια τάξη (...) το ρίζωμα ακατάπαυστα εγκαθιστά σχέσεις μεταξύ σημειωτικών αλυσίδων, οργανώσεων εξουσίας και καταστάσεων σχετικών με τις τέχνες, τις

επιστήμες τους κοινωνικούς αγώνες (...) εξελίσσεται με υπόγεια πλοκάμια και ροές κατά μήκος της κοιλάδας του ποταμού και των γραμμών του τρένου. απλώνεται σαν κηλίδα πετρελαίου».6

η οριζόντια φιλοσοφία του ριζώματος προτείνεται ως μορφή διαρκούς επανάστασης, αλλά και ως εργαλείο αποτελεσματικότητας. «Δεν μπορείς ποτέ να απαλλαγείς από τα μυρμήγκια γιατί σχηματίζουν ένα ζωικό ρίζωμα που αναπηδά στο χρόνο».7 το παράδειγμα των συγγραφέων για τα υπόγεια δίκτυα των Βιετκόνγκ, ένα πρότυπο ριζώματος κατά τη γνώμη τους, άνοιξε το δρόμο για τις πολιτικές εφαρμογές της θεωρίας. κινήματα διαμαρτυρίας, underground ρεύματα, εναλλακτικά δίκτυα, καλλιτέχνες, αντικαθεστωτικές οργανώσεις, μπορούν να συγκεντρώσουν δύναμη και υποστήριξη (και το κάνουν) από ανομοιογενείς παράγοντες.

είναι μια ύπουλη διαβρωτική δράση μέσα στο ίδιο το κυρίαρχο σύστημα.

«παρόλο που η κοινωνία καθοδηγεί τις πράξεις μας μέσω θεσμών που είναι δομημένοι ιεραρχικά (δηλαδή λειτουργούν σαν "δέντρα"), υπάρχει πάντοτε η δυνατότητα μιας ριζωματικής επανάστασης που ξεπροβάλλει από την αλληλεπίδραση του κόσμου».8

αλλού παρομοιάζεται με ένα οροπέδιο. όπως το οροπέδιο είναι ένα πράγμα που το συλλαμβάνουμε πάντοτε ως κάτι που βρίσκεται ενδιάμεσα, έτσι η σύλληψη του ριζώματος αποκτά τη σημασία αλληλοδιαδεχόμενων επιπέδων, μιας συνεχούς ροής διαδικασιών και γραμμών διαφυγής. αυτή η σύλληψη οδηγεί σε μια ενδιαφέρουσα παρατήρηση: το ριζοσπαστικό είναι κάτι που συμβαίνει συνέχεια και όχι μια ταυτότητα.

«η κομβική έννοια των γραμμών διαφυγής ουσιαστικά δίνει μια εικόνα της κοινωνίας ως ενός ρευστού, διαρκώς μεταβαλλόμενου πλαισίου όπου οι κάθε είδους αυθόρμητες πρακτικές, αντιδράσεις και συγκρούσεις οδηγούν σε μια διαρκή μεταβλητότητα του κοινωνικού πεδίου».9

η ριζωματική σκέψη είναι νομαδική και «οι νομάδες ανακάλυψαν μια πολεμική μηχανή που αντιπαρατέθηκε στον κρατικό μηχανισμό».10 το ρίζωμα διαθέτει την ικανότητα να προκαλεί διαφοροποιήσεις, αλλαγές, τομές και αναταράξεις, ή σύμφωνα με τον όρο που χρησιμοποιούν οι deleuze και guattari, μπορεί να «απεδαφικοποιεί» (deterritorialize) – όρο που δανείστηκαν τόσο από τη βιολογία όσο και από τη λακανική ψυχανάλυση. ωστόσο, υπάρχει μια συμπληρωματική δύναμη, πάντα παρούσα, μια κίνηση που επιχειρεί να αποκαταστήσει την τάξη και τη σταθερότητα, δηλαδή θέλει να «επανεδαφικοποιήσει» (reterritorialize).

«όταν οι deleuze και guattari δείχνουν ότι οι κοινωνίες καθορίζονται από τις γραμμές διαφυγής ή από τις απεδαφικοποιήσεις τους εννοούν ότι θεμελιώδεις αλλαγές συμβαίνουν όλη την ώρα, ακόμα και όταν η κοινωνία αναπαράγεται σε άλλα επίπεδα».11

όπως προτρέπουν οι συγγραφείς: «Μη σπέρνετε – απλώστε παραφυάδες». η υπόγεια ανάπτυξη είναι ανεξέλεγκτη. κάθε παρακλάδι της ρίζας συνδέεται με άλλες ρίζες, σκουλήκια, πέτρες, βράχια και οτιδήποτε άλλο, δημιουργώντας αφύσικες συνθέσεις, προσβάλλοντας τη «μοριακή» σύνθεση όποιου πράγματος συναντά, απεδαφικοποιώντας τα από την κανονική θέση. για παράδειγμα, οι ρίζες της μέντας μπορούν να περάσουν μέσα από έναν φαινομενικά αδιαπέραστο τοίχο σκυροδέματος. το ρίζωμα είναι ένα εργαλείο για την παραγωγή μικροπολιτικής.12

το δίκτυο του tapetrading υπήρξε παγκόσμιο και αποκεντρωμένο παρόμοια με το ίντερνετ. η γλώσσα επικοινωνίας ήταν τα αγγλικά. συμμετείχαν άτομα από την ευρώπη, τη βόρεια και νότια αμερική, την ιαπωνία, την αυστραλία, λιγότερο από την αφρική και την κεντρική ασία.

παρά τις ομοιότητες με το διαδίκτυο στον τρόπο διακίνησης-διαμοιρασμού των αρχείων, αλλά και με τα θεσμικά κοινωνικά δίκτυα, υπάρχουν δύο σημαντικές διαφορές: η απουσία ιστορίας και κόμβων. το δίκτυο του trading δεν εγκαινιάστηκε, δεν είχε συγκεκριμένη αφετηρία, ούτε αποστολή. δεν γνώρισε μέλη, διοίκηση, επιτροπές, συντονισμό ή ηγεσία. δεν καταγράφηκαν ποτέ καταστατικές αρχές. παρουσίασε λοιπόν το εξής παράδοξο και ασυνήθιστο για τη μέση εμπειρία από τους θεσμούς: όποιος αντάλλασσε μια κασέτα ή ένα έντυπο μέσω του ταχυδρομείου μετατρεπόταν σε μέλος του μη ανακηρυγμένου δικτύου. την ίδια στιγμή, οι κώδικες και οι κανόνες συμμετοχής ήταν αναγνωρίσιμοι και σεβαστοί από τα «μέλη» και τους τηρούσαν πιστά και αυθόρμητα, μέσα από ένα πλέγμα σχέσεων εμπιστοσύνης. επίσης, παρά την απουσία έλεγχου ή συντονισμού, η διαδικασία συνεχιζόταν απρόσκοπτα.

στην πραγματικότητα, υπήρξε μια μεγάλη παγκόσμια κοινότητα οπαδών μιας ειδικής μουσικής και (υπο)κουλτούρας. αυτή η κουλτούρα αναπαραγόταν αποκλειστικά από τους οπαδούς για τους οπαδούς χωρίς τη μεσολάβηση εταιρικών σχημάτων ή βιομηχανιών. εδώ βρίσκεται η διαφορά από το διαδίκτυο, δηλαδή η απουσία κόμβων παρόμοιων με αυτούς που εγκαθίδρυσαν οι εταιρίες στο τυπικά αποκεντρωμένο ίντερνετ, όπου μια εταιρία κατέχει ή ελέγχει αριθμό ιστοσελίδων ή προγραμμάτων software, με κλώνους και θυγατρικές.

οι οπαδοί μιμήθηκαν την εταιρική/βιομηχανική αισθητική και τη μέθοδο παραγωγής και διανομής. στην πορεία, μέθοδος και αισθητική αυτονομηθήκαν και ανέπτυξαν ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, αν και σταθερό σημείο αναφοράς και κριτικής εξακολούθησε να είναι η βιομηχανία. με τη σειρά της η βιομηχανία υιοθέτησε κάποια από τα χαρακτηριστικά που βρήκε χρήσιμα ή κερδοφόρα (η ηθική του DIY φαίνεται να παίζει σημαντικό ρόλο στη διαμόρφωση της ψηφιακής αισθητικής και «έξυπνο» εργαλείο για τη μείωση του κόστους εργασίας των εταιριών, καθώς μέρος της παραγωγής αναλαμβάνουν να διεκπεραιώσουν εθελοντικά οι «χρήστες»).

στο trading η συναλλαγή γινόταν μεταξύ δημιουργών και οπαδών, ή

μεταξύ οπαδών, με τα όρια να είναι ρευστά λόγω της ιδιομορφίας της σκηνής.

ένας δημιουργός, ή ένα μουσικό σχήμα, ηχογραφούσε μια κασέτα, ή σύμφωνα με τη σχετική ορολογία ένα demo. ο όρος demo ήταν δάνειο από τη μουσική βιομηχανία και σήμαινε τη δοκιμαστική ηχογράφηση που έκανε ένας καλλιτέχνης υποψήφιος για ένταξη στην «οικογένεια» της εταιρίας, πριν τα συμβόλαια και την κυκλοφορία. με τη χρήση του όρου η κοινότητα του tapetrading τοποθετούσε συνειδητά τον εαυτό της σε μια κατάσταση πριν την είσοδο στην εταιρική κατάσταση, δηλαδή στην κοινωνία των εμπορευμάτων, την αγορά, που στη νεανική κουλτούρα συμβολίζει την «ενηλικίωση».

η κασέτα demo – με χάρτινο εξώφυλλο, για την προσομοίωση με τις κασέτες του εμπορίου – γινόταν γνωστή με τη βοήθεια των αυτοσχέδιων περιοδικών, των fanzines, με κάποια συνέντευξη, παρουσίαση ή κριτική, όπου κάθε οπαδός ήταν ένας εν δυνάμει δημοσιογράφος και κριτικός. ένας πρωτότυπος τρόπος ήταν τα flyers που ήταν φωτοτυπημένα τρικάκια με ένα διαφημιστικό μήνυμα. ο αποστολέας εσώκλειε στο φάκελο τα flyers και ο παραλήπτης τα μοίραζε στις δικές του επαφές και μ' αυτό τον τρόπο «ταξίδευαν» σ' όλο τον κόσμο.

άλλος τρόπος: ένας οπαδός κατάρτιζε έναν κατάλογο με το υλικό που είχε στο αρχείο του και στη συνέχεια τον ταχυδρομούσε σε άλλους οπαδούς. ο ενδιαφερόμενος έκανε μια επιλογή από τη λίστα και ζητούσε από τον κάτοχο του αρχείου να του αντιγράψει σε μια κασέτα των εξήντα ή ενενήντα λεπτών τις επιλογές του. φυσικά, μια ανταπόδοση, κασέτα ή κάτι άλλο, ήταν θεμιτή, αλλά όχι απαραίτητη, γιατί μέσα στο δίκτυο η διαδικασία προσφοράς είχε την ίδια μαγεία με τη ζήτηση, και αυτός που πρόσφερε επιδιδόταν με την ίδια θέρμη με τον ενδιαφερόμενο της προσφοράς. η αντιγραφή μιας κασέτας ήχου απαιτεί πραγματικό χρόνο αντίθετα με τη μεταφορά εγγραφών στα cd.

οι τιμές βρίσκονταν κοντά στο όριο του μέσου κόστους. στην Ελλάδα μια κασέτα demo σπάνια ξεπερνούσε τις 300 δραχμές, όταν μια κενή κασέτα στο εμπόριο κόστιζε 200 με 250 δραχμές. στο κόστος δεν συμπεριλαμβάνονταν τα έξοδα ηχογράφησης, το δημιουργικό, πνευματικά δικαιώματα, ούτε η εργασία. υπολογίζονταν τα έξοδα που απαιτούνταν για την αποθήκευση και μεταφορά του τελικού προϊόντος. συχνά, οι δημιουργοί ζητούσαν απλώς μια κενή κασέτα για να αντιγράψουν την ηχογράφηση. στις διεθνείς συναλλαγές το κοινό νόμισμα ήταν το δολάριο. ένα demo κυμαινόταν στα 2 με 3 δολάρια. η ίδια πολιτική τιμών ίσχυε και για τα φάνζιν, δηλαδή κοντά ή ακριβώς στο κόστος των φωτοτυπημένων σελίδων, χωρίς να συμπεριλαμβάνει την εργασία. έτσι, ένα πολυσέλιδο φάνζιν ήταν ακριβότερο από ένα ολιγοσέλιδο.

μια ελάχιστη επιβάρυνση αφορούσε τα αναπόφευκτα ταχυδρομικά έξοδα. μια λύση ήταν το IRC, ένα διεθνές απαντητικό κουπόνι που μπορούσε να εξαργυρωθεί σε γραμματόσημα. με αυτό τον τρόπο απομακρυνόταν κάθε

υποψία υπεραξίας, έστω και από το μικρό ποσό των εξόδων ενός μικρού δέματος.13

Η ηθική της αγοράς του trading δεν επέτρεπε την υπεραξία. αυτόματα, ενστικτωδώς, απέβαλε το προϊόν, το μετέθετε εκτός των ορίων του δικτύου, ακόμα και αν το ύφος και η αισθητική του ταίριαζαν απόλυτα στο είδος. Επίσης, κάθε προϊόν που είχε κάποιας μορφής επαγγελματική τεχνική επεξεργασία γεννούσε υποψίες. η ηθική του δικτύου ξεδιπλωνόταν έχοντας δύο σταθερούς πόλους: την εξάλειψη κάθε υπεραξίας και την κατάργηση του διαχωρισμού καλλιτέχνη-κοινού.

το ηχηρό σλόγκαν της «καταστροφής της μουσικής» ήταν το όχημα για την αντιμετώπιση της εμπορικότητας. Κάθε «κανονικό» μουσικό κομμάτι ήταν ένα «καπιταλιστικό» προϊόν. αντίθετα, ένα κομμάτι χωρίς μελωδία, ρυθμό, τονικότητα – ούτε καν μουσική – ήταν μια αντίδραση στον καταναλωτισμό και εμφανιζόταν ως ένα «μη-καπιταλιστικό» προϊόν. δημοφιλές σύμβολο ήταν μια διαγραμμένη νότα.

θεωρητικά, με το «δυσκόλεμα»14 της μορφής αναδεικνύεται το περιεχόμενο (ό,τι μας δίδαξαν οι φορμαλιστές). πιο συγκεκριμένα, με τη μετάθεση της προσοχής του ακροατή από τη μελωδία, εμφανιζόταν η δυνατότητα να επικεντρώσει στα «λόγια», στα μηνύματα των στίχων. Η ακραία μουσική, η σχεδόν ενοχλητική για τα αυτιά, η απουσία κάθε έννοιας αισθητικής τέρψης, αποτελούσαν ιδανικές συνθήκες για τη διαφάνεια. όμως, ο ακροατής κάθε άλλο παρά επικέντρωνε στο στίχο έχοντας να ξεμπλέξει ένα κουβάρι άναρθρων κραυγών που με δυσκολία ξεχώριζε μια λέξη (συχνά ούτε φθόγγο). τελικά, το ενδιαφέρον (γιατί όσοι ασχολούνταν κάποιο ενδιαφέρον θα έβρισκαν) κατευθυνόταν στα έντυπα, τις διακηρύξεις, τις γραπτές πεποιθήσεις σε προσαρτώμενα κείμενα, στο «ίματζ» του καλλιτέχνη και την ηθική και την οργάνωση του ίδιου του δικτύου. το ενδιαφέρον λοιπόν ήταν μάλλον «φιλολογικό». η ολοκληρωτική καταστροφή της φόρμας, το ολοκαύτωμα του σημαίνοντος, οδηγούσε στο καταφύγιο των συμπαραδηλώσεων.

άλλο ενδιαφέρον στοιχείο είναι ότι οι ενδυματολογικές επιλογές, οι οποίες έχουν κομβική σημασία στις νεανικές μόδες, στο trading δεν εμφανίζουν καμία ομοιογένεια. κατά ένα μέρος οφείλεται στην κριτική που αναπτύχθηκε για τα είδωλα και την εμπορευματοποίηση της μουσικής. Επιπρόσθετα, το trading ήταν μια υποκουλτούρα όχι άμεσα συγκρουσιακή με το κυρίαρχο σύστημα όπως οι προγενέστερες – περισσότερο έμοιαζε με ντελεζικό ρίζωμα που δικτυωνόταν στο περιθώριο άλλων νεανικών κοινοτήτων σαν μια γραφική εκκεντρικότητα, πολλές φορές χωρίς να διακρίνεται. Η «στολή» μπορούσε να περιλαμβάνει μακριά ή κοντά μαλλιά, δερμάτινα ή σπορ, ένα πλήθος ετερόκλητων συμβόλων από διάφορες μόδες, από το μιλιταριστικό στυλ των industrial έως την πολυχρωμία των χίπις, ή και τίποτα από όλα αυτά.

έχουμε, λοιπόν, τη σκηνή μιας μουσικής κοινότητας χωρίς τη μουσική απόλαυση, που διασώζει ανεστραμμένα το πνεύμα και την ευχαρίστηση

της μουσικής κοινότητας, όπως είναι γνωστά από τη μεταπολεμική ποπ κουλτούρα. η παραφωνία των grindcore, noisecore κλπ. τραγουδιών ήταν μια «ελάσσων» τέχνη, όμως θα ήταν λάθος να την υποτιμήσουμε. το γεγονός ότι οι μουσικοί (προφανώς) δεν γνώριζαν μουσική δεν αποτελεί απαραίτητα μειονέκτημα. Και ξαναγυρίζουμε στον ντελέζ.

η έννοια του «ελάσσονος» (minor-mineur) είναι μια εφαρμογή της ριζωματικής σκέψης στην τέχνη και τη λογοτεχνία. οι deleuze και guattari εισήγαγαν τον όρο στην ανάλυσή τους με αφορμή τον κάφκα (στο βιβλίο kafkatowardsaminorliterature, 1975). το 1980 ανέπτυξαν την έννοια στα χίλια οροπέδια, στο κεφάλαιο «αξιώματα της γλωσσολογίας» (postulates of linguistics). υποστήριξαν πως ο κάφκα, ως συγγραφέας τσέχος-εβραίος-κάτοικος-πράγας, γράφοντας απευθείας στα γερμανικά θεωρείται υπόδειγμα «ελάσσονος» λογοτέχνη. επιλέγοντας τη «μείζονα» κυρίαρχη γλώσσα, δηλαδή την επίσημη γλώσσα της αυστροουγγαρίας, που δεν μιλιόταν από την πλειοψηφία των τσέχων, μίλησε με «ελάσσονα» τρόπο. ο γκροτέσκος παράξενος κόσμος των μυθιστοριών του μπορεί να ερμηνευτεί σαν προϊόν της αποικιακής κατάστασης μέσα στην οποία δημιούργησε, καθώς οι τσέχοι ζητούσαν ανεξαρτησία. οι deleuze και guattari υποστήριξαν ότι το να πάρεις μια μείζονα γλώσσα και να μιλήσεις με ελάσσονα τρόπο σημαίνει ότι την μετατρέπεις σε «τραύλισμα» ή ακόμα και «θρήνο». μ' αυτό τον τρόπο, μια ελάσσονα γλώσσα δεν έρχεται σε αντιπαράθεση με τη μείζονα αλλά, με τους ντελεζικούς όρους, την απεδαφικοποιεί και στη συνέχεια την ωθεί να γίνει[15] κάτι άλλο.

και πάλι τα παραδείγματα είναι πλούσια και ποικίλα όπως αυτά για το ρίζωμα. οι όροι έλασσον και μείζον μπορούν να ερμηνευθούν ως μουσικοί όροι. μια ελάσσονα γλώσσα παίζει στον ίδιο τόνο με τη μείζονα αλλά σε μινόρε (minorkey). «όσο πιο κοντά βρίσκεται μια γλώσσα σ' αυτή την κατάσταση παύει να είναι ένα σύστημα μουσικής γραφής και γίνεται η ίδια μουσική».[16] τα αγγλικά των αφροαμερικανών και τα γαλλικά του κεμπέκ αποτελούν ελάσσονες γλώσσες. στον κατάλογο των «ελασσόνων» συγγραφέων μπορούμε να προσθέσουμε τον δικό μας σολωμό: ελληνοϊταλός στα επτάνησα, με ιταλική παιδεία, επιλέγει να γράψει στα ελληνικά – δηλαδή στη γλώσσα ενός επαναστατημένου λαού – «απελευθερώνοντας» τη γλώσσα και φτάνοντας σε υψηλό αισθητικό αποτέλεσμα.

στα χίλια οροπέδια οι deleuze και guattari κάνουν την εξής ανάλυση: δύο τάσεις εμφανίζονται στις ελάσσονες γλώσσες: μια φτωχοποίηση («εξαθλίωση»), δηλαδή μια έκπτωση των συντακτικών και λεξικών μορφών και ταυτόχρονα ένας ιδιόμορφος «πολλαπλασιασμός», που εμφανίζεται σαν παρόρμηση για υπερβολή και παράφραση. οι συγγραφείς απαντούν ότι η υποτιθέμενη φτώχεια δεν σημαίνει έλλειψη, αλλά ένα «κενό» που επιτρέπει την παράκαμψη των σταθερών[17] αντί να τις αντιμετωπίζει μετωπικά, ή ακόμα επιλέγει την προσέγγιση από ψηλά ή χαμηλά παρά να τοποθετηθεί μέσα σε αυτές.

η δε υπερβολή δεν είναι απλώς ένα ρητορικό σχήμα, μια μεταφορά ή μια αλληγορία, αλλά μια κινούμενη (αεικίνητη) παράφραση που μαρτυρά «μια αποκεντρωμένη παρουσία ενός έμμεσου λόγου στην καρδιά κάθε δήλωσης».

στο πολιτικό επίπεδο οι ελάσσονες γλώσσες συνδέονται με τις «μειοψηφίες», την αυτονομία και την επαναστατικότητα.

«στην κατάσταση του μειοψηφικού, όταν χρησιμοποιείς μια ελάσσονα γλώσσα σαν περιθωριακή ή περιφερειακή διάλεκτο δε σημαίνει απλώς ότι γίνεσαι επαναστατικός. περισσότερο, μεταχειριζόμενος μια σειρά από ελάσσονα στοιχεία, συνδέοντάς τα και συζεύοντάς τα, κάποιος εφευρίσκει ένα ιδιαίτερο, απρόβλεπτο και αυτόνομο τρόπο του γίγνεσθαι».18

ας πούμε πιο απλά ότι για τον ντελέζ η γνώση και η τήρηση των κανόνων όχι μόνο δεν αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση για την καλλιτεχνική δημιουργία, ίσα-ίσα, σε συγκεκριμένες συνθήκες, η άγνοια μπορεί να γίνει όπλο μικροπολιτικής.

εκτός από την ιδιόμορφη καλλιτεχνική έκφραση, δύο είναι τα καθοριστικά στοιχεία της «οικονομίας» του trading: ο εξοβελισμός κάθε εμπορευματοποίησης, που εμφανίζεται με τη μορφή της άρνησης του κέρδους από τον παραγωγό, και η οργανωτική διάταξη με απομακρυσμένες ζεύξεις (συναλλαγές μέσω ταχυδρομείου).

από μόνο του το πρώτο στοιχείο της απουσίας κέρδους θα μπορούσε να το θέσει εκτός των ορίων της popculture, αλλά, παρά τις εξαγγελίες, τέτοια υπόθεση δεν μπορεί να στηριχτεί. Η διαστρωμάτωση είναι μια βασική αρχή του καταναλωτικού καπιταλισμού που λαμβάνεται υπόψη όταν εξετάζονται οι νεανικές υποκουλτούρες. ο (ύστερος) καταναλωτικός καπιταλισμός γεννά διαφορετικά επίπεδα γούστου, διαφορετικά ακροατήρια, μια λειτουργία που είναι φαινομενικά παράδοξη για ένα σύστημα που συγκροτεί ομογενοποιημένες και αποκτηνωμένες μάζες, που «σκηνοθετεί τη ζωή που ζούμε».19 ο michael brake στο βιβλίο comparative youth culture κρίνει απαραίτητο να επισημάνει την αντίφαση από την αρχή:

«σε κάθε σύνθετη στρωματοποιημένη κοινωνία υπάρχουν διάφορες κουλτούρες που αναπτύσσονται στο πλαίσιο του κυρίαρχου συστήματος αξιών. το κυρίαρχο σύστημα αξιών δεν είναι ποτέ ομοιογενές. αντίθετα συμβαίνουν συνεχείς τροποποιήσεις και διασκευές των κυρίαρχων ιδεών και αξιών. οι μείζονες πολιτισμικές μορφές είναι ταξικές, και οι υποκουλτούρες μπορούν να νοηθούν ως υποσύνολα αυτών των ευρύτερων πολιτιστικών σχηματισμών. Οι υποκουλτούρες λοιπόν μοιράζονται στοιχεία των ευρύτερων ταξικών πολιτισμών παρόλο το διακριτό τους χαρακτήρα».20

η διαστρωμάτωση μπορεί να γίνει κατανοητή ως απόρροια της ιστορικής «καινοτομίας» του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, όπου η ατομική ελευθερία του εκμεταλλευόμενου αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση για το

κέρδος του εκμεταλλευτή. ο προλετάριος, αφού απελευθερωθεί από την κατάσταση του δουλοπάροικου, εντάσσεται θεληματικά στη διαδικασία παραγωγής κεφαλαίου ως ελεύθερος πολίτης - πωλητής εργατικής δύναμης.21

παρατηρούμε όμως ότι στον σύγχρονο κόσμο οι «τροποποιήσεις και διασκευές» του κυρίαρχου συστήματος αξιών μπορούν να περιλάβουν ακόμα και την αμφισβήτηση του τελευταίου. επομένως, η αμφισβήτηση αποτελεί μια όψη του κυρίαρχου συστήματος, έστω και περιθωριακή. οι υποκουλτούρες αντικατοπτρίζουν τη δομή της ελεύθερης αγοράς και η pop διαδραματίζει καταλυτικό ρόλο – μια «αποϊδεολογικοποιημένη» μεταδημοκρατία της αγοράς. εξάλλου, μια από τις ειδοποιούς διαφορές του σύγχρονου καπιταλισμού από τον «κλασικό» είναι πως ο πρώτος προσανατολίζει όλες τις δυνάμεις του στο κέρδος αδιαφορώντας για την προέλευση του φορέα. ένα t-shirt με τη φιγούρα του Τσε Γκεβάρα μπορεί να είναι ένα επιτυχημένο προϊόν ανεξάρτητα από το τι συμβολίζει ο Τσε.

το δίκτυο trading όμως δεν παρήγαγε κέρδος για κανέναν.22 σαν τρόπος παραγωγής ψυχαγωγίας είναι κοινωνικά παρασιτικός και άχρηστος για το κεφάλαιο. παρήγαγε όμως ιδεολογία;

στο βαθμό που το trading αποτελεί ακόμα μια υποκουλτούρα, η απάντηση είναι ναι. ο υποβιβασμός των θεωριών σε κατάσταση pop συνεπάγεται την εξουδετέρωση του αμφισβητησιακού-εξεγερτικού περιεχομένου.

ο michael brake διατυπώνει δύο εξηγήσεις για τις νεανικές κουλτούρες: γενεαλογική και δομική. η πρώτη επικεντρώνει στην ηλικία ως ειδικό παράγοντα και ασχολείται με τη συνέχεια/ασυνέχεια των αξιών μεταξύ των γενεών. η εφηβεία είναι το προπαρασκευαστικό στάδιο για την ενήλικη ζωή κατά τη διάρκεια της οποίας οι υποψήφιοι προετοιμάζονται για μια θέση στο οικονομικό σύστημα. η δομική ανάλυση επικεντρώνει στη σχέση της νεολαίας με την κοινωνική τάξη, τον τρόπο παραγωγής και τις κοινωνικές σχέσεις. ο brake καταλήγει ότι η τάση δεν είναι η αποσύνθεση (να αλλάξουν την κοινωνία) αλλά η επανένταξη (re-enter).

μια νεανική υποκουλτούρα μπορεί να δώσει νόημα στη διαχείριση του ελεύθερου χρόνου, να προσδώσει ταυτότητα στο υποκείμενο και απαντήσεις σε υπαρξιακά διλήμματα. επίσης, προσφέρει μια λύση, έστω σε «μαγικό» επίπεδο, σε συγκεκριμένα δομικά προβλήματα που απορρέουν από τις εσωτερικές αντιφάσεις του συστήματος. Συνοπτικά, προσφέρει εμπειρία σε μια εναλλακτική μορφή κοινωνικής πραγματικότητας.

μέσα σε ποιο περιβάλλον αναζητά την παράλληλη εμπειρία; Η εποχή και το περιβάλλον που αναπτύχτηκε το trading (μέσα-τέλη ’80, αρχές ‘90) συμπίπτουν με την υπερίσχυση του νεοφιλελευθερισμού στην οικονομία, τον περιορισμό του κράτους, την πτώση του Τείχους, την πορεία προς ένα διεθνικό καπιταλισμό. στο εποικοδόμημα κυριαρχεί το καθεστώς εγκαθίδρυσης της μεταμοντέρνας κοινωνίας της πληροφορίας.

είναι η εποχή που περιέγραψε (και προφήτεψε) ο λυοτάρ ως το «τέλος των μεγάλων αφηγήσεων», που διέπεται από «μια ισχυρή αποξένωση της γνώσης σε σχέση με τον “ειδήμονα”». το παρακάτω απόσπασμα του λυοτάρ που γράφτηκε το 1978 είναι ενδεικτικό για τον τρόπο που αντιλαμβανόταν τις μελλοντικές τάσεις:

«η παλαιά αρχή, ότι η απόκτηση της γνώσης είναι αξεχώριστη από τη μόρφωση του πνεύματος, και μάλιστα του προσώπου, περιπίπτει και θα περιπέσει ακόμα περισσότερο σε αχρηστία».23

αυτή η συστημική πορεία προς την αποκέντρωση της γνώσης αποδέσμευσε δυνάμεις που επωφελήθηκαν για να οργανώσουν ουτοπικές νησίδες μέσα στο σύστημα. αυτό το συναντάμε σήμερα στο διαδίκτυο (μέχρι να ολοκληρωθεί η διαδικασία χειραγώγησης) σε εκείνες τις δομές που ο κυρίαρχος μηχανισμός αφορίζει ως «πειρατικές», και είναι σίγουρο ότι προϋπήρξαν στο trading ως αρχαιολογία.

ωστόσο, η ουτοπική νησίδα του trading, αν και διατράνωνε την αντιπαλότητά της σε όλες τις κυρίαρχες δομές, ιδεολογίες και θεσμούς, δεν επιχείρησε την ανασυγκρότηση της κρατικής ιδέας, ούτε την επαναφορά του «ειδήμονα». αντίθετα, επεξέτεινε στα άκρα την απορρύθμιση, λες και προσπαθούσε να δημιουργήσει τις ιδανικές συνθήκες μιας αυτορρυθμιζόμενης ανοιχτής οικονομίας: παγκόσμια, ελεύθερη, χωρίς περιορισμούς στην κυκλοφορία «οι οποίοι ανήκουν στο παρελθόν».

πριν βιαστούμε να αποκαλέσουμε το tape-trading μια συστημική μόδα ή ένα παιχνίδι (όπως η «μονόπολη») για να εξασκούνται οι νέοι στην αναπτυσσόμενη νεοφιλελεύθερη οικονομία, ας λάβουμε υπόψη δύο ιδιομορφίες του trading: την άρνηση κέρδους και το μη υπολογισμό της εργασίας στα προϊόντα. στην πρώτη περίπτωση, η απορρύθμιση χωρίς την επιδίωξη κέρδους μοιάζει με αστεία εκδοχή του νεοφιλελευθερισμού, σαν μια φάρσα που έστησαν οι μικροί για να βγάλουν τη γλώσσα στους μεγάλους. η δεύτερη ιδιομορφία μπορεί να ερμηνευτεί ως μια ανεστραμμένη εμπειρική προσπάθεια απαξίωσης του κεφαλαίου και εξοστρακισμού του από την εναλλακτική κοινωνία του trading.

σε ατομικό επίπεδο, ο μανιχαϊστικά «αντικαπιταλιστικός» χαρακτήρας ήταν ένα πρόσχημα. η φραστική, μουσική ή αισθητική ρήξη με το όποιο «σύστημα» καθόριζε την απαραίτητη αντίπαλη όχθη για να συγκροτηθεί μια ομάδα. έτσι, η κινητήρια δύναμη του trading δεν ήταν το κέρδος αλλά κάτι πιο ανθρώπινο, η ανάγκη επικοινωνίας. με τη σειρά της, η ανθρώπινη διάσταση της επικοινωνίας – που υποκαθιστούσε το κέρδος – γεννούσε και τον αληθινά «αντισυστημικό» χαρακτήρα.

το μεταμοντέρνο περιβάλλον μέσα στο οποίο αναπτύχτηκε το trading χαρακτηρίζεται από την κρίση της ανθρώπινης επικοινωνίας και κοινωνικής επαφής, γεγονός που έτυχε κριτικής από πολλές και διαφορετικές πλευρές. στη σύγχρονη κοινωνία η ανθρώπινη επαφή αποκτά έναν πανηγυρικά λυτρωτικό χαρακτήρα, όπως αποτυπώνεται

στην ταινία goonies (1985): ο νεαρός πρωταγωνιστής κατασκευάζει μια πολύπλοκη συσκευή που κάνει να ανάβουν δεκάδες πολύχρωμα λαμπάκια και να ακούγονται ζωηροί ήχοι όταν κάποιος φίλος χτυπήσει το κουδούνι της εξώπορτάς του.

κι αν το πρόβλημα της επικοινωνίας είναι κάτι που αφορά όλες τις υποκουλτούρες, στο trading εμφανίζεται η ιδιαιτερότητα της απομακρυσμένης οργάνωσης. η επικοινωνία γίνεται αποκλειστικά μέσω του ταχυδρομείου. είναι ενδεικτικό το γεγονός ότι ακόμα και συμμετέχοντες που ζούσαν στην ίδια πόλη προτιμούσαν να ανταλλάσσουν μουσικές και έντυπα ταχυδρομικά.

εδώ θα χρειαστούμε τη βοήθεια του ντελέζ. κατά τη γνώμη μου, η ανάλυση του ντελέζ[24] είναι ένα χρήσιμο εργαλείο για να εξηγήσουμε πολλές ανθρώπινες δραστηριότητες στο σύγχρονο κόσμο, ακόμα και αν αυτές φαίνονται να είναι «ανούσιες» ή «εφήμερες». η περίπλοκη εικόνα του ριζώματος ταιριάζει στην αποκεντρωμένη, πολυεπίπεδη και ρευστή σύγχρονη κοινωνική πραγματικότητα. το ρίζωμα έχει την ικανότητα να ξεσκεπάζει σημασίες και τάσεις στο εσωτερικό μιας δομής, να αποκαλύπτει ή να διαμορφώνει «πολλαπλότητες» από ετερογενή «μοναδικά» υλικά σε δυναμικές συνθέσεις. ο μη ελιτίστικος χαρακτήρας της θεωρίας του ριζώματος ανακαλύπτει μικροπολιτικές, οι οποίες, τελικά, αποδίδουν καινούργια ποιοτικά χαρακτηριστικά στην pop.[25]

η απομακρυσμένη επικοινωνία του trading είναι «απεδαφικοποιημένη» επικοινωνία και «επανεδαφικοποιημένη» σε μια πρωτότυπη τηλε-συμβίωση ατόμων. αν αποτελεί μια αλλοτριωμένη μορφή επικοινωνίας, την ίδια στιγμή είναι μια επιχείρηση διάσωσης της ουσίας της, μια αυθεντική επικοινωνία. Συμβαίνουν και τα δύο. μέσα από τα ατομικά πρότυπα και τα μεταμοντέρνα συμπτώματα άγχους και ανυπομονησίας γεννιέται η παρόρμηση για μια κοινωνία αλληλεγγύης με τους ρυθμούς και την οικουμενική έκταση του ταχυδρομείου.

η γοητεία του trading (γιατί παρόλο το περιθωριακό του χαρακτήρα υπήρξε αρκετά δημοφιλές) οφείλεται στο μετασχηματισμό της pop σε μια δραστηριότητα μεταξύ οπαδών χωρίς να την αναιρεί ή να την αντιπαρέρχεται.

σύμφωνα με τα παραπάνω, χαρακτηρίζουμε το trading ιδανικά «νομαδικό» με ντελεζικούς όρους. Μια «πολεμική μηχανή» που τέθηκε σε λειτουργία μέσα στα όρια της κυρίαρχης δομής σαν αποτέλεσμα της «αλληλεπίδρασης του κόσμου».

το πανκ ήταν η τελευταία υποκουλτούρα με την κλασική έννοια που έφερε νέα δεδομένα κυρίως στο επίπεδο της μικροπολιτικής.

«η κλασική υποκουλτούρα “πέθανε” όταν έγινε αντικείμενο κοινωνικού έλεγχου και νοσταλγίας, και όταν έγινε επιρρεπής στην εμπορευματοποίηση. οι έμποροι από καιρό κατάλαβαν ότι οι υποκουλτούρες είναι ιδανικά οχήματα για να πουλήσουν δίσκους,

αυτοκίνητα, ρούχα, καλλυντικά και ό,τι άλλο υπάρχει».26

το tapetrading, ταυτόχρονα με τη διεύρυνση και προσαρμογή των πανκ διδαγμάτων και μικροπολιτικών, εξέφρασε μια νοσταλγία για την «αυθεντική» pop. συμπερασματικά, μπορεί να εξηγηθεί: α) ως φυσική συνέχεια της πανκ υποκουλτούρας, ολοκλήρωση του αιτήματος για μια υποκουλτούρα απαλλαγμένη από την κυριαρχία των εταιριών, β) ως διττή και εκλεκτική αντίδραση στη μεταμοντέρνα κοινωνία της πληροφορίας πριν το ίντερνετ, γ) ως υπόγεια αντανάκλαση των νέων κοινωνικοπολιτικών δεδομένων, δ) ως η έσχατη μοντερνιστική εκδοχή της popculture.

μια σύντομη περίοδος ανωριμότητας μέσα στις υπό διαμόρφωση νέες συνθήκες.

(1) νομίζω ότι χρειάζεται μια επεξήγηση: ο όρος pop προκύπτει από τη σύντμηση της λέξης popular, επομένως η διεθνής έκφραση popculture μπορεί να ερμηνευτεί ως «λαϊκή κουλτούρα». είναι όμως κάτι περισσότερο. ονομάζουμε pop μια μεγάλη κατηγορία πολιτιστικών προϊόντων που επικράτησαν παντού στο δυτικό κόσμο μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, των οποίων ενώ η λαϊκή αποδοχή είναι ευρεία, δεν παράγονται από τους ίδιους τους λαούς αλλά μαζικά από βιομηχανίες. τέτοια είναι τα κόμικς, η ροκ εν ρολ μουσική, η απεικόνιση διάσημων προσώπων ανεξαρτήτως προέλευσης σε καθημερινά είδη χρήσης, η εφαρμογή των καλών τεχνών στη διακόσμηση και τη διαφήμιση. συνεπώς, η έκφραση «μαζική λαϊκή κουλτούρα» αποδίδει καλύτερα το περιεχόμενο του pop. κυρίαρχο στοιχείο είναι η έκπτωση των ιδεών και μορφών σε κάτι πιο απλό και πρακτικό. κατά τη γνώμη μου, στο σύγχρονο κόσμο ο όρος pop ξεπερνά την περιοχή των τεχνών (καλών και μη) και απλώνεται σε πολλούς τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας, μεταξύ των οποίων και η πολιτική. το υπονόησε ο αντόρνο όταν έψεξε τους εξεγερμένους φοιτητές του γαλλικού μάη ότι προτιμούν το ροκ εν ρολ από τον μπετόβεν.

(2) michael brake, comparative youth culture, the sociology of youth cultures and youth subcultures in america, britain and canada, 1985: 189.

(3) το straight edge είναι σημαντικό για τη μετάβαση του πανκ σε πιο σκληροπυρηνικές μορφές. διακήρυξε μια πρωτότυπη αντικοινωνικότητα με την αποχή από τις κατεστημένες συμπεριφορές του ροκ εν ρολ, όπως το σεξ και τα ναρκωτικά. οι minor threat τραγουδούσαν: “i don’t smoke/ i don’t drink/ i don’t fuck... out of step/ with the world”.

(4) τελικά μόνο ο john zorn ασχολήθηκε και έβγαλε έναμικρό flexi disc αυτοσχεδιάζοντας με τους napalm death.

(5) christa albrecht- crane, “style, stutter”, στοβιβλίο g. deleuze: key concepts:125.

(6) αποσπάσματα από την αγγλική έκδοση: gilles deleuze - felix guattari, a thousand plateaus, capitalism and schizophrenia, μτφ. brian massumi, university of minnesota press, 1987: 7-8.

(7) gilles deleuze - felix guattari, a thousand plateaus: 9.

(8) sutton damian, deleuze reframed. a guide for the arts student, i.b. tauris, 2008.

(9) «ο νομαδικός εμπειρισμός του ζ. ντελέζ» του παναγιώτη σωτήρη, θέσεις, τ. 82, 2003.

(10) gilles deleuze - felix guattari, a thousand plateaus: 24.

(11) paul patton, λήμμα deterritorialization+politics στο deleuze dictionary, Edinburgh university press, 2005.

(12) «η πραγματολογική προσέγγιση επεκτείνεται στο κοινωνικό μέσα από τη διάκριση ανάμεσα σε μακροπολιτική και μικροπολιτική, όπου η δεύτερη ορίζει ένα ολόκληρο φάσμα

από κλάσματα και αποσπάσματα πρακτικών σχεδόν σε ατομικό επίπεδο, χωρίς τα οποία δεν μπορούμε να έχουμε τη μακροπολιτική, την πολιτική των μεγάλων κοινωνικών συνόλων». παναγιώτη σωτήρη, «ο νομαδικός εμπειρισμός του ζ. ντελέζ», όπ.π.

(13)“uniforce #7 is out now and better than ever!! 58 jam packed pages full of gential grinding mayhem. featuring a huge interview with macabre as well a cool interviews with: master, carcass, hellbastard, deceased, sick of it all, dead horse, splatterreath, the plague, anal cunt, grave, fatal, blood, doom, disharmonic orchestra, tiamat (formerly treblinka), exmortis and xysma. also you'll find over 100 vinyl reviews and over 100 good size demo reviews. tons of cool clear photos and lots of ads and literally hundreds of bands and zine addresses. only a fool would miss this for a mere $3.00 and a 25 cent stamp… also looking for grindcore and death metal bands to feature in the next issue. to get your copy send to: mark S…” (καταχώρηση flyer σε fanzine).

(14) ο όρος “zatrudnenie” του σκλόφσκι και των ρώσων φορμαλιστών ασφαλώς και μεταφράζεται «επεξεργασία», ωστόσο πιο απλοϊκά (και «ζουμερά») θα μπορούσαμε να το μεταφράσουμε «δυσκόλεμα».

(15) το γίγνεσθαι (devenir-becoming) κατέχει κεντρική θέση στη φιλοσοφία του ντελέζ. το «να γίνεσαι» σημαίνει μια διαρκής μετατόπιση που είναι μια ριζοσπαστική θεώρηση του είναι.

(16) gilles deleuze - felix guattari, a thousand plateaus: 106.

(17) οι ντελέζ/γκουαταρί επιμένουν στη διάκριση των γλωσσικών σταθερών (σε αντιστοιχία με τις ανθρωπολογικές σταθερές) και των μεταβλητών της προφορικής ομιλίας. αντίθετα από τους υποχρεωτικούς κανόνες, οι προαιρετικοί είναι αυτοί που «αφορούν την κατασκευή μιας συνεχούς παραλλαγής».

(18) gilles deleuze-felix guattari, a thousand plateaus: 106.

(19) μια φράση του ραούλ βανεγκέμ που μ' αρέσει, από το βιβλίο τίποτα δεν είναι ιερό, όλα μπορούν να λεχθούν, εκδ. σαββάλας.

(20) michael brake: 6.

(21) «κάθε τρόπος παραγωγής παράγει αυτοφυώς αποτελέσματα απόκρυψης. η διαφορά είναι ότι στον καπιταλισμό η ταξική κυριαρχία συνδέεται ιδεολογικά με την ελευθερία του ατόμου και όχι με άλλα σχήματα νομιμοποίησης (θεία βούληση, ανωτερότητα ορισμένων κοινωνικών ομάδων). αυτό δεν αποτελεί επιλογή ορισμένων ιδεολογικών κέντρων, αλλά απόρροια της αναγκαίας μορφής εμφάνισης των δομικών χαρακτηριστικών του καπιταλισμού». «για να μετασχηματιστεί ο εργαζόμενος σε μισθωτό εργάτη πρέπει ο “κυρίαρχος” να εκτοπιστεί από το σύγχρονο συνταγματικό κράτος και οι υπήκοοι να μετασχηματιστούν σε πολίτες. ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής βασίζεται στον “ελεύθερο εργαζόμενο” και στην “ελεύθερη σύμβαση”. η ταξική ένταξη και καθήλωση επιβάλλεται, όπως επανειλημμένα τόνισε ο μαρξ, μόνο μέσα από τη “σιωπηλή βία” των κυρίαρχων οικονομικών σχέσεων». γιάννης μηλιός, δημήτρης δημούλης, γιώργος οικονομάκης: η θεωρία του μαρξ για τον καπιταλισμό: 100 και 14 αντίστοιχα.

(22) εκτός αν υποθέσουμε ότι οι συμμετέχοντες έκαναν μεγάλη κατανάλωση κασετών ή αν υπολογίσουμε τα διάφορα μικρά ποσά που δαπανούσαν για σκοπούς της μόδας.

(23) ζαν-φρανσουά λυοτάρ, η μεταμοντέρνα κατάσταση», μτφ. π. κονδύλη, εκδ. γνώση: 33.

(24) οι ντελέζ/γκουαταρί ονόμαζαν την ανάλυση τους «σχιζο-ανάλυση».

(25) έχει ενδιαφέρον η ανάλυση του david m. jones για τον pacman: ένας αδηφάγος καταναλωτής που ικανοποιείται μόνο όταν «τρώει τα φρουτάκια» και ταυτόχρονα μια απελευθέρωση σε φαντασιακό επίπεδο της γυναίκας από τον καταναγκασμό της δίαιτας (deleuze reframed, a guide for the arts student, 2008).

(26) dylan clark “the death and life of punk, the last subculture”στο βιβλίο the post-subcultures reader, berg, 2003.

- daniel plunkett

δεν είμαι σίγουρος πως πρωτόσκασε τεύχος του n d στα χέρια μου στις αρχές 90ς. νομίζω πήρα ένα δοκιμαστικά απο την ολλανδική v2 και κόλλησα τόσο πολύ που σήκωσα όσα τεύχη είχαν στο μαγαζί του οργανισμού και μετά έγραψα στο daniel για λεπτομέρειες. το θέμα είναι ότι ανακάλυψα τότε ένα απο τα φάνζιν που θα με στελναν και θα επηρέαζαν όσο τίποτα άλλο. υπήρχε το bananafish οκ δεν αντιλεγω αλλά το bananafish θα το ανακάλυπτα μεγαλύτερος στην τότε τρέλλα των τελών 90ς / αρχών 00ς με όλη τη lo-fi σκηνή, ή το force mental στην ευρώπη, το τελευταίο όμως μας άφηνε χρόνους τότε. επίσης το metro riquet της francoise duvivier θα σταματούσε και η francoise θα χανόταν απο το κύκλωμα επίσης. θα μπορούσα να συνεχίσω κι άλλο για άλλα ίσως το bad alchemy να είναι εξαίρεση που παραμένει ως σήμερα το πιο παλιό φάνζιν της ευρώπης μην πώ του πλανήτη με μια συνεχόμενη παρουσία απο τα 80ς... το n d συνδύαζε δύο κόσμους που όπως λέει κι ο minoy στο άρθρο του στο cassette mythos που παραθέτω αλλού σε αυτή την έκδοση. αυτόν του κασσετοκυκλώματος αλλά και εταιρειών, κλπ κι αυτόν της mail art. άλλοτε συναντιόνταν αυτοί οι δύο κόσμοι άλλοτε όχι. στα τελευταία του τεύχη όταν άρχισε να συνεργάζεται η ομάδα της orogenetics (mnortham, jgrznich, κ.α) τα πράγματα πήγαν πιο πολύ προς το μουσικό βέβαια.... αυτό που γούσταρα στο n d πέρα ότι το πέτυχα σχεδόν στη γαμάτη εποχή του ήταν ότι ο daniel plunkett που το έτρεχε δεν έμενε αυστηρά στο κλισέ του φάνζιν αλλά κυκλοφορούσε κασσέτες και μετέπειτα cd, έστηνε συναυλίες ή ακόμα και εκθέσεις (πιο πολύ mail art), κ.α. σκηνικό που το γούσταρα και ήθελα κάποια στιγμή να το κάνω επίσης. αυτό όμως είναι μια άλλη ιστορία. κάποια φάση στα μέσα 90ς ο daniel έστησε το πρώτο του δισκάδικο και σταμάτησε το n d ή για την ακρίβεια το παραγκώνισε για καιρό. εμφανίστηκαν 2 τεύχη στις αρχές των 00ς αλλά το φάνζιν ξανάπεσε στη λήθη καθώς ένα νέο δισκάδικο προέκυψε...
σήμερα τρέχει το δισκάδικο end of an ear στο τέξας. η παρακάτω συνέντευξη έγινε κάποια στιγμή το φθινόπωρο του ‘13... επίσης στο τέλος παραθέτω και το κείμενο του daniel για το n d που παρουσιάστηκε στο πρώτο τεύχος του electronic cottage φάνζιν του hal mcgee για το κασσετοκύκλωμα τον απρίλη του 89.

endofanear.com

η ίδια παλιά ιστορία.. πως γεννήθηκε η ιδέα του n d;

στο κολλέγιο (περίπου το 1979 / 1980) αντάλασσα αρκετά κασσέτες, κασσετογράμματα και όλα τα γνωστά πράγματα της φάσης. ενθουσιαζόμουν να γνωρίζω μέσω αλληλγοραφίας κόσμο με τα ίδια ενδιαφέροντα. επίσης μέσω του newsletter των throbbing gristle και τα διάφορα αντίγραφα με διευθύνσεις που κυκλοφορούσαν στο κύκλωμα. σιγά σιγά ανακατεύτηκα με τον κόσμο του κασσετοκυκλώματος και της mail art. και για μένα όλα αυτά ήταν ενθουσιώδη. το n d ήταν απλά ένας τρόπος για να καταγραφεί όλο αυτό ευελπιστώντας να γίνει ένα εργαλείο το οποίο θα μπορούσαν να το χρησιμοποιούν όσοι ήθελαν για να στήσουν το δίκο τους δίκτυο επαφών, κλπ.

έχει πλάκα που στην πάροδο των χρόνων το n d αναφέρεται είτε ως mail art φάνζιν απο φίλους της φάσης ή μουσικό φάνζιν απο μουσικόφιλους. τι ήταν περισσότερο για σένα; για μένα ήταν η τέλεια γέφυρα που συμπλήρωνε το κενό των 2 κυκλωμάτων...

για μένα ιδίως όταν ξεκίνησα υπήρχαν πολλές τέτοιου είδους συνυπάρξεις. μια απο τις πρώτες μου επαφές απ το κασσετοκύκλωμα ήταν ο philip johnson απο την αγγλλία. είχε συμμετάσχει με μια κασσέτα σε μια mail art έκθεση με τον τίτλο ‘yellow’. έμοιαζε ότι πολύς κόσμος ήταν ανακατεμένος και με τους δύο κόσμους. διάφορα μικρά περιοδικά σα το kryptograme και πολλά φάνζιν που στήνονταν με συμμετοχές είχαν όλου του είδους τους καλλιτένχες, μουσικούς, mail art, φανζιν, κ.α.

θα ταν μερικά χρόνια αφότου σταμάτησες όταν εκδόθηκαν 1-2 τεύχη ακόμα με τη βοήθεια της παρέας της orogenetics (mnortham, jgrzinich, κ.α.) πως ήρθε αυτή η ιδέα και ειλικρινά απο περιέργεια πως και δε τη συνέχισες; ή προτίμησες να το αποχαιρετίσεις απλά εκει΄; η orogenetics μπορεί να συνέχισε με την έκδοση του βραχύβιου foarm αλλά όλο του το στήσιμο και η σελιδοποίηση ήταν σχεδόν αντιγραφή του n d.

με ένα φίλο ξεκινήσαμε το 95 ένα δισκάδικο το 33 degrees, καθώς μεγάλωνε άρχιζε να τρώει όλο και περισσότερο απο το χρόνο μου, χρήμα και ενέργεια. έτσι απλά το σταμάτησα. άλλες εποχές, αλλά συνέχιζα να ελπίζω να το ξαναξεκινήσω αλλά πέρασαν τα χρόνια...

εκτός απο φάνζιν το n d, λειτούργησε ως εταιρεία εκδίδοντας κασσέτες, cd όπως για παράδειγμα τα πρώτα cd των pbk, vidna obmana, έστησε συναυλίες για κόσμο στο τέξας. πώς γεννιόταν αυτές οι ιδέες, απο ένα

είδος ανάγκης ή κατα τη διάρκεια της εξέλιξης του φάνζιν και αποφάσισες να τις υλοποιήσεις;

η ιδέα της εταιρείας προέκυψε καθώς έτρεχα το φάνζιν. υπήραχν καλλιτέχνες όπως οι pbk, vidna obmana, κ.α. των οποίων η δουλειά μου άρεσε και θεώρησα ότι θα ήταν ωραίο να την εκδώσω και να είναι μια προέκταση του φάνζιν κατα κάποιο τρόπο. το ίδιο έγινε και με την κασσετοσειρά του fragment απλά ένας τρόπος για να τεκμηριώσω μουσική που έβγαινε εκείνη την εποχή. απλά εύχομαι να είχα στήσει καλύτερα τη συσκευασία του fragment καθώς μοιάζουν να αυτοκαστρέφονται με την πάροδο των χρόνων.

την εποχή που σταμάτησες ξεκίνησες το δικό σου δισκάδικο στο τέξας, τώρα τρέχεις το end of an ear, μπορείς να μου δώσεις λίγες πληροφορίες γι αυτό; αλήθεια στήνεις συναυλίες στο μαγαζί ή απλά το τρέχεις;

αφότου έκλεισε το 33 degrees με το blake θέλαμε να ξεκινήσουμε κάτι στο νότιο austin. έτσι ανοίξαμε το end of an ear το 2005 και μας αρέσει να το τρέχουμε και να το βλέπουμε να μεγαλώνει. στήσαμε αρκετές συναυλίες στο μαγαζί όταν ξεκίνησε αλλά δε διοργανώνουμε αρκετές τώρα απλά σποραδικά μερικές μέσα στο κατάστημα. επίσης μια φορά το μήνα στήνουμε μια έκθεση τέχνης.

το τέξας είχε μια ζωντανή σκηνή στα 80ς και στα 90ς. θα μείνω περισσότερο επικεντρωμένος στην ομάδα της orogenetics μιλώνατς για την πειραματική σκηνή αλλά και απο τα τέλη 90ς και στα 00ς είχατε την eclipse και μια ομάδα καλλιτεχνών γύρω απο αυτή που ήταν απο το τέξας. σήμερα που τόσο η ομάδα της orogenetics απλώθηκε στον κόσμο, η eclipse έχει κάνει το λιγότερο 1-2 μετακομίσεις τριγύρω στην αμερική παίζει κάτι το ενδιαφέρον;

υπάρχει μια ζωντανή σκηνή θόρυβος, minimal ηλεκτρονικά και πολλές μικρές εταιρείες. μου αρέσουν πολλοί οι καλλιτέχνες της holodeck, που πάντοτε αλλάζει και μορφοποιείται ο ήχος της.

n d μια συνεχιζόμενη ιστορία

daniel plunkett

1989 απο το πρώτο electronic cottage (απρίλιος 1989)

το n d ξεκίνησε το μάρτιο του 1982 ως ένα μικρό τυπωμένο βιβλιαράκι σε έκδοση 100 αντιτύπων. ήταν περισσότερο ένα βιβλίο με διευθύνσεις

επικοινωνίας έχοντας μια σελίδα για διάφορους mail artists και για κόσμο του κασσετοκυκλώματος. καθώς ζούσα στο arlington, τέξας (πιεσμένο ανάμεσα στα dallas και forth worth) μου χε έρθει η ιδέα να κάνω ένα περιοδικό που θα είχε αφιερωμένη μια σελίδα σε ένα καλλιτέχνη που θα προσκαλούσα για συνέντευξη και σε καλλιτέχνες του κασσετοκυκλώματος. θα ήταν τυπωμένο σα μεγάλο βιβλίο και θα χε κι ένα φλέξι μέσα. ο τίτλος για το περιοδικό θα ήταν construct. κράτησα χρήματα, έστησα τις σελίδες του περιοδικού και όλα έμοιαζαν ότι είναι έτοιμα να λειτουργήσουν για το πρώτο τεύχος. μετακόμισα όμως το 1981 στο austin και τα χρήματα ξοδεύτηκαν στη μετακόμιση έτσι η ιδέα έμεινε στο ράφι. για να ενημερώσω όλους τους εμπλεκόμενους τι έγινε τύπωσα το n d 1. το πλάνο εκείνης της στιγμής ήταν να κάνω μια σειρά με βιβλιαράκια που εκτός απο τις τυπωμένες σελίδες τους θα υπήρχαν και διάφορες διευθύνσεις επικοινωνίας. στο τέλος του 1982 μετακόμισε μαζί μου ο kurt kren. είχα ξεκινήσει μια συνέντευξη μαζί του δι' αλληλογραφίας για το construct. κατά τη διάρκεια της διαμονής του μαζί μου είχαμε την ευκαιρία να περάσουμε αρκετό χρόνο συζητώντας και ήθελα να κάνω μια πιο αναλυτική συνέντευξη μαζί του. έχοντας ως πυρήνα αυτή τη συνέντευξη κυκλοφόρησα το n d 2 σε μία έκδοση 250 αντιτύπων. μέσα στο τεύχος υπήρχε και μια αναφορά σε δράση του guy blues που μου είχαν στείλει με αλληλογραφία καθώς και άλλα πράγματα που είχαν έρθει μέσω αλληλογραφίας καθώς και διάφορα άλλα υπολείματα απο την εποχή του construct που δεν επρόκειτο να κυκλοφορήσει ποτέ. το n d 2 κυκλοφόρησε το 1983.

κάνοντας τα n d1 και 2 ήρθα σ' επαφή με περισσότερο κόσμο κι επίσης τότε ήμουν πάρα πολύ επηρεασμένος απο τον david minshall και τη δουλειά που έκανε με το περιοδικό του το grok. μέσω του kurt kren ήρθα σ' επαφή με τον paul mccarthy και έκανα μια συνέντευξη μέσω αλληλογραφίας μαζί του. ο david minshall επίσης μου έστειλε μια κριτική παράστασης του paul mccarthy στην αγγλία. το n d 3 κυκλοφόρησε τον ιούνιο του 1984. επίσης χάρη στον kurt kren επικοινώνησα με τον gunter brus που αποτέλεσε το λόγο για ένα ακόμα τεύχος του n d. το n d 4 κυκλοφόρησε τον ιανουάριο του 1985 περιλαμβάνοντας μια συνέντευξη του gunter brus και πληροφορίες για τους die form, media space και άλλο κόσμο με τον οποίο είχα έρθει σε επαφή. το n d 3 ήταν έκδοση 400 αντιτύπων και το n d 4 500.

καθώς έστηνα τα n d 3 και 4 συνέχιζε να μεγαλώνει η λίστα των επαφών μου και οι γνωριμίες με νέο κόσμο μέσω αλληλογραφίας. ο al ackerman με έφερε σε επαφή με τον andre stitt βοηθώντας με να στήσω τον πυρήνα του n d 5. επίσης συμπεριέλαβα μια ακόμα συνέντευξη με τον kurt kren που έκανε μαζί του ο paul mccarthy όταν ο kren έμενε στο san francisco. το n d 5 βγήκε τον οκτώβριο του 1985 σε μια έκδοση 500 αντιτύπων. ένα ειδικό ένθετο για τη δουλειά του andre stitt τυπώθηκε επίσης και συνόδευε το τεύχος. απο όλα τα τεύχη που έχω κυκλοφορήσει ως τώρα το n d 5 ήταν

η μεγαλύτερη απογοήτευση. η εκτύπωση ήταν σκατά και άρχισα να ψάχνω καλύτερους τρόπους εκτύπωσης. μέχρι το n d 6 το n d έβγαινε φωτοτυπία και χρησιμοποιούσα μια φτηνή γραφομηχανή να το γράφω. λίγο αργότερα το 1986 κυκλοφόρσα το n d 6 που περιείχε μια συνέντευξη του nicolas collins και μια ακόμα με τον carl howard. τα artitude / audiofile και το n d αντάλλαξαν συνεντεύξεις μεταξύ τους. εκείνη την εποχή περίπου αποφάσισα ότι ήταν καιρός να κάνω ένα τεύχος σε κασσέτα. έτσι έστειλα προσκλήσεις, στήθηκαν οι συμμετοχές που ήρθαν και έτσι βήκε το n d 7. ήθελα περισσότερο να είναι πάνω κάτω ένα περιοδικό αλλά σε κασσέτα με συνεντεύξεις και πληροφορίες. αλλά μετά αποφάσισα να προχωρήσω και να το κάνω περισσότερο ως συλλογή. ήμουν πολύ χαρούμενος με τον τρόπο που βγήκε και την ποικιλία του υλικού που περιείχε καθώς είχε δουλειές όχι μόνο απο κόσμο του κασσετοκυκλώματος αλλά και απο mail artists και άλλους καλλιτέχνες με τους οποίους βρισκόμουν σε επαφή.
το n d 7 βγήκε το 1986. εκείνη την εποχή τα a/a και n d συμφώνησαν να βγάλουν μια κασσέτα παρέα. η μία πλευρά του a/a και η άλλη του n d. η κασσέτα κυκλοφόρησε το 1987.
το n d 8 βγήκε το 1987 και είχε συνεντεύξεις με τον john duncan και ήταν offset εκτύπωση. υπήρχε επίσης μια συνέντευξη με τους controlled bleeding, f/i, sound of pig, big city orchestra. έβγαλα μόνο 400 αντίτυπα και εξαντλήθηκε γρήγορα. εκείνη τη χρονιά γνώρισα φανταστικό κόσμο μέσω αλληλογραφίας και ενθουσιάστηκα με δουλειά που έβλεπα να μου έρχεται απο το ανατολικό μπλόκ. ταξίδεψα στο san francisco όπου ο das των bco με γνώρισε με τους naul humon και brook hinton. έτσι το 1987 κυκλοφόρησα το n d 9 που περιείχε συνεντεύξεις με τους andrei tisma, brook hinton, ivan sladek και αρκετούς άλλους. το n d 10 βγήκε το 1988 και περιείχε μια εκτενέστατη συνέντευξη με τον shaun caton που έκανε το andre stitt. επίσης περιείχε συνεντεύξεις που είχα κάνει μέσω αλληλογραφίας με τους john held, ruggero maggi, philip johnson και τους hafler trio. υπήρχε επίσης μια συνέντευξη της julie finn με τους coup de grace. το n d 9 ήταν έκδοση 600 αντιτύπων και το 10 750.
κάθε τεύχος του n d με βοηθούσε να εξελίξω τον τρόπο που ήταν στημένο αλλά και να διευρύνω τον κύκλο των επαφών μου. το νοέμβριο του 1988 ταξίδεψα στην ευρώπη και επισκέφθηκα κόσμο σε αγγλία, βερολίνο, πράγα και βουδαπέστη, ταξίδι η αντανάκλαση του οποίου θα φανεί στο n d 12. υπάρχει επίσης το n d 11 που ξεκίνησε περίπου όταν δούλευα για το n d 9. έστειλα προσκλήσεις για βίντεο. τον οκτώβρη εκείνης της χρονιάς συμπλήρωσα τις συμμετοχές με περίπου 27 βίντεο που μου έστειλαν και που θα περιλαμβάνονται σε ένα ειδικό βίντεο τεύχος του n d (n d 11) που εύχομαι να κυκλοφορήσει το 1989. κάνοντας το n d είχα την τύχη να μου σταλεί μια μεγάλη ποικιλία μουσικών σε κασσέτες που περιλαμβάνεις απίστευτες δουλειές. ήθελα να κάνω κάτι περισσότερο απο το να κάνω συνεντεύξεις με καλλιτένχες του κασσετοκυκλώματος. έτσι ξεκίνησα να δουλεύω ένα άλλο αντικείμενο το fragment. το fragment

θα είναι μια σειρά με κασσέτες / βιβλιαράκια που θα περιλαμβάνουν δύο κασσετοκαλλιτένχες κάθε φορά. το fragment 1 κυκλοφόρησε το δεκέμβρη του 1988 περιλαμβάνοντας δουλειές των jeff greinke και pierre perret. εύχομαι αυτή η σειρά να δώσει μια λίγη περισσότερη προσοχή σε κόσμο του κασσετοκυκλώματος και κατά κάποιο τρόπο να σπάσει λίγο τα όρια του κυκλώματος και να ακουστεί και απο διαφορετικό κόσμο.
η μεγαλύτερη απόλαυση του να κάνω το n d είναι ότι βρίσκω νέες επαφές και συναντώ ανθρώπους που κάνουν φανταστική δουλειά. με το n d ελπίζω να μπορέσω να παρουσιάσω ένα ντοκουμέντο αυτής της δουλειάς και παράλληλα να δώσω σε άλλους τη δυνατότητα να επικοινωνήσουν με αυτούς τους ανθρώπους. τα κυκλώματα των ανθρώπων που κάνουν ανεξάρτητη δουλειά είναι σημαντικά είτε αυτό είναι mail art, κασσέτες ή δράσεις. σε αυτά τα έξι περίπου περίεργα χρόνια που κάνω αυτό γνώρισα αρκετούς ωραίους τύπους με ποικιλιά ιδεών και προθέσεων. κάνοντας το n d είναι ένας τρόπος για μένα να εξερευνήσω περισσότερο το κύκλωμα και ελπίζω να γίνει και ένα χρήσιμο εργαλείο για άλλους. το n d μεγάλωσε αρκετά στην πάροδο των χρόνων και μου αρέσει ο τρόπος που έγινε αυτό. θέλω να συνεχίσει το ενδιαφέρον μου για όλα αυτά. δε βλέπω το n d ως επιχείρηση αλλά ως ένα είδος αναζήτησης. ήμουν πολύ τυχερός να βρώ κόσμο πμε τους οποίους μοιραζόμαστε τα ίδια πάθη. αισθάνομαι ότι θα συνεχίσω το n d όσο μπορώ καθώς είναι ένα εργαλείο για τον εαυτό μου ιγα να συναντώ κόσμο και καλλιτέχνες. υπάρχουν αρκετές φωνές εκεί έξω που πρέπει να μιλήσουν. δεν είμαι ο τύπος ανθρώπου που θα ζωγραφίσει με λέξεις όλη αυτή τη δραστηριότητα που λαμβάνει χώρα εκεί έξω. αυτό που μπορώ να προσφέρω είναι ο δημόσιος χώρος που παρουσιάζονται διάλογοι. υπάρχει μια συνεχιζόμενη ιστορία και ελπίζω να συνεχίσω να προβάλω τα ντοκουμέντα της. η επικοινωνία και η ανταλλαγή με άλλους καλλιτέχνες είναι πολύ υγιεινή και οδηγεί σε μιά πιο δημοκρατική μορφή τέχνης.

- ακολουθεί κατάλογος με τα τεύχη του n d και των περιεχομένων τους -

N D 1

κυκλοφόρησε το 1982. ένα φυλλάδιο με διευθύνσεις επικοινωνίας κόσμου απο το κασσετοκύκλωμα και το χώρο της mail art.

N D 2

κυκλοφόρησε το 1983. είχε συνέντευξη με τον kurt kren φιλμογράφων των βιενέζων aktionιστών που ζούσε στο ώστιν εκείνη την εποχή, ούγγρικη mail art και συνέντευξη με το βέλγο καλλιτέχνη guy bleus.

N D 3

κυκλοφόρησε το 1983. με συνεντεύξεις των die form, paul mccarthy και

stan brakhage.

N D 4

κυκλοφόρησε το 1984. gunter brus, media space (αυστραλία), die form

N D 5

κυκλοφόρησε το 1985. συνεντεύξεις με το βοριοιρλανδό performer, andre stitt, produktion (paul hurst), die ind καθώς και μία συνομιλία των paul mccarthy με τον kurt kren.

N D 6

κυκλοφόρησε το 1986. nicolas και A/a (carl howard)

N D 7

κυκλοφόρησε το 1986. τεύχος που κυκλοφόρησε ως κασσέτα ήχο με πάνω απο 30 συμμετέχοντες.

N D 8

κυκλοφόρησε το 1986. controlled bleeding, F/i, big city orchestra, history of unheard music, john duncan, al margolis, stride.

N D 9

κυκλοφόρησε το 1987. lon spiegelman, autopsia, nenad bogdanovic, ivan sladek, andrej tisma, rhythm & noise, brook hinton, pierre perret, shozo shimamoto, ryosuke cohen.

N D 10

κυκλοφόρησε το 1988. shaun caton, john held jr, ruggero maggi, the hafler trio, philip johnson, insane music.

N D 11

κυκλοφόρησε το 1990. τεύχος που κυκλοφόρησε σε βιντεοκασσέτα με δουλειές 30 καλλιτεχνών. ron rice, byron black, andre stitt, the haters, illusion of safety, leah singer, buz blurr, stan brakhage, john held jr, ruggero maggi, κ.α.

N D 12

κυκλοφόρησε το 1989. jorg thomasius, nature and organisation, alastair maclennan, onnyx, v2 organisation

N D 13

κυκλοφόρησε το 1990. metro riquet zine (francoise duvivier), anne gillis, la sonorite jaune, vox populi, the haters, dobrica kamperlic, monochrome

blue.

N D 14

κυκλοφόρησε το 1991. carolee schneemann, lloyd dunn (tape beatles), ilmar kruusamae, byron black, ken montgomery, ο yuki conjugate, κ.α.

N D 15

κυκλοφόρησε το 1991. zoviet france, asmus tiechens, thu 20, al ackermann, justine, jorge munnshe, κ.α.

N D 16

κυκλοφόρησε το 1992. charles hayward, kadmon, amy denio, azalia snail, crackerjack kid, john watermann, crash worship, andrzej dudek durer, αφιέρωμα στη νοτιοαφρικάνικη mail art, κ.α.

N D 17

κυκλοφόρησε το 1993. left hand right hand, co caspar, serge segay, victor lois, crawling with tarts, das synthetische mischgewebe, jim o' rourke, rod summers (vec audio collection) καθώς και κείμενα σχετικά με προβλήματα του ταχυδρομικού κυκλώματος (mail art, κ.α.) στην τότε δοκιμαζόμενη (νυν διαλυμένη) γιουγκοσλαβία.

N D 18

κυκλοφόρησε το 1994. chris & cosey, phauss, francisco lopez, thomas dimuzio, de fabriek, bill gaglione, dog faced hermans, james cobb, αφιέρωμα στη γερμανική εταιρεία selektion και συζητήσεις με τα μέλη της achim wollscheid, ral wehowsky, bernard guenter, και συνέντευξη με τους εγκέφαλους πίσω απο την εταιρεία nonsequitur.

N D 19

κυκλοφόρησε το 1995. amm, ellen fullman, christoph heemann, robert rich, jeff greinke, ashley parker owens, anna homler, κ.α.

N D 20

το διπλό τεύχος. hal rammel, nocturnal emissions, cranioclast, organum, andrew chalk, diffusion i media, stuart brisley, suzanne lewis, κ.α.

- minoy

το παρακάτω κείμενο του minoy (1951 - 2010) είναι παρμένο απο το βιβλίο cassette mythos του robin james που εκδώθηκε στις αρχές των 90ς. (bookstore.autonomedia.org)

mail art και mail music (μια προσωπική άποψη)

δεν υπήρχε αλληλογραφία σήμερα. δεν υπήρχε αλληλογραφία σήμερα! ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΗΜΕΡΑ! δεν είναι αυτό το χειρότερο συναίσθημα στον κόσμο; δεν υπήρχε αλληλογραφία σήμερα. πως τολμάς να με κάνεις να ενδιαφερθώ! πως τολμάς να ενθαρρύνεις τις προσδοκίες μου! πως τολμάς να εισχωρείς στη ζωή μου! σε παρακαλώ έλα στη ζωή μου. σε παρακαλώ στείλε μου αλληλογραφία. δεν υπήρχε αλληλογραφία σήμερα. γιατί το ταχυδρομείο κρατάει την αλληλογραφία μου; πρέπει να έκανα κάτι κακό. άντε γαμηθείτε! μείνετε έξω απο τη ζωή μου! γάμα τον ταχυδρόμο! πως τόλμησε να έρθει τόσο αργά και να μην αφήσει τίποτα στο κουτί της αλληλογραφίας. ξέρω ότι είναι άδειο. πάντοτε σε σκέφτομαι! πάντοτε σε σκέφτομαι...

ήταν περίπου 1980 και ετοιμαζόμουν για κάτι καινούργιο να ξεκινήσω τη δεκαετία. διάλεξα ένα νέο όνομα : minoy. έριχνα ταχύτητες στις δραστηριότητες μου, ζωγραφική και γύρισμα με super 8 μετά απο σχεδόν 15 χρόνια. έμοιαζε να είχα φτάσει σε ένα αδιέξοδο. δεν υπήρχε πρόοδος.

τότε έπεσε στα χέρια μου ένα τεύχος του artweek και είδα μια αγγελία για μια mail art έκθεση. ανοιχτό θέμα, όλα τα μέσα, καθόλου αμοιβή, θα εκτεθούν όλα τα έργα, καμμιά επιστροφή έργου, κατάλογος θα σταλέι σε όλους. τι είναι αυτό; καμμιά απόρριψη! θα ναι κανα ανέκδοτο. δεν είχα τίποτα να χάσω έτσι έστειλα μια ζωγραφιά σε μία κάρτα και σχεδόν μετά απο λίγο το ξέχασα. λίγο καιρό αργότερα μου ρθε μια φωτοτυπημένη λίστα με τους συμμετέχοντες στην έκθεση και μερικά παραδείγματα απο την δουλειά που είχε σταλεί. αλλά υπήρχε κάτι διαφορετικό εδώ. υπήρχαν και διευθύνσεις μαζί με τα ονόματα των συμμετεχόντων. ήταν μια διεθνής λίστα. ποιοί ήταν αυτοί οι άνθρωποι; είδα περισσότερες αγγελίες έτσι συμμετείχα σε περισσότερες mail art εκθέσεις. άρχισα να παρατηρώ ότι κάποια ονόματα εμφανίζονταν και ξαναεμφανίζονταν

στις εκθέσεις. άρχισα να στέλνω mail art (κάρτες, φωτοτυπίες, σχέδια, φωτογραφίες, ποιήματα, κλπ) σε κάποιους απο αυτούς τους ανθρώπους δίχως να ξέρω τι να περιμένω. σε λίγο καιρό το κουτί της αλληλογραφίας μου ήταν τιγκαρισμένο απο απαντήσεις κάθε είδος και μεγέθους. άρχισα να παραλαμβάνω λίστες επαφών, προσκλήσεις για περισσότερες mail art εκθέσεις και ιδέες ακόμα και γράμματα απο ανθρώπους στους οποίους δεν είχα γράψει. ήμουν ενθουσιασμένος. είχα κολλήσει με τη φάση. καθώς η ανταλλαγή τέχνης και ιδεών συνεχιζόταν άρχισα να κάνω φίλους με άλλους mail art καλλιτέχνες και να μαθαίνω περισσότερα για το 'αιώνιο κύκλωμα'. πως το χα χάσει όλο αυτό το σκηνικό τόσο καιρό; η mail art υπήρχε ζωντανή εδώ και σχεδόν τριάντα χρόνια! στην αρχή ένοιωσα εξαπατημένος και ότι μ' είχαν αφήσει στην απέξω. αλλά σύντομα ήμουν τόσο απασχολημένος με τη φάση για να το σκεφτώ αυτό. ήμουν ξαφνικά σ' επαφή μ' ολόκληρο τον κόσμο! όλες οι πόρτες ήταν ανοικτές για εμένα, το μόνο που είχα να κάνω ήταν να τις χτυπήσω.

οι επικοινωνίες και οι επαφές έγιναν πιο προσωπικές, με μεγαλύτερα γράμματα, τηλεφωνικές επικοινωνίες, audio γράμματα σε κασσέτες ακόμα και βιντεοκασσέτες λίγο αργότερα. άρχισα να επισκέπτομαι και διάφορες mail art εκθέσεις και άρχισα να γνωρίζω άλλους mail art καλλιτέχνες. ξεκίνησα να συνδράμω με κείμενα και έργα σε mail art φάνζιν και εκδόσεις όπως τα thermos, photostatic, nd, arte postale, commonpress, velocity (μετέπειτα estudio), isca quarterly, level, japan, au και newark press ανάμεσα σε πολλά άλλα. μερικά εξαντλούνταν μόνο σε ένα τεύχος, μερικά κρατούσαν για χρόνια άλλα εξακολουθούν να εκδίδονται. άνθρωποι πηγαίναν κι έρχονταν, άλλοι στα πεταχτά, για άλλους τέλειωνε η φάση, άλλοι ξαναγύριζαν αλλά το κύκλωμα παρέμενε πάντοτε εκεί.

το 1982 είχα ήδη χωθεί βαθιά με τις 'σπιτικές' ηχογραφήσεις ηλεκτρονικής μουσικής σε κασσέτες. κέρδισα το πρώτο βραβείο σ' ένα διαγωνισμό που έκανε το kcrw στη σάντα μόνικα. μου πήραν συνέντευξη για τη ραδιοφωνική εκπομπή και παίξαν την κασσέτα μου. αυτό ήταν το δραματικό ξεκίνημα μιας μανιώδους ενασχόλησης με τις κασσέτες που κρατά ως σήμερα. βουλιάζοντας όλο και περισσότερο στη mail art ανακάλυψα κι άλλους καλλιτέχνες που δουλεύαν με ήχο έτσι ξεκινήσαμε να ανταλάσσουμε κασσέτες. το όνομα μου φιγουράρισε σε λίστες ανταλλαγών και ανάλυψα ολόκληρο το κασσετοκύκλωμα που ήταν εφάμιλλο του mail art κυκλώματος. διάβαζα το op και πρόσεξα ότι έγραφαν συχνά κριτικές για ανεξάρτητες κασσετοπαραγωγές. μου έσκασε η φλασιά ότι ο καθένας μπορεί να στείλει μια κασσέτα και να γράψουν μια κριτική. τελικά στο τελευταίο τεύχος του op (1984) θα έγραφαν κριτική για μια κασσέτα μου (a place of shades) θα έπαιρνε μια διθυραμβική κριτική. είδα τα πράγματα να εκρήγνυται έκτοτε. όταν έκλεισε το op δύο νέα περιοδικά συνέχισαν την παράδοση το option και το sound choice εξακολουθώντας να καλύπτουν την κασσετοκουλτούρα.

κυκλοφόρησα μερικές κασσέτες για μια εποχή, ξεκινώντας τη δική μου κασσετοεταιρεία τη minoy cassetteworks. άρχισα να συμμετέχω σε συλλογές και να κάνω συνεργασίες μέσω αλληλγοραφίας εξ ου και το

όνομα mail music. o dk απο τον καναδά, οι john hudak, richard franecki, al margolis, zan hoffmann, deaf lions κι o das ήταν ανάμεσα στις πρώτες επαφές. o zan ήταν το πρώτο άτομο που συνεργαστηκά και που ως σήμερα έχουμε κυκλοφορήσει πάνω απο 50 κασσέτες ως minoyzannoy.

στέλνω συχνά κασσέτες σε εκθέσεις mail art και γίνονται δεκτές με ενθουσιασμό. υπάρχει επίσης μια τάση ανάμεσα στην ηχητική καταγραφή των mail art εκθέσεων σε αντίθεση με την παραδοσιακή οπτική απεικόνιση. ενώ υπάρχουν καλλιτέχνες που ασχολούνται τόσο με τη mail art όσο και με τη mail music τα δύο κυκλώματα παραμένουν σε μεγάλο βαθμό διαχωρισμένα μεταξύ τους. πολλοί καλλιτέχνες της mail art δεν έχουν ιδέα για το πόσο πολύ έχει αναπτυχθεί η κασσετοκουλτούρα στα 80ς. πολλοί άνθρωποι που δουλεύουν με κασσέτες είναι αδαείς όσον αφορά την ύπαρξη ενός παράλληλου κυκλώματος mail art καλλιτεχνών. περίμενα αυτές τις δύο αρχές να έρθουν πιο κοντά σε επαφή στα 80ς αλλά δεν πραγματοποιήθηκε. πιστεύω ότι έζησα τις καλύτερες φάσεις των δύο κυκλωμάτων και αδημονώ να σπάσω τα σύνορα των δυό κυκλωμάτων. αν κατάφερε να πέσει το τείχος του βερολίνου τότε τα 90ς μπορούν να προσφέρουν μια ατμόσφαιρα πολιτιστικής συνεργασίας ικανή για την έκρηξη της σύνθεσης των μέσων.

- ηρακλής ρενιέρης

δε θυμάμαι πως γνωριστήκαμε με τον ηρακλή. κάποια στιγμή το 90 ή το 91. είχα αγοράσει το τελευταίο τεύχος του κτήνους απο το solaris αλλά δε θυμάμαι πως ήρθα σ' επαφή για να γνωριστούμε.
απλά το κτήνος μου έκανε εντύπωση γιατί ήταν το φάνζιν που θα λεγες ότι έχει σχέση με αυτό που λές industrial κουλτούρα και όλα τα παρακλάδια της, τρέλλα με το ballard, τρελλά αφιερώματα, κλπ. θα βγαζε λίγο καιρό μετά όχι μόνο φάνζιν αφιερωμένο στο ballard με κείμενο του αλλά και καταπληκτικό φωτοκολλάζ φανζινακι 'η κατάσταση των εμμονών μας'. η παρακάτω συνέντευξη έγινε κάποια στιγμή τον οκτώβρη του 91 στο παλιό σπίτι των γονιών μου στην καλλιθέα, ηχογραφημένη σε ένα κασσετόφωνο και ένα μέρος της μετεφρασμένο μπήκε στο 3ο και ακυκλοφόρητο τεύχος του genital grinder. η παρακάτω πλήρης απομαγνητοφώνηση (γιατί δεν έβρισκα τα τότε απομαγνητοφωνημένα κείμενα) έγινε κάποια στιγμή τον απρίλιο του '13.... το νέο τεύχος του κτήνους που αναφέρεται δε βγήκε ποτέ (οκ ούτε άλλωστε κυκλοφόρησε και ποτέ το genital grinder). ο ηρακλής ανακατεύτηκε τόσο με μεταφράσεις (βλ. ο ωκεανός του ήχου του toop που βγήκε στο οξύ ή η έκθεση ωμοτήτων του ballard στην απόπειρα) και με djing στην πορεία....

[06/14] η πλάκα είναι ότι η αρχική ιδέα ήταν να κρατήσω τη συνέντευξη του 91 του ηρακλή και εν μέρει για τα 90ς να την 'εδενα' κατα κάποιο τρόπο με τη συνέντευξη του χρήστου για το overdub. με ποια λογική; απο τη σκοπιά ότι η κουβέντα με τον ηρακλή γίνεται κυριολεκτικά σε ένα μεταίχμιο. απο τη μία τα 80ς έχουν φύγει και έχουμε μπεί στα 90ς, αρκετά απο τα φάνζιν των 80ς και κόσμος εκείνης της δεκαετίας χάνεται και η κουβέντα αυτή γίνεται ακριβώς πάνω σε αυτή την καμπή. το overdub απο τη μεριά του είναι απο τις λίγες προσπάθειες που έμειναν κοντά στην παράδοση των φάνζιν χωρίς να φλερτάρουν (όπως άλλες εκδόσεις των 90ς) με μια μεσοβέζικη κατάσταση δηλαδή κάτι μεταξύ περιοδικού ή κάτι μεταξύ φάνζιν... τελικά δεν κρατήθηκα και πρόσθεσα μια ακόμα μικρότερη αυτή τη φορά κουβέντα με τον ηρακλή που έγινε το μαϊο του 14... η αυτοβιογραφία του κτήνους είναι κλεμμένη απο το φάνζιν fangazine.

[οκτώβριος 1991)
καταρχήν να ξεκινήσουμε με μια βιογραφία του κτήνους και γιατί αποφάσισες να ασχοληθείς με περισσότερο υπόγεια κυκλώματα

διάβαζα απο πιτσιρικάς βασικά ήταν δύο πράγματα το θετικό της φάσης οτί ήθελα να έχω το δικό μου χώρο να λεώ τα δικα μου πράγματα γενικά όταν κάναμε συζητήσεις με φίλους λέγαμε είδες τι έγραψε ο ένας, ο άλλος, είμασταν όλοι στο λούκι, ακούγαμε μουσική, πηγαίναμε σε συναυλίες, βλέπαμε συνεχώς κινηματογράφο, ξενυχτούσαμε, έχει τύχει φάση να έχω να κοιμηθώ 3 μέρες σερί γιατί είχε τύχει για παράδειγμα να πηγαίνουμε απο το ένα σπίτι στο άλλο να ακούσουμε μουσική, τέτοια πράγματα. συζητούσαμε, βλέπαμε τι γίνεται. υπήρχανε βέβαια περιοδικά που καλύπτανε τις διάφορες ιστορίες αλλά εντάξει δεν είχαν και ιδιαίτερο ενδιαφέρον. απλα τους έπεφτε κάτι και το καλύπτανε. ήταν ένα ακαθόριστο πράγμα, ήταν ας πούμε το 'ποπ & ροκ' που είχε χεβυμεταλλάδες, είχε παλιοροκάδες, πανκ. όλο αυτό όμως σε τι φάση; σε φάση αφού υπάρχει ας το έχουμε κι αυτό. εγώ άρχισα να διαβάζω πολλά περιοδικά απ' έξω ήδη απο το 81, ήξερα ας πούμε πάνκηδες που ταξιδεύαν γενικά και είχαν αλληλογραφίες, κι έβλεπα οτι υπήρχαν περιοδικά που ήταν αφιερωμένα μόνο σ' ένα πράγμα. ήταν άλλα μόνο πανκ, ήταν άλλα πιο 'καλλιτεχνικά' γράφαν ας πούμε για θέατρο, είχαν κολλάζ τέτοια πράγματα. μετά έτυχε να βλέπεις ότι άλλος έγραφε αλλά δεν είχε λεφτά να βγάλει βιβλίο, άλλος έκανε σκίτσα, ή παίζαν σε γκρούπ κι έκαναν κι άλλα πράγματα. έτσι σκέφτηκα να το κάνω, στην αρχή τελείως για πλάκα. διάβαζα να δώσω πανελλαδικές, κι ένα βράδυ μου καρφώθηκε η ιδέα, τα παράτησα όλα κι άρχισα να ξεφυλλίζω βιβλία, περιοδικά κι έτσι βγήκε το πρώτο. εκείνο τον καιρό τι άλλο είχε βγεί, είχε βγεί το rollin under αλλά όχι σαν περιοδικό είχε βγεί σα φυλλάδιο που σου έδινε κασσέτες, το β-23 θυμάμαι και θυμάμαι πολυ καλά τις σκιές, οι οποίες ήταν άλλο πράγμα, κι αυτό ένας το έκανε, δηλαδή μόνος του τα κείμενα, μόνος του έτρεχε στα φωτοτυπάδικα, τα κολλούσε, έτρεχε στα βιβλιοπωλεία. εντάξει τα βιβλιοπωλεία εκείνο τον καιρό ήταν πιο ανοικτά ιδίως σε όλη τη φάση του κέντρου. τ' άφηνες παρακατηθήκη, πούλαγε, σου δινε τα λεφτά.
το πρώτο τεύχος βγήκε σε 100 κομμάτια. είχαν προηγηθεί παλιότερα διάφορα μικρά φανζινάκια που δίναμε για πλάκα στους φίλους μας δηλαδή σε 10-15 κομμάτια. μετά άρχισα να βλέπω ότι η ιστορία τραβάει. ήταν κι ο κόσμος πιο ανοικτός απο την άποψη ότι έψαχνε απο μόνος του ενώ σήμερα δε χρειάζεται να ψάξει, υπάρχουν ας πούμε ένα κάρο δισκάδικα μπορείς να βρείς τους δίσκους σου, υπάρχουν βιβλιοπωλεία, έχουν γίνει όλα αυτά ένα μεγάλο παζάρι. ενώ τότε έψαχνες να βρείς άκρες, έψαχνες να βρείς άκρες έξω, ή κανένα φίλο που ταξίδευε και ήσουνα έτσι, έκανα 2-3 τεύχη και μετά άρχισα να πορώνομαι να μπαίνω πιο πολύ και πιο σκληρά στο σκηνικό με αποτέλεσμα το #8 το 86. μετά πήγα στρατό και είχα 1000000 πράγματα να σκέφτομαι για το στρατό, ένα κάρο πράγματα

Το κτήνος αυτοβιογραφείται...

Το Κτήνος ξεκίνησε σαν φανζίν τον Μάϊο του 1985 με ένα 16 σέλιδο σε 100 κομμάτια που περιέίχε θέματα για τους AMON DUUL, τον R.R.HEARSE, τους EIN.NEUBAUTEN και την R.A.F. Ήταν ένα πείραμα σε ένα χώρο που δεν είχε την σημερινή άνθηση, το οποίο πέτυχε με αποτέλεσμα το 2ο τεύχος να βγεί σε 150 κομμάτια και να συμπεριλαμβάνει ένα μεγάλο αφιέρωμα στους SPK σαν αντιψυχιατρική ομάδα αλλά και σαν την γνωστή μπάντα διάφορα κολλάζ και μια συνεργασία από την ομάδα Ροζ Τρίγωνα Το 3ο τεύχος περιείχε γραφτά από διάφορους συνεργάτες του Κτήνους, ένα αφιέρωμα στο σχετικά άγνωστο γαλλικό γκρούπ των NORMA LOY και μια μεγάλη αφίσσα για διαφήμιση του LP:REPULSION των REHEARSED DREAMS. Στο 4ο τεύχος υπήρχαν άρθρα για τους CHRISTIAN DEATH, ένα μεγάλο αφιέρωμα στην COME ORGANIZATION(WHITEHOUSE, COME κλπ), μια αναφορά στην Καρκαλού του Σταύρου Τορνέ και γραφτά των Φραντς Κάφκα και R.R.HEARSE. Στο 5ο τεύχος έχει αρχίσει να φαίνεται κάπως η κατεύθυνση που θα πάρει γαι τα επόμενα τεύχη το Κτήνος. Τα τεύχη έχουν γίνει πιό προσεγμένα με περισσότερα κολλάζ, και ανάμεσα στα θέματα φιγουράρουν μερικοί γνωστοί συνεργάτες του αλλά και αναφορές στους Αυστραλούς DEPRESSION καθώς και σε άλλα πανκ γκρούπς. Το 6ο τεύχος αν και βγήκε λίγο βιαστικά και με οικονομικά προβλήματα(λόγω άσωτης ζωής του άπληστου εκδότη του) είχε μερικά από τα πιό καλά θέματα της ιστορίας του. Ένα ανέκδοτο κομμάτι των TUXEDOMOON, ένα αρκετά προκλητικό γραπτό του DAVID TIBET των 93 CURRENT 93, καθώς και αναφορές στους VIRGIN PRUNES και τον R.R.HEARSE μαρτυρούσαν σίγουρα κάτι το ελπιδοφόρο. Αυτό λοιπόν ήρθε με το 7ο τεύχος που βγήκε σε 200 κομμάτια. Ένα γραφτό του ANDY PALMER των CRASS, ποιήματα μια συνε ργασία των Ελλήνων DREAD OF CONVICTION, δύο γραφτά του MICHAEL GIRA των SWANS μια αναφορά στο Μέτωπο Απελευθέρωσης των Ζώων και μια λίστα με τις προτιμήσεις του Κτήνους για το 1987 ήταν τα πράγματα που παρουσίαζαν κάποιο ενδιαφέρον...

Εκείνα λοιπόν τα χρόνια η τιμωρία αν δεν πέρναγες ούτε με την δεύτερη τις Πανελλαδικές, ήταν 21 μήνες παραθερισμού σε κάποιο ακριτικό νησί με σχεδόν όλα τα έξοδα πληρωμένα. Λόγω ανυπαρξίας μέσου δεν γινόταν να την γλιτώσει και το Κ Κτήνος. Κούρεψε το κεφάλι του μάζεψε τα ξυριστικά του και δύο βιβλία και πήρε τον δρόμο για να προσφέρει κι αυτός κοινωνικό έργο. Πρόλαβε όμως ένα μήνα πρίν να τροφοδοτήσει την αγορά με ένα από τα καλύτερα τεύχη του, το 8ο. Αφιερωμένο σε μερικά από τα μεγαλύτερα κολήματα του Κτήνους, το 8ο τεύχος είχε μια συνέντευξη του πιό επιδραστικού ίσως συγγραφέα των τελευταίων χρόνων, του J.G.BALLARD. Τα άλλα κολήματα συμπεριλάμβαναν τους καταπληκτικούς CINDYTALK, τους SAVAGE REPUBLIC και τους YELL-O-YELL. Μερικά ποιήματα δεν γινότανε να λείπουν καθώς και τα καθιερωμένα ηλίθια κολλάζ...

Τον καιρό που το Κτήνος απασχολιότανε με άλλα προβλήματα βγήκε ένα τεύχος που ήταν αφιερωμένο στον R.R.HEARSE και στα ποιήματα του, καθώς και στους REHEARSED DREAMS. Τον χαρακτηρισμό περιοδικό τον διέσωζε το γεγονός ότι υπήρχαν επιπλέον και 12 μικρές κάρτες καθώς και ένα κείμε νο για την ηλεκτρική καρέκλα. Όλα αυτά πολύ πρόχειρα και πολύ βιαστικά.

Η άνοιξη του 1988 σήμανε το τέλος της φρικτής αυτής υποχρέωσης και την κυλοφορία του 10ου Κτήνους. Με σελίδες στο διπλάσιο μέγεθος φιλοξενούσε τον από κεί και πέρα μόνιμο συνεργάτη του TENEBRE σε διάφορα τρομακτικά παραμύθια και πρόζες, ένα ακόμα κείμενο για την απελευθέρωση των ζώων από τους άνομους σκοπούς για τους οποίους χρησιμοποιούνται, και ποιήματα από τον TOM RAPP των PEARLS BEFORE SWINE και από τον R.R.HEARSE. Στο ένθετο μικρό περιοδικό που συμπεριλαμβα-

νότανε,ο J.P.TURMEL έδινε την δική του άποψη για τους SAVAGE REPUBLIC,την οικολογία και την ειρήνη καθώς και για το κράτος και τις προεκτάσεις του. Ίσως το πιό σημαντικό κείμενο που είχε δημοσιευτεί μέχρι τότε στο Κτήνος.Την έκδοση συμπλήρωναν τρία μεγάλα σχέδια του Μάρκου,που κόψαν σε πολλούς τον ύπνο,καθώς και δύο κάρτες σε φωτοτυπία με θέματα α από τους SAVAGE REPUBLIC(πάλι;)

Δεν υπάρχει δικειολογία για κακές δουλειές από εδώ και στο εξής.Το καλοκαίρι τελειώνει με την έκδοση του 11ου τεύχους.Δύο μικρές συνεντεύξεις με τους DEAD CAN DANCE και τους XYMOX καθώς και άλλη μία από τον PHILIP BOA καλύπτουν μαζί με τις πληροφορίες για τους CHRISTIAN DEATH την μουσική πλε πλευρά του περιοδοκού.Την ξένη βέβαια πλευρά,γιατί υπάρχουν και τα ελληνικά συγκροτήματα εδώ.Οι 16 DAYS σε μια σύντομη παρουσίαση με δύο φωτογραφίες,και οι MELTING ASHES που την σαφήνεια και την ακρίβεια των κειμένων τους θα την ζήλευαν πολλοί.Τι κρίμα που δεν υπήρχε η οικονομική άνεση για να βγεί και καμμιά κασσέτα.Δεν υπάρχει όμως μόνο μουσική σε αυτό το τεύχος.SURVIVAL RESEARCH LABORATORIES είναι το πίο παράξενο ίσως σύνολο περφόρμερς στην Αμερική που με τον αδυσώπητο σχ σχολιασμό τους πάνω στην βιομηχανική πλευρά αυτής της χώρας προσφέρουν πολλές αφορμές για σκέψη.Ακόμα περισσότερα ποιήματα του R.R.HEARSE συμπληρώνουν τα δείγματα γραφής του,ενώ 12 σελίδες είναι αφιερωμένες στον Τ.Γ.Μπάλλαρντ με μιά συνέντευξη και ένα μικρό διήγημά του σε πρώτη ελληνική μετάφραση.Η εμμονή του Κτήνους σε αυτόν τον συγγραφέα είναι κάτι παραπάνω από φανερή,όπως θα φανεί και παρακάτω.

Για το καινούργιο τεύχος δεν λέμε τίποτα. Όσοι βρεθούν α αντιμέτωποι με αυτό,καλά θα κάνουν να μην το αγνοήσουν.

Προτιμώ να μιλήσω για ατ επόμανα σχέδια μου.

1) Το "Εσωτερικό Διάστημα" θα είναι ένα φανζίν που θα αποτελεί παράρτημα του συνάδελφου φανζίν "Ηλεκτρικό Μαχαίρι".Θα βγαίνει σε ακαθόριστα χρονικά διαστήματα.Το ενδιαφέρον του θα είναι ένα και μοναδικό : η επιστημονική φαντασία σε όλο της το μεγαλείο. Άγνωστοι συγγραφείς και τάσεις καθώς και άκυκλοφόρητα κομμάτια από αναγνωρισμένα"κεφάλια"τ του είδους θα είναι η μοναδική ύλη του.

2) Σε συνεργασία με το RE/SEARCH θα αρχίσουν να εκδίδονται μια σειρά από μεταφράσεις σε δύο μικρά περιοδικά. Το ένα θα είναι αποκλειστικά αφιερωμένο στον Τ.Γ.Μπάλλαρντ και θα περιλαμβάνει βιογραφικά στοιχεία,συνεντεύξεις,κομμάτια από το έργο του και άλλα πολλά στοιχεία,και θα κυκλοφορεί κάθε δύο μήνες.

3) Επίσης κάθε δύο μήνες θα κυκλοφορεί και ένα περιοδικό που θα ασχολείται μαυτό που επικράτησε να αποκαλείται INDUSTRIAL.Μουσική-και όχι μόνο-που μπαίνει κάτω από αυτόν τον ορισμό και άνθρωποι σαν τους MONTE CAZAZZA/JOHANNA WENT MARK PAULINE/BOYD RICE/J.P.TURMEL/Z'EV και σύνολα σαμ τους CABARET VOLTAIRE/SPK/THROBBING GRISTLE και αναλόγως του ενδ ιαφέροντος που θα υπάρξει θα συνοδεύονται και από κασσέτες με αντιπροσωπευτικά κομμάτια του καθενός χωριστά.Φιλοδοξία είναι να προσφερθεί κάτι το διαφορετικό και να φωτιστούν καταστάσεις περιορισμένου αλλά ταυτόχρονα και τεράστιου ενδιαφέροντος.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΨΑΧΝΟΥΜΕ ΓΙΑ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΨΑΧΝΟΥΝ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΨΑΧΝΟΥΝ ΟΣΟΥΣ ΨΑΧΝΟΥΝ ΟΠΟΙΟΥΣ ΨΑΧΝΟΥΝ.

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ : ΤΟ ΚΤΗΝΟΣ : Τ.Θ.30653 : Τ.Κ.10033 : ΑΘΗΝΑ

...Το κτήνος αυτοβιογραφήθηκε.

presque rien

για το τι θα κάνω μετά, λίγο αφότου απολύθηκα έβγαλα το #9 με υλικό που είχα έτοιμο και λίγο πιο μετά το #10. μετά έκατσα με την ησυχία μου και δούλεψα το #11 που βγήκε πολύ καλό, εκεί άρχισα να καταλαβαίνω ότι πουλούσε είχε δώσει 350 κομμάτια, 300 στην αρχή και 50 μετά. και μετά ως το 14. το #12/13 και το 14 μετά, μέχρι στιγμής το τελευταίο. εν τω μεταξύ το βάζω τυπογραφείο γιατί βλέπω ότι δεν μπορείς να έχεις όλες τις απαιτήσεις κι απ' την άλλη να μην κάνεις καμμιά υποχώρηση. το λεώ υποχώρηση στο θέμα το οικονομικό. το τυπογραφείο θα σου ζητήσει κάποια λεφτά περισσότερα αλλά θα σου βγάλει περισσότερα κομμάτια. ενώ με το φωτοτυπάδικο έχεις την ευκολία ότι θες ξέρω εγώ να βγάλεις 127 θα βγάλεις 127 αλλά επειδή ξέρω ότι υπάρει μια κάποια ζήτηση αλλά είναι και το θέμα ότι θέλω να έχει ένα χαρτοτένιο εξώφυλλο ή θέλω οι λίγες φωτογραφίες που έχει να βγούνε πιο καθαρές. κι επίσης χρωστάω πολλά στους φίλους, στους φίλους που είχα, στους φίλους που έχω κάνει μέσω του περιοδικού, με βοηθήσανε, με βοηθάνε τους βοηθάω κι εγώ και τελικά πιστεύω ότι αυτό είναι το πιο σημαντικό σ' αυτή την υποτιθέμενη σκηνή οτι μπορείς δηλαδή να δημιουργήσεις σχέσεις κι ας μην έχεις καλό τρόπο γραψίματος, ας μην παίζεις καλή μουσική, ας είσαι φάλτσος. σημασία έχει να βρίσκεις ανθρώπους που τα μυαλά τους κινούνται στο ίδιο μήκος κύματος και να γίνεσαι φίλος μ' αυτούς.

αυτό ήθελα να σε ρωτήσω τώρα, βρήκες βοήθεια απο διάφορους φίλους ή τα έκανες όλα μόνος σου;

όπως σου έλεγα τώρα χωρίς τους φίλους μου θα είχα κάνει ελάχιστα πράγματα απο αυτά, ο ένας φίλος φέρνει τον άλλο, ο καθένας έχει άλλες ιδέες. ο ηλίας που είχε το ηλεκτρικό μαχαίρι, του χρωστάω πάρα πολλά γιατί είχε φοβερές ιδέες, είχε γνωρίσει τα φανζίν και είχε ενθουσιαστεί και γενικά ήταν ο άνθρωπος που βοήθησε πολύ, ιδίως την εποχή που εγώ ήμουν στρατό ήταν ο άνθρωπος που έτρεχε

-όλα αυτά τα χρόνια που έχεις γνωρίσει πολύ κόσμο είχες κάποιες στιγμές ευχάριστες, δυσάρεστες;

κοίταξε στιγμές δυσάρεστες. στιγμές ευχάριστες πάρα πολλές και είναι ρε παιδί μου αυτό που σου δίνει κάτι να κερδίσεις δηλαδή όταν ακούς ένα συγκρότημα και το χαίρεσαι με την ψυχή σου, να για παράδειγμα οι βραδιές στον πήγασο που θυμάμαι πολύ καλά, οι βραδιές στη σοφίτα όταν πρωτοξεκίνησα να πηγαίνω εκεί είχαν κάτι πολύ ιδιαίτερο κάτι που δεν υπάρχει, πιστεύω δεν υπάρχει τώρα πουθενά αλλού, δηλαδή ούτε στα σκυλάδικα για παράδειγμα χωρίς να έχω πρόβλημα με τους ανθρώπους που πηγαίνουν σε αυτά απλά δε μ' αρέσει η ιδέα του σκυλάδικου. αυτό το πράγμα που έβρισκες σε μικρούς χώρους δε το βρίσκεις αλλού. ας πούμε ο βύρωνας που μένω εγώ ήταν γεμάτος απο μικρά στούντιο απο εκεί

ξεκίνησαν κάποια γκρούπ, επί 2 - 2 1/2 χρόνια όλη η creep έπαιζε σ' ένα στούντιο στο βύρωνα θέλω να πιστεύω ίσως και να είναι και η δικιά μου αυταπάτη ότι μαζευόμασταν για παράδειγμα σε ένα καμαράκι 10 άτομα για να δούμε 4 να παίζουνε ή σε ένα μικρό κλαμπ που ήταν 50-60 άτομα όπως στον πήγασο. αισθανόσουνα πολύ κοντά ο ένας στον άλλο, κι όταν λέω κοντά το εννοώ πάρα πολύ κοντά. ακόμα και τώρα που διάφοροι φίλοι έχουν πάρει άλλους διαφορετικούς δρόμους όπως ενδεχομένως κι εγώ να έχω πάρει κάποιους άλλους δρόμους βρισκόμαστε και δε σιχαινόμαστε ο ένας τον άλλο. βρισκόμαστε, συζητάμε, ξαναβρισκόμαστε, έχουμε μια επαφή που δε θα σπάσει ποτέ. άλλο εάν έχει μειωθεί η συχνότητα με την οποία βλέπω κάποιον. τώρα απο δυσάρεστες καταστάσεις, εξαρτάται τι εννοείς δυσάρεστες

για παράδειγμα οικονομικά προβλήματα με το φανζίν

εντάξει τα οικονομικά προβλήματα είναι μέσα στο πρόγραμμα. λέγοντας φανζίν εννοείς οτι εγώ κάνω κάτι, το οποίο ξεκινά καθαρά απο την ευχαρίστηση και τέλος πάντων απο κάποια ανάγκη πολύ θεμελιώδη. ανάγκη επικοινωνίας, ανάγκη να βοηθήσεις τους φίλους σου, γιατί βλέπεις οτι είναι συγκρότημα και δεν έχουν μια εκπροσώπηση. π.χ. το ποπ & ροκ θα τους ανέφερε απλώς, εσύ μπορείς όμως να τους κάνεις μια ολόκληρη συνέντευξη στην οποία μπορούν να μιλήσουν και να πούν ότι θέλουν. αρχίζεις και τα σκεφτεσαι όλα αυτά. οπότε καλώς όλα αυτά αλλά έχουν κάποιο τίμημα, ενδέχεται ας πούμε να χάσω λεφτά. μετά μην ξεχνάς ότι ένα φανζίν έχει 100 στάδια, απο τη στιγμή που το φτιάχνεις εσύ, τα υλικά που χαλάς. βάλε ακόμα και τις κόλλες και τους συνδετήρες, την ώρα που ξοδεύεις στη γραφομηχανή σου ή την ώρα που θα περάσεις να απομαγνητοφωνήσεις αυτή την κασσέτα γραπτώς μέχρι τα πάντα, τα τυπογραφεία ή τα φωτοτυπάδικα, το δέσιμο, το τρέξιμο στα μαγαζιά, όλα αυτά θέλουν ώρες. ώρες που ενδεχομένως θα μπορούσες να κερδίσεις σε κάτι άλλο. σε μια δουλειά ή ενδεχομένως σε κάποια σχέση. ένα πράγμα που με γοήτευε πάντα ήταν ότι υπήρχε κόσμος μέσα σ' αυτό τον κύκλο ο οποίος είχε έλλειψη απο γυναίκα το οποίο το θεωρώ βασικότατο πρόβλημα ώστε να έχει κάποιος μια ισορροπία και καποια στιγμή σε κάποιους βγαίνει άσχημα. μ' άρεσε λοιπόν που αυτός ο κόσμος μπορεί να είχε σεξουαλικό πρόβλημα ή πρόβλημα επαφής αλλά δεν το έβαζε ποτέ κάτω δε γινότανε ούτε φασίστας ούτε απομωνότανε, ούτε τίποτα, είχε πάντα την ικανότητα να βγεί έξω, να χορέψει, να πιεί, να προτείνει πράγματα, ν' αγωνιστεί σε γενικές γραμμές επάνω στη ζωή όχι να την παρατήσει τη ζωή.

μήπως όμως αυτό που είναι το χόμπυ τους τους γεμίζει είτε αυτό είναι φανζίν ή γκρούπ; δηλαδή έχουν ένα κενό απο τη μία αλλα γεμίζει αυτό το κενό με κάτι άλλο απο την άλλη ισορροπώντας τα πράγματα

το έβλεπα αυτό. δεν μπορούσες να τα έχεις με τον εαυτό σου, αν διαφωνείς με τον εαυτό σου έχεις πραγματικά μεγάλο πρόβλημα. αυτοί οι άνθρωποι για να είναι εκεί και να κάνουν αυτό το πράγμα, αντί να βρούνε δηλαδή την εύκολη οδό, να φορέσουν ας πούμε ένα πιο καλό ρούχο, ν' αρχίζουν να συχνάζουν σε μαγαζιά που έχουν νταβάδες έξω απο τις πόρτες, να κάνουν καμάκι και διάφορα άλλα δεν το κάναν αυτό το πράγμα. προτιμούσαν να πληρώνουν ένα τίμημα αλλά να είναι αληθινοί με τον εαυτό τους. αλλά έβλεπα ρε παιδί μου ότι σιγά σιγά δημιουργόντουσαν αυτές οι σχέσεις γιατί και τα κορίτσια δεν ήταν απομονωμένα, γιατί υπήρχαν κορίτσια στις παρέες, στις συγκεντρώσεις που κάναμε, στα μπαρ απλά ήταν ένα θέμα διαφορετικού πλησιάσματος. υπήρχε λοιπόν ο κόσμος που ήταν καυλωμένος να τρέχει, να κάνει, να συμμετέχει ζωντανά.

ότι ήθελα να σε ρωτήσω τώρα. υπάρει μια μερίδα κόσμου που πιστέυει ότι η ενασχόληση με το underground ή παρόμοιες μορφές έκφρασης σε κρατάνε μακρυά ή απομονωμένο απο τον κόσμο. πως το βλέπεις αυτό;

πάλι εξαρτάται απο το τι είσαι δηλαδή αν πας έξω βλέπεις διάφορους γιάπις, μυστήριους, στελέχη επιχειρήσεων οι οποίοι είναι παλιοί πανκ ρόκερς. έβλεπα σήμερα για παράδειμα κάνοντας μια βόλτα στα βιβλιοπωλεία και ξεφύλλιζα ένα περιοδικό πές κάτι απο σαν το κλικ, το blitz συγκεκριμένα που είχε αφιέρωμα στο πανκ και στα 15 χρόνια απο το πρώτο τεύχος του περιοδικού το οποίο έλεγε ότι τι έχει γίνει, που έχουν καταλήξει διάφοροι, ας πούμε ο ένας έχει καταλήξει παρουσιαστής τηλεόρασης σε γελοία προγράμματα, ο άλλος συγγραφέας, ο άλλος δημοσιογράφος σε κωλοφυλλάδες, άλλες μορφές του κινήματος να έχουν καταντήσει κατίνες, μέχρι και άνθρωποι που είναι στα σπίτια τους κανονικά. έρχομαι και σκέφτομαι το εξής. αν αυτό που καθόρισε τη στάση του 99% των ανθρώπων που ανακατεύτηκαν με τη σκηνή, αν ήταν το πανκ θεωρητικά πιο πολλά κοινά έχουν με το malcolm mclaren και το john lydon παρά με το παιδί της διπλανής πόρτας. διαφωνών, μ' απασχολει πάρα πολύ τι σκέφτεται ο άλλος αλλά ποτέ μου δε θα μπορέσω να τον κατακρίνω. τον κρίνω αλλά με τη στάση μου διαφοροποιούμαι απο αυτόν αλλά δεν απομονώνομαι δηλαδή έχει μεγάλη σημασία να δούμε τη διαφορά δηλαδή εγώ ακούω τη μουσική που θεωρώ ότι είναι καλή και προσπαθώ να επικοινωνήσω με τους ανθρώπους που νομίζουν οτι η μουσική που κάνω είναι καλή και υπάρχει και η διαφορά απο τον άλλο που λέει ότι εγώ ακούω αριστουργήματα, ο άλλος ακούει μαλακείες κι εφόσον ακούει αυτά τα πράγματα εγώ δεν έχω κοινό σημείο επαφής. ας πούμε έχω εκπλαγεί πως σε καταστάσεις όπως διαδηλώσεις, κλπ μπορείς να εμπλακείς με ανθρώπους που τυπικά δεν έχεις πολλά πράγματα κοινά δηλαδή εγώ μπορεί να ακούω μουσική με βιομηχανικούς θορύβους κι ο άλλος παλιό ροκ αλλά η διάθεση του να κατεβεί εκείνη τη στιγμή στο

δρόμο συμπίπτει με τη δικιά μου κι ενδεχομένως να μπορούμε να κάνουμε μαζί κάτι καλό. μετά η σημερινή εποχή όσο και να μη το θέλουν να το παραδεχτούν μερικοί υποτιθέμενοι ιδεολόγοι της δεκαετίας του 60 οι οποίοι έχουν μεγάλο κόλλημα αναφέρονται σε μια εποχή που δεν έχει αφήσει τίποτα όρθιο. τώρα, υπάρχουν δύο αντιμετωπίσεις η μία που βλέπεις ένα σπίτι χαλασμένο και κάθεσαι και κλαίς και η άλλη που το κοιτάς γκρεμισμένο και κοιτάς να το ξαναφτιάξεις. ε οι ιδεολόγοι του 60 έχουν πάθει αυτό το πράγμα βλέπουν την κατάσταση που είναι πολύ κακή αλλά δεν κάθονται να αναζητήσουν τι μπορεί να βγεί απο αυτά τα πράγματα. απλώς λένε ότι στην εποχή μας κάναμε αυτό, κάναμε το άλλο, το παράλλο. πάντα όταν κάνεις κάτι μες την εποχή σου είναι μαθηματικά δεδομένο ότι ο περισσότερος κόσμος θα σε βρίσει, δε θα σε καταλάβει και θα σε καταξιώσει μετά πολύ αργότερα. οπότε καλύτερα να κάνεις σήμερα αυτό που αισθάνεσαι έστω κι αν αυτό στο υπαγορεύει η τηλεόραση ή οποιοσδήποτε άλλος αλλά να είσαι ο ευαυτός σου και άσε το χρόνο να κρίνει. γιατί για μένα ο χρόνος πραγματικά κρίνει πράγματα.

αλήθεια πίστεψες ποτέ ότι κόσμος που έκανε κάποια πράγματα και μετά ακολούθησε πιο εμπορικούς δρόμους είναι πουλημένοι;

κοίτα όπως σου είπα και πριν, μπορεί να μην ακούω ας πούμε σκυλάδικα αλλά δε θεωρώ αυτόν που τα ακούει εχθρό μου ή διάφορες τέτοιες γραφικότητες. δες για παράδειγμα κόσμο που ήταν πρωτοστάτης σε πανκ κινήσεις, ο περισσότερος κόσμος απο αυτούς έχει πάρει δρόμο με πράγματα που δεν έχουν να κάνουν με το πανκ αλλά άλλο ο mark stewart πχ των pop group που απο πανκ παίζει σήμερα ένα σκληρό φανκ, δυνατή μουσική. κι άλλο η τζούλι μπαρτζ που κατάντησε μια κατίνα δημοσιογράφος. μ ΄ενδιαφέρει πως καταλήγει ο άλλος αλλά μ’ ενδιαφέρει και αυτή η διαδικασία της αλλαγής. το πανκ καθόρισε αρκετό κόσμο και τα πιστεύω του. το άσχημο ποιο ήτανε.. το μήνυμα του πανκ ήτανε κάνε το δικό σου, εκφράσου, είχες ας πούμε τους joy division που εκφραστήκανε πολύ προσωπικά μια εντελώς δική τους άποψη που μόνο σε κάποιους πολύ ψαγμένους μουσικολόγους μπορεί να θυμίσει κάποια πράγματα πιο παλιά. αυτή η ιδέα τους να έχουνε έναν ατέλειωτο ρυθμό χωρίς καμμιά παραμόρφωση και πολυ γυμνός ήχος, ν’ ακούγεται σαν απο ένα άδειο δωμάτιο και τα φωνητικά να βγάινουν απο πάνω και όλο αυτό το πράγμα σε σχέση με άλλα ας πούμε γερμανικά συγκροτήματα ή άλλους. αυτό ήταν μια πρωτοτυπία. τώρα πόσοι άλλοι δεν προσπάθησαν να κάνουν κάτι τόσο πρωτότυπο όσο οι joy division αλλά πήγαν και αντιγράψαν την ίδια συνταγή. τα ίδια ξερά τύμπανα, το ίδιο μονότονο μπάσο, κλπ και τι είχες ξέρω εγώ, είχες 100 συγκροτήματα σα τους joy division. απο εκεί άρχισε να σκατεύει το όλο πράγμα. απο τη φάση του πανκ και νέα αισθητική οπού νέα αισθητική ήταν το πανκ των sex pistols αλλά ήταν και οι πρώτες industrial απόπειρες των throbbing gristle κι όλων αυτών.

τώρα όταν οι throbbing gristle είπαν οτι εμείς κάνουμε μια ριζοσπαστική προσέγγιση στον ήχο δεν εννούσαν ότι οι άνθρωποι που θέλαν να κάνουν κάτι δημιουργικό θα έπρεπε να πάρουν αυτό το πράγμα και να το αντιγράφουνε αλλά να κάνουνε κάτι εξίσου πρωτότυπο και θεωρώ ότι εκείνη τη στιγμή ακόμα πιο πρωτότυπο ήταν οι μαύροι στο χάρλεμ οι οποίοι παίρνανε δίσκους και τους παίζανε κανανε τα σκράτσιν. αμα το καλοσκεφτείς τα πικ-απ μεταβλητών ταχυτήτων που χρησιμοποιούσαν οι avantgarde μουσικοί στα οποία είχαν πειραματιστεί ο stockhausen, πολύς κόσμος εν μέρει έχουν σχέση με το σκράτσιν που κάνει ένας μαύρος που σταματά το δίσκο με το χέρι του ρυθμικά παράγοντας ένα ρυθμό. λοιπόν μ' ενδιαφέρει πάρα πολύ η εφευρετικότητα οι έμμονες ιδέες που κατατρέχουν τον καθέναν, οι προσωπικές του έμμονες ιδέες κι απο εκεί και πέρα εάν αυτές βρίσκουν έναν τρόπο να εκφραστούν και να δημιουργήσουν και σχολή είναι αδιάφορο. ας πούμε δε μ' ενδιαφέρει καθόλου που υπάρχουν ας πούμε 500 σκηνοθέτες που κάνουν σήμερα ταινίες με γυμνές γυναίκες, μ' ενδιαφέρει να είναι κάτι πρωτότυπο.

θα σε ρωταγα για το underground σήμερα καθώς στη φάση εδώ και χρόνια έχει μπεί το εμπόριο και νομίζω το έχει αλλοιώσει

κοίταξε το εμπόριο παραμονεύει παντού η πιο θεαματική μορφή του εμπορίου είναι αυτή που υπαγορεύει στον κόσμο να συνεχίσει να εκτελεί μια πράξη, π.χ. ν' αγοράσει ένα διαφορετιό ρούχο, σήμερα οι διαφημίσεις δεν είναι πετυχημένες όταν σε πείθουν να αγοράσεις ένα παντελόνι levis αλλά όσο καιρό σου δημιουργούνε την ανάγκη ν' αγοράζεις παντελόνια κι ακόμα καλύτερα, οι διαφημίσεις είναι πετυχημένες σε καταφέρνουν να συνεχίσεις να τις έχεις ανάγκη δηλαδή αυτό που κάνει τελικά η διαφήμιση είναι να διαφημίζει τον εαυτό της κι όχι κάποιο συγκεκριμένο προϊόν. και σ' αυτό το πράγμα υπάρχουν πάρα πολλά παραδείγματα ας πούμε τώρα που ερχόμουνα σπίτι σου είδα μια διαφήμιση της benetton που έχει ένα νεογέννητο μωρό, ο αντικειμενικός σκοπός της benetton δεν είναι να βάλει ένα γυμνό μωρό και να πουλήσει μερικά πουλοβεράκια ακόμα αντικειμενικός της σκοπός είναι να συνεχίσει να είναι πρωτοπόρος ας το πούμε σε ένα είδος τακτικής σοκ. να συνεχίσει να σου τραβάει το βλέμμα. όσο καιρό σου τραβάει το βλέμμα είναι χαρούμενη η διαφημιστική εταιρεία που έχει κάνει αυτή την καμπάνια γιατί δείχνει με λίγα λόγια ότι είναι αυτό που λένε για παράδειγμα δε μας ενδιαφέρει αν γράφει καλές ή κακές κριτικές η ουσία είναι να μας αναφέρει. το underground έχει πέσει σ' αυτή την παγίδα απο την άποψη ότι δεν μπορεί να κάνει αλλιώς. στην εποχή ας πούμε που μπορείς να συνδέεις τα κομπιούτερ με τα τηλέφωνα, χάρη στα desktop μπορείς να τυπώνεις ένα περιοδικό μέσα στο ίδιο σου το σπίτι, με τα σύνορα που πέφτουν συνεχώς, ήδη το βλέπουμε όλη η ευρώπη θα γίνει ένα με την κατάρρευση των χωρών της ανατολικής ευρώπης, εμείς θα ενωθούμε ολοκληρωτικά με την ε.ο.κ., υπάρχουν συνεχώς

ανταλλαγές, υπάρχει ένας πιο εύκολος τουρισμός. με την ταυτότητα σου μόνο μπορείς να ταξιδέψεις σε όλη την ε.ο.κ., μ’ ένα τρένο, λίγα λεφτά κι ένα σακίδιο. απο τη στιγμή που είναι πιο ανοικτά αυτα ' τα πράγματα είναι επόμενο να επέρχεται ένας γιγαντισμός. δηλαδή περισσότεροι άνθρωποι να ενδιαφέρονται γι αυτό το πράγμα, κλπ. τώρα ο ορισμός του undergound δεν είναι αυτός που ήταν πιο παλιά. το undergound δεν αυτοπροσδιορίζεται. αν δείς κάποιον να σου λέει ότι ειναι underground θα πρέπει να μπείς σε μια υποψία ότι αυτός ο άνθρωπος προσπαθεί με αυτό τον ορισμό να αποκλείσει μερικά πράγματα και να τονίσει κάποια άλλα. για μένα περισσότερο undergound είναι η έννοια του θαμμένου, του πραγματικά ξεχασμένου παρά κάποιος ο οποίος λέει διάφορα. βλέπεις δηλαδή κάποιους καλλιτέχνες οι οποίοι έχουν τρείς σελίδες σε μία εφημερίδα που το μήνυμα είναι αυτό, ότι εγώ δεν κάνω τα γούστα του κόσμου, κάνω αυτό που μ’ αρέσει και δε μ’ ενδιαφέρει αν οι δίσκοι μου πουλάνε λίγο. να μεν οι δίσκοι του πουλάνε λίγο αλλά αυτός παίρνει όλη τη δημοσιότητα και ότι οι δίσκοι του πουλάνε λίγο αυτό συμβαίνει ότι η μουσική του δεν μπορεί πραγματικα να πιάσει τον κόσμο. θέλω να πιστεύω ειδικά σήμερα που τα περισσότερα πράγματα και στη μουσική και στη λογοτεχνία έχουν ειπωθεί ότι πραγματικά δεν υπάρει undergound με την έννοια που υπήρχε πιο παλιά, με την έννοια ότι ερχόταν κάποτε ας πούμε 20 κόπιες απο ένα δίσκο των black sabbath εισαγωγής και τον παίρναν άνθρωποι που χαν ακούσει για τους black sabbath στην αγγλία δε συμβαίνει σήμερα αυτό. και δεν ισχύει γιατί το undergound έχει πάψει να ορίζεται και επιπλέον επειδή αυτό το παλιό undergound έχει γίνει όχι απλώς overground, έχει γίνει η κυρίαρχη φάση. παράδειγμα είχα μεταφράσει κάποτε ένα γραπτό του john savage για το merlin’s το οποίο έλεγε το εξής ότι το rolling stone που είναι το πιο κλασσικό περιοδικό mainstream μουσικής, κυριολεκτικά δε δίνει δεκάρα για κάτι άλλο είχε κάνει ένα κατάλογο κάποτε και είχε βάλει το never mind the bollocks ως το δεύτερο πιο σημαντικό δίσκο στην ιστορία της ροκ μουσικής μετά το sgt pepper’s των beatles. μ’ αυτό τον τρόπο αυτό κάτι δείχνει ότι ανεξαρτήτως τι ήταν στην εποχή τους οι sex pistols σήμερα είναι ένα γραφικό θέαμα ένα πράγμα που δεν μπορεί να καταρρακωθεί η αξία του, εκείνης της εποχής αλλά όχι πια σήμερα δηλαδή δεν έχει αξία σήμερα αλλά έχει σημασία ως φετίχ μιας εποχής της οποίας το δίδαγμα ήταν μην ψάξεις να βρείς το δίσκο των sex pistols που είχε κυκλοφορήσει εκείνη την εποχή αλλά να κάνεις ένα τέτοιο δικό σου δίσκο.

θα σε πάω σε μια πιο προσωπική ερώτηση τι είναι για σένα το κτήνος τώρα πια;

θα σου απαντήσω όσο πιο πολύ μπορώ στα ίσια. είναι συνήθεια όσο περνούσε ο καιρός ίδιως την εποχή που το κτήνος έβγαινε πιο συχνά δεν ήταν συνήθεια ήταν θέληση. συνήθεια όχι με την έννοια της πρέζας

δηλαδή δε θα σταματήσω να το βγάζω ότι κι αν γίνει ας πούμε ότι έχω λείψει ενάμιση χρόνο απο το κύκλωμα σημαίνει κάποια πράγματα, έθεσα κάποιους άλλους στόχους και πέρασε σε μία πιο δεύτερη μοίρα δηλαδή πέρα ότι μάζεψα κάποιους δίσκους να τους κριτικάρω, θεωρώ κάποια πράγματα ωραία και καλά και προσπαθώ με το κτήνος να φέρω κάποια πράγματα που δεν υπάρχουν εδώ, ο j.g. ballard δηλαδή, στον απαγορευμένο πλανήτη ήταν ο τρίτος πιο δημοσιευμένος συγγραφέας κι αυτό οφείλεται σε άτομα απο φανζίν που άρχισαν να διαβάζουν και τα οποία δημοσίευσαν τις ιστορίες του ενώ έξω είναι ένας συγγραφέας αρκετά αναγνωρισμένος,
εχώ σκοπό να κάνω πολλά πράγματα με το κτήνος δηλαδή και να σοκάρω, κομμένη και ραμμένη με τα μέτρα μιας ιδεολογίας που μπορεί να θεωρηθεί αντιδραστική αλλά εμένα μ' ενδιαφέρει να υπάρχει για να μπορέσει ο κόσμος να το διαβάσει και να το βρεί μόνος του αν είναι σωστό ή λανθασμένο. μ' ενδιαφέρει να βάλω μια ιστοριούλα απο κάποιον και να τη διαβάσει καποιός κι όχι να πεί ά ωραία είναι αλλά να ενδιαφερεθεί και να διαβάσει κάτι άλλο απο αυτό το συγγραφέα και να μπορέσει μόνος του μετά να κάνει μια αποτίμηση, να αναγκαστεί ίσως να το κάνει αυτό για να έρθει σε επαφή με πράγματα που μπορεί να μη τα έβλεπε ποτέ. τα πράγματα με τα οποία ασχολείσαι βγαίνουν μέσα στο περιοδικό σου και αυτά τα πράγματα για μένα είναι μια ίδια ανάγκη όπως η ανάγκη να κοιτάξεις τον εαυτό σου στον καθρέφτη για να δείς αν έχεις κάτι εμφανισιακά άσχημο ας πούμε ή την ανάγκη να κλειστείς μια μέρα στο δωματιό σου και να σκεφτείς κάποια πράγματα. αυτό όσον αφορά το περιοδικό τώρα το να συμμετάσχω σ ένα άλλο περιοδικό είναι θέμα δικής μου θέλησης, να συνεργαστώ με κάποιους ανθρώπους, να τους γνωρίσω, να περάσουμε πιο ευχάριστα για κάποιο καιρό και να κάνουμε κάτι που θα μας δώσει χαρά τη στιγμή που το κάνουμε. σίγουρα θα χαρώ να πάρω μερικά γράμματα τώρα που θα το βγάλω αλλά η χαρά που θα χω πάρει όσο καιρό το προετοίμαζα και η χαρά που θα πάρω όταν το πάρω και θα κάνω ένα ένα τα κομμάτια, θα τα δέσω, θα τα ράψω εγώ, είναι μεγάλη, είναι απερίγραπτη και μπορεί να την καταλάβει μόνο ένα παιδί που έχει ασχοληθεί με αυτά τα περιοδικά

σ επηρεάζουν κριτικές; θετικές ή αρνητικές;

μ' επηρεάζουν, με επηρεάζει ότι βλέπω στο δρόμο γύρω μου, έναν άνθρωπο που παραμιλάει στο λεωφορείο, βλέπω έναν άνθρωπο ο οποίος είναι γραφικά μαχητικός δηλαδη μόνο λόγια, τι κάνει δηλαδή κάποιους ανθρώπους να έχουν παχιά στόματα και τόσο αδύνατες καρδιές; μ' επηρεάζουνε πολύ και φαντάσου ποσο μ' επηρεάζει κατι που εστιάζεται σε εμένα, μια καλή ή κακή κριτική σίγουρα μ' επηρεάζουνε, επηρεάζουν τον ηρακλή, έχω κατα κάποιο τρόπο σχηματίσει απόψεις τις οποίες είμαι πρόθυμος κάθε στιγμή να τις επανεξετάσω, όχι να τις γκρεμίσω και καλά

να κάνω 'ανανέωση', ανανέωση δε σημαίνει να σκοτώνεις τον εαυτό σου, σημαίνει να κόβεις κομμάτια του εαυτού σου και να προχωράς συνεχώς. μ' ενδιαφέρει να επανεξετάσω ποια σχέση έχω εγώ με την οικολογία, με την αριστερά, το underground, με τους ανθρώπους γύρω μου, μ' ενδιαφέρει να τα επανεξετάζω. δε μ' ενδιαφέρει ενώ περνάω μ ' έναν άνθρωπο καλά ν' αρχίσω στα καλά καθούμενα να τον βρίζω, δε μ' ενδιαφέρει αυτή η ιδέα της αλλαγής για την αλλαγή. αυτό το τέρας που λέγεται αλλαγή για την αλλαγή είναι η μόδα. υπάρχουν άνθρωποι που την ακολουθούν όχι γιατί τους αρέσει αλλά επειδή φοβούνται ότι αν μείνουν οι ίδιοι θ' αρχίσουν να μυρίζουν. το μυστικό είναι να μην αλλάξεις ποτέ σου αυτή την άποψη που έχεις περί της συνεχούς αλλαγής, όχι ν' αλλάζεις συνεχώς και να μένεις ο ίδιος, αλλά να μένεις ο ίδιος και μέσα σου να συντελούνται μικρές μικρές αλλαγές.

εκδίδεις συχνά;

όχι ιδιαίτερα δηλαδή μου έχει τύχει αρκετές φορές να έχω διαβάσει ένα κείμενο που θέλω να το μεταφράσω, να το δουλεύω, να το έχω μεταφράσει, να το έχω χτενίσει χιλιάδες φορές και την ώρα που τελειώνω τη δακτυλογράφηση του να παίρνει τηλέφωνο ένας φίλος να βγούμε να πιούμε μερικές μπύρες και να το παρατάω. με λίγα λόγια δεν έχω πάρει τον εαυτό μου σοβαρά ότι είμαι ένας ιεραπόστολος ο οποίος έχει αποστολή του να φέρει ανθρώπους ημιάγριους σ' επαφή με μια συγκλονιστική μουσική κι οτιδήποτε άλλο. εννοείται ότι κατα κάποιο τρόπο εκγρίνω μερικά ή ολικά τα πράγματα που δημοσιεύονται στο περιοδικό μου γιατί το κτήνος είμαι εγώ, είναι ο εαυτός μου, οι φίλοι που με βοηθάνε σ' αυτό και μ' αρέσουν τα πράγματα που είναι μέσα. αλλα αυτό δε σημαίνει ότι είμαι οπαδός. για παράδειγμα στο περασμένο κτήνος υπήρχε ένα γράμμα που μιλάει για ένα καννίβαλο ο οποίος είχε πετσοκόψει κόσμο και τον είχε φάει, δε σημαίνει σε καμμιά περίπτωση οτί εγώ διασκεδάζω με αυτό τον τρόπο αλλά σημαίνει ακριβώς ότι το να διατηρήσω την ίδια άποψη την οποία διατήρεί η στενοκέφαλη πλειοψηφία οτί αυτά τα πράγματα είναι κακά και διεστραμμένα είναι μια άποψη που δε μ' ενδιαφέρει να την πώ έτσι. μ' ενδιαφέρει να τεκμηριώσω μόνος μου και να εξετάσω καθαρά σαν παθολογικές περιπτώσεις γιατί αυτός ο άνθρωπος κάνει αυτό το πράγμα ή τι φαίνεται απο αυτό, ποιός είναι ο τρόπος με τον οποίο το έκανε, τι αισθανότανε, κλπ. νομίζω ότι αυτά είναι θέματα με τα οποία θα έπρεπε να ασχολείται ο περισσότερος κόσμος. δεν μπορείς να πείς στον κόσμο ότι ζεί σκατά ή καλή ζωή γιατί ποτέ δε θα μπορέσεις ποτέ να του το αποδείξεις, το θέμα είναι να φέρεις τον κόσμο σ' επαφή με μερικά γεγονότα, ή μερικές ιδέες και κατα κάποιον τρόπο να τον κάνεις να σκεφτεί 'είναι αλήθεια αυτό που μου πε ο άλλος ή ψέμματα;' όχι να σε απορρίψει αλλά να μπεί στον πειρασμό να ψάξει απο μόνος του γιατί. το θέμα είναι ότι διαφεύγει στον περισσότερο κόσμο σήμερα γιατί ζεί είτε ζεί καλά ή κακά γιατί δεν μπορεί

να το καταλάβει ή δεν μπορεί να το κριτικάρει. δηλαδή τί είναι αυτό που τον κάνει να βυθίζεται σε μελαγχολίες και τι είναι αυτό που τον κάνει να ξεδίνει τρελλά. ο περισσότερος κόσμος αντιδρά πλέον ενστικτωδώς, το οποίο είναι απο τη μία καλό αλλα᾽ απο την άλλη έχει φέρει τον κόσμο σε αυτή την κατάσταση.

φοβάμαι θα σε πετάξω σε κάτι άλλο κατα πόσο κερδίζεις απο το κτήνος ή όχι

χαμένοι είμαστε όλοι.. δηλαδή ακόμα κι όταν το πράγμα πάει καλά και βγούν λίγα χρήματα λεώ τώρα είναι η ευκαιρία να κάνω κάτι άλλο. είχα βγάλει μια μπλούζα όταν έβγαλα κάποια λεφτά γιατί είχα βγάλει τεύχος και είχα ξεχαρμανιάσει και δεν ήθελα να βγάλω αμέσως το επόμενο κι έβαλα μπροστά κι έβγαλα την 'κατάσταση των εμμονών μας' σ᾽ ελάχιστα κομμάτια. τώρα που αυτή η περιπέτεια τέλειωσε ξαναγυρνάω στο κτήνος. ουσιαστικά χρωστώ και μου χρωστάει κόσμος λεφτά. έχω λίγα λεφτά απο τη δουλειά μου και θέλω και κατα κάποιο τρόπο να κάνω πράγματα για τα δικά μου κέφια, ν' αγοράσω ένα βιβλίο, δίσκους, οτιδήποτε. αυτό μπορείς να το δείς κι απ τον κόσμο που ασχολείται ενεργά δηλαδή είτε πεινάει είτε τα λεφτά που κερδίζει απο μία δουλειά τα σπρώχνει ξανά όλα μέσα. μπορεί ο άλλος να είναι τραπεζικός υπάλληλος και να βγάζει μαι 140ρα το μήνα αλλά στην ουσία δε του μένουν λεφτά, τα σπρώχνει πάλι μέσα. αυτή είναι και η ουσία. προσπαθείς να έχεις μια αποταμίευση και ποτέ δεν τα καταφέρνεις. προτιμώ να ειμαι απασχολημένος περισσότερο στο να ζώ παρά να αποταμιεύω. ούτως ή άλλως δε μ'ενδιαφέρει να ζήσω πολλά χρόνια αλλα τα χρόνια που θα ζήσω να τα ζήσω καλά. και σ' αυτό το πλαίσιο ναι, τρώω τα λεφτά. δηλαδή προσπαθώ να μαζέψω λεφτά να βγάλω το περιοδικό, μόλις το βγάλω κοιτάω να βγάλω αυτά που έχω βάλει και κατα κάποιο τρόπο τα λεφτά πηγαίνουν ξανά εκεί που πηγαίνουν. θυμάμαι φάσεις που απο το παρα πέντε όταν έβγαζα πιο τακτικά το κτήνος ψώνιζα με ότι λεφτά είχα βγάλει απο το κτήνος. είχα βγάλει ας πούμε 4000 τις ψώνιζα βιβλία, αντί να πάρω μια μπύρα, ένα καφέ εγώ τα ψώνιζα βιβλία. αν μπορούσε δηλαδή να βγάλει λεφτά το κτήνος.

τετριμμένα πράγματα τώρα, θα θελες να μου μιλήσεις για αγαπημένους συγγραφείς, συγκροτήματα, φανζίν ή διάφορα άλλα.

αν λέγοντας αγαπημένα θεωρείς αυτά τα οποία μου έχουν δώσει πολύ σημαντικά πράγματα, πιστεύω ότι χωρίς να θέλω να αδικήσω κάποιον και μόνο η προσπάθεια κάποιου με συγκινεί. δηλαδή τα φανζίν τα αγαπάω, τα νοιώθω ένα πράγμα πολύ πολύ κοντά μου, το βλέπω και σ' ένα πλαίσιο αλληλεγγύης. αν είχα περισσότερα λεφτά θα βοηθούσα όσο περισσότερο κόσμο μπορούσα να βγάλει τα περιοδικά του. κι απο εκεί και πέρα να συνειδητοποιήσει αν αυτό που κυκλοφορεί το κάνει απο μόδα, απο

ανάγκη, απο ευχαρίστηση ή οτιδήποτε άλλο. με την έννοια αυτή τα φανζίν που μου έχουν αρέσει πάρα πολύ ήταν για παράδειγμα η 'βρωμιά' απο την πτολεμαΐδα, που είναι άνθρωποι πάρα πολύ καθαροί στα συναισθήματα τους, με φοβερή άποψη αλλά και λόγο που την υποστηρίζουν. όλα τα παιδιά που βγάζουν μικρά φανζίν, της φάσης 50-60 κομμάτια. πράγματα πιο εξιδεικευμένα και ταυτόχρονα πολύ σαφή. παράδειγμα το in those days που ασχολείται με τη βρετανική ποπ σκηνή που όλοι βρίζουν για πολύ ξενέρωτη, μ ενδιαφέρει γιατί κάναν το περιοδικό και καταφέραν σιγά σιγά να γνωρίσουν 50-60 άτομα. μ' αυτά τα 50-60 άτομα βγαίνουν έξω και παίζουν μπάλα, πηγαίνουν ο ένας στα σπίτια του άλλου, βγαίνουνε βόλτες, κ.α. θεωρώ ότι έχουν πετύχει σα φανζινάδες απο ένα φανζίν το οποίο αγωνία συνεχώς να καλύψει αυτό που λέγεται underground, που είναι πρόθυμο να φιλοξενήσει οτιδήποτε καινούργιο, να κάνει δημόσιες σχέσεις, κ.α. πέρα απο αυτό εκτιμώ τις προσπάθειες που κάνουν άνθρωποι που τους ξέρω ότι αποδεδειγμένα έχουν ευγενικά και ειλικρινή συναισθήματα να προσπαθούν να κάνουν κάτι πιο μεγάλο, κάτι που θα αγκαλιάσει περισσότερο κόσμο. μ' αυτή την έννοια και το rollin under και το merlin's music box έχουν κάνει καλή δουλειά. οι επι μέρους αντιρρήσεις ειίναι φυσικό να υπάρχουν, γιατί αν θέλεις να κάτι σαν το merlin's και δεν το κάνεις είσαι χαμένος.γιατί σημαίνει ότι έχεις μια φοβερή τάση να μιζεριάσεις. αν θέλεις να είσαι μουσικός δημοσιογράφος βγές και κάντο αν λές ότι σ' εκφράζει, ας πούμε εμένα δε με εκφράζει. αν θες να είσαι ξερώ εγώ συγγραφέας που πάλι εμένα δε με εκφράζει αλλά αν θες να το δηλώνεις βγες έξω και κάντο. ή αν θές να παίξεις μουσική στο μέγαρο μουσικής κάτσε και σκίσου και φτάσε σ' ενα τέτοιο επίπεδο που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο να σου ανοίξουν οι πόρτες του μεγάρου. ποτέ δεν κατάλαβα πως μπορείς να έχεις ευγενικές φιλοδοξίες και να μην έχεις τη γνώμη να σηκωθείς να τις πραγματοποιήσεις. μ' αυτή την έννοια και αυτά τα περιοδικά είναι μέσα στις προτιμήσεις μου αλλά για άλλους σκοπούς. γιατί είναι περιοδικά που μπορεί να με βοηθήσουνε και μένα να ενημερωθώ. θα κάνω μια ξεχωριστή αναφορά στον μπάμπη τον αργυρίου του rollin under ο οποίος πιστεύω ότι είναι ότι πιο καθαρό απο αυτό που λένε ροκ γραφιάδες. είναι ο άνθρωπος που δε μου έχει δείξει στο ελάχιστο ότι έχει προσπαθήσει να κάνει μια δημόσια σχέση κι έχει τεράστιο πείσμα σ' αυτό που κάνει και παρά τις τεράστιες διαφορές που έχουν το rollin under με το κτήνος πιστεύω ότι ξεκινήσαμε καθαρά απο την ίδια θέληση. απο την ίδια αγάπη γι αυτό που κάναμε, απο την ίδια πίκρα όταν βλέπαμε ότι αυτό που μας αρέσει δεν αρέσει σε πολύ κόσμο ενώ εμείς το βρίσκαμε πολύ καθαρό και όμορφο και τώρα εντάξει για τον ηλία είναι περιττό να μιλήσω. ο ηλίας είναι σαν αδελφός για μένα, έχουμε κάνει πάρα πολλά πράγματα μαζί, συνεργαζόμαστε, έχουμε κατα κάποιο τρόπο το ίδιο αρρωστημένο βλέμμα σε κάτι που μας αρέσει πάρα πολύ, την ίδια διάθεση να ψάξουμε τα πράγματα όσο πιο βαθιά γίνεται. αυτό που θα θελα θα ταν κι άλλα φανζίν που να μην είναι 'πουλημένα' δηλαδή

να αγαπούν τρελλά αυτό που κάνουν, να μη φοβούνται αν θα χάσουν ή αν θα κερδίσουν κάποιο αναγνώστη απο αυτά που γράφουν. να ενεργούν σα να ήτανε ναυαγοί που στέλνουν μέσα σ' ένα μπουκάλι μηνύματα. δεν ξέρει ο ναυαγός αν θα το πάρει κανείς το μπουκάλι, αυτός το στέλνει και νομίζω όιτι αυτή θα ήταν τελικά η καλή κατάσταση να στέλνεις δηλαδή σήματα προς τον κόσμο χωρίς να σ' απασχολεί αν αυτός ο κόσμος θα σου γυρίσει το σήμα ή όχι. αν στο γυρίσει είναι πολύ συγκλονιστικό, πολύ καλό και σε ξεσηκώνει. αν πάλι συναντήσεις μια αδιαφορία περιμένοντας το ενδιαφέρον αυτό το πράγμα σε γκρεμίζει περισσότερο απ όσο μπορείς να γκρεμίσεις εσύ τον εαυτό σου. ο λόγος που συνεχίζει το κτήνος και ο βασικός λόγος που είμαι χαρούμενος αυτή την εποχή είναι αυτό οτι ανακάλυψα ότι αν είσαι πιστός στις ιδέες σου. όταν λέω πιστός σε ιδέες δεν ενοοώ σε ένα σύστημα όπως ο σοσιαλισμός, πιστός σε αυτά που μετράς και αυτά που βλέπεις γύρω σου. αν είσαι πιστός σε αυτά τα πράγματα δύσκολα θα βρεθεί κάτι να σε πειράξει.

ηρακλή σ' ευχαριστώ πολύ για το χρόνο σου, τώρα έχεις τιποτ' άλλο για το τέλος;

κι εγώ θέλω να σ' ευχαριστήσω. μου έχει κάνει φοβερή εντύπωση αυτό το πράγμα. είχα πάντα την εντύπωση ότι ο κόσμος που ακούει όλα αυτά τα είδη γύρω απο τα οποία περιστρέφεται το genital grinder θα ήταν πιο κλειστός. είναι απ' τα λίγα πράγματα που με κάνουν κι ελπίζω ακόμα,

[μάϊος 2014]

χα, έχει πλάκα όσο σκέφτομαι ότι το 91 που αφήσαμε την προηγούμενη κουβέντα μας τόσο ήταν στα σκαριά και το τεύχος του 30ου genital grinder αλλά και του 14ου κτήνους. έμειναν στο ράφι ως ιδέες τελικά. το genital grinder σκαναρισμένο το έχω σε blog, το ακυκλοφόρητο τεύχος δλδ. με το κτήνος τι έγινε και δεν προχώρησε;

ήθελα να το βγάλω, αλλά ήρθε ένας καταρράχτης γεγονότων. ο πατέρας μου αρρώστησε και τον έχασα, οπότε έπρεπε να βγώ για δουλειά δυνατά και να θρηνήσω αργότερα. έξη μήνες μετά χώρισα κιόλας οπότε το πράγμα επιδεινώθηκε... πιο σημαντικό όμως ήταν το γεγονός ότι την τριετία 1992-1994 είχα μια απώθηση σε αυτό που λέμε «καλλιτεχνία», υπερασπιζόμουν έναν πιο ηδονοθηρικό τρόπο ζωής (αν και μέσα μου πάντα διαχώριζα τον αρριβίστα καλλιτέχνη-καθικάκι από τον άνθρωπο που εκφράζεται πληρώνοντας και το ανάλογο τίμημα). έτσι, η έκδοση του φανζίν πήγε πίσω γιατί συν τοις άλλοις ήθελα να βγεί και σε τυπογραφείο αντί για φωτοτυπία και αυτό σήμαινε ότι έπρεπε να συγκεντρώσω περισσότερα χρήματα

έμπλεξες όμως με μεταφράσεις. 'ωκεανός του ήχου' του toop, η 'έκθεση ωμοτήτων' του ballard, πως και δε συνέχισες με μεταφράσεις; ή είχες ήδη

μπλέξει με τα djηλίκια και δεν είχες χρόνο για πολλά;

όχι, οι μεταφράσεις με ενδιέφεραν πάντα, αν και δεν θεωρώ τον εαυτό μου καλό μεταφραστή (πόσο μάλλον επαγγελματία...) - σε αυτά τα δύο βιβλία αφοσιώθηκα και το αποτέλεσμα πέτυχε, αλλά δεν μπορώ να σκεφτώ (ειδικά σήμερα) να έκανα την μετάφραση επάγγελμα. ένα από τα σημεία που με έκαναν να φουσκώνω από υπερηφάνεια, ήταν η αναφορά στο περιοδικό «απαγορευμένος πλανήτης» ότι ο jg ballard είχε πολλά διηγήματα μεταφρασμένα στα ελληνικά, εν μέρει χάρη στη δουλειά του ηλία πολυχρονάκη (σημ. εξέδιδε το φάνζιν 'ηλεκτρικό μαχαίρι') και τη δική μου. η ενασχόλησή μου με το djing άρχισε το 1995 και μόνο καλό έκανε στις μεταφράσεις μου (ιδανικά θα ήθελα να τα συνδύαζα και τα δυο ΑΛΛΑ ΟΧΙ και με την πρωινή δουλειά - ούτε δύο καρπούζια στην ίδια μασχάλη ούτε τρία καρπούζια στις δύο μασχάλες...)

αλήθεια πως ξεκίνησε η φάση με το djing; για χαρτζηλικι και κόλλησες; ή ήταν ακριβώς πάνω στην αλλαγή μιας εποχής (80ς) με τα 90ς που ξεκίναγε η φάση με το rave, trance αλλά και freestyle, κλπ; οπότε η ενέργεια που έφευγε στα φάνζιν διοχετεύτηκε εκεί; πως προέκυψε ο bwanadj λοιπόν;

ουσιαστικά, η ενέργεια που έφυγε από το φανζίν και τα πολιτιστικά διοχετέυθηκε στον χορό. ρεϊβάς δεν ήμουν ποτέ με την έννοια του lifestyle αλλά ήθελα να χορεύω και όχι απαραίτητα να ρωτάω τον dj ποιό είναι αυτό το κομμάτι. από το 1994 και μετά αυτό που έγινε ήταν ότι ένωσα επιτέλους τις τελείες (τα δεκάδες πολιτικο/κοινωνικο/πολιτισμικά ερεθίσματα που είχα από τα 12 μου) και έπιασα το νόημα. το freestyle για μένα (όπως και για τον αντώνη κούκιο, το δημήτρη εμμανουήλ, το λάμπρο lo-fi, το θοδωρή καλούλη, το αστέριο και άλλους φίλους και συνεργάτες) ΔΕΝ σήμαινε ρίχνω όλες τις μουσικές στο μπλέντερ και βγαίνει πολτός, αλλά μελετώ και πειραματίζομαι το πως π.χ. το τζαμαϊκάνικο dub των '70ς "μπόλιασε" το minimal techno των '90ς, πώς η αφρικάνικη πολυρρυθμία του fela kuti «βγαίνει» στο tribal-house ή το kraut που κάθε 5 χρόνια επιστρέφει ανανεωμένο. το djing ήταν ο πιο προσιτός τρόπος να πω ιστορίες και να δημιουργήσω περιβάλλοντα για άλλους ανθρώπους αφού δεν έχω λεφτά να κάνω κινηματογράφο. το bwana το επέλεξα για το πρώτο πάρτυ που κάναμε στο red sea, πίσω στο 1996. η ιδέα ήταν απλή: να ρίξω πίσω στα μούτρα της πλειοψηφίας το ρατσιστικό στερεότυπο του λευκού αφέντη-αποικιοκράτη. το εμπνεύσθηκα κατευθείαν από τον τρόπο με τον οποίο ο flavor flav των public enemy φορούσε για μενταγιόν ένα τεράστιο ξυπνητήρι, ξεφτιλίζοντας με μια απλή κίνηση το γελοίο κλισέ του κάφρου που τον ξεγελάσαμε προσφέροντάς του πολύχρωμες χάντρες για να τον εκμεταλλευθούμε. είναι και παρατσούκλι που δουλεύει καλά ηχητικά. ήξερα φυσικά (λόγω κασσετοκυκλώματος) και το σχήμα if, bwana του al margolis αλλά δεν φανταζόμουν ότι θα υπάρχει και αφρικανός dj με το ίδιο alias όπως επίσης και ένας ροκενρόλ dj του αμερικανικού ραδιοφώνου στα '50ς...

αρκετά όμως απο τα σκηνικά που έστησες και έκανες ώρες ώρες (δε λέω

για όλα) φέρναν απόηχο της industrial παραφιλολογίας / κουλτούρας και τον τρόπο που μετουσιώθηκε στα 90ς / 00ς ή είναι η ιδέα μου;

για να είμαι ακριβής, το industrial είναι τεράστια επιρροή για μένα αλλά ως έννοια (concept) και ως εφαλτήριο για μια συνολικότερη θεώρηση των πραγμάτων. συνιστώ θερμά στους πάντες (και το εννοώ!) τον σχετικό τόμο που είχαν κυκλοφορήσει οι εκδόσεις re/search το 1983. εκεί, μέσα από συνεντεύξεις industrial καλλιτεχνών, καταλαβαίνεις πολύ εύκολα όλο αυτό το γοητευτικό πλέγμα από θορυβιστική μουσική, απωθητική εικονογραφία και θεωρίες συνομωσίας που ακόμη και τώρα έχω την άποψη ότι υπήρξε ανώτερο από το σημερινό industrial που έμπλεξε με το παρηκμασμένο ροκ, το αμπαλάρισμά του ως life-style και τον μεταμοντέρνο μηδενισμό που δεν είναι παρά η hip πλευρά του νέου ολοκληρωτισμού.

το λέω αυτό έχοντας υπόψη τα ταξίδια στο μαρόκο για να παρακολουθείς δράσεις των master musicians of jajouka, θα θελες να μου δώσεις μερικές πληροφορίες γι αυτή τη φάση;

ήταν απλώς καταλυτικό ένα 8λεπτο απόσπασμα που έπαιξε κάποια στιγμή ο γιάννης πετρίδης στο παρασκευιάτικο «rock club» του. άρχισα να ψάχνω τη μουσική και όπως ήταν αναμενόμενο, έμπλεξα με τον ws burroughs που διάβαζα και τον brion gysin που μέσα από τους συσχετισμούς με μάγεψαν και με έβαλαν σε μια αναζήτηση της έκστασης - πνευματικής αλλά και σωματικής. η joujouka είναι ένα μικρό ημιορεινό χωριό στο μαρόκο, η μουσική τους παράδοση περνά από τη μια γενιά στην άλλη και χωρίς να παρεξηγηθώ, καμμία ηχογράφησή τους δεν μπορεί να συγκριθεί με το αίσθημα που έχει η ζωντανή εμπειρία 5 μέτρα δίπλα τους. από το 2008 διοργανώνεται εκεί ένα μικρό φεστιβάλ, οι καλεσμένοι μένουν στα σπίτια των μουσικών, συχνάζουν στην σχολή τους, τρώνε μαζί τους, όποιος θέλει μπορεί να παίξει και μαζί τους στα μεσημεριανά sessions. τα μεγάλα live είναι βράδυ με τη δύση του ήλιου και τραβάνε μέχρι τις 3 τα ξημερώματα. για τα υπόλοιπα όποιος θέλει, από το σπίτι...

πως βλέπεις τη φάση με τα μαγαζιά σήμερα; αξίζει τον κόπο να προσπαθείς να παίξεις μουσική που θές για τον κόσμο που θες ή έχει γίνει τελείως ντισνεϋλαντ το πράγμα; βλέπεις διαφορές με παλιότερες εποχές ή κάθε εποχή εκτός απο τα δικά της έχει πάντα τα σημεία που γίνεται κάτι διαφορετικό; ρωτάω γιατί απο ένα σημείο και μετά νομίζω ότι και η νύχτα και το djιλίκι γίνονται φορτικά ή έρχεται η ημερομηνία λήξης τους (χωρίς παρεξήγηση δεν το γράφω προσβλητικά)

μονολεκτικά - ΟΧΙ. είναι περιβάλλοντα που δεν τα ελέγχεις εσύ και όσο κι αν προσπαθείς, η σύγκρουση είναι αναπόφευκτη. συνεχίζω να παίζω σε μαγαζιά (πολύ πιο σποραδικά) αλλά δεν πιστεύω ότι μπορώ να αλλάξω μυαλά παίζοντας ένα βράδυ σε ένα ποτάδικο. πιστεύω στα πειρατικά πάρτυ, στα αστραπιαία χάπενινγκ, στα σπιτικά πάρτυ με γνωστούς ή άγνωστούς σου όπου μπορεί να υπάρξει το αναπάντεχο και η εκτροπή. από τις πιο χαρούμενες και πλήρεις φάσεις που έχω συμμετάσχει είναι τα what street party? την διετία 2008-2009, μια σύμπραξη 8 διαφορετικών

ομάδων που ξεκίνησε την ιδέα του μετακινούμενου πάρτυ σε ρόδες. αναπόφευκτα, τριάντα άνθρωποι δεν συνεννοούνται εύκολα όλη την ώρα και το διαλύσαμε, παραμένει όμως μια δυνατή δημιουργική ιδέα και είναι στο χέρι μας να συνεχιστεί όπως την θέλουμε και όχι κάτω από την πολιτικάντικη ή χιπστεράδικη εκμετάλλευση. μην παρεξηγηθώ : το ντιτζεηλίκι παραμένει μια καλή ενασχόληση για κάποιον που θέλει μεροκάματο αλλά υπόκειται κι αυτό πλέον σε μια αγοραία λογική (με λίγες αλλά καλές εξαιρέσεις). σήμερα αν πεις ότι είσαι dj αντί οι μαγαζάτορες να σε ρωτήσουν τι μουσική παίζεις σε ρωτάνε κατευθείαν αν μπορείς να φέρνεις κόσμο. έχω ακούσει μαγαζάτορα στα χανιά να λέει ότι άν η σερβιτόρα δεν έχει ωραία βυζιά δεν τον ενδιαφέρει - τι μουσική να πας να παίξεις με τέτοιους τύπους; τούτων λεχθέντων, δεν έχω πρόβλημα να το κάνω για λεφτά (παίζοντας όμως ΠΑΝΤΑ ό,τι γουστάρω εγώ και όντας έτοιμος να την κάνω στο πρώτο λεπτό)

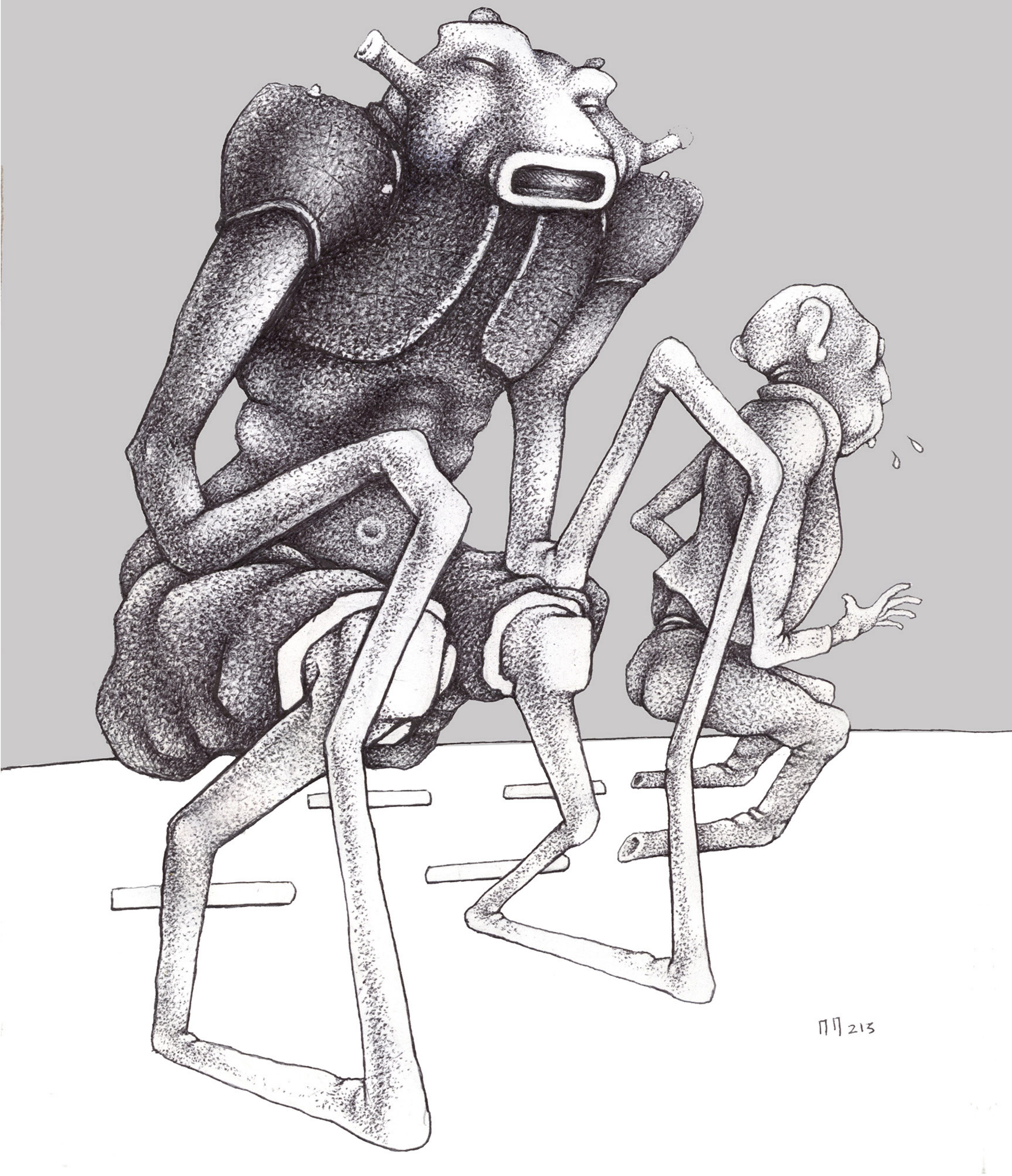
αν δεν απατώμαι έχεις βγάλει και συλλογές με αγαπημένα σου κομμάτια κατα καιρούς, θες να μου δώσεις καμμιά πληροφορία γι αυτές;

πάνω από 60 cd, ήταν αναμενόμενο για μένα που έχω κόλλημα με την καταγραφή και το μοίρασμα. οι συλλογές μου είναι dj-sets από διαφορες εκδηλώσεις σε μαγαζιά και ραδιοφωνικούς σταθμούς αλλά οι καλύτερες είναι αυτές που έχουν γίνει στο σπίτι μου με προσεκτικές επιλογές και κάποιο θέμα που τις συνδέει. θεωρώ επιτυχία ότι φίλοι και άγνωστοι τις γουστάρουν τόσο που να τις αντιγράφουν με τη σειρά τους, είναι ένα είδος ιού που ταξιδεύει. το διαδίκτυο βέβαια άλλαξε και αυτόν τον τρόπο επικοινωνίας, όμως συμβαίνει το ίδιο πράγμα με το βινύλιο: οι άνθρωποι πάντα γουστάρουν κάτι χειροπιαστό με προσωπικότητα και όλοι χαίρονται όταν τους χαρίζεις κάτι, είναι προσωπική επαφή και αυτό αλλάζει την αντιμετώπιση...

πριν απο λίγο καιρό μου λεγες ότι είσαι στη διαδικασία να σκανάρεις τα τεύχη του κτήνους και να τα σηκώσεις online, καμμία πρόοοδος έκτοτε;

σιγά-σιγά θα το κάνω και αυτό, πάντα στα πλαίσια της καταγραφής και διανομής της πληροφορίας. έχω ήδη δικό μου σκάννερ, το πιο πολύτιμο αγαθό που σπανίζει όμως είναι πάντα ο γαμ...νος ο χρόνος. έχω αποφασίσει ότι (εκτός κι αν με απολύσουν) δεν παρατάω την πρωινή δουλειά και αυτό προκαλεί τα γνωστά αποτελέσματα (ας πούμε ότι ο ύπνος στα λεωφορεία είναι η ελαφρύτερη απώλεια...)

- παντελής παντελόπουλος

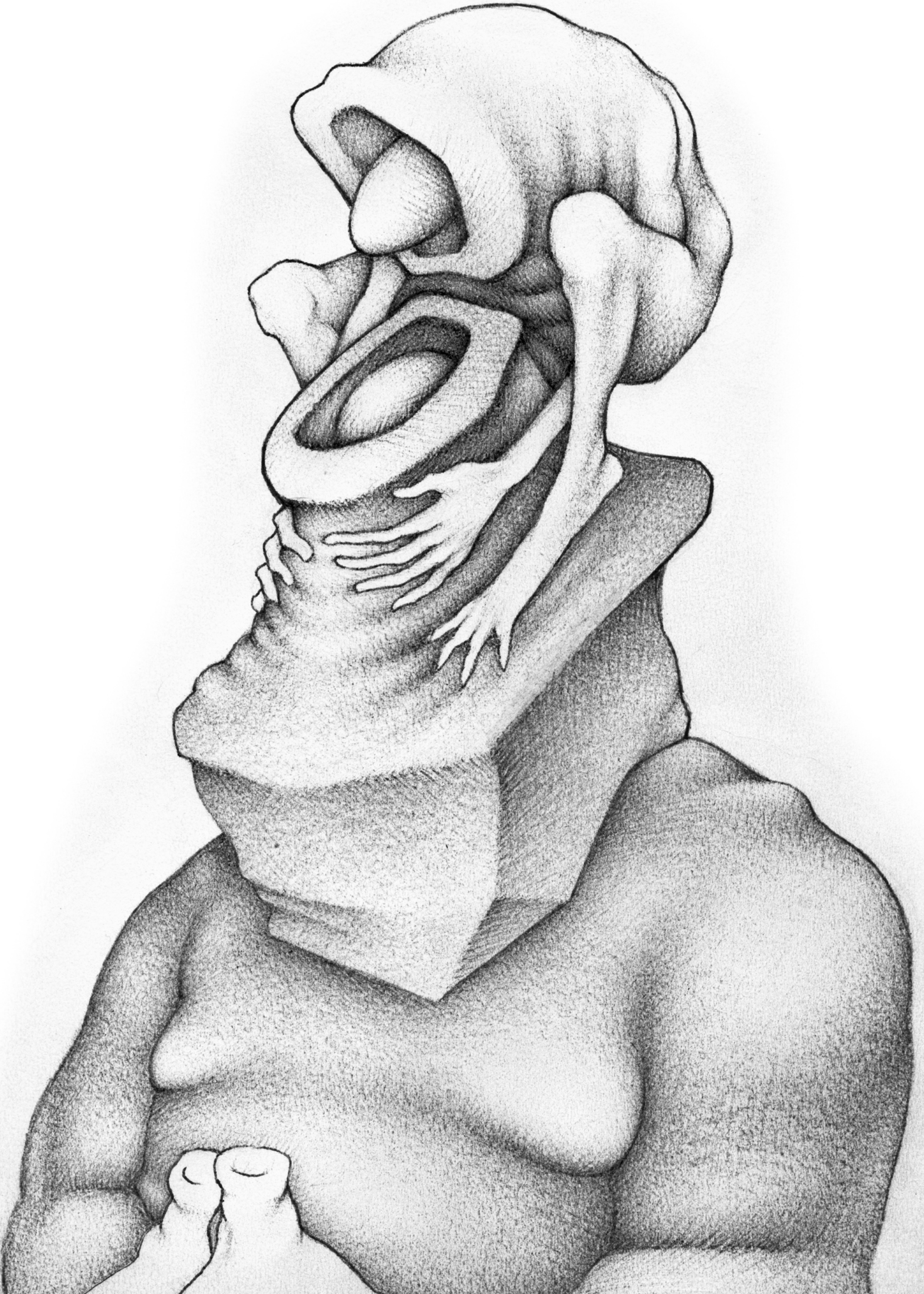

τη δουλειά του παντελή την πρωτογνώρισα στις αρχές των 90ς δε θυμάμαι πως ή πότε. μου χε κάνει όμως (όπως ακόμα μου δημιουργεί) εντύπωση ο τελείως δικός του σχεδόν μετα-βιομηχανικός τρόπος αντίληψης και δουλειάς.
η πρώτη φορά που βρεθήκαμε ήταν χάρη στον ηρακλή όταν το 93 μου πρότεινε τον παντελή για να τυπώσω μπλούζες που έβγαλε η harsh dept για να ανακοινώσει την επερχόμενη κυκλοφορία του noi, ακυκλοφόρητου - τελικά - δίσκου του factor X. εκεί είχα την ευκαιρία να μιλήσω για πρώτη φορά για τη δουλειά του.

στο επεξεργασμένο κείμενο γύρω απο τις κασσέτες που ακολουθεί μιλήσαμε και λίγο για τις δικές του εμμονές όπως στην απορία μου ''πότε ξεκινά η τρέλλα με το σχέδιο;' που μου απαντά 'δεν ξέρω μάλλον πάντα υπήρχε μια διάθεση, θες να πείς πότε ξεκίνησα, απο το σχολείο και συνέχισα δεν το χα πάρει και πολύ σοβαρά και κάποια στιγμή στη γαλλία είδα ότι άρεσαν τα σχέδια σε κάποια σχολή που ήθελα να κάνω χαρακτική, κάποια στιγμή στα τέλη των 70ς και μετά κόλλησα μ' αυτό, έκανα και μια έκθεση και άρχισα ν ασχολούμαι περισσότερο.'

όταν ξεκίνησα να δουλεύω για το φάνζιν σε μια τυχαία κουβέντα με τον ηρακλή (κάποια στιγμή αρχές '13 νομίζω) για κόσμο που έγραφε σε κασσέτες μουσική είτε ως στάση ζωής είτε επειδή ξόδευε χρήμα και χρόνο σε άλλες φάσεις και τρέλλες μου ανέφερε τον παντελή τόσο για το ότι σπάνια αγόραζε δίσκους και πιο πολύ έγραφε υλικό σε κασέτες όσο και για τον ιδιαίτερο τρόπο που έστηνε & ζωγράφιζε τις κασσέτες του 'με τα γράμματα έπαιζα κυρίως και ήθελα να έχουν κάτι χαρακτηριστικό αλλά δεν έκανα και τόση πολύ δουλειά όσο έκαναν άλλοι. έχω δεί κασσέτες που έχουν κάνει κανονικές χειροτεχνίες για να τις στήσουν οι τύποι που τις έγραψαν' όπως θα μου λεγε ο παντελής σε κουβέντα μας στις αρχές αυγούστου του '14 στο σπίτι του εστιάζοντας σε εκείνο το κομμάτι της κασσέτας (ή ακρόασης ας το πώ γιατί η κασσέτα είναι μόνο ένα μέσο) περισσότερο εδώ παρά τόσο στη δουλειά του αυτή καθαυτή που πλέον εκτός απο σχέδιο έχει εστιάσει και σε ψηφιακή κίνηση εξελίσσοντας τον τρόπο που δούλευε παλιότερα παίζοντας με κίνηση και προτζέκτορες και προβολές σε σπασμένους καθρέπτες σε δική του έμπνευσης οπτικά όργανα, σα να ήταν μέλος γκρούπ όπως λέει. πλέον δημιουργεί και δικά του ηχοτοπία για τα έργα του σε αντίθεση με το παρελθόν που συνεργαζόταν με διάφορους μουσικούς. θα βάλω εδώ την άνω τελεία για τη δουλειά του εστιάζοντας σε επιμέρους εμμονές.

σίγουρα ήταν όπως πάντοτε σε τέτοιες συζητήσεις μεγάλη η περιέργεια μου πως ξεκίνησε να γράφει κασσέτες κι όχι μόνο γιατί 'εκτός απο τις κασσέτες άκουγα και ράδιο, έψαχνα και όταν έβρισκα κάτι που θεωρούσα ότι είχε νόημα το άκουγα, π.χ. τότε τις εκπομπές του ζήλου ή άλλες

εκπομπές που ακόμα κι αν ήμουν έξω γύρναγα σπίτι μόνο και μόνο γι αυτό, για να τις ακούσω. γούσταρα γιατί δεν ήξερα τι ακριβώς θα ακούσω. μερικές φορές έγραφα απο το ράδιο χωρίς να ξέρω τι θα με περίμενε ν 'ακούσω μετά'.

το ενδιαφέρον του να ψάχνει περισσότερο δισκοθήκες φίλων του παρά δισκάδικα μου κέντρισε την περίεργεια και μου εξήγησε 'δε λεω ότι δεν πήγαινα σε δισκάδικα αλλά προτιμούσα περισσότερο να ψάχνω δισκοθήκες φίλων μου, να υπάρχει μια επιλογή. επίσης σε δισκοθήκες φίλων έβρισκα υλικό απο άτομα και ονόματα που μ' ενδιέφεραν και παλιές και νέες δουλειές. κι επειδή στη μουσική δε μ' ενδιέφερε το τώρα δηλαδή αν είναι κάττι καινούργιο ή παλιό προτιμούσα να ψάχνω και να βρίσκω μουσική σε φίλους.'

αν υπάρχει ένα πράγμα επίσης που έφερε κουβέντα για ένα μέσο σε σχέση με κάποιο άλλο μοιραία έρχεται και η κουβέντα πως η επιλογή της κασσέτας σε σχέση με το βινύλιο ή το cd για παράδειγμα. 'σε γενικές γραμμές προτιμούσα την κασσέτα για τη διάρκεια που είχε. βαριόμουνα λίγο να αλλάζω συνέχεια πλευρές δίσκων. επίσης υπήρξε μια εποχή που δε μ ενδιέφερε ένας δίσκος απο μόνος του. ή ήταν μονότονος ή μου φαινόταν εμένα έτσι οπότε προτιμούσα εγώ να κάνω ένα μοντάζ ή να πάρω απο ένα φίλο δίσκους και να γράψω τα μέρη που μ ενδιαφέραν απο ένα δίσκο σε κασσέτα. απο την άλλη η διαρκεια που είχε η κασσέτα όταν το μάξιμουμ που ειχε ήταν π.χ. 60 λεπτά (οι 120ρες) ή το βασικό 45αρι που είχαν οι 90αρες. αυτό ήταν πολύ βολικό για να μην αλλάζω πλευρά συνέχεια, και αν είχες και κανα κασσετόφωνο που μπορούσες να παίζεις τις κασσέτες και να αλλάζει πλευρές αυτόματα ήταν πολύ καλύτερα γιατί άκουγες ασταμάτητα'. συνεχίζοντας με μια ενδιαφέρουσα παρατήρηση 'επίσης η κασσέτα ήταν κάτι το φορητό, μπορούσες να την έχεις μαζί σου εύκολα. οκ υπήρχαν και κάποια φορητά για βινύλια, τα ηλεκτρόφωνα, αλλα ήταν λίγο περίεργα, χαχα'.
με τη ροή της κουβέντας έφτασε η συζήτηση στις συλλογές, κάνοντας αρχικά μια ενδιαφέρουσα παρατήρηση - που σίγουρα σε αρκετούς κατά καιρούς μας έχει συμβεί - 'έχω και είχα μουσική που τη χαρίζω, την πετάω και δε θέλω να την ξαναδώ μπροστά μου, είτε αυτό είναι δίσκος ή κασσέτα και μετά απο καιρό πές μια πενταετία αργότερα με ξαναπιάνει η τρέλλα γι αυτό το δίσκο και λέω ας τον ξαναβρώ να τον ακούσω.' συνεχίζοντας ' σήμερα βέβαια δεν ξέρω ποιος αγοράζει. υπάρχει κόσμος που κάνει συλλογές αν και δε βλέπω το νόημα σ' αυτό. βέβαια θα πείς εγώ έχω συλλογή απο κόμικς γιατί εκεί έχω ρίξει πιο πολύ το βάρος ή σε διάφορα βιβλία παρά σε δίσκους σε αντίθεση με άλλους. απο την άλλη καλύτερα να σου λείπει κάτι παρά να το έχεις και να το βαριέσαι'.

- μιχάλης τοσίδης

με το μιχαλη γνωριστηκαμε τυχαια χαρη στο σπυρο τον παπαναστασάτο (ηχορύπανση, vomit τότε, cosmic eye records τώρα), πανω που τελειωνε με το φανταριλικι του και σε καθε εξοδο ειμασταν σχεδον παρεα ακουγοντας δισκους σαν τρελλοι η βγαινοντας εξω με φιλους απο την παλιοπαρεα της τοτε death/grind σκηνης η κοσμο που γνωρισαμε με το φανζιν (genital grinder) στη διαρκεια της φασης. πανω σε μια συναντηση μου μιλησε για ενα γνωστο του που δεν αγοραζε δισκους παρα αρκετα σπανια και με προυποθεσεις οτι οι δισκοι θα ηταν σε μια προσιτη σε αυτον τιμη αλλα εγραφε δισκους σε κασσετες μανιακα εδω και χρονια και που πρεπει να χε ενα αρχειο με καπου 5000 κασσετες απο τη δεκαετια του 70 που ξεκινησε να γραφει απο δισκοθηκες φιλων του. αρχικα νομιζα οτι τα παραλεγε μεχρι που γνωρισα το μιχαλη και πηγα σπιτι του για πρωτη φορα αντικρυζοντας ενα τοιχο με κουτια κασσετων και χιλιαδες κασσετες τακτοποιημενες σε κουτια, αρχειοθετημενες με απιστευτο υλικο. ηταν και μια τρελλη εποχη αναζητησης ιδιως το διαστημα μεταξυ 89-93 (μεχρι που εφυγα για φανταρος το νοεμβρη του 93). αν ο σπυρος μ' εμπασε στα κολπα με κασσετοεκδοσεις, φανζιν, κλπ ο μιχαλης μου εμαθε αρκετα πραγματα για αυτο που λεμε πειραματικη μουσικη, αυτοσχεδιασμο, κ.α. απο εκει πρωτομαθα για περιοδικα οπως το op η το option που ηταν επισης βασικο αμερικανικο περιοδικο για εναλλακτικες μουσικες εκει στα τελη των 80ς / αρχες 90ς αλλα και ηταν μια βασικη βοηθεια σε καταλογους οπως πχ το χαοτικο συμπαν της rrr που επαιρνες ενα καταλογο μονο με ονοματα και κυκλοφοριες χωρις οτιδηποτε αλλο και δεν ηξερες απο που ν αρχισεις και που να τελειωσεις, ποσο μαλλον τι ηταν αυτο το οποιο εβλεπες στον καταλογο. αντιστοιχα το ιδιο με περιπτωσεις οπως της staalplaat, gelbe, artware, κ.α. η με το ενα και μοναδικο τευχος του c/o φανζιν μονο με διευθυνσεις επικοινωνιας που εβγαλε σε καποια φαση ο stefan schwab της tonspur tapes και ειχε πανω απο 2000 διευθυνσεις απο κοσμο που ηταν χωμενος με μουσικη, κασσετοεταιρειες, φανζιν, mail art, κλπ.

ευλογα λοιπον ηθελα μια μικρη κουβεντα μαζι του για το τι ειναι γι αυτον κασσετα και γενικα για αυτη τη λογικη της κασσετοκουλτουρας, αντιγραφη, αντιστοιχα σημερα κατεβασμα αλλα και σηκωμα αρχειων σε torrent, blog, φορουμ για να μοιραστουν με αλλο κοσμο που τα ψαχνει, πως ηταν οι πρωτες μερες που ξεκινησε να γραφει και πως, κλπ.... κουβεντα που τη συζηταγαμε καιρο και τελικα υλοποιηθηκε καποια στιγμη τον ιουλιο του 14.

πως αποφασισες να αντιγραφεις μουσικη σε κασσετες αντι ν' αγοραζεις δισκους και ποτε;

το σωτηριον ετος 1973 βοηθουντων και των κοινωνικων συνθηκων, μαθητης οντας της 3ης γυμνασιου, επειτα απο εργασια σε φαμπρικα με τον κυρ μπιφχαρτ (σημ. ετσι αποκαλουσε εκεινη η παρεα του μπραχαμιου τον πατερα του) καθ' ολο το θερος, απεκτησα το πρωτο μου κασετοφωνο.ηταν η εποχη που η κασεττα ειχε πολλα προσοντα, για να εξηγουμαι, ευχρησια, ξαναγραψιμο , φορητοτητα, ποιο ποπ αντιμετωπιση της νεανικης διασκεδασης – best seller ηταν ένα κασετοφωνακι της φιλιπς με ένα πολυκουμπι για στοπ-μπρος-πλει-πισω σχετκα λινκ για εκφωτισμο

αρα σε συνδυασμο με το ότι ο κοσμος στην περιοχη μου ηταν μουσικοφιλος κατ' αναγκη από ραδιοφωνο και αμουσος λογω οικονομικων αιτιων (στα δεκαπεντε σπιτια ένα ειχε πικαπ, εκεινα τα τεραστια ραδιοπικαπ με λαμπες) βολεψε ώστε να αρχισει σιγα σιγα η τρελλα.

ποτε αρχισε συνειδητα το ενδιαφερον σου για τη μουσικη και πως ξεκινησε το ψαξιμο;

τοτε περιπου ηταν και η αρχη της συνειδητης ενασχολησης, επιλογη αυτης της μουσικης και όχι της επικαιρης καταναλωτικης γκομενοφερνουσας ποπ, από μικροι στον δυσκολο δρομο.καποιος γειτονας με μεγαλυτερη αδερφη για το φοβο των ιουδαιων εκανε το γκομενοφυλακα της αδερφης του, και πηγαινανε με τις παρεες της στην κοιυντα στο τζακι ο, στο κυτταρο στο γραναζι αν θυμαμαι καλα χρυσο κλειδι. οι μαγκες ηταν προχωρημενοι και ετσι μαθαμε για arthur brown, savoy brown, charles mingus – ως ο καλυτερος μπασιστας της τζαζ, jefferson airplane, grateful dead, blues project, cream, hendrix κλπ, συν τα προγκ που αρχιζαν να τσουλανε τοτε στην χωρις δισκους στην ουσια ελλαδα λογω εθνοσωτηριου επαναστασεως που ηγαπα παραφορα τον καπαφλη και τα τσαμικα του με κάθε ευκαιρια στην τοτε νεα ΤιΒι, όπως οι τραφικ,yes elp genesis. αρα σχεδον μονοδρομος η επιλογη του φορματ.

ηταν μια συνειδητη επιλογη η επαιζε τοτε (& σημερα φυσικα) ρόλο και σε μεγαλο βαθμο η οικονομικη σου κατασταση;

-από την αρχη του 1975 οταν εκδοθηκε ο πρωτος καταλογος μου με 34 τοτε κασετες, εν ειδη αρχειου επελεξα το μεσο για πρακτικους και ουσιαστικους λογους. ενας απο τους τελευταιους είναι και η από τοτε αποψη μου ότι ο δισκος περα απο συλλογη τραγουδιων είναι και ενα συνολο για ακροαση/προσεγγιση και βεβαια ενας καθρεφτης των ανθρωπων που τον εφτιαξαν τη στιγμη που τον εφτιαξαν, στον τοπο που τον εφτιαξαν, αρα για αλλη μια φορα ο συνηθης μονοδρομος κασετα..

βοηθουσε η ρημαδα να προσηλωθεις στο ολο και να το διηλυσης , να ξεχωριζεις λιγακι και απ τους ποπιαριδες που ηξεραν το δισκο ταδε γιατι το 3ο από την πρωτη ηταν σλοου και το 1ο και 4ο στη δευτερη ρυθμικο, για χτυπημα που λεγαμε...

αν απο τη μια το να αντιγραφεις αντι ν' αγοραζεις σου εξοικονομουσε χρημα μηπως σε επνιγε απο θεμα χρονου για το ποτε θα γραψεις και θ ακουσεις το υλικο αυτο; ποσο μαλλον να το ταξινομησεις κιολας για να μη χασεις τον ελεγχο με το τι γινεται, τι εχεις, κλπ;

τα χρηματα δεν επαιξαν ρολο παρα μονο στο ότι με τα ιδια χρηματα προσεγγιζα περισσοτερη μουσικη ποσοτητα , επελεγα τα πιο απαραιτητα και τα επαιρνα αργοτερα σε δισκο ή σιντι όταν αποκτησαμε δουλεια, κοιλια, λεφτα και hi end μηχανηματα.

εκεινα τα χρονια από το 1979 που πηρα πληρες στερεο με σοβαρα μηχανηματα για την εποχη τους , ειδαν ολοι οι φιλοι μου το φως τους, οι δισκοι καναν γυρα και γινονταν πολυημερες εγγραφες σχεδον σε βαρδιες με εκατομβες θυματων (συγγνωμη κασετες). επισης μαζυομασταν και καναμε αφιερωματα σε δισκογραφιες (με οσους δισκους ειχαμε από ένα καλλιτεχνη τοτε).ΕΝ ΟΛΙΓΟΙΣ ΑΚΟΥΓΑΜΕ ΜΟΥΣΙΚΗ ΜΕ ΠΡΟΣΗΛΩΣΗ, ΠΑΘΟΣ ΚΑΙ ΕΜΒΡΙΘΕΙΑ, το δε υλικο παρα το ότι αυξανοταν με γεωμετρικη προοδο δεν δημιουργησε προβλημα στην αφομιωση του, υπηρχε αφθονος ο τωρα χαμενος χρονος. μπηκαμε γερα στη φαση του new wave με προεκτασεις , τα ζησαμε παραλληλα με την εποχη τους ενταγμενα σε πλαισιο και όχι σε καποια ευφανταστη προσωπικη μυθολογια. οχι λοιπον δεν υπηρχε προβλημα πνιγμονης .το ανεφικτο του να κυνηγαει ο γατος την πυρα του ενυπαρχει σε όλα τα ανθρωπινα οντα, αρκει δε η κατανοηση του, να σε απαλλαξει από στρεβλωσεις και ομφαλοσκοπησεις που δεν οδηγουν πουθενα .

υπηρξα λατρης της πληροφοριας , σε εποχη που ηταν ακομη αφανης ο τεραστιας σπουδαιοτητας ρολος της, φροντιζα λοιπον να τηρω αρχεια οσο το δυνατον πιο λεπτομερη χειρογραφα, ή σε φωτοτυπιες αρχεια και για να μη χανομαι , να μην κολλαω , να τα αξιοποιω αργοτερα αγοραζοντας φτηνα σοβαρα αλλα αγνωστα πραγματα.

σιγουρα η μεταβαση στα φορματ εκανε το πραγμα πιο μηχανικο πιο απροσωπο πιο κτητικο παρα δικο σου από προσεγγιση. αυτο όμως εχει να κανει και με την ηλικιακο εκφυλισμο των σχεσεων την καλως κακως αποκρυσταλλωμενη προσωπικη αντιληψη για τα πραγματα, την αναγκαστικη ελαττωση ενασχολησης με την μουσικη και την πτωση του ενδιαφεροντος γιατι οι πολλοι κυκλοι της βιομηχανιας φερνουν

ζαλαδα κλπ και όχι μονο με το ότι λογω ευκολιας λεμε πια το ταδε τοχω και όχι το εχω μελετημενο-αφομοιωμενο-μπηκε μεσα μου μ' εκανε καλυτερο χειροτερο στο βαθμο που το μπορει...

μετα απο τοσα χρονια βλεπεις αυτη σου τη σταση να ηταν πιο λυτρωτικη (απο το να αγοραζεις πχ σα μανιακος και να χωνεις για δισκους, κλπ) η δημιουργησε αλλα προβληματα απο την αλλη;

επελεξα ερωτα με τη μουσικη – από την κεντρωα δυτικη αφρικη ως το θιβετ που λεγε και στο εισαγωγικο του ο θειος νωντας - και βεβαια ο προσδιορισμος μου δεν ηταν μονο γεωγραφικος αλλα και χρονικος και σε στυλ απεραντος κατοπιν ωριμου σκεψεως στην τρυφερη ηλικια των 15 χρονων, τοτε που ολα ειναι ωραια, μυθικα, διαμορφωσιμα στα θελω μας, ατελειωτα σαν τα καλοκαιρινα βραδυα που κοιμασαι αγκαλια με το τρανζιστορακι και ακους το θείο νωντα να παιζει αλαπ από ραγκες και καπακι steve lacy αμεσως μετα καζαντζιδη-μαρινελλα στα σοβαρα τους – ναι υπαρχουν και τετοια - στο ενδιιαμεσο να διαβαζει ποιηματα του εγγονοπουλου, λωτρεαμον κλπ να θυμαται την κοιλαδα με τους μαργαριτες και να μας εντρυφει αβιαστα στο DADA και στο καπακι να βαζει και audience, family, bonzo dog band κλπ.ΘΑΝΑΤΟΣ μιλαμε, και πιστευεις ότι το σφιγγουμε στην παλαμη μεχρι ασφυξιας το γαμημενο... ομως τα πραγματα ερχονται για ολους αλλοιωτικα και τρεχουμε να σωσουμε τις λιγες ανασες που μας επιτρεπουν φοβουμενοι ότι θα χαουμε κι αυτές στο τελος.

μια ερωτηση ομως σχετικη και ασχετη με το θεμα που δεν εθεσες είναι ολο αυτόν την σωρευση χωρικα τι θα το κανουμε.. υπαρχουν και γιαυτο δυο οψεις θα περιοριστω στην χιουμοριστικα μακαβρια.... οπως ελεγα πριν καμποσα χρονια ειμαστε η χαρα του παλιατζη γιατι ουτε η πυραμιδα του χεοπα δεν θα χωραγε το χατροδισκομανι που εχουμε μαζεμενο.παντως ότι και να παρει ο δημος για χωματερη μερια η καποιοι ειδημονες ανακυκλωτες εγω ξερω ότι περασα θαυμασια με την επιλογη μου , με εκανε σε μεγαλο βαθμο ότι ειμαι, με ωθησε αμεσα η εμμεσα σε αλλα ψαξιματα, και όλα αυτά δεν χωρανε ουτε στη δισκοθηκη του john peel, ουτε στου κογκρεσου, γιατι είναι αναμεσα στα αυλακια του δισκου /cd, στα διακενα των πλατερς των hdd ..

- g x jupitter - larsen

εξάτμιση (gx jupitter larsen 1997 - κλεμμένο απο τεύχος του n d)

μερικοί άνθρωποι δεν μπορούν να ξεχωρίσουν μεταξύ πραγματικής ζωής και πραγματικότητας.

δεν χάνει κάποιος την ενέργεια. όμως πάντα στο τέλος κάποιος θα χάνει τον έλεγχό της. εάν κάποιος είναι να γεράσει με χάρη, με το νεανικό του πνεύμα ακέραιο, χρειάζεται να βρει μια ισορροπία μεταξύ της ενέργειας αυτής και του πώς η ενέργεια ξεφεύγει από τον έλεγχο. αυτό γίνεται με το να βρίσκει κάποιος το ρυθμό του. αυτό σημαίνει να κατανοεί τα ποσοστά της ταχύτητας, όγκου και έντασης που περιέχονται εντός της παρουσίας κάποιου. της παρουσίας κάποιου τόσο εντός όσο κι εκτός του σώματος και του μυαλού του.

αλλά άστε το αυτό τώρα! οι τρύπες συμβολίζουν το άλμα: τα μέσα για να ξεδιπλώσεις την αληθινή δυναμική! η τρύπα, αυτή είναι μια δυνατότητα! για μένα, δεν είναι η τρύπα που αντιπροσωπεύει το σεξ, αλλά το σεξ που αντιπροσωπεύει την τρύπα.

επιδεικνύοντας τον πάταγο της αποσύνθεσης, η 225η δράση από τους haters, έγινε στο λονδίνο στο barSATE στις 19 δεκέμβρη του 1995. ο ένας εκτελεστής στεκόταν στο κέντρο της σκηνής με ένα λάστιχο μοτοσυκλέτας στον ώμο. ένας δεύτερος εκτελεστής πίσω του χρησιμοποιούσε ένα ηλεκτρικό λειαντή με γυαλόχαρτο για να φθείρει το λάστιχο. κι εγώ στεκόμουν μπροστά στο υπολογιστή rubbinga σε ένα γυαλόχαρτο που είχε κολληθεί στο λάστιχο. μικρόφωνα επαφής υπήρχαν πάνω στον λειαντή και στον υπολογιστή. ήταν δυνατά.

αργότερα στο ίδιο ταξίδι, είχα ένα ατύχημα στο δρόμο από το σπίτι του scott konzelmann στο upper east side προς το jfk. μόλις βάδισα έξω από την μπροστινή πόρτα στο δρόμο, γλίστρησα κι έπεσα σε έναν μαύρο πάγο. έχοντας γαμηθεί το αριστερό μου γόνατο, τα κατάφερα κάπως μέχρι έναν σταθμό του ηλεκτρικού. μπήκα σ' ένα τρένο όπου πήρε φωτιά ένας σταθμός. οπότε έπρεπε να μεταφερθώ σε 3 άλλα τρένα ώστε να φτάσω στο αεροδρόμιο δευτερόλεπτα πριν αναχωρήσει η πτήση μου! κάπως υπάρχει ισορροπία στο γεγονός ότι είναι πάντα είτε πλημμύρα είτε λιμός.

μερικοί άνθρωποι δεν μπορούν να ξεχωρίσουν μεταξύ πραγματικής ζωής κι πραγματικότητας.

αν δεν απατώμαι η πρώτη μου επαφή με τους haters ήταν στις αρχές του 90. είχε γράψει ο σακκάς στον ήχο & hi-fi ένα μικρό report για τη σκηνή του san francisco απο δείγματα (ή αγορές / τράμπες) που είχε λάβει και εκεί αναφέρει το 7" fire με ήχους φωτιάς απο κάποιους haters και έδινε τη διεύθυνση. χωρίς να χάσω δευτερόλεπτο στέλνω μια μικρή τράμπα χωρίς μπορείς να μου πεις ποια είναι η ρίζα του ονόματος σου και λίγα πράγματα

καν να έχω ρωτήσει και λίγο καιρό αργότερα λαμβάνω το fire μαζί με το φλέξι fuchait των haters. θα ερχόμασταν κι αργότερα σ επαφή με το gx jupitter larsen χάρη στο frans de waard όταν ο δεύτερος θα λειτουργούσε ως tour manager της ευρωπαϊκής περιοδείας των haters στις αρχές των 90ς και θα με ρώταγε αν μπορούσα να στήσω κάτι στην ελλάδα. θα μου τους πρότεινε επίσης για συμμετοχή στην ακυκλοφόρητη cd συλλογή ‘untitled - a new dimension in sound’ που ετοίμαζα στη harsh dept. τα κομμάτια που μου έστειλε τότε ο gerald λέγοντας μου να χρησιμοποιήσω όσο ήθελα ότι διάρκεια ήθελα, κλπ θα τα μίξαρε μια 6ετία αργότερα για κυκλοφορία στην perverse series. θα κατέληγε εκείνο το κομμάτι να βγεί το 2005 ως 3’cdr στο absurd μαζί με t-shirt.

μπορώ επίσης να μιλάω για τις ώρες για το gerald και τη δουλειά του, τους haters και την επιρροή που άσκησαν όχι μόνο σε μένα, στο absurd (1996-2010) αλλά πολύ περισσότερο στην editions_zero (1998-2010). δε θα μπώ σε φλυαρίες, κλπ. θα παραθέσω δύο συνεντεύξεις ως μια εισαγωγή στον κόσμο του. η πρώτη που έγινε κάποια στιγμή το 2013 και η δεύτερη μεταφρασμένη απο το happy rotter απο το βιβλίο unofficial release του thomas bey william bailey (περισσότερα για το βιβλιο και το συγγραφέα εδώ tbwb.net)

πρωτού ξεκινήσει η αφήγηση ως μια μικρή εισαγωγή εν είδη βιογραφικού θα παραθέσω την πρώτη ερώτηση απο το βιβλίο drilling a hole through the sky : 30 years of the haters που είχε εκδώσει ο john wiese για τα 30 χρόνια των haters μεταφρασμένο απο το γιώργο ρέντζο. ολόκληρη η συνέντευξη του gerald απο εκείνο το βιβλίο είχε συμπεριληθεί στο πρώτο τεύχος του beat zine που εκδίδει ο γιώργος.

για την περίοδο της νεανικής σου ηλικίας μέχρι το πρώτο σου performance;

το πρώτο μου επώνυμο jupitter είναι απο τη μεριά της μητέρας μου. το larsen είναι απο τη μεριά του πατέρα μου. ο πατέρας μου επινόησε και το όνομα μου. μου είπε πως ήλπιζε να γίνω επαγγελματίας παλαιστής και αν μπορούσα να αποκαλούμαι mr x το αστείο θα ήταν πως το x θα ήταν το πραγματικό μου όνομα. η ειρωνεία είναι πως τη μόνη φορά που πραγματικά έπρεπε να παρουσιαστώ στο ρινγκ ο promoter με παρουσίασε με το όνομα μου jupitter και όχι x. ο πατέρας μου peter ήταν απο τη νορβηγία, η μητέρα μου lilly ήταν αγγλίδα. γνωρίστηκαν στο geraldton του καναδά. οι δικοί μου ήταν κομμουνιστές ενάντιοι στο έγκλημα, ή τουλάχιστον γνωρίζω πως έτσι θα ήθελαν να τους θυμούνται. η μητέρα μου ήταν περισσότερο θα λέγαμε μετριοπαθής σοσιαλίστρια ενώ ο πατέρας μου ήταν τροτσκιστής και οι δύο ήταν ακραίοι άθεοι και τα μαύρα πρόβατα στις οικογένειες τους. νομίζω πως αυτό βοήθησε τους τρείς μας να είμαστε πολύ κοντά

σαν οικογένεια. πάντα ήταν εκεί για μένα, μου λείπουν πραγματικά. ήταν μεγάλοι σε ηλικία όταν με απέκτησαν και μέχρι να φτάσω στην εφηβεία μου η μητέρα μου δεν ήταν πια αρκετά καλά για να μπορεί να ταξιδεύει. αυτή ήταν η μεγάλη απογοήτευση της ζωής της. έτσι το 1979 όταν ήμουν 20 χρονών με έστειλαν στη νέα υόρκη για να δώ τον πραγματικό κόσμο. έτσι άραξα εκεί για λίγο και απορροφούσα τα πάντα και με κάποιο τρόπο κατατάλαξα στο να ασχοληθώ με τις επιτελεστικές τέχνες (performance arts). μου φαινόταν εκείνο τον καιρό καλός συμβιβασμός μεταξύ του να γινόμουν παλαιστής ή αρχιτέκτονας. δεν πίστευα πως είχα τις ικανότητες να είμαι κάτι απο τα δύο. έτσι το performance ήταν η απάντηση.

θυμάμαι την a halo την εγκυκλοπαίδεια της mail art που είχε κυκλοφορήσει η artpool στην ουγγαρία στις αρχές των 90ς που ανέφερε ότι οι δραστηριότητες σου ξεκινάνε κάπου γύρω στα τέλη των 60ς αρχές 70ς στον καναδά. ή είναι τυπογραφικό λάθος; αν δεν απατώμαι ένα απο τα πρώτα σου σκηνικά είναι το φάνζιν kinky sex; μπορείς να μου δώσεις κάποιες πληροφορίες γι αυτό;

είναι τυπογραφικό λάθος. εκείνα τα χρόνια ήμουν περισσότερο ανακατεμένος με τη mail art ιδίως στα τέλη 70ς. έμενα κυριολεκτικά στις δύο ακτές. ένα μέρος του χρόνου στη νέα ϋόρκη και ένα άλλο μέρος του στο βανκούβερ και στο σηάτλ. ταξίδευα αρκετά ανάμεσα σε ανατολική και δυτική ακτή.

το ks ήταν ένα mail art φάνζιν με θέμα το bondage που έκδιδα στις αρχές των 80ς. οι συμμετέχοντες μου έστελναν 100 αντίτυπα των σελίδων τους και όταν συμπληρώνονταν 12 συμμετέχοντες ένωνα τις σελίδες συρράπτωντας τες σε ένα τεύχος. κυκλοφόρησα περίπου 10 τεύχη.

αλήθεια πως γεννήθηκαν οι haters; θυμάμαι όταν έσκασες εκεί στα τέλη των 70ς στη νέα υόρκη και ανακατεύτηκες με την πανκ σκηνή θέλοντας να ξεκινήσεις το δικό σου πανκ συγκρότημα και μέσα απο αυτή τη διαδικασία ξεκίνησαν οι haters;

μέχρι τα μέσα 80ς δεν υπήρχε μέρος για να παίξει ένα noise συγκρότημα. έτσι εμφάνιζα τους haters ως πανκ γκρούπ για να μπορώ να κλείνω συναυλίες. ο κόσμος σε εκείνα τα πρώτα σόου πάντοτε εκπλήσσονταν με το τι έβλεπε και άκουγε!

μπορείς να μου κάνεις μια μικρή εισαγωγή στο t.n.u.; και σε διάφορες άλλες ιδέες που έχουν ξεπεταχτεί απο το μυαλό σου στην πάροδο των χρόνων όπως το totimorphous, κ.α.;

η υπερδιευρυμένη αριθμητική μονάδα είναι μια σειρά αριθμών που εφήυρα. το πρώτο t.n.u. βρίσκεται μεταξύ του 1 και του 4 αλλά όχι το 2 και το 3. εφήυρα το tnu για να εξερευνήσω την απόσταση και το χωρισμό μεταξύ των γραμμικών θέσεων μέτρησης που δεν εφάπτονται μεταξύ τους.

αντί έτσι απο ένα τρόπο να κάνεις αριθμητική σε αυτό που καταλήγεις είναι ένα συναισθηματικό και φιλοσοφικό βαρόμετρο.το omniwave είναι ότιδήποτε το ακίνητο. το permawave είναι οποιαδήποτε απότομη κίνηση. το polywave είναι οποιαδήποτε αυτο-αντιφατική κίνηση. η ιδέα ότι ο ίδιος δρόμος που οδηγεί στο βορά ταυτόχρονα οδηγεί και στο νότο. το romawave είναι η απόσταση που ένα πράγμα ταξιδεύει προτού ξεχαστεί. και το xylowave που είναι η απόσταση μεταξύ κάτι και τίποτα.

τι γίνεται σχετικά με την εντροπία; πως γεννήθηκε το ενδιαφέρον σου για αυτή και πως αντικατοπτρίζεται στη δουλειά σου και στους haters; *

το ένα πράγμα οδηγεί στο άλλο επειδή το όλο απλά συνεχίζει να διαλύεται. οι haters στήνουν γιορτές εντροπίας. το κίνητρο είναι ότι η βιολογία βασίζεται σε ασταθή μόρια που μεταφέρουν ενέργεια μεταξύ σταθερών μορίων. αυτή η συγκεκριμένη διαδικασία δημιουργεί ζωή και παράλληλα την αφαιρεί. επειδή τα μόρια που κάνουν αυτή τη μεταφορά ενέργειας είναι ασταθή προκύπτει γήρανση τους. αυτό είναι ειρωνεία. και η ειρωνία είνα αστεία.

εικάζω ότι υπάρχει πάνοτε ένας διαχωρισμός μεταξύ της δική σου δουλειάς / ιδεών με αυτή των haters. πως καταφέρνεις και κρατάς ισορροπία μεταξύ τους;

απλά δεν το σκέφτομαι

οι haters περιλαμβάνουν αυτό το είδος παράστασης που επέτρεψε μου να πώ μερικές φορές θα το έλεγα 'θεατρικό' ύφος. τουλάχιστον εικάζοντας απο τα βίντεο που έχω δεί στην πάροδο των χρόνων. ακόμα πεθαίνω για το hater tv να σου πώ την αλήθεια. ακόμα και αν είναι μια στατική δράση μου δίνει αυτή την αίσθηση. είναι μια διαδικασία που τη δούλεψες και εξέλιξες ή προέκυψε τυχαία;

πάντοτε θεωρούσα τους haters πρωτίστως ένα θεατρικό σύνολο. πολλές απο τις πρώτες παραστάσεις δεν είχαν να κάνουν καθόλου με ήχο. με την πάροδο των χρόνων ο θόρυβος έγινε πολύ πιο σημαντικός αλλά ακόμα ενώ είναι το μέσο δεν είναι το ολοκληρωμένο μήνυμα.

υπάρχουν τίποτα τρελλά σκηνικά απο τις συνεργασίες σου με τους survival research laboratories;

στη διάρκεια ενός σόου των srl στο graz το 92 κάναμε τόσο πολύ θόρυβος που πολλοί απο τους κατοίκους της περιοχής κάλεσαν την αστυνομία θεωρόντας ότι ο γειτονικός εμφύλιος της γιουγκοσλαβίας έφτασε στα σύνορα τους. όταν πληροφορήθηκαν ότι αυτό που ακούνε είναι απλά ήχος απο μια παράσταση κάποιοι παρέμεναν επιφυλακτικοί και δεν το πίστεψαν έτσι κάλεσαν την κυβέρνηση στη βιέννη καταγγέλοντας το γεγονός. έτσι η αυστρία τέθηκε επίσημα για ένα 24ωρό σε κόκκινο συναγερμό τυχόν απειλής πολέμου.

κόμικς και γράψιμο; είναι ένα ακόμα σημαντικό μέρος της ζωής σου. αν δεν απατώμαι δεν έχει να κάνει 100% με τους haters.

θεωρώ τον εαυτό μου πρωτίστως συγγραφέα. έγραφα πριν κάνω δράσεις ή κάνω θόρυβο. έχω εκδώσει ως τώρα 4 νουβέλες και μερικές ανθολογίες τόσο μυθοπλασία όσο και δοκίμιο

πως γνωρίστηκες με τον amk;

γνωριστήκαμε μέσω αλληλογραφίας. ως μέρος της mail art και της κασσετοκουλτούρας στις αρχές των 80ς.

το βίντεο είναι ένα άλλο μέρος του εαυτού σου. οκ ξεκινώντας απο τη στιγμή που σήκωσες μια βιντεοκάμερα κι άρχισες να σπας βιντεοκασσέτες το 79 στη νέα υόρκη, στο holes on the neck ή το cinema noise και το πρόσφατο a noisy delivery...

το holes on the neck έχει βαμπίρ που καλλιεργούν σκόρδα. μου άρεσε αυτή η ιδέα. το a noisy delivery έχει να κάνει με ανθρώπους που πάνε στο ταχυδρομείο για τη φιλοσοφία του πράγματος αντί να στείλουν απλά αλληλογραφία. μου αρέσει επίσης αυτή η ιδέα.

σχετικά με την πυγμαχία, μοιάζει να παίζει επίσης ένα ζωντανό ρόλο στους haters ή στη δουλειά σου. αν δεν απατώμαι ένα μέρος του ονόματος σου έχει σχέση με την πυγμαχία ε;

αν είχα ένα καλλιτεχνικό προκάτοχο θα έλεγα ότι αυτός είναι ο gorgeous george. ο gorgeous george ήταν ψυχίατρος που κατέληξε παλαιστής. πολύ απλά μετέτρεψε την πάλη σε θέατρο του παραλόγου όπως το ξέρουμε σήμερα. περούκες, κοστούμια, πνεύμα και χιούμορ όλα μαζί ήταν μέρος του εφέ που έκανε. προέτρεπε τη συμμετοχή του κοινού, κάνοντας το πλήθος τόσο μέρος του θεάματος όσο και εκτελεστές. πρακτικά κάθε παλαιστής σήμερα μεταχειρίζεται πολλές απο τις ιδιομορφίες που χρησιμοποίησε στη σκηνή όταν τα διεξήγαγε πρωτοπορώντας ο george στα 50ς. όταν οι παλαιστές ρίχνουν μια μπουνιά ή ποδοπατάνε το πάτωμα του ριγκ, ο θόρυβος που δημιουργείται προσθέτει μια χροιά στο δράμα της χορογραφίας τους. θυμάμαι την εποχή που ήμουν μικρό παιδί και για πρώτη φορά μου το δειξε αυτό ο πατέρας μου στην τηλεόραση. ένοιωσα ότι μου χε αποκαλυφθεί ένα απο τα πιο όμορφα μυστικά της ζωής εκείνη τη στιγμή. μπορεί να ακούγεται ηλίθιο αλλά ήταν η στιγμή που συνειδητοποίησα ότι θα γίνω καλλιτέχνης.

τα μέρη ή οι πόλεις που έχεις βρεθεί ως τώρα στη ζωή σου έχουν παίξει κάποια επίδραση στη δουλειά ή στην προσωπικότητα σου;

τα ταξίδια πραγματικά ανοίγουν το μυαλό. το να συναντάς διαφορετικούς ανθρώπους με διαφορετικές ιδέες. μερικές φορές μπορεί πραγματικά να αλλάξει τον τρόπο που σκέφτεσαι.

σχετικά με το μηδενισμό; ή μήπως καλύτερα να πώ για το μηδενισμό τότε και τώρα; έχει χάσει την επίδραση του με την πάροδο των χρόνων ειδικά τα τελευταία που βιώνουμε αυτή την πτώση ή κρίση εξαιτίας αυτής της λαγνείας για χρήμα και εξουσία;

η λέξη μηδενισμός δε σημαίνει πλέον το ίδιο πράγμα που συνήθιζε να σημαίνει. ο μηδενισμός σήμαινε ότι απορρίπτεις τις ιδέες και τις αξίες της κοινωνίας για να εξελίξεις τις δικές σου. ο μηδενισμός τότε σήμαινε ότι είχες αυτόνομη σκέψη επειδή είχες πίστη στον εαυτό σου. εξαιτίας της οικειοποίησης του απο το mainstream τόσο του μηδενισμού όσο και άλλων όρων υπήρξε μια ανακατεύθυνση της ιδέας και περιορισμός της λόγω του πλήθους. ο μηδενισμός έφτασε να σημαίνει να μην πιστεύεις σε τίποτα εξαιτίας της αυτο-απέχθειας σου. ο μηδενισμός ήταν ακριβώς το αντίθετο αυτού. αυτή την εποχή υπάρχουν αρκετά παιδιά που πιστεύουν ότι το να είσαι μηδενιστής σημαίνει να μισείς τον εαυτό σου. η αυτο-απέχθεια το μόνο που κάνει είναι να εξυπηρετεί τους εχθρούς σου.

τα τελευταία χρόνια ξαναβιώνουμε μια έκρηξη της κασσέτας όχι ότι μας είχε εγκαταλείψει και ποτέ το μέσο εδώ που τα λέμε...

οι περισσότεροι θορυβοποιοί χαίρονται να χρησιμοποιούν αρχαϊκές τεχνολογίες. απορριφθέντες ήχοι μαζί με απορριφθείσα τεχνολογία. χωρίς να έχουν τίποτα κοινό, οι θορυβοποιοί ηχογραφούν, καταγράφουν και επιτυγχάνουν εκείνους τους συγκεκριμένους ήχους που κανείς άλλος δε θέλει να ακούει.

[* ορισμός εντροπίας κλεμμένος απο wikipedia: η εντροπία είναι η έννοια μέσω της οποίας μετράται η αταξία, της οποίας η μέγιστη τιμή αντικατοπτρίζει την πλήρη αποδιοργάνωση (ομογενοποίηση των πάντων) και ισοδυναμεί με την παύση της ζωής ή αλλιώς της εξέλιξης. σε μια τέτοια κατάσταση δεν υπάρχει καμία διαδικασία και δε βρίσκεται «σε λήθαργο» (κρυμμένη) κανενός είδους πληροφορία που να επιτρέπει την εξέλιξη (ή τη ζωή) αν με κάποιο τρόπο γίνει εκ νέου παροχή μόνο ενέργειας. αφαιρώντας την έννοια της πληροφορίας που δεν είναι αντικειμενικά μετρήσιμη (η εντροπία που εξαρτάται από αυτήν είναι επίσης μη αντικειμενικά μετρήσιμη και μάλιστα αφήνεται χωρίς μονάδες), προκύπτει μια μορφή εντροπίας που αφορά μόνο θερμικές μεταβολές, υπολογίζεται και είναι σαφώς ορισμένη:
η θερμοδυναμική εντροπία.
η θερμοδυναμική εντροπία είναι εκτατική μεταβλητή ενός θερμοδυναμικού συστήματος.]

σερφάροντας στα πολυκύματα: gx jupiterlarsen

> σύμφωνα με τον [edward] lorenz και άλλους, τα χαοτικά συστήματα δεν είναι μόνο εντυπωσιακά ευαίσθητα και αποκριτικά, αλλά επίσης εκπληκτικά ανθεκτικά και αυτορυθμιζόμενα μακροπρόθεσμα, και εν τέλει πολύ εύρωστα [...] δύο ερευνητικές ομάδες στη βοστώνη που ανέλυσαν τις διακυμάνσεις που χαρακτηρίζουν τους ρυθμούς υγιών και ασθενικών καρδιών, βρήκαν τόσο στο μάκρο όσο και στο μικρο-επίπεδο ότι το υγιές φαινόταν να είναι συνώνυμο με τη χαοτική αταξία, και η ασθένεια με την απλούστερη, πιο εύρυθμη καρδιακή λειτουργία.
>
> \- reg morrison

ο όρος «χάος» είναι μια λέξη που έχει χρησιμοποιηθεί πολύ στα γραπτά για την αβαν-γκαρντ ηχητική κουλτούρα (τού συγγραφέα συμπεριλαμβανομένου), και έχει συχνά χρησιμοποιηθεί εναλλάξ με έναν πολιτισμικό ορισμό του «θορύβου» (δλδ. ενός υποκειμενικά δυσάρεστου ήχου). Τόσο το χάος όσο κι ο θόρυβος έχουν περισσότερους πληροφοριακά θεωρητικούς ορισμούς σχετιζόμενους με το στάτους τους σαν μη-επικοινωνίσιμη πληροφορία, απ' όπου η προφανής «αχρηστία» τους απορρέει και αναδεικνύει επίσης τον πολιτισμικό ορισμό και των δύο σαν ενός είδους πληροφοριακό απόβλητο προϊόν. όμως, με τον ίδιο τρόπο που οι σιωπές μπορούν να είναι επικοινωνιακές ωθήσεις για δράση, ο θόρυβος ή το ηχητικό χάος παίζει έναν καταλυτικό ρόλο: η διάσημη εξαγγελία του gregory bateson για το θόρυβο ήταν ότι «όλα όσα δεν είναι πληροφορία, όχι περιττά, όχι μορφή, και όχι περιορισμοί, είναι θόρυβος – η μόνη δυνατή πηγή νέων προτύπων» . Άρα, ακριβώς όπως η χαοτική λειτουργία μπορεί να ρυθμίζει τα βιολογικά συστήματα στο παραπάνω παράδειγμα, μπορεί επίσης να εμποδίζει την πολιτισμική παραγωγή από το να βαλτώνει.

παρ᾽όλα αυτά, έχοντας αποδοθεί σχεδόν σε κάθε τύπο ήχου του οποίου η πολυπλοκότητα ξεπερνά τις καλύτερες προσπάθειες του κριτικά σκεπτόμενου ακροατή να συντονιστεί με αυτό, η υποβλητική δύναμη του «θορύβου» ή του «χάους» ως δείκτη ενός είδους γίνεται όλο και πιο εξασθενημένη κάθε μέρα, για να μην πούμε τίποτα για την ταξινομητική της ακρίβεια. και, ας είμαστε ειλικρινείς: πολλή από την ηχητική τέχνη που είτε εγκωμιάζεται είτε χλευάζεται σαν «χάος» είναι στην πραγματικότητα υλικό που περιέχει υψηλή πολυπλοκότητα σχεδιασμού αντί για απόλυτη ελαττωματικότητα. πυκνά δομημένες (ή απλά εκπληκτικά καινοφανείς) οι «χαοτικές» συνθέσεις, από τις πρώιμες καινοτομίες της 12-τονικής μουσικής ως τα βαβουριάρικα ηχητικά καρτούν του john zorn, έχουν συχνά βασιστεί σε τυπικές παρτιτούρες και μπορούν συνεπώς εύκολα να εκτελεστούν/ηχογραφηθούν με τον ίδιο τρόπο διπλά- ο προαναφερθέν συνθέτης, όταν δεν γράφει μονομιάς παρτιτούρες, έχει επίσης ενσωματώσει προ-εκτελεστικούς κανόνες στα παιγνιώδη κομμάτια του που, αν και επιτρέπουν πληθώρα διαφορετικών ερμηνειών από τον έναν εκτελεστή στον επόμενο, διατηρούν ακόμα τις πιθανότητες μέσα στο χώρο του πεπερασμένου. σε παρόμοιο έδαφος, η generative μέσω κομπιούτερ μουσική – αυτή η ποικιλία

που «παίζεται μόνη της» μετά από κάποια επιδέξια κωδικοποίηση από τον χειριστή του κομπιούτερ – σπάνια εφορμά σε αμετανόητα χαοτικές περιοχές, πιο συχνά είναι ένα είδος «μη τυχαίας αταξίας» στην οποία η μουσική μπορεί να κυμαίνεται συνεχόμενα και να επιδεικνύει ασυνήθιστες αλλαγές δυναμικής, αλλά είναι ακόμα περιορισμένη μέσα σε συγκεκριμένες ακουστικές παραμέτρους κατά το στάδιο προγραμματισμού. για τον αμύητο, η ακρόαση τέτοιας μουσικής μπορεί να πάρει το ζαλιστικό εφέ του να είσαι σε ένα τρένο όπου ο καθένας συνομιλεί σε μια διαφορετική γλώσσα- όμως η αστοχία κατανόησης του ότι γλώσσα δεν σημαίνει αυτό, για αυτούς που όντως την κατανοούν, τα πράγματα δεν προχωράνε με έναν σκόπιμο και εύτακτο τρόπο.

έχοντας πει όλα αυτά, υπάρχουν ακόμη μορφές ήχου στις οποίες το χάος φαινομενικά κυριαρχεί, και στις οποίες, όπως στο ακανόνιστο χτύπημα της καρδιάς από τον morrison, αυτή η κατάσταση δεν είναι απαραίτητα κάτι το κακό: ενώ είναι ανοιχτό προς αντιπαράθεση το ποιοι είναι οι έμποροι του «αληθινού» χάους, υπάρχουν αναρίθμητοι ηχητικοί καλλιτέχνες που έχουν ανακαλύψει τα μέσα να κάνουν παράξενα καθηλωτική τέχνη που βασίζεται στην παράλογη χειρονομία που αντικαθιστά προσωρινά την λογική. οι διπλές θετικιστικές τάσεις της αποδείξιμης ανάπτυξης και προόδου κατά συνέπεια αγνοούνται έτσι ώστε να βαδίσουμε στους προφανείς δρόμους προς το πουθενά. δεν θα έπρεπε να εκπλήσσει, δεδομένων των ποιοτήτων της αυτό-κυκλοφορούμενης μουσικής που ήδη αναφέρθηκαν, ότι τόσο πολλοί από αυτούς τους καλλιτέχνες μετέχουν στα άμορφα «ανεπίσημα» δίκτυα για να προκαλέσουν περαιτέρω και να ρυθμίσουν τις δικές τους αντιλήψεις. ο «θόρυβος» αυτών των δικτύων – ο ογκώδης αριθμός των διαθέσιμων κυκλοφοριών, ή ο έντονα απροσδόκητος τρόπος του να ανακαλύπτεις ποιος είναι ποιος και τι είναι τι στην κουλτούρα – ταιριάζει γάντι με το πολύ θορυβώδες ακουστικό περιεχόμενο συγκεκριμένων κυκλοφοριών.

ο gx jupitter-larsen, γνωστός ευρύτερα για τη δημιουργία βουνών από απίστευτα δυνατό, κατακλυσμιαίο ήχο ως the haters, είναι ένας από αυτούς τους καλλιτέχνες, και ίσως ένα από τα πιο διάσημα μέλη της διεθνούς θορυβικής κοινότητας που οφείλει τη διάδοσή του στη χρήση και κατάχρηση των ανεπίσημων κυκλοφοριών και χειροποίητων μέσων. η συχνή του εφεύρεση νεολογισμών όπως «πολυκύμα» και «το τοτιμορφικό», μπαίνουν μπροστά σαν καθοδηγητικές αρχές πίσω από το έργο του, εκφέρονται με σοβαρή ακαδημαϊκή ευθύτητα παρά την απροσδιοριστία ή υποκειμενικότητά τους. ο jupitter-larsen έχει συχνά πει πράγματα για να δείξει ότι ήταν πιο απασχολημένος με το να αλλάζει το δικό του μυαλό από το να αλλάξει των άλλων. αυτό είναι ένα σήμα κατατεθέν της χαοτικής λειτουργίας σε μια εύτακτη κοινωνία που βασίζεται στην απόλυτη συνέπεια ιδεολογίας και βλέπει τις ξαφνικές αποκαλύψεις και «αλλαγές της καρδιάς» σαν να είναι ανειλικρινείς προσπάθειες να κρύψεις κάτι ή να αποφύγεις την κριτική. σε μια συνέντευξη το 1994 για το περιοδικό N D, όμως, αποκαλύπτει ότι δεν τον νοιάζει καθόλου αυτή η αξιολόγηση από την κοινωνία των δράσεών του, δηλώνοντας ότι «η κοινωνία δεν είναι ο

μόνος παίχτης στο χώρο: άρα η ανθρώπινη εμπειρία δεν θα έπρεπε να περιορίζεται σε αυτήν. απλά και μόνο επειδή βρίσκομαι σε μια συναυλία δεν σημαίνει ότι είμαι μέρος ενός συγκροτήματος, ή ακόμα και του κοινού». ισχυριζόμενος επίσης ότι δεν είναι «από πουθενά συγκεκριμένα» στο ίδιο κομμάτι, πλάθει εικόνες του προ-κοινωνικού νομάδα που έχει υπάρξει σε όλο και μικρότερους αριθμούς από την αυγή της αγροτικής επανάστασης. ενώ τα μεγαλόφωνα θορυβικά του έργα, ιδίως κατά τη δεκαετία του 1990, τον έχουν τοποθετήσει στο προσκήνιο αυτού του πεδίου, οι ιδιαίτερα εγκεφαλικές δράσεις του, περιλαμβάνοντας πράξεις όπως «παρακολουθώντας λάσπη να στεγνώνει» ή παρακολουθώντας τηλεόραση μπροστά σε ένα διαφορετικό γκρουπ θεατών, παγιώνουν το στάτους του σαν ενός τύπου εσωτερικού νομάδα επίσης: ακολουθώντας προσωπικές ιδιοτροπίες οπουδήποτε κι αν οδηγούν, και χωρίς καμία ρητή πρόσκληση σε άλλους να βγάλουν τα ίδια συμπεράσματα ή ακόμη να ακολουθήσουν σε πρώτο επίπεδο. το ραδιοφωνικό πρόγραμμα του jupitter-larsen new sounds gallery, που εξέπεμπε από το ράδιο CFRO του βανκούβερ καθ' όλη τη δεκαετία του 1980, ήταν επίσης μια βασική δημόσια ένδειξη του τι ήταν ικανοί να κάνουν οι περιοδικοί καλλιτέχνες του ήχου, και ήταν σε σύμπραξη με άλλα περιοδικά σόου όπως το nattövning του peter meyer και το home taper show του joe schmidt (και τα δύο αντάλλασσαν υλικό εκπομπών με το New Sounds Gallery έτσι ώστε να επεκτείνουν τα δικά τους πειράματα αντιστοίχως).

αντί για ένα πλήρες βιογραφικό πορτρέτο (το οποίο αισθάνομαι ότι ο καλλιτέχνης δεν θα ήθελε να περιληφθεί, έτσι κι αλλιώς) έχω περιλάβει αυτή τη σύντομη συνέντευξη με τον jupitter-larsen στην ευρύτερη αφήγηση αυτού του βιβλίου, καθώς προσφέρει κάποιες μοναδικές ιδέες πάνω στην πρακτική του δικτυωμένου ήχου κατά τη διάρκεια των δεκαετιών 1980 και 1990. ειδικού ενδιαφέροντος είναι η αναλογία που χρησιμοποιεί για να περιγράψει την μετάλλαξη της μετα-βιομηχανικής μουσικής σε πιο αφηρημένες φόρμες με την έλευση της δεκαετίας του '90, και η προσωπική του ματιά στην αξία της νεωτερικότητας στο ηχητικό στερέωμα. τελευταίες, αλλά όχι λιγότερο σημαντικές, οι σκέψεις του πάνω στην «τέχνη σαν μια δήλωση» είναι σε αρκετά μεγάλη συμφωνία με τα κίνητρα πολλών άλλων δημιουργών αυτό-κυκλοφορούμενων ηχητικών.

+++++++

της δημιουργικής σου ζωής πήρες την αρχική απόφαση να δουλέψεις με το μέσο των μαγνητοφωνημένων ήχων; Υπήρχε ένα συγκεκριμένο είδος πληροφοριών που αισθανόσουν ότι μπορούσε να μεταδοθεί μόνο μέσω μαγνητοφωνημένου ήχου, αντί κάποιου άλλου μέσου;

από το ξεκίνημα, βασικά. Ποτέ δεν σκέφτηκα ότι ο ήχος θα γινόταν το κύριο υλικό μου, αλλά πάντα είχε υπάρξει σημαντικό σε μένα να μπορώ να εξερευνώ τις ιδέες μου σε κάθε δυνατό μέσο. Κάποιες λεπτομέρειες απλά εκφράζονται καλύτερα σε κάποια μέσα περισσότερο από άλλες.

οπότε όταν ξεκίνησες πρώτα να πειραματίζεσαι με τον ήχο, είχες

ήδη επίγνωση ενός μεγαλύτερου δικτύου ανθρώπων επίσης να εργάζονται με παρόμοιο υλικό, ή αισθανόσουν να είσαι λίγο-πολύ μόνος/απομονωμένος από αυτή την άποψη;

αισθανόμουν απολύτως απομονωμένος. δεν γνώριζα τίποτε άλλο. πίσω στα 1980 απλά χάριζα τους δίσκους μου σε πανκ σόου ή τους έστελνα σαν μέηλ αρτ. ήμουν εντελώς εκτός της φάσης όσον αφορούσε το τι ετοίμαζαν τα παιδιά στη βιομηχανική σκηνή. μόνο όταν έφτασε το 1982, ένας μέηλ αρτ δημιουργός στο τέξας έδωσε έναν από τους δίσκους μου στον maurizio bianchi στην ιταλία. ο MB επικοινώνησε τότε απευθείας μαζί μου. ήταν λίγο μετά απ' αυτό όταν ο MB είπε στον merzbow για μένα και οι τρεις μας αρχίσαμε να ανταλλάσσουμε σαν τρελοί. τέλος πάντων, ήταν εξαιτίας της επαφής μου με τον MB και τον merzbow που μπήκα τελικά σε μια σκηνή η οποία γινόταν αργά αυτό που τώρα ξέρουμε σαν κασετο κουλτούρα.

για τους αναγνώστες που δεν έχουν ακούσει έργα σου από αυτή την περίοδο, τι είδους ηχογραφήσεις έκανες;

κυρίως κολάζ μαγνητοταινιών με πράγματα που διαλύονταν. μερικές ηχογραφήσεις πεδίου επίσης. ξανά, με πράγματα που διαλύονταν.

τι σε οδήγησε αρχικά σε αυτό το συγκεκριμένο μονοπάτι; για παράδειγμα, ήταν ένα θέμα του να βρίσκεις αυτούς τους τύπους των ήχων προσωπικά απολαυστικούς για να βυθίζεσαι μέσα, ή να τους βρίσκεις χρήσιμους σαν μια μεταφορά για την κατάσταση της κουλτούρας και της κοινωνίας εκείνη την περίοδο, ή κάτι πιο περίπλοκο κι απ' τα δύο αυτά;

στην αρχή, απλώς απολάμβανα πραγματικά αυτούς τους τύπους των ήχων, έπειτα, με το χρόνο, τα πράγματα περιπλέχτηκαν. οι μεταφορές γίνονται φετίχ, τα φετίχ γίνονται μεταφορές.

μιλώντας για τον masami akita [merzbow], πρόσφατα μετέφρασα ένα κομμάτι του για την ηχητική δικτύωση τη δεκαετία του '80, στο οποίο αναφέρεται στην παλιά σου ενασχόληση με το new sounds gallery. πόσο στενά δεμένο ήταν αυτό το σόου με την προαναφερθείσα δράση σου ανταλλαγής κασετών;

το new sounds gallery ήταν ένα ραδιοφωνικό σόου που έκανα από το 1984 – 1988. έπαιζε κάποια ανταλλαγή κασετών, αλλά κυρίως ήταν ένα μέρος για καλλιτέχνες που ήθελαν να κάνουν κομμάτια ειδικά για το ραδιόφωνο. σόου με εισερχόμενες κλήσεις, σόου παιχνιδιών, θεατρικά για ράδιο, ολονυχτίες ηχητικών γλυπτών· τέτοια πράγματα.

αναρωτιόμουν εάν, φτιάχνοντας το είδος των ήχων που κάνεις, βρήκες το αυτο-κυκλοφορούμενο μέσο της κασέτας πολύ περιοριστικό με οποιοδήποτε τρόπο (για παράδειγμα, το να έχεις να κάνεις με εξωγενή «θόρυβο συστήματος» / φύσημα κασέτας); λέγοντας αυτό, υπήρξαν στιγμές όπου εκμεταλλεύτηκες αυτούς τους περιορισμούς καθαυτούς και τους μεταμόρφωσες σε ένα είδος δημιουργικού / εννοιολογικού ωμού υλικού (αν και δεν σχετίζεται άμεσα με τη δουλειά σου, σκέφτομαι την κυκλοφορία των reynols η οποία

χτίζεται εξολοκλήρου από τον ήχο επικαλυπτόμενων «φυσημάτων» από κενές κασέτες...) (σημ. αναφέρεται στο cd ‘blank tapes’ που κυκλοφόρησε απο την trente oiseaux του bernard guenter)

πήρε λιγάκι, αλλά έπειτα από μερικά χρόνια ανταλλαγής κασετών άρχισα τελικά την ανάμιξη των ήχων μου έχοντας το φύσημα της κασέτας κατά νου. αντί να του αντιστέκεσαι, απλά κάνε το φύσημα μέρος ολόκληρου του κομματιού. οι κασέτες άρχισαν να ακούγονται πολύ καλύτερα μετά από αυτό.

μέχρι αυτό το σημείο δεν έχω αναφερθεί στην παραστατική πλευρά της δουλειάς σου με τους haters- έπαιξαν καθόλου οι κασέτες κάποιο ρόλο σ’ αυτές τις παραστάσεις: η χρήση προ-ηχογραφημένων υλικών για τη δημιουργία τμήμα της ηχητικής σύστασης του σόου, και ούτω καθεξής; (επίσης νομίζω θυμάμαι ένα δικό σου σόου που περιλάμβανε έναν αριθμό ασυντόνιστων ραδιοφώνων να φτυαρίζονται από το ένα δοχείο απορριμμάτων στο άλλο, κι έτσι αναρωτιέμαι αν έκανες κάτι αυτού του είδους με κασετόφωνα...)

κατά τη δεκαετία του ’80, οι κασέτες συχνά χρησιμοποιούνταν στις ζωντανές παραστάσεις. αυτές οι πρώιμες παραστάσεις είχαν να κάνουν λιγότερο με τον ήχο και περισσότερο με το θέατρο. η πρώτη μου πραγματική χρήση ήχου στη σκηνή ήταν ένας μηχανισμός χρονομέτρησης. απλά ήθελα η παραστάσεις μου να διαρκούν γύρω στα 20 λεπτά, οπότε έπαιζα τη μία πλευρά μιας κασέτας c-46. η απότομη έναρξη του θορύβου έκανε γνωστό σε όλους στο ακροατήριο ότι η παράσταση είχε μόλις αρχίσει. αντίστοιχα, το απότομο τέλος της ηχητικής μπάντας σηματοδοτούσε χωρίς αμφιβολία το τελείωμα. όλοι καταλάβαιναν αυτή την εφαρμογή, ανεξάρτητα με το αν τους είχε ειπωθεί το νόημα ή όχι. στη δεκαετία του ’90, άρχισα να χρησιμοποιώ ζωντανούς ήχους όλο και περισσότερο, και δεν χρειαζόμουν να χρησιμοποιώ την κασέτα περαιτέρω στη σκηνή.

παρατηρώ ότι η ανταλλαγή/ παραγωγή κασετών έμοιαζε να ατονεί σημαντικά στη δεκαετία του ’90 επίσης- ακόμα περισσότερο επειδή υπήρχε πλέον κάτι από μια υποδομή «indie εταιρειών» εκείνη την εποχή, ικανή να κυκλοφορεί μεγαλύτερες εργοστασιακές εκτυπώσεις έργων ανθρώπων που ήταν ενεργοί σ’ αυτά τα παράνομα δίκτυα καθ’ όλη τη δεκαετία του ’80. υποθέτω αυτός θα ήταν ένας ακόμα λόγος γιατί βετεράνοι καλλιτέχνες από το άντεργκραουντ των κασετών δεν είχαν τόσο πολύ χρήση για τα νεότερα, DIY μέσα της δεκαετίας του ’90 όπως τα minidisc ή τα cd-r (ο maurizio bianchi αποτελεί μια σπουδαία εξαίρεση σ’ αυτό)- όμως ποια είναι η προσωπική σου ματιά σε αυτήν την κατάσταση; βρήκες τα νεότερα ψηφιακά DIY μέσα να είναι λιγότερο χρήσιμα ή απαραίτητα από όσα υπήρχαν πριν απ’ αυτά;

αναμίχθηκαν διαφορετικοί παράγοντες. Λίγοι από τους βετεράνους μπορεί να απωθήθηκαν από τις νέες ψηφιακές μορφές, όμως νομίζω οι περισσότεροι ήταν απλά δημιουργικά εξαντλημένοι μέχρι τη δεκαετία του ’90. έπειτα, η κασετο κουλτούρα του ’80 έδωσε τη θέση της στη θορυβική σκηνή του ’90, και πλέον αρκετοί απ’ τους

παλιότερους τύπους που ήθελαν να ξαναμπούν στα πράγματα, βρέθηκαν απομονωμένοι από την αποφασιστικά πιο θορυβική δουλειά που γινόταν από τους νεοφερμένους. εάν μπορούσα να χρησιμοποιήσω την ιστορία τέχνης σαν μια μεταφορά, ήταν λες κι ο σουρρεαλισμός είχε γίνει νταντα αντί για το αντίστροφο. για μένα, προσωπικά, τα νεότερα ψηφιακά DIY μέσα είχαν τη θέση τους. πραγματικά δεν με νοιάζει είτε έτσι είτε αλλιώς. κι εγώ τουλάχιστον, προτιμούσα τους πιο αφηρημένους, μινιμαλιστικούς, σκληρότερους ήχους που έχουν κυριαρχήσει στη σκηνή από τότε.

τα παραπάνω με οδηγούν σε άλλη μια παράδοξη παρατήρηση για τους ανθρώπους σε αυτές τις αντίστοιχες σκηνές, και τον τρόπο αλληλεπίδρασής τους με το κοινό- έχω παρατηρήσει μια σχεδόν ασταμάτητη εκατέρωθεν μάχη κατά την τελευταία δεκαετία, σχετικά με το αν είναι ή όχι «πρέπον» να παρουσιάζεις ζωντανή μουσική, θόρυβο, οτιδήποτε, απλώς σαν ένα άτομο με ένα κομπιούτερ (ή κάποιο άλλο ψηφιακό εργαστήριο sampling) σαν την πηγή του ήχου. εξετάζοντας ντοκουμέντα από την πρώην «κασετο» κουλτούρα, δεν έχω εντοπίσει τουλάχιστον την ίδια χλεύη προς τους καλλιτέχνες που απλά έπαιζαν με κασετόφωνο(α) σαν την πρωταρχική πηγή ήχου- κάποια ιδέα γιατί αυτό συμβαίνει, άλλη από το γεγονός ότι είναι απλώς μεγαλύτερος ο αριθμός των ανθρώπων που τώρα οργώνουν το χώρο του «ακουστικού άντεργκραουντ» απ' ότι πριν;

πρόκειται για μια έλλειψη σε κινητά μέρη. το όλο πράγμα είναι ψυχολογικό. το μάτι έχει πρωτοκαθεδρία πάνω σε κάθε παράσταση. εάν ένα μέλος του ακροατηρίου δει κίνηση οποιουδήποτε είδους, ακόμη κι αν είναι απλά η κύλιση μπομπινών σ' ένα μπομπινόφωνο, αυτό είναι μια φυσική πράξη και συνεπώς μια αληθινή παράσταση. εάν κάποιος δει έναν τύπο πίσω από ένα λαπτοπ, δεν υπάρχουν κινητά μέρη. δεν είναι συνεπώς μια φυσική πράξη, και άρα δεν είναι μια αληθινή παράσταση.

θα μπορούσε μάλλον να επιχειρηματολογηθεί ότι υπάρχει ακόμη κάποια πλευρά παραστατικότητας σε κάποιες τουλάχιστον συναυλίες με «κομπιουτερ» στις οποίες υπερβολικές εκρήξεις φωτός, καπνού και άλλων οπτικών περισπασμών αναπληρώνουν τις ανθρώπινες σωματικές κινήσεις.

θα μπορούσες να το υποθέσεις αυτό, αλλά τέτοιες υπερβολικές εκρήξεις φωτός, ή καπνού, ή οτιδήποτε μοιάζουν μόνο να ενισχύουν την ιδέα ότι τίποτα δεν συμβαίνει όταν ανακατεύεται ένα λάπτοπ. πάλι, έχει να κάνει με μια προσλαμβάνουσα έλλειψη φυσικής κίνησης από τον εκτελεστή. αφού το ακροατήριο αντιλαμβάνεται τον τύπο που κάθεται ή στέκεται πίσω από το κομπιούτερ σαν να μην κάνει τίποτα, οι σκηνοθετημένοι οπτικοί περισπασμοί λειτουργούν μόνο για να υπογραμμίζουν αυτή την αντίληψη.

τέλος πάντων- όπως έλεγες προηγουμένως, το ηχητικό άντεργκραουντ της δεκαετίας του '90 ανέβασε τον παρονομαστή «έντασης» των ήχων που φτιάχνονταν: νιώθεις πως κάτι άλλο ριζοσπαστικά νέο προέκυψε αυτήν

την περίοδο με όρους ιδεών και παρουσίασης; αν μετράει, παρατηρώ αρκετές ενημερώσεις «ψηφιακής-εποχής» σε προγενέστερες έννοιες των δικτυωμένων ηχητικών (π.χ. η συλλογή σε στυλ-«εξαίσιο πτώμα» όπου πρωτόλειο υλικό επεξεργάζεται από μια σειρά διαφορετικών καλλιτεχνών...)

ο διάλογος είναι συνεχιζόμενος. καμιά απ' τις ιδέες δεν ήταν και τόσο νέα ακόμα και πίσω στη δεκαετία του '80. η νεότητα δεν είναι σημαντική. αυτό που είναι σημαντικό είναι η ζωηρότητα της συζήτησης που συνεχίζεται. να επισκέπτεσαι ξανά, να ξαναδουλεύεις, και να επανεφεύρεις τις έννοιες που εμπλέκονται. έτσι οι ιδέες παραμένουν σημαντικές και σχετικές στο εδώ-και-τώρα.

εφόσον καθορίσαμε ότι οι τεχνικές που σχετίζονται με τα διάφορα έργα δεν είναι τίποτα νέο, τι γίνεται με το θεματικό αντικείμενο / περιεχόμενο της μετα-την-κασετο-έκρηξη σοδειάς των ανεξάρτητων καλλιτεχνών; πιστεύεις ότι η αυξανόμενη ποσότητα ζωηρών συζητήσεων έχει οδηγήσει σε μια αυξημένη ποικιλία στις θεματικές που οι άνθρωποι επιλέγουν να φέρουν στο τραπέζι (ή απλά σε μια καλύτερη άρθρωση των προ-υπάρχοντων θεμάτων);

ω θεέμου ΝΑΙ! ιδίως όταν συγκρίνεις τη Θορυβική σκηνή του '80 και του '90 με τη βιομηχανική μουσική σκηνή στα τέλη του '70. ας το παραδεχτούμε: η βιομηχανική σκηνή είχε μια σχετικά στενή κοσμοθεώρηση. η κασετο κουλτούρα των αρχών της δεκαετίας '80 ήταν ευρύτερη με όλους τους διαφορετικούς τύπους που ανακατεύονταν. ήταν ένα αρκετά πιο ανοιχτό δίκτυο. ο θόρυβος το '90 μπορεί να έγινε αγριότερος σε νοοτροπία και αισθητική, όμως οι άνθρωποι μπορούσαν μάλλον αρκετά να εκφράσουν οποιοδήποτε φετίχ ή εμμονή μπορεί να είχαν, με όποιον τρόπο ήθελαν. δεν υπήρχαν βασικά κανόνες για το τι ήταν σωστό και τι όχι. δυστυχώς, δεν μπορώ παρά να αισθανθώ ότι η θορυβική σκηνή των τελευταίων 10 ετών έχει γίνει περισσότερο για το στυλ και λιγότερο για τη νοοτροπία.

θα έπρεπε επίσης να ρωτήσω εάν έχουν υπάρξει κάποια σημαντικά συμβάντα στα οποία αυτή η συνεχιζόμενη συζήτηση σε παρακίνησε να επαναξιολογήσεις ή τη δική σου δουλειά...

η έννοια της ποικιλίας-ενός-θέματος πάντα ήταν η βάση για καθετί που κάνω. για μένα, η τέχνη δεν ήταν ποτέ για να κάνεις μια δήλωση. ήταν για να κάνεις ένα ταξίδι. οπότε όλα όσα έχω κάνει έχουν πάντα υπάρξει ένα έργο σε εξέλιξη. υπό αυτή τη συνθήκη, διαρκώς επαναξιολογώ τη δουλειά μου.

νιώθεις ότι η έμφαση στο «στυλ» έναντι της νοοτροπίας που ανέφερες έχει κάποιο συσχετισμό με καλλιτέχνες σε αυτό το χώρο που προτιμούν βραχυπρόθεσμους στόχους αντί για ένα συνεχόμενο δια βίου ταξίδι;

είμαι σίγουρος ότι αυτή είναι πάντα η κατάσταση όταν διαλέγεται το στυλ αντί της ουσίας.

gx jupitter-larsen
po box 1386
hollywood ca 90078
u.s.a

jupitter-larsen.com
zelphabet.com
noisyvideo.com

- big city orchestra

νομίζω ότι η πρώτη φορά που άκουσα δουλειά των big city orchestra ήταν το schall & rauch ή το massacre again ή και τις δύο, κασσέτες στην απίστευτη γερμανική κασσετοεταιρεία tonspur του επίσης εκκεντρικού stefan schwab. μπορεί η τρέλλα με τη δουλειά τους και τον κόσμο τους να μην έσκασε απότομα εκείνη τη στιγμή αλλά με την πάροδο των χρόνων και ακούγοντας όλο και περισσότερες κυκλοφορίες τους τόσο πολύ ξετρελλαινόμουν μαζί τους, πόσο μάλλον λατρεύοντας την πολύχρονη εκπομπή (που τρέχει με τη γυναίκα του ninah pixie και φίλους) στην οποία ενίοτε προσκαλούν κόσμο για αυτοσχεδιασμό επι τόπου στο στούντιο, δράσεις στον αέρα, κ.α.
το κείμενο που ακολουθεί είναι βασισμένο εν μέρει σε άρθρο αναφορικά με τους bco του stefan knappe που γράφτηκε το 95 για το βέλγικο tdr εν μέρει ξαναδουλεύτηκε και παρουσιάστηκε ως εισαγωγή στο absurd #3/4 για το κείμενο που είχαν οι bco για το cd τους στην pure κι επιπλέον έχω χρησιμοποιήσει θραύσματα απο μια συζήτηση με το das που κάναμε το μαϊο του 14 αφού τον κυνηγούσα για καιρό. κατάφερα να τον πείσω για μια νέα κουβέντα λέγοντας του ότι το να δουλεύεις σε φάνζιν για την κασσετοκουλτούρα χωρίς αναφορά στους big city orchestra είναι σα να γράφεις βιβλίο για τη μουσική στα 60ς χωρίς αναφορά στο zappa και τους mothers.... επίσης κάποιες επί μέρους προσθήκες έγιναν με λίγο κλέψιμο απο τη συνέντευξη του das στον don campau (http://livingarchive.doncampau.com/interviews/das)

περισσότερα για τον παλαβό κόσμο των big city orchestra μπορείτε να βρείτε εδώ ubuibi.org

ξεκινώντας με τον πρόλογο του stefan και συνεχίζουμε το ταξίδι στο μαγευτικό κόσμο των big city orchestra.... ‘οι big city orchestra ήταν πάντοτε και πιθανόν θα παραμείνουν η πιο μοναδική, σκοτεινή και ηχητικά για το μυαλό προκλητική ορχήστρα όλης μου της ζωής. ήρθα σ’επαφή με τον ήχο του γκρούπ κάποια στιγμη το 1989 όταν υπήρχαν μόνο κασσέτες τους και εκείνες οι κασσέτες ήταν δύσκολο να βρεθούν, ιδίως στην ‘αγαπημένη’ μας γερμανία (σημ. εδώ είναι λογοπαίγνιο με τη λέξη germoney). η μόνη πιθανότητα να τις αγοράσεις εκείνη την εποχή

αν δεν ήσουν χωμένος στη διεθνή κασσετοσκηνή - κασσετοκύκλωμα ήταν μέσω του mail order της artware, έτσι κι έκανα. έμεινα απορημένος όταν πρωτάκουσα δουλειά της ορχήστρας. ακουγόντουσαν περισσότερο αφαιρετικοί και σουρρεαλιστικοί αλλά πάντοτε ακολουθώντας μια δική τους φόρμα. οι θόρυβοι χτιζόντουσαν με τέτοιο τρόπο σα να προσπαθούσε κάποιος να χτίσει ένα μεγάλο ηχητικό κτίριο ή κάτι τέτοιο... λούπα στη λούπα, οι ήχοι σηκωνόντουσαν όλο και πιο πάνω έχοντας μέσα τους περίεργες φωνές, καμμιά φορά χιουμοριστικές. ένοιωθες ότι ήταν μια τελείως διαφορετική διάσταση, μια πολύ ειδική και δική τους διάσταση. μια διάσταση θορύβων και παραξενιάς. καθώς αυτού του είδους η μουσική ηταν κάτι το νέο για μένα προσπαθούσα να μαζεύω όλο και περισσότερες κασσέτες τους.
μια μεγάλη αγάπη ξεκίνησε...
σύντομα κάποιος μου είπε ότι οι bco είχαν κυκλοφορήσει μερικές ντουζίνες κασσετών ίσως και πάνω απο 100 και θα ήταν σχεδόν αδύνατο να τις μαζέψω όλες. εντυπωσιάστηκα καθώς όλες οι κασσέτες τους που είχα αγοράσει ήταν απίστευτες! αναρωτιώμουν γιατί δεν είχαν κυκλοφορήσει καθόλου βινύλιο ή cd ως τότε. υπήρχαν τόσα σκατά που κυκλοφορούσαν σε βινύλιο ή cd και δεν μπορούσε κάποιος να τους κυκλοφορήσει ένα; έτσι συνέχισα να συλλέγω ότι έβρισκα στο διάβα μου απο τους bco ως ότου... ΝΑΙ!!! ως ότου μου δώθηκε η ευκαιρία να είμαι ο πρώτος που τους κυκλοφόρησε ένα σιγκλάκι το 1994! οι bco είχαν αλλάξει το στύλ τους εκείνη την εποχή και (ως σήμερα συνεχίζουν έτσι) έγιναν λιγότερο σουρρεαλιστικά τα σχεδόν ρευστά ηχοτοπία τους πιο τρελλά και χιουμοριστικά σα ν' άκουγες ραδιοφωνική εκπομπη.. ήταν πιο περίεργο αλλά παρέμενε μια διανοητική πρόκληση και απίστευτο που δε διανοήθηκα να απορρίψω το υλικό που μου έστειλαν. ακόμα δεν καταλαβαίνω πως ένα γκρούπ μπορεί να παραμένει τόσο περίεργο και δημιουργικό. τώρα που έχουν κυκλοφορήσει μερικά cd και έχουν γίνει λιγότερο γνωστοί και λαμβάνουν μια κάπως καλύτερη προσοχή και αναγνώριση. ακόμα βέβαια παραμένει δύσκολο να βρεί κανείς τις περισσότερες κασσέτες των 80ς αλλά η συμβουλή που μπορώ να δώσω σε ένα αναγνώστη του φάνζιν είναι : αν μπορείτε να βρείτε μια κασσέτα των bco οπουδήποτε μη διστάσετε να την αγοράσετε (σημ: χμ με σημερινά δεδομένα θα λεγα κατεβάσετε κι ακούσετε).
είμαι σίγουρος ότι οι bco θα παραμείνουν ένα απο τα πιο δημιουργικά γκρούπ της λεγόμενης 'μη ακαδημαϊκής' πειραματικής σκηνής για τα επόμενα χρόνια. πιστεύω να έρθετε αντιμέτωποι με τον ήχο / αντίληψη των big city orchestra, θα έχει μόνο μια θετική επίδραση στον εγκέφαλο σας!' [baraka[H], απρίλιος 1996]

ας πάμε όμως το ταξίδι πίσω στο χρόνο, στο 1979 όταν ακούστηκαν οι πρώτοι ήχοι της ορχήστρας στο bay area του san francisco {όπου έσκασε ο das απο τη βόρεια καλιφόρνια έχοντας βαρεθεί να μένει σε ένα σχεδόν

διαλυμένο κοινοβιακό διαμέρισμα στο κέντρο του] σε ένα συγκρότημα κατοικιών που ήταν τόπος διαμονής καλλιτεχνών, φρικιών, φοιτητών και διάφορων άλλων μυστήριων τύπων όπου όπως λέει ο das οι περισσότεροι που ήξεραν μουσική έπαιζαν σε αρτ ροκ σύνολα ενώ οι υπόλοιποι που δεν ήξεραν πέρα απο ένα δύο ακόρντα μαζί με τύπους που πιο πολύ έσκαγαν για μπύρες και για τα πάρτυ άρχισαν να παίζουν μουσική ή καλύτερα ας το αποκαλέσουμε θόρυβο για την ακρίβεια, όπου οι ονοματοδοσίες γκρούπ έδιναν και έπαιρναν ώσπου κόλλησε το όνομα big city orchestra. σιγά σιγά το γκρούπ αρχίζει να εξελίσσει τον ήχο του που σε πολλές φάσεις (θα τόλαμγα να πώ ως και σήμερα σε κάποιες περιπτώσεις) και παράλληλα στις πρώτες τους κυκλοφορίες / ηχητικές απόπειρες φαίνονται και οι επιρροές απο eno, cage, zappa (ο das έχει δεί περισσότερες απο 40 συναυλίες του και είναι ακόμα τρελλαμένος μαζί του), residents (επίσης έπαιξε εν μέρει ρόλο ότι ο das δούλευε για καιρό στο δισκάδικο της ralph), κ.α.

το βασικό όμως εργαλείο του εκτός απο τη μουσική τους είναι το ραδιόφωνο. δεν είναι τυχαίο ότι αν ένας απο τους λόγους που ο das σίγουρα συγκαταλέγεται για το κύκλωμα ως μια απο τις πιο επιδραστικές μορφές αν μη τι άλλο της δυτικής ακτής είναι εκτος απο τους bco και η ραδιοφωνική τους εκπομπή ‘τρέχουμε ένα εβδομαδιαίο ραδιοφωνικό πρόγραμμα που ονομάζεται ubradio-salon. δύο ώρες αυτοσχεδιασμών με καλεσμένους καθώς γράφω αυτές τις γραμμές έχουμε πάει σερί ως τώρα 325 βδομάδες’ οπου εδώ και χρόνια αναμεταδίδουν ασταμάτητα με ένα κάρο τρελλά και παλαβά σκηνικά, απο σετ στον αέρα με τον gx των haters να σπάνε βινύλια, με τον amk να κόβουν και να μοντάρουν φλέξι (μπορεί κανείς να ψάξει ή να ανατρέξει στην κασσέτα συνεργασία τους floppy nights), κ.α. όταν ρώτησα το das ‘τι γίνεται με το ράδιο; τρέχεις το ubuibi ένας θεός ξέρεις απο πότε και συνεχώς στέλεις στα mail list εκείνες τις τρελλές ιδέες και τα playlists. ήταν το ράδιο σημαντική επιρροή για σένα απο τα παιδικά σου χρόνια; ' μου απάντησε ‘το ράδιο είναι τέλειο. σα να διαβάζεις ένα βιβλίο με αρκετές πληροφορίες οι οποίες μένουν εκτός βιβλίου τελικά κι έτσι μπορείς να συμπληρώσεις κι εσύ τα δικά σου κενά» αναμνήσεις από την αγορά ένος πρώϊμου τρανζίστορ πάνω στην ώρα για τις καλοκαιρινές διακοπές στη νότια καλιφόρνια. να στήνω μια yagi αντέννα για ένα halicrafter στα βραχέα ούτως ώστε να μπορώ να ακούσω την εκπομπή του john peel. τα περίεργα ραδιοφωνικά δράματα στα νοτιοαφρικάνικα fm φυσικά το dr demento και φυσικά οι δύο πιο αγαπημένες ραδιοφωνικές στιγμές όλων οι firesign theatre στο kpfk και οι flo & eddie by the fireside. έγινα ο σπασίκλας των a/v στο γυμνάσιο και ο τύπος που θα έπαιρναν οι καθηγητές να στήνει τους προτζέκτορες στις τάξεις. στο λύκειο έπρηζα τη γραμματέα να με αφήνει να παίζω μουσική στο στερεοφωνικό του σχολείου την ώρα του μεσημεριανού φαγητού. η πρώτη μου πραγματική εμπειρία με στούντιο ήταν σε ένα σταθμό που

έπαιζε μουσική μέσω του κυκλώματος της τοπικής τηλεόρασης όταν δεν προβάλλονταν τηλεοπτικές εκπομπές. το μόνο επί πληρωμή ραδιοφωνικό πρόγραμμα που έκανα ήταν σε ένα σταθμό στο λος άντζελες... δεν υπάρχει λόγος να αναφέρουμε το όνομα τώρα... είχα το πρόγραμμα μεταξύ 2-6 το πρωϊ και για κάποιο λόγο που έχω ξεχάσει πλέόν έπαιζα μόνο άλμπουμ που ψάρευα κυριολεκτικά απο τα σκουπίδια.'

όταν πρωτοξεκίνησαν τα δικά τους ηχοτοπία και να στήνουν τις πρώτες τους κασσέτες δεν τους ήταν άγνωστο το κασσετοκύκλωμα και ο κόσμος του. ήδη λίγα χρόνια νωρίτερα ο das έσκαγε σε συναυλίες και τις ηχογραφούσε ανταλλάσοντας κασσέτες των ηχογραφήσεων του με άλλο κόσμο απο εδώ κι απο εκεί, όπως λέει έχει τύχει να σκάσουν bootleg ηχογραφήσεων στα χέρια του και να πάρει πρέφα ότι αυτό που έχει αγοράσει είναι απλά ένα bootleg που προέρχεται απο δική του ηχογράφηση! όταν ξεκίνησαν λοιπόν οι bco να κυκλοφορούν τις δικές τους κασσέτες άρχισαν να σκαλίζουν φάνζιν και περιοδικά σαν το op, κ.α. και επικοινωνούσαν με όποια διεύθυνση έβρισκαν ενδιαφέρουσα και έτσι άρχισαν να έρχονται σε επαφή με κόσμο όπως οι al margolis, touch, minoy, legendary pink dots, κ.α.
όπως λέει κι ο stefan στη μικρή του εισαγωγή μιλάμε για σύνολο με πάνω απο 100+ κυκλοφορίες, αμέτρητες εμφανίσεις σε συλλογές, την τρελλή σειρά με τα cd τους τα οποία χωρίζονται στο μέρος που έχει τα κανονικά κομμάτια και ακολουθεί η sound effects library στην ουσία ήχοι για άλλους να επεξεργαστούν ή απλά βάζεις το cd να παίζει σε τυχαία επιλογή και στήνει δικά του κομμάτια. όπως λέει κι ο das γι αυτό το παιχνίδι με ήχους 'σαμπλάρουμε ανηλεώς τον κόσμο και τον φτύνουμε πίσω. φαίνεται έτσι ένας τίμιος τρόπος να εφοδιάζουμε κι άλλους με ήχους για να χρησιμοποιήσουν. πολλές απο τις σειρές έχουν στηθεί απο φιλοξενούμενους μας. άλλες είναι βασισμένες σε ένα θέμα (ή σε μια φιγούρα). μια σειρά είχε ως θέμα μεταμεσονύχτιες ηχογραφήσεις απο τα αγάλματα στο golden gate park (σημ στο san francisco) ενώ τα χτυπάγαμε με σφυριά...', σίγουρα έχει την πλάκα του να βλέπεις ένα cdr με εξώφυλλο να λέει love is... μια γλυκανάλατη φώτο σα σαπουνόπερας και να ανακαλύπτεις μέσα του αντί για γλυκανάλατα loungoκομματάκια μερικούς απο τους πιο φευγάτους ήχους των bco, καλά καλά δεν έχει τελειώσει αυτή η σειρά και σκέφτονται να βγάλουν το western film greats ενώ στον αέρα παίζει κι η ιδέα για ένα κουτί παρωδία muzak με τίτλο novelty hits for lovers. με τους bco όλα είναι ταυτόχρονα πιθανά και απίθανα... είναι 'σα να σκοτώνεις το ίδιο άλογο ξανά και ξανά και ξανά και ξανά...' σημειώνει ο das.

φυσικά μέλη της ορχήστρας κατα καιρούς έχουν δείξει διάφορες τάσεις καλλιτεχνικές ή μη, είτε ως καρτουνίστες ή τύποι που ασχολούνται με κολλάζ, ζωγράφοι, κ.α. άλλοι να δείχνουν τις ροπές στον κινηματογράφο

είτε με πειραματικές ταινίες μικρού μήκους ή super 8, κ.α.φυσικά πάντοτε μου σκάει η περίεργη ερώτηση στο νού σχετικά με το line-up πέρα απο το βασικό δηλαδή το robo, τη ninah και σένα. μοιάζει συνεχώς να πηγαινοέρχεται κόσμος. ώρες ώρες φαντάζουν σα μια κολλεκτίβα που ο κόσμος που περνάει αφήνει και ένα ηχητικό λιθαράκι στη συνεχιζόμενη ηχητική ιστορία των bco, ο das σημειώνει ‘πάρα πολλοί έρχονται και φεύγουν παρόλο που βάζουμε μικροτσίπ σε όλους όσους έχουν κατα καιρούς παίξει μαζί μας...χαχαχα’

αν υπάρχει όμως ένας ακόμα σημαντικός λόγος που οι bco παραμένουν ένας undergound μύθος είναι κυριολεκτικά η στάση ζωής που έχουν δείξει, απο τα ελάχιστα γκρούπ με τριαντακονταετή πορεία στην πλάτη τους που δεν τους νοιάζει σε τι μορφή θα κυκλοφορήσει το υλικό τους, όπως λένε ρωτώντας τους αν προτιμάνε κάποιο συγκεκριμένο μέσο για να κυκλοφορούν τη μουσική τους κι αν έπαιξε στ αλήθεια κανένα σημαντικό ρόλο αν ήταν κασσέτα, δίσκος, ψηφιακό ή οτιδήποτε άλλο’ απαντάνε ‘το σκεφτόμαστε να σου πώ, προτιμότερο να μην έχουμε κανένα μέσο. άκου τη μουσική ή τη φάση καθώς τρέχει και μετά προχώρα.’ πόσο μάλλον η υποτιθέμενη ‘καλλιτεχνική σοβαρότητα’ όταν σχεδόν ξανά μετά απο κάπου 17 χρόνια ξαναρώτησα το das ‘παραμένεις ακόμα ενάντια στη λογική ‘τέχνη για το χρήμα’; και ακόμα έχεις τη δουλειά σου για να πληρώνεις νοίκι, κλπ;’ η απάντηση ήταν η ίδια όπως και τότε σχεδόν η ίδια που είχε αναφερθεί και στη συνέντευξη τους στο tdr ‘ναι! η ιδέα του να είμαι ή να το παίζω σοβαρός είναι κάτι που με ξεπερνάει και δεν μ’ ενδιαφέρει.’

- blackhumour

το frazer hall (κοινώς blackhumour) ή για να ακριβολογώ τη δουλειά του frazer hall την ανακάλυψα χάρη στην ισπανική sph στις αρχές του 90 όταν τραμπάραμε κόπιες των κασσετών του factor X που είχα κυκλοφορήσει στη harsh dept. ήταν το two women που είχε βγάλει η εταιρεία και με είχε αφήσει μαλάκα. ένας συμπαγής τοίχος απο λιωμένες φωνές που ήταν σαν ένα χαλί βόμβων που ξεδιπλωνόταν μπροστά σου. δε θα ήταν υπερβολή να πώ ότι αυτό ήταν ουσιαστικά η πρώτη μου επαφή επίσης με αυτό το είδος που λέγεται sound poetry. με άλλη προσέγγιση μεν αλλά με σχεδόν πάνω κάτω ίδια λογική. θα έσκαγε λίγο μετά το romance το βινύλιο του στην korm plastics που θα μ' έστελνε ακόμα περισσότερο... με την πάροδο των χρόνων θα άκουγα πολλές τέτοιες ηχογραφήσεις αλλά πάντοτε οι δουλειές του frazer είχαν και έχουν ξεχωριστή θέση μέσα μου. ίσως γιατί είναι εμμονικές είτε με το σέξ, τις ανθρώπινες σχέσεις και τα προβλήματα τους, ένα είδους ηχητικής ψυχανάλυσης θα έλεγε κανείς. σε κάποιες φάσεις έτρεχε και ένα μικρό newslettter με νέα του, κείμενα ή κόμικ άλλοτε μόνος του ή μια εποχή μέσω φάνζιν ή άλλων newsletter όπως το scraps of paper του gx που έβγαλε κάποια λίγα τεύχη στα μέσα / τέλη 90ς. ώρες ώρες οι δουλειές του είναι σα να ακούς την ψυχογραφία ή την ψυχοσύνθεση ανθρώπων. άλλωτε ωμά άλλοτε τελείως 'καμουφλαρισμένα'. σίγουρα πάντως απο την πρώτη φορά που ξεκίνησε τις ηχητικές διαδρομές του με το peace in our time (κυκλοφόρησε τόσο ως ιδιωτική έκδοση αλλά κι ως μέρος της 2πλης κασσέτας radical positive στη banned productions) έδειξε τις εμμονές του (η κασσέτα είχε μιξαρισμένες κι ωμές ηχογραφήσεις φιλικών του ζευγαριών την ώρα που κάνουν έρωτα, κλπ καθώς αυτό που τον ενδιέφερε σε εκείνη την κυκλοφορία ήταν ο έρωτας.. η μετέπειτα επανέκδοση τη σε cd ήταν μια καμουφλαρισμένη μίξη που δεν έλεγε τίποτα). η παρακάτω συζήτηση έγινε με αφορμή την προετοιμασία του cd 'selected pieces' στο noise below... όπως λέει κι ο ίδιος ως μότο... 'μου αρέσει να είμαι χαρούμενος.. μου αρέσει να είμαι ικανοποιημένος'...

αλήθεια πως αποφάσισες να ασχοληθείς με την ανθρώπινη φωνή και found sound; και απο πιο περιστατικό ή ποιό γεγονός επηρεάστηκες για να ξεκινήσεις να δουλεύεις με αυτά τα στοιχεία ως blackhumour?

καθώς μεγάλωναμε με τον αδελφό μου ενδιαφερόμασταν για 'περίεργο υλικό'. ως έφηβοι γυρνούσαμε ελεύθερα απο pop σε musique concrete. είμασταν μες την αφέλεια μας ενήμεροι για έργα για μαγνητοταινία εξίσου περίεργα και πανάγνωστα. είχα αυτή το ενδιαφέρον μέσα μου αλλά ήταν η συνάντηση μου με το g.x. jupitter-larsen, στον οποίο πρέπει να χρεωθεί το άναμα της φωτιάς για τη δική μου audio-art. πριν απο το πρώτο 'αληθινό' κομμάτι blackhumour το 1983, το "snakes in an atheist's grave", ρώτησα τον εαυτό μου ποιό ήταν η πιο βασική, μονότονη πηγή ήχου που θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω; αποφάσισα ότι ήταν η ανθρώπινη φωνή ακόμα και αν η φωνή βρίσκεται μέσα στο κεφάλι κάποιου.

πάντοτε μου άρεσε η περιγραφή σου ότι ο ήχος του blackhumour είναι ο ήχος της ποίησης που κινείται μέσα απο το τόξο της εντροπίας σε θετικό χρόνο, πιστεύεις ότι κυλάει ακόμα τον ίδιο δρόμο;

πάρα πολύ. έτσι όταν προσγειώθηκα στη χρήση της ηχογραφημένης ομιλούσας φωνής ως το βασικό μου υλικό ήξερα ότι θα δούλευα σε ένα ποιητικό, λογοτεχνικό πλαίσιο. το οποίο σε διαβεβαιώνω πως δεν έχει αλλάξει πάρα πολύ.

τι γίνεται σχετικά με επιρροές; (μουσική, βιβλία, φίλμ ή οτιδήποτε;)

σίγουρα οφείλω σε πολλούς σπουδαίους καλλιτέχνες και στοχαστές των αρχών ώς τα μέσα του 20ου αιώνα. αλλά ο διάλογος του blackhumour είναι μονίμως προσωπικός. έτσι οι επιρροές και οι εμπνεύσεις μου προέρχονται απο τις δυναμικές προσωπικότητες με τις οποίες έχω έρθει άμεσα σ' επαφή.

το μεγαλύτερο μέρος των κυκλοφοριών σου σχεδόν όλες δηλαδή είναι χτισμένο πάνω στο τυπικό λογότυπο του blackhumour που ώρες ώρες μου δίνει την αίσθηση ότι προσπαθείς να αφηγηθείς μια ολόκλητη τεράστια ιστορία, σαν κάθε κυκλοφορία να είναι η φυσική συνέχεια της προηγούμενης. μήπως είμαι λάθος;

συνέχεια, λεπτομέρεια, ανακεφαλαίωση, επανάληψη η δουλειά του blackhumour πάντοτε επανέρχεται σε βασικά θέματα. όπως θα θελε κανείς σε μία αποτίμηση έργου θέλω κάθε κομμάτι blackhumour που θα βιώνει κανείς να λειτουργεί ώς μια πρόσκληση αλλά και να τον εξιτάρει ώστε να εμπλακεί σε ένα συνεχόμενο διάλογο.

τα πράγματα είναι ως έχουν,

έτσι είναι αυτό. θυμάμαι αυτό το ρητό απο το peace in our time και έχοντας κατα νού ότι συνήθως απλά επεξεργάζεσαι ήχους που βρίσκεις δημιουργώντας αγαπημένα βουητά απο αυτούς. ακόμα ακολουθείς την ίδια προσέγγιση στο υλικό με το οποίο δουλεύεις;

όσο δυσνόητη μπορεί να γίνει κάποια δουλειά - η οποία εν μέρει αντικατοπτρίζει τον τρόπο που δουλεύει το μυαλό μου - υπάρχει ένα ηθελημένο συνεπές πλαίσιο. το οποίο είναι εξωτερικευμένο πλαίσιο. τα στοιχεία που επιλέγω να το διαμορφώσω - editing και κολλάζ - έχουν τη λογική της προβολής αυτού του πλαισίου. θέλω μια άμεση σχέση με το υλικό με το οποίο δουλεύω. είναι ο τρόπος μου για να πώ ‘εδώ είναι αυτό που σκέφτομαι, τι γνώμη έχετε γι αυτό;’ προσωπικά δε θα χρησιμοποιούσα ποτέ τη λέξη ‘βουητό’. η επανάληψη είναι ένα μέσο να αναστέλλεις την ιδέα στο χρόνο. καμμιά φορά είναι ένα ηχητικό όχημα. καμμιά φορά ηχητική παλέτα. καμμιά φορά περισότερο ένα αφαιρετικό κείμενο ή κάρτα!

με τη ματιά ενός ερασιτέχνη στη δουλειά σου απο το ξεκίνημα εώς σήμερα απο τη μία μεριά αποκομίζεις την εντύπωση ότι βλέπεις τη ζωή κάποιου σα να είναι ένα βουητό ήχου που κυματίζει (ας μου επιτραπεί ο όρος ‘ηχητική ταινία’) που απλά την αποτυπώνει με ήχους που ανακαλύπτει, ηχογραφεί ή βρίσκει τυχαία στο διάβα του τους οποίους είτε τους επεξεργάζεται ή τους αφήνει ώς έχουν και συγχώρεσε με εάν κάνω λάθος, απο την άλλη υπάρχουν φορές ας πούμε όπως το ‘two women’ (κασσέτα στην πορτογαλέζικη sph) η οποία ήταν και η πρώτη μου επαφή με τη δουλειά σου που παίζεις με ανθρώπινες εμμονές, πές οτι είναι το σέξ, οι σχέσεις των ανθρώπων, οτιδήποτε. ακόμα σα να ήταν μια ακατάσχετη ομιλία κάποιου στον καναπέ ενός ψυχίατρου. κάτι τέτοιο για παράδειγμα μου φέρνουν στο νού οι περιπτώσεις των ‘συντελεστών’ απο τη σειρά του prolixity ας μου επιτρέψεις να πώ...

μου προκαλεί εντύπωση η ανταπόκριση που υπάρχει για το prolixity αυτή την εποχή. εκείνη την εποχή η ιδέα να κυκλοφορήσω διάφορους παράγοντες που ο ακροατής θα έπρεπε να συγκρίνει με τον ευατό του εν μέρει τέλειωσε την audio art καριέρα μου όπως οι amk και g.x.συχνά εύθυμα μου θυμίζουν. όσον αφορά το ‘two women’, ακόμα θυμάμαι αυτές τις συνεντεύξεις, γεμάτες ενθουσιασμό ενδιαφέρουσες γυναίκες δουλεύοντας σε ένα μη σεξουαλικό (αλλά συνάμα αηδιαστικό) στούντιο μασάζ κάπου στο κέντρο του σαν φρανσίσκο. χρησιμοποίησα αρκετό απο αυτό το υλικό. σχετικά με τις ανθρώπινες εμμονές, τείνω προς την ερμηνεία των τακτικών του duchamp. ήταν ανθρωπιστής, πνευματώδης, πειθαρχημένος και είχε στρατηγική. είναι μια προσέγγιση που εκτιμώ και μιμούμαι. μου αρέσει να

χρησιμοποιώ τη φωνή κάποιου άλλου για να πώ την τελευταία μου λέξη. είναι πολύ ευχάριστο.

ένα μεγάλο μέρος των κυκλοφοριών σου έχει κυκλοφορήσει μέσω της banned, αν δεν απατώμαι είσαι καλός φίλος τόσο με τον amk αλλά και τον gx;

γνωρίστηκα με τον amk μέσω του g.x. τον g.x. τον ξέρω απο το 1982, τον amk από το 1985. παραμένω ευγνώμων για τη φιλία τους και την υποστήριξη τους. και οι δύο ανήκουν στις πιο δυναμικές προσωπικότηττες που έχω συναναστραφεί και νοιώθω προνομιούχος γι αυτό.

είχες ποτέ προτίμηση για το μέσο με το οποίο θα εκδώσεις τη δουλειά σου; (είτε είναι κασσέτα, cd, cdr, βινύλιο, mp3) ή απλά ήθελες απλά να βρίσκεται εκεί έξω ανεξαρτήτως του μέσου κρατώντας αυτό που πάντα εκτιμούσα στη δουλειά σου δηλαδή το χαμηλό προφίλ σου;

το τελευταίο. πάντοτε ήμουνα (και παραμένω) απλά χαρούμενος ότι υπάρχει κόσμος που νοιώθει κάτι που του εγγυάται η δουλειά του blackhumour. όσο για το χαμηλών τόνων, είναι η ισομερής ανεπάρκεια πειθαρχίας και εκτίμησης καθώς δεν μπορείς να έχεις δύο καρπούζια στην ίδια μασχάλη.

τουλάχιστον σε παλιότερες κυκλοφορίες συνήθιζες να συμπεριλαμβάνεις βιβλιαράκια με ατάκες, κείμενα, επέτρεψε μου να πώ εμμονές ακόμα συνήθιζες να τυπώνεις το newsletter 'tab to block bicupsid', ακόμα συνεχίζεις να εκδίδεις κείμενα ή τα ανεβάζεις online;

τα δυό καρπούζια στην ίδια μασχάλη ξανά. να διατηρείς μια διαδικτυακή παρουσία απαιτεί περισσότερο χρόνο απο ότι έχω. ακόμα δουλεύω κείμενα, ο amk έχει το τελευταίο για μια κυκλοφορία, τη cd επανέκδοση του "a message from my father".

τι γίνεται σχετικά με τα πρωτόλεια σου; θυμάμαι στο παρελθόν ότι ήσουν ανοικτός στο να χρησιμοποιείς υλικό που σου έστελναν άλλοι τύποι αλλά έπρεπε να είναι found sound απο φωνές. εξακολουθεί να ισχύει το ίδιο ή ηχογραφείς ανθρώπους ζητώντας τους να εξωτερικεύσουν συγκεκριμένα αισθήματα ή να διαβάσουν συγκεκριμένα κείμενα;

και τα δύο! όποιοσδήποτε θέλει μπορεί να μου στείλει με email στη διεύθυνση μου ηχητικά αρχεία των εαυτών τους να μιλάνε με ηρεμία σε μη μουσικά περιβάλλοντα. blackhmr@speakeasy.net. και αν θέλουν να το κάνουμε ως συνέντευξη μπορούν να μου το ζητήσουν!

THE CASSETTE COMPILATION ARTICLE

Do they sell? Are they of any worthwile?
Well of course they are of worthwhile as the listener gets to hear artists/groups that will probably not get the listeners attention otherwise.It's a chance for the unknown artist/group to hopefully impress the listener enough to seek out other material by them. If possible have at least one well known artist/group on your compilation because they will help sell the product.Of course the more well known artists/groups the better as they will help sell the product better.Of course the listener should also take more chances on other compilations as he/she may be surprised by some of the contents.So support cassette compilations because the unknown artists/groups depend on your support and you'll probably be surprised that is a load of artists/groups that deserve to be given a listen. Go on take a chance and don't just stick to all the well known artists/groups because the unknown artists/groups need your support.Go on be surprised as there are loads of unknown artists/groups that are very good to name just two Treble King and Nostalgie Eternelle.

JUMPING FOR JOY PRODUCTIONS c/o Robert Maycock,71 Millmead Road,Margate,Kent,CT9 3QJ,England. Send IRC for list of cassettes. JUMPING FOR JOY PRODUCTIONS is the new name of the old label DACHAU PROD.

To all readers:remember that a name is <u>not</u> an attitude,sometimes!!! GS

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΠΟΛΥΜΟΡΦΙΚΟΣ - vittore baroni

το παρακάτω κείμενο είναι παρμένο απο το βιβλίο του thomas bey william bailey ‘unofficial release’. περισσότερες πληροφορίες τόσο για το συγγραφέα όσο και για το βιβλίο μπορείτε να βρείτε εδώ : tbwb.net

ο κύριος πολυμορφικός:

συνομιλώντας με τον vittore baroni

το να διαλέξεις έναν και μόνο καλλιτέχνη για να επεξηγήσεις τη μετάβαση από τη δικτυωμένη οπτική τέχνη στη δικτυωμένη ακουστική τέχνη, π.χ. την «κασετο-κουλτούρα», δεν είναι πιο εύκολο από το να διαλέξεις έναν πλήρως αποδεκτό αντιπρόσωπο της πρότερης μορφής τέχνης. λίγοι αισθάνονται επαρκής να λειτουργήσουν ως εκπρόσωποι για τις ομολογουμένως ποικίλες προθέσεις των άλλων, και όπως ειπώθηκε ήδη, υπάρχει μια σχεδόν παγκόσμια απροθυμία να προωθήσεις τον εαυτό σου σαν τον «αρχηγό» οποιουδήποτε πράγματος σε αυτήν την κουλτούρα. ειδικά στην ευρωπαϊκή ήπειρο, όπου οι πιο ακραίες καλλιτεχνικές ομάδες (όπως ο σουρεαλισμός) έχουν διασπαστεί σε ανταγωνιστικές φατρίες ενόσω τις κακοδιαχειρίζονται παρανοϊκοί ηγέτες, κανένας που έχει κάποια απασχόληση δεν είναι ιδιαίτερα πρόθυμος να σπαταλήσει τον κατά τα λοιπά παραγωγικό του χρόνο σε αλληλοκτόνες φιλονικίες για το ποιος δικαιούται ποιον τίτλο. έτσι, σε αυτές τις καταστάσεις, αυτοί που είναι οι πιο ενθουσιώδεις με το έργο τους και τη θέση του σ’ ένα ευρύτερο γίγνεσθαι, καταλήγουν να γίνονται «πρέσβεις» εξ ορισμού.

όμως, το να δέχεται κάποιος έναν ρόλο πρέσβη δεν χρειάζεται να σημαίνει το να περιορίζει εντελώς την προσωπικότητά του, ή το να αποσύρεται από τη δική του συνεισφορά. εάν κάποιος προωθεί τις δημιουργίες άλλων με αρκετή ενεργητικότητα και αρκετή προσήλωση, μοιάζει πράγματι φυσικό αυτά τα έργα να καταλήξουν να επηρεάσουν και να διαμορφώσουν τον χαρακτήρα του «πρεσβευτή», μέχρι αυτός ή αυτή να υποχρεωθεί να κάνει κι επιπλέον έργα που να συνδυάζουν την συλλογική φύση της επιρροής με τις αποχρώσεις της ατομικής εμπειρίας. μια εξαιρετική πραγμάτωση

αυτού του διπλού ρόλου καλλιτέχνη/πρεσβευτή έρχεται με τη μορφή της «έκθεσης εμβλημάτων» του ιταλού καλλιτέχνη vittore baroni το 1981, μια ατομική «περιπατητική έκθεση» στην οποία ο καλλιτέχνης βάδιζε μέσα στο forte dei marmi με τη λευκή φόρμα του καλυμμένη με εμβλήματα σχεδιασμένα από φίλους δικτυωμένους. ενώ η έκθεση ήταν ρητά σχεδιασμένη σαν παρουσίαση των έργων 200 διαφορετικών καλλιτεχνών, επέκτεινε επίσης τις ατομικές προθέσεις του baroni: «κάθε μέρα στις 3μμ, διένυα τη μικρή απόσταση από το σπίτι μου ως την δημοτική πινακοθήκη forte dei marmi, σαν μια ειρωνική δήλωση ενάντια στην ζοφερή κι επαρχιακή πολιτιστική πολιτική της πόλης μου [...] δεν μου αρέσει η συνήθης έκθεση σε γκαλερί που προορίζεται για το σύνηθες μικρό κοινό τεχνοφρικιών· προτιμώ να δουλεύω για ένα μη-καλλιτεχνικό κοινό, οπότε και παρουσίασα τη «ζωντανή έκθεσή» μου για τη διασκέδαση του χαμογελαστού περαστικού.»[1]

λαμβάνοντας υπόψη την διεθνή του προσέγγιση, μοιάζει αντιφατικό να μιλάμε για τον vittore baroni σαν έναν «ιταλό» καλλιτέχνη – βέβαια, όποιες κι αν είναι οι απόψεις του για την τοποθέτησή του σε μια τοπική «σκηνή», η ιταλική εκπροσώπηση στις κοινότητες της mail art και τις σχετιζόμενες μορφές δικτυωμένης τέχνης, έχει υπάρξει εμφανής. όπως δηλώνει και ο συμπατριώτης του baroni, ο ruggero maggi, «αυτό μπορεί να αποδοθεί σε κινήματα όπως ο φουτουρισμός, τα οποία, αναντίρρητα, συνεισέφεραν πολύ έντονα στην ανάπτυξη κάποιων καλλιτεχνικών ιδεών, όπως την ενεργή συνεργασία μεταξύ καλλιτεχνών, τη χρήση ποστ-καρτ, γραμμάτων, κλπ [...] ακόμα εν μέρει αυτό θα μπορούσε να αποδοθεί στους ιταλούς καλλιτέχνες... [μάλλον] στη[ις] ψηχή[ές] τους.»[2] εάν το έργο του baroni και των συνεργατών του είναι κάπως ενδεικτικό, τότε το ιταλικό τμήμα της mail art ήταν επίσης αρκετά ενεργό στο δικό του εγγύς περίγυρο, οδηγημένο από μια μανία για δημιουργική επικοινωνία που θα τους κρατούσε άνετα απασχολημένους ακόμα κι αν δεν είχαν γίνει διεθνής επαφές.

σαν ένας από τους βασικούς οργανωτές της κολεκτίβας οπτικο-ακουστικών τεχνών TRAX (μαζί με τον μακαρίτη piermario ciani), ο baroni ήταν υπεύθυνος μιας εκλεκτικής, μα παρόλαυτα συνεκτικής αισθητικής που πήρε το μετα-βιομηχανικό εμπορικό σχέδιο, το ροκ 'ν ρολ, το φουτουρισμό και τα ανεξάρτητα κόμιξ στην τροχιά της. πριν ακόμη πιάσει κάποιος ένα σχετιζόμενο με την TRAX προϊόν στα χέρια του, είχε ήδη να κάνει με μια πολλαπλότητα πιθανών νοημάτων: το προσωνύμιο TRAX καθαυτό προερχόταν από τη λέξη "track" (που έφερε πολλαπλές ερμηνείες όπως «αποδεικτικό», «μονοπάτι» κλπ.) με το υποκατάστατο "x" στο τέλος να υπονοεί λίγο μυστήριο ή μη προβλεψιμότητα. οι δράσεις που γίνονταν από την TRAX είχαν όντως μια je ne sais

---

1 φλάιερ του 1981 που διαφήμιζε την «εκθεση εμβλημάτων» του vittore baroni. προσωπική συλλογή του συγγραφέα.

2 ruggero maggi στο "ruggero maggi," *N D* #10, 1988. *N D, a*ustin, texas.

quoi μέσα τους, ιδίως λαμβάνοντας υπόψη την αιώρησή τους μεταξύ ιδιότροπης και υπερβατικής διάθεσης από τη μια δράση στην επόμενη. ακριβώς αυτή η μη προβλεψιμότητα ήταν που διέγειρε περαιτέρω ενδιαφέρον στις δουλειές της κολεκτίβας TRAX –η επαγγελματική παρουσίαση και συνεπής αίσθηση του χιούμορ (βλέπε: έλλειψη αφ υψηλού σοβαρότητας) μπορεί να τις είχαν τοποθετήσει σε μια αχαρτογράφητη περιοχή μεταξύ της γκαλερί και των εμπόρων βιβλίων/δίσκων, αφού κανείς δεν ήξερε πώς να προωθήσει κατάλληλα αυτό το υλικό. εκ των υστέρων, όμως, φαίνεται πως αυτό ήταν το ζητούμενο – να δειχθεί πόσο εντυπωσιακά γόνιμη η «αχαρτογράφητη γη» μπορούσε να γίνει: να δειχθεί ακριβώς πόσοι δημιουργικοί άνθρωποι υπήρχαν οι οποίοι δεν θα μπορούσαν αλλιώς να έχουν μεταφράσει τη δουλειά τους για παρουσίαση στα προαναφερθέντα ιδρύματα.

οι πρόδρομοι του πρότζεκτ της TRAX είχαν ήδη, όπως το «επίδειξη παρασήμων» του baroni, πάρει το αίτημα της δημόσιας αναγνώρισης και το σκάλιζαν μάταια για δημιουργικά υλικά. η φανταστική μπάντα του ciani, οι mind invaders, υπήρχαν σε εικόνες αλλά δεν έπαιξαν ούτε ηχογράφησαν (όταν το έκαναν, ήταν για να ξεφουσκώσουν τις προσδοκίες του ακροατή με έναν μοναδικό ήχο κλήσης στο 45άρι ep onda 400). αφίσες, φύλλα στίχων, ακόμα και ερωτηματολόγια ακροατηρίου σχεδιάστηκαν για το πρότζεκτ, οι μέθοδοι του οποίου στρέφονταν κακόβουλα κοντά στη «μηχανή προβολής» των μαζικών μήντια: οι mind Invaders απλά πήγαν τα πράγματα ένα βήμα παραπέρα «προβάλλοντας» μια άυλη μπάντα αντί για μια όντως υπαρκτή μπάντα που της έλειπε η υπόσταση. εντωμεταξύ, το πρότζεκτ lt. murnau του ίδιου του baroni (σε συνεργασία με τον jacques juin, από το γαλλο/γερμανικό μέηλ-αρτ σχήμα llys dana), έκανε ανεξιχνίαστα cut-ups δίσκων των beatles[3] και τα κυκλοφόρησε σε κασέτα μέσω της vec audio exchange με τον τίτλο meet lt. murnau, ενώ έκρυβαν τις ταυτότητές τους πίσω από μάσκες που έφεραν ομοιότητα με τον σκηνοθέτη βουβών ταινιών f.w. murnau. οι μάσκες, φυσικά, φτιάχτηκαν για μια κατάσταση στην οποία ο καθένας μπορούσε να υποθέσει την ταυτότητα του lt. murnau και να κάνει τα δικά του όμοια (ή όχι και τόσο όμοια) ηχητικά έργα. δεδομένου της ήδη καθιερωμένης από «ταινία τρόμου» θεματικής του γκρούπ, ο piermario ciani πρότεινε ότι η πράξη τους να φτιάξουν “plunderphonic” μουσική (αρκετά προτού κυκλοφορήσει ο όρος) ήταν ένας τρόπος να «βρυκολακιάζουν» ήχους.

το 1981, οι ciani και baroni συνδύασαν τις προσπάθειές τους και το πρότζεκτ TRAX σύντομα πήρε ζωή με ένα μανιφέστο που, μεταξύ άλλων πραγμάτων, ανακοίνωνε, «δεν είμαστε καλλιτέχνες,

3 αν έχει αξία, ο vittore baroni σημειώνει ότι το να επιστρέψει πίσω την κάρτα μέλους στο beatles fan club ήταν μια από τις πρώτες του εμπειρίες με την «δικτύωση».

διότι τέχνη είναι μια λέξη που σημαίνει τα πάντα και τίποτα», και «κληρονομήσαμε από τους πάντες, όμως δεν οφείλουμε τίποτα σε κανέναν». μπορεί να ήταν αυτή η απόρριψη της υποχρέωσης που οδήγησε στην άνω-του-μετρίου ποιότητα της diy μαστοριάς που είχε η TRAX, αντί να τους προσφέρει μια δικαιολογία για άψογη τεμπελιά: η άρνηση του «καλλιτεχνικού» μανδύα (μαζί με όλες τις υποκατηγορίες –ηθοποιοί, γραφιάδες, σκηνοθέτες κλπ.) επέτρεψε στα μέλη της TRAX να δουν την ωμή δημιουργικότητα από μια σειρά διαφορετικών γωνιών. οι άνθρωποι μπορούσαν να πλάσουν για τους εαυτούς τους μια προσωπικότητα η οποία ποίκιλε από εργαστηριακό τεχνικό μέχρι υπερήρωα (και, ναι, ένα βιβλίο κόμικ "traxman" σχεδιάστηκε από τον τρίτο συνιδρυτή της κολεκτίβας massimo giacon). αποκηρύσσοντας τον τίτλο του «καλλιτέχνη» δεν ήταν καινοτομία, αφού το «δικτυωμένος» είχε ήδη προταθεί σαν εναλλακτικός όρος που περιλάμβανε περισσότερο τους στόχους της συμμετοχικής δημιουργικότητας – ακόμη η κολεκτίβα TRAX πρόσθεσε τη δικιά της ιδιαίτερη γεύση σε αυτή τη μετάθεση προτεραιοτήτων. σε κάθε μέλος της TRAX εκχωρήθηκε ένας «αριθμός μονάδας» (με τους αριθμούς 1-3 να πηγαίνουν στους ιδρυτές ciani, baroni και giacon): ενώ οι αριθμοί ανέβαιναν σύμφωνα με το χρονικό σημείο όπου το νέο μέλος εισερχόταν στο πρότζεκτ, δεν είχαν κάποια άλλη ένδειξη του βαθμού σημαντικότητας ενός μέλους σχετικά με τις άλλες μονάδες. για τη διαδικασία στρατολόγησης των νέων μονάδων, ο vittore baroni δηλώνει τα ακόλουθα:

η συνάθροιση των διάφορων μονάδων έλαβε χώρα σαν μια απολύτως αυθόρμητη διαδικασία, και όχι σαν συνέπεια του όποιου επίσημου αιτήματος. η TRAX ποτέ δεν ασχολήθηκε με δράσεις προπαγάνδας με τον ακριβή σκοπό της αύξησης του αριθμού των συνεργατών. η TRAX δεν αναζήτησε μια ανεξέλεγκτη και σύμφυτη ανάπτυξη, αλλά περισσότερο μια εξάπλωση βασισμένη στη συμφωνία μεθοδολογιών, στον αμοιβαίο σεβασμό των συμμετεχόντων, στην απευθείας επαφή και την εθελοντική συνεργασία, χωρίς δεσμούς κανενός είδους. οι μονάδες της TRAX δεν συναντήθηκαν ποτέ για να διαμορφώσουν ένα αυστηρό πλάνο για την εξέλιξη του πρότζεκτ.[4]

έτσι, κατά την καλύτερη παράδοση της «βιομηχανικής» τέχνης, η νομενκλατούρα του αυστηρού ελέγχου και της αποπροσωποποίησης τέθηκε σε χρήση για σκοπούς αντιθετικούς στην περαιτέρω αυστηροποίηση και αποπροσωποποίηση. μια «μονάδα», επιπλέον, υπονοούσε ένα χρήσιμο αντικείμενο του οποίου η πλαστικότητα μπορούσε να μεταπλαστεί κι άλλο από την επαφή με ένα μέλος του ακροατηρίου έξω από τον κύκλο της TRAX –η μοντέρνα ζωή ήταν ήδη γεμισμένη μέχρι σκασμού με «μονάδες» προς αποθήκευση, ψύξη, θέρμανση, υπολογισμό, διεξαγωγή πολέμου, κλπ.- οπότε γιατί όχι και μια «δημιουργική» μονάδα; η αναφορά στη συμμετοχή στην TRAX σαν, ας πούμε, «χειριστές» μπορεί

4 vittore baroni ο.π. στο βιβλίο l*ast trax*, bertiolo, 1988.

επιτυχώς να έφερνε στο νου μια παρόμοια μετα-βιομηχανική ατμόσφαιρα, ήταν όμως η γοητευτική αμφιθυμία της «μονάδας» -που μπορούσε να εφαρμοστεί σε μη έμβια αντικείμενα, απλούς ανθρώπους τόσο όσο και πολλαπλούς ανθρώπους- η οποία πετυχημένα έφερνε στο νου ένα μετα-βιομηχανικό κλίμα στο οποίο μέσα ανταλλαγής έπαιρναν ξανά θέση στην κεντρική σκηνή. έχει ενδιαφέρον ότι, αυτό το «μορφικό» δημιουργικό σύστημα δεν απαιτούσε μια αποκλειστική συμμαχία από καμία από τις μονάδες της με τον τρόπο που μια μεγάλη εταιρία δίσκων μπορεί να έκανε με κάποιο από τα άτομά της. οι μονάδες ήταν ελεύθερες να εκκινήσουν τις δικές τους επιχειρήσεις ταυτόχρονα με τη συμμετοχή στην TRAX (και πολλοί το έχουν κάνει με ρυθμό χωρίς προηγούμενο, με τον frans de waard και τον masami akita να είναι μονάχα δύο από τις μονάδες που εμφανίζονται αλλού σε αυτό τον τόμο).

παρά κάποιες δηλώσεις των τριών πρώτων μονάδων, με τις οποίες κήρυσσαν εαυτούς κάθετα αντίθετους στην αναζήτηση των καλλιτεχνών για αυθεντικότητα σαν αυτοσκοπό, τα τεχνήματα που άφησε πίσω της η κολεκτίβα είναι αναμφισβήτητα μοναδικά για την εποχή τους. θα δυσκολευόσουν να βρεις, για παράδειγμα, κάποιο άλλο δημιουργικό πρόσωπο ή πρόσωπα να έχουν σχεδιάσει μια σακούλα με μη-βρώσιμο «σνακ» πολυστερίνης σαν συνοδεία μιας κασετοκυκλοφορίας.[5] ούτε και υπήρχαν άλλοι δικτυωμένοι (τόσο στην «μέηλ-αρτ» καθαυτή όσο και στον ηχητικό κόσμο) που να πειραματίζονται με τη μόδα, όπως ήταν η περίπτωση του πρότζεκτ «μορφικού εξοπλισμού» του baroni και της maria teresa ronconi –αυτά τα υπερμοντέρνα τεχνήματα μπορούσαν να αποκτήσουν πολλαπλές χρήσεις, π.χ. σκουλαρίκια «ανακυκλώνονταν» σαν αξεσουάρ για την μορφική σακούλα. ακόμα κι αυτά τα προϊόντα που ίσως συγκριτικά να μοιάζουν «συμβατικά», όπως οι κασετοσυλλογές με τα συνοδευτικά ένθετα, τις φωτοτυπίες και τα εξατομικευμένα κουτιά, γίνονταν λιγότερο συμβατικά από το περιεχόμενο που ζωήρευε την οικεία θεματική. ο στεντόρειος θόρυβος της βιομηχανικής μουσικής σπάνια συντονίστηκε με σαχλή ηχητική βαβούρα όπως γινόταν στις συλλογές της TRAX (παρά το ότι κάποιες ήταν δήθεν περιορισμένες θεματικά, π.χ. «τεκνοθάνατος» ή «βιντεοπαιχνίδια για τους τυφλούς»). με όλη την αντίσταση στα δικαιώματα χρήσης των νέων αφηγήσεων, η TRAX απέδειξε τί ήταν η δικτυωμένη τέχνη ικανή να κάνει όταν έπαιρναν μπρος όλες οι μηχανές: υπήρχε μια ψευδαίσθηση αυθεντικότητας που η TRAX εξέπεμπε με το να εισάγει νέες νοοτροπίες σε αυτές τις ήδη ειπωμένες ιστορίες, νέες συναντήσεις μεταξύ ατόμων, και νέα διαμορφωτικά γεγονότα.

αντί να γράψω μια λεπτομερειακή ιστορία του πρότζεκτ της TRAX, φαινόταν ότι θα ήταν καλύτερη ιδέα να επικοινωνήσω προσωπικά με τον vittore baroni και να τον ρωτήσω για κάποια από τα πιο συνήθη επαναλαμβανόμενα θέματα του πρότζεκτ, καθώς και τον αξιοσημείωτο βαθμό της εμπλοκής του με την μέηλ αρτ και τις δικτυωμένες

5 αυτό ήταν το πρότζεκτ 0981 της TRAX, τα “trixi” κριτσίνια σχεδιασμένα από τους ciani και giacon. μοιράστηκαν σε κάποια εγκαίνια μαζί με ένα κοκτέηλ μπλε χρώματος.

ηχητικές κοινότητες. τα αποτελέσματα της κουβέντας μας μέσω email αναπαράγονται παρακάτω.

++++++++

μ' ενδιαφέρει το μέγεθος του αντίκτυπου που είχε το δίκτυο της μέηλ αρτ στο πρώιμο κασετο/ηχητικό αντεργκράουντ – παρατήρησες μεγάλη συνδιαλλαγή μεταξύ των καλλιτεχνών σε αυτές τις δυο κουλτούρες; με άλλα λόγια, υπήρχαν πολλοί καλλιτέχνες που μοίραζαν εξίσου το χρόνο τους μεταξύ ηχητικών έργων και περισσότερο οπτικών/απτών αντικειμένων μέηλ αρτ;

από το δικό μου σημείο παρατήρησης, πιθανότατα μια πιο ευρωπαϊκά προσανατολισμένη οπτική, υπήρχε σίγουρα κάποια αλληλοεπικάλυψη μεταξύ των δύο κόσμων, όμως όχι τόσο πολλά άτομα που μοίραζαν των χρόνο τους ίσα μεταξύ μέηλ αρτ και μουσικής. συνήθως υπήρχε μια αρκετά φανερή εύνοια υπέρ είτε της οπτικό/κειμενικής είτε της ηχητικής έκφρασης. τέλος πάντων, στα τέλη του '70 και τις αρχές του '80 τόσο η κοινότητα της μέηλ αρτ όσο και το κασέτο-κύκλωμα είχαν επίγνωση της αμοιβαίας ύπαρξής τους, αλλά οι δύο κύκλοι ποτέ δεν ενώθηκαν πλήρως, κι όχι σε μεγάλους αριθμούς. με αυτή την έννοια, το πρότζεκτ TRAX (παρόμοια με τη σειρά κασετών VEC του rod summers στην ολλανδία) ήταν μια σπάνια, ηθελημένη και παρατεταμένη (1981-1987) προσπάθεια να ενωθούν οι δύο κοινότητες. απλά έτυχε να έχω ένα βαθύ ενδιαφέρον για τη μουσική, καθώς και για την μέηλ αρτ και άλλες πολιτισμικές εκφράσεις από τα κάτω, όπως και οι συνεργάτες μου στην TRAX piermario ciani και massimo giacon. πολλοί καλλιτέχνες του ταχυδρομείου δεν ενδιαφέρονταν ιδιαίτερα να παράγουν μουσική, και πολλοί κασετάδες-δωματίου δεν ήταν και πολύ ορεξάτοι να φτιάχνουν τέχνη ή διατεθειμένοι να ανταλλάξουν τις προσπάθειές τους, ακόμα κι αν έπρεπε να δημιουργούν τα γραφιστικά για τις κασέτες και τους καταλόγους τους.

υποθέτω ότι περίπου 10%-20% από τους κασετο-μουσικούς έφταναν το ενδιαφέρον τους για την μέηλ αρτ πέρα από το απλό τύλιγμα των προϊόντων και το συνοδευτικό υλικό. το ίδιο ισχύει και για την ομάδα της μέηλ αρτ, όχι πάνω από 10%-20% των τακτικών συμμετεχόντων στο ταχυδρομικό δίκτυο παρήγαν τις δικές τους κασέτες ή άλλα ηχητικά έργα. η αμοιβαία εμπλοκή έτεινε να είναι μάλλον προσωρινή, περιορισμένη σε λίγα πρότζεκτ, όμως υπάρχουν κάποιες εξαιρέσεις άξιες αναφοράς: όλο το neoist (αντί)κίνημα για παράδειγμα, γεννημένο μέσα από το περιβάλλον της μέηλ αρτ, (μέσα από θρύλους της ταχυδρομικής τέχνης όπως ο david "oz" zack και τον istvan kantor/monty cantsin), συμπεριλαμβανομένων διάφορων ατόμων ενεργών στη μέηλ αρτ, τις κασέτες, το βίντεο και άλλα μέσα. ο monty cantsin ήταν ένα πρώιμο πρωτότυπο του «ανοιχτού αστέρα της ποπ» ή «πολλαπλό όνομα»: ο καθένας μπορούσε να ονομάσει τον εαυτό του/της monty cantsin και να παράγει μουσική ή τέχνη με αυτό το όνομα (ο graf haufen στο βερολίνο, ο pete horobin στη σκωτία, ο istvan cantor στο βανκούβερ, ο tENTATIVELY a cONVENIENCE στη βαλτιμόρη και διάφοροι άλλοι παρήγαν neoist κασέτες και βινύλια με

τις σπιτικές εταιρείες τους, για κυκλοφορία κυρίως στους κύκλους της μέηλ αρτ). το δικό μου πρότζεκτ lieutenant murnau (1980-1984) επίσης δημιουργήθηκε με μια στρατηγική «πολλαπλού ονόματος» κατά νου, με τον πρόσθετο «κανόνα» ότι όποια μουσική κυκλοφορούσε με αυτό το όνομα έπρεπε να δημιουργηθεί από την ανασύνθεση προϋπάρχουσας μουσικής: ένα συγκρότημα φάντασμα που λειτουργούσε σαν βρυκόλακας, ρουφώντας ζωή από το σώμα έργων άλλων συνθετών (μια τάση που έγινε αργότερα γνωστή, μετά τα σπουδαία έργα του john oswald, σαν μουσική 'plunderphonic").

θυμάμαι να προσπαθώ σκοπίμως εκείνη την περίοδο να προσηλυτίσω ανάμεσα στους κασετο-μουσικούς, να τους κάνω να ενδιαφερθούν στο φαινόμενο της μέηλ αρτ με το να ανταλλάσσω ή να ταχυδρομώ δωρεάν αντίτυπα του δικού μου περιοδικού arte postale!, οπτικο-ακουστικές κυκλοφορίες της TRAX ή το ηχο-φανζίν μου σε κασέτα [area condizionata]. έτσι συνέβη και κάποιοι δημιουργοί φανζίν άρχισαν να δημοσιεύουν γραφιστικά από καλλιτέχνες ταχυδρομείου, άρθρα για την μέηλ αρτ, μερικοί από αυτούς ανακατεύτηκαν με το δίκτυο της αλληλογραφίας. μερικά παραδείγματα φανζίν, όλα από τις αρχές του '80 είναι τα, real shocks του m.r. pillar (το 2ο τεύχος έχει τους lt. murnau στο εξώφυλλο), το stabmental του geoff rushton (πιο γνωστός σαν john balance, r.i.p.), το unsound του william davenport, το γερμανικό the '80's, το γαλλο/γερμανικό llys dana/le point d'ironie, τα ιταλικά 115/220, onda 400, 50% (όλα από τον piermario ciani) ή το δικό μου φανζίν lieutenant murnau (10 τεύχη). ακόμα και γνωστοί μουσικοί από την πρώτη industrial/new wave σκηνή βούτηξαν τα δάχτυλά τους στην μέηλ αρτ: μέλη των throbbing gristle και cabaret voltaire, οι nocturnal emissions, ο merzbow, οι deficit des annees anterieures, οι die form, κλπ. με την TRAX, προσπαθήσαμε να πάρουμε το καλύτερο από την προσανατολισμένη προς την δικτύωση μουσική σκηνή και από αυτήν της μέηλ αρτ και να τα ενώσουμε. τα οπτικο-ακουστικά πακέτα μας συνήθως περιελάμβαναν μια κασετο-συλλογή μαζί με ένα βιβλιαράκι ή ένα σετ με κάρτες και λιγότερο συμβατικά μικρά αντικείμενα τέχνης, στην παράδοση των "flux kits" του fluxus. η TRAX επίσης προσπάθησε να προκαλέσει επαφές και συνεργασίες μεταξύ των συγγραφέων, έτσι ώστε το τελικό «μορφικό προϊόν» να είναι τόσο για την δικτύωση όσο κι ένα υπο-προϊόν των τακτικών δικτύωσης (το άλμπουμ βινυλίου TRAX – xtra του 1982 είναι ένα καλό παράδειγμα ομαδικής δημιουργίας).

αν σκανάρω τη συλλογή μου από εκατοντάδες κασέτες της εποχής του κασετο-δικτύου, ενώ υπάρχουν πολλά υπέροχα και «αρτίστικα» έργα, δεν είναι εύκολο να σκεφτείς ονόματα άλλων εταιρειών με ένα 50-50 μοίρασμα μουσικής και (ταχυδρομικής) τέχνης: η σειρά vec, οι graf haufen/haupunkt fix artcore editions στο βερολίνο, πιθανότατα μόνο λίγες ακόμη. πιο λεπτομερώς, όμως, μπορεί να βρεις πολλούς μοναχικούς συγγραφείς που παρήγαν ένα μοναδικό μίγμα δικτυακής τέχνης και μουσικής. ο keith bates, για παράδειγμα, είναι ένας χαρισματικός μουσικός με ένα πλήρως εξοπλισμένο οικιακό στούντιο ο οποίος έχει οργανώσει διάφορα μέηλ αρτ πρότζεκτ τα τελευταία 20-και-βάλε χρόνια,

αλλά επίσης παρήγε κασέτες σχετικές με την μέηλ αρτ. ο bates μερικές φορές συνεισφέρει σε μέηλ αρτ δράσεις και εκδόσεις με ταιριαστά τραγούδια εμπνευσμένα από τη θεματική, όπως ακριβώς έκανα κι εγώ με το γκρουπ le forbici di manitù όταν το 1992 ηχογραφήσαμε το τραγούδι let's network together, ένα 7'' βινύλιο σινγκλάκι που περιλαμβανόταν στο τεύχος 63 του περιοδικού arte postale!, προορισμένο σαν ένα είδος «αν-επίσημου ύμνου του δικτυωμένου» για να παιχτεί πριν την έναρξη κάθε συνεδρίου που λάμβανε χώρα οπουδήποτε στον κόσμο κατά τη διάρκεια του ριζοσπαστικού πρότζεκτ decentralized world-wide networker congress 1992. άλλοι μουσικοί/καλλιτέχνες-ταχυδρομείου που παρήγαν καθοριστικά έργα «ηχητικής δικτύωσης» ή συλλογές είναι οι gerald jupitter- larsen/ the haters, chuck welch/crackerjack kid, david zack, mark bloch, nicola frangione, henryk gajewski, alex igloo, minoy, peter r. meyer, john m. bennett, κλπ. συχνά ψάχτηκα με την ιδέα της συναρμογής μιας ανθολογίας σε cd των πιο ιστορικά σχετικών μέηλ-αρτ σχετιζόμενων ηχητικών έργων, αλλά ποτέ δεν κατάφερα να την οργανώσω.

επισήμανες ότι περίπου τα 2/3 του πλανήτη δεν συνεισέφεραν τελικά στο δίκτυο της μέηλ αρτ κατά την ακμή του, οπότε υποθέτω το ίδιο ποσοστό ισχύει και για αυτούς που αρχικά έκαναν ηχογραφήσεις στο σπίτι και τα σχετικά. όμως, ανάμεσα σε όσους όντως συμμετείχαν, για τί είδους δημογραφικά μιλάμε; οι δικές μου ενασχολήσεις με συγκαιρινούς θιασώτες της «πειραματικής» μουσικής με έφεραν σε επαφή με τους πάντες από εύπορους γιατρούς μέχρι ανθρώπους που ζουν σε καταλήψεις/ αυτόνομους χώρους, ανθρώπους με 5 δεκαετίες διαφορά σε όρους ηλικίας, κλπ.... έτσι, θέλω να μάθω τι παρατήρησες για την προέλευση των ανθρώπων όταν πρωτοξεκίνησες να συλλέγεις υλικό για την TRAX και να ανταλλάσσεις ηχητικά έργα;

η καλά τεκμηριωμένη αίσθησή μου είναι ότι ενώ η κοινότητα της μέηλ αρτ πάντα ήταν (κι ακόμα είναι) ένα πολύ ετερογενές μίγμα ανθρώπων όλων των ηλικιών, επαγγελμάτων και κοινωνικών θέσεων, οι κασετο-μουσικοί, τουλάχιστον ο βασικός πυρήνας στα πρώτα χρόνια του φαινομένου, ήταν ένα πολύ πιο ομοιόμορφο σύνολο, τουλάχιστον στην ηλικιακή τους γκάμα (από έφηβοι έως 20άρηδες). η μέηλ αρτ, από το ξεκίνημα, έχει φιλοξενήσει στις τάξεις της επαγγελματίες καλλιτέχνες, φοιτητές, απλούς θεατές, ακόμη κι ανθρώπους που δεν είχαν δοκιμάσει ποτέ να κάνουν τέχνη ή να γράψουν ποίηση πριν από αυτήν την εμπειρία. τα πρώτα κρίσιμα άρθρα για την «τέχνη μέσω αλληλογραφίας» εμφανίστηκαν γύρω στο 1969, στις σελίδες γνωστών περιοδικών τέχνης όπως το art in america αλλά επίσης και το rolling stone, κι αυτό είναι πολύ αποκαλυπτικό της παράλληλης (αντεργκράουντ) δημοφιλίας που πάντα απολάμβανε η μέηλ αρτ ανάμεσα σε επαγγελματίες της τέχνης και σε νέους ερασιτέχνες. το κασετο-δίκτυο, από την άλλη πλευρά, εξελίχθηκε κυρίως από τα δωμάτια και τα γκαράζ νέων ανθρώπων οι οποίοι εμπνεύστηκαν από την do-it-yourself ηθική για να αρχίσουν το δικό τους πρώτο μουσικό πρότζεκτ ή μια μικρή εταιρία.

ναι, μια μερίδα των κασετο-δικτυωμένων ήταν επίσης λάτρεις των

συνθεσάιζερ, του kraut ροκ και της «σοβαρής» σύγχρονης πειραματικής μουσικής: άνθρωποι που μεγάλωσαν μες στη λατρεία του klaus schulze και των tangerine dream και οι οποίοι μπορούσαν κάλλιστα να είναι τριαντάρηδες ή ακόμα μεγαλύτεροι το 1977. αυτό το πιο εξειδικευμένο δίκτυο όμως δεν ήταν τόσο διαδεδομένο όσο αυτό των νεότερων μουσικών που ταυτίζονταν με τη rock, new wave, punk, garage, industrial και lo-fi περίεργη μουσική. ήμουν είκοσι-πέντε χρόνων όταν ξεκίνησα την TRAX το 1981, και πάντοτε είχα την αίσθηση ότι οι περισσότεροι αλληλογράφοι μου ήταν πάνω-κάτω στην ηλικία μου ή λίγα χρόνια νεότεροι. αυτό επιβεβαιώθηκε από τις πολλές κοντινές επαφές που είχα με κασετο-μουσικούς, από επισκέψεις στο σπίτι μου μέσω επαφών που ταξίδευαν στην ιταλία ή κατά τη διάρκεια των ταξιδιών μου στην ευρώπη. στο λονδίνο, συγκεκριμένα, είχα την ευκαιρία να συναντήσω διάφορους κασετο-παραγωγούς: συνήθως είχαν μόλις αφήσει τους συγγενείς τους και ζούσαν σε καταλήψεις με πολύ λίγα χρήματα. για αυτούς, το να αγοράσουν μερικά γραμματόσημα για να στείλουν τις κασέτες τους (ή να κάνουν μέηλ αρτ) αντί να αγοράσουν ένα καλό γεύμα ήταν συχνά μια γενναία χειρονομία, και ακριβώς γι’ αυτό είχε ακόμα μεγαλύτερη σημασία.

θα έπρεπε επίσης να ρωτήσω- πόσο πρόθυμοι ήταν οι άνθρωποι να αποκαλύψουν προσωπικές ή σε βάθος πληροφορίες; γνωρίζω ότι υπήρχε μια πρακτική στη σκηνή της αποστολής «ηχητικών γραμμάτων», ξέρεις, να μιλάς στην κασέτα σε άλλους αλληλογράφους και να τους λες όλων των ειδών ιδιωτικές λεπτομέρειες για την προσωπική σου ζωή- αλλά από την άλλη πλευρά, φαντάζομαι υπήρχαν επίσης κάποιοι μετέχοντες που ήταν λίγο πιο επιφυλακτικοί, που αποφάσισαν να αφήσουν απλώς τα έργα τους μόνα χωρίς τη «νοητική εικόνα» του ποιοι ήταν… διόρθωσέ με αν κάνω λάθος!

φυσικά, μιλώ μόνο από την προσωπική μου εμπειρία – η οποία μπορεί να διαφέρει ουσιωδώς από αυτήν άλλων δικτυωμένων. στα πολλά χρόνια ανταλλαγής κασετών, πρέπει να πω ότι έχω λάβει μόνο μια χούφτα «ηχητικών γραμμάτων» - ήταν πιο συχνή η περίπτωση ιδιόχειρων σημειώσεων συνοδευτικών της κασέτας. ένα γραμμένο γράμμα είναι πολύ πιο πρακτικό σαν παραπομπή, εάν απαιτείται μια απάντηση, οπότε βλέπω τα «ηχητικά γράμματα» σαν το παράξενο και μάλλον ασυνήθιστο εργαλείο που χρησιμοποιείται κυρίως για να προσφέρει μια εγγύτερη και πιο «φυσική» εισαγωγή σε μακρινές επαφές με τις οποίες ίσως να μην έχεις ποτέ την ευκαιρία να συναντηθείς από κοντά. αν και τώρα που το σκέφτομαι, μάλλον δεν έλαβα τόσο πολλά «ηχητικά γράμματα» επειδή οι μουσικοί μπορεί να σκέφτηκαν ότι εγώ (όντας ιταλός) θα καταλάβαινα μόνο λίγα από τα λόγια τους… ήταν πιθανότατα μια πρακτική διαδεδομένη περισσότερο ανάμεσα σε ανθρώπους με την ίδια μητρική γλώσσα (όμως δεν έλαβα κανένα στα ιταλικά!).

ειλικρινά, αφού όλοι οι κασετο-δικτυωμένοι ήταν άντρες κι εγώ τύχαινε να είμαι ετεροφυλόφιλος, δεν ένιωσα ποτέ καμιά μεγάλη διάθεση να μάθω για τις ιδιαίτερες ζωές και τα συναισθήματά τους. ταυτόχρονα, εκτός από το προβλέψιμο πέπλο μυστηρίου με το οποίο περιβάλλονταν μερικές

φορές όσοι ασχολούνται με την «εσωστρεφή μουσική» και τα συναφή για μεγαλύτερο εφέ, δεν αισθάνθηκα ποτέ κάποια συγκεκριμένη εχεμύθεια από την πλευρά των επαφών μου σχετικά με τις προσωπικές τους εμπειρίες. πολύ απλά, κάθε ερώτηση που ετίθεντο συνήθως απαντιόταν, και αυτές είχαν συνήθως να κάνουν με μια ανταλλαγή διευθύνσεων, πληροφορίες για τη διανομή και περιοδικά, συνεργατικά πρότζεκτ, μουσικό εξοπλισμό, μουσικά γούστα, κλπ. το γεγονός ότι στις αρχές της δεκαετίας του '80 ήμουν ένας από τους ελάχιστους δημοσιογράφους στην Ιταλία που προωθούσα την industrial και noise μουσική στις σελίδες ντόπιων περιοδικών όπως το rockerilla και velvet (και σε πάμπολλα αντεργκράουντ φανζίν για να τα αναφέρω εδώ), πιθανότατα μου έδωσε μια διαφορετική οπτική του κασετο-δικτύου. δίπλα στις ανταλλαγές και επαφές που προέκυψαν από την TRAX και τα άλλα μου πρότζεκτ, πολλά γκρουπ μου έστελναν πρόμο υλικό για κριτική, και είχα την ευκαιρία να πάρω συνέντευξη και να προωθήσω καλλιτέχνες που συχνά περνούσαν από την κασέτα στο βινύλιο και σε μια πιο «του συρμού» τύπου δημοφιλία. αυτό οδήγησε μάλλον στο να με μισούν αρκετοί αλληλογράφοι για την εντυπωσιακή ποσότητα φακέλων και μικρών πακέτων που παραλάμβανα κάθε εργάσιμη μέρα της εβδομάδας.

άρα τα περιοδικά στα οποία ανέφερες πως εργαζόσουν ήταν η επίσημη «πρωϊνή δουλειά» σου κατά τη διάρκεια του πρότζεκτ TRAX; αναρωτιέμαι αν το να εργάζεσαι γι' αυτά σου πρόσφερε περισσότερες δυνατότητες για να απασχολείσαι με τις άλλες δημιουργικές σου εργασίες (για παράδειγμα, το να έχεις πρόσβαση σε όλων των ειδών εξοπλισμό γραφείου και επαγγελματικές επαφές κλπ.), ή εάν ήταν απλώς μια ενόχληση που «έμπαινε στη μέση» της δημιουργικής σου παραγωγής;

μέσα στα χρόνια της TRAX, αποφοίτησα από το πανεπιστήμιο της πίζας με μια πτυχιακή στον william s. burroughs, μελέτησα ξένες γλώσσες (αγγλικά, δανέζικα, γερμανικά, γαλλικά), όμως ποτέ δεν θέλησα πραγματικά να διδάξω ή να επιδιώξω μια ακαδημαϊκή καριέρα. η δημοσιογραφική εργασία πάντα υπήρξε ενός είδους «τρίτης δουλειάς», ακόμη την κάνω από μεράκι και γράφω μόνο ό,τι μου αρέσει να γράφω. τα εξειδικευμένα ροκ περιοδικά πληρώνουν πολύ λίγα (αν σε πληρώνουν καθόλου) και με τον όγκο των βιβλίων και των δίσκων που αγοράζω τακτικά, ήμουν ήδη χαρούμενος όταν το εισόδημα από τα γραπτά μου μπορούσε να πληρώνει για τα πολιτιστικά μου «γούστα». πάντα βοηθούσα τους γονείς μου στην οικογενειακή δουλειά (τη λειτουργία ενός ξενοδοχείου στο δημοφιλές παραθαλάσσιο θέρετρο του forte dei marni, στην ακτή της τοσκάνης), μέχρι πριν λίγα χρόνια οπότε και συνταξιοδοτήθηκαν και το μέρος νοικιάστηκε. αφού αυτό ήταν μόνο μια καλοκαιρινή εργασία είχα κι άλλες «κανονικές» δουλειές για διαβίωση, όπως το να κρατάω ένα μικρό κοσμηματοπωλείο για λίγα χρόνια. ήμουν πάντα πολύ πρακτικός και ήξερα από την αρχή ότι το γράψιμο από μόνο του δεν μπορούσε να συντηρήσει μια οικογένεια (έχω έναν 16χρονο γιο τώρα). ακόμη κι όταν το 1996 ίδρυσα τον μικρό εκδοτικό AAA editions με τον piermario ciani είχα μικρές ελπίδες ότι αυτό θα γινόταν μια πλήρης απασχόληση. για την ακρίβεια, μετά την έκδοση περισσότερων από τριάντα βιβλίων, αποφασίσαμε να

σταματήσουμε, η περιφερειακή διανομή απλά δεν προχωράει για ένα μικρό εκδότη και μέσα από την ιστοσελίδα μας μπορούσαμε να πουλάμε μόνο καμιά χούφτα αντίτυπα.

έκανα πάντα τη δημοσιογραφική μου δουλειά από το σπίτι, σαν εξωτερικός συνεργάτης. δεν ένιωθα καλά με το να μετακομίσω σε μια μεγάλη πόλη όπως το μιλάνο ή η ρώμη, όπου όλα τα μεγάλα περιοδικά έχουν την έδρα τους, οπότε γι' αυτό έμεινα πάντα ένας ημι-επαγγελματίας. έπαιρνα συνεντεύξεις συγκροτημάτων δια αλληλογραφίας ή τηλεφωνικά, τον καιρό πριν το ίντερνετ, ή κατά τη ευκαιρία συναυλιών. σε αυτή τη δραστηριότητα, και για το είδος των άρθρων σχετικά με δυσπρόσιτα συγκροτήματα που πάντα υποστήριζα, φυσικά οι επαφές από το κασετο-δίκτυο (και τη μέηλ αρτ) αποδείχτηκαν πολύ χρήσιμες, προτείνοντας πάντα νέα ονόματα και ιδέες προς αναζήτηση. πάντοτε έβλεπα τη δουλειά μου σαν δημοσιογράφος, κι επίσης σαν αρχισυντάκτη του AAA κι άλλων εκδοτών, όχι σαν μια ενόχληση αλλά σαν μια σπουδαία ευκαιρία πολιτισμικού εμπλουτισμού: στ' αλήθεια μπαίνεις «βαθιά μέσα» σε ένα δίσκο ή σε ένα καλλιτέχνη εάν γράψεις μια κριτική ή ένα άρθρο για αυτό, οπότε η προσπάθεια ήταν πάντοτε διπλά αμοιβόμενη (μια ευρύτερη γνώση του αντικειμένου και λίγα χρήματα επιπλέον).

δεν αισθάνομαι σαν «μισθωμένο χέρι» στη δημοσιογραφική μου εργασία, ακόμη κι αν δεν θέλω να συγκρίνω τα γραπτά μου με το αρκετά πιο λογοτεχνικό έργο ανθρώπων σαν τον lester bangs ή τον richard meltzer, έχω βάλει το δαχτυλάκι μου στις δημιουργικές κριτικές (εσκεμμένα χωρίς να ακούω τον δίσκο, εφευρίσκοντάς τον εξ ολοκλήρου, κλπ.), συνεντεύξεις με φανταστικά συγκροτήματα, κλπ.

πώς ήταν η καθημερινή εργασιακή συνθήκη για τους άλλους ιδρυτές της TRAX;

η TRAX ιδρύθηκε μετά από μια ανταλλαγή ιδεών, βασικά μια συνάντηση σε ένα καφέ-μπαρ ένα απόγευμα ενώ παρακολουθούσαμε ένα φεστιβάλ new wave, μεταξύ του piermario ciani (που σκέφτηκε το όνομα TRAX και τους κύριους άξονες, εξ ου αυτός ήταν η μονάδα TRAX 01, εμένα (μονάδα 02) και του massimo giacon (μονάδα 03). ζούσαμε σε διαφορετικές πόλεις με εκατοντάδες χιλιόμετρα αναμεταξύ μας, οπότε «δικτυωνόμασταν» κυρίως μέσω ταχυδρομείου και τηλεφώνου, και συναντιόμασταν μόνο κάνα δυο φορές το χρόνο. συναντηθήκαμε μέσω ανταλλαγών των φανζίν μας και τυχαίες επαφές στο μουσικό άντεργκραουντ. έπειτα υπήρχαν μια ντουζίνα άλλες κεντρικές μονάδες TRAX (πρόσωπα που παρήγαν τουλάχιστον ένα αντικείμενο TRAX) και κατά προσέγγιση πεντακόσιες περιφερειακές μονάδες TRAX (πρόσωπα που συμμετείχαν σε τουλάχιστον ένα πρότζεκτ TRAX). ο piermario (δυστυχώς πέθανε από καρκίνο το 2006) βοηθούσε στην οικογενειακή δουλειά εκείνο τον καιρό, ένα μικρό φούρνο, διανέμοντας το ψωμί νωρίς το πρωί και φροντίζοντας τη διαχείριση. δούλευε επίσης σαν ελεύθερος επαγγελματίας φωτογράφος και γραφίστας κυρίως για τοπικές ροκ μπάντες (συλλογικά γνωστές σαν the great complotto), οπότε το σπίτι του στο μπερτιόλο, ένα πολύ μικρό

χωριό στην επαρχία κοντά στο ούντινε, ήταν πάντοτε τόπος διασταύρωσης ενδιαφερόντων δημιουργικών ανθρώπων: πανκς, κομίστες, κλπ. ήταν πίσω από πολλά άντεργκραουντ πρότζεκτ, φανζίν, φεστιβάλ κι εκθέσεις, μαζί και το εννοιολογικό συγκρότημα mind invaders. ο massimo, λίγα χρόνια νεότερος από εμένα και τον piermario, ήταν ακόμη φοιτητής εκείνο τον καιρό, μόλις ξεκινούσε την καριέρα του σαν επαγγελματίας κομίστας (στις σελίδες πανεθνικών περιοδικών σαν τα il mago, alter, frigidaire) και έπαιζε με το δικό του συγκρότημα spirocheta pergoli (αργότερα i nipoti del faraone) περίεργα τραγούδια, σε στυλ residents, που ήταν μια σταθερή παρουσία στα προϊόντα TRAX. ο giacon αποδείχτηκε να γίνει ο πιο επιτυχημένος από τους τρεις μας, στην καλλιτεχνική του καριέρα: ακόμη εκδίδει κόμικς και σχέδια (μάλιστα, μόλις έκανα κριτική στο τελευταίο του graphic novel το boy rocket), όμως έχει δουλέψει πολύ σαν ένας «νέο-ποπ» καλλιτέχνης γκαλερί και σαν σχεδιαστής γραφικών αντικειμένων για κορυφαία στούντιο και εταιρίες όπως οι memphis, swatch, alessi.

μιας και συζητάμε την δουλειά του massimo με τα κόμικς, μ’ ενδιαφέρει ο ρόλος που έπαιξαν τα κόμικς στις κυκλοφορίες της TRAX –αυτό μοιάζει να είναι ένα μάλλον μοναδικό στοιχείο συγκρινόμενο με άλλες κασετο-κυκλοφορίες της εποχής, ή άλλες «μίνι multi-media» προσφορές (βασικά, μπορώ να σκεφτώ μόνο ελάχιστες “indie” εταιρίες, τελεία, που έχουν κυκλοφορήσει πακέτα μουσικής-και-κόμικς.)

ακόμη και πριν μάθω να διαβάζω, ήμουν ένας φανατικός καταναλωτής κόμικς, και πράγματι ποτέ δεν σταμάτησα, είναι μια μορφή γλωσσο-οπτικής έκφρασης που ταιριάζει ιδανικά με τη δικιά μου ποικιλία ενδιαφερόντων, ακριβώς όπως η ροκ μουσική ή οι ταινίες τρόμου. η ροκ και τα κόμικς μαζί αντιπροσωπεύουν, για ανθρώπους γεννημένους τη δεκαετία του ’50 όπως εγώ (αλλά επίσης και για μεταγενέστερες γενιές) μια μορφή εγγενής και ενστικτώδους εξέγερσης στην επίσημη κουλτούρα: τα τέλεια μέσα για να εκφράσεις την αντιγνωμία και να δημιουργήσεις νέες γλώσσες. ο massimo giacon ήταν φυσικά ένας μεγάλος φαν των κόμικς, σε ένα μικρότερο βαθμό ο ciani επίσης και άλλοι συνεργάτες της TRAX, οπότε όταν το πρότζεκτ της TRAX πήρε μορφή, έμοιαζε πολύ φυσικό και προφανές να περιλάβει τα κόμικς του giacon στα περισσότερα οπτικο-ακουστικά προϊόντα (καθώς και τη μουσική του). επιπλέον στις ατομικές μικρές ιστορίες και εικονογραφήσεις από άλλους επίσης συγγραφείς κόμικς (όπως ο john grieco ή ο davide toffolo), δημιουργήσαμε μια «μεγάλη ιστορία» σε σειρές με τις περιπέτειες του υπερήρωα traxman. με τα σχέδια του giacon και τα δικά μου σενάρια, αυτό εμφανίστηκε σε διάφορα φυλλάδια της TRAX και καταλόγους σε ασπρόμαυρη εκδοχή. αργότερα, τελειοποιήσαμε αυτή την ιστορία σε μια ξανα-ζωγραφισμένη εκδοχή, που έγινε σειρά στις σελίδες του tempi supplementari, ενός πανεθνικά διανεμόμενου περιοδικού δημοσιευμένη σαν ένθετο στο frigidaire που καθόριζε τις τάσεις (ένα περιοδικό που στην αρχή της δεκαετίας του ογδόντα έφερε την επανάσταση στην ιταλική σκηνή κόμικς, συστήνοντας σε ένα ευρύ κοινό νέους συγγραφείς σαν τους pazienza, tamburini, liberatore, mattioli, κλπ.) οι περιπέτειες του traxman ήταν ενός είδους κοροϊδευτικό θρίλερ-sci-fi έπος το οποίο παρωδούσε τα στερεότυπα

χαρακτήρων σαν τον spirit ή τον superman κι επίσης περιελάμβανε τους βασικούς παίχτες της TRAX (εμένα, τον ciani, τον ciullini, τον ayers, κλπ.) σε δραματοποιημένη μορφή. ήταν ένα μετα-κόμικ το οποίο έπαιρνε εντελώς νέες σημασίες εάν το διάβαζες γνωρίζοντας την ιστορία των διαφόρων μελών της TRAX... δυστυχώς, πάνω που οι περιπέτειες του traxman ήταν έτοιμες να συλλεχθούν σε μορφή βιβλίου, το frigidaire βρέθηκε οικονομικά σε δυσκολίες, οπότε το πρότζεκτ μπήκε στο συρτάρι.

πάντως δε νομίζω ότι η TRAX ήταν η μοναδική κασετο-εταιρία που ενδιαφερόταν για τα κόμικς, υπήρχαν αρκετοί όπως οι DDAA και η εταιρεία τους illusion production στη γαλλία, ο charles burns που σχεδίαζε τα γραφιστικά για τα πρώτα κομμάτια της sub pop έρχεται στο νου (όταν η sub pop ήταν ακόμη ένα μικρό φανζίν που κυκλοφορούσε κασέτες!), είμαι σίγουρος ότι υπάρχουν πολλά παραδείγματα ακόμη. πράγματι, το 1984 με υλικό από τη συλλογή μου επιμελήθηκα για το τοπικό μουσείο τέχνης του forte dei marmi την έκθεση nuvole rotolanti («κυλιόμενα σύννεφα», το μπαλονάκι των κόμικς είχε το υποκοριστικό «σύννεφο» στην ιταλία) που ήταν μια πλατιά εξερεύνηση των διασυνδέσεων μεταξύ ροκ και κόμικς. ο massimo giacon ήταν ένας από τους καλεσμένους που έπαιξε στην συναυλία, το 12" ep spirocheta pergoli TRAX 0784 – fuzzi bugsi tumpa il bongo! κυκλοφόρησε σαν κατάλογος της εκδήλωσης, και ο δίσκος βασίστηκε σε μια ιστορία που ο giacon είχε μόλις εκδώσει στο μηνιαίο περιοδικό κόμικς alter. ήμουν πολύ απογοητευμένος από το βιβλίο του ian shirley can rock & roll save the world? - an illustrated history of music and comics (saf, 2005), γιατί δεν κατάφερε ούτε να αναφέρει τους giacon, igort, carpinteri, archer prewitt, κι ένα σωρό άλλους καλλιτέχνες/μουσικούς που παρήγαν έναν σπουδαίο πλούτο δουλειάς στο λεπτό όριο μεταξύ κόμικς και μουσικής.

κυρίως αναρωτιέμαι ποια ήταν η ιταλική στάση προς τα κόμικς εκείνη την εποχή –δηλαδή, αν την έβλεπαν σαν μια «κατώτερη» μορφή τέχνης όπως κάνουν εδώ; για να κάνω τον παραλληλισμό με την σπιτική ηχογράφηση, είναι κάτι το οποίο, στη δεκαετία του 1980, θα το χρησιμοποιούσαν άνθρωποι με μια νοοτροπία «εναλλακτική» ή «υποκουλτούρας» αντί για τους επαγγελματίες;

ναι, φυσικά στη δεκαετία του ογδόντα τα κόμικς σαν μέσο θεωρούνταν πολύ λιγότερο σημαντικά και «αξιοσέβαστα» απ' ότι είναι σήμερα, αν και τουλάχιστον στην ευρώπη υπάρχει μια μακρά παράδοση, πηγαίνοντας πίσω μέχρι τα μέσα του εξήντα, επιδραστικών διανοούμενων και μορφών του πολιτισμού (όπως οι συγγραφείς και δοκιμιογράφοι umberto eco και oreste del buono) που έχουν μελετήσει και αναδείξει την σειριακή τέχνη των κόμικς σαν πολιτιστικά ώριμη, στην ουσία μια σχετικά νέα μορφή έκφρασης που σχεδόν γεννήθηκε πλήρως αναπτυγμένη: το yellow kid του outcault, ο little nemo του mckay, ο krazy kat του herriman είναι αριστουργήματα γραφιστικής και λυρικής ευρηματικότητας που από την πρώτη μέρα μπορούσαν να θεωρούν θαυμαστές τους ανθρώπους σαν τον τζέημς τζόυς και την γερτρούδη στάιν. φυσικά, πρέπει να ξεφορτωθούμε μια συνήθεια προς τη γενίκευση εδώ πέρα, αφού (όπως στη μουσική, τη

λογοτεχνία και σε όλα τα άλλα μέσα) έχουν πάντοτε υπάρξει «χαμηλές» μορφές πολύ δημοφιλών, μπανάλ και προκαθορισμένων κόμικς καθώς και αφ υψηλού «κόμικς συγγραφέων» (όπως τα λένε εδώ), συν όλες τις ενδιάμεσες στάσεις. υπήρχε βέβαια μια ανεξάρτητη και υπόγεια σκηνή κόμικς τη δεκαετία του ογδόντα, όπως υπήρχε μία τη δεκαετία του εξήντα (ο crumb & οι zap) και του εβδομήντα (το σχολείο metal hurlant), όμως αυτά είναι μικρές μερίδες σ' μια πολύ μεγάλη τούρτα. οι περισσότεροι άνθρωποι ακούνε μόνο συγκεκριμένα είδη μουσικής (είτε ραπ, ροκ, ηλεκτρονική, κλασική, ρέγκε, τζαζ, όπερα, κλπ), και παρομοίως υπάρχει ένα πολυποίκιλο και σύνθετο κοινό των κόμικς για μια πολυποίκιλη και σύνθετη αγορά και πολιτισμική σκηνή. όπως ο giacon, δεν ενδιαφέρομαι μόνο για την παράδοση των αντεργκράουντ και ανεξάρτητων κόμικς, αλλά διαλέγω τα αγαπημένα μου από ολόκληρη την ιστορία των κόμικς, ξεκινώντας με το μίκυ μάους και το ποπάυ.

λέγοντας αυτό, θα πρέπει μάλλον να σημειώσω ότι η σχέση μας με τα κόμικς εδώ είναι μία του τύπου αγάπης-μίσους... ακόμη θεωρούνται σαν ένα φτηνό, αντι-διανοουμενίστικο, ευτελές μέσο, κι όμως είναι επίσης η «εθνική μας λογοτεχνία» αφού σχεδόν κάθε επιτυχημένο κόμικς προσαρμόζεται σε μια υπερ-επιτυχημένη ταινία. Σχεδόν η ίδια ακριβώς κατάσταση συμβαίνει στην Ιαπωνία, όπου το 50% των διαθέσιμων τυπωμένων ειδών είναι κόμικς...

θα υπάρχει πάντοτε ο προκατειλημμένος που νομίζει ότι η ροκ είναι μόνο ανόητος θόρυβος και τα κόμικς απλώς ηλίθια υπο-λογοτεχνία για κακομαθημένα παιδιά, όμως, γενικά μιλώντας, πιστεύω ότι ευτυχώς αυτές είναι όλο και περισσότερο απλώς κοινότοπες απόψεις από το παρελθόν. στην ευρώπη η αγορά των κόμικς δεν είναι τόσο διφυής όπως στις ΗΠΑ (υπερήρωας εναντίον ανεξάρτητων κόμικς) ή στην ιαπωνία (μάνγκα εναντίον όλων των άλλων), είναι ένα πολύ πιο ποικίλο σενάριο όπου συχνα συγγραφείς που θα θεωρούνταν «δύσκολοι» στις ΗΠΑ πουλάνε το ίδιο εμπορικά με κάποιους υπερήρωες. τείνουμε να βλέπουμε το φαινόμενο των σινε-κόμικς (κυρίως προσαρμογές υπερηρώων) σαν μια αναπόφευκτη παρενέργεια της δημοφιλίας του μέσου, αλλά υπάρχει μια διαδεδομένη συμφωνία στο γεγονός ότι, για παράδειγμα, οι the watchmen είναι ένα αριστούργημα σαν έκδοση, ενώ η διασκευασμένη ταινία είναι ένα έτσι-κι-έτσι αξιοπερίεργο (με τον ίδιο τρόπο που το sgt. peppers είναι ένα καθοριστικό άλμπουμ στη ροκ ιστορία, ενώ η κινηματογραφική του μεταφορά από τους bee gees...). τέλος πάντων, ό,τι ήταν άντεργκραουντ περιθωριακή κουλτούρα χθες (ροκαμπίλι ρέμπελοι και τα ρέστα) είναι χυλός του συρμού σήμερα (σατανιστικό ροκ στο mtv), οπότε οι παλιές κατηγορίες πρέπει πάντοτε να επικαιροποιούνται. η πολύ μεγάλη δημοφιλία για τα κόμικς, η οποία από τη μια πλευρά είναι πολύ θετική για όσους εργάζονται στο χώρο, έχει ήδη θέσει σε κίνηση περίεργες μορφές εκμετάλλευσης. το "graphic novel", για παράδειγμα, έχει κερδίσει τη μάχη του και μπορεί τώρα να βρεθεί σε ικανές ποσότητες σε όλα τα ιταλικά βιβλιοπωλεία (και όχι μόνο σε εξειδικευμένα μαγαζιά με κόμικς), όπως έχει η κατάσταση στη γαλλία για τουλάχιστον τις δύο περασμένες δεκαετίες, αλλά η αγορά έχει ήδη κορεστεί από φτηνά και αδιάφορα

βιβλία φτιαγμένα από εκδότες που μυρίστηκαν κάποιο χρήμα στο νέο είδος.

παρατηρώ ότι, με τις κυκλοφορίες της TRAX, υπάρχει μια κάποια έμφαση στη διασκέδαση, την ιδιοτροπία, και το παιχνίδι –σου φάνηκε ποτέ δύσκολο να το συμβιβάσεις με τα πιο «βιομηχανικά» πρότζεκτ που ανέλαβες, όπως τις συλλογές area condizionata / italiano industriale; ρωτάω επειδή αυτές τις μέρες, η γενική πεποίθηση είναι ότι «βιομηχανικό» ισούται με έντονη εστίαση στην ταλαιπωρία και την παράνοια, τη φετιχοποίηση των κοινωνικών δεινών κλπ., αν και κάποιοι ακόμη εστιάζουν στην πιο «θετική» της πλευρά(«έκσταση μέσω υπερβολικής δόσης θορύβου», «καταστρατήγηση της μηχανής ελέγχου», και τα σχετικά). με πιο απλά λόγια, εσύ είδες καμιά μεγάλη διαφορά μεταξύ της δουλειάς στην πιο παιχνιδιάρικη πλευρά των δικτυωμένων ηχητικών, και στην πιο «βιομηχανική» πλευρά;

λοιπόν, τα πράγματα δεν είναι όπως φαίνονται από μια θέση στην πλατεία, εάν πας στα παρασκήνια. είχα την ευκαιρία να συναντήσω ένα μεγάλο αριθμό μουσικών του πρώτου κύματος της industrial, και παρόλο που η εικόνα που εξέπεμπαν ήταν αυτή των σκοτεινών και μυστήριων εξερευνητών όλων των απαγορευμένων πραγμάτων και της υπερβολής, ήταν συνήθως πράοι, ευγενικοί και καλόβολοι άνθρωποι. επιπλέον, οι περισσότεροι είχαν πολύ καλή αίσθηση του χιούμορ. εάν αναλύσεις από κοντινή απόσταση τη δουλειά των throbbing gristle, τη σφραγίδα της industrial μουσικής, υπάρχει εσκεμμένα πολύ μάυρο χιούμορ εκεί μέσα, συμπεριλαμβανομένων σαρκαστικών κόλπων σε βάρος του πιο εύπιστου τμήματος του ακροατηρίου. μια συγκεκριμένη Industrial μπάντα, που δεν θα ονοματίσω, δεν έχανε ούτε ένα επεισόδιο της φημισμένης αγγλικής σαπουνόπερας coronation street...

τέλος πάντων, δεν θέλαμε να περιορίσουμε την TRAX σε μια μοναδική αισθητική ή σε ένα μόνο μουσικό είδος, το πρότζεκτ ήταν ανοιχτό σε όλων των ειδών τα στυλ και τις τάσεις, αυτό που το κρατούσε ενωμένο ήταν η ακριβής «μορφική» δομή των προϊόντων, αντί για την ομοιογένεια των περιεχομένων. άρα οι άγριοι industrial ήχοι του M.B. ή τα αποκαλυπτικά cut-up κολάζ του richard h. kirk των cabaret voltaire ήταν απλώς ένα κομμάτι του παζλ, και μπορούσε να ενωθεί με τα κόμικς του giacon ή τον spaghetti pop/new wave ήχο συγκροτημάτων όπως οι the great complotto. αφού κανένας δεν φαινόταν να το κάνει αυτό (οι πανκ συλλογές σε πανκ εταιρίες ήταν μόνο για πανκ μπαντες, κλπ.: πόσο βαρετο!), πήρα ενός είδους κακεντρεχή απόλαυση με το ανακάτεμα των χαρτιών, το πάντρεμα ταμπού και παιχνιδιάρικων αντικειμένων: δεν υποτίθεται ότι θα «σπάζαμε τους κανόνες», σαν πράκτορες της αντι-κουλτούρας; η στάση μας ήταν του τύπου «γάμα τους αν δεν παίρνουν από αστεία», εξ άλλου δεν είχαμε τίποτα να χάσουμε.

το δικό μου πρότζεκτ lieutenant murnau ήταν μια πολύ σκόπιμη προσπάθεια να χλευάσω τα «σοβαρά» στερεότυπα της βιομηχανικής κουλτούρας (πρόσεξε, όχι για το χαβαλέ, αλλά περισσότερο για να

προτείνω ότι ήταν η ώρα να περάσουμε σε άλλα επίπεδα «σοβαρότητας»), ενώ ταυτόχρονα προσπαθούσα να εμπλουτίσω τη θορυβική μουσική και τα plunderphonic κολάζ με ασυνήθιστα ρομαντικές χροιές, συνδέοντας τις ηχητικές συνθέσεις με κρυφές πλευρές της πολύ ενδιαφέρουσας ζωής του γερμανού σκηνοθέτη ταινιών friedrich wilhelm murnau και τη μυθολογία του εξπρεσιονιστικού του έργου (nosferatu, faust, sunrise, janus head, κλπ.)

υποθέτω, η industrial μουσική, όπως αυτήν που ανέφερες, ακόμη διατηρεί μια γοητεία για μένα επειδή οι περισσότερο ρομαντικές ή μυστηριακά-προσανατολισμένες δράσεις έχουν συνυπάρξει αρμονικά με τις πιο «εγκεφαλικές», ή πιο υπαρξιακές (και, μερικές φορές όλες αυτές οι τάσεις έχουν εμφανιστεί σε διαφορετικές φάσεις της καριέρας ενός μοναδικού προσώπου!) σε ένα βαθμό, νομίζω ότι το ίδιο ισχύει για το «αντεργκράουντ των κασετών» συνολικά: έμοιαζε σαν οι άνθρωποι να έβαζαν, κατά κύριο λόγο, προσωρινά, στην άκρη τις ιδεολογικές τους διαφοροποιήσεις ώστε να ανοίξουν ένα χώρο για όλους τους περιθωριοποιημένους να ακουστούν. όμως, υποθέτω ότι οι συγκρούσεις (ιδιαίτερα «οι πόλεμοι των λέξεων») προέκυπταν ανά περιόδους – ήταν η πρακτική μέσα στο αντεργκράουντ απλά να παίρνεις μια στάση τύπου «νίπτω τα χείρας», να τις αγνοείς ωσότου οι αντιμαχόμενες πλευρές είχαν εξαντληθεί; ή μήπως υπήρχαν προσπάθειες ανάμιξης σε ενδο-καλλιτεχνικές αντιπαραθέσεις;

όπως το δίκτυο της μέηλ αρτ, του οποίου έχω υπάρξει μέλος για πάνω από τριάντα χρόνια, το «αντεργκράουντ της κασέτας» ήταν λίγο-πολύ μια συνεργατική υπόθεση, ήταν προς το κοινό συμφέρον να συνεχίσει ο ιστός των επαφών να αναπτύσσεται ειρηνικά (περισσότερες επαφές, περισσότεροι ενδιαφέροντες ήχοι προς ανταλλαγή, περισσότερες ευκαιρίες να ακουστείς και να πουλήσεις λίγες κασέτες...) δεν υπήρχε κανένας ανταγωνισμός αλλά μάλλον μια τάση για αλληλοβοήθεια με κάθε δυνατό τρόπο (μέσω μουσικών συνεργασιών, κριτικών σε περιοδικά, κλπ.). συνεπώς οι συγκρούσεις περιορίζονταν στο ελάχιστο, έτσι λειτουργεί η «κοινωνική δικτύωση» ακόμη και σήμερα. δεν παρατηρείς και τόση φαγωμάρα στο facebook και τα παρόμοια: για να ευημερήσει, το δίκτυο πρέπει να είναι (ή τουλάχιστο να μοιάζει) ένα πολύ ασφαλές κι ευχάριστο μέρος.

λέγοντας αυτό, οι δημιουργοί κασετών και οι industrial μουσικοί ήταν άτομα σαν όλους τους άλλους, οπότε ήταν αναπόφευκτο, όπως σε κάθε μεγάλη ομάδα ανθρώπων, εδώ κι εκεί να προκύψουν συγκρούσεις διαφορετικής φύσης. όμως θυμάμαι πολύ λίγες τέτοιες υποθέσεις, κι όλες μικρής σημασίας. Ίσως το μόνο περιστατικό που μπορώ να σκεφτώ τώρα το οποίο προκάλεσε μια συλλογική κατακραυγή είναι όταν ο wlliam bennett διένειμε (προφανώς με προκλητικές διαθέσεις!) ένα πέρα από τα όρια ρατσιστικό «μανιφέστο» της μουσικής των whitehouse[6]: στα

---

6 αυτό απαιτεί κάποια περαιτέρω εξήγηση τώρα, αφού οι ισχυρισμοί των whitehouse στην παραπάνω δήλωση (δηλ. ότι αντιπροσωπεύουν «την πιο βίαιη μουσική της νέας δεξιάς») όντως έγινε ένα διχαστικό ζήτημα μέσα στο εκκολαπτόμενο μετα-βιομηχανικό αντεργκράουντ. ο danny devos του club

φανζίν και στην αλληλογραφία που ανταλλασσόταν εκείνο τον καιρό, πολλοί πήραν τις αποστάσεις τους από αυτόν, ενώ λίγοι υποστήριξαν τις θέσεις του bennett κι άλλοι θεώρησαν το κείμενο απλά μια χαζή φάρσα. γενικότερα, όμως, βλέποντάς το αναδρομικά είναι πράγματι αρκετά εντυπωσιακό ότι φαίνεται να υπήρξαν τόσο λίγες φιλονικίες (ακόμη και στην έντονα «πολιτικοποιημένη ιταλία) μεταξύ καλλιτεχνών που ανοιχτά προωθούσαν ακραία ριζοσπαστικές και συχνά αποκλίνουσες ιδεολογικές στάσεις.

εντάξει λοιπόν, όπως είπες, υπάρχει τουλάχιστον μία παράλληλος που μπορούμε να τραβήξουμε μεταξύ της «κασετο-δικτύωσης» και του παρόντος φαινομένου με το facebook / ιστοσελίδες κοινωνικής δικτύωσης. τώρα που το σκέφτομαι, όλη αυτή η σύλληψη της «πολύ-χρηστικής προσωπικότητας» του luther blissett, κτλ. έχει πάρει νέα ζωή σε αυτά τα σάητ… ο καθένας μπορεί να προβάλλει οποιαδήποτε ταυτότητα διαλέξει (και για οποιουσδήποτε σκοπούς!) εάν είναι αρκετά ξύπνιος να το κάνει πειστικά…

από το νταντά στο πανκ κι έπειτα, τα πολλαπλά ονόματα και οι πλαστές ταυτότητες έχουν χρησιμοποιηθεί για διάφορους σκοπούς (ακόμη και παράνομους ή εγκληματικούς, φοβάμαι, και σε μεγάλη έκταση). ο καθένας μπορεί να το κάνει, αλλά είναι ένα εντελώς διαφορετικό (και πολύ δυσκολότερο) πράγμα να χρησιμοποιήσεις ένα συλλογικό όνομα για να δώσεις ζωή σε ένα αξιόλογο δημιουργικό πρότζεκτ. αλλιώς, είναι απλώς σα να φοράς ένα διαφορετικό κοντομάνικο ή να δείχνεις ένα καινούργιο τατουάζ.

moral ανακαλεί την κατάσταση ως εξής: ‘πριν αρχίσουμε να εκδίδουμε το [περιοδικό] f*orce mental*, η amvk [anne-mie van kerckhoven] έκανε το στήσιμο για ένα περιοδικό με το όνομα d*ata.*το d*ata* χρηματοδοτούνταν από το πανεπιστήμιο της αμβέρσας, κι εστίαζε στο πειραματικό θέατρο –τρεις «μηδενικές» προ-κυκλοφορίες βγήκαν. μετά υπήρχαν σχέδια να ξεκινήσει κανονικά, και να επεκτείνει το περιεχόμενο σε άλλα είδη πειραματικής τέχνης και μέσων. εκείνη την εποχή (γύρω στο 1981) η άνοδος της νέας δεξιάς ήταν ένα πολυσυζητημένο αντικείμενο, οπότε η ομάδα του d*ata* αποφάσισε να κάνει το πρώτο τεύχος ένα θεματικό τεύχος πάνω στο ζήτημα. η ιδέα ήταν να υπάρξουν διαφορετικές απόψεις πάνω στο ζήτημα, ιδωμένες από διαφορετικούς καλλιτέχνες, συγγραφείς, θεατρικούς συγγραφείς, σκηνοθέτες που δούλευαν στην πειραματική τέχνη με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. θα περιελάμβανε κάθε οπτική, χωρίς να κρίνει αν ήταν καλή ή κακή, αρκεί να αναγνωριζόταν και να εμφανιζόταν σε διάφορα πρότζεκτ από τους καλλιτέχνες/συγγραφείς. εκείνο τον καιρό οι whitehouse αναδείκνυαν εαυτούς σαν «την πιο βίαιη μουσική της νέας δεξιάς», οπότε δεν ήταν και πολύ μεγάλο βήμα να συνεισφέρουν και να γράψουν ένα κομμάτι για αυτό. εν τω μεταξύ, το d*ata* παρέμενε στον αέρα εξ αιτίας έλλειψης χρηματοδότησης και διαφωνίας για το πώς να συνεχίσει. τότε ήταν που αποφασίσαμε να ξεκινήσουμε το δικό μας περιοδικό, με την amvk κι εμένα σαν διευθυντές σύνταξης και διάφορους καλλιτέχνες/συγγραφείς να συνεισφέρουν. η ιδέα και το αποτέλεσμα του f*orce mental* αναλύθηκαν στο πρώτο τεύχος, και κάποιο από το μαζεμένο υλικό για τα τεύχη του d*ata* εκδόθηκε. άρα, για την ακρίβεια, ήμασταν εμείς που ζητήσαμε από τον william bennett να γράψει ένα κείμενο για «την πιο βίαιη μουσική της νέας δεξιάς» κι αυτό που εκδώσαμε ήταν ό,τι μας έστειλε.’ (προσωπική επικοινωνία με τον συγγραφέα, 18 αυγούστου, 2010). ο william bennett ισχυρίζεται ότι το εν λόγω κομμάτι, το οποίο αναμασούσε πολλά από τα προτιμόμενα θέματα συζήτησης της ρατσιστικής δεξιάς, είχαν σκοπό να το ακολουθήσουν δύο ακόμη συνοδευτικά κομμάτια στα οποία «στην ουσία τα κείμενα ήταν τα ίδια αλλά οι ευφημισμοί ήταν διαφορετικοί –αντικατέστησε λέξεις όπως ‘ιμπεριαλιστής’, ρατσιστής, ‘κρατική καταπίεση’, ‘αποικιοκράτης’ κλπ. με τις [υποτιμητικές] που περιέχονταν». (william bennett στο i*nterim report* #2, τόκυο, 1992.) αφού καμιά από αυτές τις συνέχειες δεν εκδόθηκε ποτέ, παραμένει αδιευκρίνιστο το αν μια πολύπλευρη παρωδία των μηχανισμών κοινωνικού ελέγχου ήταν ο στόχος ή όχι. έχει επίσης ενδιαφέρον ότι το αυθεντικό τεύχος του f*orce mental* που περιέχει το κομμάτι του bennett περιλαμβάνει ακόμη ένα παρομοίως εμπρηστικό κομμάτι από τον devos στην αντικριστή σελίδα.

πιστεύεις ότι υπάρχει κάποια εμπειρία από τις εμπειρίες επιμέλειας / ανταλλαγής κασετών που δεν μπορεί να επαναληφθεί με το να είσαι σε ένα online κοινωνικό δίκτυο; πιστεύεις ότι στην online δικτυακή εμπειρία λείπει «αυτό το κάτι» που προσήλκυε τόσο πολλούς ανθρώπους στη μέηλ αρτ και στα δικτυωμένα ηχητικά;

υπάρχουν συγκεκριμένες ομοιότητες όπως και μεγάλες διαφορές ανάμεσα στα δίκτυα που βασίζονται στην ανταπόκριση (αλλά ακόμα και στα τηλεφωνήματα και στις φυσικές συναντήσεις) των δεκαετιών εβδομήντα/ ογδόντα και στα σημερινά επονομαζόμενα «κοινωνικά δίκτυα» που βασίζονται στο ιντερνετ (myspace, facebook, skype, twitter, κτλ.) η πιο προφανής διαφορά είναι ότι, παρόλο που όλα αυτά τα δίκτυα λειτουργούν σαν «ανοιχτές» αρένες για τον καθένα που ενδιαφέρεται να λάβει μέρος στη δράση, ο ιστός βλέπει την συμμετοχή εκατομμυρίων ατόμων, συγκρινόμενη με τις εκατοντάδες ή χιλιάδες των τακτικών συμμετεχόντων στα ταχυδρομικά κυκλώματα. φυσικά τα «αναλογικά» δίκτυα ήταν για αυτό πιο «εξειδικευμένα», διαμορφωμένα από ανθρώπους με πολύ ισχυρότερες διασυνδέσεις και κοινά ενδιαφέροντα, συν το ότι αυτή η εμπειρία ενείχε και το να επενδύσεις κάποιο χρόνο και χρήμα (σε γραμματόσημα, υλικά καλλιτεχνίας, κασέτες, ουρές στο ταχυδρομείο, κτλ.), ενώ ένα μήνυμα στο facebook μπορεί να σου πάρει λίγα δευτερόλεπτα σε ένα ιντερνετ καφέ.

τέλος πάντων, θα ήταν άδικο να συγκρίνεις τις δύο μορφές δικτύωσης προσπαθώντας να κατοχυρώσεις ποια είναι «καλύτερη» ή «πιο ιδιαίτερη»: και οι δυο έχουν τις θετικές και τις αρνητικές τους πλευρές, και δεν υπάρχει κανένας λόγος να μην χρησιμοποιήσεις διαφορετικές μορφές δικτύωσης ταυτόχρονα ή με ένα συμπληρωματικό τρόπο, για παράδειγμα εκμεταλλευόμενος το ιντερνετ για να διανείμεις δωρεάν και αποτελεσματικότερα προσκλήσεις σε «φυσικές» εκθέσεις μέηλ αρτ (τα “flash mobs”, για να δώσω ένα άλλο παράδειγμα, είναι συλλογικές δράσεις που χρησιμοποιούν τον ιστό για να οργανώσουν φυσικές δράσεις και παραστάσεις.) ποτέ δεν αισθάνθηκα σα να «έχασα κάτι» όταν οι κασέτες βγήκαν εκτός μόδας: αγαπώ τις αλλαγές και την εξέλιξη (cd, Mp3, τι θα ακολουθήσει...), υπάρχουν τόσα παραπάνω που μπορείς να καταφέρεις και να γνωρίσεις μέσω του ιστού (μπορείς να φανταστείς να κάνεις έρευνα και να γράφεις το βιβλίο σου με μια γραφομηχανή;). κι έπειτα, πάντα θα υπάρχουν αναβιώσεις για καλά πράγματα, μια συλλογή σε κασέτα μπορεί ακόμη να γίνει μια πολύτιμη σπανιότητα, έχει πλάκα να επαναξιολογείς αυτά που γούσταρες όταν ήσουν νέος, αν και προτιμώ να μην κοιτάω πίσω και πολύ.

βρίσκω πως με την TRAX (και με κάποιες από τις άλλες χειροποίητες / δικτυωμένες καλλιτεχνικές κολεκτίβες) υπάρχουν ενδιαφέροντα παράδοξα στην δουλειά: για παράδειγμα, δούλευες με φωτοτυπημένη τέχνη που μπορούσε να αναπαραχθεί χιλιάδες φορές ξανά, κι αντί να είναι απρόσωπα αυτά τα κομμάτια μοιάζουν να έχουν μια πολύ προσωπική «από-μένα-για-σένα» ποιότητα.

το παράδοξο είναι για μένα ένα σπουδαίο κομπλιμέντο κι ένα πολύ θετικό επίθετο. πάντοτε αγαπούσα εκείνο το στίχο από τον ουόλτ ουίτμαν, τον συγγραφέα του φύλλα της χλόης, όπου λέει: «αντιφάσκω με εμένα; αντιφάσκω με εμένα!» με την TRAX στήναμε αρκετά πρόθυμα μια παρωδία βιομηχανικών (με την έννοια της μαζικής παραγωγής) προϊόντων. η «μορφική» θεωρία πίσω από την TRAX σήμαινε ότι τα προϊόντα μας μπορούσαν συχνά να διασπαστούν και να επανενωθούν σε διαφορετικούς συνδυασμούς: αυτό σκοπεύαμε να είναι μια δημιουργική επιλογή, να συμπεριλάβουμε κάποιου είδους συμμετοχή από την πλευρά του αγοραστή, αλλά επίσης σου υπενθύμιζε την εργοστασιακή λωρίδα συναρμολόγησης. έτσι αυτός είναι ο λόγος που τα γραφιστικά της TRAX, ακολουθώντας τη αποτύπωμα/σφραγίδα που έδωσε ο piermario ciani στα πρώτα προϊόντα, έτειναν να είναι πολύ κομψά, έντονα μαύρα και άσπρα, λίγο κρύα και χάι-τεκ: για να δίνει την εντύπωση ενός μαζικά παραγόμενου προϊόντος, ακόμη κι αν ήταν μια περιορισμένη έκδοση λίγων εκατοντάδων αντιτύπων ή λιγότερο. είναι λιγάκι σαν τα κιβώτια fluxus που έμοιαζαν με κουτιά από τα ράφια ενός σουπερμάρκετ, ενώ περιείχαν μικρές χειροποίητες καλλιτεχνικές εκδόσεις και αντικείμενα.

υπάρχει επίσης η φράση του ciani ότι «η TRAX στόχευσε να παράγει όσο το δυνατόν περισσότερο και να περιλαμβάνει τον μέγιστο αριθμό ανθρώπων», όμως στην τελική εκτίμηση, μοιάζει το πρότζεκτ να προσήλκυσε ένα μικρό πυρήνα πρόδηλα ταλαντούχων, αφοσιωμένων ατόμων αντί για μια τεράστια μάζα αόριστα προσηλωμένων ανθρώπων, προκρίνοντας την ποιότητα έναντι της ποσότητας.

φυσικά, αν συγκρίνεις την TRAX με τα σημερινά «κοινωνικά δίκτυα», πεντακόσιοι περίπου συγγραφείς να συμμετέχουν σε εφτά χρόνια (εκ των οποίων λιγότεροι από είκοσι έγιναν ενεργές κεντρικές μονάδες), είναι στ' αλήθεια ένας μικρός αριθμός συμμετεχόντων. όμως ο καθένας μπορεί να κάνει εγγραφή στο facebook όπως κι ο καθένας μπορεί να συμμετάσχει σε μια έκθεση μέηλ αρτ, ενώ το ξεκαθαρίσαμε απ' την αρχή ότι η TRAX δεν ήταν ένα πρότζεκτ για μέηλ αρτ. σε αντίθεση με τους «άγραφους νόμους» της μέηλ αρτ, φτιάχναμε κομμάτια με σκοπό την πώληση (ακόμα κι αν δεν βγάλαμε καθόλου χρήματα απ' αυτά στ' αλήθεια, οριακά καλύψαμε το κόστος μέσω των πωλήσεων) και κάναμε μια επιλογή των συμμετεχόντων, σύμφωνα με το γούστο της μονάδας TRAX που επιμελούταν ένα συγκεκριμένο κομμάτι. για κάθε πρότζεκτ της TRAX, προσκαλούσαμε μονάχα αυτές τις επαφές που νομίζαμε ότι θα είναι πιο κατάλληλες για την εκάστοτε θεματική. έπειτα, περιλαμβάναμε και αναπαράγαμε μόνο τα οπτικά και ακουστικά έργα που έφταναν σε ένα συγκεκριμένο επίπεδο. κάθε φορά, υπήρχε πιθανότατα τόσο πολύ υλικό που παρέμενε αδημοσίευτο όσο και αυτό που κατέληγε στο τελικό προϊόν. κάθε συγγραφέας συχνά συνεισέφερε διάφορα ηχητικά τμήματα ή οπτικά κομμάτια, έτσι μπορούσαμε να επιλέξουμε ακριβώς ό,τι μας άρεσε περισσότερο. δε νομίζω ότι η «δημοκρατικότητα» της δικτύωσης θα έπρεπε να μπαίνει στη μέση της ποιότητας του προϊόντος που διαθέτεις προς πώληση: ποιος θα ήταν χαρούμενος με το να αγοράσει (ή να ανταλλάξει) μια «ανοιχτή» αλλά μέτρια ηχητική συλλογή; η TRAX ήθελε

να εμπλέξει τον μέγιστο δυνατό αριθμό ανθρώπων από όλες τις γωνιές του κόσμου, διατηρώντας όμως ένα ποιοτικό επίπεδο και μια δέσμευση στο προτεινόμενο θέμα.

νομίζω ως τώρα, οι περισσότεροι αναγνώστες θα παρατηρήσουν ότι η TRAX δεν ήταν απλώς μια «εταιρεία κασετών», ούτε ήταν ένας οργανισμός για τον οποίο όλες οι ποικίλες δραστηριότητες ήταν μόνο μέρος μιας ενδελεχούς διαφημιστικής καμπάνιας για να πουλήσει ηχογραφημένα έργα. έτσι, απ' ό,τι βλέπω, η TRAX αγνοούσε το καθιερωμένο διαφημιστικό μοντέλο των εταιρειών δίσκων κτλ., στο οποίο πρέπει να περάσεις μια σειρά τελετουργικών βημάτων ώστε να έρθεις σε μια κατάλληλη «επικοινωνία» με τον αγαπημένο σου καλλιτέχνη ή να τον «κατανοήσεις» αληθινά: δες το βίντεοκλιπ, μετά αγόρασε το δίσκο, μετά πήγαινε στη συναυλία, μετά πάρε μια μπλούζα της συναυλίας και ένα αναμνηστικό δίσκο «αποκλειστικά για την τουρνέ», και ούτω καθεξής. φαίνεται πως, ενάντια σε αυτό, η παρουσία σε οποιοδήποτε σχετιζόμενο με την TRAX δρώμενο, ή η απόκτηση οποιουδήποτε προϊόντος της TRAX, ήταν ικανή να σου δώσει μια καλή αντίληψη των στόχων του πρότζεκτ –δεν χρειαζόταν να κατέχεις ολόκληρη τη δισκογραφία ή όλα τα συγκεντρωμένα γραπτά για να αποκτήσεις επιφοίτηση. μπορώ να βγάλω αυτό το συμπέρασμα με ασφάλεια;

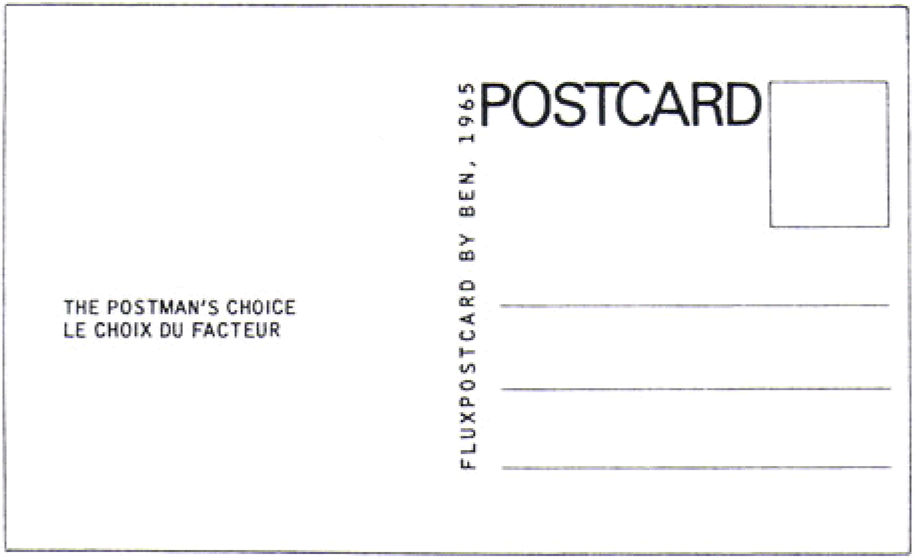
η TRAX ήταν κάτι εντελώς διαφορετικό από μια «κασετο-εταιρία» (ή μια «εταιρία δίσκων», αφού κυκλοφορήσαμε επίσης και λίγα βινύλια). ήταν περισσότερο ένα «πρότζεκτ δικτύωσης», κάτι μάλλον πρωτάκουστο για το 1981. μας περιέγραφαν συχνά σαν ένα «διεθνές γκρουπ», λόγω έλλειψης καλύτερου ορισμού. βασικά το έβλεπα σαν μια καλλιτεχνική κολεκτίβα, με μέλη διασκορπισμένα σε διαφορετικές χώρες, αντί για μια εμπορική επιχείρηση: δεν υπήρχε ένα μοναδικό αρχηγείο, αφού υπήρχαν πολλές κεντρικές μονάδες TRAX (στην πραγματικότητα, ένας δυνητικά απεριόριστος αριθμός κεντρικών μονάδων). συγκεκριμένα προϊόντα κυκλοφορούσαν και διανέμονταν μόνο από την κεντρική μονάδα που τα δημιουργούσε: για παράδειγμα, εγώ είχα μόνο το δικό μου αντίτυπο σαν συμμετέχων στην κασέτα της TRAX "of poland". η (μάλλον ουτοπική) ιδέα πίσω από αυτό το σχέδιο ήταν ότι η TRAX θα μπορούσε να γιγαντωθεί και να γίνει μια «πολιτισμική στρατηγική» που θα υιοθετήσουν χιλιάδες συγγραφείς παγκοσμίως...

ναι, κάθε «μορφικό προϊόν» της TRAX έτεινε να είναι μια εμπειρία περιορισμένη στον εαυτό της, με μια κύρια θεματική ("x rated", "black xmas", "anthems", κτλ.) και την απόκριση σε αυτή τη θεματική από ένα ποικίλο δείγμα συγγραφέων. όμως, εφόσον το είδος των προϊόντων ήταν πάντοτε ποικίλο, όπως και τα ονόματα των συμμετεχόντων, προσπαθούσαμε με κάθε πρότζεκτ να παρουσιάσουμε κάτι νέο κι απρόβλεπτο. δεν είχαμε μεγάλο ακροατήριο – πώς θα μπορούσαμε, με περιορισμένες εκδόσεις λίγων εκατοντάδων αντιτύπων; - αλλά αυτοί που μας αγόραζαν και μας «αντάλλασσαν» ήταν ένα πολύ πιστό σύνολο, έτειναν να συλλέγουν κάθε νέα κυκλοφορία.

εάν, μετά απ' όλα αυτά, κάποιος ήταν περίεργος να ακούσει ένα πρότζεκτ της TRAX, πρέπει να επισημάνω ότι «ανεπίσημα» δωρεάν downloads μερικών από τις κασέτες και τα βινύλιά μας έχουν εμφανιστεί σε μπλογκ εδώ κι εκεί στο διαδίκτυο, οπότε με ένα γρήγορο ψάξιμο και λίγη τύχη ίσως μπορέσεις να ακούσεις το αρκετά σπάνιο (κι αρκετά αστείο) 12" spirocheta pergoli ή το lp trax-extra, ηχογραφημένο «εξ αποστάσεως» από δέκα μουσικούς σε ένα πλέγμα διασταυρούμενων και μορφικών ταχυδρομικών συνεργασιών. ακόμη, πριν από κάνα δυο χρόνια ξεκίνησα μια σειρά επίσημων ανατυπώσεων της TRAX με τα TRAX red light / notterossa, δύο cd κυκλοφορημένα από την ιταλική εταιρεία small voices (η αυθεντική κασέτα αφιερωμένη στον william s. burroughs ξαναεπεξεργασμένη στο 1ο δίσκο, συν μια διαφορετική μίξη των πρωτότυπων κασετών στο δεύτερο δίσκο). μετά από αυτό το πολυτελές και δαπανηρό πακέτο, σε καθαρό στυλ TRAX, αποφάσισα να φτιάξω τις ακόλουθες επανεκδόσεις, πάντα με πρόσθετα bonus tracks και νέα γραφιστικά, σαν δωρεάν downloads και πολύ περιορισμένες «συλλεκτικές εκδόσεις» σε cd, με τη βοήθεια της εταιρείας radical matters του sandro gronchi και του μουσικού gianluca becuzzi (a.k.a. limbo, kinetic, κτλ). μπορείς να βρεις το δωρεάν download του ανατυπωμένου άλμπουμ TRAX anthems (αυθεντικό LP και κασέτα με εναλλακτικές εκτελέσεις διάφορων εθνικών ύμνων, συν έναν εντελώς νέο ύμνο) εδώ: http://www.radicalmatters.com/asp/web_editions.asp. η επόμενη επανέκδοση προγραμματισμένη να βγει το 2011, θα είναι του άλμπουμ xtra. ακόμα γράφω για το μηνιαίο περιοδικό ροκ rumore και για διάφορα άλλα περιοδικά, κι έχω εκδώσει οχτώ ή εννιά cd σαν μέρος του εκλεκτικού συγκροτήματος le forbici di manitù, το τελευταίο l'isola (snowdonia, 2010), σκοτεινά τραγούδια και ambient / shoegaze instrumentals βασισμένα σε μια μικρή γκόθικ ιστορία γραμμένη για εμάς από τη βασίλισσα του τρόμου alda teodorani. το επόμενο πρότζεκτ από τους le forbici di manitù δεν θα είναι μια κανονική ηχογράφηση αλλά ένα «ανοιχτό άλμπουμ» που θα κυκλοφορεί δωρεάν στο διαδίκτυο και θα βασίζεται, όπως μαντεύεις, στην ιδέα της μορφικής δικτύωσης...

THE POSTMAN’S CHOICE

- νικόλας μαλεβίτσης

‘μου αρέσει πολύ να στέλνω και να παραλαμβάνω φυσική αλληλογραφία, εξάλλου αυτό που μου άρεσετ σ το κύκλωμα της mail art ήταν ότι πάντοτε είχε να κάνει με τη δημιουργική ανταλλαγή ιδεών. νομίζω ότι η mail art των 80’ς είχε να κάνει περισσότερο με τις ιδέες. η mail art που γίνεται σήμερα έχει ένα είδος νοσταλγίας ή φετιχισμού με ότι έχει να κάνει με τα ταχυδρομεία αλλά της λείπει το βάθος που είχαν τα διάφορα project που λάμβαναν χώρα στο κύκλωμα εκείνες τις πρώτες ημέρες.’ (gx jupitter larsen)

όλα ξεκίνησαν με το ray johnson, για να ακριβολογούμε όχι ότι δεν υπήρχε αλληλογαφία πριν ή μετά απο αυτόν, ούτε ότι δεν ανταλάσσονταν κάρτ ποστάλ, κάρτες γενικότερα, γράμματα, σχέδια, κλπ τους προηγούμενους αιώνες, μεταξύ ανθρώπων, καλλιτεχνών, κ.α. πέρα απο τη σύνηθη αλληλογραφία ήταν και ένα απο τα παιχνίδια που χρησιμοποίησαν τόσο το dada όσο και οι σουρεαλιστές μεταξύ τους αλληλογραφώντας ήταν και η χρήση καρτ ποστάλ με διάφορα κολλάζ, μηνύματα, κ.α. μένει πάντοτε κλασσικότερη περίπτωση το έργο του duchamp ‘rendez-vous du dimanche 6 fevrier 1916’ που ήταν στην ουσία τέσσερις κάρτες ενωμένες μαζί που σχημάτιζαν ένα μήνυμα χωρίς κάποιο νόημα και που το παρουσίασε στους τότε γείτονες του walter & louis arensberg.

ήταν όμως ο ray johnson, εικαστικός απο τον κύκλο του warhol και άλλων εικαστικών στη νέα υόρκη εκει ' στα 50ς αρχές 60ς που συνήθιζε να στέλνει αλληλογραφία τόσο σε γνωστούς όσο σε αγνώστους, όχι έχοντας ευφέυρει κάποιο όρο ή κίνημα. πείτε το ως επικοινωνία, απλά ζωγράφιζε φακέλους που έστελνε την αλληλογραφία του, κάρτες, οτιδήποτε.
αυτή η τόσο συστηματική όσο και αινιγματική επικοινωνία του τοσο

με καλλιτέχνες όσο και με κόσμο που δεν είχε σχέση με τον κόσμο της τέχνης τράβηξε την προσοχή επίσης του ed plunkett που ξεκίνησε ως ιδέα το 1962 τη new york correspondence school. καθώς η εννοιολογική τέχνη βρισκόταν στο ζενίθ της και υπήρχε το αίτημα για τέχνη έξω απο τα συμβατικά μονοπάτια (γκαλερί, μουσεία, κ.α.) άρχιζε να στήνεται ένα ολόκληρο κύκλωμα καλλιτεχνών που έτρεχαν τα δικά τους έντυπα, δικές τους εκδόσεις ή άλλων, εκτυπώσεις, εκθέσεις, κ.α. και παράλληλα άρχισαν να διευρύνονται οι δράσεις του johnson και να ενδιαφέρονται για αυτές ένα μεγαλύτερο κύκλωμα ανθρώπων που σε μεγάλο βαθμό βρέθηκαν υπό την ομπρέλλα του fluxus (robert filiou, ben vautier, κ.α.) καθώς το κύκλωμα γιγαντωνότανε εύλογο ήταν τα όρια του να ξεφύγουν απο τα στενά όρια της νεάς υόρκης και απο τον καλλιτεχνικό κόσμο, έτσι σιγά σιγά άρχισαν και σε άλλες χώρες να επεκτείνεται αυτή η λογική δράσης και στις αρχές του 70 σε αρκετές χώρες άρχιζαν σιγά σιγα αν στήνονται αυτόνομες εκθέσεις, εκδόσεις, εκτυπώσεις έργων απο τους ίδιους τους καλλιτέχνες, κ.α. παράλληλα καθώς γιγαντώνονταν το κίνημα εύλογο ήταν να ενδιαφερθούν και εκείνα τα κανάλια τα οποία αρχικά είχε απεμπολήσει, οι γκαλερί και τα μουσεία.

ως τότε αυτή η κίνηση δεν είχε κάποιο όνομα. ο johnson απλά το έκανε αλλά δεν την ονόμασε κάπως, ο plunkett ονόμασε το δικό του εύρημα nycs όπως προαναφέραμε αλλά ένα συγκεκριμένο όνομα δεν υπήρχε ως τότε. ήταν ταχυδρομική τέχνη, επικοινωνιακη τέχνη (post art, correspondence art, κ.α.) μέχρι που ο jean marc poinsot σε κατάλογο για όλη αυτή τη δραστηριότητα που εκδόθηκε στα πλαίσια της μπιενάλε του παρισιού το 1971 χρησιμοποίησε τον όρο mail art, που είναι και ο όρος που επικράτησε.

θα ξεκίναγε φυσικά και συνεχίζει ως τις μέρες μας μια μεγάλη (παρα) φιλολογία για αυτή. τόσο αν είναι ή δεν είναι τέχνη (μάλλον κατά πόσο έχει να κάνει λίγο με την αλληλογραφία και περισσότερο με την τέχνη). ούτως ή άλλως το ταχυδρομείο είναι απλά ένα μέσο που θα μπορουσε να αντικατασταθεί απο άλλα μέσα αποστολής και ανταλλαγής αλληλογραφίας, τεχνουργημάτων, κ.α.

‘έχω παραλάβει όλου του είδους τα περίεργα πράγματα, αλλά μερικά καλά παραδείγματα που μου έρχονται στο μυαλό είναι ένας φάκελος που περιείχε ένα σάπιο ψάρι, βρωμούσε τόσο πολύ που αναγκάστηκα να τον πετάξω απο το παράθυρο! μια ψεύτικη ωρολογιακή βόμβα που λειτουργούσε άψογα δημιουργημένη απο τον (μακαρίτη) κασσετοθορυβοποιό enrico piva. με τρόμαξε ειλικρινά να ανοίξω αρχικά αυτό το ‘ανώνυμο’ πακέτο! δύο καρτ ποστάλ σε σχήμα χεριών δεμένες μεταξύ τους με ένα τεράστιο σκοινί που μου ταχυδρομήθηκε απο την ιαπωνία, κ.α. κ.α. ‘ (vittore baroni)

αυτό που έκανε όμως η mail art (κατ’ επέκταση και το κασσετοκύκλωμα αφού σε ένα μεγάλο βαθμό αυτοί οι δύο κόσμοι αλληλεπιδρούσαν (&

αλληλεπιδρούν) μεταξύ τους ήταν ότι δεν υπήρχε ιεραρχία, δε χρειάζεται κανείς να είναι καλλιτέχνης για να είναι mail artist, και μόνο η αποστολή μιας κάρτας, ενός έξυπνα σχεδιασμένου, στημένου φακέλλου, μιας ιδέας κάνει τον άλλο μέλος του κυκλώματος, δεν υπάρχουν 'αυθεντικά' έργα. εύλογα θα πεί κανείς ωραίο αυτό αλλά στην πράξη πως λειτούργησε. σίγουρα είναι άνθρωποι και τελικά σε κάποιες περιπτώσεις υπερίσχυσαν οι εγωϊσμοί και οι ναρκισσισμοί τους ή που φλέρταραν τόσο με τη mail art και άλλες μορφές τέχνης εμφανίζοντας εαυτούς είτε ως τεχνομαϊντανούς ή ως καλλιτέχνες. έτσι ενώ όλο το κίνημα της mail art ξεκίνησε καυτηριάζοντας τα κακώς κείμενα ώρες ώρες βρίσκεται εν μέσω θυέλλης με προβλήματα τα οποία προσπάθησε να υπερβεί. αλλά ας μην αναφέρομαι μόνο στις εξαιρέσεις και σε τσακωμούς που καλώς ή κακώς είναι μέρος κάθε σκηνής, κινήματος, κυκλώματος. η δημοκρατικότητα του κυκλώματος ώθησε αρκετό κόσμο να εκφράσει τις πιο τρελλές και παλαβές ιδέες του. έφερε σε επαφή κόσμο απο διάφορα κυκλώματα και εξέλιξε τέχνες που μέχρι κάποιο σημείο δεν ήταν τόσο πολύ διαδεδομένες όπως τα artistamps, γραμματόσημα που στήνουν απο μονοι τους οι καλλιτέχνες χωρίς αξία, παίζοντας με τον κώδικα των ταχυδρομείων, χωρίς να είναι κανονικά γραμματόσημα ή έστω cinderella (γραμματόσημα δηλαδή που εκδίδονται απο επίσημους φορείς ή οργανισμούς βάση κάποιας επετείου, που δεν έχουν χρήση σε αλληλογραφία αλλά περισσότερο ως συλλεκτικές εκδόσεις). αξιοσημείωτο το πρώτο artistamp το θρυλικό blue stamp του yves klein του 1957, ή σφραγίδες (τα rubberstamps). σήμερα ίσως φαντάζουν αρκετά κοινά μην πώ κοινότυπα χρειάστηκε όμως μια ολόκληρη διαδικασία για να φτάσουμε ως εδώ. σε ένα μεγάλο βαθμό έχει συμβάλλει και η mail art σε αυτό. φυσικά πρέπει να γίνει μια αναφορά στις διάφορες θεματικές ή μή εκθέσεις που έχουν στηθεί ως τώρα στη διάρκεια του κυκλώματος. άλλοτε με βαθιά νοήματα και έννοιες, ή σε πράξεις συμπαράστασης όπως στη δεκαετία του '70 όταν ο mail artist clement padin συλλαμβάνεται στη χώρα του την ουρουγουάη λόγω ακριβώς των δραστηριοτήτων του με τη mail art. θα έστηνε το παγκόσμιο mail art κύκλωμα μια τεράστια καμπάνια με γράμματα, κάρτες, κ.α. που ανάγκασε τις αρχές να τον ελευθερώσουν. και ήταν απο τους τυχερούς του κυκλώματος της λατινικής αμερικής. υπάχει περίπτωση με sound poet που κάποια στιγμή στα μέσα 70ς απλά μπήκε ο στρατός σπίτι του, τον σήκωσε μαζί με το αρχείο του μπροστά στα μάτια της οικογένειας του για να τους τον ξαναγυρίσουν έτσι απλά σχεδόν μια εικοσαετία αργότερα χωρίς ποτέ να έχει καταφέρει κανείς να μάθει που βρίσκεται, τι έχει περάσει, κ.λ.π. σήμερα ίσως όχι τόσο ή ίσως και πιο ας τα χαρακτηρίσει κάποιος περισσότερο 'επετειακές' δράσεις.

και μπορεί ίσως σήμερα να μοιάζει εν μέρει ως νοσταλγία σε κάποιους. σε άλλους όχι γιατι πέρα απο το πως το βλέπει προσωπικά ο καθένας δεν παύει να είναι ένας ακόμα κώδικας επικοινωνίας και ανταλλαγής

απόψεων. αλλά καθώς προανέφερα ήταν τελείως διαφορετική η όλη κατάσταση του κυκλώματος τόσο εκεί στις αρχές στα μέσα/τέλη των 60ς στα 70ς πόσο μάλλον εκεί στα τέλη 70ς με τα 80ς που μπαίνει στη μέση μια νέα γενιά κόσμου που προέρχεται και απο το punk και αντίστοιχες υποκουλτούρες αλλά μπαίνουν στη μέση και άλλες γόνιμες ή μή ιδέες. όπως για παράδειγμα ο χαρακτήρας του monty cantsin, του ανοικτού 'ποπ στάρ' ξεπεταγμένος ως ιδέα εκεί γύρω στο 77 απο μια παρέα mail artists απο το portland (oregon). όνομα (ή πείτε το χαρακτήρα, ή όπως θέλετε) ή για να ακριβολογούμε χαρακτήρας που στήθηκε στο portland απο τον ούγγρο καλλιτέχνη istvan kantor και τον καλλιτέχνη david zack στο σπίτι του οποίου είχε πάει για να μείνει για λίγο καιρό ο kantor ενώ βρισκόταν στον καναδά. ο zack ήταν γνωστός στην τοπική σκηνή που σχεδόν λίγο ως πολύ όλοι γνωρίζονταν μεταξύ τους, είτε ενίοτε διάφοροι πλάνητες καλλιτέχνες ή άλλου είδους φρικιά έμεναν σε σπίτια καλλιτεχνών όταν βρισκόταν στην περιοχή. σε κόσμο που είχε σχέση και με τη mail art ή με τη μουσική (π.χ. οι smegma). ο zack ήταν γνωστός στα mail art κυκλώματα γράφοντας ή στήνοντας κολλάζ με ποίηματα, κείμενα ταχυδρομώντας τα ή στήνοντας διάφορα performances ή δράσεις όπως π.χ. κατά καιρούς συναντήσεις σε συγκεκριμένα μέρη όπου απλήρωτοι λογαριασμοί τηλεφώνου, ρεύματος, κ.α. γίνονταν πρωτόλεια για αυτοσχέδια κολλάζ, ποιήματα ή απλά προσάναμα για bbq. κάπου εκεί γεννιέται και η ιδέα για μια φανταστική μορφή που απλά την ονομάζουν 'monty cantsin' ξεπετάγοντας τη χωρίς να έχει συγκεκριμένες ιδιότητες ή κάποιους περιορισμούς στη χρήση του ονόματος. ο καθένας θα μπορούσε να είναι ο monty cantsin έκτοτε. ' όνομα που χρησιμοποιήθηκε κατα κόρον (και χρησιμοποιείται ακόμα και σήμερα) και που σε μεγάλο βαθμό συνδέθηκε με το κίνημα του νεοϊσμού (neoism) ας μου επιτραπεί μια πιο ελεύθερη χρήση του όρου εδώ με αποφορτισμένη πλέον την ατμόσφαιρα γύρω απο τις διάφορες μάχες, σχολές, συγκρούσεις και σχίσματα που έγιναν τελικά γύρω και απο αυτό ιδίως στα 80ς. ας το θεωρήσουμε ένα καλλιτεχνικό κίνημα που ξεκίνησε απο τους kantor, zack και άλλους εκεί γύρω στο 77 ως μέρος της mail art και όχι μόνο χωρίς όμως να θέλει να προσδώσει τη βαρύτητα που είχε η fluxus ή άλλα κινήματα. γρήγορα θα έμπλεκαν στο κίνημα αλλά και στο ψευδώνυμο του monty cantsin διάφοροι κύκλοι της mail art τόσο απο την αμερική, την ευρώπη και τις χώρες του τότε υπαρκτού σοσιαλισμού. και θα ξεκίναγαν δράσεις κάτω απο αυτό το όνομα που άλλοτε θα ήταν δημιουργικότατες άλλοτε (ίσως περισσότερο σήμερα) απλά να μοιάζουν νοσταλγικές απόπειρες άλλης εποχής ή όχι. εξάλλου η ανωνυμία και η χρήση ενός ή πολλαπλών ψευδωνύμων είναι κάτι το οικείο όχι μόνο στη mail art ή στην κασσετοκουλτούρα αλλά και σε πολλές άλλες καταστάσεις.

μέσα απο αυτές τις καταστάσεις θα ερχόταν μια νέα γενιά κόσμου όπως προανέφερα που θα έμπλεκε μέσα σε όλα τόσο με τη mail art αλλά και

με το κασσετοκύκλωμα όπως αυτό είχε αρχίσει να ξεπετάγεται εκεί στα τέλη των 70ς όχι τόσο πολύ απο τη χρήση της κασσέτας με τη λογική της κασσετοεταρείας που σε μεγάλο βαθμό έπαιξε σε κυκλώματα όπως αυτό της sound poetry αλλά απο την έκρηξη του punk. εκεί θα βρούμε πάνω στην αρχική τρέλλα του neoismου και της mail art κόσμο σαν τον vittore baroni που θα ξεκινήσει τα πρώτα ηχητικά κολλάζ του ως lt murnau και μαζί με τον piermario ciani θα αρχίσουν τους mind invaders και σιγά σιγά την επιδραστική εταιρειά τους trax στα 80ς αλλά και άλλους όπως για παράδειγμα τον karsten rodemann στο βερολίνο, γνωστότερο τότε είτε ως graf haufen ή ως falx cerebri (μία απο τις περισσότερο ηχητικές πειραματικές εκφάνσεις του). mail artist κι ο ίδιος που θεωρείται μια απο τις πρώτες φιγούρες (αν όχι ο πατέρας) του ευρωπαϊκού κασσετοκυκλώματος αφού ήταν απο τους πρώτους που ξεκίνησαν κασσετοεταιρεία στην ευρώπη εκεί στα τέλη 70ς / αρχές 80ς. στο graf haufen λοιπόν οι maris kundzins και david zack θα στείλουν στο ξεκίνημα και στη διάδοση της ιδέα τους monty cantsin το γράμμα που θα λεγε ‘ο maris κι εγώ στείλαμε μια κάρτα στον kantor στο μόντρεαλ, είσαι ο monty cantsin, ο ανοικτός ποπ στάρ. λοιπόν graf θα πρέπει να διεκδικήσεις ότι έκανε ο kantor με αυτή την απλή κάρτα που ανήκει στην ιστορία της τέχνης καθώς σε κάθε ιστορία του κόσμου. η ιδέα ότι οι άνθρωποι μπορούν να μοιράζονται τη δύναμη της τέχνης του είναι νομίζω καλή. η δική μου αντίληψη για το νεοϊσμό είναι ότι έχει να κάνει με τη διανομή, σαν μια δυνατό γροθιά : συνεργασία μεταξύ των ανθρώπων αφήνοντας εγωϊσμούς και τις διάφορες εξάψεις της ιδιοσυγκρασίας τους στην άκρη. κάτι που δε μοιάζει να είναι πάντοτε εφικτό.’ όλη αυτή η τρέλλα (ιδίως ο νεοϊσμός) θα χρησιμοποιηθεί απο αρκετό κόσμο ιδίως στα 80ς. ο graf haufen θα παρατήσει τη σκηνή εκεί γύρω στο 85 αφήνοντας την κασσσετοεταιρεία του στο μικρό frans de waard για να τη συνεχίσει μέσω της δικής του κασσετοεταιρείας korm plastics και ο ίδιος θα αφοσιωθεί στην άλλη μεγάλη του αγάπη τον κινηματογράφο στήνοντας το δικό του βιντεοκλάμπ στο kreuzberg του βερολίνου το videdrom (videodrom.com). ως ένα βαθμό το κασσετοκύκλωμα των 80ς θα χρησιμοποιήσει τη mail art ή τεχνικές της mail art στα έργα του και δεί στα εξώφυλλα των κασσετών ή στο στήσιμο των κασσετών. με την ίδια ελευθεριακή και δημοκρατική δομή όπως αυτή της mail art. κάποιοι καλλιτέχνες που ξεπετάχτηκαν απο εκείνο το κύκλωμα ισορρόπησαν ανάμεσα σε αυτούς τους δύο κόσμους όπως ο εγγλέζος shaun robert ή γνωστότερος τότε ως factor X που ήταν απο τη μία απο τους πρώτους μαζί με τον graf haufen που ξεπέταγαν διάφορα περίεργα ηχο/θορυβοτοπία αλλά συνδύαζαν και διάφορα έργα / δράσεις mail art.

‘παρέλαβα κάποτε στην αλληλογραφία του generator ένα αποξηραμένο ψάρι ταχυδρομημένο απο την ιαπωνία, ποτέ δεν έμαθα ποιος το έστειλε’ (gen ken montgomery)

αυτή η τρέλλα με χρήση ονομάτων ή πολλαπλών ονομάτων θα μας φέρει και στη δημιουργία του luther blissett (lutherblissett.net) εκεί στα 90ς. όνομα παρμένο απο το μόνο έγχρωμο (τζαμαΪκανό) ποδοσφαιριστή που είχε περάσει ως τη δεκαετία του 90 απο το ιταλικό ποδόσφαιρο. θα αποτελούσε το όνομα που θα χρησιμοποιούσε αρχικά μια ομάδα ανθρώπων απο τη μπολόνια και άλλα μέρη της βόρειας ιταλίας για να παίξουν διάφορα παιχνίδια με τα μμε. θα βρούμε εκεί εν μέρει και κόσμο όπως τους baroni και ciani απο πλευράς mail art αλλά η φιγούρα του luther blissett δε θα μείνει απλά στον κόσμο της mail art θα έφευγε απο την αρχή πολύ πιο πέρα. είτε σε παιχνίδι με τα μμε όπως προανέφερα και καλοστημένα σκηνικά που σε μεγάλο βαθμό ξεφτίλιζαν τα μμε ή τα έκαναν να χάνουν την αξιοπιστία τους, είτε σε εκδόσεις όπως το q για παράδειγμα βιβλίο που υποτίθεται αναφέρεται στη μεταρρύθμιση αλλά οι καταστάσεις που περιγράφονται και οι χαρακτήρες του εκφράζουν πιο σύγχρονες καταστάσεις (στην ελλάδα κυκλοφοορεί απο τις εκδόσεις τραυλός με τον τίτλο 'εκκλησιαστής'). μπορεί σήμερα να είναι ακόμα ένα ακόμα όνομα που να χρησιμοποιείται κατα κόρον επίσης ως ψευδώνυμο για να κρύψει την ανωνυμία κάποιου ιδίως μετά το επίσημο sepuku της ομάδας που ανακοίνωσε την ίδια της τη διάλυση ως είδος αυτοκτονίας δηλαδή αλλά έστησε καταστάσεις που άξιζαν να προβληματίσουν και έδωσαν τροφή για σκέψη ή απλά έκαναν αίσθηση όπως ραδιοφωνική εκπομπή που τόσο ο παρουσιαστής όσο και το κοινό που τηλεφωνούσε λέγονταν όλοι luther blissett. δράση σε όχημα του τράμ στη ρώμη οπού όλοι οι επιβένοντες ήταν χωρίς στοιχεία επάνω τους, χωρίς εισητήρια και σε έλεγχο επάνω όλοι απλά λέγονταν luther blissett και που βρέθηκαν εκεί απο ανακοίνωση για τη συνάντηση απο ραδιοφωνική εκπομπή, κ.α. ή το παιχνίδι που έπαιξαν με τα ιταλικά μμε εμφανίζοντας τυχαία ίχνη απο ομάδα σατανιστών και ενώ για καιρό τα ιταλικά μμε έφτιαχναν υποθέσεις και μύθους για το ποιόν, προέλευση, στοιχεία των σατανιστών και οργίαζαν οι φήμες και τα άρθρα θα ξεσκεπαζόταν αυτή τους η μανία όταν θα αποκαλυπτόταν ότι δεν ήταν τίποτα άλλο απο ένα ακόμα παιχνίδι του/των luther blissett.

περισσότερες πληροφορίες για τη mail art, εκδόσεις, συνεντεύξεις, κ.α. μπορεί κανείς να βρεί στο διαδικτυακό τόπο iuoma.org ή αλλιώς το 'σωματείο' της mail art. όρο που χρησιμοποίησε ο ruud janssen πριν απο 27 χρόνια το 1988 όταν ξεκίναγε να μαζεύει ένα αρχείο για τη mail art. φυσικά ο όρος 'σωματείο' είναι αστεΪσμός ασχέτως και αν του έτυχε τρελλό σκηνικό στην πτώση της πρώην εσσδ να βρίσκεται στην εσθονία λίγες μέρες πριν την επίσημη διακύρηξη της απόσχισης /ίδρυσης της και να χαιρετηθεί ως εκπρόσωπος κανονικού σωματείου (!) αλλά εδώ και χρόνια καταλογραφεί μέσω εκδόσεων την ιστορία της mail art. και τους καλλιτέχνες της. μπορεί κανείς στο site της iuoma να βρεί συνεντεύξεις με ονόματα του χώρου, διευθύνσεις, ένα σχεδόν πλήρη κατάλογο mail artists του πλανήτη και διευθύνσεις αλληλογραφίας τους (σωτήριο ειλικρινά καθώς όσο τρελλό και αν ακούγεται αρκετές φορές το χρησιμοποίησα για διευθύνσεις στην ελλάδα!). ο ίδιος ο ruud απο το 1983 τρέχει το tam rubberstamp archive ενώ απο το 1994 ξεκινησε μια μικρή σειρά εκδόσεων τα λεγόμενα mail interviews έχοντας συνεντεύξεις με διάφορους mail artists αλλά και καλλιτέχνες της fluxus και όχι μόνο. ένα μέρος τους μπορεί να το βρεί κανείς στο iuoma.org. απο το 2005 μαζί με τη λίτσα σπάθη τρέχουν επίσης το fluxus heildeberg

center στη breda της ολλανδίας (fluxusheidelberg.org).

θα κλείσω τη μικρή μου αναφορά στη mail art (δεν έχω ξύσει καν καλά καλά την επιφάνεια του κυκλώματος ούτως ή άλλως απλή αναφορά είναι αυτό το κείμενο) με ένα κείμενο που μου έστειλε ο john held jr. κάποια στιγμή το καλοκαίρι του '15 όταν του ζήτησα τη γνώμη του για τη mail art. σήμερα 70αρης και μία απο τις σημαντικές μορφές του κυκλώματος, πολυγραφότατος ο ίδιος σχεδόν κινητή εγκυκλοπαίδεια όπως θα τόλμαγα να πώ και ένα ακόμα κείμενο του γραμμένο πάνω στην δράση 'move your archives 2016' που τρέχει μεν απο το vittore baroni στην ιταλία αλλά παίρνει φυσικά μέρος όλο το κύκλωμα...

γιατί η mail art (του john held jr)

έπειτα απο σαράντα χρόνια ενασχόλησης με το κύκλωμα της mail art η απορία είναι, τι με οδήγησε σε αυτό; μοιάζει σα να βρήκα κάτι που μου ταίριαζε. κάτι που κατάφερε να κρατήσει το ενδιαφέρον μου αμείωτο για σχεδόν περισσότερο απο ένα τέταρτο του αιώνα.

ήμουν νέος και μ' ενδιέφερε η μοντέρνα τέχνη αλλά δεν είχα κάποιον στη γειτονιά μου με τον οποίο να μοιραζόμασταν τα ίδια ενδιαφέροντα. στο πρώτο μου ταξίδι στην ευρώπη το 1976 ανακάλυψα rubber stamps (στο άμστερνταμ στο posthumus rubber stamps) και καθώς ήμουν βιβλιοθηκάριος ξεκίνησα να ερευνώ τη χρήση τους απο καλλιτέχνες.

αυτό με οδήγησε στους ray johnson και e.m. plunkett. περισσότερη έρευνα, εμπειρία και συνεχόμενο ενδιαφέρον με οδήγησε στη jean brown και στο αρχείο της με αναφορές στο dada, το σουρεαλισμό, το fluxus και τη mail art. εκεί κόλλησα. με την πάροδο των χρόνων βρήκα τον τρόπο να συνδυάσω το ενδιαφέρον μου για τη mail art με την επαγγελματική μου ζωή και έκτοτε παραμένω επίσης ένας ακούραστος βιβλιογράφος του είδους.

μετακίνησε τα αρχεία σου

του john held jr.

μέρος πρώτο: συλλογή, σύνθεση και η κατασκευή των πολιτισμικών ιστοριών

η συλλογή είναι μια εκδήλωση του πάθους κάποιου, είτε πρόκειται για πεταλούδες ή για πίνακες του Μονέ. η κατάρα του συλλέκτη πολιτιστικής κληρονομιάς είναι το τι να κάνει με τη συσσώρευση όντας ζωντανός και τι συμβαίνει στη συλλογή όντας νεκρός. η κατάσταση επιβαρύνεται όταν ο συλλέκτης είναι και καλλιτέχνης, άρα ικανός να απλώσει ένα πλατύ δίχτυ με περιορισμένο κεφάλαιο. η αποθήκευση και η υπομονή των αγαπημένων είναι διαρκή προβλήματα, αλλά μακροπρόθεσμα, το κρίσιμο ζητούμενο είναι η μελλοντική ικανότητα της συλλογής να δημιουργήσει φιλολογική έρευνα και έκθεση, κερδίζοντας μια μεταθανάτια ζωή μέσα από την αυξημένη προβολή κι επίδραση.

χωρίς λεπτομερή ψηφιακή καταγραφή, η επίγνωση της συλλογής είναι καταδικασμένη στην απαξίωση. για την διόρθωση αυτής της κατάστασης, ο αφοσιωμένος συλλέκτης αναγκάζεται να γίνει ερανιστής, καθοδηγώντας ένα μελλοντικό κοινό προς νέες κατευθύνσεις που έχει ανακαλύψει κι όπου μπορεί να καταλήξει. Κάθε νέα γενιά κερδίζει από τις προηγούμενες, προσθέτοντας κάτι νέο σε ένα εξελισσόμενο λεξιλόγιο πολιτισμικής ιστορίας. χωρίς αυτόν τον οδηγό, η αμφισβήτηση της νεωτερικής τέχνης ξεφεύγει και ανθίσταται στην κατανόηση. σε μια ανεπεξέργαστη ασχημάτιστη κατάσταση, αποτυχαίνει να τραβήξει το θεσμικό ενδιαφέρον, συνακόλουθη φιλολογική έρευνα, και μια ανανεωμένη ζωή μετά την αποδήμηση του συλλέκτη.

το φορτίο του βετεράνου mail artist είναι ιδιαίτερα βαρύ. η αλληλογραφία εισρέει από ένα Αιώνιο Δίκτυο καλλιτεχνών εμπνευσμένων από το fluxus οι οποίοι παράγουν αλληλογραφία, περιοδικά, μονογραφίες, αυθεντικά έργα, γραμματόσημα καλλιτεχνών, κολάζ, ενσωματώνοντας πολυάριθμα εικαστικά μέσα συμπεριλαμβανομένων λαστιχένιων γραμματόσημων, φωτοαντιγράφων, φωτογραφίας, ζωγραφικής, ψηφιακά, ηχητικά, και άλλα καθιερωμένα και περιθωριακά μέσα. συνεργατικά έργα καταγράφονται και διανέμονται σους συμμετέχοντες καλλιτέχνες, ο ενεργός συνεργάτης λαμβάνει καταλόγους εκθέσεων, διαφημιστικά και έργα εισιτήρια εισόδου, συναθροίσεις περιοδικών, αναφορές σχεδίων, τον κατάλογο κοινωνικών, πολιτικών και εικαστικών δράσεων, καθώς και «τουριστικές» αναφορές (όταν δύο ή περισσότεροι δικτυωμένοι συναντιούνται).

έχοντας ταχυδρομήσει έργα με λίγες προσδοκίες, σε αντάλλαγμα, οι επιλογές εισερχόμενων αλληλογραφιών είναι ατελείωτες. μπορούν να ανακυκλωθούν, κορνιζαριστούν, συσσωρευτούν, διαχωριστούν, καταγραφούν, παραπέσουν ή αγνοηθούν. μετά την αποδήμηση κάποιου, και χωρίς πρότερη καθοδήγηση, τα υπόλοιπα της συλλογής αφήνονται στη

διακριτικότητα του έκπληκτου καπρίτσιου ενός αγαπημένου προσώπου. ένας από τους στόχους αυτού του κειμένου είναι να βοηθήσει τους σαστισμένους ως προς το πια δράση να αναλάβουν, τόσο τον καλλιτέχνη και το κληροδότημα, αναφορικά με αντικείμενα των οποίων έχουν την φροντίδα.

μια καλά αναπτυγμένη ιστορία έχει σχηματιστεί μέσα στον τομέα παρά την διάχυτη αδιαφορία της καλλιτεχνικής ιστορίας. ο ντυσάν, το νταντα, το φλούξους, ο ρέυ τζόνσον, και διάφορα κινήματα και φιγούρες της αβαν-γκαρντ του εικοστού αιώνα, έχουν στεριώσει τα θεμέλια πάνω στα οποία η mail art ευδοκίμησε. η diy φύση της, εσωκλείει τους πάντες και δεν αποκλείει κανέναν. σε μια αναλογική φάση, η ταχυδρομική επαφή έστρωσε το δρόμο για το Ιντερνετ προετοιμάζοντας ένα ψηφιακά ανοιχτό διεθνές επικοινωνιακό σύστημα.

το σπουδαιότερο προσόν της mail art είναι η πλατιά βεντάλια της συμπερίληψής της. απαξιωμένο στα μάτια των κριτικών από την ανόμοια ποιότητα, το σύνολο του δικτύου είναι η μεγαλύτερή του δύναμη, παρέχοντας μια ενδελεχή ματιά στα σύγχρονα πολιτισμικά ζητήματα. δεν υπάρχει καλύτερος ή χειρότερος mail artist, μόνο περισσότερο ή λιγότερο ενεργοί συμμετέχοντες. οι πιο διδακτικές συλλογές mail art είναι ευρείες σε πεδίο, αντί για διακριτικές εκ φύσεως, όπως είναι από συνήθεια οι συλλογές. το Αιώνιο Δίκτυο είναι ένα σύστημα που περικλείει, αλληλεπιδρώντας πέρα από γεωγραφικά, γλωσσικά και πολιτισμικά στεγανά. το αρχείο οφείλει να αντανακλά αυτή την ευπρόσδεκτη ποικιλομορφία.

[κάρτα αντί τίτλου - ben vautier 'the postman's choice' (flux year box 2), ίδια και απο τις δύο όψεις. επιλογή του ταχυδρόμου σε ποιά απο τις δύο διευθύνσεις που αναγράφονται θα παραδώσει την κάρτα.

ευχαριστώ τους john held jr, ruud janssen, vittore baroni (ιδίως για την ανακάλυψη του βιβλίου 'improper names' του marco deseriis απο το οποίο βρήκα περισσότερες πληροφορίες απο αυτές που είχα στο αρχείο μου για τους χαρακτήρες των monty cantsin και luther blissett)].

the early years

- rinus

[άρθρο απο το πρώτο ψηφιακό staalzine της staalplaat. www.staalplaat.com]

η εικόνα στην ψηφιακή πρώτη σελίδα του πρώτου ψηφιακού τεύχους του staalzine δείχνει το πρώτο μαγαζί της staalplaat σε μία κατάληψη του άμστερνταμ το 1982.
εκείνη την εποχή το κίνημα των καταλήψεων στην ολλανδική πρωτεύουσα ήταν πιθανόν στο αποκορύφωμα της δημιουργικότητας και της πολιτικοποίησης του.
στα χρόνια που ακολούθησαν το κίνημα καταστράφηκε και τα κατειλημμένα σπίτια 'καθαρίστηκαν'. οι άνθρωποι που ζούσαν μέσα στο σύστημα έπρεπε να γυρίσουν και να ζήσουν μέσα στο 'σύστημα'. για αρκετούς απο αυτούς ήταν μια αφορμή κοινονικοπολιτιστικής διασποράς επειδή έχασαν τις γκαλερί τους, τα εργαλία τους, τα στούντιο τους και το κοινωνικό τους δίκτυο. στη διάρκεια των 90ς το άμστερνταμ ξαναχτίστηκε και ξανασχεδιάστηκε πλήρως, η φτώχεια εξαφανίστηκε καθώς μετακόμιζαν εκεί πλούσιοι και νεόπλουτοι. σήμερα η ολλανδική πρωτεύουσα είναι μια πόλη χωρίς επιπλοκές, ομορφότερη απο ποτέ, με αρκετά ωραία εστιατόρια, κλαμπ και μπαρ και όμορφους νέους ανθρώπους που χαμογελάνε όλη την ώρα και περνάνε όμορφα κατοικώντας εκεί. μοιάζει ότι 'το σύστημα' είχε δίκιο που εκδίωξε εκείνους τους πεισματάρηδες πάνκηδες απο το κέντρο της πόλης.
οι καταληψίες και περιφεριακοί νέοι διαφόρων ειδών συνέχισαν τις ζωές τους και εξαφανίστηκαν στις δημογραφικές στατιστικές, κάποιοι εξαφανίστηκαν στους υπονόμους των ναρκωτικών. αυτό που έμεινε ήταν ιστορίες για βόμβες κατά την ενθρόνιση της βασίλισσας και φλεγόμενων τραμ κατά τη διάρκεια διαδηλώσεων. αυτό που έμεινε ήταν τα τυπικά μπαρ με το ξύλινο πάτωμα όπου λέγονται οι ιστορίες εκείνων των ημερών. οι αναμνήσεις έφτασαν και σε νεότερα αυτιά φτάνοντας και στ' αυτιά του κύριου van gelderen, διευθυντή των lebowski publishers.
προφανώς ήταν η σωστή στιγμή να κοιτάξει κανείς πίσω σε μία περίοδο που αποτέλεσε την επανάσταση του d.i.y. της ολλανδικής υποκουλτούρας. όταν οι αναμνήσεις των παλιών ημερών είναι μόνο αυτό που έχουν κοινό οι παλιοί φίλοι τότε οι σκελετοί θα πέσουν απο τα ντουλάπια και τα φαντάσματα θα τους επισκεφτούν στα όνειρα τους. αυτό που παίρνεις ως αποτέλεσμα είναι ένα μείγμα απο ψυχική αναταραχή, γέλιο, μπύρες και δάκρυα. αλλά η επόμενη μέρα είναι η 'επιστροφή στην κανονικόττα' οι παλιόφιλοι που προσέγγισε ο εκδότης ήταν σε θέση να επιτρέψουν τη μετατροπή αυτών των νοσταλγικών αναμνήσεων. βιβλία γράφτηκαν. και μετά τα βιβλία εμφανίστηκαν σε καταστήματα. το επόμενο βήμα ήταν να οργανωθεί και η προβολή απο τα μέσα ενημέρωσης. οι παλίες diy πολιτικές χρησιμοποιήθηκαν ως στρατηγικό όπλο. μερικοί τότε νέοι που ήταν αρκετά δραστήριοι τότε αλλά έιχαν γίνει ήδη μεγάλοι κατέχοντας

όμως σημαντικές θέσεις. το τι επακολούθησε μπορεί να συγκριθεί μόνο με μία επανάσταση σε μία χώρα γεμάτη αναρχικούς και άντρες με στολές. καταλαμβάνεις το παλάτι και καταλαμβάνεις τους ραδιοφωνικούς και τηλεοπτικούς σταθμούς, το λές σε όλουςκαι να αμέσως που η νέα τάξη εγκαθίσταται.

η σημαία σχεδιάστηκε και έφερε ως μότο τις λέξεις ultra. ήταν τυχεροί που οι θερμοκέφαλοι οπαδοί των ποδοσφαιρικών ομάδων της ολλανδίας δεν αποκαλούσαν τους εαυτούς τους ultras σα να βρίσκονται σε γειτονικές χώρες. έτσι αυτός ο χώρος ήταν ακόμα διαθέσιμος. αποδείκτηκε ότι ήταν μια μάρκα όχι απλά εύκολη για να πιάσει στον τύπο αλά και υποστηρίχτηκε αρκετά απο για μια μεγάλη και ζωντανή περίοδο της ολλανδικής υποκουλτούρας, ένας μουσικός χώρος που χαρακτηρίστηκε απο αυτό το όνομα και - πολύ σημαντικό - διάφορες μάρκες που επηρεάστηκαν απευθείας απο το κίνημα ultra.

τα κρατικά παλάτια που χτυπήθηκαν ήταν μέρη σε διάφορες πόλεις και τα ραδιόφωνα και οι τηλεοπτικοί σταθμοί που έπρεπε να καταληφθούν δε χρειάστηκε να καταληφθούν καθώς μέλη και φίλοι των ultra ήδη δούλευαν σε εφημερίδες, ράδιο και τηλεόραση. απο τη στιγμή που μαθεύτηκε η φάση και υπήρξε γενικότερος ενθουσιασμός αρκετές βραδιές έγιναν sold out. ο χρόνος θα δείξει αν η μικρή καταιγίδα που υπήρξε στην ολλανδία τους πρώτους μήνες του 2012 μετέφερε σπόρους σε καλλιεργήσιμο χώμα. το βιβλίο ultra εμφανίστηκε για ένα τεύχος μόνο που ήταν στην ουσία στημένο όπως το περιοδικό vinyl το οποίο ήταν ένα ακόμα παράγωγο των εργαστηρίων σκέψης των καταλήψεων. ο πρώην staalplaater, frans de waard που μέσω του viltal weekly έχει καθιερώσει τον εαυτό του ως μια αρχή στον κόσμο της μη-ακαδημαϊκής σύγχρονης μουσικής έγραψε για την αναβίωση της κασσέτας. κάποιες χρήσιμες αναφορές γίνονται απο το frans αναρωτιέται γιατί οι κασσετοκυκλοφορίες σήμερα έχουν λιγότερο εντυπωσιακές συσκευασίες σε σχέση με αντίστοιχες κυκλοφορίες πριν απο τρείς δεκαετίες, όταν σπόγγοι, πυραμίδες, κουτιά απο σούπες, πετσέτες μπάνιου χρησιμοποιούνταν για εξώφυλλα. θα προσπαθήσω να το εξηγήσω αργότερα στο άρθρο.
το βιβλίο ultra γράφτηκε απο τον harold schellinx. κάποιοι ίσως να τον ξέρετε ως ένα αφοσιωμένο χρονογράφο για οτιδήποτε γίνεται στο παρασκήνιο του πανέμορφου κόσμου των ήχων τους οποίους τους αναφέρει στο soundblog. περιγράφει πως έσκασε στο geert jan hobijn η φάση ‘πλάτωνας! staalplaat! ευρήκα!’ κάποτε σε μία παραλία στην ελλάδα και αποφάσισε να ξεκινήσει ένα μαγαζί που θα πουλάει μεταχειρισμένους δίσκους. ο χώρος για το μαγαζί βρέθηκε παραβιάζοντας την πόρτα. ένα τραπέζι κουβαλήθηκε μέσα στο χώρο, ένα χαρτόκουτο με δίσκους, ένα τασάκι για τα χρήματα και αυτό ήταν : staalplaat. στην πόρτα χειροποίητα γραμμένο το ‘open / dicht’. ένα άρθρο στο vinyl γραμμένο απο το harold

έδωσε στο geert μια δεύτερη αναλαμπή που αποδείχτηκε καταλυτική για το μέλλον της staalplaat. για την ακρίβεια πιστός στη diy (καθόλου δικαιώματα) λογική δε διάβασε το άρθρο στο περιοδικό αλλά απο μία φωτοτυπια του.
ο harold κυκλοφόρησε το 'cassettes in the netherlands', τεύχος που αναφερόταν ειδικά στις ολλανδικές κασσετοεταιρίες προσπαθώντας να καταγράψει όλες τις κασσετοεταιρίες που υπήρξαν στη χώρα και σε κάποιες απο τις κυκλοφορίες τους. εκεί σημειώνει ότι υπήρξαν κασσετοεταιρείες σε ολόκληρη την ολλανδία σε μεγάλες πόλεις εκτός φυσικά απο τα ροτερνταμ, αμστερνταμ, κ.α. ο geert jan αποφάσισε να επικοινωνήσει με όλες τις εταιρίες. παρατήρησε ότι οι κασσέτες (ιδίως αυτές που αντιγράφονταν σε σπιτικά κασσετόφωνα) ως μέσο σνομπάρονταν απο τα τυπικά 'ενναλακτικά' δισκάδικα. κανείς δεν ήθελε να τις πουλάει. η κασσέτα ήταν το αληθινό απόβλητο, ο καταληψίας της μουσικής βιομηχανίας. η staalpaat έγινε ένα μαγαζί που έβρισκες πολλές κασσέτες για πούλημα. κατά τη διάρκεια της εξέλιξης της η staalplaat αποφάσισε να κυκλοφορεί μουσική σε κασσέτες. για να ξεχωρίζει η εταιρεία απο το μαγαζί επιλέχτηκε το όνομα staaltape.
στο βερολίνο σχεδόν τριάντα χρόνια αργότερα ο geert jan κι εγώ έχουμε κάνει αρκετές συζητήσεις κατά τη διάρκεια των drink runs που κάνουμε. αυτό είναι οδήγηση τριών μιλιών απο το flughafenstrasse στο neukölln στην κάβα που βρίσκεται στη graefestrasse στο kreuzberg και πάλι πίσω. σε ένα απο αυτά τα runs αναφέρθηκε η trax του vittore baroni. η συσκευασία και τα εξώφυλλα των κυκλοφοριών του baroni ήταν μια σημαντική πηγή έμπνευσης για εκείνον στις πρώτες εποχές της staaltape. καθώς πάντοτε ήμουν ενθουσιασμένος με το πώς γεννήθηκε και εξαπλώθηκε ένα ευρύτατο κύκλωμα ανταλλαγής κασσετών, σήμερα γνωστό ως κασσετοκουλτούρα, και πως αυτό το κύκλωμα ήταν σα να είχε προλάβει το ίντερνετ αποφάσισα να επικοινωνήσω με το vittore. η πρώτη ερώτηση που του έκανα ήταν βασισμένη στην παρατήρηση του frans de waard για το σημερινό πακετάρισμα που είναι λιγότερο εκκεντρικό. εδώ η απάντηση του vittore...
'έχω περιορισμένη γνώση της 'αναβίωσης' της κασσέτας την τελευταία δεκαετία. δέχομαι κατα καιρούς εκκεντρικά πρόμο σε κασσέτες αλλά δεν είμαι ανακατεμένος ενεργά στο κύκλωμα των ανταλλαγών όπως στα 80ς έτσι αρκετά πράγματα με έχουν προσπεράσει. τέλος πάντων και μιλώντας γενικά, τα εξώφυλλα των μουσικών παραγωγών πάντοτε αντικατοπτρίζουν την οπτική κουλτούρα της εποχής τους. έτσι δεν είναι παράδοξο που οι κασσέτες του σήμερα διαφέρουν απο τις παλίες. έχω δεί για παράδιεγμα κασσέτες που τα εξώφυλλα τους ήταν επηρεασμένα απο την αισθητική των fort thunder (πολύχρωμα ψευδοαφελή μεταλλαγμένα κόμικ) που είναι οκ ή απο ψυχρά τελειώς μινιμαλιστικά σχέδια απο κομπιούτερ. η βασική διαφορά μεταξύ του χτές και του σήμερα είναι ότι συνηθίζαμε να στήνουμε τα εξώφυλλα μας χρησιμοποιώντας φωτοτυπίες, ψαλίδι και κόλλα ενώ

σήμερα είναι περισσότερο στημένα απο κομπιούτερ με ένα διαφορετικό εύρος δυνατοτήτων.
όχι ότι όλες οι κασσέτες των 80ς ήταν απαραίτητα δημιουργικές (αν ανοίξω τα ράφια με τις κασσέτες στο αρχείο μου υπάρχουν και αρκετές βαρετές!), πολλοί παραγωγοί χρησιμοποιούσαν συγκεκριμένα εξώφυλλα φάνζιν και κουτιά κασσετών αλλά υπήρχαν και μερικές μικρές εκπλήξεις εδώ κι εκεί που ξεχώριζαν καθώς χρησιμοποιούσαν περίεργα και ευφευρετικά πακεταρίσματα επηρεάζοντας άλλους να ακολουθήσουν παρόμοιες ενναλακτικές μεθόδους απο αυτή της 'βαρετής' απλής κασσέτας. οι κασσετοπαραγωγοί των 80ς μπορεί για την πρώτη φορά την ιστορία της δημοφιλούς μουσικής να συνειδητοποίησαν ότι μπορούσαν να δοκιμάσουν να αλλαξουν όχι μόνο τις μουσικές μόδες και στύλ της εποχής τους αλλά ακόμα και τους τρόπους που δημιουργούνταν τα μουσικά κομμάτια (συμπεριλαμβανομένων συνεργασιών απο απόσταση πολλά χρόνια πριν απο το ίντερνετ), ηχογραφούνταν και κυκλοφορούσαν (τελείως ανεξάρτητα). ήταν ένα μεγάλο βήμα μπροστά με πάρα πολλούς τρόπους που έμοιαζε σαν τον εξυπνότερο μικρό αδελφό των νωρίτερα αυτοχρηματοδοτούμενων πανκ δίσκων (έξυπνος γιατί οι κασσέτες σε σχέση με το βινύλιο μπορούσαν να ανακυκλωθούν αν δε σου άρεσε το περιέχομενο).
αυτή η μικρή μουσική επανάσταση είχε το δικό της οπτικό πρίσμα και τη βοήθησε το γεγονός ότι πολλοί κασσετοπαραγωγοί ήταν ανακατεμένοι με κόμιξ, mail art και άλλες μορφές ενναλακτικής τέχνης. για παράδειγμα η γαλλική illusion production που την έτρεχαν κομίστες και κυκλοφορούσε απίστευτα φάνζιν, κάρτες, κ.α. που συνοδεύαν τις κασσέτες τους. ένας απο τους τρείς ιδρυτές της trax ο massimo giacon ήταν ένας εκκολαπτόμενος σχεδιαστής κόμικ και σήμερα είναι ένας αναγνωρίσιμος καλλιτέχνης και σχεδιαστής. επίσης διάφορες 'σχολές' στο πακετάρισμα και στο στήσιμο των industrial / πειραματικών κασσετών (ακόμα και η touch ξεκίνησε έτσι) που ήταν περισσότερο επηρεασμένες απο την πολιτική του ντατντά, τους καταστασιακούς, b-movies, ρηξικέλευθη τέχνη, κ.α.
η αίσθηση μου είναι ότι τελείως λόγω του νεαρού της ηλικίας τους πολλοί κασσετοπαραγωγοί του σήμερα έχουν περιορισμένη γνώση των παλιών κασσετών (είναι τελείως διαφορετική η αίσθηση του να έχεις τις κασσέτες απο το να τις βλέπεις και να τις ακούς στο site ενός συλλέκτη) έτσι υπάρχει η θέληση άθελα τους να επαναλαμβάνουν παλιές ιδέες. και αν οι συσκευασίες δεν είναι τόσο άγριες ή εξιδανικευμένες όπως ήταν κάποτε αυτό έχει σχέση και με το ότι τα ταχυδρομικά τέλη σήμερα είναι πολύ πιο ακριβά απ' ότι ήταν τριάντα χρόνια νωρίτερα. οι 'φυσικές' πωλήσεις μειώνονται και θα κόστιζε αρκετά η παραγωγή και η ταχυδρόμηση κασσετών σε φάνζιν, ή σε μεγάλα ξύλινα κουτιά (όπως εκείνες οι απίστευτες εκδόσεις που βρίσκονται στον γερμανικό κατάλογο no edition).
«
επίσης ρώτησα το rod summers. με το vec audio exchange ήταν στον

πυρήνα της κασσετοκουλτούρας ήδη απο τα μέσα των 70ς. λέει ‘η συνεχώς εξελισσόμενη τεχνολογία που προσφέρει τεράστιες δημιουργικές ευκολίες στον ηχητικό καλλιτέχνη αλλά συνήθως αυτές οι ευκολίες λειτουργούν σα βλάβη της απαραίτητης δημιουργικής επινόησης που απαιτούνταν για πιο απλές τεχνικές ευκολίας όπως η κασσετοπαραγωγή ή το μοντάζ της κασσέτας.»
το προφανές συνήθως παραλείπετα όταν προσπαθούμε να εξηγήσουμε κάτι. ο vittore baroni το εξηγεί όταν λέει ‘υπήρχαν και μερικές μικρές εκπλήξεις εδώ κι εκεί που ξεχώριζαν καθώς χρησιμοποιούσαν περίεργα και ευφευρετικά πακεταρίσματα επηρεάζοντας άλλους να ακολουθήσουν παρόμοιες ενναλακτικές μεθόδους απο αυτή της ‘βαρετής’ απλής κασσέτας’
η απάντηση στην απορία του frans de waard κρύβεται σε αυτή την ατάκα. κάποιος χρειάζεται να το οπτικοποιήσει και να το δεί ως διάφορες στιγμές της ζωής. ένα καθιστικό με χαρτί, χαρτόνι, μπογιά, κουτιά, νάϋλον, κλουβιά, καουτσούκ, γάντια, αυτόματους τηλεφωνητές, χυμένο καφέ, γάλα και ζάχαρη, μέρη ενός διαλυμένου πιάνου, παλιά φακελάκια τσαγιού ή ένα ραδιόφωνο που μοιάζει να έχει υποστεί ζωοτομή, βιβλία, σημειωματάρια, σπόροι ή τουλάχιστον ρίξε μια ματιά τριγύρω στο διαμέρισμα σου που είναι γεμάτο με πράγματα που θές να πετάεις αλλά φοβάσαι να το κάνεις. αυτό είναι το υλικό που χρειάζεσαι να πακετάρεις την κασσέτα.
με το αποτέλεσμα μιας τέτοιας δουλειάς και αισθήματα όπως περιέργεια, περηφάνεια, πληγής ή και επανάστασης βρίσκεσαι στην πεμπτουσία του δημιουργού. η κασσέτα και το περίεργο της πακετάρισμα, φτάνουν στο τραπέζι κάποιου που πρέπει να την ακούσει. η πρώτη αντίδραση είναι στον τρόπο που κάποιος με την κασσέτα στα χέρια βλέπει το δημιουργό της. υπάρχει και άλλος τρόπος με τον οποίο κρίνεται το αποτέλεσμα. η κασσέτα θα σταλεί σε κάποιον. αυτός ο κάποιος θα στείλει μια κασσέτα ως ανταλλαγή. εξίσου διαφορετική και περίεργη στο πακετάρισμα της. απο αυτό το σημείο και μετά θα έχει επιτευχθεί η επιδίωξη παρόμοιων ενναλακτικών σε αντίθεση με την απλή ‘βαρετή’ κασσέτα. αλλά αυτό έρχεται μέσω της επαφής ατόμου με άτομο είτε μέσω αλληλογραφίας ή μέσω προσωπικής επαφής και αυτή η επαφή θα δημιουργήσει ένα είδος καρουζέλ ευφευρετικότητας που θα οδηγήσει να το ακολουθήσουν και άλλοι δημιουργοί ολόγυρα του.
καθώς δούλευα σ’ αυτό ρώτησα τους vittore και rod αν ήξεραν πότε ξεκίνησε αυτή η ταχυδρομική ανταλλαγή κασσετών με παράξενης ή μη απλά δημιουργημένης μουσικής. και οι δύο ανέφεραν το audio arts του william furlong. μια μικρή ματά στο wiki με ενημέρωσε ότι ο william furlong έπαιρνε συνεντεύξεις απο καλλιτέχνες όπως οι joseph beuys, buckminster fuller, gerhard richter ηχογραφώντας τες κατευθείαν σε κασσέτες. η κασσέτα αντιγράφονταν, πακεταριζόταν και διανέμονταν. ένα φορητό ραδιοφωνικό πρόγραμμα, ένα audiozine! το audio arts ξεκίνησε το

1973 και κράτησε ως το 2006! μετά απο αυτή την ανακάλυψη παρέμεινα σιωπηλός για εβδομάδες και περπατούσα συνέχεια χαμένος στις σκέψεις μου.
μια μέρα παρακολουθούσα μια ταινία απο τα 70ς ή ίσως τέλη 60ς τέλος πάντων είχε να κάνει με κατασκόπους. η κασσέτα είχε ένα επιφανη ρόλο στο σενάριο. η κασσέτα χρησιμοποιούνταν για κρυφά μηνύματα. εκεί είχα το δικό μου σημείο που φώναξα «ευρήκα»!
όλοι αυτοί οι τύποι που αντάλλασσαν κασσέτες με την περίεργη μουσική που ηχογράφησαν σπίτια τους μεγάλωσαν στα 60ς. ήταν η εποχή που η τηλεόραση έκανε την πρώτη της εμφάνιση στα νοικοκυριά. οι εικόνες ήταν ακόμα ασπρόμαυρες. τα προγράμματα δεν ήταν ακόμα φιξαρισμένα καθώς η τηλεόραση ήταν ένα αντικείμενο που την κατείχαν οι γονείς. ήταν ένα αντικείμενο που σε συνέδεε με ένα άλλο κόσμο. για ένα παιδί έκρυβε μυστήρια και κάτι το απαγορευμένο. θα πρέπει να έχω δεί αρκετές κασσέτες και μπομπινόφωνα να χρησιμοποιούνται για ηχογραφηθούν ή να αναπαραχθούν μυστικά μηνύματα σε ταινίες και αστυνομικές σειρές. πιο γνωστή το mission impossible που ξεκίναγε με την εισαγωγή της κασσέτας στο κασσετόφωνο, το μήνυμα παιζόταν και τέλειωνε με το μήνυμα ‘αυτή η κασσέτα θα αυτοκαταστραφεί σε πέντε δευτερόλεπτα απο το τέλος του μηνύματος’, τότε λευκός καπνός έβγαινε απο το κασσετόφωνο. χωρίς να το συνειδητοποιήσουμε μεγαλώσαμε με την κασσέτα ως την εικόνα ενός ταμπού.
θυμάμαι κάτι άλλο, ένας φίλος που έμενε λίγα στενά πιο κάτω απο το σπίτι μου, γιός πολωνών μεταναστών ήταν μέλος του bazooka club. ήξερα ότι αυτή η τσιχλόφουσκα σου επέτρεπε να δημιουργείς τεράστιες φούσκες και να τη μασάς με τέτοιο τρόπο όπως τη διαφημίζανε στο οπισθόφυλλο της τσίχλας με ένα τρίπτυχο κόμικ που ήταν μέρος της συσκευασίας. το bazooka θα στείλει bazooka ή κάποιες άλλες λεπτομέρειες που δε θυμάμαι πλέον αλλά κυκλοφορούσε με ένα περιοδικό που είχε διευθύνσεις άλλων μελών του bazooka club με τους οποίους μπορούσατε να γίνεται φίλοι δι’ αλληλογραφίας.
βουτηξα κι άλλο στη μνήμη μου και θυμήθηκα περίεργες εκδόσεις που κυκλοφορούσαν ειδικά για παιδιά. όλες τους είχαν ένα σκέλος για φίλους μέσω αλληλογραφίας. είναι ένα φαινόμενο που είχε διαφύγει τελείως απο το μυαλό μου καθώς δε με τράβηξε ποτέ σαν ιδέα. αλλά ίσως ήταν και ίσως ακόμα να είναι ένα συνήθειο.
στήνοντας αυτά τα δύο γεγονότα μαζί , την κασσέτα ως εικόνα ταμπού και το συνήθειο να επικοινωνείς με άγνωστο κόσμο με έκανε να συνειδητοποιήσω μια δεκαετία αργότερα ότι αυτό ήταν το φυσικό επακόλουθο για ένα τύπο που ηχογραφούσε κασσέτες μόνος στο σπίτι του, να βρεί κόσμο με την ίδια τρέλλα για να αρχίσουν να ανταλλάσσουν κασσέτες.
όπως λέει κι ο vittore baroni ‘η mail art,ένα underground δικτυο αποτελούμενο απο ελεύθερες και ανοικτές ανταλλαγές που περιλάμβανε

χιλιάδες καλλιτέχνες που ξεφύτρωσαν στα 70ς ήταν πολύ σημαντικό για την άνοδο του κασσετοκυκλώματος, καθώς αποτελούσε ένα καλοδοκιμασμένο μοντέλο. πολλοί καλλιτέχνες της mail art δεν ήταν ανακατεμένοι μόνο σε γραφιστικά αλλά και σε performance και ηχητικά έργα επίσης ήταν τελείως φυσιολογικό ότι δεν θα αντάλλασσαν μόνο κάρτες και φάκελλους αλλά και κουτιά με κασσέτες και βιντεοκασσέτες. και ο rod summers ‘η επανάσταση της κασσέτας ήρθε επειδή για πρώτη φορά ένα παγκοσμίως φορητό και εύκολο να ταχυδρομηθεί ηχητικό μέσο ήταν διαθέσιμο στις μάζες. μια άλλη αντίληψη, ίσως σημαντικότερη κι απο την παγκοσμιοποιημένη αντίληψη του μέσου ήταν το κόστος του κασσετόφωνου και η φτηνή τιμή της άγραφης κασσέτας πόσο μάλλον και τα φτηνά ταχυδρομικά.
εν συντομία, έγινε επειδή ήταν δυνατό να γίνει. αλλά ακόμα έχω την εντύπωση οτι έγινε επειδή μια μειονότητα αντιλήφθηκε την εσωτερική απόλαυση αλλά και την αίσθηση του μυστηρίου που έκρυβαν οι κασσετοεκδόσεις.

- ron lessard

SIDE ON
RUIN
PHENOMANAL E
TWILIGHT :345
NNYDRUM
TCHBLADE
TERMI
SIDE 1
INK
ATO
UCH
WATER

για το τι είναι ο ron lessard για το κύκλωμα νομίζω χρειάζεται βιβλίο. ιδίως για το αμερικάνικο θορυβοκύκλωμα των τελευταίων 30 ετών. απο τις πιο τρελλαμένες μορφές του κυκλώματος για τον οποίο θα μπορούσα να μιλάω με τις ώρες, με τα υπέρ, τα κατά, οτιδήποτε. θα μπορούσα να αναφερθώ στις άπειρες κυκλοφορίες του μέσω rrr κι 1000 άλλων υποεταιρειών της, ίσως τα 2 απίστευτα φάνζιν που έβγαλε στις αρχές 90ς τα rrreport. εκεί για πρώτη φορά θα διάβαζα για συναυλίες σε σπίτια. για την ακρίβεια live των haters στο διαμερισμά του στο lowell. ακραία επιλογή εκείνη την εποχή, μάλλον τολμηρή, ιδίως όταν το κοινό είναι στο σαλόνι, οι haters βγαίνουν με τις 'κλασσικές' πλέον κουκούλες τους και ενισχυμένα τριβία αρχίζοντας απλά να τρίβουν για ώρα το πάτωμα. αυτή ήταν και η συναυλία δηλαδή.
θα μείνω όμως μόνο σε μία φάση... 1996 μια σειρά λαθών και απροσεξιών οδηγούν στο κλείσιμο της μόνης εταιρείας που έστησα ποτέ, της perverse series. 23 χρονών, ήδη μάθαινα και είχα πολλά να μάθω ακόμα. άρχιζε μια περίεργη σχεδόν ερμητική περίοδος που πιο πολύ έβγαινα με λίγους φίλους και έμενα σπίτι ακούγοντας δίσκους, αγοράζοντας δίσκους, τραμπάροντας δίσκους, κλπ με ελάχιστες κυκλοφορίες μετρημένες δηλαδή στα δάκτυλα κάποιες κασσέτες χρησιμοποιώντας ως όνομα κασσετοεταιρείας το absurd εν μέρει ως παρακλάδι της perverse (που επίσημα έκλεισε το 97). όταν ο ron ξεκίνησε την pure εκεί στο 95 και άρχισαν να σκάνε τα πρώτα cd της διάφοροι κατάλογοι άρχισαν να κάνουν λάθη όσον αφορά τα πιό άγνωστα ονόματα των γκρούπ και καλλιτεχνών που έβγαζε η εταιρεία. έβλεπες π.χ. το naj που ήταν λιθουανός να αναφέρεται ως κάτι άλλο (π.χ. γερμανός) αλλά και οι πληροφορίες για τις κυκλοφορίες ήταν συγκεχυμένες. μια που ήμουν στη φάση να βρώ κάτι να περνάει ο καιρός της μελαγχολίας δημιουργικά έγραψα στο ron ρωτώντας τον αν θα χε αντίρρηση να ξεκίναγα ένα newsletter για την pure και όχι μόνο αλλά βασικά να περιστρέφεται γύρω απο τους καλλιτέχνες της pure. στέλνωντας κάποιες ερωτήσεις μαζί για το πρώτο του τεύχος.
θα σκαγε ένα μήνα μετά στη θυρίδα ένα audioletter με το ron να ξεκινάει απο το σπίτι του για το μαγαζί λέγοντας μου τα νέα του μαζί με field recordings του lowell και στο καπάκι να απαντάει στη συνέντευξη με παρεμβολές πελατών που έμπαιναν στο δισκάδικο να αγοράσουν δίσκους. flip side η θορυβοεκδοχή τους απο τον emil beaulieau το άλτερ έγκο του. δε θα πέρναγε βδομάδα και θα σκαγε ένα κουτί με όλα τα νούμερα της pure που χαν κυκλοφορήσει ως τότε. με το ron να μου λέει να κάνω ότι θέλω και να το στήσω όπως θέλω. μέσα ιουλίου 96 σκάω στο σπίτι φίλου στο χαλάνδρι και δακτυλογραφώ στο pc του αυτό που θα ταν το πρώτο τεύχος του absurd, όνομα που κατέληξα τυχαία επηρεασμένος απο διάφορα παράλογα σκηνικά εκείνης της εποχής. αρχικά ήθελα να το ονομάσω pure όπως η εταιρεία αλλά ήθελα να αποφύγω συγκρίσεις με το ομώνυμο φάνζιν του peter sotos των whitehouse και την ιστορία που κουβαλούσε παρόλο που εκείνη την εποχή ο peter είχε ξεκινήσει να εκδίδει

το newsletter ‘parasite’. το absurd μου σκαγε καλύτερα όμως οπότε κάπως έτσι ξεκίνησε η φάση του.. 1ο τεύχος καμμιά 300ρια φωτοτυπίες ως ένα μικρό α4 newsletter. λίγους μήνες μετά το 2ο τεύχος κάπου 20 σελίδες μονοκοντυλιά επηρεασμένο απο τη μεγάλη μου αγάπη το ολλανδικό vital του frans de waard, κλπ. άλλη ιστορία όμως απο εκεί και μετά. το σίγουρο είναι ότι αν δεν ήταν η δημιουργική τρέλλα του rrron που λειτούργησε ως νονός του absurd ίσως αυτές οι γραμμές να μη γράφονταν σήμερα...

οι παρακάτω συνεντεύξεις έγιναν η πρώτη το 2005 για το φάνζιν ‘τα αεροπλάνα άρχισαν να κάνουν μανούβρες ψηλά και ο ήχος των κινητήρων μπήκε στο γραφείο απο τα παράθυρα’ (ατάκα αλιευμένη απο το γύρο του κόσμου σε 80 μέρες του ζαν κοκτώ (ταξιδιωτικό ημερολόγιο) που είχε κυκλοφορήσει στα μέσα της προηγούμενης δεκαετίας απο τον κέδρο). οι συνεντεύξεις που επρόκειτο να έχει βρίσκονται αναρτημένες στον ιστότοπο http://tileskopio.tumblr.com. η δεύτερη το σεπτέμβρη του 13.

rrrecords.com

[2005]

το να προσπαθήσεις να χαρτογραφήσεις το μυαλό του ron lessard, μοιάζει σαν ένα περίπατο μέσα σε ένα λαβύρινθο, το τέλος του οποίου οδηγεί σε ένα αβυσσαλέο χάος... τουλάχιστον πάντα έτσι μου έμοιαζε μιλώντας προσωπικά...ήταν κάποια στιγμή γύρω στα τέλη των 70’ς όταν ο ron, μην έχοντας δουλειά κατατάχτηκε για 5ετης στην αεροπορία, σε κάποια φάση της θητείας του, τον συνέλαβαν να καπνίζει μαριχουάνα και τον μετέθεσαν σα ‘δυσμενή’ μετάθεση στο τμήμα υπολογιστών της βάσης που υπηρετούσε. απο εκεί, όπως έλεγε αργότερα, ξεκίνησε το μίσος του για τους υπολογιστές και περιορίστηκε μόνο πριν απο 2-3 χρόνια όταν λόγω των καιρών έστησε το site του μυθικού δισκάδικου/εταιρείας του rrrecords. χωρίς να ολοκληρώσει την πενταετία, φεύγει απο το στρατό και άρχισε να γυρνάει σε όλη την αμερική και να μαζεύει φτηνούς δίσκους απ’όπου μπορούσε, απο δισκάδικα που κλείναν, παζάρια, ιδιώτες, κλπ φτάνοντας κάποια στιγμή να έχει μαζέψει ένα τεράστιο στοκ στο σπίτι των δικών του στο new hampshire. κάποια στιγμή στις αρχές των 80’ς, έπεσε το μάτι του σε μια αγγελία ενός τύπου που πούλαγε το δισκάδικο του στο lowell της μασαχουσέτης και άδραξε την ευκαρία που περίμενε αγοράζοντας το, ξεκινώντας έτσι την πρώϊμη φάση της rrr. αρχικά σα star collectibles με 2 συνεταίρους ακόμα αλλά όταν μετά απο ένα χρόνο συνειδητοποίησε ότι όλα τα έξοδα του μαγαζιού στην ουσία καλύπτονταν απο την rrr, συνέχισε μόνος του.

εκτός απο το δισκάδικο (οπού μπορεί να βρείς κανείς οτιδήποτε!), άρχισε να κυκλοφορεί και δίσκους απο αγαπημένους του καλλιτέχνες (με πρώτη

κυκλοφορία της εταιρείας το ‘country music of southeastern australia του eugene chadbourne) και μέχρι σήμερα έχει κυκλοφορήσει κάποιες απο τις σημαντικότερες κυκλοφορίες απο ονόματα της λεγόμενης πειραματικής μουσικής. ή κατα καιρούς έχει συνεργαστεί με άλλες εταιρείες για καταπληκτικά ντοκουμέντα με καλύτερο ίσως το 10 πλο cd ‘lafms’, με επανεκδόσεις και ακυκλοφόρητο υλικό της φρικαρισμένης ‘los angeles free music society’ που έδρασε στο los angeles στα μέσα των 70’ς με αρχές 80’ς και απο τον πυρήνα της ξεπετάχτηκαν ονόματα όπως οι john duncan, smegma, le forte four, doo doetes, και πολλοί άλλοι… παράλληλα ο ron, δημιουργεί τους αγαπημένους του θορύβους με το όνομα emil beaulieau… η παρακάτω συνέντευξη έγινε κάποια στιγμή γύρω στα τέλη του 2005… για περισσότερες πληροφορίες www.rrrecords.com

αλήθεια πως κατέληξες στο lowell απο το new hampshire; αν δεν απατώμαι υπήρξε ένα πρόβλημα με το στρατό και αφού έφυγες άνοιξες το δισκάδικο έτσι δεν είναι;

κάπως έτσι, αφότου έφυγα, αποφάσισα ότι το να ξεκινήσω ένα δισκαδικο θα είναι η επόμενη κίνηση μου. μετακόμισα στο lowell, επειδή γνώρισα έναν τύπο που είχε ένα δισκάδικο το οποίο ετοιμαζόταν να κλείσει, το αγόρασα και έτσι μπήκα στο κόλπο.

αν δεν απατώμαι τις πρώτες μέρες ήσουν στο μαγαζί με 2 άλλα άτομα ε;

ναι το πρώτο μου ‘μαγαζί’ ήταν συνεργασία ουσιαστικά 3 ατόμων, εγώ πουλώντας δίσκους, ο ντικ που πούλαγε κάρτες μπέϊζμπωλ και ο χαλ που πούλαγε κόμικ, το ονομάζαμε star collectables, ένα πραγματικά ηλίθιο όνομα, μετά απο 1 χρόνο μετακόμισα και άνοιξα το δικό μου μαγαζί την RRRecords.

αυτό που μου αρέσει στην rrr είναι η πολυφωνία των κυκλοφοριών της, απο πανκ και ροκ σε πειραματικά και θόρυβο, υποθέτων πάντα μουσική που σου αρέσει, θα συνεχίσεις έτσι ή θα συνεχίσεις με κάποιο συγκεκριμένο είδος πλέον;

ναι, οι κυκλοφορίες μου πάντοτε εξαρτόταν απο το ποιος/τι μου άρεσε εκείνη τη συγκεκριμένη στιγμή, ήταν ποιο σημαντικό για μένα να κυκλοφορήσω το 10 lp ενός άγνωστου καλλιτέχνη παρά το 100 ενός ήδη γνωστού. υποθέτω ότι η βασική κατάσταση για να κυκλοφορήσω κάτι δε θα αλλάξει ποτέ.

τι γίνεται με την pure; μια ιδέα που τέλειωσε ή λες να την ξαναρχίσεις κάποια στιγμή;

η αρχική ιδέα της pure ήταν να βγάλω 50 cd μέσα στα τελευταία 5 χρόνια της προηγούμενης χιλιετηρίδας (1995-2000), την 1η Ιανουαρίου 2000 η σειρά της pure τελείωσε επίσημα. σταμάτησα να χρησιμοποιώ το όνομα και όλη την ιδέα και όσα cd είχαν απομείνει τα ξαναπακετάρισα σα κυκλοφορίες της rrr.

η pure είναι νεκρή, ζήτω η pure!

αλήθεια τι γίνεται με τον κατάλογο των κυκλοφοριών της rrr; αν δεν κάνω λάθος είναι ένα αληθινό χάος σχετικά με την αρίθμηση, τις κυκλοφορίες καθώς αρκετές φορές αν δεν κάνω λάθος υπήρξαν κυκλοφορίες που πήραν τον ίδιο αριθμό κυκλοφορίας με παλιότερες, κλπ...

ναι, έχει πλάκα να γαμάς μ'αυτό τον τρόπο τους συλλέκτες και όσους τύπους κρατάνε διάφορα αρχεία.

μετά απο 4 χρόνια σιωπής, ξανάρχισες να κυκλοφορείς υλικό, πως προέκυψε αυτο το σχετικά μεγάλο διαλλειμα; τι σκέφτεσαι για μελλοντικές κυκλοφορίες;

είχα βαρεθεί και αποφάσισα να δοκιμάσω να κάνω κάποιες αλλαγές στη ζωή μου, αλλά βαρέθηκα με τις αλλαγές και ανακάλυψα να λείπει στον εαυτό μου ο Αληθινός Ήχος της Αγάπης, μου αρέσει η ζωή βλέπεις και θα είμαι εδώ μέχρι να πεθάνω...

έχω διάφορες κυκλοφορίες στα σκαριά

california - 10lp boxset
michigan - 5lp boxset
new york - 5x10" boxset
texas - 3lp boxset
portland - 3lp boxset
pedestrial deposit - 3lp boxset
maniac - 4xC60 boxset

όλα έχουν κανονιστεί και βρίσκοναι στα σπάργανα, αρχές 2006 θα είναι πιο ξεκάθαρα τα πράγματα για ημερομηνίες των κυκλοφοριών, κλπ.. και μερικά άλλα περίεργα πράγματα που δε θυμάμαι τώρα.

αλήθεια πως αποφάσισες να χρησιμοποιήσεις το όνομα του emil beaulieau για τα θορυβοτόπια σου, ποιος είναι ο emil beaulieau εν συντομία;

μου είχε φανεί σαν καλη ιδέα εκείνη την εποχή. ο αληθινός emil ήταν ο δήμαρχος της πόλης μου στο new hampshire.

οι due process; κατά καιρούς σαν έχω δεί σαν τρίο, σα ντουέτο, πιο πολύ σε συνεργασία με τον jason lescalleet βέβαια…

οι due process είνα η ‘μπάντα’ μου. όταν δουλεύω μόνος είναι emil beaulieau, όταν δουλεύω με κάποιον άλλο είναι due process, τα τελευταία χρόνια είμαι μαζί με τον jason περισσότερο στα ηχητικά και τον walter wright στις βιντεο προβολές.

αλήθεια τι γίνεται με τις συναυλίες που έκανες μέσα στο δισκάδικο, συνεχίζουν;

συνήθιζα να τις κάνω κάθε σάββατο μεσημέρι στις 2, αλλά επειδή δυστυχώς πολλά απ’τα σόου ήταν άθλια ακύρωσα τη σειρά. τώρα διοργανώνω λάϊβ σε ειδικές περιστάσεις συνήθως όταν βρίσκεται κάποιος σε περιοδεία και ψάχνει για μέρος να παίξει, κλπ

νομίζω ότι ο emil, παίζει λάϊβ πιο συχνά τα τελευταία χρόνια σε σχέση με το παρελθόν τα 80’ς ή τα 90’ς, αλήθεια τι προτιμάς τη στούντιο ή τη λάϊβ φάση;

σπάνια ακούω θόρυβο στο στέρεο πλέον, περισσότερο ενδιαφέρομαι για τη δράση πλέον, η ηχογράφηση είναι κάτι το απλό, η δράση είναι το αληθινό τέστ για τις δυνατότητες του μουσικού, οι δράσεις είναι πλέον η προτεραιότητα για τον emil και την rrr γενικότερα

[2013]

πως κόλλησες με τις κασσέτες; και πως ξεκίνησες να εκδίδεις κασσέτες τόσο στην rrr αλλά και στις παρεμφερείς εταιρίες;

όταν ήμουν 12 ή 13, ένας θείος μου έδωσε ένα κασσετόφωνο ως δώρο (σου στέλνω μια φωτογραφία του) είναι ένα pioneer, centrex κόλλησα τα αυτοκόλλητα που έχει επάνω του πριν απο 25 χρόνια πολύ πριν αποκτήσω πικάπ, είχα κασσέτες. συνήθιζα και το λάτρευα να κάνω τις δικές μου κασσέτες. συνήθιζα να ηχογραφώ παιδιά να κάνουν πλάκες αλλά και όποιου γκρούπ μου άρεσε στην τηλεόραση, κρατούσα το κασσετόφωνο κολλημένο στο ηχείο της τηλεόρασης μπορεί η ποιότητα του ήχου να ήταν χάλια αλλά δε μ’ ενδιέφερε γιατί τις έφτιαχνα εγώ και ακούγονταν γλυκές σε εμένα. αυτό το κασσετόφωνο ήταν το πρώτο και σημαντικό μου βήμα για την rrr αλλά και τον emil (beaulieau).

αυτό που πάντα λάτρευα στην rrr είναι ο τρόπος που ανακυκλώνεις πράγματα, ένα είδος παιχνιδιού με μαζικά καταναλωτικά προϊόντα. αλήθεια για πόοooοσο καιρό τρέχεις τη σειρά της recycled music πώς σου καρφώθηκε η ιδέα; ή έχεις αγοράσεις τόννους και τόννους κασσετών απο πολυεθνικές ή ακόμα και δισκάδικα που έκλειναν σε ξεφτιλιστικές τιμές και τις ανακυκλώνεις αντιγράφωντας τις κυκλοφορίες της σειράς επάνω τους;

οι περισσότερες κασσετοεταιρείες κυκλοφορούν ηχογραφήσεις απο περίπου το ίδιο σύνολο καλλιτεχνών ξανά και ξανά. εγώ απλά ήθελα να κάνω μια κασσέτα απο τον καθένα. πίστευα ότι θα ήταν τέλειο να αναπτύξω ένα θέμα ή μια μπορεί για τα πάντα και αποφάσισα ότι η recycled music ήταν ο δρόμος που θα πορευθώ. η ιδέα απλή, ζητάω απο τους καλλιτέχνες να ανακυκλώσουν τις δικές τους ή ηχογραφήσεις άλλων και μετά να ηχογραφήσουν τα μάστερ τους πάνω απο ήδη υπάρχουσες κασσέτες της μαζικής καναλωτικής μουσικοβιομηχανίας. έτσι εκείνη η κασσέτα του billy joel για παράδειγμα είναι τώρα μια κασσέτα των haters ή εκείνη η κασσέτα των twisted sister είναι πλέον μια κασσέτα runzelstirn & gurglestock

με την πάροδο των χρόνων άρχισα να ενδιαφέρομαι λιγότερο για την ιδέα της ανακύκλωσης των ηχογραφήσεων αλλά δε βαρέθηκα να ανακυκλώνω τις ίδιες τις κασσέτες. τώρα όταν κάνω μια ανακυκλώσιμη δε ζητάω απο τους καλλιτέχνες να ανακυκλώσουν ηχογραφήσεις αυθεντικά ηχογραφημένο υλικό είναι δεκτό. επίσης έχω φτάσει σε ένα σημείο που το θεωρώ σημαντικό και δε ζητάω πλέον απο γνωστούς ή καταξιωμένους καλλιτέχνες να συμμετέχουν. το βρίσκω πιο σημαντικό να χρησιμοποιώ τη σειρά για άγνωστους καλλιτέχνες που μόλις τώρα ξεκίνησαν το θορυβοταξίδι τους.

όχι δεν αγόρασα ποτέ καμμιά αποθήκη ή κάτι τέτοιο αλλά οι παλιές κασσέτες είναι τόσο κοινές όσο τα βιβλία τσέπης - βρίσκονται παντού και άμεσα διαθέσιμες - το να τρέχεις ένα δισκάδικο με μεταχειρισμένα σου εξασφαλίζει ότι έχεις πάντοτε ανεξάντλητες προμήθειες απο παλιές κασσέτες που βρίσκονται κυριολεκτικά στην πόρτα σου.

θυμάμαι πριν απο χρόνια που είχες αναφέρει σε μια συνέντευξη ότι συλλέγεις μόνο κασσέτες και βινύλια. ισχύει ακόμα το ίδιο;

όχι, σταμάτησα να συλλέγω βινύλιο εδώ και χρόνια. τώρα μαζεύω μόνο κασσέτες και cdr. δε μάζευα ποτέ cd. θυμάμαι όταν πρωτόεσκασαν στην αγορά και δε μου άρεσαν. τα μόνα cd που έχω στη συλλογή μου είναι αυτά που κυκλοφόρησα στην rrr και εκείνα που παίζει ο emil. σταμάτησα να μαζεύω βινύλιο γιατί είναι ένα καταναλωτικό προϊόν. πρέπει να πληρώσεις

κάποιον να τα κατασκευάσει. οι κασσέτες και τα cdr φτιάχνονται χειροποίητα απο τους ίδιους τους καλλιτέχνες και τις ίδιες τις εταιρείες δεκτό ότι καμμιά φορά μπορεί να ζητάνε απο καμμιά τοπική εταιρεία να τα κάνει λίγο πιο επίσημα αλλά είναι οκ καθώς το δέχομαι ως χειροποίητο προϊόν.

δε μάζευα ούτε lathe's όχι για κάποιο συγκεκριμένο λόγο απλά δε με τραβάγανε.

τα πράγματα έχουν αλλάξει απο τα 80ς εώς σήμερα. εννοώ ότι πίσω στα 80ς είχαμε ένα πιο 'ανεξάρτητο' κύκλωμα σε σχέση με την έκρηξη των cd / cdr εταιρειών των ύστερων 90ς, πιο πολύ τραμπάρισμα παρά πωλήσεις, κλπ τι σκέφτεσαι για την αναβίωση της κασσέτας των τελευταίων ετών; ένα είδος μόδας που είναι ένα σημείο των καιρών ή η ανάγκη για κάτι άλλο;

μου αρέσει η τωρινή κασσετοέκρηξη, δεν μπορώ να την παρακολουθήσω εύκολα και δεν μπορώ να σου πώ τι κάνουν άλλοι αλλά δε βρίσκω ευχαρίστηση να πατάω κουμπιά στο κομπιούτερ μου για να ακούσω κάτι. είναι τόσο ψυχρό και απρόσωπο. να παίρνεις μια κασσέτα ή ένα cdr που κάποιος το έφτιαξε για σένα είναι πραγματικά πανέμορφο, είναι η ανάγκη για ανθρώπινη επαφή. θα θελα να πιστεύω ότι αρκετές απο τις σημερινές εταιρείες μοιράζονται την ίδια διαπροσωπική εμπειρία και να μη θέλουν απλώς να βρούν ένα πειστικό τρόπο να προωθήσουν τα προϊόντα τους σε επιλεγμένο κοινό.

σε σχέση με άλλους φίλουςη rrr συνέχισε να κυκλοφορεί κασσέτες στα 90ς και στα 00ς. σα την rrr άλλοι φίλοι έκαναν το ίδιο, ιδίως στην αμερική σε σύγκριση με την ευρώπη για παράδειγμα νομίζεις ότι αυτό παιχτηκε λόγω πολιτιστικών διαφορών στις αναζητήσεις και στις προσεγγίσεις των κυκλωμάτων μας ή κάτι που έγινε τυχαία;

όντας αμερικάνος δεν ξέρω τίποτα για την ευρωπαϊκή κουλτούρα με εξαίρεση ότι μου έχουν πεί. οι περισσότεροι τύποι που ξέρω που βγάζουν κασσέτες το κάνουν απο την αγάπη τους και μερικοί απο εμάς είμαστε ικανοί να συντηρούμε τα πάθη μας για πολύ καιρό.

μια γελοία ερώτηση αλλά ήθελα εδώ και χρόνια να τη ρωτήσω γάμωτο... ακόμα με προβληματίζει γιατί ακόμα συνεχίζεις να πουλάς τον κατάλογο της united dairies σε κασσέτα. χωρίς παρεξήγηση αλλά είναι είναι απορία της παράξενης φύσης μου πόσο μάλλον όταν έχω κατα νού οτι το μεγαλύτερο μέρος του καταλόγου έχει επανεκδωθεί και ξαναεκδωθεί τουλάχιστον ή σχεδόν μια ντουζίνα φορές. μπορείς να πείς ότι σε αρκετές απο τις επανεκδώσεις το υλικό έχει ξαναμιξαριστεί ή έχει φαέι περαιτέρω

επεξεργασία και ξανά μίξη στη μίξη αλλά ακόμα με τρώει η περιέργεια...

α ναι, η μουσική υπάρχει άνετα διαθέσιμη οπουδήποτε και όποια στιγμή τη θές. απλά αρκετά χρόνια πριν η united dairies κυκλοφορούσε κασσέτες και όταν αποφάσισαν να σταματήσουν να εκδίδουν κασσέτες τους ρώτησα αν μπορώ να αγοράσω τα μάστερ και να συνεχίσω να τα εκδίδω σε κασσέτες για πάντα. μου είπε την τιμή του και αγόρασα τα μάστερ. σ αυτή τη φάση δεν έχει να κάνει τόσο με τη μουσική όσο ότι τα πάντα έχουν να κάνουν με τις κασσέτες. είμαι ο μόνος τύπος που τις εκδίδει, τις φτιάχνω στο σπίτι αφού τις χρειάζομαι. με χαροποιεί να ξέρω ότι έφτιαξα μια κασσέτα για κάποιον που δεν ξέρω και που προφανώς μπορεί να μη συναντήσω ποτέ και θέλω να σκέφτομαι ότι κι εκείνοι απόλαυσαν την εμπειρία της παραλαβής της κασσέτας.

κάποια συγκεκριμένη κυκλοφορία της rrr που σου αρέσει περισσότερο ή ίσως ποια απ όλες θεωρείς την πιο περίεργη σου;

προφανώς θεωρώ το record store record ώς το διαμάντι της επιτυχίας μου ως εταιρείας. πολύ προτού ανοίξω το δισκάδικο και τη δική μου εταιρεία ήμουν ένα κοκαλιάρικο παιδί που τριγύρναγε στα δισκάδικα και τώρα έχω κυκλοφορήσει ένα δίσκο που αποτυπώνει τύπους να γυρνάνε σε δισκάδικα. για μένα είναι το τέλειο βινύλιο, το ντοκουμέντο της ζωής μου.

γυρνάω στην ακατάπαυστη κυκλοφορία υλικού, εξακολουθείς να κυκλοφορείς κασσέτες απο νέα ονόματα. σε προσεγγίζουν ζητώντας αν ενδιαφέρεσαι για κυκλοφορία ή το αντίθετο;

σαν εταιρεία νοιώθω δύσκολο να κυκλοφορήσω κάτι σε βινύλιο μετά το record store record - να βγάλω ένα δίσκο απο ένα μεγάλο γκρούπ ή καλλιτέχνη με κάνει να νοιώθω σα να κάνω δύο τεράστια βήματα πίσω. δε με τραβάνε καλλιτέχνες ή γκρούπ σε αυτή τη φάση.

η σειρά της recycled music συνεχίζει να μεγαλώνει. περιμένω 3 νέα μάστερ. ναί μόνο άγνωστους και νέους. η σειρά τώρα είναι ο μηχανισμός για νέες 'στρατολογήσεις' δε χρειάζεται καν να ξέρω τι δουλειά τους για να πώ ναι. μ ενδιαφέρει περισσότερο να υποστηρίζω το πάθος τους σε σχέση με οτιδήποτε άλλο. αν μπορώ να νοιώθω το πάθος τους ανεξαρτήτως πως ακούγεται τότε αυτό είναι αυτό που θέλω.

- ταξιάρχης λιάσκας

[2014] τον ταξιάρχη τον γνώρισα σε κάποια φάση στα μέσα 90ς. κι όλη εκείνη την παρέα απο τη λαμία που απο τα 80ς συνέχισε ως σήμερα να ασχολείται με την τρέλλα της (ταξ, νίκος, μαρία, κ.α.). πάντοτε γούσταρα τη λογική της κασσετοεταιρείας του και χάζευα πάντοτε στα παζάρια στο ρόδον, τις κασσέτες που κατέβαζε για πούλημα μέσω πάγκων φίλων που που πουλάγαν βινύλια απο διάφορα new wave, minimal synth, post punk γκρούπ. οκ μπορεί η znort σήμερα να μοιάζει με μικρή ανάμνηση αλλά ακόμα υπάρχουν αρκετοί φίλοι που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο τους επηρέασε προσωπικά, αρχάς γενομένης με νεώτερους φίλους απο τη λαμία αλλά και άλλους.
το παρακάτω κείμενο είναι στην ουσία απάντηση / κείμενο του ταξιάρχη σε ερωτήσεις που του έστειλα κάποια στιγμή λίγο πρίν ή λίγο μετά το πάσχα του '13. χαθήκαμε μπλεγμένοι σε δουλειές και οι δύο και απάντησε γύρω στο νοέμβρη του 13.
[2015] καθώς καθυστερούσε η έκδοση του presques rien των εμβοών ζήτησα απο τον ταξιάρχη να μου γράψει ένα κείμενο για τα μανιτάρια που τον ενδιαφέρουν και πως ξεκίνησε το κόλλημα / τρέλλα μαζί τους. η znort μπορεί να είναι μια ευχάριστη ανάμνηση αλλά αυτό δε σημαίνει ότι η τρέλλα σβήνει ποτέ...

η znort tapes ξεκίνησε ως εξής:

κάποια στιγμή, το 1985, βρέθηκαν στα χέρια μου κασέτες από ηχογραφήσεις συναυλιών (στο εξωτερικό), πράγμα που το βρήκα αρκετά ενδιαφέρον. Άρχισα να ψάχνω για να βρω φορητό κασετόφωνο, αλλά ήταν ή πανάκριβα (κάποιο σοβαρό της sony) ή έγραφαν χάλια, σαν να ηχογραφούσες μέσα από πηγάδι... Ένα ξαδελφάκι μου που έκανε ένα ταξίδι στη σιγκαπούρη έφερε πίσω ένα αξιοπρεπές κασετόφωνο και παράλληλα με το άνοιγμα του συναυλιακού χώρου «ρόδον» άρχισε η «κακή» συνήθεια να ηχογραφώ της συναυλίες που πήγαινα. στο «κόλπο»

Residents
NICK
ZNORT Tapes
PSYCHIC TV
Live in Athens "Club ΡΟΔΟΝ", 25/11/88

ήταν και ο αδελφός μου αλλά και διάφορα άτομα της παρέας, άλλος είχε εφεδρικές μπαταρίες, άλλος έξτρα κασέτες κλπ, μια και απαγορευόταν να κουβαλάς μαζί σου συσκευή ηχογράφησης στις συναυλίες, και αν σε έπιαναν στη πόρτα, τους άφηνες τις μπαταρίες ή τη κασέτα (φυσικά είχες καβάτζα τα υλικά που κουβάλαγαν οι άλλοι της παρέας, αποκλείεται να του έπιαναν όλους, άσε που δεν απαγορευόταν να έχεις κασέτες μαζί σου ή μπαταρίες, αν πήγαινες σε συναυλία...).
σιγά σιγά άρχισε να μαζεύεται υλικό. μια και λόγω σπουδών είχα τη τύχη να έχω πρόσβαση στο internet (τότε λεγόταν earn και bitnet) από τα τέλη των 80s, άρχισα τις ανταλλαγές με άτομα που είχαν το ίδιο hobby από διάφορες χώρες του εξωτερικού. αυτό το υλικό που μάζευα, έπρεπε κάπως να το αρχειοθετήσω και έτσι, ορμώμενος από την αγάπη μου για τις μικρές ανεξάρτητες εταιρείες δίσκων (και κασετών) της αγγλίας, έψαξα να βρω ένα όνομα για μια «φανταστική» κασετοεταιρεία που υπήρχε μόνο στο μυαλό μου. κάπως έτσι γεννήθηκε η znort tapes (το znort ήταν η κραυγή που έβγαζε ο rank xerox, το δημιούργημα των κομιξάδων tamburini και liberatore, όταν τα «'έπαιρνε στο κρανίο». μου άρεσε πολύ το συγκεκριμένο comix και έτσι έγινε κατά κάποιο τρόπο ο «ανάδοχος» της εταιρείας.

κάποια στιγμή, με διάφορα άτομα που με έβλεπαν να ηχογραφώ στις συναυλίες, υπήρξε επικοινωνία και αρχίσαμε να ανταλάσουμε υλικό, πράγμα που με οδήγησε να κάνω ένα κατάλογο των κασετών που είχα προς ανταλλαγή. κάποιοι που ήθελαν υλικό από μένα και δεν είχαν κάτι που να το θέλω, μου πρότειναν να αγοράζουν κασέτες και έτσι, σε συνδυασμό με τα πρώτα παζάρια δίσκων που άρχισαν να γίνονται στην αθήνα (χώρος που βοηθούσε τη πώληση αντίστοιχου υλικού), άρχισα να ψιλοασχολούμαι με το κερδοσκοπικό μέρος του hobby μου. αυτό είχε ως προαπαιτούμενο να ετοιμάζω εξώφυλλα για τις κασέτες, καταλόγους κλπ. σιγά σιγά, έκανα και μερικές συλλογές χρησιμοποιώντας υλικό από τις live ηχογραφήσεις κυρίως για να δίνω στους φίλους ή πελάτες μια εικόνα του πως ακουγόταν η ηχογράφηση που είχα κάνει για τη συγκεκριμένη συναυλία, ώστε αν τους άρεσε να κάναμε ανταλλαγή η πώληση.

το παράνομο των bootleg το ξεπέρασα ηθικά, μια και τα χρήματα που έπαιρνα από τη πώληση τα χρησιμοποιούσα για αγορά νέων κασετοφώνων, μικροφώνων, μπαταριών, ειδικών χαρτιών για εξώφυλλα, μελανιών για εκτυπωτή κλπ κλπ (οκ, έμενε και ένα μικρό ποσό στην άκρη, που το έδινα για αγορά δίσκων).

μια και είχα τρέλα με τις ανεξάρτητες κασέτες, κάποια στιγμή στη πορεία του χρόνου πρόσθεσα στο κατάλογο της znort και μερικές κασέτες που είχα διπλές (επίσημες κυκλοφορίες, demos από ελληνικές ή ξένες μπάντες κλπ) αλλά και κάπου 300 τίτλους από κασετοκυκλοφορίες (επίσης

ελληνικές ή ξένες), ως επί το πλείστον σπανιότατες, τις οποίες έκανα exact copy αναπαραγωγή (κασέτα, εξώφυλλα, ένθετα κλπ) και πουλούσα με ένα πολύ μικρό κέρδος ή έκανα ανταλλαγές με αντίστοιχο υλικό.

το υλικό της znort ήταν αποκλειστικά κι μόνο από συγκροτήματα που μου άρεσαν, new wave, punk, dark wave, industrial, minimal synth κλπ. ποτέ δεν ηχογράφησα συναυλία που δε μου άρεσε, δηλαδή δεν πήγα ποτέ σε κάποια συναυλία ενός group που δε μου άρεσε, με σκοπό την ηχογράφηση της και το όποιο όφελος από αυτή. ούτε έκανα ποτέ ανταλλαγή με κάτι που δε μου άρεσε, μόνο και μόνο για να το πουλήσω ή ανταλλάξω στο μέλλον.

με τη πάροδο των ετών, άρχισε να υπάρχει μειωμένο ενδιαφέρον για τις κασέτες, έβρισκες όλο και πιο λίγες μάρκες και διάρκειες κασέτας στην αγορά, τα φορητά κασετόφωνα με ηχογράφηση έπαψαν να κυκλοφορούν, αλλά και εγώ κουράστηκα να είμαι σε κάθε συναυλία προσεκτικός, ακίνητος, με ένα (ψιλοκρυμμένο) κασετόφωνάκι στο χέρι και μικρόφωνα στο πέτο... κάποια στιγμή το τελευταίο κασετόφωνο που είχα «απέθανε» και δεν αγόρασα άλλο, μια και ο αντίστοιχος κόσμος είχε προχωρήσει σε «ψηφιακή» μορφή, που δεν την έβρισκα και τόσο ελκυστική (άσε που είχε πολύ μεγάλο κόστος, αν και έδινε καλύτερη ποιότητα) και έτσι σταμάτησα να ηχογραφώ. οι ανταλλαγές μειωνόντουσαν σταθερά και έπαψα να πηγαίνω και στα παζάρια δίσκων, μια και δεν υπήρχε πια ενδιαφέρον για τις κασέτες... φυσικά υπήρχε (και ακόμη υπάρχει) τεράστιο ενδιαφέρον για το «περιεχόμενο» των κασετών και τη διάθεση του σε ψηφιακή μορφή, αλλά δεν έχω πια τον ελεύθερο χρόνο ή την όρεξη να κάνω κάτι τέτοιο. ‘έτσι, η znort tapes, αν και δεν έκλεισε ποτέ, είναι παροπλισμένη. μου έδωσε όμως αρκετές όμορφες και έντονες συγκινήσεις και αναμνήσεις και όταν κάπου-κάπου βλέπω στα διάφορα sites (soulseek) ή torrents να ανταλλάσσεται ψηφιακό υλικό (το οποίο προέρχεται από δική μου ηχογράφηση), κλείνω πονηρά το μάτι και σκέφτομαι ότι η «znort tapes» θα ζει για πάντα.

η πρώτη μου επαφή με τα άγρια μανιτάρια γυρίζει τη μνήμη μου πολύ πίσω… κάποιο καλοκαίρι (παιδί ακόμα) που επισκέφτηκα με τους γονείς μου μία θεία μου (με εξοχικό στην ορεινή φθιώτιδα), κάνοντας μια βόλτα στο κοντινό δάσος είδα κάποια όμορφα μανιτάρια. μου είχαν κάνει τρομερή εντύπωση η ποικιλία και η ομορφιά τους. τα επόμενα χρόνια, κάθε φορά που έβλεπα μανιτάρι σε δάση ή λιβάδια, ερχόταν στη μνήμη μου εκείνη η παιδική ανάμνηση.
το καλοκαίρι του 2006, σε μια βόλτα στο δάσος στη καστανιά φθιώτιδας, είδα πάλι (και φωτογράφισα) ένα μεγάλο, όμορφο μανιτάρι, το οποίο είχε και μία ελκυστική μυρωδιά. αναζήτησα στο internet πληροφορίες για να μάθω ποιο μανιτάρι ήταν (για την ιστορία αναφέρω ότι ήταν κάποιο είδος βωλίτη, boletus στην επίσημη βιβλιογραφία). η αναζήτηση αυτή μου έδωσε το έναυσμα να ασχοληθώ με τα άγρια μανιτάρια. αγόρασα μερικά βιβλία (τα 1-2 ελληνικά που υπήρχαν τότε στην αγορά) και μερικά στα αγγλικά και άρχισα το διάβασμα.
σε ένα ταξίδι στη τσεχία, βρήκα σε supermarket της πράγας αποξηραμένα φαγώσιμα άγρια μανιτάρια και αγόρασα μερικά είδη. τα δοκίμασα και με συνεπήρε η πολυπλοκότητα στη γεύση τους, οπότε αποφάσισα να ασχοληθώ πιο σοβαρά, να αρχίσω να μαθαίνω τα φαγώσιμα άγρια μανιτάρια και να βρω πως θα μπορούσα να μαζέψω κάποια και εγώ, με ασφάλεια φυσικά γιατί πάρα πολλά είδη άγριων μανιταριών είναι τοξικά και μερικά θανατηφόρα.
γράφτηκα στο manitari.gr (ελληνικό forum για τα άγρια μανιτάρια) και από εκεί αποκόμισα πολλές χρήσιμες πληροφορίες, απαντήσεις σε απορίες μου και ήλθα σε επαφή με ομάδες που διοργανώνανε εξορμήσεις για αναζήτηση άγριων μανιταριών, με στόχο τη γνωριμία με τα είδη (φαγώσιμα ή όχι). παράλληλα, η αλματώδης ανάπτυξη του facebook είχε οδηγήσει στη δημιουργία αντίστοιχων ομάδων μανιταρόφιλων και γράφτηκα μέλος σε πάρα πολλές.
οι πρώτες εξορμήσεις ήταν κάτι «μαγικό», να περπατάς στα δάση να βρίσκεις μανιτάρια και να προσπαθείς να μάθεις ποιο είναι το καθένα (είτε ρωτώντας επιτόπου τους πιο έμπειρους, είτε μαζεύοντας ένα σαν δείγμα, είτε φωτογραφίζοντας τα και προσπαθώντας αργότερα από τα βιβλία ή τα forums να ταυτοποιήσεις ποιο ήταν). σιγά σιγά η εμπειρία άρχισε να μεγαλώνει και παράλληλα η σιγουριά για την ασφαλή ταυτοποίηση αυτών που έβρισκα. ξεκινώντας από κάποια σίγουρα και ασφαλή μανιτάρια, άρχισα να τα μαγειρεύω και μπροστά μου άνοιξε άλλο ένα πεδίο, το πώς να αξιοποιήσω γευστικά τους «θησαυρούς» που μας χαρίζει η φύση.
οι εξορμήσεις πολλαπλασιάστηκαν, οι παρέες μεγάλωσαν, οι γνώσεις αυξήθηκαν. το νέο hobby μου με συνεπήρε τόσο πολύ, άρχισα να οργανώνω τις φωτογραφίες μανιταριών που είχα τραβήξει, κατέγραφα τις συνταγές που χρησιμοποίησα για να μαγειρέψω τα μανιτάρια που μάζευα, έφτιαξα μια βάση δεδομένων για το τι βρήκα, πότε και που, ώστε να είναι όλο και πιο

επιτυχημένες οι μελλοντικές εξορμήσεις. εδώ σημειώνω ότι τα μανιτάρια δε βγαίνουν όπου και όποτε να'ναι, ανάλογα με το είδος τους προτιμάνε συγκεκριμένα δάση, φυτά, δένδρα, εποχές κλπ, οπότε για να μη γυρίζεις άπρακτος από τη μανιταροεξόρμηση («το ήσυχο κυνήγι» που λένε οι ρώσοι) καθότι η βενζίνη και τα διόδια έχουν μεγάλο κόστος και για μας που ζούμε στην αθήνα και δεν υπάρχουν δάση και τόποι πλούσιοι σε φαγώσιμα μανιτάρια σε σχετικά κοντινές αποστάσεις, θα πρέπει να είσαι οργανωμένος και να εκτιμάς σωστά το που και το πότε θα πας για να ψάξεις.
σήμερα, έχοντας δημιουργήσει μια σταθερή παρέα 3-4 ατόμων, εξορμούμε όποτε έχουμε το χρόνο και εκτιμούμε ότι θα έχουμε επιτυχία, σε αποστάσεις που μπορεί να είναι και 300-400Km από την αθήνα. είμαι σε θέση μαζί με τα μέλη της παρέας μου να αναγνωρίσουμε πολλά είδη, και σχεδόν το 80% των μανιταριών που αξίζει κάποιος να δοκιμάσει γευστικά.
οι κάποιες επιτυχημένες εξορμήσεις, όπου γινόταν χαμός από ποιοτικά, φαγώσιμα μανιτάρια, με οδήγησαν να αγοράσω μια οικιακή συσκευή αποξήρανσης τους, ώστε να μη πηγαίνουν χαμένα αν μαζέψω αρκετά. πολλές φορές, όταν η εξόρμηση είχε μεγάλη επιτυχία, χαρίζω φρέσκα μανιτάρια σε φίλους που ξέρω ότι θα τα εκτιμήσουν, ή τα αποξηραίνω και τους τα δίνω μετά.
τελικά, ο μανιταρόκοσμος είναι ένας φοβερός χώρος, με πολλές όμορφες εικόνες, γεύσεις, μυρωδιές, εμπειρίες και παράλληλη εξάσκηση του σώματος και του πνεύματος, τον οποίο συνιστώ ανεπιφύλακτα. αρκεί να μη ξεχνάμε πάντα να σεβόμαστε τη φύση και να σκεφτόμαστε το να αφήνουμε πίσω αρκετά μανιτάρια ώστε να μη συμβάλλουμε στην εξαφάνιση τους.

tax

- zan hoffmann

με τη δουλειά του zan hoffman πρωτόρθα σ' επαφή χάρη στο n d και τη σειρά του document. σειρά βασισμένη σε μια απλή ιδέα. σε ένα χαρτονιένο εξώφυλλο β5 ένα βιβλιαράκι με συνεντεύξεις / πληροφορίες για τους καλλιτέχνες που παρουσιάζει η σειρά και ένα split tape με δουλειά τους. θα έχανα για λίγα χρόνια τα βήματα του εν μέρει κι εξαιτίας της στρατιωτικής μου θητείας θα τα ξανάβρισκα όμως χάρη στη bake του frans de waard την εποχή που την έτρεχε μέσω staalplaat. σε κάποια φάση της ακμής της η εταιρεία έκδωσε κάποια cdr των zanstones, 1348, κ.α. γκρούπ στα οποία υπήρξε μέλος ή ιδρυτής ή συνεργάτης π.χ. με το jeff surak (zeromoon, v., κ.α.) και εκεί ξανάρχομαι σ' επαφή με τον ήχο του. θα μάθαινα με την πάροδο του χρόνου την τρέλλα του για τις κασσέτες, τις καταστάσεις που έστηνε στα live του καθώς σε όποια πόλη έσκαγε για συναυλία λίγο πρίν θα ξαμολιόταν στην πόλη και θα ηχογραφούσε ήχους της για να ενσωματώσει στο σέτ του, κλπ. η παρακάτω συνέντευξη έγινε μέσω facebook στα τέλη αυγούστου του 2015...

archive.org/details/zh27

facebook.com/zanhoffman

πως ξεκίνησες να δημιουργείς τη δική σου μουσική και πώς ξεκίνησες να εκδίδεις τις δουλειές σου;

τα κασσετόφωνα και ο john cage έσκασαν στον κόσμο μου το 1983 και το 1984 όταν ξεκίνησα την πρώτη μου εταιρεία. η απόλαυση της ανταλλαγής κασσετών με κόσμο που ηχογραφούσε μουσική σπίτι του και την εξέδιδε σε κασσέτες παγκοσμίως ήταν μεθυστική στον υπέρτατο βαθμό! το άγριος κύκλος δημιουργίας της 27χρονης αποστολής μου 'να εξερευνήσω νέα ηχητικά μονοπάτια περιλαμβάνοντας την επιθυμία να έρθω σε επαφή με παρόμοιους συνοδοιπόρους παγκοσμίως» παίρνει ώθηση απο την περιέργεια, την αγάπη, την πείνα και την περιέργεια.

κρίνοντας απο τις λίγες πληροφορίες που έχω για σένα μοιάζει να απολαμβάνεις να ταξιδεύεις και να παίζεις σε νέα μέρη όλη την ώρα, σα να είσαι ένα είδος νομά ή ταξιδιώτη;

έζησα στην ινδία την εποχή που ήμουν 3 εώς 7 ετών μέχρι εκείνη την εποχή γύρισα τον κόσμο δύο φορές. ο μόνος τρόπος να τον γνωρίσω είναι να δίνω αυτοχρηματοδοτούμενες συναυλίες που μπορούν εν

μέρει να βγάλουν το κόστος τους παίζοντας με οποιοδήποτε όνομα που θα μπορούσε να μου προσφέρει συναυλίες σε μέρη που θα ήθελα να επισκεφθώ. απο τη στιγμή που ανακάλυψα τη γαλικία στη βορειοδυτική ισπανία το ενδιαφέρον μου για ταξίδια έχει περιοριστεί καθώς απο εκείνη τη στιγμή και μετά εκεί δίνω περίπου το 90% των παραστάσεων μου.

ακόμη κάνεις ηχογραφήσεις πεδίου απο τα μέρη που είναι να παίξεις λίγο πριν απο τις συναυλίες σου και τις μιξάρεις με ακόμα περισσότερους ήχους; αλήθεια είμαι περίεργος γιατί το κάνεις, ένας είδος παρουσίασης της δικής σου ματιάς για τον περιβάλλοντα χώρο ή πόλη;

τα 2 σόλο οχήματα μου τον 21ο αιώνα που με οδηγούν σε πόλεις που παίζω ως bodycoctail ή zanstones είναι τα πιο prolific της εταιρείας μου, το καθένα με τη δική του αισθητική. bodycoctail είναι το σύνολο που είμαι πιο γνωστός στη γαλικία όπου έιμαι γνωστός ως ο punk crooner του κεντάκι. τραγουδάω ζωντανά πάω απο τραγούδια που έχω ηχογραφήσει στο στούντιο μου. η πειραματική μου προσφορά είναι ο zanstones όπου τίποτα δεν είναι προηχογραφημένο και την ημέρα της συναυλίας όλο το υλικό συγκεντρώνεται στην πόλη στην οποία παίζω. με το bodycoctail η απόλαυση είναι γεμάτη και δυνατή σε μουσική άποψη και η προσωπική δράση που προσφέρει τις πιο άγριες επιλογές καθώς οι ήχοι που ακούγονται στο παρασκήνιο έχουν ήδη προετοιμαστεί.

με το zanstones είναι η ηχητική εξερεύνηση στο πεδίο της πειραματικής μουσικής και αυτό για το γούστο μου απαιτεί σχεδόν τίποτα άλλο πέρα απο εξωτερικά ερεθίσματα απο το μέρος που παίζω και έτσι μπαίνω σε πειραματικά πεδία που δεν έχω διαβεί νωρίτερα.

αλήθεια τι γίνεται με τις γραβάτες; είσαι μανιακός συλλέκτης γραβατών αν δεν απατώμαι.

ήταν το νέο κύμα της πρότασης μου για να ξεκινήσω, η εμμονή μου με τις γραβάτες. αφότου ανακάλυψα σε μαγαζιά μεταχειρισμένων ρούχων και φιλανθρωπικά παζάρια μια μεγάλη και φθηνή vintage συλλογή λαιμοδετών ξεκίνησε η επιχείρηση κυνηγιού / συλλογής. υπάρχουν πέντε δυναμικές δεκαετίες για να συγκεντρώσεις υλικό του 20ου αιώνα. απο το 1950 εώς το 1980 και μέσα απο αυτές τις δεκαετίες έχω συγκεντρώσει πάνω απο 950 γραβάτες, οι περισσότερες συγκεντρωμένες στην αμερική αλλά επίσης και απο ταξίδια στην ευρώπη. υπάρχουν άνθρωποι που ορκίζονται ότι δε με έχουν δεί ποτέ χωρίς γραβάτα.

εκτός των άλλων παραμένεις και μανιώδης συλλέκτης κασσετών, είναι το μέσο που μετράει ή όλη η μέθεξη και η τρέλλα της κασσετοκουλτούρας;

ακριβώς η φύση του κάντο μόνος σου και αποδεχόμενος τους περιορισμούς της αναλογικής τεχνολογίας που περιλαμβάνει μια συμπεριφορά όπου καλλιεργείται κάτι πέρα απο τη mainstream κουλτούρα όπου κάτι το αγαπάς, το δημιουργείς το συλλέγεις και γίνεσαι σε ένα βαθμό εμμονικός μαζί του. νομίζω ότι η κουλτούρα που δημιουργείται σε ένα μαζικό επίπεδο είναι απλά ωραία γι αυτό

που είναι αλλά η ανθρώπινη, ατελής, πανκ, μη εμπορική φύση της ηχογράφησης στο σπίτι είναι ένα όμορφο πράγμα για το πνεύμα και την ψυχή και φυσικά και για τ αυτιά.

τι γίνεται με την zh27; ξεκίνησε ως ιδέα να κυκλοφορείς υλικό σου ή για να συγκεντρώνεις και υλικό που σου αρέσει;

για την ακρίβεια η zh27 (η 27χρονη αποστολή του zan hoffman κατα λέξη) είχε μερικά ονόματα προτού ξεκινήσει η zh27 τον 21ο αιώνα και ο σκοπός της ήταν εν μέρει ένα παγκόσμιο ηχητικό εργαστήρι.
με το πέρασμα του χρόνου, τη γεωγραφία, το ταχυδρομικό σύστημα, τις τεχνολογίες υπήρχε αρκετή δουλειά να γίνει, πράγματα να ανακαλυφθούν και να μαθευτούν και άνθρωποι να εμφανιστούν στη ζωή και στη δουλειά σου.
27 χρόνια και 1123 κυκλοφορίες αργότερα συμπεριλαμβανομένων συνεργασιών με πάνω απο 400 καλλιτέχνες παγκοσμίως αυτή η δουλειά είχε γίνει.

μπορείτε να βρείτε δωρέαν ηχογραφήσεις στο ίντερνετ στον ιστότοπο archive.org για πειραματικά έργα. στο bandcamp μουσική τόσο ως grandbrother και bodycoctail και υπάρχουν θραύσματα στο soundcloud απο τα πιο βασικά μου σύνολα. φυσικές κόπιες της δουλειάς μου έχουν κυκλοφορήσει απο εμένα μέχρι το 2011 και περισσότερο τις πούλαγα σε συναυλίες και επίσης υπάρχουν διάφορες εκδόσεις σε κασσέτα, βινύλιο και cd σε ευρωπαϊκές και αμερικάνικες εταιρείες.

SONIC CIRCUITS

- jeff surak

δε θυμάμαι πως γνωριστήκαμε με το jeff surak. νομίζω ήταν απο το cd των v. με τους ultra milkmaids το drone & unease που μου χε κάνει εντύπωση τόσο μουσικά όσο και απο το εξώφυλλο του που ήταν φωτογραφία της tadpole (κατά κόσμο danielle sklar, σύζυγος του eric lanzillota που έτρεχε την anomalous, νυν ri be xibalba). σήμερα θα φάνταζε ωραία τρολιά αλλά τότε με κούφανε μια που δεν είχε καμμιά σχέση με την όλη φάση. δεν είναι εκεί το θέμα άλλωστε. το θέμα είναι ότι ήρθαμε σ' επαφή αρχίζοντας να ανταλάσσουμε τόννους κυκλοφοριών και γραμμάτων.
ή μάλλον όχι, λάθος... η πρώτη φορά που ανακαλύπτω τη δουλειά του είναι χάρη στο frans de waard και τη cdr εταιρεία του bake όταν σε κάπιοα φάση κυκλοφόρησε ένα σκασμό κυκλοφοριών απο 1348, new carollton, v. zanstones απο εκείνη την παρέα των jeff surak, zan hoffmann, κ.α. το drone & unease ήταν η αφορμή να έρθουμε σ' επαφή απλά.
απ το jeff πρωτοέμαθα για δουλειές του andrei kiritchenko και κόσμου που δεν ήξερα καν ή μπορεί κάπου τυχαία να χε πα΄ρει το μάτι μου μόνο κατ όνομα, ονόματα περισσότερο απο τον κόσμο της electronica (πάντα με βάση τα δικά μου γούστα).
επίσης είναι κι ένας απο τους εγκέφαλους τπου τρέχουν το φεστιβάλ sonic circuits.
η παρακάτω κουβέντα έγινε κάποια στιγμή τον απρίλιο του 14...

zeromoon.com

απο τη watergate στη zeromoon, θα θελες να μου δώσεις μια μικρή ιστορία την καθόδου σου στον κόσμο των κασσετοεταιρειών και την έκδοση κασσετών; επιρροές που σε ώθησαν να ξεκινήσεις τις δικές σου κασσετοεκδώσεις;

κυκλοφόρησα την πρώτη μου κασσέτα στις αρχές του 1983. για αρκετά χρόνια έπαιζα με διάφορα μπομπινόφωνα και κασσετόφωνα φτιάχνοντας διάφορους ήχους με αυτά. τότε άκουσα για το περιοδικό unsound και διαβάζοντας το αποφάσισα να τους στείλω μια κόπια της πρώτης μου κασσέτας που ήταν απο το προσωπικό μου όχημα 1348. στο unsound διάβαζα κριτικές και έγραφα σε κόσμο που μου φαινόταν ενδιαφέρον ρωτώντας για τράμπες. και απο εκεί ήρθε η απότομη πτώση στον κόσμο του underground της οικιακής κασσετοηχογράφησης, κ.α. επιρροές; θα σου έλεγα cabaret voltaire, mb, και non καθώς εκείνοι ήταν κάποιοι απο τους πιο αγαπημένους μου καλλιτέχνες εκείνη την εποχή τους οποίους μπορούσα επίσης να μιμηθώ και τεχνικά.

η τρέλλα ξεκίνησε απο το ενδιαφέρον σου να κυκλοφορήσεις δική σου μουσική και φυσιολογικά να έρθεις σ' επαφή με άλλο κόσμο που ήθελες να κυκλοφορήσεις δουλειά τους καθώς κυκλοφορούσαν δική σου στα δικά τους οχήματα;

όταν κυκλοφορούσα μουσική άλλων ήταν επειδή μου άρεσε αυτό που έκαναν. όπως είναι φυσικό, ήθελα να ακούσω περισσότερο...

έχεις ανακατευτεί με αρκετά σύνολα, γκρούπ είτε προσωπικά, συνεργασίες, ντουέτα και αρκετά άλλα μέσα στην πάροδο των χρόνων. θα θελες να μου δώσεις λίγες πληροφορίες για τα πιο σημαντικά απο αυτά σύμφωνα με σένα;

υπάρχουν και υπήρξαν αρκετά. αλλά θα σου παραθέσω τρία πρωταρχικής σημασίας για μένα. πρώτα ήταν οι new carollton που ήταν πολύ περίεργο σύνολο και γεμάτο απο εκκεντρικούς χαρακτήρες. η μουσική άλλαζε συνέχεια κάθε φορά που παίζαμε παρέα και ήταν η πρώτη φορά που μου δώθηκε η ευκαιρία να πάιξω ζωντανά. το γκρούπ v. που ήταν πολύ ουσιαστικό για μένα καθώς έγινε πολύ καλή δουλειά σε μικρό χρονικό διάστημα και κάθε άλμπουμ ήταν διαφορετικό απο το άλλο. τέλος το προσωπικό μου όχημνα μετά τους v. το violet που ήταν σημαντικό για μένα καθώς ήταν η πρώτη φορά που ξεκίνησα να εμφανίζομαι μόνος μου έπειτα απο χρόνια που έπαιζα πάντοτε ως μέλος ενός γκρούπ ή συνόλου.

πως ήρθε η ιδέα για το φεστιβάλ sonic circuits; είναι λειτουργικό ή έχεις συνέχεια να αντιμετωπίσεις τα συνήθη προβλήματα που εμφανίζονται κάθε φορά; δύσκολες ή ωραίες στιγμές που να σου έχουν μείνει απο το φεστιβάλ;

το sonic circuits ξεκίνησε απο το φόρουμ των αμερικάνων συνθετών νομίζω κάπου στις αρχές του 2000. δεν ανακατεύτηκα ως διοργανωτής του πριν απο το τέλος του 2005. απο εκεί και μετά είναι που το συνεχίζω εγώ. είναι δύσκολο να τρέχεις ένα φεστιβάλ χωρίς να παίρνεις καμμία χρηματοδότηση. είναι όλο στημένο απο εργασία αγάπης και παράνοιας που πηγάζει απο εθελοντές. νομίζω ότι η επαγγελματική μας παρουσίαση και η πολύ καλά οργανωμένη φύση του εικάζω είναι αυτό που έκανε κόσμο να πιστεύει ότι είχαμε απο πίσω τρελλή χρηματόδοτηση ενώ ουσιαστικά δεν παίρναμε πίσω σχεδόν τίποτα πέρα απο πολύ βασικά πράγματα. κατά κάποιο τρόπο ευτυχώς καταφέραμε να το διατηρήσουμε να τρέχει για πολλά χρόνια. παίχτηκαν αρκετά καλές μουσικές και σχεδόν το 99% του κόσμου που έπαιξε ήταν φανταστικοί καλλιτέχνες και ήταν απίστευτη χαρά να συνεργάζεσαι μαζί τους. φυσικά υπήρξαν και μερικά αρχίδια που είναι ,ως είθισται έπειτα απο τέτοιες καταστάσεις, ντροπή για την ανθρωπότητα. είχαμε και αρκετά αστεία σκηνικά, όπως όταν είχαμε να παίζουν οι evan parker & ned rothenberg και στο καπάκι έπαιζε ο odal που βγήκε στη σκηνή φορώντας μόνο μαύρη μονωτική ταινία και μια μάσκα χόκεϋ. το κοινό ήταν ως επί το πλείστον τύποι που ακούν free jazz / ελεύθερο αυτοσχεδιασμό οπότε καταλαβαίνεις το σοκ που έφαγαν βλέποντας τον ολλανδό παλαιοθορυβά να περπατά

στη σκηνή με τ' αρχίδια του να κουνιούνται σαν εκκρεμές.

απο τη μία μεριά έχουμε εν μέρει μια αναγέννηση της κασσέτας και απο την άλλη όλο και περισότερο χάρη στο ίντερνετ έχεις όλο και μεγαλύτερο εύρος κυκλοφοριών (τόσο μουσικά όσο και ηχητικά) μέσω bandcamp ή νετ εταιρειών. δράς με όλα τα μέσα είτε ψηφιακά, είτε φυσικά, νομίζεις ότι είναι το μέσο που μετράει ή το μήνυμα; είμαι περίεργος να σε ακούσω μια που ξεκίνησες απο το κασσετοκύκλωμα και κατ' εμέ η zeromoon και ο τρόπος που εξελίσσεται μου θυμίζει την εξέλιξη των κασσετοεταιρειών των 80ς/90ς...

η προσέγγιση μου ήταν πάντοτε να χρησιμοποιώ τα μέσα που είναι διαθέσιμα. αν είχα χρήματα θα κυκλοφορούσα αρκετά βινύλια αλλά τη στιγμή που δε μου περισσεύουν κυκλοφορώ ψηφιακές εκδόσεις και μερικές κασσέτες που τις αντιγράφω σπίτι μου. προτιμώ τα απτά αντικείμενα, πράγματα που μπορείς να πιάσεις... και που με την πάροδο του χρόνο αρχίζουν να διαβρώνονται, να παρακμάζουν, να φθείρονται, αλλάζοντας με το χρόνο, όπως το φύσημα της κασσέτας, κασσέτες που χαλάνε αποκτώντας έτσι άλλη ποιότητα και ύφος. οι ψηφιακές κυκλοφορίες προσφέρουν άμεση πρόσβαση στον καθένα σε οποιοδήποτε σημείο του πλανήτη. και είναι σπουδαίο το να έχεις υψηλής ποιότητας μουσική σε μέσο που είναι εύκολα προσβάσιμο. ελπίζω ότι υπάρχουν ακόμα άνθρωποι που το ανακαλύπτουν αυτό και όταν το κάνουν πιστεύω ότι τους ευχαριστεί η ποιότητα και η ποσότητα μουσικής που τους προσφέρεται. αποφεύγω τα cd να σου πώ επειδή κανείς δεν τα αγοράζει πλέον.

ας ξαναγυρίσουμε στις επιρροές.. γκρούπ, σύνολα ή τύποι που έχουν επιδραση σε σένα; και τι γίνεται απο αγαπημένες κυκλοφορίες της zeromoon;

επιρροές, σε αυτή τη φάση δεν έχω να σου πώ πολλά απο τον τομέα των επιρροών. νομίζω ότι έχοντας ηχογραφήσει τόσο πολύ μουσική απο ένα σημείο και μετά και η δουλειά μου είναι μια επιρροή απο την άποψη ότι προσπαθώ να μην επαναλαμβάνομαι, στο άκρο που καταστρέφω όργανα και σβήνω πρωτόλεια για να μην τα ξαναχρησιμοποιήσω. νομίζω ότι ο stockhausen είναι μια επιρροή που μου προσφέρει ακόμα πολλά να σκεφτώ και να αναλύσω ακούγοντας έργα του. επίσης μου αρέσουν και βρίσκω αρκετά πράγματα να εξερευνήσω ηχητικά στις δουλειές των anton mobin, alexei borisov, rinus van alebeek καθώς είναι κάτι διαφορετικό απο αυτό που περιμένει να ακούσει κανείς απο τυπική πειραματική μουσική. οι κυκλοφορίες τους στη zeromoon είναι απο τις αγαπημένες μου. φυσικά απο την άλλη μου αρέσουν όλες οι κυκλοφορίες που βγάζω!

τι γουστάρεις; να περιοδεύεις ή να κυκλοφορείς ή το συναίσθημα είναι αμοιβαίο για όλα;

οι ζωντανές εμφανίσεις και οι ηχογραφήσεις είναι δύο διαφορετικά μέσα. μου αρέσει να περιοδεύω επειδή είναι μια στιγμή που μπορώ να επικεντρωθώ μόνο στη μουσική.

- χρήστος καράς facebook.com/djchrisod

αρχές 90ς και σκάει ένα νέο φάνζιν το overdub. νομίζω το έπιασα κάπου απο το 2ο ή 3ο τεύχος, δε θυμάμαι καλά το σίγουρο είναι ότι με το χρήστο καρά που το εξέδιδε πρωτογνωριστήκαμε χάρη στον ηρακλή (ρενιέρη) σε πάρτυ που είχαν στήσει για έκδοση τεύχους του φάνζιν στην οκτάνα στα εξάρχεια. απο κεί και πέρα ξεκινά μια γνωριμία που σε φάσεις της προηγούμενης δεκαετίας μας έδωσε μερικά αξιομνημόνευτα dj σετ σε πάρτυ, και όχι μόνο. αυτό που μου άρεσε και με τράβαγε στο overdub ήταν ότι ενώ ξεκίνησε -ας μου επιτραπεί- ως ένα πιο 'ποπ' φάνζιν η εξέλιξη του συμπεριλάμβανε μια ευρύτατη γκάμα μουσικών και ηχητικών στύλ ενώ παράλληλα μπορούσε κάποιος απο τα τεύχη του να δεί και τις εξελίξεις στις τάσεις των φάνζιν της εποχής. δηλαδή τεύχη με κασσετοσυλλογές με κομμάτια των γκρούπ που φιλοξενούνταν συνεντεύξεις τους στις σελίδες του φάνζιν, αργότερα cd, κ.α. και μπορεί το overdub να παραμένει σιωπηρό από το 2004 και μετά ο χρήστος όμως συνεχίζει να είναι δραστήριος με τη μουσική ως chris od και ως μέλος της λora palmer.
η παρακάτω συνέντευξη έγινε κάποια στιγμή το μάρτιο του 14...

πως άρχισε το ενδιαφέρον σου για τα φάνζιν; και κατ' επέκταση πως ήρθε η ιδέα του overdub;

τα πρώτα zines που έπεσαν στα χέρια μου ήταν αυτά που έβγαιναν στην ελλάδα στις αρχές των 90s όταν ήμουν ακόμα μαθητής λυκείου. fractal press, the thing, rolling under, στις σκιές του β-23, in those days και αρκετά ακόμη. τα κατασπάραζα, πάνω στην ακόρεστη δίψα μου να γνωρίσω όσο πιο πολλά πράγματα μπορούσα γύρω από τη μουσική. κατόπιν γνώρισα και κάποια άλλα zines από το εξωτερικό όπως τα εξειδικευμένα στον ψυχεδελικό ήχο ptolemaic terrascope και freakbeat καθώς και κάποια αμερικάνικα που ασχολούνταν κυρίως με το rock 'n' roll. σαφώς και με γοήτευε η χειροποίητη φάση τους και το πιο προσωπικό στιλ γραφής, πάνω από όλα όμως όλο αυτό με έκανε να πιστέψω ότι μπορούσα να το κάνω και ο ίδιος. τώρα το πώς ακριβώς έγινε το κλικ να αρχίσω το δικό μου zine δεν μπορώ να θυμηθώ, όμως σε προσωπικό επίπεδο σίγουρα προέκυψε από την ανάγκη ενός όχι και τόσο επικοινωνιακού (μετα-) έφηβου να αρχίσει να συνομιλεί με τον κόσμο, ό,τι κι αν ήταν αυτό που είχε να πει... υποθέτω ότι αυτό ήταν ίσως και το εσωτερικό κίνητρο του κώστα του μπαγεώργου με τον οποίο ξεκινήσαμε μαζί το πρώτο τεύχος του overdub, με την πολύτιμη βοήθεια και τεχνογνωσία

του παναγιώτη μπάρλα (fractal press) ο οποίος βοήθησε στα πρώτα τεύχη.

η ιδέα της κασσέτας μαζί με το περιοδικό (οκ cd αργότερα), ήρθε τυχαία ή ως μια ακουστική εκδοχή του πάρτε μια ιδέα από τα γκρούπ για τα οποία γράφουμε;

ακριβώς αυτό. η κασέτα ήταν κάτι σαν audio sampler του τεύχους. στην πορεία του χρόνου, το ζητούμενο να είναι αποκλειστικά τα κομμάτια που εμφανίζονται στις κασέτες απέκτησε μεγαλύτερη βαρύτητα με αποτέλεσμα από το πέμπτο-έκτο τεύχος και ύστερα να είναι σχεδόν όλα τα κομμάτια αποκλειστικότητες. τώρα το ότι μετά η φάση γύρισε στο cd ήταν θέμα καθαρά πρακτικό. Η διαδικασία του να συσκευάζεις 500-600 κασέτες με τα όλα τα εξώφυλλα κομμένα στο χέρι, απλώς δεν παλευόταν άλλο. όταν λοιπόν η τιμή της παραγωγής του cd άρχισε να γίνεται πιο προσιτή σκέφτηκα ότι δεν ήταν κακή ιδέα να αλλάξω format. προσωπικά δεν έτρωγα κανένα σκάλωμα με το θέμα του format, ούτε είχα και κάποιο ιδιαίτερο φετίχ με την κασέτα. δηλαδή δεν ήμουνα ακριβώς στη δική σου φάση με τα underground κυκλώματα του tape-trading. μακάρι βέβαια να μπορούσα βέβαια να κυκλοφορώ και βινύλια αλλά πού λεφτά για τέτοιες πολυτέλειες…

και κάποια στιγμή σκάει η στρατιωτική θητεία και μπαίνει το φάνζιν στον πάγο για λίγο καιρό αρχικά και τελικά μόνιμα. αν δεν κάνω λάθος είχες αφήσει στα σκαριά ένα τεύχος το οποίο δεν ολοκληρώθηκε ποτέ

μπήκα φαντάρος στα τέλη του 2003. μετά από ένα χρόνο ακριβώς έβαλα μπροστά να τελειώσω το 15^{ο} τεύχος του overdub το οποίο είχε μείνει στη μέση, όμως κάτι μέσα μου δεν με άφηνε να ασχοληθώ με το ίδιο πάθος. δεν είναι ότι με λύγισε η φάση του στρατού και τέτοιες γραφικότητες. απλούστατα, εκείνη την εποχή, το internet είχε πλέον μπει για τα καλά στη ζωή μας και ένιωθα ότι το overdub – το οποίο είχε ΚΑΙ ενημερωτικό χαρακτήρα- δεν στεκόταν και πολύ καλά στην τρέχουσα συνθήκη. επιπλέον ύστερα από αρκετά χρόνια ενασχόλησης, ένιωθα ότι έπρεπε να το πάω παραπέρα, σε μια πιο επαγγελματική κατάσταση ας πούμε, αλλά δε νομίζω ότι με ενδιέφερε από πηγή ευχαρίστησης να το μετατρέψω σε πηγή βιοπορισμού και άρα σε πηγή άγχους και πίεσης. έτσι το άφησα λίγο στην άκρη μέχρι να ξανανάψει η φλόγα. αλλά αυτό δεν έχει συμβεί μέχρι σήμερα… θέλεις η καθημερινότητα (η οποία είναι πλέον πολύ ενεργοβόρα), θέλεις γιατί διοχετεύω την υπόλοιπη ενέργεια σε άλλα κανάλια; για να είμαι ειλικρινής, σήμερα βρίσκομαι σε μια φάση που δεν με ευχαριστεί ιδιαίτερα να γράφω για τη μουσική. πιο πολύ με ευχαριστεί να την απολαμβάνω βιωματικά, απαλλαγμένος από την ιδιότητα του ματαιόδοξου σχολιαστή που θέλει ντε και καλά να βγάλει προς τα έξω την «αποψάρα» του. μιλάω δηλαδή

για την συνειδητοποίηση ότι η μουσική είναι από μόνη της πολύ ανώτερη από το τι σκεφτόμαστε εμείς για αυτήν. αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι δεν απολαμβάνω να μιλάω και να εκφράζομαι γύρω από αυτήν, απλώς δε νιώθω ότι έχει νόημα να την κρίνω αφ' υψηλού μέσω του γραπτού λόγου, ειδικά σήμερα που ο καθένας μπορεί να την στριμάρει ή να την ακούσει δωρεάν και να διαμορφώσει άποψη από πρώτο χέρι. για να γυρίσω στην αρχική σου ερώτηση, υπάρχει όντως τεύχος το οποίο δεν ολοκληρώθηκε ποτέ. ίσως κάποια στιγμή το συμμαζέψω και το βγάλω σε ένα pdf, έτσι για το γαμώτο...

παράλληλα με το φάνζιν έσκασε και το djηλίκι, νομίζω αρχικά ως συμπλήρωμα χαρτζηλικιού την εποχή που ήσουν φοιτητής και μετά ως ένα ακόμα πρόσθετο εισόδημα ε;

προσωπικά το djλίκι βλέπω και λίγο σαν δωρεάν έξοδο. αισθάνομαι πολύ πιο άνετα μέσα στο booth παρά έξω από αυτό... σύμφωνοι, χαρτζηλίκι ήταν και είναι ακόμα, αλλά δεν είναι αυτός ο πρώτος λόγος για τον οποίο ασχολούμαι με αυτό... περισσότερο με ενδιαφέρει η επικοινωνία η οποία μπορεί να υπάρξει με τον εκάστοτε θαμώνα. το κίνητρο δηλαδή το ίδιο με εκείνο που με έκανε να ασχοληθώ εξαρχής και με το overdub. τώρα βέβαια τα bars μπορεί να μην είναι το πιο κατάλληλο πεδίο για να βγάλεις όλα σου τα μουσικά γούστα με τόσο ακατέργαστο τρόπο (όπως κάναμε στα zines), όμως ακόμα κι εκεί υπάρχει περιθώριο για ωραίες φάσεις και αυτοσχεδιασμό και σίγουρα υπάρχει και αμεσότητα κάτι το οποίο με ευχαριστεί.

και ενώ το overdub μας έχει μείνει ως γλυκιά ανάμνηση αρχίζεις να ασχολείσαι ξανά με ιντερνετικό ραδιόφωνο και στήσιμο συναυλιών. θα θελες να μου δώσεις μερικές πληροφορίες γι αυτές τις δραστηριότητες;

κι εδώ ισχύει ακριβώς το ίδιο με το djing και τα fanzines. όλα αυτά γίνονται για την επικοινωνία. ή έστω για να πεις ότι κάνεις κάτι δημιουργικό με όλες αυτές τις αμέτρητες ώρες ακρόασης και με τις όποιες γνώσεις και εμπειρίες σου. οπότε: υπάρχει μια δίωρη εβδομαδιαία εκπομπή στον intersonik.net η οποία λέγεται oddcast και μεταδίδεται κάθε δευτέρα τα μεσάνυχτα. ταυτόχρονα με έναν καλό φίλο, το γιώργο τον καρρά έχουμε στήσει μια κατάσταση η οποία λέγεται λora palmer, την οποία στήσαμε αρχικά για να φέρουμε τους heroin in tahiti για ένα live στην αθήνα τον οκτώβριο του 2012 και αργότερα προσκαλέσαμε την group rhoda και τους dumbo gets mad κάναμε ένα ακόμα event στο senza (με δδ, polygrains, dj winjer και terra exotica) και πιο πρόσφατα μια σειρά από μικρές συναυλίες στην ταράτσα του καφενείου «υπερωκεάνιο» και στην αυλή του «some bizarre». η αλήθεια είναι ότι δεν θέλουμε η λora palmer να είναι ένας ακόμα promoter συναυλιών, δεν μας ενδιαφέρει καθόλου κάτι τέτοιο. πιο πολύ

θέλουμε να συμβούν ωραίες φάσεις με καλλιτέχνες και ανθρώπους που γουστάρουμε, όχι απαραίτητα από το χώρο της μουσικής. υπάρχουν κάποιες ιδέες οι οποίες θέλουν λίγο χρόνο να ωριμάσουν για να γίνουν σωστά. ίσως πάρουν τη μορφή κάποιου εντύπου, κάποιου ακουστικού ντοκουμέντου ή κάποιας έκθεσης... θα δείξει.

καθώς λόγω εποχής παίζει αναβίωση με φάνζιν, κασσέτες, κλπ σκέφτηκες μήπως ξαναεμφάνιζες το overdub ή τουλάχιστον μια διαφορετική μορφή του ή ότι πέρασε πέρασε, κρατάμε τις όποιες καλές ή κακές στιγμές και προχωράμε σε νέες ιδέες;

εν μέρει νομίζω ότι σε κάλυψα σε κάποιες από τις προηγούμενες απαντήσεις μου. δεν πολυβρίσκω νόημα στο να αναστήσω το overdub. σε επίπεδο εντύπου νιώθω ότι θα είχε νόημα κάτι πιο conceptual και συγκεκριμένο ή κάτι το οποίο να είναι τελείως τρολιά, αλλά αυτό είναι μεγάλη συζήτηση. πιθανότατα μέσω της lora palmer θα υλοποιηθούν κάποιες από αυτές τις νέες ιδέες, ενώ, σε προσωπικό επίπεδο με τριβελίζει έντονα η ιδέα ενός label. το μόνο μου σκάλωμα είναι ότι μουσικά είμαι πιο... all over the place από ποτέ και δεν έχω βρει τον τρόπο ή την αισθητική φόρμουλα μέσα στην οποία θα μπορούσαν να συνυπάρξουν όλες αυτές οι μουσικές ιδέες κάτω από την ομπρέλα ενός και μόνο label. εδώ θα μπορούσες να βοηθήσεις ;-) αν μη τι άλλο το overdub πάντα το έβλεπα ως ένα ωραίο ποπ φάνζιν ίσως να συμπληρώνει στα 90ς ως τα 00ς που έβγαινε το κενό από άλλα παλιότερα φάνζιν σα το in those days για παράδειγμα. ίσως και να λέω μαλακίες που μάλλον θα λέω αλλά θα θελα ν ακούσω τη γνώμη σου σ αυτό. για να ακριβολογώ και μη γελάσεις η όλη ερώτηση θα ξεκίναγε για αγαπημένα γκρούπ, επιρρόές και πως αυτές άλλαξαν ή έμειναν ίδιες στην πάροδο του χρόνου ασχέτως κι αν πλατίασα...

το in those days το πρόλαβα στα τελευταία του και το λάτρευα. όπως και τους smiths, που τους λάτρευε το in those days. θα κόλλαγες άνετα στο πρώιμο overdub την ταμπέλα indie φανζίν, αυτή η ταμπέλα όμως άρχισε να είναι πλέον άσχετη ύστερα από το $3^{ο}$ ή $4^{ο}$ τεύχος, αφού η παλέτα του ήχου συνεχώς άνοιγε. προσωπικά με επηρέαζαν πάντα αυτά που συνέβαιναν μουσικά την εκάστοτε εποχή, οπότε νομίζω ότι κάπου χάθηκε και το κέντρο βάρους. εξάλλου το overdub ήταν προσωπική αλλά όχι προσωποκεντρική υπόθεση. θέλω να πω ότι όλοι οι φίλοι που έγραφαν κείμενα στο zine έβαζαν και το δικό τους προσωπικό στίγμα σε όλο αυτό. δεν θα ήθελα να αναφερθώ σε συγκεκριμένα ονόματα και επιρροές γιατί είναι πάρα πολλά και διαφορετικά, το μόνο που μπορώ να πω μια δεκαετία μετά το άτυπο τέλος του overdub νιώθω χαρούμενος που μπορώ να αναθεωρώ συνεχώς το τι ακούω, πώς το ακούω, γιατί το ακούω και με ποιον τρόπο το αναμεταδίδω προς τα έξω.

- al margolis

αρχές 90ς στην κασσετοσυλλογή rhythm & passion του νεο ρόκ πρωτακούω if,bwana και μου αρέσουν οι ήχοι του. λίγες οι λεπτομέρειες που έχω απο εδώ κι απο εκεί για τον al margolis όταν τυχαία στο art nouveau σκάει μια κόπια του electronic cottage (φάνζιν άλλης μορφής του αμερικάνικοιυ κασσετοκυκλώματος του hal mcgee) του #1 νομίζω ή τα #1 και #3 δε θυμάμαι πώς έσκασαν στον κοντουγούρη. νομίζω απο ξεκάρφωτη φάση τράμπας του decapitated με τη debbie jaffe (πρώην σύζυγος του hal mcgee με τον οποίο έτρεχαν την κασσετοεταιρεία / mail order cause & effect στα 80ς). στο τεύχος υπάρχει συνέντευξη / άρθρο για το ‘νονό’ του κασσετοκυκλώματος al margolis! εκεί μαθαίνω τις πρώτες μου πληροφορίες ‘εκ των έσω’ όπως θα λεγα, τόσο για τη δουλειά του ως if,bwana όσο και για την απίστευη κασσετοεταιρεία του sound of pig music (εν συντομία s.o.p.). θα γνωριζόμασταν λίγα χρόνια αργότερα μέσω αλληλογραφίας - ακόμα δε θυμόμαστε πως να πώ την αλήθεια, ποιος πρωτόγραψε στον άλλο, αλλά αυτό δεν έχει σημασία - θ’ αρχίσουμε ν ανταλλάσσουμε κυκλοφορίες μας. είτε της pogus ή άλλων εταιρειών που τα ‘γραφεία’ τους βρίσκονται ακριβώς στον ίδιο γραφείο που τρέχει ο al το δικό του (xi, deep listening..). έκτοτε θα μου δωθούν δύο ευκαιρίες για συνεντεύξεις. μια μικρή για άρθρο στην κόρη οφθαλμού στις αρχές της προηγούμενης δεκαετίας και αυτή που έγινε κάποια στιγμή το μάρτιο του 13. δε θα ταν ψέμα να πώ ότι η ιδέα αυτής της έκδοσης γεννήθηκε χάρη στον al και σε συζήτηση που κάναμε απολαμβάνοντας τον καφέ μας λίγο πριν απο το live του if,bwana στη frown tails το φλεβάρη του 13...

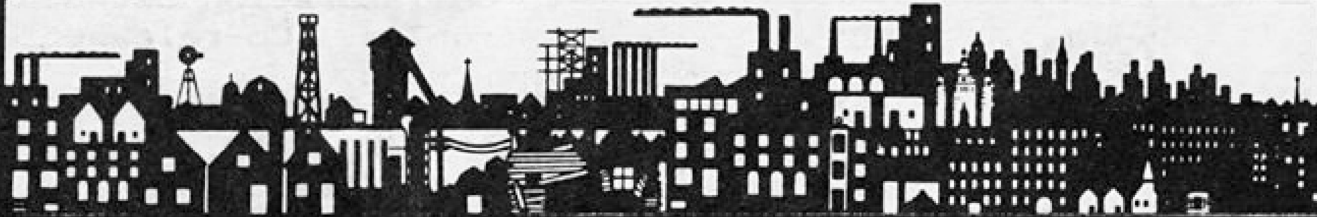
pogus.com

ifbwana.com

ifbwana.bandcamp.com

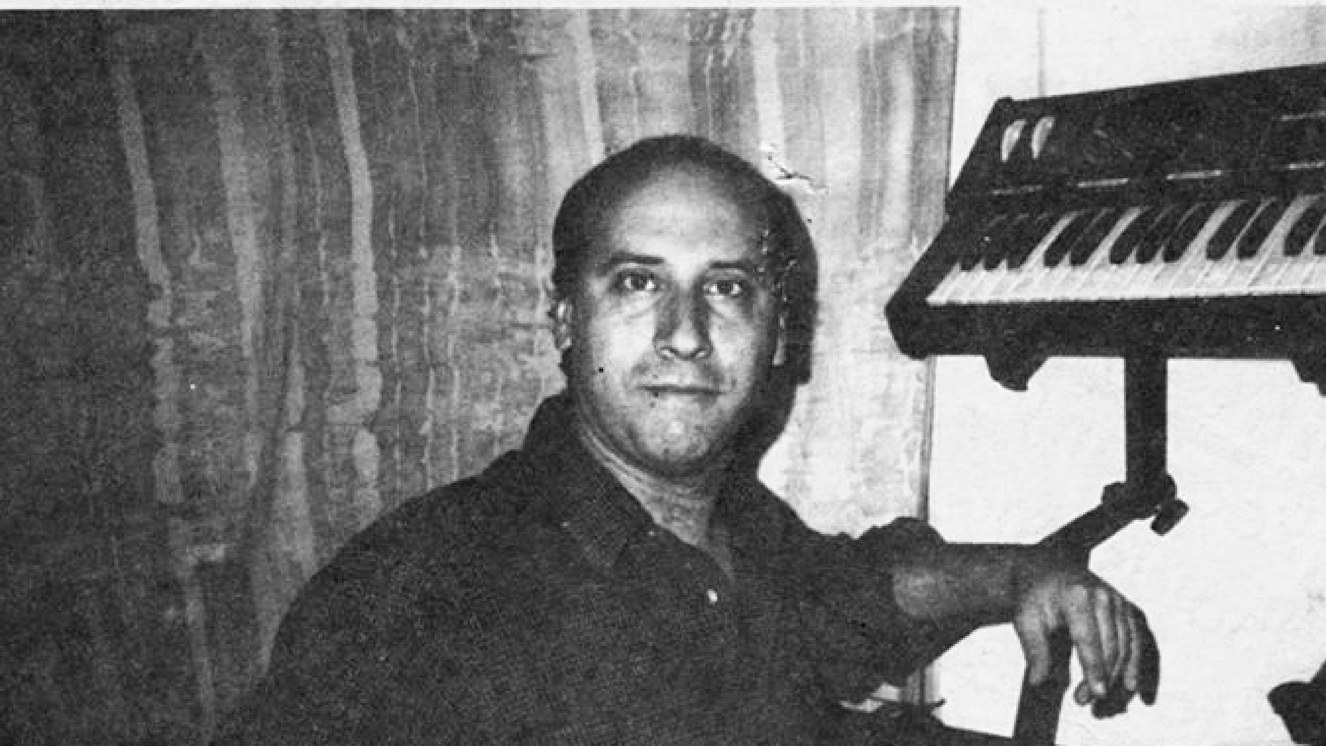
ELECTRONIC COTTAGE

INTERNATIONAL MAGAZINE

ISSUE ONE

APRIL 1989

AL MARGOLIS
THE CASSETTE GODFATHER

ας ξεκινήσουμε απο τη συνήθη βαρετή ερώτηση αλλά ειλικρινά πως έμπλεξες με κασσέτες και κασσετοεταιρείες;

διάβαζα το op και το new york rocker. και τα δύο κάλυπταν πάντοτε το κασσετοκύκλωμα, περισσότερο το op και έτσι ακουγόταν ερεθιστικό... ή περίεργο... και αφού τσέκαρα πράγματα που μου άρεσαν είπα να ξεκινήσω κι εγώ.

πως ξεκίνησες να δημιουργείς τη δική σου μουσική ως if,bwana; αλήθεια η s.o.p. ξεκίνησε πριν ή μετά τις πρώτες σου δραστηριότητες ως if,bwana.

είχα ένα γκρούπ με ένα φίλο μου το jay hernandez αλλά δεν πήγαινε πουθενά. κάποια θέματα με ντράμερ και τραγουδιστή τέλως πάντων κάποια στιγμή καταλήξαμε να αγοράσουμε ένα 4καναλο και ξεκινήσαμε να ηχογραφούμε κάποια πράγματα ως sombrero galaxy.. ήταν περισσότερο ένα ροκ στυλ αλλά ενδιαφερόμουν για πιο περίεργα πράγματα και τελικά ξεκίνησα να δουλεύω σε αυτό που εμφανίστηκε ως if,bwana και ο if,bwana έγινε s.o.p. μετά απο ένα 8μηνο, κλπ..

τυπικό τότε όπως και σήμερα η ιδέα κάποιος που δημιουργεί τη δική του μουσική να ξεκινήσει τη δική του εταιρεία κυκλοφορώντας όχι μόνο μουσική του αλλα και φίλων του, συνεργατών του ή ακόμα και απο κόσμο που του αρέσει η μουσική τους. η s.o.p. ξεκίνησε με αυτή τη λογική ή το θεώρησες αναγκαίο να κυκλοφορήσεις μουσική απο κόσμο που ήξερες ή σου άρεσε η μουσική τους;

λοιπόν ο κανονικός και αρχικός σκοπός ήταν καθώς αγόραζα κασσέτες απο άλλους τύπους να ξεκινήσω μια εταιρεία για να έχω κασσέτες να τραμπάρω αντί να αγοράζω... αλλά πολύ γρήγορα έγινε ένας τρόπος να κυκλοφορώ τη μουσική μου καθώς και απο κόσμο που έβρισκα ενδιαφέρον τη δουλειά του.

μιλώντας για τη s.o.p., με ένα κατάλογο που ξεπερνά τις 250 κυκλοφορίες ακόμα έχω την απορία ήσουν των περιορισμένων ή όχι εκδόσεων; εντάξει εικάζω ότι οι ‘πωλήσεις’ θα ήταν ως συνήθως μερικές κόπιες απο εδώ και απο κει σε φίλους για τράμπες και οι όποιοες ‘πωλήσεις’ μέσω αγγελιών σε περιοδικά, φάνζιν, μαγαζιά και mail order;

για την ακρίβεια μέχρι το τέλος της, κυκλοφόρησαν 301 κασσέτες στη sop. νομίζω ότι μόνο 2 συγκεκριμένα κυκλοφόρησαν σε περιορισμένη έκδοση. το p. children και ίσως μια ακόμα. αν σκεφτείς ότι υπήρξε χρονιά που έδωσα 3300 κασσέτες και νομίζω ότι ήταν στο στύλ 1/3 πωλήσεις, 1/3 τράμπες και 1/3 πρόμος!!! όχι τόσο περιορισμένα λοιπόν. σε μαγαζιά δεν έδινα αλλά μέσω αγγελιών και mail order ήταν ο τρόπος που έβγαιναν παραέξω στον κόσμο.

εκτός απο τη s.o.p. δεν ήσουν ανακατεμένος μόνο στο 80's κασσετοκύκλωμα της νέας υόρκης αλλά στο παγκόσμιο τόσο παράγωντας αλλά και κυκλοφορώντας υλικό επίσης παίζοντας και ως if,bwana και αν δεν κάνω λάθος συνεργαζόσουν και με κόσμο όπως οι xtsw, ο hal mcgee, και άλλοι είναι κάτι που γουστάρεις ακόμα να κάνεις ή προτιμάς να παίζεις μόνος σου ως if,bwana;

ναι ακόμα μου αρέσει να παίζω με άλλους... ίσως περισσότερο τώρα απ' ότι τότε... σκεφτόμουν τώρα ότι χρειάζεται να μοιράσω τις δραστηριότητες μου ούτως ώστε να παίζω με άλλους με το όνομα μου και ως if,bwana όταν είμαι μόνος μου. και ακόμα έχω φίλους που βοηθάνε όταν χρειάζεται ως μέλη του if,bwana αλλά αυτό όταν τείνει να γίνει περισσότερο ως σύνθεση ένα κομμάτι αλλά το άλλο ως al margolis όταν είναι πιο αυτοσχεδιαστικά τα πράγματα...

πίσω στην προηγούμενη ερώτηση εκτός απο το μουσικό μέρος ήσουν ανακατεμένος αν δεν απατόμαι στη generations unlimited την εταιρεία που έτρεχε (και διόρθωσε με αν κάνω λάθος) ο david prescott κάτω απο την ομπρέλλα της οποίας κυκλοφόρησε καταπληκτική μουσική και απο τις στάχτες τις γεννήθηκε η pogus; αλήθεια πως εξελίχθηκε το όλο πράγμα και πως τελείωσε;

όχι, η generations unlimited ήταν οι dave prescott, gen ken montgomery, με τον conrad schnitzler ως σιωπηλό συνεταίρο πιστεύω αλλά βασικά την έτρεχαν οι dave και ken με τους οποίους γίναμε πολύ καλοί φίλοι με την πάροδο των χρόνων ειδικά με το dave που είχε ένα σόου στον κολλεγιακό σταθμό wzbc στην περιοχή της βοστώνης και πήγαινα απο το σόου του, αράζαμε, κλπ ενδιαφερόμασταν και οι δύο για τη σύγχρονη μουσική και έτσι η pogus γεννήθηκε απο την επιθυμία να εκδώσω τέτοιου είδους υλικό. έτσι η pogus ξεκίνησε όταν ήδη ο dave έτρεχε τη gu και εγώ έτρεχα τη sop. η gu τελείωσε όταν τσακώθηκαν οι συνεταίροι μεταξύ τους.

πιστεύεις ότι το περιβάλλον σου (εννοώ ή νέα υόρκη) έχει επίσης παίξει σημαντικό ρόλο στη διαμόρφωση του χαρακτήρα σου (όσον αφορά τη μουσική σου πορεία εννοώ) αλλά επίσης έχει επηρεάσει διάφορες άλλες αποφάσεις που πήρες σχετικά με τη s.o.p., αργότερα την pogus και μουσικά ως if,bwana;

απο τη μία θα σου έλεγα όχι στο να παίξει ένα βασικό ρόλο. απο την άλλη δεν μπορείς να έχεις ένα ή κανένα κανόνα για το περιβάλλον που βρίσκεσαι και εκτίθεσαι. δε λέω ότι νομίζω ότι ήξερα συνειδητά ότι είμαι στη νέα υόρκη και έτσι ανακατεύτηκα με όλα αυτά, βέβαια που ξέρεις...

αρκετά έχουν ειπωθεί και γραφεί γενικότερα για την κασσετοκουλτούρα και το κασσετοκύκλωμα. η ελευθερία του να ανταλλάσεις κασσέτες με μουσικές σου αρέσουν ή να έχεις

την ευκαίρια με σχεδόν μηδενικό κόστος να δημιουργήσεις ή να κυκλοφορήσεις τη μουσική σου ή τη μουσική που σου αρέσει και σε περίπτωση που δε σου αρέσει απλά να τη σβήσεις και να ηχογραφήσεις κάτι άλλο πάνω της. εν μέρει ίσως να παίζει το ίδιο με την έκρηξη του mp3 (είτε αυτό είναι torrent, flac, κ.α.) αλλά θεωρείς ότι έχει την ίδια δυναμική σήμερα σε σχέση με τότε καθώς μπαίνουν στη μέση πλέον και στρατηγικές μάρκετινγκ;

είναι σίγουρα πολύ πιο εύκολο αυτό που γίνεται σήμερα με το ίντερνετ. ένας απο τους περιορισμούς αλλά ίσως και η γοητεία του κασσετοκυκλώματος ήταν η εμπιστοσύνη και η ανάγκη που είχες το ταχυδρομείο. εκτός βέβαια και αν ταξίδευες σε όλα αυτά τα μέρη. ο μόνος τρόπος για να πάρεις και να στείλεις κασσέτες ήταν το ταχυδρομείο. έτσι τώρα με τα mp3 και τα άλλα μέσα ή με την έλλειψη του φυσικού μέσου είναι φθηνότερο και ευκολότερο να στείλεις τη δουλειά σου σε άλλους. νομίζω ότι πρέπει επίσης να λεχθεί ότι όλο αυτό το πράγμα έχει σχέση (ή σχεδόν έχει σχέση;) με τη μουσική και ότι οι κασσέτες, τα lp, cd, mp3 είναι απλά συστήματα παράδοσης. τα μέσα για να παραδώσεις τη μουσική στον ακροατή. και μου φαίνεται εκκεντρικός αυτός ο φετιχισμός του να βάζεις το ένα μέσο πάνω απο το άλλο καθώς ειλικρινά με μπερδεύει ώρες ώρες.

τα τελευταία χρόνια έχει υπάρξει μια αναβίωση της κασσέτας. για κάποιους είναι απλά μια μόδα, για άλλους ότι απλά οι νεώτερες γενιές λόγω το μη υλικού κόσμου των mp3, wav που ανταλλάσσονται ταχύτατα ιδίως έπειτα απο την έκρηξη του adsl αναζητούν κάτι το υλικό επίσης σχεδόν αναλογικό (το ίδιο ισχύει μιλώντας για αναλογικά σύνθια, κλπ) έτσι η κασσέτα γίνεται ένα τέτοιο μέσο. αλήθεια τι πιστεύεις γι αυτό; εικάζω ότι έχει ενσκήψει και ένα ενδιαφέρον ξανά για κυκλοφορίες της s.o.p. σε σύγκριση με το παρελθόν;

ένα μέρος της απάντησης μου έχει δωθεί στην προηγούμενη ερώτηση. ναι έχει παρουσιαστεί ένα ενδιαφέρον για κυκλοφορίες της sop. τελευταία υπάρχει ενδιαφέρον για το υλικό των x ray pop φυσικά το καλύτερο μέρος όλου του σκηνικού είναι ότι διαλύονται τα κασσετόφωνα μου και είναι δύσκολο να τα αντικαταστήσω καθώς τα κασσετόφωνα που κυκλοφορούν δεν είναι πολύ καλά. έτσι ίσως να μην εκπληρώνω παραγγελίες για κασσέτες πλέον!!!

η pogus βρίσκεται στο προσκήνιο εδώ και μια 20ετία κυκλοφορώντας υλικό σύγχρονης / μοντέρνας μουσικής ίσως πιο συγκεκριμένα της ηλεκτρονικής / ηλεκτροακουστικής πλευράς της παρουσιάζοντας δουλειά τόσο απο γνωστούς όσο και απο άγνωστους συνθέτες. πως νοιώθεις ή καλύτερα να πώ πως ξεκίνησε αυτή η διαδικασία αναφορικά τι είδους υλικό να εκδώσεις. ήταν υλικό που το γνώριζες εκ των προτέρων και απλά το σκάλισες για να βρείς δικαιώματα και τρόπο

να το κυκλοφορήσεις ή κάτι που προέκυψε τυχαία στην πορεία;

η pogus ξεκίνησε στο μυαλό του dave prescott και το δικό μου ως εταιρεία ‘λίγο πριν πεθάνουν’ - το ενδιαφέρον μου για τη μοντέρνα μουσική ήταν σχετικά νέο και εκείνη την εποχή οι (τότε) πρόσφατοι θάνατοι συνθετών όπως οι nono, feldman και scelsi που συνέπεσαν με την κυκλοφορία αρκετού υλικού τους μας επηρεάσε και μας ώθησε να προσπαθήσουμε να προσπαθήσουμε να κυκλοφορήσουμε υλικό απο συνθέτες / καλλιτέχνες που μας ενδιαφέραν την ώρα που τουλάχιστον ήταν ακόμα ζωντανοί! αυτή λοιπόν είναι η αρχή. και για κάποιον που πάντοτε του άρεσε το αρχειακό υλικό καθώς και νέα έργα ήταν μια πρόκληση. με την πάροδο των χρόνων έχω ψάξει κάποιο υλικό απο μόνος μου, κάποιο βρέθηκε στο δρόμο μου ή μου προτάθηκε στην πορεία και κάποιο το κυνήγησα. ένας συνδυασμός. επίσης αφού έχεις εταιρειά θα μάθει για σένα κόσμος και θα σε ψάξει για να σου προτείνει υλικό...

νομίζω ότι και για την pogus ισχύει ότι και για αρκετό κόσμο. αναφέρομαι στο κατέβασμα και στην ελεύθερη διακίνηση μουσικής μέσω blog, φόρουμ, εικάζω ότι έχει σχέση με την ατελείωτη συζήτηση αν πρώτα έκανε η κότα το αυγό ή το αυγό την κότα. είναι σαν τις κασσέτες αλλά με μεγαλύτερο εύρος της μάχης αν πρέπει η μουσική και οι ιδέες να κινούνται ελεύθερα ή αν πρέπει που και που κάποιος να πληρώνει και κάτι γι αυτές

καμμιά φορά αυτό που χάνεται στη συζήτηση ή τουλαχιστον δεν αναφέρεται είναι εντάξει και μέχρι πόσο θα συνεχίσεις να το κάνεις αυτό; τι εννοώ, δε βγάζω χρήματα τρέχοντας την pogus (προσωπικά, ότι χρήματα έρχονται γυρνάνε πίσω στην εταιρεία) αλλά κοστίζει χρήμα να βγάλεις τις κυκλοφορίες και ότι συνεπάγεται γύρω απο αυτές. έτσι αν αρέσει σε κόσμο το αποτέλεσμα (και αναφέρομαι σε όλες τις εταιρείες όχι στη δική μου) και διανέμεται όλο δωρεάν τότε τι γίνεται όλο αυτό και πως μένει διαθέσιμο; εννοώ υπάρχει αρκετό κόστος που βρίσκεται μέσα σε αυτό και τι γίνεται με την ίδια την παραγωγή; και παρόλο που πουλάω ψηφιακά όλους τους τίτλους μου αν βασιζόμουν μόνο στα έσοδα απο τις ψηφιακές πωλήσεις δεν ξέρω πόσο θα κρατούσε η pogus (εννοώ αν ήθελα να έχω μαστεραρισμένες τις κυκλοφορίες μου και διαθέσιμες με καλή ποιότητα). οπότε αυτό που συζητάμε είναι σα να πρέπει να στειρώσουμε τα κοτόπουλα (και μετά δε θα χαμε αυγά ή τουλάχιστον δε θα χαμε άλλα κοτόπουλα).

μια σχετικά περίεργη ερώτηση αλλά θυμάμαι τις κουβέντες μας όταν γυρνάγαμε παρεά στην αθήνα και η αναφορά στα 80ς που έχεις μια ενεργή και ζωντανή σκηνή παγκοσμίως (που μιλάμε για προ-ίντερνετ εποχές) και ξαφνικά αυτός ο χαμός αρχίζει να σβήνει στα 90ς. δε θα λεγα ‘πέθανε’ αλλά ήταν σα να χάθηκε όλη εκείνη η ενέργεια.

σαν κύμα βέβαια πάει κι έρχεται αλλά θα θελα να ξανακούσω τη γνώμη σου για το όλο πράγμα και εκείνη την έκρηξη του όλου πράγματος με τα φάνζιν, τις κασσετοεταιρείες...

έχουν ξαναϋπάρξει σίγουρα 2 με 3 εκρήξεις αναφορικά με τις κασσέτες όλα αυτά τα χρόνια. αλλά πίσω στην εκδοχή των 80ς, νομίζω ότι ήταν ένα μεγάλο μέρος απο φάνζιν και περιοδικά που ξέφυγαν πιο πέρα και που αποτέλεσαν μια καλή πηγή για κριτικές και επαφές. ίσως κάποιοι τύποι να κουράστηκαν ή είχαν δουλειές και άλλα πράγματα να κάνουν ή απλά τα πράγματα έκαναν τον κύκλο τους. είναι ωραίο που ένα μέρος του πράγματος ξαναεμφανίστηκε με μερικές ακόμα τέτοιου είδους εκρήξεις. σκέψου ότι πίσω σ' εκείνες τις ημέρες οι τύποι στο ραδιόφωνο βασικά μισούσαν τις κασσέτες, υπήρχαν φυσικά υποστηρικτές αλλά οι περισσότεροι τις αντιμετώπιζαν πιο πολύ ως πρόβλημα. είναι επίσης αστείο πως οι κασσέτες γίνονται αντικείμενο νοσταλγίας σκέψου το wfmu έχει playlist για κασσέτες (στα 80ς υπήρχαν djs που έπαιζαν κασσέτες αλλά δεν υπήρχε καμμιά λίστα του σταθμού για κασσέτες) και κυκλοφορίες περιορισμένων αντιτύπων κάνουν μεγαλύτερη αίσθηση απο ας πούμε μια κυκλοφορία σε 1100 αντίτυπα (ξέρω ότι τα μαθηματικά δεν προσθέτουν τίποτα αλλά κάποιοι νοιώθουν έτσι) αλλά ξανά αυτό υποτίθεται ότι έχει σχέση με τη μουσική και τον ήχο. στην πραγματικότητα (στη δική μου τουλάχιστον) ποιός νοιάζεται πως πήρες τη μουσική, απλά πάρε τη γαμημένη τη μουσική!

- ιάσωνας παπαδημητρίου

για τη δουλειά του ιάσονα έμαθα εκεί γύρω στα τέλη των 90ς χάρη στο φάνζιν του happy harry και λίγο αργότερα για το 1000+1 tilt γνωριστήκαμε μέσω της παρέας που έσκασε εκεί στις αρχές 00ς μέσα απο μικρό μουσικό θέατρο και έμαθα περισσότερα για τη δουλειά του. αν απο τη μία με κέντριζαν οι μικρές ιστοριούλες του άλλο τόσο είχαν ενδιαφέρον διάφορες κυκλοφορίες στην 1000+1 tilt ή οι διάφορες εκδόσεις του όπως πχ η ελληνική μετάφραση του principia discordia (principiadiscordia.com) αλλά και οι κατα καιρούς αυτοδιαχειριζόμενες συναυλίες σε χώρους ή σπίτια . η παρακάτω μικρή συνέντευξη έγινε μέσω email το σεπτέμβρη του 2015.

scorchedearthstrategy.wordpress.com

tiltrecordings.org

psstampsback.bandcamp.com

πρώτα έσκασαν ως φλασιά τα φάνζιν (happy harry, κ.α.) και μετά η ιδέα της 1000+1 tilt ή σχεδόν όλα μαζί;

η 1000+1 tilt ηταν ιδεα του μάνου, που μου είχε στείλει ένα γράμμα αφότου είχε διαβάσει το happy harry #2. στο μακρυνό 1992. βρεθήκαμε και σύντομα αποφασίσαμε τις κασσετοσυλλογές 1000+1 tilt. αργότερα, τη συνέχισα ως εταιρεία κυκλοφοριών. αντεργκράουντ βεβαίως αυστηρά.

πως αποφάσισες να ξεκινήσεις το δικό σου φάνζιν και κατ᾽επέκταση να ξεκινήσεις να εκδίδεις και κυκλοφορίες;

ημουν φυλακή και βαριόμουν να αρχίζω τα γράμματα στους φίλους μου με το τυπικό «γεια χαρά», οπότε σε μια δυο φάσεις ξεκίναγα με κάποιο διήγημα που μου κατέβαινε εκείνη τη στιγμή. μια φίλη τα συγκέντρωσε έστειλε μάλλιστα και ένα δυο για δημοσίευση και μετά πολύ σύντομα κυκλοφορήσαμε το happy harry. ως δικό μας όχημα για

την αντεργκράουντ λογοτεχνία, μουσική και τις ριζοσπαστικές απόψεις. την εποχή εκείνη τα φανζίν και οι κασσέτες ήταν η πόρτα εισόδου στο μαγικό κόσμο του παγκόσμιου αντεργκράουντ δικτύου, ήταν ο τρόπος να διαβάσεις πρωτοποριακές απόψεις, να ακούσεις καινούργιες μουσικές και να βρεθείς σε επαφή με ένα σωρό εναδιφέροντα κόσμο. ήταν κάτι που η μετέπειτα έκρηξη του διαδικτύου ποτέ δε μπόρεσε να αντικαταστήσει.

εξακολουθείς να γράφεις μικρές ιστορίες ή όχι; παραμένουν στα ενδιαφέροντα σου;

γράφω ακόμη μικρές ιστορίες, ή για την ακρίβεια γράφονται μόνες τους, η ιδέα έρχεται και πρέπει να φύγει, σαν τις σωματικές κενώσεις ένα πράγμα, ίσως να μην είναι και τυχαίο ότι 2 απο τα πιο επιτυχημένα διηγηματά μου τα΄γραψα ελλείψη άλλου μέσου, σε χαρτί υγείας.

αν και πλέον γράφω κυρίως κείμενα πολιτικού λόγου, με την ίδια όμως διαδικασία. η ιδέα έρχεται και εγώ απλά γράφω χωρίς να έχω κάτι πολύ συγκεκριμένο στο κεφάλι μου. το αποτέλεσμα συσκευάζεται σε η μέηλ και το λαμβάνουν ανύποπτοι άνθρωποι ανα την ελλάδα (κυρίως).

μιλώντας για ενδιαφέροντα τι γίνεται απο επιρροές, παλιές ή νέες. εξακολουθεί να σου αρέσει η ε.φ.;

ναι, εξακολουθώ να διαβάζω ε.φ. με λιγότερη συνέπεια απο παλιότερα όμως. αυτό που με γοήτευε πάντα στην ε.φ. ήταν βέβαια οι σύντομες ιστορίες, οι αποσταγμένες, καθαρές ιδέες και ακόμα και τώρα που απολαμβάνω περισσότερο την υφή της γραφής, απολαμβάνω να διαβάζω διηγήματα απο τους αρχιτεχνίτες του είδους: ray bradbury, ballard, vonnegut, ph. k. dick, neil gaiman.

ο dick για παράδειγμα. Το ύφος του είναι απαράδεκτο, λογοτεχνικά δεν αξίζει τίποτε, οι ηρωές του όλοι ίδιοι, ο ψυχισμός τους κουμπωμένος, ρηχός και ξεκάθαρα παθολογικός. οι ιδέες του ωστόσο ... τι να πει κανείς. Μια ζωντανή προπαγάνδιση του ελ εσ ντι. και εντάξει, διαβάζεις κορτάσαρ πχ και η παραφορά, ο πυρετός, μεταφέρεται απο τη γραφή του απευθείας στο κεφάλι σου, αυτό είναι κάτι που η ε.φ. δε μπόρεσε ποτέ να πετύχει με εξαίρεση ίσως τον ballard, τον alfred bester ή και τον vonegut, αλλά αυτή η βίαιη μεγένθυση της πραγματικότητας ή η ακόμα πιο βίαιη διαρραγή της απο τα διηγήματα του dick ή και του gaiman, είναι εξόχως απολαυστική. οπότε ναι, συνεχίζω να αγαπάω την ε.φ. και κατά κάποιο τρόπο θεωρώ ότι είναι μια σημαντική έλλειψη για όσους στα 16 τους έστω, δε γέμισαν το κεφάλι τους με φαντασία και απίθανους κόσμους και τρόπους ύποαρξης.

επίσης να μην ξεχνάμε ότι ως μελλοντολογικά εικοτοπία, αυτά της ε.φ. είναι μακράν τα πλέον επιτυχημένα. ό,τι έγινε κοινός τόπος στην ε.φ. - απο τα σάιμποργκ και το διαδίκτυο, την κλωνοποίηση και τις μετα-μεθαμφεταμίνες- αργά ή γρήγορα εισέβαλλε και στην παραγματικοτητά μας. Κάτι που αποδεικνύει -πέρα απο το γεγονός ότι πολλοί επιστήμονες ίσως να διαβάζουν ε.φ.- ότι η ε.φ. είναι ένα εξαιρετικό όχημα κατανόησης του

κόσμου και των ροπών και τασεών του.

πριν απο λίγο καιρό έστησες μερικά live σε σπίτια, πως προέκυψε η ιδέα; απ όσο θυμάμαι τελευταία φορά που βρεθήκαμε μου ανέφερες για συναντήσεις και προβολές σε σπίτια, θα θελες να μου δώσεις μερικές πληροφορίες για αυτές τις πρόσφατες δραστηριότητες;

τι εννοείς πως προέκυψε η ιδέα; αφού πάντα έψαχνα χώρους έκφρασης εκτός μαγαζιών και διασκεδασάδικων. τον τελευταίο χρόνο ζούμε σε μεγάλο σπίτι με ανεκτικούς γείτονες, ηχητικά μηχανήματα είχα προμηθευθεί εδώ και χρόνια για την ενίσχυση της μουσικής αυτοοργάνωσης, οπότε ήταν απλά θέμα χρόνου (και κόπου). πέρισυ έγιναν δυο λάιβ, και για φέτος στοχεύω σε άλλα 3-4.

τις προβολές τις ξεκινήσαμε με ένα φίλο με πολλαπλές -και όχι μόνο σινεφιλ- στοχεύσεις, στην πορεία συμμετείχαν διστακτικά και διάφοροι εκ των θεατών, δεν κοιτάμε να επιλέγουμε καλές ταινίες, αλλά ταινίες που θα μας διευκολύνουν στη δημιουργία μιας κατάστασης, ή ταινίες σπάνιες ή ως σημείο αναφοράς για την εκκίνηση ενός διαλόγου, είμαστε σε μια μόνιμη αναζήτηση προτζέκτορα και χώρου φιλοξενίας.

το όλο θέμα με τα λάιβ ή και με τις ταινίες, διατρέχεται μονιμώς απο την επιθυμία για τη δημιουργία καταστάσεων συνεύρεσης στο δημόσιο χώρο και απο μια πρόθεση επανάκτησης του δημόσιου ως τόπου συνάτησης και πραγμάτωσης του ανθρώπινου.

αν υπάρχει κάτι που μου έχει λείψει απο τις συναυλίες που οργάνωνες τα τελευταία χρόνια πάντως ήταν τα email που τις ανακοίνωνες που δεν ήξερες αν διάβαζες πολιτικό μανιφέστο, τρολιά, προπαγάνδα, τα παράδοξα ενός τύπου, κ.α. πως ξεκίνησες να στήνεις συναυλίες και παρόμοιες καταστάσεις αλήθεια;

γιατί σου έχει λείψει; αφού συνεχίζω αμείωτη την ίδια πρακτική.

γενικά η διοργάνωση συναυλιών, ήταν κάπως μονόδρομος. αφού υποστήριζα την αυτοοργάνωση και είχα και ξεκάθαρα εχθρική στάση στο κέρδος μέσω του αντίτιμου εισόδου, δε θα μπορούσα παρά να εμπλακώ στην αυτοοργάνωση λάιβ. θέλαμε επίσης να δείξουμε φέρνοντας και διάφορους ξένους μουσικούς, ότι τα λάιβ σε μαγαζιά με νταβάδες στην πόρτα, σουπερχορηγίες, διαφημιστικά πολυεθνικών και κέρδη για τον κάθε μαλάκα, δεν είναι ο μοναδικός τρόπος για να φέρεις κάποιον ξένο μουσικό (με αυξημένα έξοδα μετακίνησης και ενίοτε και απαίτηση αμοιβής). νομίζω ότι τα μικρά αυτοοργανωμένα λάιβ είναι η καλύτερη λύση τόσο για τους μουσικούς, όσο και για το «κοινό».

το ίδιο ισχύει πέραν του λάιβ και για διάφορες άλλες καταστάσεις, απο προβολές, πάρτυ συγκεκριμένων μουσικών, εκθέσεις φανζιν, συζητήσεις κτλ. η γενική ιδέα είναι ότι όταν θέλεις κάτι, καλό είναι να είσαι και σε θέση να το πραγματώσεις.

και αν περισσότεροι άνθρωποι μαζεύοντουσαν και έστηναν φάσεις όλοι μαζί, τότε και περισσότερα ενδιαφέροντα πράγματα θα

συνέβαιναν και θα μπορούσαμε να κρατήσουμε τη μουσική και τα γενικά γούστα μας, εκτός των λιγδιασμένων δάχτυλων του κάθε μαγαζάτορα ή διοργανωτή.

- πως προέκυψε 'η μουσική για διάσχιση δασών'; είχες καιρό να κυκλοφορήσεις κάτι δικό σου και με άφησε μλκ, το θεωρώ το καλύτερο ps stamps back.

άκουγα και «πείραζα» διάφορες ηχογραφήσεις που είχα κάνει με σύνθια και πετάλια, με σκοπό να δω αν υπάρχει κάτι που μπορώ να κρατήσω και ένα δυο πράγματα μου έβγαλαν μια αίσθηση νυχτερινού οδηγήματος σε δάσος, των αγράφων μάλιστα πιο συγκεκριμένα. και αφού την περισσότερη μουσική τη γράφω τέλη φθινοπώρου και χειμώνα, ενώ δηλαδή έχω σχετικά νωπές τις εικόνες απο δάση, βουνά και ποτάμια, σχεδόν ο,τι έγραψα και «πείραξα» είχε το ίδιο κόνσεπτ. και μετά συνέδεσα το κάθε κομμάτι με πιο συγκεκριμένα μέρη, μια πεζοπορική διάσχιση της ροδόπης πχ ή μια μανιταροσυλλογή στην οίτη. και κάπως έτσι προέκυψε η μουσική για διάσχιση δασών. παράλληλα έγραφα, με πιο συγκεκριμένο μουντ όμως, και έναν άλλο τύπο κομματιών, που εντάχθηκε στη γενική ενότητα, «μουσική για χαντάκια», μουσική πιο πολύ πόλης δηλαδή, για συγκεκριμένες, μικρές ή μεγάλες, ανθρώπινες καταστροφές και αδιέξοδα. ελπίζω σύντομα να κυκλοφορήσει, να καθαρίζει και ο σκληρός μου δίσκος και προπαντώς η ψυχολογία μου απο ανεκπεραίωτες υποθέσεις.

- για να φτάσω στο πως έσκασε η φλασιά να ξεκινήσεις να ηχογραφείς τα δικά σου ηχοτοπία. οκ το όνομα πάντοτε μου θυμίζει 'κλασσικές' καταστάσεις της εποχής της τρελλής αλληλογραφίας με κόσμο ανα τον πλανήτη.

αρχικά το ps stamps back ήταν μάλλον side project αφού η κύρια μουσική μου δραστηριότητα ήταν να παίζω σε μπάντα(ες). αλλά σιγά σιγά και καθώς τα ηλεκτρονικά μου ασκούσαν όλο και μεγαλύτερη έλξη σε σχέση με τα πιο παραδοσιακά όργανα, έγινε η κύρια μουσική μου δραστηριότητα. αν και έχω παίξει με διάφορους μουσικούς ως συνεργασία με ps stamps back ή και ως ντουέτα και είναι κάτι που μου επιτρέπει να επεκτείνω και να εξερευνώ ανεμπόδιστα ποικίλλους μουσικούς ορίζοντες, η αλήθεια είναι ότι μου λείπει η απλή παραδοσιακή μπάντα. παρεπιπτόντως το πρώτο όνομα που σκέφτηκα να χρησιμοποιήσω όταν προωτοηχογράφησα μόνος μου 5-6 κομμάτια ηλεκτρονικής μουσικής, ήταν το no girlfriend, αφού υπο κ.σ. δε θα μπορούσα να βρω άλλη εξήγηση γιατί κάποιος να κάθεται μόνος του και να πατάει κουμπάκια στον υπολογιστή του. καθώς βέβαια άρχισε να με τραβάει πραγματικά η ενασχόληση με τη μουσική και μετά απο ένα δυο παράξενα και μάλλον δυσοίωνα βλέμματα απο την τότε κοπέλλα μου, άλλαξα το όνομα στο ps stamps back, ως φόρο τιμής στο αντεργκράουντ δίκτυο αλληλογραφίας και συνεργασίας.

- μπάμπης καγκάδης

με το μπάμπη γνωριστήκαμε κάποια στιγμή στα μέσα 90ς για την ακρίβεια λίγο μετά το φανταριλίκι μου έσκασε ένα γράμμα στην παλιά μου θυρίδα στην καλλιθέα απο τον esophagus ζητώντας μου να βρεθούμε για grind ντέμο, κλπ. δεν έδωσα πολύ σημασία τότε γιατί είχε σκάσει κυριολεκτικά λίγο μετά το στρατό και πάνω σε μετακόμιση και χαθήκαμε για να βρεθούμε στις αρχές 00ς πάλι. η ιδέα για αυτή τη μικρή κουβέντα έγινε στις αρχές του '13 μια που ο μπάμπης έχει μια απο τις μεγαλύτερες κασσετοθορυβοσυλλογές που ξέρω....

πως και πότε άρχισες ν' ασχολείσαι με την κασσετοκουλτούρα;

πρέπει να ηταν γύρω στα 1990/91 όταν ένας φίλος μου δάνεισε το 10 πρωτο lp των κολομβιανών masacre-ola de violencia σε κασσέτα το οποίο με ξετίναξε. από τότε άρχισα να μαζεύω κασσέτες ασταμάτητα.

απλά απο περιέργεια πόσες κασσέτες έχεις περίπου στη συλλογή σου;

πριν από χρόνια είχα κάνει μια απόπειρα να τις μετρήσω και είχα σταματήσει στις 3000

θυμάμαι ότι ήσουν φουλ στο tape trading την εποχή που ασχολιόσουν περισσότερο με τη grind / noise σκηνή, τραμπάρεις ακόμα;

δυστυχώς,δεν τραμπάρω κασσέτες με τον ίδιο εξωφρενικό ρυθμό που τράμπαρα πρίν απο χρόνια μιας και τα τεχνολογικά σκουπίδια όπως το cdr/mp3 έχουν αντικαταστήσει την κασσέτα η οποία θεωρείται ακόμα και στα δικά μας κυκλώματα ξεπερασμένη!

πάνω στην τρέλλα σου για τη δουλειά του κομισάριου και της μαμάς αρκούδας έστησες τη shamanic trance και κυκλοφόρησες 3 δίσκους τους. έχεις τίποτα πλάνα για να εκδώσεις κι άλλα βινύλια στο μέλλον ή ήταν απλά η τρέλλα της στιγμής;

η φάση για τη δουλεία του κομμισσάριου και της μαμάς αρκούδας ήταν απόφαση του νίκου/ritual sex tapes και δική μου που πάρθηκε το 2010.τα lps πήγαν καλά και έτσι αποφασίσαμε να συνεχίσουμε. νέα πλάνα: macronympha cd,cd των cosmic tree που κινούνται στο χώρο του harsh noise των 90's, βιβλιο+7»ep των black leather jesus

γνωρίζοντας σε τόσα χρόνια πάντα είχα την περιέργεια για το πως βλέπεις τις κασσέτες, ως αντικείμενα θαυμασμού/φετιχισμού, ελευθερίας; ή οτιδήποτε άλλο;

για μένα η κασσέτα ηταν και είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την punk/ d.i.y.αισθητική

αγαπημένες κασσέτες σου;

the haters-paraifax,the new blockaders-live at modern tower,merzbow- crozidura dei nezumi,the hanatarashi-take back your penis,merzbow-metal mad man,the hanatarashi- king of noise, masonna-shinsen na clitoris, masonna - the passion of rubbers,v/a noise war,pain jerk-aktion bruit, black leather jesus-stock jailer,incapacitants- extreme gospel nights,c.c.c.c.-phantasmagoria, r.h.y.yau -monochrome series:black and grey issues,macronympha-physical chaos,

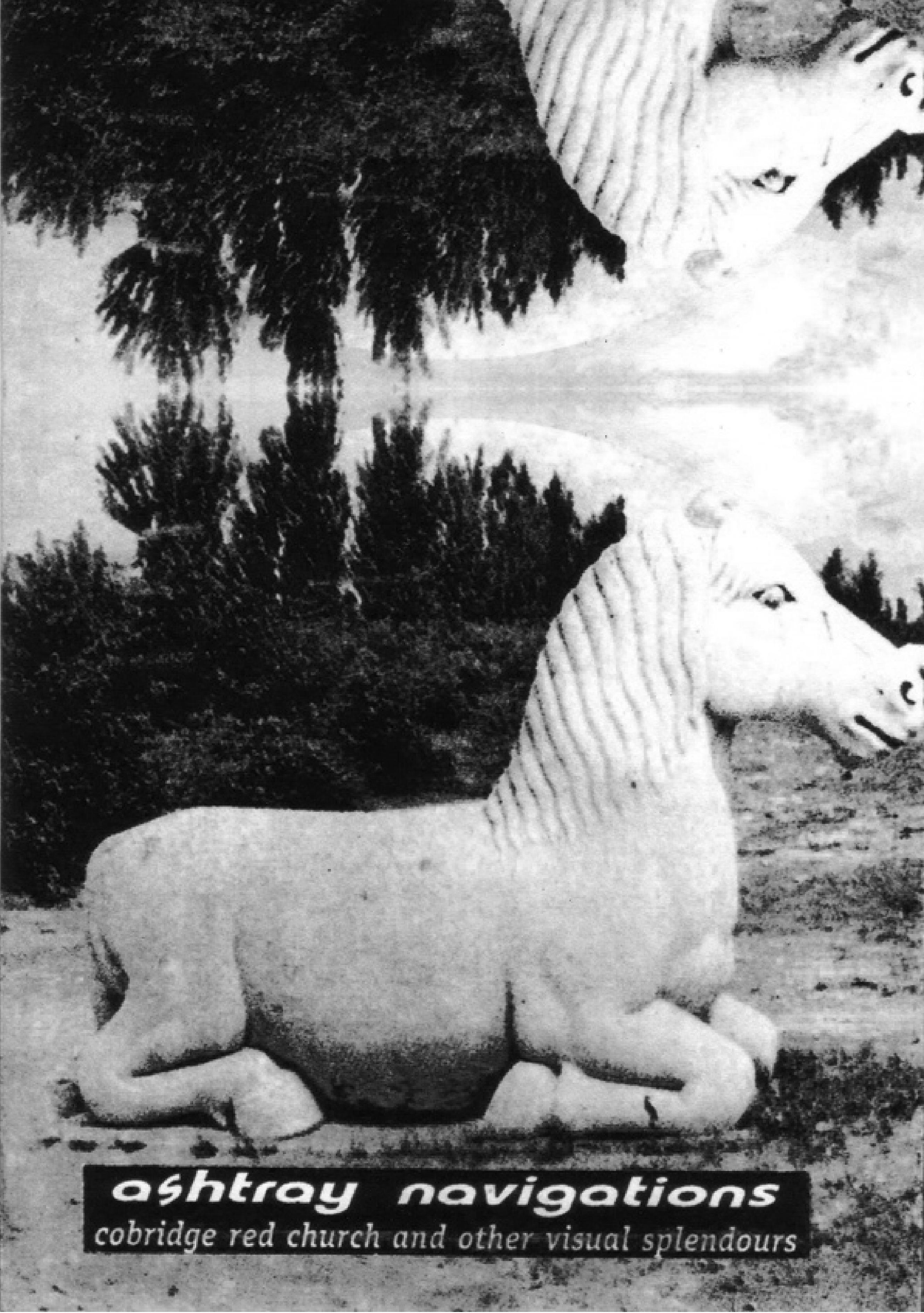
εκτός απο τη shamanic trance κυκλοφόρησες και 2 7»ρια απο grind / noise γκρούπ όπως το doenca / anal massaker και σχετικά πρόσφατα το 7 minutes of nausea, θες να μου μιλήσεις λίγο γι αυτά και πως έκατσαν οι εκδόσεις τους;

η ιδέα για ενα ενα ανεξάρτητο hc/noise label ήταν παλιά γύρω στο 2006. συγκεκριμένα ήθελα να κυκλοφορήσω ένα ep/lp των 7 minutes of nausea. εκείνη την περίοδο το συζητούσαμε με το mick/7mon κάτι το οποίο τού άρεσε πολύ. ο mick για προσωπικούς του λόγους καθυστέρησε να μου στείλει το υλικό και η φάση πάγωσε για λίγους μήνες. για καλή μου τύχη έλαβα ένα πακέτο από βραζιλία που περιείχε δεκάδες demos χαοτικών noisegrind συγκροτημάτων από τη νότια αμερική. μέσα σε σε αυτά ήταν και το ανεπανάληπτο 3way split των deche-charge/doenca/ absetion το οποίο ήταν ένα απο τα καλύτερα noisecore όλων των εποχών! αμέσως έγραψα στον rafael/ no lyrics records(r.i.p.) για ένα split 7ep με τούς ανεπανάληπτους anal massaker σε περιορισμένα αντίτυπα και handmade εξώφυλλο. το ep κυκλοφόρησε τον ιούνιο του 2007 σε 300 αριθμημένα αντίτυπα.

αγαπημένες εταιρίες και γκρούπ;

αγαπημένες εταιρείες: zsf, condome cassex, kinky music institute, aquilifer sodality, produktion, self abuse, psychomania, banned, alchemy, blue jug records, nekoisis, coquete, rrr, mother savage noise productions, stinky horse fuck, vis a vis, sounds for consciousness rape, gross, deadline productions, endorphine factory

αγαπημένα γκρούπ: guru guru, art ensemble of chicago, blood ov thee christ, οι πρώϊμες ηχογραφήσεις των con-dom και grey wolves, kaaos, gism, napalm death, carcass, the haters, yeast culture, merzbow(80's/90's), borbetomagus, masonna, k2, hanatarash, hijokaidan, c.c.c.c., black leather jesus, macronympha, tunnel canary, mobs, brainbombs

ashtray navigations
cobridge red church and other visual splendours

- ashtray navigations

οι ashtray navigations είναι ένα απο τα λίγα γκρούπ που παραμένουν αμείωτα μεγάλη αγάπη και αγαπημένοι φίλοι απο την εποχή της lo-fi τρέλλας των μέσων 90ς / αρχών 00ς. οι συνεντεύξεις που ακολουθούν καλύπτουν τη διάρκεια μιας δεκατίας, για την ακρίβεια έχουν μια δεκαετία διαφοράς μεταξύ τους. αλλά σε μεγάλο βαθμό καλύπτουν τις αρχές της τρέλλας του phil όχι μόνο με τους ashtray navigations αλλά και με τη betley welcomes careful drivers και όλη εκείνη την απίστευτη αγγλική lo-fi σκηνή (julian bradley, neil campbell, prick decay / daecker pinga, john clyde evans, κ.α. και όλη την τρέλλα εταιρειών όπως fisheye, chocolate monk, κ.α. που μπορούσες να βρείς απο ποπ ώς θορύβο, mail order που παντρεύονταν όλοι αυτοί οι κόσμοι στις διανομές τους ή φλιπαρισμένες συλλογές όπως π.χ. η breaking the plastic hymen, κ.α. side project του όπως τους anna planeta που δικαίως απο πολλούς όχι μόνο λόγο καταστάσεων της ηχογράφησης του 2πλου cd τους κι όχι μόνο χαρακτηρίστηκαν ως οι lo-fi metgumbnerbone (γκρούπ του john mylotte στο οποίο έπαιζαν οι new blockaders), κ.α. δε θα πω περισσότερα στον πρόλογο θ' αφήσω να κυλήσουν πιο άνετα οι δύο συνεντεύξεις που νομίζω ότι δίνουν μια πλήρη εικόνα του παλαβού τους κόσμου. στη συνέντευξη του 2005 μιλάει μόνο ο phil σε αυτή του 2015 τόσο ο phil todd όσο και η melanie delaney που παίζουν ως νουέτο εδώ και μια δεκαετία το λιγότερο.

ashtraynavigations.bandcamp.com

ashtraynavigations.wordpress.com

facebook.com/AshtrayNavigations

[2005]
ήταν γύρω στα μέσα των 90'ς όταν πρωτόρθα σ'επαφή με τον ήχο των/του ashtray navigations χάρη στο cd 'four raga moods' το οποίο για εκείνη την εποχή ίσως ακουγόταν ανένταχτο λόγω του ήχου του, είχα ήδη μια μικρή ιδέα απο τα διάφορα side project που κατα καιρούς είχε ανακατευτεί ή δημιουργήσει ο phil todd όπως οι θορυβοποιοί dogliveroil και tea culture, ή οι πιο lo-fi αυτοσχεδιαστές archaic braille.. επίσης το lo-fi πειραματικό/αυτοσχεδιαστικό σχήμα των anna planeta που μας χάρισαν ένα καταπληκτικό 2πλο cd γύρω στα μέσα με τέλη των 90'ς ήχογραφημένο σ'ένα εκαταλελειμένο καθολικό σχολείο και το ακουστικό φολκ των a warm palindrome..
απο τις αρχές των 90'ς μέχρι τις αρχές των 00'ς ήταν ο εγκέφαλος πίσω απο την εταιρειά betley welcomes careful drivers μέσω του καταλόγου της οποίας παρέλασαν ονόματα και κυκλοφορίες που κάλυπταν ίσως το ευρύτερο φάσμα της λεγόμενης πειραματικής μουσικής απο αποδομημένη ποπ μέχρι ακραίο θόρυβο, γκρούπ όπως fin, wolf eyes, old bombs, inca eyeball, aube, msbr, κ.α.
βασικό του όχημα όμως παρέμεναν και παραμένουν οι ashtray navigations, ο 'πλαστικός' ήχος του οποίου εξακολουθεί να προξενεί απίστευτες ατμόσφαιρες είτε είναι σε πιο ακραίες μορφές του όπως στο σπλιτ με τους universal indians όπου η παιδικότητα με την οποία ξεκινάει το κομμάτι του σιγά σιγά μεταμορφώνεται σε ένα τοίχος θορύβου, τα περίεργα drones που ξετυλίσσονται στο 'these are pearls that were his eyes' (με ένα τελείως a la amon duul εξώφυλλο), και οι περισσότερο σπασμένοι ήχοι με έντονες ώρες ώρες αναφορές στα 70'ς ήχοι των yesterday's teeth cast in gold cdr ή you cannot tell cigars by the picture on the box cd. όταν στις αρχές του 2001 η betley αναγκάστηκε λόγω οικονομικών προβλημάτων να κλείσει το γκρούπ έμεινε 'σιωπηλό' για μια περίοδο περίπου 3-4 χρόνων μέχρι που καινούριες κυκλοφορίες εμφανίστηκαν καθώς και μια καινούρια εταιρεία του phil (memoirs of an aesthete) και σίγουρα το μέλλον μας επιφυλάσσει περισσότερες εκπλήξεις απο τον phil και τα παιχνίδια με το 'σπασμένο' εξοπλισμό/μυαλό του...

λοιπόν πως ξεκίνησε η παρωδία του 'astral navigations' με το όνομα 'ashtray navigations' ή μήπως δεν ήταν παρωδία αυτού του δίσκου;

ναι παρωδία αυτού του δίσκου ήταν, κάποιος μου έγραψε το astral navigations (ένας πραγματικά απαίσιος δίσκος στο μεγαλύτερο μέρος του νομίζω) και νομίζω ότι τα γκρούπ που έπαιζαν εκεί πρέπει να ήταν τόσο μαστουρωμένα ώστε ότι δημιούργησαν θα έπρεπε να ονομαστεί ashtray navigations. γέλασα μ'αυτή την ιδέα και 11 χρόνια αργότερα ακόμα γελάω. νομίζω όμως ότι αρχίζω να βαριέμαι αυτό το όνομα πλέον αλλά είναι

πλέον αργά να το αλλάξω και υποθέτω ότι είναι ένα καλό όνομα όπως οποιοδήποτε άλλο. πριν απο λίγο καιρό σκεφτόμουν να το γράφω σαν 'ashtray navagations' γιατί ένας τύπος που ξέρω έγραψε ένα βίντεο απο ένα σόου και το έγραψε έτσι λάθος στο κουτί της βιντεοκασσέτας. πραγματικά μ'αρέσει η λάθος γραφή και τα γραμματικά λάθη – σε κάνει να σκέφτεσαι τις λέξεις με ένα τελείως καινούριο τρόπο. αλλά νομίζω ότι θα μείνω με το κανονικό τρόπο γραφής – δε θέλω να μπερδέψω το 'κοινό' περισσότερο απ'όσο ήδη έχω κάνει... χαχαχα

με τις κυκλοφορίες σου, είτε με το όνομα 'ashtray navigations' είτε άλλα σύνολα παίζεις πολύ με αυτή την παρωδία 'ροκ' (με την ευρύτερη έννοια του όρου) τίτλων... όπως στο δίσκο των archaic braile παραποιώντας τίτλους των nurse with wound (απο το 'alvin's funeral του insect & individual silenced σε limbus funeral) και δε συμμαζεύεται... κάτι που το έκανες/κάνατε επίτηδες ή μια έμπνευση της στιγμής;

στις ψευδαισθήσεις του μυαλού μου, οι ashtray navigations είναι ένα ροκ γκρούπ. ή τουλάχιστον μια ροκ διαδρομή που θα μπορούσε να επιτευχθεί μετά τα μέσα των 60's όπου παίχτηκε το περισσότερο δημιουργικό rock 'n' roll. δεν ενδιαφέρομαι πολύ για το σύγχρονο ροκ εκτός ίσως απο κάποιο underground υλικό, και πάντοτε μου αρέσει ο χύμα γκαράζ/πανκ ήχος ειδικότερα live. η όλη ιδέα του 'post rock' με αηδιάζει. νομίζω ότι το rock 'n' roll περιλαμβάνει όλες τις συνιστώσες για μια ευχάριστη και δημιουργική μουσική. οι τίτλοι είναι περισσότερο της στιγμιαίας έμπνευσης (ολόκληρος ο δίσκους του archaic braille ήταν ούτως ή άλλως μια έμπνευση της στιγμης!!!) παρόλου που περνώ αρκετή ώρα πειράζοντας τα – οι ήχοι των λέξεων πρέπει να είναι ωραίοι και να κυλάνε ποιητικά. μερικοί απο τους τίτους είναι προγραμματισμένοι, συνήθως μ'αυτούς προσπαθώ να δείξω μια συγκεκριμένη εικόνα ή εάν συναίσθημα μέσω των λέξεων. σιχαίνομαι όταν οι άνθρωποι ονομάζουν 'άτιτλα' τα κομμάτια ή τους τίτλους τους, μου δείχνουν έλλειψη φαντασίας – υπάρχουν πολλά που μπορείς να κάνεις με τίτλους και με τα εξώφυλλα, μπορείς να κάνεις τη μουσική να ακούγεται πιο ευχάριστη και μυστηριώδης.

μπορεις να μου δώσεις μερικές πληροφορίες για τους anna planeta; αν δεν κάνω λάθος το όνομα είναι παρμένο απο το 'sweet movie' του makavejev

ναί το όνομα είναι χαρακτήρας στο sweet movie – τόσο ο dan bird (ένας απ'τα μέλη του γκρούπ) όσο και εγώ, είμασταν ξετρελλαμένοι με τη δουλειά του makavejev εκείνη την εποχή και το βρήκαμε ένα πολύ ωραίο όνομα για να μπερδέψουμε κόσμο. η πλάκα είναι ότι ο dan γνώρισε μετά απο χρόνια το makavejev και το έδωσε μια κόπια του cd – δεν ξέρω τι μπορεί βέβαια να σκέφτηκε ακούγοντας

το! ο dan έμενε κοντά σε εκείνο το εγκαταλελειμένο κτίριο όπου έγιναν οι ηχογραφήσεις – ένα μεγάλο, απο καιρό εγκαταλελειμένο καθολικό σχολείο κατεστραμένο απο βάνδαλους. μας πέταξε έξω η αστυνομία η οποία ειδοποιήθηκε απο κατοίκους όταν τους είπαν για «σατανιστές με μουσικά όργανα» να τριγυρίζουν στην περιοχή! είμαι ακόμα ευχαριστημένος με τις ηχογραφήσεις των anna planeta – ήταν ένα φανταστικό μέρος να ηχογραφήσει κανείς και νομίζω ότι πραγματικά τόνωσε τη δημιουργικότητα μας. η άλλη αστεία ιστορία είναι με το wire που έβαλε την κριτική στο τμήμα με τα electronica ακόμη και ήταν παιγμένο και ηχογραφημένο τελείως χωρίς χρήση ηλεκτρονικών ή ηλεκτρισμού, απλά χρησιμοποιώντας μόνο ακουστικά όργανα και κάποια ‘σαβούρα’ που έπαιζε με μπαταρίες.

σχετικά με τη betley welcomes careful drivers, μπορείς να μου δώσεις μερικές πληροφορίες σχετικά με την όλη φάση, πως ξεκίνησε, πως εξελίχθηκε και πραγματικά γιατί αποφάσισες να τη σταματήσεις;

ξεκίνησα τη betley γύρω στις αρχές του 90 και έκλεισε κάπου το 2001. δεν αποφάσισα να τη σταματήσω, απλά έχασα αρκετά χρήματα μέσω αυτής και έπρεπε να σταματήσω.

σχεδόν μετά απο μια σιωπή περίπου 3 χρόνων ‘επέστρεψες’ με ένα σωρό νέες κυκλοφορίες καθώς και μια νέα ‘εταιρεία’ τη memoirs of an aesthete, ειλικρινά δεν περίμενα να σε δώ με νέα εταιρεία, πως σου ήρθε η ιδέα για αυτή;

έπρεπε να ξεκινήσω μια νέα εταιρεία γιατί δεν μπορώ να χρησιμοποιώ το όνομα της betley για νομικούς λόγους, καθώς και για τις άσχημες αναμνήσεις που μου φέρνει στο μυαλό η betley και πόσο τραυματική εμπειρία ήταν όταν έπρεπε να κλείσει. η νέα μου εταιρεία memoirs of an aesthete είναι βασισμένη σε μια πιο μικρή κλίμακα περισσότερο ερασιτεχνική και περνάω καλά – δεν έχω μεγάλα πλάνα, και βασίζεται περισσότερο στη δική μου μουσική σε σχέση με τη betley που κυκλοφορούσε υλικό απο διάφορους.

με τους ashtray navigations είσαι πολυάσχολος τελευταία, μετά απο μια σχετικά μακρά περίοδο σιωπής ένας τόνος νέων κυκλοφοριών έχει εμφανιστεί σε απίστευτα μικρό διάστημα… δε φοβάσαι μην προκαλέσεις καμμιά ‘υπερβολική δόση’ σε αυτούς που τους αρέσει ο ήχος σου και ψάχνουν όλες τις κυκλοφορίες σου;

ναι, νομίζω ότι έχουν βγεί αρκετά cd και cdrs τα τελευταία 2 χρόνια, και είναι μπόλικα αυτά που πρόκειται να βγούν. δουλεύω μ’ ένα μικρό επίπεδο εγωϊσμού τον περισσότερο καιρό και το γεγονός ότι ακούω καλές γνώμες για τα πρόσφατα cd απο ανθρώπους που σέβομαι τις γνώμες τους με κάνουν να θέλω να φτιάξω και άλλα. δεν είναι όμως καθένας μας υπεραισιόδοξος αυτές τις ημέρες; ξέρω ότι το πρόγραμμα

των κυκλοφοριών κάποιου όπως για παράδειγμα οι acid mothers temple κάνουν τους ashtray να φαντάζουν σα το scott walker. δε χρειάζεται φυσικά να ακούσεις τα πάντα, και σε περίπτωση που κάποιος χάσει μια κυκλοφορία μπορεί να την κατεβάσει απο το soulseek ή οπουδήποτε αλλού.

παίζεις συχνά live ή όχι;

ναι, έχουν γίνει μερικά, όλα στο leeds. θα θελα να παίξω εκτός του leeds, ή ακόμα και εκτός αγγλίας συχνότερα. αλλά επειδή είμαι άφραγκος τον περισσότερο καιρό και δεν μπορώ να καλύψω τα έξοδα εκτός αν υπάρχει μια καλή ευκαιρία απο την οποία μπορεί να πληρωθώ. πολλοί τύποι μου πρότειναν συναυλίες στην αμερική πρόσφατα, αλλά κανείς δεν έχει αναφέρει ν'αναλάβει τα έξοδα γι'αυτές! θα θελα να το κάνω τσάμπα αλλα αυτό δυστυχώς είναι αδύνατο για μένα.

παίζεις αρκετά με τα περιθώρια του ροκ, φλερτάρωντας θα έλεγα με διάφορες πτυχές του. απο ψυχεδέλεια και progressive ή ήχους 70'ς σε πιο πειραματικούς, lo-fi βόμβους σαν κάθε κυκλοφορία σου να απεικονίζει τη φάση που βρισκόσουν την ώρα που τη δημιουργούσες.

ναι πραγματικά είναι αυτό... τα 'διάφορα αισθήματα και οι πνευματικές διαταραχές των ashtray navigations' ίσως; όπως έλεγα νωρίτερα νομίζω ότι οι ashtray είναι ροκ γκρούπ και το ροκ περιέχει όλες τις πιθανότητες για πειραματικό ήχο. γκρούπ όπως οι faust, οι international harvester, οι godz, οι velvet underground, κλπ κλπ στα τέλη των 60'ς και στις αρχές των 70'ς ήταν πολύ συχνά όσο avant garde μπορούσε να φτάσει το πράγμα αλλά και παράλληλα με ένα ροκ αίσθημα, που είναι ακριβώς το ίδιο πράγμα που προσπαθώ να κάνω. έχω μια rock 'n' roll καρδιά σα του lou reed αλλά δεν είχα ποτέ ένα μυαλό σα το δικό του.

τι γίνεται με αγαπημένα γκρούπ, ας μιλήσουμε για αγαπημένους δίσκους όχι απαραίτητα κάτι σαν top 10 αλλά σχετικά με δίσκους που σ'έχουν επηρεάσει κατα κάποιο τρόπο, κλπ;

πάρα πολλά! η πρώτη μουσική που άκουσα (νομίζω στην ηλικία των 4) ήταν η συλλογή του θείου μου με 45αρια απο 60'ς ποπ που αγόραζε για να ρίχνει γκόμενες. ήταν συνήθως περίεργες και καινοτόμες παραγωγές, σε στυλ joe meek ή phil spector και είχε πράγματα όπως ανθρώπους να τραγουδάνε με αμερικάνικη προφορά που τότε δεν είχα ξανακούσει.
ήταν μια απόλυτη μυσταγωγία που μπορούσε να τραβήξει το μυαλό μου σε ένα περίεργο και πανέμορφο ταξίδι. επίσης εκείνη την εποχή παρακάλεσα τους γονείς ενός φίλου μου να μου δώσουν ένα ep του john lee hooker που είχαν, και ακούγοντας το νόμιζα ότι έκανα ταξίδι σε ένα άλλο πλανήτη. φυσικά δεν ήξερα τίποτα για την ιστορία του blues αλλά πραγματικά με επηρέασε πάρα

πολύ μυσταγωγόντας με αυτή η ηχογράφηση. πρέπει ν'ανήκει στους πιο αγαπημένους μου δίσκους. είναι μια απ'τις πρώτες ηχογραφήσεις του των 60's με πολυκάναλα φωνητικά και περίεργα reverb εφέ στην κιθάρα. φυσικά πράγματα όπως ανακαλύπτωντας τους velvet underground, τη free jazz ή τον ιαπωνικό θόρυβο χρόνια αργότερα ήταν μια μεγάλη επιρροή. αλλά θα έλεγα ότι το 7" του john lee hooker ήταν ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟ! Νομίζω ότι είναι το βασικό στοιχείο που προσπαθώ να πιάσω στη μουσική μου το αίσθημα να είσαι τελείως συναισθηματικά παρμένος με κάτι το οποίο να είναι συνάμα χωρίς αισθήαμτα και πολύ μυσταγωγικό. κάτι όμορφο παρά ευχάριστο και να σου επιβεβαιώνει το λόγο να ζείς παρά να είναι μισοκακόμοιρο και μίζερο.

σε σχέση με τη 'lowercase', 'laptop' μόδα ακόμα εξακολουθείς να χρησιμοποείς σπασμένα, φτηνά, lo-fi μηχανήματα για τις ηχογραφήσεις σου...

δεν ενδιαφέρομαι για laptop ή μουσική μέσω computer ακόμα βέβαια που τα έχω χρησιμοποιήσει. ο matthew robson των randon number, έπαιξε laptop σε κάποιες ηχογραφήσεις μου και έκανε φανταστική δουλειά και έχω χρησιμοποιήσει κομπιούτερ για κάποιες ηχογραφήσεις, χρησιμοποιώντας βασικά προγράμματα. μου αρέσει πραγματικά μουσική που παίζεται ή οδηγείται απο ανθρώπινα χέρια σε πραγματικό χρόνο. η προγραμματισμένη μουσική μου φαίνεται παγερή και δισδιάστατη, παρόλο που μ'ενδιαφέρουν κάποιες τέτοιου είδους ηχογραφήσεις. μου φαίνεται ότι όταν ήρθαν τα laptop στη μόδα, όλοι νομίζαν ότι ήταν ΤΑ νεα όργανα που θα αντικαταστήσουν όλα τα υπόλοιπα, το οποίο είναι ηλίθιο. ένα laptop είναι όπως ένα ukelele ή ένα ταμπούρλο. μου αρέσουν όλα τα όργανα αλλά το πιο αγαπημένου μου είναι η ηλεκτρική κιθάρα, που μου φαίνεται ότι περικλείει άπειρες δυνατότητες τόσο για καθαρό ήχο και έκφραση. ακόμα χρησιμοποιώ φτηνά και σπασμένα όργανα γιατί αυτά είναι αυτά που αντέχω οικονομικά να έχω αλλά και είναι επίσης μέρος της αισθητικής μου.

κολλημένος με ταινίες ή όχι τόσο πολύ αυτές τις ημέρες;

όχι τόσο πολύ αυτές τις ημέρες και δεν έχω χρόνο. το hollywood και η τρέλλα με τα μπλοκμπάστερ έχει κυριαρχήσει στο διεθνές κινηματογραφικό κόσμο τόσο πολύ ολοκληρωτικά που φαντάζει δύσκολο να βρώ ταινίες που μ'ενδιαφέρουν. μου αρέσει η ομορφιά στο φιλμ όχι βαρετές ιστορίες ή ηλίθιες ηθικές. ο τελευταίος 'σύγχρονος' σκηνοθέτης που μ'εντυπωσίασε ήταν ο harmony korine, παρόλο που θα υπάρχουν και άλλοι αν έψαχνα γι'αυτούς. πρόσφατα αγόρασα dvd και την έχω καταβρεί με dvd των maya deren και stan brakhage και εύχομαι να μπορώ να βρώ και άλλο υλικό σαν αυτά. πρέπει ν'αναφέρων το 'flaming creatures' του jack

smith που ήταν ΜΕΓΑΛΗ επιρροή για τους ashtray navigations, με τον τρόπο που αρνήθηκε ν'αφήσει τον εαυτό του να περιοριστεί μην έχοντας προϋπολογισμό και στοκ με φιλμ και συνήθιζε να κάνει τις εικόνες του περισσότερο ονειρικές και όμορφες. οι περισσότεροι σκηνοθέτες έχουν πάρα πολλά χρήματα να παίξουν και η ιδέα να ξοδεύες δις για να κάνεις μια σαχλή μουγγή ταινία όταν όλος ο κόσμος είναι φτωχός είναι κάτι που το βρίσκω ηθικά αποκρουστικό.. αυτός είναι κίνδυνος να γίνω φαφλατάς οπότε εμπρός στην επόμενη ερώτηση.

μπορείς να μου πείς μερικά λόγια για τα διάφορα σύνολα στα οποία έχεις κατα καιρους ανακατευτεί;

θα προτιμούσα όχι, θα ήθελα να μιλήσω για τους ashtray navigations αν αυτό είναι εντάξει με σένα. όλα τα άλλα γκρούπ έχουν διαλυθεί τώρα. πολλά απο αυτά ήταν άσχημος αυτοσχεδιασμός που έχω μετανοιώσει που τον έκανα. αν και αυτή την εποχή κάνουμε την πλάκα μας με τον chris hladowski των scatter με τους mystery water saloon boys, δεν έχουμε κάποιο σκοπό απλά τζαμαρουμε αλλα νομίζω ότι έχουμε κάνει και μερικά καλά πράγματα. και συζητάμε νε συνεχίσουμε τους a warm palindrome και είμαι ενθουσιασμένος μ'αυτή την ιδέα γιατί δε νομίζω ότι τελειώσαμε ότι αρχίσαμε αλλά περισσότερο είμαι επικεντρωμένος τώρα στους ashtray.

νομίζω ότι τα τελευταία χρόνια ο ήχος σου εξελίχθηκε σε ένα περισσότερο περίεργο 'πλαστικό' χχμμ επέτρεψε μου να πώ 'ροκ' (κατα ένα τρόπο) σε σχέση με τις πρώϊμες ηχογραφήσεις των ashtray που κατα κάποιο τρόπο μου δίνουν το συναίσθημα ότι ήταν επηρεασμένες απο τη noise φάση σου με γκρούπ όπως tea culture, dogliveroil, κα...

ναι, νομίζω ότι ο θόρυβος είναι ότι καλύτερο τουλάχιστον live. υπάρχει ακόμα αρκετός θόρυβος στα live των ashtray navigations (που ενοχλεί τους ben και mel πρέπει να παίξουν ακουστικές κιθάρες και κλαρίνο μαζί με το θόρυβο μου, τουλάχιστο στα 2 τελευταία σόου!). νομίζω ότι έχω εξαντλήσει ότι μπορούσα να κάνω με καθαρό θόρυβο και γι'αυτό δοκιμάζω διαφορετικα πράγματα. έχω γίνει καλύτερος κιθαρίστας με την πάροδο των χρόνων και έχω περισσότερο εξοπλισμό τώρα και ξέρω πως να τον χειρίζομαι καλύτερα! υπάρχει μολοταύτα ένα τελείως noise κομμάτι στο επερχόμενο "the love that whirrs' cd και θα τόλμαγα να πω ότι τα πράγματα μπορεί να γίνουν πιο θορυβώδη στο μέλλον. δε θέλω να περιορίζω τον εαυτό μου με τίποτα.

τίποτα εταιρείες που να σου αρέσουν αυτή την εποχή; σχετικά με την αμερικάνικη 'φολκ' σκηνή και κολλεκτίβες όπως η jewelled antler ή η σκηνή της νέας ζηλανδίας;

ναι όλο αυτό το υλικό είναι απίθανο. ανακαλυπτοντας τη jewelled antler και όλο αυτό το cdr underground είναι το βασικό πράγμα που με επηρέασε να ξανακάνω ηχογραφήσεις και να τις κυκλοφορήσω ξανά και θέλω να ευχαριστήσω τους glen donaldson, campbell kneale, anthony milton και συνεργάτες/φίλους όπως ο rob hayler της fencing flatworm που με έμπασαν στον ήχο αυτής της σκηνής. μου αρέσει το γεγονός που δεν μπορείς να προσδιορίσεις αν αυτό που κάνουν είναι noise ή φολκ, ψυχεδέλεια ή τίποτα απο όλα αυτά. η πιο αγαπημένη μου μπάντα αυτή τη στιγμή είναι οι skaters απο το san diego, ένα τελείως ανένταχτο free sound/noise/drone γκρούπ που φαίνονται σα να έχουν σκάσει απ'του πουθενά με τους οποίους με βλέπω να συνεργάζομαι σύντομα. υπάρχει αρκετά καλή μουσική εκεί έξω πάλι απ'το τίποτα...

[2015]

λοιπόν πριν απο μια δεκαετία σχεδόν ξεκίναγες σιγά σιγά τη memoirs of an aesthete. τι γίνεται σήμερα, που σε βρίσκει αυτό το mail;

δεν είμαι σίγουρος πως εννοείς το ξεκίνημα (outbreaking) μήπως με τη λογική της αρχής του τέλους; το χα πεί συχνά κι αρκετές φορές! για την ακρίβεια όντως σταμάτησα ή τουλάχιστο σταμάτησα να κυκλοφορώ κυκλοφορίες απο άλλο κόσμο πέρα απο τις δικές μου για ένα διάστημα. η εταιρεία ακόμα συνεχίζει αλλά φυσικά δεν είναι και ένα είδος πολυεθνικής. είναι η μικρότερη, χαμηλού προφίλ τόσου που μπορείς να φανταστείς. δεν έχω το χρόνο ή την ενέργεια να στήσω μια εταιρεία που θα σου τρώει αρκετό χρόνο, αρκετή ενέργεια, αρκετό χρήμα πλέον μόνο ένα μικρό και ταπεινό σκηνικό για τη μικρή και ταπεινή μουσική μου!

η memoirs of an aesthete μου έδωσε το συναίσθημα ότι απο ένα σημείο και μετά είναι στον ίδιο δρόμο με τη betley. υπήρξε εκείνο το ξέσπασμα με κυκλοφορίες των xenis emputae, part wild horses, εντάξει κυκλοφορήσαμε και το cd συλλογή παρέα και μετά κι όλο εκείνο το υλικό των ash nav εικάζω οτι ήταν ένας χαμός κυκλοφοριών απλά σε συγκεκριμένη χρονική στιγμή;

ναι, ισως. είχα αρκετό ελεύθερο χρόνο σ' εκείνη τη φάση ή ήταν απλα μια σύμπτωση που όλα εκείνα τα πράγματα κυκλοφόρησαν την ίδια στιγμή. καθώς όπως θυμάσαι το knurr and spell πήρε ΑΡΚΕΤΟ χρόνο για να κυκλοφορήσει.

τουλάχιστο σε σχέση με τα προηγούμενα χρόνια έχω την αίσθηση ότι έκανες ένα διάλλειμα ή απλά ξεκουραζόσουν δουλεύοντας νέο υλικό;

(phil)είχα κανονική δουλειά για 1 1/2 χρόνο, αυτό τα εξηγεί όλα! ξανα πίσω σε part time τώρα και η μουσική κυλάει πιο άνετα, μπορεί να είσαι χαρούμενος που το ακούς αυτό ή δυσαρεστημένος...

(mel) πραγματικά με μεγάλη δυσκολία φαντάζομαι ότι υπήρχε η οποιαδήποτε χαλάρωση, θα αποκαλούσα το phil τον πιο σκληρά εργαζόμενο άνθρωπο στη showbusiness. αλλά τελευταία υπάρχει περισσότερη εργασία παρά show bussiness. επίσης μετακομίσαμε σε νέο σπίτι.

φοβήθηκες ποτέ ότι οι ashtray navigations επαναλαμβάνουν τα ίδια και ίδια μοτίβα ή παρακυκλοφορούν υλικό;

όχι, δεν το σκέφτομαι ή τουλάχιστον προσπαθώ να μην το σκέφτομαι, παρόλο που υπάρχουν επαναλήψεις των ίδιων μοτίβων ή θεμάτων. πολλές απο τις κυκλοφορίες είναι σε πολύ μικρό βαθμό και σχεδόν τα πάντα είναι εξαντλημένα τώρα. πιστεύω ότι κάθε κυκλοφορία έχει ένα είδος εξέλιξης ή μετάλαξης και ακόμα κάποιες ριζοσπαστικές αλλαγές (ειδικά την περίοδο που σταμάτησα να ηχογραφώ αναλογικά και ηχογραφούσα τα πάντα ψηφιακά).

αλλά το ίδιο rock n roll συναίσθημα - επέτρεψε μου να πώ - ή ώρες ώρες εκείνος ο παλιμοδίτικος γυαλισμένος ήχος με τις δημιουργικές ιδέες που τον κάνουν να ακούγεται φρέσκος και ώρες ώρες η παρωδία των τίτλων παραμένει εκεί. όπως το monument to british rock' και πολλά άλλα ακόμα...

σίγουρα. η ροκ μουσική έχει μια μεγάλη ιστορία και έχει και πλάκα. προσπαθώ να μην παρωδώ τόσο πολύ τίτλους επειδή οι acid mother temple μοιάζουν να έχουν καταφέρει να στήσουν μια φανταστική δουλειά με κάτι πραγματικά αστείους τίτλους (π.χ. son of a bitches brew, κλπ). πάντοτε θεωρώ ότι παίζω ροκ με τους ashtray όμως. είναι απλά ότι η άποψη μου για τη ροκ είναι πιο περίεργη και ποικίλει σε αρκετές περιπτώσεις.

εικάζω ότι η mel επίσης έδωσε μια ώθηση στην εξέλιξη του ήχου των ashtray navigations αλλά και στη δουλειά ποιο δημιουργικών ιδεών;

p ναι σίγουρα, θα την αφήσω να πεί κάτι γι αυτό. η mel είναι απλά τέλεια και έχει προσφέρει τρομερό υλικό. έχει στήσει αρκετούς ρυθμούς σε πρόσφατες ηχογραφήσεις των ashtray οι οποίοι ακούγονται φανταστικά. και σύντομα θα κυκλοφορήσω το πρώτο της lp στο οποίο παίζω κρουστά.

m - οι ashtray με έβαλαν στη φάση να παίξω με συνθ. απλά κατέληξα να παίζω με το jen του phil και απλά ανακάλυψα ότι ήταν πολύ ωραία να παίζω με τα συνθια του. πάντοτε μου άρεσε να παίζω στους ashtray. και νομίζω ότι κολλήσαμε πολύ καλά απο την αρχή για κάποιο λόγο. νομίζω ότι δεν έχω ξαναγνωρίσει κάποιον που να ζεί τόσο βαθιά στη μουσική όσο ο phil. αυτό δεν έχει να κάνει μόνο με το να παίζει όλη την ώρα μουσική, νομίζω τον απορροφά η μουσική και αυτό το πράγμα που τον απορροφά ζεί μέσα του και βγαίνει προς τα έξω κατά καιρούς. είναι ίσως λίγο ηλίθιο που το λέω αυτό αλλά προσθέτοντας κι εμένα σα μια πρέζα αλάτι ως τη σύντροφο του αλλά θα σταθώ σ' αυτό. το μεγαλύτερο μέρος της διαδικασίας που δημιουργεί μουσική ο phil και πως σκέφτεται και νοιώθει για τη μουσική είναι ακόμα και για μένα ένα μεγάλο μυστήριο, αλλά πάντοτε μου άρεσε η πρόκληση να προσπαθώ να φτάσω μουσικά στο ίδιο σημείο που βρίσκεται κι αυτός κάθε φορά. είναι πολύ απαιτητικός και ακριβής στο τι θέλει που τείνει να είναι πλέον μια σπάνια τακτική στην μουσική σκηνή της αγγλίας. το σέβομαι αυτό καθώς είναι ένας λόγος να δουλέψεις ακόμα περισσότερο προς αυτή την πλευρά. οι ashtray είναι ακόμα όμως η φάση του phil καθαρά, απλά τον ενισχύω μουσικά παρόλο που νομίζω ότι έχουμε φτάσει μια

περισσότερο μουσική κατανόηση μεταξύ μας καθώς η ανάμειξη μου στο γκρούπ γίνεται πιο ουσιαστική. οι human combustion engine είναι ένα πιο πρόσφατο γκρούπ μ' εμάς να αυτοσχεδιάζουμε στα συνθ και ήταν μια συνειδητή προσπάθεια να στήσουμε ένα σύνολο που θα ήμασταν παρέα σε μια ποιο αμοιβαία κατάσταση καθώς το ξεκινήσαμε παρέα την ίδια στιγμή. σκεφτόμαστε να ξεκινήσουμε και μια ροκ μπάντα τους heartless skull ως αναφορά σε μία θεία μου. εγώ τρέχω τους ocelocelot σχεδόν όσο παίζω στους ashtray κάπου 10 χρόνια. εικάζω ότι αυτή είναι η χαζή θορυβομπάντα μου που ξεκίνησε επηρεασμένη απο το matthew bower, βραχέα κύματα και γραπτά του saki. οι ocelocelot έχουν μείνει ήρεμοι για καιρό παρόλο που έκανα μια συναυλία πέρσι. ακόμα μου αρέσουν να βγάζω τα θορυβοπαιχνίδια και να περνάω καλά. δεν είμαι τόσο πολύ σε όλη αυτό το dark gothic noise σκηνικό, για μένα ο θόρυβος πρέπει να ναι παράλογος (χα όπως η παλιά σου εταιρεία!). πρόσφατα ξεκίνησα να παίζω χρησιμοποιώντας το κανονικό μου όνομα melanie o'dubhslaine. αυτό ειναι το όνομα μου στη σκωτική γαελική. έχει σχέση με την επεξεργασία της φωνής, σχετικά με τη χρήση της γλώσσας ως μουσικό όργανο καθώς και τα πνευστά ως φωνή. χρησιμοποιώ εφέ στη φωνή μου για να ακούγεται πιο συνθετική και αλλοιωμένη και εν συνεχεία κάνω ένα διάλογο με τον εαυτό μου χρησιμοποιώντας ένα ηλεκτρονικό πνευστό όργανο ως φωνή. ξεκίνησα με ένα πρόγραμμα στον υπολογιστή για επεξεργασία φωνής και κατέληξα να χρησιμοποιώ τη φωνή μου όπως το πρόγραμμα.

εν τω μεταξύ έχετε και το bandcamp για τις κυκλοφορίες σας. είστε ευχαριστημένοι απο το μέσο; αρκετοί φίλοι το γουστάρουν γιατί γλυτώνεις χρόνο, χρήμα και εικάζω διαχέει και τη μουσική...

p - είναι λίγο ψυχρό και αδιάφορο και ίσως δεν έχει τόσο πολύ πλάκα όπως τις παλιές εποχές που πακετάραμε κασσέτες σε προστατευμένους φακέλους για να μη σπάσουν στέλνοντας τες με αλληλογραφία αλλά εικάζω ότι είναι ο 21ος αιώνας για σένα. έχω μερικούς 'ψηφιακούς πελάτες' που δεν μπορώ να τους κατηγορήσω που δε θέλουν να γεμίσουν κάθε γωνία του σπιτιού τους με γαμημένους δίσκους.

m - μου αρέσει στην παρούσα φάση το bandcamp, δεν σε εκμεταλλεύεται όπως άλλοι διαδικτυακοί τόποι για mp3, κ.α. (γιατί να ασχοληθείς να ανεβάσεις τη μουσική σου στο spotify για παράδειγμα;) πληρώνει κανονικά όταν αγοράζει υλικό ο κόσμος. δοκιμάσαμε να δώσουμε ψηφιακά κατεβάσματα σε άλλους διαδικτυακούς τόπους αλλά δεν ενδιαφέρθηκαν ενώ στο bandcamp ο κόσμος που θέλει βρίσκει τη μουσική. σίγουρα είναι απρόσωπο βέβαια.

μου θυμίζει την κασσετοκουλτούρα αλλά σε ένα πιο άϋλο τρόπο με μπόλικη ενδιαφέρουσα ή μή μουσική ν' ανακαλύψεις. ωραία ενώ η κασσετοκουλτούρα σε έσπρωχνε σε ποιο δημιουργικά μονοπατια με το bandcamp ή παρόμοιες πλατφόρμες δεν έχεις να κάνεις πολλά πέρα απο το να επικεντρωθείς σε άλλες δραστηριότητες.

p - όσο τρελλό κι αν σου ακουστεί μου λείπει η ανωνυμία της εποχής

πριν το ίντερνετ. το γεγονός ότι ο καθένας μπορεί να έχει πρόσβαση στη δισκογραφία του καθενός και ο καθένας κυκλοφορεί μουσική κάνει την επιλογή του τι να ακούσεις κυριολεκτικά αφόρητη. ώρες ώρες μου λείπει η εποχή που μπορούσες να κυκλοφορήσεις μια κασσέτα και μόνο οι τρείς - τέσσεερις άνθρωποι που είχατε επαφή μπορούσαν να την πάρουν και να την ακούσουν είτε μέσω τράμπας ή αγοράζοντας τη. επίσης που θα ξεραν την ύπαρξη της. είναι τελείως διαφορετικά τώρα και ίσως καλύτερα. αλλά κάπου το χάνω.

m - συμφωνώ με το phil σ' αυτό παρόλο που εικάζω ότι ταιριάζω σε 2 γενιές, σε εκείνη που μπορώ να θυμάμαι την εποχή λίγο πριν το ίντερνετ αλλά υπήρχε εκεί όλη μου τη ζωή και σε μία αμιγώς βρετανννίδα όπως εγώ είναι ένα είδος τρόπου επικοινωνίας που δεν μπορείς να αντισταθείς για να επικοινωνήσεις και να κοινωνικοποιηθείς. μακάρι να μπορούσα να πέρναγα λιγότερο χρόνο μ' αυτό! το ίντερνετ έχει εξοβελίσει ένα μεγάλο μέρος του μυστηρίου απο τον κόσμο που εξερευνώ και έχει κάνει τους ανθρώπους πολύ blasé σχετικά με τη μουσική και τις ταινίες γιατί δε χρειάζεται να κουραστείς για να ανακαλύψεις τίποτα, τα πάντα είναι εκεί στις άκρες των δακτύλων σου. πηγαίνω με αργούς ρυθμούς στο θέμα της απορρόφησης της μουσικής και δε θα το έβρισκα διασκεδαστικό να κατανάλωνα τις ποσότητες που μπορείς εύκολα να βρείς εκεί έξω. νομίζω ότι σε κάποιο βαθμό έχει υποτιμήσει την εμπειρία της ακρόασης επειδή δεν έχεις πλέον μια κασσέτα ή ένα δίσκο πυο θα τον ακούς για μια εβδομάδα αλλά αν δε σου αρέσει αυτό που ακούς παίζεις 5 λεπτά και μετά φεύγεις απο εκεί και ακούς κάτι άλλο. το σπίτι μας βέβαια είναι σα το ίντερνετ σε φυσική μορφή, τόσο πολλοί δίσκοι που χρειάζεσαι μια ζωή για να τους ακούσεις!

αν δεν απατώμαι η memoirs ξεκίνησε ως ένα όχημα να ξεκινήσεις να επανεκδίδεις σιγά σιγά παλιότερο μη διαθέσιμο υλικό απο τα 90ς και τις αρχές των 00ς ανεξαρτήτως του τρόπου που εξελίχθηκε. σχεδιάζεις να επανεκδώσεις περισσότερο υλικό σε cd ή βινύλιο ή ως εδώ ήταν το παραμύθι με τις επανεκδόσεις; το λέω γιατί γουστάρω την επανέκδοση π.χ. του dirt mummies, είναι ένα cd που παίζω συχνά πυκνά θέλοντας να διατηρήσω ακέραιο το βινύλιο και γουστάρω επίσης τρελλά την κασσέτα της gold soundz που έχεις συμπεριλάβει ως bonus.

p - θα το θελα αλλά οι επανεκδόσεις δεν έχουν πουλήσει αρκετά (παρόλο που έχω ελάχιστες κόπιες σ' αυτή τη φάση) και οι επανεκδόσεις έχουν ανεβεί στο bandcamp διαθέσιμες για κατέβασμα. ίσως βγάλω κάποια σε κάποια φάση αλλά η προτεραιότητα είναι τώρα σε νέο υλικό. το επερχόμενο κουτί των ashtray navigations για την 21η πρώτη επέτειο του γκρούπ θα δώσει σε αρκετούς μπόλικο παλιό υλικό για ακρόαση. επίσης έχω καμμιά 10ρια άλμπουμ στο αρχείο που δεν κυκλοφόρησαν ποτέ (συνήθως επειδή οι εταιρείες που πρόκειται να βγούν έκλεισαν) και σκέφτομαι να τα κυκλοφορήσω σε κάποια φάση.

σχετικά με τις κασσέτες; ασχέτως και αν έτειναν να εξαφανιστούν κάποια στιγμή επανεμφανίστηκαν δυναμικά τα τελευταία χρόνια. μου αρέσει ακόμα ως μέσο, αν δε

σ' αρέσει κάτι απλά τη σβήνεις και γράφεις κάτι άλλο απο πάνω.

p - μου αρέσουν όλο και λιγότερο. τώρα χρησιμοποιώ περισσότερο ψηφιακή ηχογράφηση για να έχω μεγαλύτερο έλεγχο στον ήχο των κυκλοφοριών των ashtray navigations και μου παίρνει καιρό να ρυθμίσω τους ήχους να ακούγονται καλοί και όπως τους θέλω και όταν η κασσέτα δεν αντιγράφεται καλά ή η ακριβής φυσική μορφή της κασσέτας είναι χαμηλής ποιότητας (κάτι που γίνεται αυτές τις μέρες καθώς δε βρίσκεις αυτές τις ωραίες κασσέτες χρωμίου αυτή την εποχή εύκολα) ξενερώνω. μερικά πράγματα ακούγονται ωραία σε κασσέτα, ο ήχος του μπάσσου στις κασσέτες είναι πάντοτε εντυπωσιακός αλλά είναι πάντα θέμα τύχης όταν παραδίδεις ένα μάστερ για κυκλοφορία σε κασσέτα.

m - η τελευταία φουρνιά κασσετών στο σπίτι μας ήταν όταν στήσαμε μια στοίβα κασσετοφώνων και τα ενώσαμε όλα μαζί για αντιγραφές. αλλά καθώς τα μηχανήματα ήταν όλα απο διαφορετικές μάρκες και έτρεχαν σε διαφορετικές ταχύτητες μερικά σταματούσαν πριν το τέλος της ηχογράφησης της κασσέτας, άλλα είχαν μεγάλα κενά στο τέλος τους. αλλά είναι ένα είδος με ελαττώματα. ακόμα είμαι συναισθηματική αναφορικά με αυτές ιδίως όταν ημουν φοιτήτρια και μπορούσα να αγοράσω κασσέτες απο μαγαζιά με 1 λίρα ή 50 πέννες και μπορούσα έτσι ν' αγοράσω τόννους απο άλμπουμ που μου άρεσαν. μεγάλωσα με τις κασσέτες και νοιώθω άνετα μαζί τυος αλλά δεν ακούω τόσο πολύ κασσέτες πλέον.

τι γίνεται σχετικά με αγάπες των τελευταίων χρόνων; σε μεγάλο βαθμό η τρέλλα με τη free folk και το lo-fi έχει σβήσει και όλο ήχοι απο αναλογικά συνθ / modular απ' τη μια και απ'την άλλη πιο ρυθμικός ήχος έχει έρθει στη μόδα οπότε είμαι περίεργος ν' ακούσω τα μουσικά σου γούστα αυτή την εποχή.

p - αληθινά είμαι τελείως εκτός της λούπας του νέου υλικού. δεν έχω ιδέα τι γίνεται πλέον. δεν έχω ακούσει και τίποτα που να μ' έχει εκπλήξει εδώ και πολύ καιρό. γνωρίζω μόνο την παλιοπαρέα όπως εσύ που ήσουν μέρος της. χωρίς πλάκα μη σου φανεί περίεργο ότι σε λίγα χρόνια θα ναι ξανά στη μόδα ο free folk/lo-fi ήχος!

m - είχαμε ένα πολύ καλό punk / no wave γκρούπ στο leeds που λεγόταν etai keshiki, που μας έκανε να έχουμε πίστη στους νέους ανθρώπους. για κάποια φάση νομίζαμε ότι οι αγγλικές μπάντες θα ξαναροκάρουν! αγγλικές μπάνες που μαθαίνουν πως να ροκάρουν και να κλωτσήσουν 'φολκλόρ' λογικές τύπου steve albini, κ.α. δυστυχώς οι etai keshinki διαλύθηκαν προτού κυκλοφορήσουν άλμπουμ. ήλπιζα να τους προκύψει αλλά τα μέλη τους εξελίχθηκαν ως μέλη άλλων γκρούπ. αλλά ακόμα κι ότι κάνουν τα μέλη τώρα είναι πολύ συναρπαστικό. ακόμα νομίζω ότι η μπάντα του φίλου μας chris lladowski οι the family elan είναι ένα απο τα πολύ καλά γκρούπ της αγγλίας αυτή την εποχή. παίξαμε μαζί τους στη γλασκώβη και κατέβασαν την οροφή του μαγαζιού! ο chris εξέλιξε τη μπάντα απο α λα dylan ακουστική φολκ σε δρόμους που θυμίζουν τούρκικο ψυχεδελικό ροκ που είναι πιο κοντά στα γούστα μου.

- stomach ache

- το παρακάτω άρθρο / συνέντευξη εκδώθηκε πριν απο περίπου μια δεκαετία σε φανζινάκι της phase (phasejunk.com)

η stomach ache είναι σίγουρα μια απ'τις πιο μυστήριες και φρικαρισμένες αμερικάνικες εταιρείες, ο θρύλος της έχει δημιουργηθεί όχι μόνο απ'τις (ώρες ώρες) κουφές κυκλοφορίες της (απο post punk & blues μέχρι ακραίο θόρυβο) αλλά και απ'τον άγνωστο μέχρι σήμερα ιδιοκτήτη της charlie ward ο οποίος δεν έχει κολώσει να κυκλοφορήσει αμέτρητα bootleg 7" απο γκρούπ, συνθέτες οι οποίοι αν μπορούσαν να τον εντοπίσουν σίγουρα θα κινούσαν γη και ουρανό για να εξασφαλίσουν ότι θα έμενε κλεισμένος μέσα για αρκετά χρόνια... η ιστορία της ξεκινά γύρω στο 86 όταν με έδρα το new hampshire, ο charlie ward κυκλοφορεί τη συλλογή 'kill everyone now' lp συλλογή με άγνωστα βοστωνέζικα χάρντκορ γκρούπ, η επόμενη κυκλοφορία είναι το 7" των needles 'sound effect of excellent dope' που εμφανίστηκε ως ένα 7" ιαπωνικού θορύβου για να αποδειχθεί εκ των υστέρων ότι ήταν ένα side project των emil beaulieau & seymour glass (εκδότη του φάνζιν bananafish). ο glass ήταν ανεμιγμένος στις πρώτες κυκλοφορίες της εταιρείας και κάποια απ'τα πρώτα τεύχη του bananafish είχαν 7" που τα τύπωνε η stomach ache για το φάνζιν. η συνεργασία του με τον charlie ward έληξε λίγο άδοξα λίγο αργότερα όταν μια κυκλοφορία παρωδία του τότε θορυβοκυκλώματος τον έβαλε στο μάτι του κυκλώνα και σχεδόν κανένας απ'τα πιο γνωστά ονόματα εκείνης της εποχής δεν απαντούσε στα γράμματα του γι'αρκετό καιρό... η τρέλλα όμως της εταιρείας δε σταματάει εδώ.. 7" με υποτιθέμενη ηχογράφηση του μυθικου bigfoot, εξομολογήσεις και κολάζ ενός νεκρόφιλου, το δυσεύρετο junkie heaven 2πλο 7" με μονολόγους γνωστών πάνκηδων ηρωϊνομανών όπως ο johny thunder, bruce lose (flipper), darby crash (germs), κ.α. και ένα απίστευτα τρελλό 'παιχνίδι' του ward με τις κυκλοφορίες. ένα 7" του παλαβού gay noise ιαπωνικού γκρούπ gerogerigegege 'κατα λάθος' τυπώθηκε με λάθος ετικέτες αντι να κάνει σωστη ανατύπωση, η εταιρεία το κυκλοφόρησε κανονικά με λάθος ετικέτες απο ένα άλλο 7" και για να κάνει το μπέρδεμα ακόμα μεγαλύτερο ανακάτεψε και τις ήδη 2 μπερδεμένες κυκλοφορίες μεταξύ τους ώστε κανείς να μην ξέρει τι ακούει..

για λίγο καιρό τα ίχνη της εταιρείας χάνονται για να ξαναεμφανιστεί στις αρχές του 90 απο το μεξικό με ένα μεγαλύτερο κύμα τρέλλας... ξαφνικά η εταιρεία φοράει το 'σοβαρό' της προσωπείο και κόβει μια σειρά απο 7" σύγχρονων συνθετών, ξεκινώντας απο ένα reunion των mev του 94, σε 7" των pierre henry, john cage, ιάννη ξενάκη, gordon mumma και ακόμα περισσότερα punk, rock, noise γκρουπ. η τρέλλα θα κορυφόνονταν όταν θα κυκλοφορούσε το 7» των household objects. noise 7» που εμφανιζόταν ως ακυκλοφόρητο session των pink floyd ξεχασμένο σε κάποιο αρχείο απο τη δεκαετία των 70ς. θα πάθαιναν κολούμπρα για αρκετό καιρό διάφοροι συλλέκτες μέχρι που θα έβγαινε στη φόρα ότι δεν ήταν τίποτ' άλλο απο τα 'κλασσικά' παιχνίδια που παίχτηκαν με την έκρηξη του lo-fi στα μέσα 90ς καθώς ναι μεν το όνομα του γκρούπ παρέπεμπε στους pink floyd αλλά δεν ήταν τίποτ' άλλο απο συνεργασία των prick decay με τους coffee. επίσης κάποια στιγμή εμφανίζεται ένας κατάλογος κυκλοφοριών με απίστευτα νούμερα που είναι ακόμα και σήμερα απορίας άξιο αν ποτέ όντως κυκλοφόρησαν ή αν ήταν άλλη μια πλάκα του charlie ward. συλλογές ή κανονικές κυκλοφορίες γκρούπ εμφανίζονται σε 3πλα, 5πλα και 7πλα κουτιά με 7" όπως το σχιζοφρενικό 7πλο κουτί 'think like a nigger, fuck like a jew'. οι οπαδοί του thurston moore να φτάνουν σε όρια παράκρουσης με το 'another waste of vinyl' το οποίο αναφερόταν στον κατάλογο, άγνωστο αν κυκλοφόρησε ποτέ με το όνομα του thurston, αν και τελικά κυκλοφόρησε σίγουρα αργότερα με το όνομα male slut. εκτός απο τα 7" που κυκλοφορεί ο charlie ward κυκλοφόρησε και κάποιες κασσετοσυλλογές με κυκλοφορίες τις εταιρείας απο τις οποιες μπορεί να καταλάβει κανείς την παράνοια του ήχου της και τέλος υπάρχουν και 2 βιντεοσυλλογές οι "adventures of huck finn) kai 'moby dick'... η τρέλλα θα συνεχιζόταν αμείωτη καθώς αν για κάποιους ο keith fullerton whitman έκανε την τρολιά με την creel pone πριν απο μερικά χρόνια (επαν) εκδίδοντας σε πειρατικά cdr αρκετούς δυσέυρετους δίσκους εμφανίζοντας την εταιρεία με έδρα στην ισλανδία. θα πρεπε κάποιος να πιστώσει εν μέρει αυτή την τρέλλα στον charile ward επίσης. δεν είναι μόνο το secret love life of the octopus του pierre henry (soundtrack που είχε συνθέσει για 14λεπτο ντοκυμαντέρ των 50ς) ή το psappha του ξενάκη. γύρω στα τέλη 90ς / αρχές 00ς έσκασε μια σειρά απο πειρατικά cdr επανεκδόσεων διάφορων πειραματικών, avant garde, αυτοσχεδιαστικών δίσκων, καθώς όμως και ακυκλοφόρητες κυκλοφορίες των dinosaurs with horns, κ.α. μελών / γκρούπ της lafms.

και ενώ σχεδόν κανείς δεν μπορούσε να βρεί τον περίεργο τύπο που κρύβεται πίσω απο αυτή την εταιρεία φάντασμα, τυχαία σ'ένα ταξίδι της στο μεξικό τον ανακάλυψε πέρσι μία φίλη. στην αρχή έβαλα τα γέλια όταν μου το πε, γιατί φεύγοντας με ρώτησε τι θέλω απο το μεξικό και απλά της είπα για πλάκα 'δώσε χαιρετίσματα στον charlie ward', κι έτσι νόμιζα ότι με κοροϊδευε, όταν όμως στην πορεία μου έδωσε αρκετά στοιχεία

- πως γεννήθηκε η ιδέα της "stomach ache";

χμχμχμ, η ιδέα για το όνομα ήρθε όταν φεύγοντας μια ηλιόλουστη μέρα απο ένα καφέ στο new hampshire, έφαγα ένα τεράστιο μπώλ τσίλι, το

καταλήγοντας σε μια ‘μαγευτική νύχτα με εξαίσιο φαγητό, μοχίτος και άφθονη τεκίλα’ απο την οποία προέκυψε όπως μου είπε η κάτωθι κουβέντα τότε την πίστεψα...

οποίο είχε μέσα πολλά φασόλια. θα πρέπει να πέρασα πάνω απο 3 ώρες στην τουαλέτα, χέζοντας σαν πούστης. ήταν σαν καφέ γάλα να βγαίνει απ’τον κώλο μου, ε, αυτό ήταν!

- τι σε έκανε να μετακομίσεις στο μεξικό; και πως αποφάσισες να χρησιμοποιήσεις διαφορετικό όνομα όταν μετακόμισες εκεί (dolor del estamago); το έκανες για το χαμηλότερο κόστος παραγωγής μήπως ή όχι μόνο;

η αλήθεια είναι ότι έψαχνα να βρώ τον μπάσταρδο που ανακάλυψε το τσίλι (ΤΟ ΑΡΧΙΔΙ!), επίσης μ’αρέσουν τα σόου με γαϊδούρια. μετά άκουσα ένα τραγούδι του herb albert που λέγεται “spanish flea”. μ’έκανε να με πιάσει μια φαγούρα με το μεξικό. dolor del estamago ούτως ή άλλως είναι η ισπανική ονομασία του stomach ache. τέρμα είναι όλα στα φασόλια!

- εικάζω ότι το μεγαλύτερο μυστήριο γύρω απ’τη stomach ache είναι οι κυκλοφορίες της και ο κατάλογος της, καθώς κανείς δεν μπορεί να πεί με βεβαιότητα τι ακριβώς έχει εκδοθεί στην εταιρεία, ξέχωρα απ’τα διάφορα παιχνίδια που έχουν γίνει απ’τα ίδια τα γκρούπ, όπως για παράδειγμα το household objects 7” το οποίο υποθετικά είναι ακυκλοφόρητη ηχογράφηση του 70, των pink floyd...

αυτό δεν ήταν παιχνίδι. τα παιχνίδια είναι για τα παιδιά. την εταιρεία την παίρνω στα ΣΟΒΑΡΑ όπως το να κάνεις σεξ χωρίς προφυλάξεις μ’ένα γαϊδούρι για παράδειγμα. οι pink floyd είναι ένα πολύ καλό γαϊδούρι, δεν είναι γουρούνι...

- ποιος είναι ο charlie ward;

είμαι ο charlie ward, γεννημένος το 1959, έχω μακρυά μαύρα μαλλιά, καφέ μάτια, ζυγίζω 180 λίμπρες, μου αρέσουν τα δείπνα με αναμμένα κεριά και οι περίπατοι στην παραλία υπο το φώς της πανσέληνου...

- ο ron της rrr, φαίνεται ότι είναι μια μεγάλη βοήθεια για σένα και τις δραστηριότητες σου, δε θα ήταν ψέμματα αν έλεγε κανείς ότι σε πολλές περιπτώσεις η rrr, έχει λειτουργήσει σαν «καταφύγιο» για τις δραστηριότητες της stomach ache, αλήθεια πως γνωρίστηκες με το ron;

ναι, με το ron, γνωριστήκαμε πριν απο πολλά χρόνια στο new hampshire, συνηθίζαμε ν’ανταλλάζουμε δίσκους. ξεφορτωνόμουν όλο το άχρηστο υλικό μου σ’αυτόν. είναι ο μόνος άνθρωπος που ξέρω που θα έπαιρνε οποιοδήποτε δίσκο μεταχειρισμένο ή μη για το μαγαζί του. μια μέρα που χρειαζόμουν μετρητά για να πάω το ίδιο βράδυ με μια πόρνη, του πήγα για σκότωμα όλους μους τους disco δίσκους. μάντεψε, μου έδωσε 50 ζεστά δολλάρια! περιττό να σου πώ ότι πέρασα μια αξέχαστη βραδιά!

- αλήθεια δε φοβάσαι την πιθανότητα μήπως κάποιοι οι οποίοι είδαν να κυκλοφορεί

υλικό τους στην stomach ache, για το οποίο είτε δε σου είχαν δώσει τα δικαιώματα να το κυκλοφορήσεις ή νομίζουν ότι είναι bootleg κυκλοφορία υλικού τους, μήπως μηνύσουν το ron ή να του δημιουργήσουν κάποιο άλλο πρόβλημα μην μπορώντας να εντοπίσουν εσένα;

έχεις δεί ποτέ το ron και εμένα; αμα μας δείς δε θα τολμήσεις να τα βάλεις μαζί μας, οπότε...

- μέχρι τώρα κυκλοφορείς περισσότερο 7", με κάποιες εξαιρέσεις όπου κυκλοφόρησες lp και ένα cd, τι σχέδια έχεις για το μέλλον θα συνεχίσεις να κυκλοφορείς 7" ή σκέφτεσαι κάποια άλλη μορφή;

όσον αφορά αυτό, η ακουστική των high end μηχανημάτων έχει ξεπεράσει τα πιο άγρια όνειρα μου. σκέφτομαι να αρχίσω να κυκλοφορώ στρογγυλούς πέτρινους μαρμάρινους δίσκους. ξέρω έναν τύπο στο new hampshire, που δουλεύει με πέτρες. λέει ότι μπορεί να κόψει πέτρινους δίσκους ½ ίντσας ακόμα μπορεί να τους κόψει όπως τους κανονικούς δίσκους. βέβαια το κόστος θα είναι υψηλό αλλά σκέφτομαι ότι είναι μια πολύ ωραία ιδέα να το δοκιμάσω. το μάρμαρο είναι μια ωραία μορφή πέτρας. θυμάμαι μια φορά στα νιάτια μου, που μέθυσα και κατούρησα ένα μαρμάρινο πάτωμα. τι κι αν πηγαίναμε όλοι στα τοπικά βιβλιοπωλεία και διαβάζαμε βιβλία. δε θα ήταν ανάγκη να ακούγαμε αυτά που βγάζουν οι εταιρείες. τα βιβλία είναι ωραία βέβαια αλλά το παρα φύσιν σεξ είναι μακράν καλύτερο!

- στα μέσα των 90's τα 7" σύγχρονης μουσικής που κυκλοφόρησες σοκάρισαν πολλούς, είτε θετικά είτε αρνητικά... πως σου ήρθε η ιδέα να κόψεις αυτά τα 7", υπάρχουν άνθρωποι που πιστεύουν ακόμα ότι υπήρχαν και ψεύτικες ηχογραφήσεις σ'αυτή τη σειρά, υπάρχουν τελικά «ψεύτικες» ηχογραφήσεις ή είναι όλες αυθεντικές;

τι είναι ψεύτικο; ψεύτικα είναι τα βυζιά που δεν κουνιούνται. τι αν πηγαίναμε όλοι και κοιτάγαμε ψεύτικα βυζιά πετώντας τους δολλάρια. τι και αν δεν μπορώ να σηκωθώ το πρωϊ και δεν μπορώ να χέσω με την ησυχία μου.τι κι αν δεν είχα αρκετό calcium στη διαιτά μου, θα με κοίταγες δηλαδή διαφορετικά αν είχα; υπάρχει ένα παλιό ρητό που λέει «δεν μπορείς να πας εκεί απο δώ». αυτό είναι ότι έχω να πω.

- τίποτα προβλήματα που έχεις αντιμετωπίσει; τίποτα τύποι που θέλουν να σε μηνύσουν προφανώς για τον τρόπο που εκδίδεις τις κυκλοφορίες σου και το στύλ της εταιρείας σου; γιατί φρονώ ότι για κάποιους θα είσαι μεγάλος μπελάς...

ζώντας στο μεξικό δεν είναι εύκολο να με βρείς. εξάλλου έχω και ένα φίλο που λέγεται vinny...

- αλήθεια πως ξεκίνησε η ιδέα της συνεργασίας σου με το bananafish και άρχισες να κόβεις τα 7" για τα τεύχη του;

μου άρεσε το ψάρεμα όταν ήμουν μικρός και επίσης βρίσκω τις μπανάνες πολύ γευστικές. δεν είναι αυτός ένας καλός λόγος; εγώ νομίζω πως είναι...

- έχω ακούσει τη φήμη ότι ο seymour (seymour glass, ο εκδότης του bananafish), ήταν ενεργό μέλος της εταιρείας στο ξεκίνημα της, αληθεύει αυτό;

πολλοί άνθρωποι με έχουν ρωτήσει την ίδια ερώτηση. έχει πλάκα γιατί γνωριστήκαμε όταν είμασταν 7 ή 8 χρόνων. είναι φανταστικός τύπος, μετά απο λίγο καιρό γίναμε πολύ καλοί φίλοι. βλέπεις και στους δυό μας αρέσει η παράξενη μουσική. η αλήθεια είναι ότι δεν του αρέσει να μιλάω πολύ γι'αυτό, αλλά δεν ξέρει την τύφλα του απο ηχογραφήσεις, γι'αυτό τον πήρα σα βοηθό στις δραστηριότητες μου, για να του δείξω το δρόμο. τα πηγαίνει καλύτερα τώρα αλλά επ'ουδενί δεν είναι charlie ward. αυτό είναι σίγουρο!

- τι άλλου είδους προβλήματα έχεις αντιμετωπίσει; αλήθεια τι είναι αυτή η παλαβή ιστορία με το 7" των gerogerigegege; αληθεύει ότι απο λάθος της εταιρείας τυπώθηκαν λάθος 7" με λάθος ετικέτες και μπήκαν σε άλλα εξώφυλλα;

όταν τυπώσαμε το δίσκο, ο τεχνικός που έκανε το mastering τα γάμησε όλα. χρησιμοποίησε λάθος dat, αν θές να ξέρεις το dat που χρησιμοποίησε ήταν απο ένα γκρούπ που ονομαζόταν 10/17/77 ή κάτι τέτοιο. ήταν ξέρεις η πρώτη ηχογράφηση που έκαναν ποτέ τους και μεταξύ μας τη θεωρώ κλασσικότατη πλέον. τα πρώτα 32 δευτερόλεπτα στην αρχή αυτού του κομματιού είναι ένα φανταστικό ηχητικό ντοκουμέντο, ήταν πραγματικά μπροστά απ'την εποχή τους. αμα το ξανακούσεις θα καταλάβεις τι εννοώ. οι 10/17/77 απ'όσο ξέρω δεν ξέρουν ότι κυκλοφόρησε στην εταιρεία μου, δεν πιστεύω ότι είναι ακόμα μαζί. ευτυχώς που δε θα το διαβάσουν αυτό, αλλά ποιος θα το διαβάσει ούτως ή άλλως; οπότε δε σκοτίζομαι...

- howard stelzer

ο howie είναι απο εκείνους τους φίλους που μπήκαν απότομα στη ζωή μου πριν καμμιά 15ετία πάνω κάτω. τυχαία, στέλνοντας μου κάποια cdr με ηχογραφήσεις του τότε τρίου howard stelzer, vic rawlings, jason talbot. και αν με ψηνε μια έκδοση στο absurd. οκ προέκυψε το split cdr με τον αναστάση (γρίβα) και το θοδωρή (ζιούτο) που είχαμε κάνει στο μμθ σε ακόμα πιο αγαπημένη κατάσταση την editions_zero, αλλά απο εκείνη τη φάση ξεπετάχτηκε μια τρελλή φιλία ανακαλύπτωντας την κοινή μας αγάπη για γκρούπ όπως οι p16.d4, ή εταιρειές όπως η selektion. μια πρώτη κουβέντα με τον howie έγινε το 2005 πιο πολύ για την εταιρεία του την intransitive, την παραθέτω παρακάτω. είναι ανεβασμένη στο τηλεσκόπιο (tileskopio.tumblr.com). η συνέχεια της σχεδόν 10 χρόνια μετά έγινε το μάρτη του ‘14 μέσω email, πλέον η intransitive είναι παρελθόν εδώ και μια διετία δηλαδή και η ζωή του ορθώς έχει άλλες προτεραιότητες...

howardstelzer.com

intransitiverecordings.com

[2005]

λοιπόν πως σου ‘καρφώθηκε’ η ιδέα της intransitive;

ε, απο την πρώτη στιγμή που ασχολήθηκα με τη μουσική μ’ενδιέφεραν τόσο οι εταιρείες όσο και οι μουσικοί. οπότε όταν ολοκλήρωσα την ηχογράφηση του πρώτου μου άλμπουμ (έπειτα απο μερικές πραγματικά απαίσιες κασσέτες που είχα κυκλοφορήσει με δουλειές μου), ήταν ξεκάθαρο για ένα ότι κανένας δε θα το έκδιδε οπότε ήταν φυσική η ιδέα να το κυκλοφορήσω μόνος μου ξεκινώντας έτσι την εταιρεία μου.

αν δεν κάνω λάθος έμενες στη φλώριδα, πως αποφάσισες να μετακομίσεις στη βοστώνη;

μετακόμισα στη φλώριδα με τους γονείς μου όταν ήμουν 12 και ποτέ δε μ’άρεσε πραγματικά. γεννημένος στη νέα υόρκη, είμαι

περισσότερο συνδεδεμένος με την αστική ζωή και το κρύο παρά με μια ανέμελη ζωή σε μια παραλία. έμεινα στη φλώριδα και μετά το σχολείο μόνο και μόνο και μόνο για το πλεονέκτημα του χαμηλού κόστους σπουδών σε κρατικά πανεπιστήμια, αλλά μόλις τέλειωσα το πανεπιστήμιο ξαναμετακόμισα βόρεια. η βοστώνη ήταν ένα είδος ξαφνικής απόφασης, δέν ήξερα πολλά γι'αυτή και δεν ήξερα σχεδόν κανένα που ζούσε εκεί αλλά το μυστήριο ενός νέου αστικού περιβάλλοντος με συνεπαιρνε. επίσης δεν ήθελα να ξαναγυρίσω στη νέα υόρκη, ήδη την ήξερα και παρόλο που μ'αρέσει σαν περιοχή αναζητούσα μια νέα εμπειρία. εξάλλου δε μου πήρε πολύ για να συνειδητοποιήσω ότι αν και βιαστικά πήρα μια σωστή απόφαση.

εταιρείες ή άνθρωποι που σ'επηρέασαν να ξεκινήσεις ή είχαν κάποια επίδραση πάνω σου όταν ξεκίναγες την intransitive;

φυσικά. δύο μέγιστες επιρροές ήταν η selektion και η rrrecords. ήμουν συνεπαρμένος με το διαστροφικά μινιμαλιστικό σχεδιασμό της selektion, η οποία σε συνδυασμό με την σχεδόν απάνθρωπη ηχητική της έμοιαζε πιο αποκρουστική. τα πρώτα lp και ιδίως το 'acRID acME' των p16.d4 είχαν αιχμαλωτίσει τη φαντασία μου όταν τα πρωτάκουσα όταν τέλειωνα περίπου το σχολείο γύρω στα 16-17 μου. μετά η rrrecords, βλοσυρή με ένα διαφορετικό τρόπο... ο κατάλογος των διανομών και των κυκλοφορίων της χωρίς καθόλου περιγραφές, που συνεπαγόταν ένα κόσμο στον οποίο ετοιμαζόσουν να εισχωρήσεις χωρίς την παραμικρή προετοιμασία. η απίστευτη ποικιλία μουσικής που κυκλοφόρησε η rrr, η απίστευτη ταχύτητα που εμφανιζόντουσαν νέες κυκλοφορίες της. ήμουν κολλημένος μαζί της απ'την πρώτη στιγμή που την ανακάλυψα, και σεβόμουν απόλυτα την απέχθεια για ένα είδος image και συνοχής. ήταν ξεκάθαρο ότι ήταν η εταιρεία κάποιου ο οποίος κυκλοφορούσε ότι φαινόταν του γούστου του ανα πάσα στιγμή. είμαι πραγματικά τυχερός που γνωρίζω το ron lessard, τον τύπο που έχει την rrr και ακόμα τρέφω τη μεγαλύτερη εκτίμηση γι'αυτόν και την εταιρεία του.

μπορείς να μου δώσεις μερικές πληροφορίες για τις κυκλοφορίες της intransitive ως τώρα;

ας ξεκινήσουμε:

the amazing mr. slug 7» - ένας θορυβοθρύλος της gainesville, florida, ο δίσκος είχε ήδη τυπωθεί απο κάποιον άλλο, ο οποίος αποφάσισε ότι δεν ήθελε να ξεκινήσει εταιρεία οπότε άφησε όλους τους δίσκους στο πατάρι του και έφυγε απ'την πόλη. εφόσον ο mr. slug ήταν φίλος μου και επείδη δεν ήθελα ο μόνος προσωπικός δίσκος του να μείνει θαμμένος και να μην ακουστεί προσφέρθηκα να πάρω τα 7" για την εταιρεία μου.

tac/factor X - η μόνη κασσέτα της intransitive.

howard stelzer «stone blind» cd – η πρώτη μαζική κυκλοφορία μου, 1ας ώρας σύνθεση. δε μ'αρέσει πλέον αλλά διάφορα στοιχεία της χρησιμοποιήθηκαν ως πρωτόλεια σε άλλες δουλειές.

kapotte muziek «the use of recycling» cd – μου αρέσει πάρα πολύ η δουλειά του frans de waard!!

richard chartier «direct incidental consequential» cd – το πρώτο άλμπουμ του richard, πιο ωμό από όλα τα υπόλοιπα του. εκείνη την εποχή σχεδίαζε και τα εξώφυλλα της intransitive.

brume «krieg» cd – diy musique concrete απο έναν απο τους πιο αγαπημένους μου καλλιτέχνες, που ακόμα δεν έχει αποκτήσει την αναγνώριση που του πρέπει. ήταν η εποχή που αποφάσισα ότι η intransitive θα εξελίσσοταν σε μια μεγάλη διαδρομή και έγινα αρκετά γενναίος ζητώντας απο ανθρώπους που δε γνώριζα να ηχογραφήσουν για μένα.

roel meelkop «6 (mailcop rules) cd - συλλογή με πιο 'ωμή' μουσική που ο ροέλ κυκλοφόρησε σε κασσέτες στα 80's και στις αρχές των 90's. διεστραμμένο με τον τρόπο του.... κάποιο απο το υλικό ακούγεται σα harsh power electronics, και υπάρχει και ένα τελείως ηλίθιο κολλάζ με ήχους απο τουαλέτες και τσόντες. ήταν τόσο γαμάτο που έπρεπε να το κυκλοφορήσω! πολύ περισσότερο επειδή ο ροέλ θεωρείται ως 'σοβαρός' συνθέτης 'ήρεμης ψηφιακής μουσικης', χα!

tac/howard stelzer «object» - αυτό ήταν ένα art project σχετικά με την παραγωγή δίσκων και τη συλλογή τους. ήταν ένα ζωγραφισμένο cd απ'τον tac και ένα 7" 'γυαλισμένο' με γυαλόχαρτο απο μένα κολλημένα μαζί και πακεταρισμένα σε 2 διαφάνειες που ήταν τυπωμένες με κριτικές και περιγραφές άλλων πειραματικων δίσκων που είχαν σπέσιαλ εξώφυλλα ή βινύλια. δε θυμάμαι πόσα φτιάξαμε, νομίζω καμμιά 50ρια...

mike bullock/howard stelzer & jason talbot «the idea of northeast» lp
το μόνο lp στην intransitive, σε 200 κομμάτια για την πρώτη μου περιοδεία. ο τίτλος φυσικά είναι παρωδία απο έναν τίτλο του glenn gould. μ'αρέσει η μουσική αλλά τα εξώφυλλα είναι πραγματικά σκατά.

nmperign & jason lescalleet «in which the silent partner-director can
no longer make his point to the industrial dreamer» cd - εκείνη την εποχή ο
lescalleet ήταν σχεδόν άγνωστος. ήταν ένας απ'τους πρώτους φίλους που έκανα όταν μετακόμισα στη βοστώνη και ήταν ξετρελλαμένος που είδε τόση θετική αντίδραση για τη μουσική του.

greg kelley, curt newton, tatsuya nakatani «field recordings, vol.1: the birthday» cd – το πιο κοντινό στον αυτοσχεδιασμό πράγμα που θα κάνω ποτέ μου. μου αρέσει

αρκετά η δουλειά του greg kelley και είμαι πάντα ανοικτός σε ότι θέλει να κυκλοφορήσει.

variious 2cd - η πρώτη μου συλλογή! φίλοι, επιρροές, άνθρωποι με τους οποίους ήθελνα να έχω επαφή, κάποιοι άλλοι φίλοι. είχε πλάκα κάνοντας την αυτή τη συλλογή.

lionel marchetti «knud un nom du serpent» cd - όπως το nmp/lesc νωρίτερα και το nerve net noise μετά απο αυτό ήταν κυριολεκτικά μια σχέση αγάπης/μίσους. πήρε την πιο απαίσια κριτική που έχω πάρει ποτέ για άλμπουμ της intransitive (καθόλου τυχαίο που ήταν τυχαίο απο εγγλέζο μουσικοκριτικό) και επίσης κάποιες απο τις καλύτερες. είμαι πραγματικα περήφανος γι'αυτό το άλμπουμ.

john hudak & jason lescalleet «figure 2» cd - βγήκε απο μια συναυλία του ντουέτου την οποία είχα δεί και δε μ'αρεσε. ο jason είπε ότι θα δημιουργήσει ένα φανταστικό άλμπουμ και να τον εμπιστευτώ. όταν το τέλειωσε και ήρθε απ'το σπίτι μου και κάθισε κοιτάζοντας με να το ακούω. το αν ένοιωσα κάποιες αμφιβολίες αν έπρεπε να το κυκλοφορήσω ή όχι είναι πια μια λεπτομέρεια που δεν έχει ρόλο. φτάνει να πω ότι έκτοτε έμαθα να εμπιστεύομαι το ένστικτο του lescalleet.

gal «relisten» cd – δεν είχα ακούσει δουλειά του gal μέχρι που μου έστειλε αυτό το άλμπουμ και μ'έστειλε. λίγο αργότερα όταν μου ζήτησαν να φτιάξω ένα κομμάτι για ένα dvd σε ένα περιοδικό τέχνης στο οποίο θα έβαζα και κάποιο σχόλιο επέλεξα τον gal και μιλήσαμε αναλυτικά για τη δουλειά του, ακούγοντας και αρκετές δουλειές του. κάναμε και μια περιοδεία παρέα στην αμερική και στον καναδά. αυτό είναι απ'τα μεγάλα συν του να τρέχεις μια μικρή εταιρεία.

m.behrens «elapsed time» cd – ένα απ'τα 'σκληρά' και ίσως ένα απ'τα πιο περίεργα στην εταιρεία μου. πιστεύω ότι ο μαρκ κάνει φανταστική δουλειά και ότι έχει να προσφέρει πολλά μέσω της μουσικής του.

nerve net noise «meteor circuit» cd – ένα απ'τα πιο αγαπημένα μου γκρουπ! με μπερδεύουν αλλά βρίσκω τη μουσική τους πραγματικά αστεία, ανεξήγητη και αξιόλογη να εντρυφήσεις. θα κυκλοφορούσα ότι θέλουν να βγάλουν οποιαδήποτε στιγμή.

seth nehil/jgrzinich «confluence» cd - το πρώτο μέρος απο ένα σετ 2 cd. θα ήθελα να τα βγάλω και τα 2 αλλά τα ήθελαν ξεχωριστά σε 2 εταιρείες.

howard stelzer & jason talbot «songs» cd – το επιστέγασμα της 'καριέρας' μας σα ντουέτο. ακόμα νομίζω ότι είναι ένα καλό άλμπουμ αλλά πολύ λίγοι συμφωνούν.

intransitive twenty-three 2cd – ακόμα μια συλλογή, αυτή έχει μουσική που έχει φτιαχτεί χωρίς

τη χρησιμοποίηση ψηφιακών συσκευών. εν μέρει σαν απάντηση σε μια κριτική για το 'variious' ότι ο καθένας μπορεί να δημιουργεί avant garde σήμερα χρησιμοποιώντας software που έιναι διαθέσιμο οπουδήποτε... κάτι που για μένα δεν είναι κάτι το άσχημο.

roel meelkop «5 (ambiences)» cd - πήρε αρκετό χρόνο να βγεί αλλά βγήκε!

φαίνεσαι πολυάσχολος αναφορικά με τις συνεργασίες σου, υπάρχουν κάποιες στις οποίες δουλεύεις αυτή την εποχή;

ένα ντουέτο cd που ηχογράφησα με το φίλο μου giuseppe ielasi και θα βγεί σύντομα στην korm plastics σα μέρος της brombrom series. είχαμε μια πρόταση για διαμονή απ'το extrapool στην ολλανδία και φτιάξαμε αυτό το άλμπουμ. νομίζω ότι η εταιρεία απλά μας περιμένει να διαλέξουμε τίτλο... εμ, ξέρεις τώρα πως γίνονται αυτά. μετά ένα 3πλο 3"cd με τους jazzkammer που πρόκειται να βγεί σύντομα.

μετά οι bsc, ένα μεγάλο γκρούπ είμαι μαζί με τους nmperign και επίσης τους mike bullock, vic rawlings, liz tonne, james coleman και chris cooper. παίζουμε όταν μπορούμε και ηχογραφήσαμε πρόσφατα παρέα με τον christian wolff μια ηχογράφηση πυο θα βγεί σύντομα στη mode. είμαστε επίσης ανακατεμένοι σε μια 6ωρη εκτέλεση του treatise του cardew που πρόκειται να βγεί σαν audio dvd. παναγία μου, δε θα θελα ποτέ ν'ακούσω 6 ώρες bsc αλλα φαίνεται ότι κάποιοι θέλουν. πραγματικά θα θελα να γνωρίσω τίποτα τέτοιους τύπους και να τους ρωτήσω τι είδους πρόβλημα έχουν..

άλλο υλικό, έχω ένα ντουέτο με τον vic rawlings, ένα ντουέτο με τη jessica rylan και διάφορες συνεργασίες με διάφορους φίλους. έχω συμμετάσχει σε ένα μελλοντικό άλμπουμ του rlw αλλά δεν ξέρω πολλές λεπτομέρειες ακόμα γι'αυτό.

και έχω βγάλει και ένα cdr σε συνεργασία με έναν τύπο απ'το la, που λέγεται cherry point. αυτή την εποχή είναι απ'τους αγαπημένους θορυβάδες. ειμαι λάτρης του ακραίου θορύβου!

επίσης ένα ντουέτο με τον greg kelley που λέγεται great danes. ένα power-electronics/noise γκρούπ που φοράμε μάσκες σκύλων και κοστούμια. βασικά είναι μια δικαιολογία για να βγαίνουμε παρέα αφού και οι δύο είμαστε απασχολημένοι με διάφορα και μένουμε στα 2 άκρα της πόλης.

η βοστώνη φαίνεται να έχει μια πολύ δραστήρια και ζωντανή σκηνή, πως είναι να ζείς σε μία τέτοια σκηνή; μέρη, πράγματα, άνθρωποι που σου αρέσουν;

είναι απλό να ξεχάσω πόσο καλά περνάμε εδώ. όταν είμαι σε περιοδεία και μόνιμα είναι εκτεθειμένος σε πολιτικές άλλων σκηνών πάντοτε χαίρομαι να

γυρνάω σε ένα μέρος που οι άνθρωποι πραγματικά δε δίνουν μια γι'αυτό που λέγεται avant garde μουσική. εκτός απο τα προβλήματα με μέρη που υπάρχουν παντού στη χώρα, συναυλίες συνεχίζουν να γίνονται, οι άνθρωποι εξακολουθούν να τις ανακαλύπτουν και ένα μεγάλο επίπεδο ποιότητας είναι αναμενόμενο. είναι κάτι που το εκτιμώ.

πράγματα που μ'αρέσουν στη βοστώνη: το δισκάδικο και η εταιρεία twisted village. οι heathen shame που είναι ο wayne και η kate του twisted village με τον greg kelley, ο jay sullivan ένας φανταστικός τοπικός μουσικός λάτρης ήχων στο στύλ των small cruel party, hands to και περνάμε γαμάτα. η jessica rylan που μένει στη βόρεια πλευρά της βοστώνης και είναι φανταστική περφόρμερ, παίζει αυτοσχέδια συνθεσάϊζερ και καμμιά φορά τραγουδάει μέσω αυτών. η φίλη μου η mary που έχει ένα noise σύνολο με το όνομα donna parker, που μ'αρέσει πολύ. επίσης παίζει σε μερικά ντουέτα με τους vic rawlings, kate village, jessica rylan και φυσικά είναι ο brendan murray που το πρόσφατο cd του στη sedimental λέγεται 'resting places' και νομίζω ότι είναι πραγματικά απίστευτο!

δουλέυεις αυτή την εποχή ή όχι;

ε, προσωρινά σαν υπάλληλος γραφείου αλλά ψάχνω για καμμιά υψηλότερα αμοιβόμενη δουλειά για να χρηματοδοτήσω το χόμπυ μου να εκδίδω στην εταιρεία μου.

για πές μου για τις δουλειές σου instant nostalgia και witte

το «instant nostalgia» ήταν ένα κομμάτι που έγινε σχετικά γρήγορα, τίποτα το τρομερό. το έφτιαξα για τη bake, cdr εταιρεία του frans de waard. σιχαίνομαι το εξώφυλλο του αλλά η μουσική είναι εντάξει σε αρκετά σημεία. όχι κανένα τρομερό άλμπουμ αλλά κυλάει καλά. χρησιμοποίησα κάποια δεύτερα μέρη του για το cdr συνεργασία με τον the cherry point, «gross».

το «witte» γράφτηκε για ένα φίλο που πέθανε σε ένα βίαιο τρακάρισμα στα τέλη των 90ς. χρησιμοποιεί τη φωνή του και ήχους που είχαμε φτιάξει παρέα σαν πρωτόλειο. όταν πρωτομετακόμισα στη βοστώνη, νόμιζα ότι τον έβλεπα παντού, στο μετρό, στη στάση του λεοφωρείου αυτή η μουσική με βοήθησε να ξεπεράσω το θάνατο του. μια μέρα θέλω να το ξαναδουλέψω και να το επεκτείνω αυτό το κομμάτι. έτσι όπως είναι, είναι λίγο ομιχλώδες και μουντό.

νομίζω ότι δεν είσαι λάτρης της electronica/ glitch/ laptop γενικά ε;

μου αρέσουν κάποιοι καλλιτέχνες όπως σε κάθε είδος. αυτό που ποτέ δε με τράβηξε είναι αυτό το post techno της raster noton αλλα μ'αρέσει ο taylor deupree και αρκετοί τίτλοι της 12k. δε μου αρέσει η μουσική που γίνεται

τεχνολογικό σόου και εμπόριο ή σαν μια γενικότερη πρόβα και αυτό ισχύει για όλα τα είδη.

χρησιμοποιείς κομπιούτερ στη δουλειά σου εκτός απο τις κασσέτες και τα κασσετόφωνα που χρησιμοποιείς;

χρησιμοποιώ κομπιούτερ για σύνθεση και μάστεριν και έχω δουλέψει με ανθρώπους που χρησιμοποιούν προγράμματα για να δημιουργούν και να επεξεργάζονται ήχους. αλλά για μένα το κομπιούτερ είναι απλά εύκολα να χρησιμοποιείς σαν πολυκάναλα.

πρόσφατα έκανες ένα φεστιβάλ της intransitive, είσαι ευχαριστημένος απο αυτό;

το φεστιβάλ ήταν για την ακρίβεια η θέση μου για το πανεπιστήμιο (master καλών τεχνών), οι φίλοι που έπαιξαν ήταν: keith fullerton whitman, jessica rylan, seth nehil, mike bullock & vic rawlings, william basinski, brendan murray, donna parker, dion workman, horse sinister, john hudak, Jason lescalleet, united states of belt, και εγώ. ήταν πολύ δύσκολο και πολλές πτυχές του θα μπορούσαν να είχαν λειτουργήσει καλύτερα αλλά βγήκε καλά. θα θελα να το ξανακάνω αν είχα χρηματοδότηση και βοήθεια απο κόσμο για να τα βγάλω πέρα.

άλλα φεστιβάλ που γίνονται απο το κύκλωμα στη βοστώνη και υπάρχουν άλλα φεστιβάλ για ηλεκτροακουστικές μουσικές στις ηπα ή όχι;

υπάρχουν κάποια φεστιβάλ αλλά όχι πολλά. σποραδικά και τίποτα το επαγγελματικό οπως αυτά που γίνονται στην ευρώπη και στο κεμπέκ. οι συναυλίες παραμένουν diy φάση στις ηπα και αυτό είναι ένα είδος σοκ για πολλούς φίλους που έρχονται απο μακριά αλλά κάνουμε ότι μπορούμε, αρκετές φορές μπαίνοντας και μέσα φτάνει να γίνονται πράγματα.

σχετικά με συλλογές; αν θυμάμαι καλά είσαι λάτρης των συλλογών και έχεις βγάλει 2 στην intransitive, νομίζεις ότι είναι ένα είδος προώθησης του ήχου μιας εταιρείας, να δείξει μια τάση στον ήχο σε μια συγκεκριμένη στιγμή ή...

για μένα οι συλλογές είναι κανονικά άλμπουμ με τη δική τους βαρύτητα και σκοπό. θέλω οι συλλογές που έχω βγάλει να ακούγονται απο την αρχή ως το τέλος σαν κανονικά άλμπουμ.

ας περάσουμε στο καλό σημείο τώρα... αγαπημένα γκρούπ/καλλιτέχνες, αγαπημένοι δίσκοι;

είμαι μεγάλος συλλέκτης, περισσότερο απ'οσο μπορώ. είμαι ακροατής και οπαδός και έχω περάσει απο διάφορες φάσεις τα τελευταία χρόνια. τα πιο επιδραστικά πράγματα για μένα είναι: p16.d4, sbothi και οι εταιρείες selektion και rrrecords, όπως ανέφερα και νωρίτερα. επίσης είμαι μεγάλος λάτρης του merzbow και σταδικακά μαζευω δίσκους των fall. άλλες αγάπες fire engines «lubricate your living

room» lp, pere ubu «the modern dance», cccc, astro, overhang party, wire, the cherry point, john weise/sissy spacek, lase marhaug, birchville cat motel και η εταιρεία του celabrate psi phenomenon, eso steel, ddaa, schimpfluch/runzelstirn & gurgelstock (το cd 'ho' ήταν μια απ'τις πρώτες ηχογραφησεις που με έστειλαν!), p.children «documentaion» cd, jerome noetinger &
lionel marchetti, nerve net noise, kazunao nagata, agencement, kapotte muziek (και ότι κάνει ο frans de waard), a.m. (και η εταιρεία του pseudoarcana), kousokuya, roel meelkop, και γερμανικά/ολλανδικά synth new wave/punk αρχών80s, που προσπαθώ να συλλέγω.

τίποτα να προσθέσεις;

έχω παρατηρήσει ότι οι άνθρωποι που κάνουν πειραματική μουσική έχουν την τάση να ενδιαφέρονται και για το φαγητό. πολλοί είναι για χόμπυ, σέφ ή τουλάχιστον ξέρουν να απολαμβάνουν ένα καλό γεύμα. να μοιράζομαι ένα γεύμα με ένα μουσικό είναι ένα απ'τα πιο αγαπημένα μου πράγματα μετά απο το ν'ακούω μουσική. έχω παρατηρήσει ότι είμαι επιφυλακτικός απέναντι σε ανθρώπους που δεν τους αρέσει το φαγητό.

[2014]

- λοιπόν απο το cambridge στο lowell. εντάξει ακόμα στη μασσαχουσέτη. πως πήρες την απόφαση; πιο κοντά στον rrron απ' ότι να κάνεις το σύνηθες 4ωρο ταξίδι με τρένο απο τη βοστώνη στο lowell τώρα...

διάφοροι λόγοι μας ώθησαν στη μετακίνηση μας. ο βασικός λόγος ήταν ότι το cambridge έγινε πολύ μα πολύ ακριβό. ζούσα στο cambridge και τη βοστώνη απο το 1997 και παρατηρούσα τα ενοίκια να ξεφεύγουν προς τα πάνω. το μέρος που έμενα με τη γυναίκα μου ήταν μικρό και στενόχωρο και ενώ η τοποθεσία ήταν βολική (ήταν ένας εύκολος περίπατος ώς τα μέρη που θέλαμε να πάμε και κοντά στο βασικό υπόγειο μετρό και σε διάφορες γραμμές λεωφορείων) άρχισε να μας μοιάζει ασύμφορο. επίσης η γειτονιά είχε αρχίσει να αλλάζει. πιο πολλοί φοιτητές άρχισαν να μετακομίζουν και ξέφρενα πάρτυ εκτυλίσσονταν απο πάνω, δίπλα, κάτω, πίσω απο το σπίτι μας. συχνά δεν μπορούσαμε να κοιμηθούμε! απο αυτή την άποψη το να μένουμε στο cambridge ήταν κάτι που δεν το αντέχαμε πιά. με τη η γυναίκα μου τουλάχιστον, που είναι επαγγελματίας φωτογράφος, συζητάγαμε συχνά ότι θα θέλαμε ένα μεγάλο μέρος σα loft για να το χρησιμοποιούμε ως γραφείο και στούντιο. το lowell είναι μια παλιά εργοστασιακή πόλη, το γενέθλιο μέρος της βιομηχανικής αμερική για την ακρίβεια. υπάρχουν πολλά

αχρησιμοποίητα εργοστάσια και loft εκεί πέρα. πολλά έχουν φτιαχτεί και έχουν γίνει lofts. το μέρος που βρήκαμε ήταν στημένο ως μέρος για να δουλεύουν και να μένουν καλλιτέχνες, είναι πολύ μεγάλο με φυσικό φώς και πολύ ψηλά ταβάνια. το κτίριο έχει κυριολεκτικά καταληφθεί απο καλλιτέχνες. έτσι είναι μια ενδιαφέρουσα κοινότητα που σέβεται τον εαυτό της. τελικά δουλεύω ως δάσκαλος σε δημόσιο σχολείο στο lowell!. διδάσκω σε παιδιά της πέμπτης τάξης (10 και 11 χρονών) σε ένα σχολείο που είναι κάπου 8 με 12 μίλια μακρυά με το αμάξι απο το σπίτι μας. αυτό είναι πολύ ωραία φάση! η απόσταση που έκανα όταν μέναμε στο cambridge για το σχολείο που δίδασκα μπορεί να ήταν περίπου 12 μίλια αλλά λόγω της άθλιας κίνησης μπορούσε να πάρει ως και μία ώρα να πάω και άλλη τόση να γυρίσω. και το χειρότερο ήταν ότι η δημόσια συγκοινωνία ήταν το ίδιο χρονοβόρα σε χρόνο και χρήμα όσο η οδήγηση.
όχι μόνο δουλεύει η γυναίκα μου στο σπίτι μας αλλά μπόρεσα να στήσω και ένα μόνιμο στούντιο για να δημιουργώ τη μουσική μου. στο προηγούμενο διαμέρισμα δεν υπήρχε χώρος για κάτι τέτοιο. τα μηχανήματα και οι κασσέτες μου ζούσαν σε κουτιά που ήταν ‘κολλημένα’ σε δωμάτιο τριγύρω στο σπίτι. ήθελε πολύ προσπάθεια να συνδέσω μηχανήματα κάθε φορά που έπρεπε να συνθέσω έτσι είχα σταματήσει να το κάνω όσο συχνά ήθελα. δε μ’ ένοιαζε πολύ γιατί για λίγο καιρό ήμουν στο σχολείο για ένα πτυχίο διδασκαλίας. τότε ήμουν αφιερωμένος στην πρώτη μου δουλειά ως δάσκλος. αυτο έτρωγε πολύ απο τον πνευματικό χρόνο και την ενέργεια μου! αλλά τώρα που εγκαταστάθηκε και είμαι σε μία ρουτίνα είναι ωραίο να έχω το χώρο που διατηρώ τα πάντα στημένα και με περιμένουν κάθε φορά που βρίσκομαι σε χρονική δίνη που μου επιτρέπει να αφήσω για λίγο τα βιβλία και να δουλέψω με τον ήχο. η μετακόμιση στο lowell το επέτρεψε αυτό.
αλλά η rrrecords, για να είμαι ειλικρινής μου αρέσει να συναντώ το ron αλλά δεν αγοράζω δίσκους πλέον. για την ακρίβεια σταδιακά ξεπουλάω τη συλλογή μου απο βινύλια, κασσέτες και cd. ήταν κάποτε μεγαλύτερη απο 8000 κομμάτια και ενώ έχω πουλήσει ένα μεγάλο μέρος της υπάρχουν ακόμα πολλά να φύγου. είναι ειρωνικό πως ένας μανιώδης με τους δίσκους συλλέκτης να έχει μετακομίσει δύο λεπτά απο την rrr και να μην αγοράζει πλέον δίσκους! ακόμα αγοράζω downloads φυσικά. μου αρέσει ιδιαίτερα το bandcamp. αλλά έχω αρχίσει να εγκαταλείπω τα φυσικά μέσα εδώ και ένα χρόνο πάνω κάτω. νοιώθω υπέροχα να μην εξαρτώμαι απο αντικείμενα.

η intransitive είναι μια ανάμνηση των 90ς / 00ς. έσκασες την songs fom under the floorboards που κυκλορόφησες μια δεκάδα cdr και μετά σταμάτησες. οκ έκανα το ίδιο με τα πτώματα κάτω απο το κρεββάτι θα πείς. εικάζω ότι τέλειωσε ή κύριος είδε αν θα σε δούμε ξαφνικά με καμμιά νέα ιδέα;

όχι δεν υπάρχουν πλέον εταιρείες για μένα. έβαλα σχεδόν όλες τις κυκλοφορίες στο bandcamp και εκεί θα ζήσουν. δεν έχω πλέον ενδιαφέρον για εκδόσεις. οι δεσμεύσεις μου πλέον είναι να διδάσκω, να δημιουργώ μουσική και να είμαι με τη γυναίκα μου. ποτέ δε θεώρησα τις εταιρείες ως ένα είδος χόμπυ. αν ήθελα να βγάλω χρήματα θα το έκανα με άλλο τρόπο. αλλά είμαι σχεδόν 40 χρονών τώρα. το εισόδημα μου παέι σε πράγματα της πραγματικής ζωής απο το να χάνω ένα ποσό σε cd που σχεδόν κανείς δε θα αγοράσει αλλά προσωπικά το απόλαυσα αυτό. τέλος πάντων είχε την πλάκα του για μένα μια δεκαετία ή λιγότερο πάνω κάτω. δε μ' ενδιαφέρει πλέον να χάνω χρήματα. επίσης δεν ενδιαφέρομαι για το τρέξιμο του.. κριτικές, διανομείς, προσωπικες πωλήσεις, όχι ευχαριστώ. είμαι πολύ απασχλημένος να γράφω πλάνα για να διδάξω τους μαθητές μου για κλάσματα και ιστορία. υπάρχουν αρκετές εταιρίες εκεί έξω που το κάνουν καλύτερα απ ότι το έκανα εγώ. λιγοι άνθρωποι ενδιαφέρονταν για την intransitive τέλος πάντων είμαι περήφανος για ότι έκανα αλλά τώρα τέλειωσε.

επομένως μόνο bandcamp για όλες τις κυκλοφορίες σου και της intransitive. καλά πως αποφάσισες να σταματήσεις το online περιοδικό της;το γούσταρα πολυ το γαμημένο και κρίμα που τα κείμενα δεν είναι στο site απλά να βρίσκονται και να κρέμονται...

ευχαριστώ, είμαι χαρούμενος που σου άρεσε το zine! απλά έγινε ένα ακόμα θέμα χρόνου. μερικοί γραφιάδες που είχαν προθυμοποιηθεί να στείλουν άρθρα για μένα δεν το έκαναν. και μετά ήρθε το σχολείο και η δουλειά. δεν είχα το χρόνο να γράψω γι αυτό καλά καλά εγώ. τέλος πάντων είχε πλάκα όσο έτρεχε. αυτά τα άρθρα πρέπει να κυκλοφορούν σε κάποιο σκληρό στο δωμάτιο μου.

μου είπες πρόσφατα ότι είσαι λάτρης του bandcamp. μια καλή ευκαιρία να ακούς μουσική και να ανακαλύπτεις και νέους φίλους επίσης.

ναί. μου αρέσει το bandcamp πολύ! μου πηρε λίγο χρόνο να το συνηθίσω επειδή στην αρχή ήμουν σκεπτικός με τα κατεβάσματα. αλλά ήταν όταν πήρα την απόφαση να πουλήσω τη συλλογή μου και να την περάσω σε σκληρούς που μ' έκανε να μου αρέσει το bandcamp. αφού έχω στήσει τον κατάλογο noisybandcamp.wordpress.com

το cdr είναι σχεδόν νεκρό ως μέσο και θα ήταν προσβλητικό να πείς ότι δε βοήθησε κόσμο να πάρει πίσω χρήματα που είχαν ρίξει σε κυκλοφορίες για να κυκλοφορήσουν περισσότερο υλικό. το cd είναι επίσης ένα καταραμένο μέσο. ωραία όλα για χάρη του βινυλίου αλλά τι γίνεται με τις κασσέτες; ειδικά τώρα που βιώνουμε μια έκρηξη για κασσέτες πάλι...

πουλανε; δεν έχω την παραμικρή ιδέα. όταν αγόραζα αντικείμενα αγόραζα πολλές κασσέτες. αλλά

όσον αφορά το οικονομικό μέρος απο τη σκοπιά ενός εκδότη δεν ξέρω να απαντήσω γιατί δεν είμαι ειδικός. φυσικά λατρεύω τις κασσέτες για διάφορους λόγους καθώς είναι και η ραχοκοκαλιά όλης της μουσικής που κάνω. δεν είμαι σίγουρος βέβαια αν κάποιο μέσο είναι 'καταραμένο' ή όχι όπως λές. παρόλο που απελευθερώνομαι απο τα αντικείμενα υπάρχουν συγκεκριμένοι άνθρωποι που τους αρέσει αρκετά η φυσική μορφή. αμφιβάλλω αν καποιο απο τα βασικά μέσα (βινύλιο, cd, κασσέτα, cdr) θα εξαφανιστούν πραγματικά.

κυκλοφορείς κασσέτες, παίζεις με κασσέτες, πειραματίζεσαι με κασσέτες, τί είναι η κασσέτα για σένα;

για μένα η κασσέτα είναι πολλά πράγματα. έχω πεί τις ιστορίες σε αρκετές συνεντεύξεις ως τώρα. δεν είμαι σίγουρος αν θα τα επαναλάβω όλα εδώ αλά η σύντομη μορφή είναι αυτή: το 1991/1992 ηχογραφώ ένα ήχο σε κασσέτα και μετά παρατηρώ πόσο διαφορετικός είναι ο ήχος της ηχογράφησης απο το ίδιο το ακουστικό γεγονός. είναι το σημείο που κεντρισε το ενδιαφέρον μου για να κάνω μουσική. αργότερα ερωτεύτηκα ωμές τεχνικές editing, σταματώντας και ξεκινώντας την κασσέτα καθώς ηχογραφώ ήχους σε αυτή ή να αναπαράγω δυνατούς ήχους σε ακουστικά περιβάλλοντα ενώ είχα φορτώσει φτηνά κασσετόφωνα που είχαν πυκνωτικά μικρόφωνα. αργότερα ακόμα ανακάλυψα την κασσετοκουλτούρα και το κύκλωμα της mail art και όλη αυτή την απίστευτη μουσική που μπορείς να στήσεις σπίτι σου με κασσέτες. επιπλέον το να δώ τον tom smith σε ένα στούντιο στο μαϊαμι και να δώ / ακούσω πως χρησιμοποιούσε το κασετόφωνο και πώς αυτό θα άλλαζε τη ζωή μου. μετά απο εκείνη τη βραδιά οι κασσέτες έγιναν το επίκεντρο της μουσικής μου.
όλα αυτά τα χρόνια, αργότερα δηλαδή οι κασσέτες είναι ο τρόπος που σκέφτομαι. οι κασσέτες έχουν εξελιχθεί στο όργανο μου. τώρα όταν σκέφτομαι ένα ήχο τον σκέφτομαι ηχογραφημένο σε κασσέτα και να τον παίζω κατά κάποιο τρόπο ως ένα στοιχείο μιας πιο πυκνής σύνθεσης. έχουν ενσωματωθεί σε ότιδήποτε ξέρω απο σύνθεση. εικάζω ότι θα μπορούσα να δοκιμάσω κι άλλους τρόπους να κάνω μουσική έπαιζα ντραμς για ένα διάστημα, τούμπα και τρομπόνι. αλλά συνέχιζα να γυρνάω στις κασσέτες. σε αυτή τη φάση μου φαίνονται το ίδιο σημαντικές όπως η αναπνοή. οι κασσέτες είναι αυτό που κάνω.

είμαι περίεργος αν με το πέρασμα του χρόνου αλλαζουν οι επιρροές. ακόμα φανατικός των selektion / rrr; άλλα ονόματα που μπορεί να μπήκαν στη λίστα απο τα μέσα των 00s;

ω ναί σίγουρα! αγαπάω τη selektion πάρα πολύ. έγραψα σημειώσεις για το passagen το κουτί των p16. d4 στη monotype που εκδώθηκε πέρσι (και επί τη ευκαιρία η monotype θα εκδώσει το νέο μου άλμπουμ φέτος!). οι p16.d4 και οι

sbothi ηταν μεγάλες επιρροές μου και ακόμα παραμένουν αγαπημένη μου μουσική. επίσης λατρεύω ότι κάνει ο frans de waard. είναι ένας καλός φίλος άρα ίσως φανώ προκατειλημμένος αλλά η φιλία μας ξεκίνησε αφότου ήμουν ήδη φαν της δουλειάς του. η american tapes ήταν πολύ καλή. όπως ήταν η celebrate psi phenomenon και η banned productions. υπάρχει ακόμα αρκετά καλή μουσική να αναφέρω.

ακόμα κάνεις περιοδείες και παίζεις live ή ξεκουράζεσαι κι απο αυτά επίσης;

περιοδείες; όχι. οι μέρες που οδηγούσα 8 ώρες μόνο για να φτάσω σε μια γκαλερί και να πάιξω ένα σετ για 4 ανθρώπους, να κοιμηθώ σε ένα παιδκό διαλυμένο καναπέ, να φοβάμαι να χρησιμοπιοήσω ένα πιο ξεχαρβαλωμένο μπάνιο για να πλυθώ και να το ξανακάνω την επόμενη μέρα... αυτά έχουν τελειώσει. με τίποτα. όχι ότι δεν είχα φανταστικές στιγμές όταν τα έκανα ως παιδί φυσικά. ευχάριστες αναμνήσεις σίγουρα και έκανα διάφορους φίλους όταν έκανα περιοδείες. περιοδέυοντας βελτιώθηκε η μουσική μου επίσης. όταν είχες να παίζεις κάθε νύχτα για δέκα συνεχόμενες μέρες ήταν σα να πηγαίνεις στο γυμναστήριο (κατά πολλούς τρόπους κιόλας σε περισσότερα απο ένα καθώς ο εξοπλισμός μου ήταν πολύ βαρύς!!!). σίγουρα με βελτίωσε το αποτέλεσμα να είμαι σε περιοδείες. αλλά θα πρέπει να είναι κάτι το ειδικό για να το ξανακάνω. θα λάτρευα να βγώ σε μια περιοδεία με ένα φίλο όπως ο amk ή ο roel meelkop που θα το δώ ως διακοπές με ένα καλό φίλο, με καλό φαγητό και θα γουστάρουμε να παίξουμε τα βράδια συναυλίες. αλλά δεν ήμαστε κολλεγιόπαιδα πλέον. έχουμε οικογένειες. δεν έχει πολύ πλάκα πλέον να κάθεσαι σε ένα μπαρ ως τις 2 το πρωϊ να περιμένες λεφτά απο την πόρτα που δε φτάνουν ούτε να καλύψεις τα έξοδα που έκανες να φτάσεις ως εκεί. και εξάλλου ειλικρινά μου αρέσει να μένω στο σπίτι με τη γυναίκα μου και τις γάτες μας να βλέπουμε καρτούν και να πίνουμε τσάϊ στην ήσυχη άνεση του σπιτιού που δουλέψαμε τόσο σκληρά να φτιάξουμε μόνοι μας. αν είχα να διαλέξω ανάμεσα σε μερικά επεισόδια του adventure time στο σπίτι και ένα άβολο βράδυ στο τορόντο τότε αυτό δεν είναι δύσκολη επιλογή..

τα ζωντανά σετ είναι μια άλλη ιστορία. είμαι πολύ ευχαριστημένος να παίζω live. αν μου δώσουν ένα καλό pa και χρόνο να κάνω άνετα το sound check μου και αρκετά χρήματα να δικαολογήσω το ταξίδι τότε είμαι ευχαριστημένος να παίξω ζωντανά. το έκανα πέντε φορές τα τελευταία δύο χρόνια, μια φορά ως ντουέτο με το φίλο μου david payne όταν ήταν σε περιοδεία και τα άλλα μόνος μου. πραγματικά μου άρεσε. αλλά οι μέρες μου που έπαιζα live απο σκατοενισχυτές κιθάρας σε παρακμιακά υπόγεια γεμάτα απο μεθυσμένους έφηβους ή χειρότερα σε ένα άδειο δωμάτιο έχουν περάσει ανεπιστρεπτί. σε αυτή τη φάση της ζωής μου, οι μέρες που μου απομένουν είναι λιγότερες απο αυτές που πέρασαν και πρέπει να βάλω προτεραιότητες, με πιάνεις έ;

- philip b klinger

τό όνομα του phillip b klinger σε κάποιους μπορεί να φέρνει στο νού το πρόσφατο 2πλο lp με το jim o' rourke 'unentified again' στην pica disk του lasse marhaug. σε πιο παλιούς σίγουρα θα θυμίζει ένα απ τα πιο κολασμένα αμερικάνικα ambient / noise ηχοτοπία με ένα πολύ δικό του ήχο που επηρέασε αρκετούς θορυβοποιούς της πιο σύγχρονης θορυβοσκηνής. είτε μέσω του ιδιότουπου ήχου του στα 80ς/90ς ή για τις κυκλοφορίες του και όχι μόνο ή σε πιο νοσταλγικούς ίσως τις συνεργασίες με αρκετό κόσμο ή τις κοινές περιοδείες με τον vidna obmana εκεί στα τέλη 80ς / αρχές 90ς. δεν είναι όμως μόνο ο θόρυβος ή το άμπιεντ αλλά όλη του η στάση και προσέγγιση που με τραβούσε στον ήχο του καθώς και η διαρκής αναζήτηση του σε ήχους, μουσικές, κ.α..

η συνέντευξη που ακολουθεί έγινε μέσω facebook κάποια στιγμή το καλοκαίρι του 2015.

pbk.tumblr.com

pbksound.bandcamp.com

ή τη σελίδα του στο facebook

πώς ξεκίνησες να στήνεις τα ηχοτοπία σου; είχε (ως επιρροή) να κάνει και με τις σπουδές καλών τεχνών που έχεις ως υπόβαθρο;

θα σου απαντήσω όσο πιο σύντομα γίνεται. για την ακρίβεια αρκετά γεγονότα της ζωήςμου με οδήγησαν στη χρησιμοποίηση του ήχου ως μέσο έκφρασης. στα μέσα των 80'ς έκανα μερικούς πίνακες, παράγωγο της επικρατούσας άποψης εκείνης της εποχής στο χώρο της τέχνης : νεοεξπρεσιονισμός. αλλά δεν ήμουν ικανοποιημένος με την 'εικόνα' της τέχνης μου, αναζητούσα την αφαίρεση επειδή ήθελα να ξεφύγω απο αυτή τη λογική της 'αφήγησης' και να φτάσω στην έκφραση της 'απόλυτης σκέψης'. μερικοί μέθοδοι για να επιτύχεις την αφαίρεση είχαν να κάνουν με την τεχνική αλλά ήταν πολύ εύκολοι και δε σου επέτρεπαν να 'καλύψεις' την εικόνα που δημιουργούσες με ένα νόημα. δεν μπορούσα να επιτύχω αυτό που ήθελα στο πεδίο της ζωγραφικής μολοτάυτα εξακολουθούσα να

το επεξεργάζομαι. τότε το '85 ανακάλυψα το μικρό συνθ με το sampler του το casio sk1 και ξεκίνησα να δημιουργώ λούπες με αυτό. εκεί μου κόλλησε ότι ο 'ήχος' θα μπορούσε να είναι η λύση στο πρόβλημα μου με την αφαίρεση. ο ήχος σχετίζεται με τη ζωγραφική, έχει επιφάνεια, χρώμα, γραμμές αλλά διαθέτει καλύτερη ροπή στη 'δυναμική'. αλλά ακόμα και η χρήση του ήχου, στο πεδίο της μουσικής, δεν ήταν η λύση στο πρόβημα μου λόγω του 1. τραγουδιού (π.χ. στίχοι), 2. το αποτέλεσμα της ακρόασης στο μνημονικό, λόγω της συνειρμικής επιρροής των ήχων στον εγκέφαλο (π.χ. το γκόνγκ ακούγεται ως γκονγκ, ο ήχος του δρόμου ξυπνάει τη σκηνή του δρόμου). έτσι ξεκίνησα να χρησιμοποιώ όλο και περισσότερο ένα ασυναίσθητο σπάσιμο απο λούπες και πιο ακραίους δυσδιάκριτους ήχους. εκείνη την εποχή ανακάλυψα τη δουλειά των minoy, jeph jerman (hands to) αλλά και του ron lessard (due process) που σημειωτέον συνεργάστηκα με όλους τους εκεί πίσω στις πρώτες ημέρες. έτσι, πραγματικά τα πάντα έδεσαν στον ηχητικό κόσμο για εμένα μέσω της χρήσης του θορύβου παρόλο που ανακάλυψα αργότερα ότι υπήρχαν και άλλοι καλλιτέχνες που χρησιμοποιούσαν στοιχεία θορύβου με άλλη προσέγγιση όμως απο τη δική μου.

πως έμπλεξες με το κύκλωμα και την κασσετοσκηνή και ποια είναι η γνώμη σου για την κασσετοκουλτούρα έπειτα απο όλα αυτά τα χρόνια στο κύκλωμα;

παλιότερα υπήρχε το trouser press περιοδικό που με έμπασε σε ωραία new wave. το flipside ήταν η επιλογή για τη σκηνή του πανκ. το option και το sound choice που τα ανακάλυψα αργότερα είχαν κριτικές για κασσέτες που με έβαλαν στη διαδικασία να αρχίσω να επικοινωνώ με άλλους κασσετοκαλλιτέχνες. τα grim humour, audion, file 13, electronic cottage, vital weekly όλα τους εμβάθυναν περισσότερο το κασσετο undergound και υπήρχαν και τόσα άλλα για να τα αναφέρω απλά εδώ. ήταν απίθανο να ανακαλύψω όλους αυτούς τους καλλιτέχνες που δουλεύαν εξ όλοκλήρου εκτός του κατεστημένου. δεν υπάρχει βέβαια λόγος να θρηνούμε για αυτή την εποχή σήμερα καθώς το να είσαι ενεργό μέρος του κυκλώματος παραμένει μια δυναμική κίνηση και παρόλο που υπάρχει μεγάλη διαμάχη για το πόσο 'κορεσμένη' ή τι είδους 'ποιότητα' έχει σήμερα η μουσική το ίντερνετ παραμένει ένα δυνατό μέσο για να τη μοιράσεις και να συνεργαστείς. τώρα σχεδόν 30 χρόνια αργότερα υπάρχει ακόμα η δυναμική της ανταλλαγής κυκλοφοριών, υπάρχει ακόμα underground κύκλωμα για κασσέτες, καλλιτέχνες ακόμα ενδιαφέρονται για τη δουλειά άλλων συνοδοιπόρων τους, έτσι το όλο πράγμα μοιάζει να είναι το ίδιο σχετικό όσο ήτανε και τότε και μου αρέσει που συμμετέχω συνειδητά σε αυτό.

είσαι πολυάσχολος επίσης σε συνεργασίες με κόσμο. σου αρέσουν οι συνεργασίες με διάφορους ανθρώπους ή προτιμας συγκεκριμένους (π.χ. το zan hoffman). υπάρχουν φίλοι με τους οποίους προτιμάς να συνεργάζεσαι έπειτα απο όλα αυτά τα χρόνια;

εκτιμάω κάθε συνεργασία στην οποία έχω δουλέψει. κάθε κατάταση είναι διαφορετική,

κάθε μία διαφωτιστική με το δικό της τρόπο. δεν έχω κάποιες συγκεκριμένες αγάπες, μου αρέσουν όλες. δε μπορώ να πώ πως γίνονται αυτά τα πράγματα τις περισσότερες φορές γίνονται αυθόρμητα και συναισθηματικά. κάθε συνεργασία μπορεί να έχει τις δικές της στρατηγικές που κρατάει τη διαδικασία ζωντανή και ενδιαφέρουσα. δυστυχώς έχοντας καθιερώσει και καταγράψει μια μεγάλη ευλαβική στάση απέναντι σε αυτή τη διαδικασία, δεν έχω καταφέρει να τη διατηρήσω όμως τα τελευταία χρόνια και έχει μειωθεί αρκετά ο χρόνος που εργάζομαι για αυτές.

αναφορικά με τις επιρροές σου; έχεις δεί αλλαγές με την πάροδο των χρόνων στο γούστο σου τόσο μουσικά όσο και απο άλλους τομείς απο τους οποίους αντλείς έμπνευση;

πάντοτε υπήρξα εκλετικός ακροατής διαφόρων μουσικών ειδών. η γιαγί μου ήταν απόλυτη επιρροή για το ενδιαφέρον μου για τη μουσική, όταν ήμουν παιδί, είχε δισκοθήκη κλασσικής μουσικής και μου έβαζε να ακούω δίσκους συνεχώς. στην εφηβεία μου μάζευα δίσκους τζάζ. ήμουν επίσης dj στο σχολείο και έπαιζα ως dj εκεί γύρω στα τέλη 70ς όταν ήταν στα φόρτε της η σκηνή των club της disco. είχα πάντοτε μια μεγάλη συλλογή μουσικής. το ίντερνετ μου άνοιξε δρόμους για αόμα περισσότερη μουσική που ήταν νέα και ενδιαφέρουσα για τα αυτιά μου. όλα εκείνα ας πούμε τα garage / psych / kraut άλμπουμ που δε μπορούσα να βρώ πολύ εύκολα όταν ήμουν παιδί. οι σκέψεις μου για τη μουσική σε σχέση με τη δική μου μουσική είναι περισσότερο επηρεασμένες απο τους john coltrane, cage / tudor, sun ra, spk, klaus schulze, burroughs / gysin αλλά σε ένα μεγάλο βαθμό τις έχω αφομοιώσει αυτό που προσέφεραν και σχεδόν ελάχιστα πράγματα θα μπορούσες να αναφέρεις ως επιρροή στην ηχητική μου δουλειά πλέον. όταν δουλεύω ένα κομμάτι ακόμα το δουλεύω άμεσα χωρίς κάποια προκατάληψη, έμφαση ή κάποιο συγκεκριμένο 'στύλ'.

απ' όσο θυμάμαι έχεις μεγάλη οικογένεια, πως καταφέρνεις να ισορροπείς την καθημερινότητα σου με τη δουλειά σου ή υπάρχουν μέρες που τα πράγματα είναι δύσκολα και άλλες που είναι εύκολα; είναι επίσης μια πηγή έμπνευσης για να συνεχίσεις να δημιουργείς πράγματα;

ναι, έχω μεγάλη οικογένεια, επτά παιδιά για την ακρίβεια. τα τρία απο αυτά είναι ήδη μεγάλη και έχουν φύγει αλλά τα υπόλοιπα τέσσερα είναι μικρά και μένουν στο σπίτι μαζί μας. και ναι είναι δύσκολο να ισορροπήσεις μεταξύ σε δημιουργικές δραστηριότητες και το να είσαι πατέρας των παιδιών. αλλά για μένα είναι σημαντική η σημασία της πατρότητας και θα έχει πάντοτε την πρώτη προτεραιότητα σε σχέση με οτιδήποτε άλλο. νομίζω ότι ο φίλος μου slavek kwi (artificial memory trace) ζεί μια οικογενειακή ζωή μαζί με τους γιούς του όπου η δημουργικότητα εμπλέκεται σε πολλές πτυχές της καθημερινής οικογενειακής ζωής όπου τόσο οι γονείς όσο και τα παιδιά μαθαίνουν και ευημερούν μέσω αυτών κοινών εμπειριών. προσπαθώ να δημιουργήσω ένα τέτοιο περιβάλλον στο σπίτι μου αλλά είναι κάτι το οποίο στο οποίο δουλεύω και δεν έχω φτάσει ακόμα εκεί 100%.

- ken montgomery

το όνομα του gen ken montgomery το πρωτοσύναντησα στο vital. και στο αφιέρωμα που έκανε στη generations unlimited καθώς και στη μικρή αναφορά στο generator ως χώρο για συναυλίες, εκθέσεις, mail order. τρελλή πλάκα αλλά σε προ ίντερνετ εποχές η εποχή που έβγαινε το άρθρο στο vital ήταν περίπου η εποχή που έκλεινε το generator ή τουλάχιστον τερμάτιζε η πρώϊμη φάση του. ο david prescott είναι σήμερα ψυχολόγος νομίζω στη βοστώνη (κάπου το αναφέρει νομίζω ο αλ στη συνέντευξη του). δεν είχα ποτέ επικοινωνία τόσο με το david ούτε με τον gen. γούσταρα την generations unlimited για το ότι έβγαλε συνθ μουσική και δίσκους του dumitrescu σε μία εποχή που το είδος ήταν στο ναδίρ του όσον αφορά την εγκεφαλική προσέγγιση που έκαναν. το new age ήταν τότε στα φόρτε του με τα ψευτοσύνθ των 80ς αλλά εδώ έπαιζε ρόλο και η επιρροή του schnitzler... με τον κεν πάλι δεν ειχαμε ποτέ ιδιαίτερες επαφές άντε να είχαμε ανταλλάξει κανα 2 email στις αρχές / μέσα της προηγούμενης δεκαετίας αλλά το generator σε αντίθεση με άλλους χώρους είναι ότι λάτρευα πάντοτε και ότι θα ήθελα να στήσω. ξέφευγε αρκετά απο τη λογική της γκαλερί ή του liveδικου ήταν κάτι το ξεχωριστά δικό του, κομμάτι της κασσετοκουλτούρας, δεν ξέρω πως να το περιγράψω αλλιώς. δεν είναι άλλωστε αρκετές οι φορές που το έχουμε μνημονεύσει με κόσμο τόσο στο εξωτερικό όσο και αναφερόμενοι στην ελλάδα στα πρώτα βήματα του μμθ για πλάκα κατά καιρούς λέγαμε με τον αναστάση ότι θα πρεπε το μμθ να στήσει κάτι στο στύλ του generator. αυτό όμως ανήκει σε άλλο κομμάτι της ιστορίας...

μπορεί να μη μου αρέσουν όλες οι κυκλοφορίες του κεν και πολλά πράγματα που έχει κάνει αλλά σε μια πολυσχιδή προσωπικότητα όπως ο κεν που στήνει πολλά και διάφορα σκηνικά είτε σόλο, είτε σε συνεργασίες με διάφορα ονόματα και ιδιότητες όπως π.χ. εκείνο του υπουργού πλαστικοποίησης της ελγαλάνδης - βαργαλάνδης, είναι λογικό άλλα πράγματα να σου κάθονται κι άλλα όχι τόσο στο ηχητικό τους μέρος όσο και στο διαδρασιτκό τους. ώρες ώρες με την πάροδο των χρόνων μαθαίνεις να απολαμβάνεις τη διαδικασία παρά το αποτέλεσμα του πράγματος εξάλλου...

το πρώτο μέρος της αναφοράς στον κεν είναι η μετάφραση του κειμένου του για το generator που παρουσιάστηκε στις αρχές 90ς στο cassette mythos (bookstore. autonomedia.org). το δεύτερο μέρος είναι συνέντευξη που στήσαμε κάποια στιγμή το γενάρη του '14...

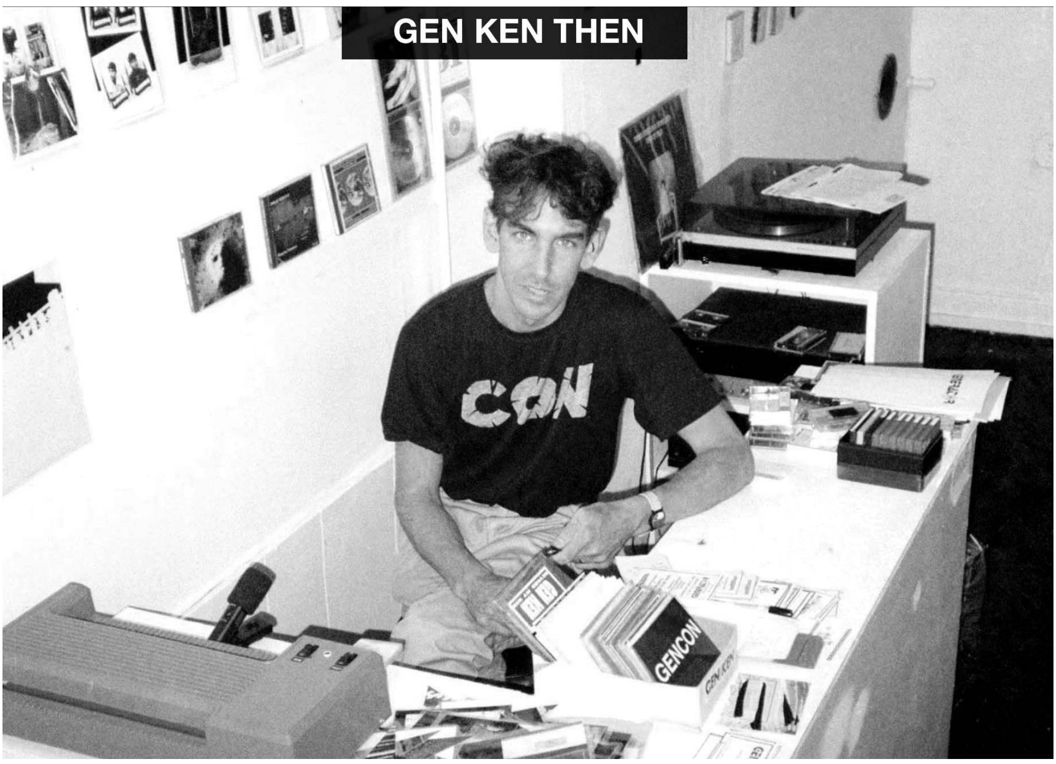
atmotw.com genkenmontgomery.com generatorsoundart.org
ministryoflamination.com con-mythology.com

«generator would not have existed without conrad's lighting the fire»

[90ς gen ken]

gen ken montgomery ιστορία του generator 1/6/1989 - 1/6/1990.

η ιδέα για το generator μου πρωτόρθε την άνοιξη του 1989. είχα μόλις γυρίσει σπίτι στη νέα υόρκη απο την ευρώπη που πέρασα αρκετό χρόνο ταξιδεύοντας και δουλεύοντας. είχα επισκεφθεί συχνά το θρυλικό κασσετοπωλείο staaltape στο άμστερνταμ και τη gelbe musik στο βερολίνο και αναρωτιόμουν γιατί δεν υπήρχαν τέτοια μέρη στη νέα υόρκη. το μεγαλύτερο μέρος της μουσικής που μου άρεσε και οι περισσότεροι απο τους φίλους μου (με πολλούς απο τους οποίους ήρθαμε σ' επαφή ανταλάσσοντας κασσέτες) προέρχονταν απο άλλα μέρη. ήξερα ελάχιστους ανθρώπους στη νέα υόρκη που ασχολούνταν με αυτό που σήμερα λέμε 'κασσετοκουλτούρα'. μου φαινόταν ότι η νέα υόρκη ήταν αρκετά μεγάλη για να αντέξει ένα κέντρο στο οποίο θα μπορεί όποιος θέλει να μάθει γι αυτό το κύκλωμα και να γνωριστεί με κόσμο που μοιράζονται τα ίδια ενδιαφέροντα. άνοιξα το generator ως ένα πείραμα να δώ αν ήταν δυνατό να κάνω ένα νέο κοινό να ενδιαφερθεί στο παγκόσμιο κασσετοκύκλωμα. μάζεψα και παρουσίασα ιδιωτικές παραγωγές ηλεκτρονικής και πειραματικής μουσικής που λάμβανα απο καλλιτέχνες και διάφορες μικρές εταιρείες ανα τον κόσμο. οργάνωνα δωρεάν συναυλίες τα σαββατόβραδα, παρουσίασα εκθέσεις τόσο απο οπτικούς όσο και απο ηχητικούς καλλιτέχνες, έστησα εγκαταστάσεις ηχητικής τέχνης στο υπόγειο. οι τοίχοι γρήγορα γέμισαν απο κασσέτες απ όλο τον κόσμο. είχα διάφορα

ηχοσυστήματα που έπαιζαν ταυτόχρονα με ηχεία να στέλνουν ήχους απο και σε κάθε σημείο του χώρου. υπήρχαν κασσετόφωνα στηριγμένα σε τοίχους ώστε να μπορούν όσοι θέλουν είτε να ηχογραφούν, είτε να ακούν κασσέτες με την ησυχία τους. άνοιγα κάθε μέρα το λιγότερο για ένα εξάωρο. υποστήριζα τη φάση δουλεύοντας σ' ενα φωτογραφείο πέντε μέρες την βδομάδα επειδή ήμουν αβέβαιος κατά πόσο θα μπορούσα να εξοικονομήσω αρκετά χρήματα για να πληρώσω το νοίκι πουλώντας μόνο μουσική. έστελνα όση πληροφορία τόση μπορούσα να αντέξω να στείλω και σύντομα δημιουργήθηκε ένας μικρός πυρήνας φίλων που ενδιαφέρονταν για το χώρο. όταν ερχόνταν κόσμος στη νέα υόρκη σταματούσε για μια επίσκεψη απο το generator και έτσι γνώρισα κόσμο με τον οποίο μέχρι πρότινος επικοινωνούσαμε μέσω αλληλογραφίας.
ήμουν ιδιαίτερα ενθουσιασμένος όταν άνθρωποι που δεν είχαν σχέση με αυτό το συγκεκριμένο κασσετοσύμπαν θα πέρναγαν απο το δρόμο που ήμουν, θα έμπαιναν μέσα και θα έδειχναν ενδιαφέρον ν' ακούσουν κασσέτες, να ρωτήσουν απορίες που τους δημιουργούνταν ακόμα και να διαβάσουν πράγματα απο τη συλλογή των βιβλίων που διατηρούσα στο χώρο. αναφερόμουν στο generator ως 'γκαλερί' επειδή ήθελα να το διαφοροποιήσω απο τα συνήθη δισκάδικα.αναρτούσα στον τοίχο ανακοινώνσεις προειδοποιώντας τον κόσμο να μην περιμένουν να βρούν καλλιτέχνες με τους οποίους ήταν οικείοι προσπαθώντας να τους ενθαρρύνω να ανακαλύψουν νέους καλλιτέχνες.
καθώς περνούσε ο χρόνος ήμουν πεποισμένος ότι η νέα υόρκη χρειαζόταν ένα μέρος όπως το generator αλλά ακόμα φαινόταν ότι λίγοι άνθρωποι ήξεραν γι αυτό. οι άνθρωποι παντού ήταν εξοικιωμένοι με τη μουσική αλλά οι περισσότεροι δεν ήταν απο τη νέα υόρκη, όπως η ίδια η μουσική, ερχόταν απο όλο τον κόσμο απο μικρά χωριά συχνά όσο και απο μεγάλες πόλεις. αυτό επιβεβαίωσε την υποψία μου ότι δεν υπάρχουν κέντρα για νέες ιδέες. τώρα ερχόταν απο ιδιώτες που βρίσκονταν οπουδήποτε, σε όποιο μέρος τύχαινε να βρίσκονται χάρη στις μοντέρνες επικονωνιακές τεχνολογίες. νομίζω ότι το μεγάλο επίτευγμα του generator ήταν η έκθεση των τύπων που έρχονταν για πρώτη φορά σε αυτή την ηχητική επανάσταση, φυτεύοντας έτσι τους σπόρους που θα βοηθούσαν το κύκλωμα να μεγαλώσει. πολλοί άνθρωποι συναντήθηκαν στο generator οι οποίοι δε θα είχαν συναντηθεί ποτέ αν δεν είχε υπάρξει ο χώρος.
απο πρακτικής μεριάς το generator απέτυχε. δεν ήμουν ποτέ άξιος ούτε καλά καλά να πληρώσω το νοίκι απο τη μουσική που πουλούσα. πρώτα απ' όλα οι άνθρωποι που ενδιαφερόνταν για το generator δημιουργούσαν τη δική τους μουσική αλλά δεν τους ενδιέφερε να αγοράσουν μουσική άλλων. δεύτερο ακόμα κι όταν πουλούσα μουσική συνήθως έπαιρνε ώρες αναζήτησης και συζήτησης μεταξύ των διάφορων τύπων για να αποφασίσουν ποια κασσέτα να πάρουν. τρίτο το generator βρίσκονταν σε μια γειτονιά που οι περισσότεροι άνθρωποι ήταν τόσο φτωχοί ή απασχολημένοι για ξοδέψουν χρόνο ή χρήμα σε τίποτα άλλο πέρα απο

το νοίκι τους και άλλα βασικά είδη διαβίωσης. οι περισσότερες πωλήσεις προέρχονταν απο κόσμο που ταξίδευε στη νέα υόρκη και είχε ακούσει για το generator απο φάνζιν, απο flyer που έστελνα ή απο τοπικούς ραδιοφωνικούς σταθμούς που υποστήριζαν το χώρο.
καθώς περνούσε ο καιρός αυξανόταν δραματικά η δουλειά στο generator και βρισκόμουν συνεχώς σε πίεση τόσο χρόνου όσο και χρήματος για να συνεχίσω να τρέχω το χώρο. φοβόμουν ότι θα καώ τελείως στο τέλος. αποφάσισα να κλείσω το generator μετά απο ένα χρόνο καθώς δεν ήθελα να συνεχίσω αν δεν απολάμβανα αυτό που έκανα. ελπίζω τώρα να έχω χρόνο να αξιολογήσω τη δράση του χώρου, να κυκλοφορήσω κασσέτες και βίντεο που παράχθηκαν όλη αυτή τη χρονιά και να συνεχίσω μερικώ να πουλάω πράγματα είτε μέσω mail order είτε μέσω ραντεβού με τους ενδιαφερόμενους. επίσης έχω σκοπό να βρώ ένα άλλο χώρο γι αυτή την απίθανη συλλογή μουσικής που αυτή τη στιγμή παραμένει αποθηκευμένη σε κούτες. αφού καταφέρω με τη δουλειά μου να ξεχρεώσω τα όποια χρέη ελπίζω να ξαναστήσω συναυλίες, να εκδώσω το top ten βινύλιο του generator και δεν είμαι σίγουρος τι άλλο καθώς πάντοτε μου αρέσουν οι νέες ιδέες!
[2014 gen ken]

πως αποφάσισες να συνεχίσεις να τρέχεις το generator αφότου σταμάτησε το 92 και πως ξεκίνησε η συνεργασία σου με τον scot konzelmann (chop

shop) start?

νόμιζα ότι το generator είχε τελειώσει οριστικά το 92 αλλά έπειτα σκέφτηκα ότι όταν το 91 έκλεισα την πρώτη του τοποθεσία υπήρχε κόσμος που συνέχισε να μου στέλνει μουσική στην αλληλογραφία και να με ρωτάει αν θα το ξανάνοιγα. έτσι τους έστελνα άδειες θήκες γεμάτες λάσπες απο τον πυθμένα μιας λιμνούλας που κρυβόμουνα (pondfloorsample). υπήρχαν πολλοί τύποι που είχαν γίνει μόνιμοι επισκέπτες στο generator και μου έλεγαν φανταστικά πράγματα και πόσο πολύ το εκτιμούσαν και ευχόντουσαν να συνέχιζε. υπήρχαν τύποι που επικοινωνούσαν και με ρώταγαν για πληροφορίες για κόσμο που είχαν ακούσει στο generator ή ρωτούσαν τη γνώμη μου για πληροφορίες σχετικά με συναυλίες που οργάνωναν, κλπ. για ένα διάστημα είχα την αίσθηση ότι ήμουν σύμβουλος ηχητικής τέχνης! υπήρχε κόσμος που δεν ήξερε ότι είχε κλείσει και στεναχωριόταν στο άκουσμα του κλεισίματος του.
το 1994 ο david weinstein με προσκάλεσε να στήσω 2 εβδομάδες συναυλιών στο roulette που τις ονόμασα stuctured noise from the generator. η σειρά περιείχε και μια σπάνια συναυλία του chop shop κοινώς scott konzelmann που είχε μετακομίσει απο τη βοστώνη στη νέα υόρκη το 1989. είχα πρωτακούσει για τον chop shop όταν ήμουνα στη μαδρίτη στα 80ς. οι φίλοι μου εκεί μου έδωσαν τη διεύθυνση του και μου πρότειναν να τον συναντήσω. η πλάκα είναι ότι επειδή κι ο scott είχε βρεθεί στη μαδρίτη οι φίλοι μας εκεί του είχαν δώσει και τη δική μου διεύθυνση προτείνοντας του να συναντηθούμε. του έγραψα και μου έγραψε και τον προσκάλεσα να φέρει την εγκατάσταση με τα ηχεία που έκανε και να την παρουσιάσει στο generator στη νέα υόρκη κάτι που έκανε. ήταν απίστευτο να ακούς τις ηχητικές του εγκαταστάσεις να παίζουν σε ένα μικρό μέρος. με τράβηξαν τόσο πολύ οι ήχοι του chop shop που δεν αργήσαμε να γίνουμε καλοί φίλοι. αρκετά χρόνια μετά το κλείσιμο του generator με ενθάρρυνε να ξεκινήσω την online παρουσία του διατηρώντας το ζωντανό κατ' αυτό τον τρόπο. η αλήθεια είναι ότι δεν ήθελα να έχω μια εταιρεία αλλά το 96 γεννήθηκε η ιδεά να στήσουμε το generator sound art ως μια ψηφιακή πλατφόρμα για πληροφορίες και αρχείο των καλλιτεχνών που ξέραμε απο κοινού και θαυμάζαμε απο την εποχή του generator . τρέχουμε την πλατφόρμα απο κοινού έκτοτε.

(θα το ξανάνοιγα στην αθήνα ξανά αν είχα ένα σπόνσορα!)

το generator πουλά περισσότερο ηχογραφήσεις που έχουν γίνει είτε απο τους 'δικούς' του καλλιτέχνες π.χ. εσύ ή ο scott ή κυκλοφορεί υλικό απο σκηνικά ή συναυλίες που έλαβαν χώρα στην πρώτη βραχύβια περίοδο του. μολοταύτα βλέπω στον κατάλογο του και επανεκδόσεις απο άλλο υλικό όπως για παράδειγμα το απίστευτο text one των blackhumour και gregory

whitehead που είχε πρωτοκυκλοφορήσει στη banned. υπάρχουν πλάνα να επανεκδόσετε άλλο υλικό ή απλά αυτό έτυχε;

την εποχή που ξεκινήσαμε το generator ψηφιακά ο scott κι εγώ νοιώσαμε ότι υπήρχαν απίστευτες κασσετοκυκλοφορίες που δεν ήταν πλέον διαθέσιμες και νοιώσαμε ότι το generator θα έδινε μια καλή υπηρεσία αν τις είχε διαθέσιμες ξανά σε cdr. το text one είναι ένα λαμπρό παράδειγμα μια αγαπημένης μας κασσέτας των gregory whitehead και blackhumour καθώς είναι καλλιτέχνες που μας έχουν εμπνεύσει και τους δύο μας. είχε κυκλοφορήσει επίσης απο τη λαμπρή banned production του amk. ακόμα μια αγαπημένη μας εταιρεία. στήσαμε το generator ψηφιακά ως μια πλατφόρμα υποστήριξης σε αγαπημένους μας ηχητικούς καλλιτέχνες γιατί βλέπαμε πως κόσμος που μας άρεσε η δουλειάτ του στα 80ς κυκλοφορούσε ακόμα φανταστική δουλειά και έμοιαζαν να θέλουν να συνεχίσουν με τον ίδιο τρόπο και στο μέλλον. όποτε μας περισσεύουν χρήματα για να πληρώσουμε έναν καλλιτέχνη για να δημιουργήσει μία δουλειά για εμάς ή απλά να τα δώσουμε ως δώρο δείχνοντας έτσι την ευγνωμοσύνη μας για τη δουλειά του το κάνουμε. αυτός είναι ο βραχίονας του generator που λέγεται throwing the money out of the window. έχουμε αρκετές κασσετοκυκλοφορίες που επανεκδώσαμε σε cdr αλλά καθώς αυτές τις ημέρες υπάρχει τόσο πολύ μουσική στο ίντερνετ ελεύθερη για κατέβασμα δεν έχουμε την ανάγκη να συνεχίσουμε με επανεκδόσεις σε cdr. δεν έχουμε κάποια άλλα πλάνα εκτός του ότι έχουμε πάρα πολύ ηχογραφημένο υλικό απο τις συναυλίες που έχουν λάβει χώρα στο generator το οποίο ελπίζουμε να επανεκδώσουμε με κάποιο τρόπο κάποια μέρα.

θα θελες να μου δώσεις λίγες ακόμα πληροφορίες για το art is throwing the money out of the window; πάνοτε εύρισκα καυστικό τον τίτλο και ευχάριστο αλλά ξέρεις τώρα η συνήθης περιέργεια…

πέρασα αρκετό καιρό με τον conrad schnitzler στα 80ς και συνεχώς πέταγε λαμπρά αποφθέγματα σοφίας και απίστευτων ιδεών. κάποτε που δουλεύαμε παρέα σε μια ιδέα πράγμα το οποίο ήταν όπως ο conrad καθώς όλη του η ζωή ήταν η τέχνη του οπότε το οτιδήποτε το αντιλαμβανότανε ως project γύρισε και μου είπε ‘η τέχνη πετάει λεφτά απο το παράθυρο οπότε ίσως να έχεις και λίγες καλές στιγμές με αυτό!’ αυτή η ατάκα μου κόλλησε. ο conrad είχε μια μεταδοτική αίσθηση του χιούμορ και την υποστήριζε με θανατηφόρο τρόπο. έτσι το art is throwing money out of the window έγινε το όνομα το οποίο εγγυάται ότι θα γίνει πλάκα αλλά ότι θα χαθούν και λεφτά. η πρώτη του κυκλοφορία ήταν το 7αρι the sound of lamination. ήταν μια έκδοση σε 200 κομμάτια σε μπλέ βινύλιο. έπειτα απο εμπειρία χρόνων στην προσπάθεια να πουλήσω δίσκους πειραματικής μουσικής είχα τη χαρά να εκδώσω ένα δίσκο που δε με ένοιαζε καν αν θα

πουλούσε. χρησιμοποίησα τα τελευταία χρήματα που είχαν μείνει απο το generator για να τον εκδώσω και έζησα ωραίες στιγμές πηγαίνοντας τον σε δισκάδικα για να τον αφήσω λέγοντας τους ότι δεν ειναι για πούλημα.

αλήθεια πως έμπλεξες με τον david prescott και πως ξεκινήσατε την generations unlimited;

ο david ήταν ένας φανατικός ακροατής πειραματικής μουσικής, απο ακαδημαϊκη σε παραδοσιακό θόρυβο και οτιδήποτε μεσολαβούσε μεταξύ τους. ήταν ενεργός στο κύκλωμα και παρατηρούσε τα τεκταινόμενα του παγκόσμιου κασσετοκυκλώματος, αντάλασσε κασσέτες των συνθέσεων του και είχε μια απίστευτη εκπομπή στο ράδιο wzbc της βοστώνης. ήταν μεγάλος λάτρης της μουσικής του schnitzler και μου έγραψε αφότου βρήκε τη διεύθυνση μου στο lp concert του schnitzler που κυκλοφόρησα στην idiosyncratics το 86. με τον conrad συζητούσαμε την ιδέα να ξεκινήσουμε μια εταιρεία για να εκδίδουμε τη μουσική του και μουσική φίλων μας και καθώς ο david ετοιμαζόταν να εκδώσει τον πρώτο του δίσκο walking in slow circles τον θεωρήσαμε ως ένα καλό συνέταιρο και συνιδιοκτήτη της εταιρείας. ταξίδευα μεταξύ νέας υόρκης και βερολίνου επομένως υπήρχε το νόημα ότι τουλάχιστον ο david θα ήταν πίσω για να απαντάει αλληλογραφία και να τρέχει την εταιρεία. έτσι ο david ήταν ο υπεύθυνος της επικοινωνίας, εγώ ήμουν κάτι σαν καλλιτεχνικός διευθυντής και ο conrad ήταν στην ουσία η κινητήριος δύναμη και η έμπνευση πίσω απο αυτή τη φάση παρόλο που πάντοτε θεωρούσε τον εαυτό του ως τον ‘εργάτη’ της εταιρείας. βλέπεις ο conrad παρήγαγε μουσική απο το στούντιο / εργοστάσιο του στο βερολίνο γρηγορότερα απ’ όσο μπορούσαμε να την παρακολουθήσουμε / αφομοιώσουμε.

σχετικά πρόσφατα και για περίπου ένα μήνα το generator φιλοξενήθηκε ξανά στο east village στη διάρκεια του ava, πως ήταν οι αντιδράσεις σχετικά με αυτή (την έστω και για λίγο) αναβίωση; έστησες ένα έντονο μήνα όπως τις πρώτες ημέρες του generator; εννοώ όχι μόνο εκθέσεις κασσετών αλλά και συναυλίες, κλπ;

το generator στο ava στην πόλη της νέας υόρκης ήταν η μετενσάρκωση του generator. όλες οι αυθεντικές κασσέτες, τα lp, τα φάνζιν, τα flyer, τα rubberstamps, κ.α. ήταν αποθηκευμένα στην αποθήκη μου για τις τελευταίες δύο δεκαετίες. ο υπεύθυνος της έκθεσης justin luke μελέτησε φωτογραφίες του αυθεντικού generator και κυριολεκτικά ξαναέστησε το generator όπως ήταν στην γκαλερί του. για την ακρίβεια το generator έμοιαζε να έχει κυριεύσει την γκαλερί του. υπήρχαν άνθρωποι που περπατούσαν απ’ έξω στο δρόμο και νομίζανε ότι μόλις άνοιξε το

generator. το ανα συμπτωματικά ήταν μερικά τετράγωνα μακρυά απο το αυθεντικό generator και ο χώρος και οι διαστάσεις του έμοιαζαν απίστευτα με τον αυθεντικό χώρο. στήσαμε ένα οκταφωνικό ηχοσύστημα έτσι μπορούσα να παίζω κασσετοκονσέρτα με τέσσερα στερεοφωνικά κασσετόφωνα όπως έκανα στα 80ς. ήμουν εκεί κάθε σαββατοκύριακο παίζοντας κασσέτες, χαιρετώντας κόσμο και στήνοντας παραστάσεις. στήθηκαν παραστάσεις και εκθέσεις τόσο φίλων που είχαν συμμετάσχει στο αρχικό generator όπως ο al margolis (με το συνεχιζόμενο του project if,bwana), ο charles cohen, ο chop shop, ο ken butler, ο michael zodorozny (crash course in science) και ο david lee myers (arcane device). έδινα εβδομαδιαίες συναυλίες μουσικής του conrad schnitzler και έπαιζα ηχητικά δράματα των θεών της audio art, rod summers και wihelm de ridder και κανόνισα ώρες ακροάσεως κλασσικών ηχογραφήσεων όπως το i am sitting in a room του alvin lucier. είχε πλάκα και όλο το σκηνικό τράβηξε περισσότερο και κράτησε τελικά τρείς μήνες. μπορείς να δείς φωτογραφίες στο ίντερνετ απο τη φάση. δουλεύω για ένα βιβλίο και ένα dvd που θα περιλαμβάνει πληροφορίες και στιγμές απο αυτή τη μετενσάρκωση του generator, έκδοση που θα εξαρτηθεί απο τον αριθμό των ατόμων που θα εμφανιστούν και θα προπαραγγείλουν την κόπια τους.

αλήθεια τι γίνεται με τους sparks; είσαι ακόμα φανατικός με τη μουσική τους; έχουν υπάρξει επιρρόη για σένα;

λατρεύω τους αδελφούς mael. έχουν υπάρξει τεράστια επίδραση για πολύ κόσμο, είτε το ξέρουν είτε όχι. δεν ξέρω αν με έχουν επηρεάσει η όχι αλλά τους γουστάρω απο την εποχή που ήμουν έφηβος στα 70ς. δεν υπάρχουν και πολλά πράγματα απο τα 70ς που να μου αρέσουν σήμερα αλλά είναι ακόμα ενεργοί και κυκλοφορούν απίστευτες δουλειές. είχε αρκετή πλάκα να στήνω τρελλά σκηνικά και ραδιοφωνικές εκπομπές στο wfmu που καταγράφαν τον ενθουσιασμό μου για τους sparks πρίν απο τη σημερινή μόδα. υπάρχει μια κουλ ταινία που λέγεται never turn your back on sparks που στήνεται απο τους οπαδούς τους και θα εμφανίζομαι σε κάποια φάση εκεί. υπάρχουν εκπομπές στο αρχείο του wfmu. τους λάτρευα ακόμα και σε εκείνα τα δύσκολα χρόνια που υπήρχε κόσμος που δεν ήξερε ότι εξακολουθούν να υπάρχουν. σκέψου τους έβαλα να μου υπογράψουν τον πλαστικοποιητή μου και το διαβατήριο μου της ελγαλάνδης - βαργαλάνδης!

μιλώντας για επιρροές. αλήθεια εκτός απο τον conrad schnitzler ποιός άλλος σ' έχει επηρεάσει για το generator, ή ως μουσικές ιδέες, κ.α.; άλλες πηγές όπως μουσική, διάβασμα ή οτιδήποτε άλλο;

μια απο τις πρώϊμες επιρροές μου ήταν ο μουσικός charles cohen απο τη φιλαδέλφεια. που τον θεωρώ ως το γκουρού μου σχετικά

με την ηλεκτρονική μουσική όταν ήμουν έφηβος. με ενθάρρυνε να πειραματίζομαι παίζοντας μουσική και να δημιουργώ ήχους όταν ακόμα νόμιζα ότι δεν μπορώ να παίξω μουσική γιατί δεν ήμουν μουσικός. ο καλύτερος μου φίλος που μεγαλώσαμε μαζί ο mark moreland με έστρεψε προς τον ginsberg, τον burroughs, τον duchamp και τον warhol και με έκανε να μην παρακολουθήσω κανένα μάθημα για τέχνη στη ζωή μου. το να βρώ επίσης τυχαία το silence του john cage τυχαία σε μία βιβλιοθήκη ήταν επίσης μια τεράστια επίδραση. ακόμα πριν ακούσω συνθέσεις του ή να γνωρίσω το μέγεθος της επιρροής του στον κόσμο της τέχνης τα γραπτά του είχαν φέρει ήδη την επανάσταση στον τρόπο που άκουγα ήχους. το vec audio exchange του rod summers επίσης ήταν μια πηγή πληροφορίας σχετικά με τον προφορικό λόγο, την audio art και τη mail art κ.ο.κ. αργότερα συνειδητοποίησα επίσης ότι κωμικοί δίσκοι όπως αυτοί των firesign theatre επίδρασαν περισσότερο πάνω μου απ᾽οσο νόμιζα. οι μουσικές μου ρίζες είναι στην ηλεκτρονική στο industrial και στο πανκ. eno / throbbing gristle και οι the screamers. φαντάσου αυτούς τους τρείς ώς μία μπάντα λοιπόν!

παρεπιμπτόντως πως γνωρίστηκες με τον conrad schnitzler; τουλάχιστο όσον αφορά τις διάφορες μεταθανάτιες κυκλοφορίες, άρθρα, κλπ για το άτομο του ήσουν απο τους λίγους που δούλευαν, συνεργάζοταν και επηρεάστηκαν απο τη δουλειά του οπότε εικάζω ότι ανήκεις και σε εκείνους τους ανθρώπους που μπορούν να πούν άφοβα τα υπερ και τα κατά σχετικά με τον conrad σχετικά με το πώς δουλεύατε σε ήχους / μουσική, ανταλάσσατε ιδέες, κλπ. ακόμα έχω στο μυαλό μου το απίστευτο άρθρο σου για τα κασσετοκονσέρτα στο cassette mythos.

πολύς κόσμος επηρεάστηκε απο τη δουλειά του conrad και όσο δούλευε μόνος του άλλο τόσο είχε και κόσμο με τον οποίο συνεργάζονταν. οι συνεργασίες του δεν κράταγαν άλλωστε και πάρα πολύ. πάντοτε κινούταν πολύ γρηγορότερα απο τον κόσμο που τον περιτρυγίριζε. άκουγα ηλεκτρονική μουσική στα 70ς αλλά έχασα το ενδιαφέρον μου όταν μπήκα - στον επηρεασμένο απο το πανκ - θόρυβο. ξεκαθάριζα τους παλιούς ηλεκτρονικούς μου δίσκους όταν ξανάκουσα τα πρώτα του άλμπουμ schwarz, blue & rot (τα είχα σε κασσέτες μόνο). συνειδητοποίησα ότι η μουσική του άνηκε σε άλλη κατηγορία, πέρα απο τους άλλους. ότι άκουγα απο αυτόν ήταν πολύ πιο ενδιαφέρον για μένα παρά ότι άλλο άκουγα εκείνη την εποχή. βρήκα τη διεύθυνση του στο οπισθόφυλλο του δίσκου consequenz που είχε κυκλοφορήσει με τον wolfgang seidel και του έστειλα μια κόπια απο την πρώτη μου κασσέτα gen ken & equipment. αυτό έγινε το 81. εντυπωσιάστηκα όταν μου απάντησε! το 82 έπαιζα σε μια μπάντα επηρεασμένη απο τους devo / suicide τους kmz και πήγαμε στο βερολίνο. έστειλα στον conrad μια καρτ ποστάλ με το τηλέφωνο μου, κάλεσε και με προσκάλεσε σπίτι του. θα μάθαινα αργότερα απο τη γυναίκα του

ότι αυτό ήταν ασυνήθιστο για εκείνον καθώς περνούσε την περίοδο της απομόνωσης του αλλά προφανώς του άρεσε η κασσέτα μου και η τρελλή συσκευασία / πακέτο που του την είχα στείλει. με προσκάλεσε να συμμετάσχω και στο international friendhip το δίσκο συλλογή που δούλευε τότε αλλά δυστυχώς η συμμετοχή χάθηκε σε κάποιο ταχυδρομείο. αυτό ήταν μια απο της απογοητεύσεις της ζωής μου αλλά δούλεψε στο τέλος. η επικοινωνία μας οδήγησε σε μία μεγάλη φιλία που ευδοκιμεί ως πηγή έμπνευσης ακόμα και σήμερα.

στήνεις κασσετοκονσέρτα ακόμα; ή λόγω άλλω εποχών αλλάζουν και τα μέσα;

τα μέσα για τα κασσετοκονσέρτα αντικαταστήθηκαν απο τα cdr και απο τα ψηφιακά αρχεία αργότερα αλλά η σύλληψη παραμένει η ίδια. στο ava generator χρησιμοποίησα τις αυθεντικές κασσέτες που να σου πω την αλήθεια μου ακουγόντουσαν καλύτερες απο τότε. στα 80ς έπαιζα κασσετοκονσέρτα του schnitzler συχνά και μετά ξεκίνησα να στήνω στα δικά μου κασσετοκονσέρτα. ακόμα θεωρώ ότι είναι ο πιο απίστευτος τρόπος να ακούσεις μουσικής και είναι και ο τρόπος που ο conrad ήθελε να ακούγεται η μουσική του. τα κασσετοκονσέρτα δημιουργούν πάντοτε εναλασσόμενες ηχητικές εμπειρίες πολύ πιο πλούσιες απ᾽ ότι μια στερεοφωνική αναμετάδοση τους. είναι ένα κονσέρτο σ᾽ ένα κουτί. είναι ο τρόπος που ο conrad παρουσίαζε την ελευθερία των συνθέσεων του, να παίζονται αυτόνομα απο ξεχωριστές κασσέτες μέσω πολλών ηχείων γεμίζοντας το κοινό μέσα σε απόλυτο σκοτάδι. είναι αδύνατο να ακούσεις το ίδιο κονσέρτο δυό φορές. είναι μαγεία για τα αυτιά.

τι σημαίνει για σένα η κασσέτα; τουλάχιστο το generator ήταν το τέλειο μέρος για το μέσο να είμιαι ειλικρινής.

οι κασσέτες φτιάχτηκαν για να ακούμε μουσική και να μοιραζόμαστε μουσική με τρόπους που δε θα ήταν εφικτοί αλλιώς πριν το ίντερνετ. οικονομική, έυκολη στη χρήση, φθηνή να την ταχυδρομήσεις και διαθέσιμη παντού στον πλανήτη. είναι το μέσο με το οποίο μεγάλωσα. ταίριαζε πάντα με τα βινύλια αλλά εκείνα ήταν πάντοτε πιο ακριβά να τα παράγεις. επίσης το βινύλιο ήταν για τις τελικές μίξεις. οι κασσέτες ήταν για πειραματισμό, πρακτική, πρόχειρες μίξεις, να δοκιμάζεις τρελλά πράγατα μαζί τους. και ποτέ δεν έχασα μία ηχογράφηση με τα κασσετόφωνα μου (εκτός αν τα φτηνε η μπαταρία). απλά πάτα το κόκκινο κουμπί. απλά. άμεσο και έχει πλάκα.

μπορείς να μου δώσεις καμμιά σύντομη πληροφορία για τον πλαστικοποιητή; και τη διαδικασία πλαστικοποίησης;

η επαφή μου με την πλαστικοποίηση είναι το ίδιο απλή και σύνθετη. ένα μέρος της ιστορίας μπορεί να βρεθεί στον ιστότοπο του υπουργείου της πλαστικοποίησης αλλα θα σου κάνω εδώ μια μικρή εισαγωγή. έκανα πλαστικοποιήσεις σε ένα φωτογραφείο που δούλευα πριν ανοίξω το generator. μου άρεσε. αγόρασα ένα πλαστικοποιητή και ακόμα τον έχω δηλαδή. αυτό έγινε το 88. το είχα στο generator και αφού ήταν συνεχώς μαζί μου ξεκίνησα να βάζω μικρόφωνα επαφής σε διάφορες συσκευές που είχα στο χώρο οπότε λογικό να βάλω κάποια στιγμή και στον πλαστικοποιητή. ο ήχος της πλαστικοποίησης άνοιξε την πόρτα για να εξερυνήσω τον ήχο της μεταμόρφωσης ιδίως τον ήχο απο το εφήμερο στο μόνιμο. με προσκαλέσανε σε πάρτυ! η πλαστικοποίηση ήταν πολύ καλή μαζί μου. ήμουν ο επίσημος πλαστικοποιητής στο bauhütte klangzeit 200 και αναγνωρίστηκα ως ο υπουργός πλαστικοποίησης των βασιλείων της ελγαλάνδης - βαργαλάνδης. έχει πλάκα να κάνω πλαστικοποιήσεις, να ακούω πλαστικοποιήσεις και να δίνω και σε άλλους την ευκαιρία να κάνουν το ίδιο. αλλά είναι ένα κρυφό ηχητικό σύνολο. ο κόσμος γουστάρει όχι μόνο ότι πλαστικοποιούν κάτι αλλά ότι ακούνε και τον ήχο της πλαστικοποιήσης του. έχεις πλαστικοποιήσει κάτι ποτέ; δεν εννοώ ταυτότητες και βαρετά πράγματα. αλλά πατατάκια, κουλουράκια εκεί κρύβεται ή όλη πλάκα. έχοντας κάνει περίεργη μουσική που άρεσε μόνο σε ελάχιστους ανθρώπους ήταν αναζωνητικό να κολλάς με ένα παγκοσμίως αναγνωρισμένο μέσο!

αλήθεια που βρίσκεις ώρες ώρες το χρόνο να ασχολείσαι με όλα. είτε με μουσική ή να πακετάρεις δέματα ακόμα και να πλαστικοποιείς πράγματα. αλήθεια δε φοβήθηκες ποτέ μήπως αρχίσεις να επαναλμβάνεσαι και να ανακυκλώνεις τις ίδιες ιδέες απο ένα σημειο και μετά;

πάντοτε προσπαθώ να βρώ χρόνο να κάνω όλα τα πράγματα που θέλω να κάνω και να υλοποιήσω τις ιδέες που έχω. όχι ότι είναι πρωτότυπες ή αυθεντικές οι ιδέες μου, απλά έχω πάρα πολλές. ίσως να το κληρονόμησα αυτό απο τον conrad. πέταγε ενα εκατομμύριο ιδέες το λεπτό γι αυτό ίσως ώρες ώρες η μουσική του είναι τόσο απολαυστική και ίσως καμμιά φορά κοιυραστική όταν την ακούς. αφότου ανακάλυψα τον john cage βούτηξα στο έργο του και στις ιδέες του ανακαλύπτοντας ότι έχει σκεφθεί και κάνει πράγματα που εγώ θα θελα δεκαετίες να κάνω. του το είπα σε ένα όνειρο μου, χαμογέλασε και είπε 'δεν πλαστικοποίησα ποτέ όμως εγώ'. έτσι ένοιωσα ανακούφιση και ήρεμα συνέχισα τη δουλειά μου. είναι παράλογο αλλά έχω χάσει το ενδιαφέρον να είμαι πρωτότυπος και έχω επικεντρωθεί περισσότερο στη διαδικασία του πράγματος, χωρίς να ξέρω καμμιά φορά τι κάνω και να βιώνω την παρούσα στιγμή. σ' ευχαριστώ γι αυτό john.

σχετικά με τη mail art; αν μην τι άλλο στην πρώτη φάση του generator η mail art ήταν ένα τρομερά δυνατό κύκλωμα, κι ακόμα είναι ασχέτως αν

άλλοι τη λένε e-mail art ή αλλιώς. είσαι ακόμα μέρος αυτής της φάσης ή απλα θεωρείς ότι ένα δυναμικό της μέρος επηρέασε τη δουλειά σου;

ήμουν mail art καλλιτέχνης πολύ πριν ανακαλύψω τι είναι η mail art. τι εννοώ, όταν ήμουν παιδί ο καλυτερος μου φίλος μετακόμσε και αρχίσαμε να ανταλάσσουμε πράγματα μέσω αλληλογραφίας. πάντοτε λάτρευα τις καρτ ποστάλ (εξ' άλλου δεν αρέσουν στον καθένα μας;) έτσι του έστελνα πάρα πολλές. το φυσικό επακόλουθο απο ένα σημείο και μετά ήταν ν' αρχίσω να στέλνω κασσέτες. και καθώς είμαι δημιουργικός απο τη φύση μου πάντοτε θέλω να ντύνω τις καρτ ποστάλ μου και τα πακέτα μου. έστειλα ένα πικ απ με το δίσκο μου greatest hits κολλημένο πάνω του ως δώρο στον amk - νομίζω απο αυτή τη χειρονομία είναι που γίναμε φίλοι. έχω κάνει όλων των ειδών τα τρελλά σκηνικά με το ταχυδρομείο συμπεριλαμβάνοντας τη φάση να στείλω 50 μοναδικές κάρτες η κάθε μία με ένα μοναδικό απόκομμα εφημερίδας που συμπεριλάμβανε το νούμερο 50 κάπου. όλα σταλμένα την ίδια μέρα σε ένα φίλο για τα 50α του γενέθλια. ακόμα στέλνω καρτ ποστάλ και πακέτα σε φίλους σχεδόν καθημερινά. και φυσικά πλαστικοποιήσεις αν είναι τόσο λεπτές που μπορούν να σταλούν με αλληλογραφία. μου αρέσει το ταχυδρομείο. ρίχνοντας κάρτες σε ταχυδρομικά κουτιά γνωρίζοντας ότι με λίγα χρήματα θα ταξιδέψουν οπουδήποτε στον κόσμο. ίσως είμαι εθισμένος σε αυτό αλλά ευτυχώς είναι σχετικά φθηνός και ασφαλής εθισμός. στείλτε μου τη διεύθυνση σας. όποτε έχω μερικά λεπτά διαθέσιμα θα τα διαθέσω για ανθρώπους που εκτιμώ και θα τους στείλω καρτ ποστάλ.

μια ματιά στο εικαστικό ή το ηχητικό σου έργο δίνει την αίσθηση ότι απολαμβάνεις να χρησιμοποιείς ως μουσικά όργανα αντικείμενα καθημερινής χρήσης ηλεκτρονικά συνήθως ή όχι. οκ θα μου πείς ότι αυτό είναι και μια κλασσική τακτική του αυτοσχεδιασμού...

τα καθημερινά αντικείμενα είναι μέρος της ζωής καθενός μας μου αρέσουν να ακούω κάποια απο αυτά και έτσι μπήκαν στη δουλειά μου και στη μουσική μου. χρησιμοποιώ ηλεκτρονικά είδη ευρείας κατανάλωσης και παιχνίδια γιατί μου αρέσει ο τρόπος που ακούγονται απο τη μία και απο την άλλη είναι πάμφθηνα.

εκτός του να σαι ένα ζωντανό μέλος του κασσετοκυκλώματος εικάζω ότι σου αρέσει να συνεργάζεσαι με κόσμο ή ακόμα επέτρεψε μου να πάρω το ρίσκο και να πώ ότι ανακατεύεσαι σε μία φάση είτε ηχητική είτε εικαστική χωρίς δεύτερη σκέψη ανεξαρτήτως του αποτελέσματος;

απο τη στιγμή που δεν έχω μουσική ή καλλιτεχνική εκπαίδευση δεν είχα ποτέ το όνειρο να κάνω χρήματα ή να κάνω καριέρα στη μουσική ή στην τέχνη. βρήκα τρόπους να βγάζω χρήματα για να αγοράζω δίσκους και να

πληρώνω το νοίκι μου και αυτός ο τρόπος διαχείρησης των καταστάσεων με ακολουθεί σε ολόκληρη τη ζωή μου. έτσι το να κάνω τέχνη και μουσική είναι ένα πάθος που οδηγείται ελεύθερα απο σκέψεις οικονομικές ή καριέρας. αν ταιριάξω με κάποιον χαίρομαι να κάνω οτιδήποτε κι αν είναι αυτό φτάνει να μας εμπνέει να κάνουμε κάτι. προσπάθησα να ταιριάξω με μουσικούς ιδίως την εποχή που αγόρασα το πρώτο μου συνθ αλλά δεν λειτούργησε αυτό μια που είχαν ήδη απαιτήσεις το πώς να παίξουν μουσική. όταν κολλάω με μη - μουσικούς, π.χ. κινηματογραφιστές, χορευτές και εικαστικούς τα πράγματα λειτουργούν αμέσως. δε χρειάζεται καν να κάνουμε ερωτήσεις ο ένας στον άλλο. το να κάνουμε μουσική ή τέχνη έχει σχέση με τη φιλία και την αμοιβαία έμπνευση.

μια λίγο ασυνήθιστη ερώτηση αλλά γιατί ασχολείσαι ακόμα; (εμ ας ειναι ανταλλαγές, κυκλοφορίες, κλπ το τυπικό σκηνικό του κυκλώματος)

επειδή το πάθος και η ευχαρίστηση είναι ακόμα εκεί έξω. καμμιά φορά περνάω φάσεις που δε θέλω να κάνω καθόλου μουσική αλλά ευτυχώς περνάνε. δε μου αρέσει να κάνω τα ίδια πράγματα πλέον δύο φορές και υπάρχουν πάντοτε νέοι ήχοι και νέα όργανα και νέοι άνθρωποι να συνεργαστείς. μου αρέσει να μοιράζομαι τη δουλειά μου με άλλους και αυτό με κρατάει ανοικτό στο να κυκλοφορώ δουλειά μου και να γνωρίζω μέσω αυτής νέο κόσμο. όταν κάποιος ενδιαφέρεται να κυκλοφορήσει τη δουλειά μου πραγματικά χαίρομαι και νοιώθω υποχρεωμένος να κάνω κάτι το ειδικό για αυτούς.

- bohman brothers

αρχές 90ς... τρελλαμένος με ηλεκτροακουστική, αυτοσχεδιασμό, και παρεμφερεί είδη και πάνω σε φάση εξερευνήσεων ανακαλύπτω ένα δίσκο απο ένα - τότε σε μένα - άγνωστο γκρούπ τους morphogenesis. αυτό χάρη στο robert zank και συνάντηση μας στην αθήνα και πανω σε τράμπα με δίσκους που έχει για διανομή και συμπτωματικά κρατάει κόπιες μαζί του. ο δίσκος είναι το prochronisms. δεν ξέρω τίποτα για το γκρούπ αυτό παρα μόνο τις απίστευτες μουσικές που ακούω. μέχρι που κάποιο τεύχος του audion, περιοδικό που κυκλοφορούσαν τα αδέλφια freeman που έτρεχαν το δισκάδικο ultima thule, την κασσετοεταιρεία auricle, κ.α. έχει συνέντευξη με το γκρούπ και τα μέλη του που απαρτίζονταν εκτός απο τον ιδρυτή της ομάδας roger sutherland, τους michael prime (mycophile records), clive graham (paradigm), ron briefel, fred sansom και απο τον adam bohman (ενίοτε υπήρχαν προσθαφαιρέσεις μελών αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία). θα ξεκίναγε μια περίοδος που θα έψαχνα και θα τσέκαρα ότι προσωπική δουλειά θα ανακάλυπτα απο κάθε μέλος ξεχωριστά γιατί ο καθένας τους αποτελούσε μια ολόκληρη υποενότητα με άπειρες προεκτάσεις απο αυτό το σύμπαν που λεγόταν morphogenesis. ο άνταμ ήταν η μορφή όμως που είχε πιο άμεση σχέση με αυτοσχέδια όργανα, το κασσετοκύκλωμα και πολλά άλλα. μέχρι τις αρχές των 00ς ήξερα μόνο για συνεργασίες του και σόλο δουλειές.
ήταν ο peter strickland (sonic catering band) που σε κάποιες απο τις συναντήσεις και μπαρότσαρκες μας στην αθήνα που μου πρωτομίλησε για τους bohman brothers, το ντουέτο που είχε ο άνταμ με τον αδελφό του τζόναθαν. χάρη στον peter και στη γνωριμία που μου έκανε με ένα απο τους πιο αγαπημένους φίλους, το γιάννη καράμπελλα του les yper yper, θα στήναμε (με το γιάννη) μια απο τις (ακόμα ως σήμερα) πιο αγαπημένες μας συναυλίες, live των bohman brothers στο μικρό μουσικό θέατρο. ως σήμερα είναι απο τις συναυλίες που μου έχουν μείνει αξέχαστες για πολλά πράγματα αλλά κυρίως γιατί έπαιξαν 2 45λεπτα ακατάπαυστα και ήταν σε θέση να το τραβήξουν ακόμα πιο πολύ.
στις τότε βόλτες μας στην αθήνα είναι που παρατηρούσαμε τόσο το τζόναθαν και τον άνταμ όχι μόνο να ανακαλύπτουν και να στήνουν

αυτοσχέδια όργανα για το σετ τους απο σκουπίδια ως φθηνοαντικείμενα αλλά και να ηχογραφούν και να μιλάνε στα φορητά walkman τους. ήταν μέρος του ιδιότυπου ηχητικού ημερολογίου που κρατάνε εδώ και χρόνια, λιγότερο ο τζόναθαν αλλά πολύ περισσότερο ο άνταμ. εξάλλου υπάρχουν δύο απίστευτες εκδόσεις γύρω απο αυτά. τα music and words 1&2 στην paradigm (stalk.net/paradigm) που σε αφήνουν άφωνο. σόλο δουλειές του άνταμ με ηχογραφήσεις απο τα ηχητικά του ημερολόγια.
με αφορμή τα ηχητικά ημερολόγια αλλά και το cd τους που κυκλοφόρησε η peripheral conserve του peter strickland έστειλα κάποια στιγμή στις αρχές του 13 κάποιες ερωτήσεις στα δύο αδέλφια... χμ.. τηρώντας τις ‘παραδόσεις’ μας κάποια στιγμή το 14 έλαβα τις οριστικές απαντήσεις λίγο πριν την έκδοση του cd των secluded bronte στην pogus (τρίο των bohman bros και του richard thomas) και του music & words 2... ιδού λοιπόν ο παλαβός κόσμος των αδελφών bohman...

πως γεννήθηκε το ενδιαφέρον σας για τις αυτοσχεδιαστικές / ηλεκτροακουστικές μουσικές;

(τζόναθαν) ένας συνδυασμός ακρόασης περιπετειώδους ροκ του top gear του john peel στο bbc radio 1 και μοντέρνα κλασσική, τζάζ και avant garde, ελεύθερο αυτοσχεδιασμό στο bbc radio 3. επείς η δυνατότητα να μπορώ να δανείζομαι δίσκους απο τη βιβλιοθήκη. επίσης είχαμε μπομπινόφωνο που σε ωθούσε στον πειραματισμό επειδή ήταν εύκολο να παίζεις τους ήχους που έχεις ηχογραφήσει αλλάζοντας τις ταχύτητες ή ανάποδα.

(άνταμ) το ενδιαφέρον μου για την αυτοσχεδιαστική / ηλεκτροακουστική μουσική ξεκίνησε στα μέσα των 70ς. εκείνη την εποχή ήμουν στο γυμνάσιο και χρησιμοποιούσα το μπομπινόφωνο του πατέρα μου. αρχικά ηχογραφούσα διάφορους συγκεκριμένους ήχους και τους ξανάπαιζα σε διάφορες ταχύτητες, αυτό μου άνοιξε ένα ευρείο πεδίο δυνατοτήτων. προφανώς δεν άργησα να ξεκινήσω να χρησιμοποιώ μικρά κασσετόφωνα. εικάζω ότι πρέπει να επηρεάστηκα απο διάφορες μουσικές που άκουγα απο το ράδιο. αυτό συμπεριλάμβανε fred frith & henry cow, τζάζ προγράμματα όπως το ‘jazz in britain’ και το jazz today του bbc radio 3. στο bbc radio 1 ο dj john peel συνήθιζε να παίζει υλικό που ήταν τρομερά ενδιαφέρον. συνίθιζα να κατασκευάζω πολύ πρωτόγονα αυτοσχέδια μουσικά όργανα και να τα ηχογραφώ. καμμιά φορά τοποθετώντας ένα εξωτερικό μικρόφωνο στο ηχείο. αυτά τα όργανα ήταν συνήθως μεγάλια κομμάτια καλωδίου που τα τέντωνα σε φτυάρια, κατσαρόλες ή κομμάτια ξύλου (αυτή την πρακτική ακολουθώ ακόμα ως σήμερα).

καμμιά φορά χρησιμοποιούσα τη σάλπιγκα και αργότερα την τρομπέτα μου σε αυτές τις πειραματικές ηχογραφήσεις.

καθώς και άλλα αντικείμενα χρησιμοποιούνταν ως μουσικά όργανα για να δημιουργώ ήχους.

είχατε κάποιο μουσικό υπόβαθρο πρωτού μπλέξετε με τον ελεύθερο αυτοσχεδιασμό ή όχι;

(άνταμ) περίπου απο το 1973 μάθαινα σάλπιγγα στο σχολείο. σύντομα συνέχισα με τρομπέτα. νωρίτερα το 1967 είχα μαθήματα βιολιού στο δημοτικό. δυστυχώς για κάποιο λόγο αυτά τα μαθήματα σταμάτησαν σε σχετικά σύντομο χρόνο.
για να το παραδεχτώ δεν ήμουν και ποτέ καλός τρομπετίστας. μολοταύτα ήμουν μέλος σε διάφορες ερασιτεχνικές ορχήστρες (συμπεριλαμβανομένης της civil service orchestra) για χρόνια.
για την ακρίβεια παράτησα την civil service orchestra λόγω του γεγονότος ότι οι μέρες που έκαναν πρόβες συνέπεφταν με αυτές που έκανε πρόβες το γκρούπ της ζωντανής ηλεκτρονικής μουσικής, morphogenesis. αυτό έγινε γύρω στο 1985.
επίσης έπαιζα συνήθως επίσης σε κάτι που θα μπορούσες να το ονομάσεις ενναλακτικό ροκ απο τα τέλη του 1975 ώς τα μέσα του 1980 και σποραδικά απο τότε ώς τα μέσα του 1990. ήταν ένα γκρούπ με τον αδελφό μου τον jonathan και δύο φίλους το robert και τον cliff. βασικά περιλάμβανε ηχογραφήσεις στα σπίτια μας δεν υπήρξαν ποτέ συναυλίες.
ξεκινήσαμε να χρησιμοποιούμε κουτιά μπισκότων ως ντραμς και διάφορα αυτοκατασκευαζόμενα έγχορδα που χρησιμοποιούνταν σε πιο ρυθμικό τρόπο σε σχέση με την πειραματική μουσική που έκανα μόνος μου. με την πάροδο του χρόνου χρησιμοποιήσαμε και πιο συμβατικά όργανα ως ροκ γκρούπ, ηλεκτρικές κιθάερς και συνθ ενώ ο τζόναθαν πήρε κανονική ντραμς.
κατά καιρούς έγραψα και μουσικά κομμάτια για συμβατικά όργανα αλλά δεν ήταν τίποτα το εξελιγμένο μουσικά.
ακόμα και όταν έπαιζα αυτοσχεδιαστική μουσική σε καταστάση εργαστηρίων περισσότερο στο cockpit theatre (απο το 1983 όταν πρωτομετακόμισα στο λονδίνο) υπήρχαν κατά καιρούς διάφορες ηχογραφήσεις που κάναμε με τους jonathan, robert και cliff. χρησιμοποιούσα τα προκατασκευασμένα μου όργανα σε αυτό το πλαίσιο μαζί τους.
πάντοτε συνέθετα πειραματική μουσική για εμένα ή άλλους όπως φυσικά αυτοσχεδιάζω...

(τζόναθαν) ο πατέρας μας ήταν πιανίστας και δάσκαλος μουσικής. υπήρχε ένα μεγάλο πιάνο στο σπίτι και κατά καιρούς υπήρχαν διάφορα σχολικά μουσικά όργανα. ξεκίνησα να παίζω πιάνο, κιθάρα και ντράμς αλλά ξεκινήσαμε επίσης να παίζουμε με ότι υπήρχε στο σπίτι και μπορούσε να κάνει θόρυβο και αυτό είναι έχουμε συνεχίσει να κάνουμε!

άνταμ, είσαι τόσα χρόνια πολυάσχολος στο κύκλωμα είτε ως μέλος των morphogenesis αλλά και ανακατεμένος σε ντουέτα, τρίο,

γκρούπ με άλλο κόσμο. είναι σύνολα που προέκυψαν ή προκύπτουν κατά τη διάρκεια της πορείας ή γεννιούνται μέσω αμοιβαίου ενδιαφέροντος μέσω ανταλλαγών, αλληλογραφίας ή οτιδήποτε άλλο;

(άνταμ) οι καταστάσεις ποικίλλουν αρκετά μεταξύ κάθε γκρούπ. ντουέτα, τρίο που στήνονται γι αυτό το σκοπό. με τους morphogenesis για παράδειγμα μου ζητήθηκε να συμμετάσχω στο γκρούπ απο τον ιδρυτή του το roger sutherland. αν θυμάμαι καλά η πρώτη μου πρόβα / ηχογράφηση μαζί τους ήταν κυριολεκτικά η τρίτη ή τέταρτη συνάντηση τους. έπρεπε να σταματήσω να παίζω τρομπέτα στους civil service orchestra επειδή οι πρόβες συνέπεφταν τις ίδιες μέρες με αυτές των morphogenesis. ούτως ή άλλως δεν ήμουν καλός τρομπετίστας!
υποθέτω ότι όλοι μοιραζόμασταν συγκεκριμένες ιδέες για τη μουσική γενικά. συνέχισα να παρακολουθώ τις συναντήσεις τακτικά για χρόνια. το τριο trip-tik με τον drian northover (σαξόφωνα) και catherine pluygers (ομπορε, αγγλικό κόρνο) ήταν ιδέα του adrian κατά τη διάρκεια ενός σέσιον των london improvisers orchestra στο red rose club. βοήθησε ότι ζούσα και κοντά στο σπίτι της catherine στο forest hill στο νότιο λονδίνο οπότε μπόρουσα να πηγαίνω τον ενισχυτή μου σπίτι της για να προβάρουμε. τα περισσότερα ντουέτα φτιάχτηκαν συναντώντας μουσικούς σε συναυλίες αυτοσχεδιαζόμενης μουσικής και πιάνοντας κουβέντα μαζί τους. η μονη μου συνειδητή προσπάθεια να στήσω ένα αυτοσχεδιαστικό γκορύπ πρέπει να παραδεχτώ ότι ήταν αποτυχία. έπαιζα για καιρό σε ένα ντουέτο με τον αλτο σαξοφωνίστα simoin rose (τώρα παίζει περισσότερο βαρίτονο) και πρότεινα να στήσουμε ένα κουαρτέτο με το richard sanderson (μικρά αντικείμενα, παιχνίδια) και τη mindy lee (κλαρινέτο). ήταν παίκτες που είχα δεί κάποιες φορές αλλά δεν τους ήξερα καλά. το γκρούπ κράτησε για μία μόνο πρόβα. συμφωνήσαμε ότι ο συνδυασμός των οργάνων και ο τρόπος παιξίματος του καθενός μας δεν ταίριαζε.
άλλο παράδειγμα, το ντουέτο με την ηθοποιό / περφόρμερ patrizia paolini που ξεκίνησε ως αρχική ιδέα για τρίο με τον jonathan. μας είχε δεί να παίζουμε στο bonnington centre το 2004 και ήθελε να δουλέψει μαζί μας. δυστυχώς ο jonathan απέρριψε την ιδέα του τρίο για διάφορους λόγους και έτσι συνεχίσαμε να παίζουμε παρέα. δεν υπάρχουν συγκεκριμένες ιδέες για το πως δουλεύουν τα πράγματα. είναι ξεχωριστά σε κάθε περίπτωση.

(τζόναθαν) το άλλο βασικό γκρούπ είναι οι the bohman family και διάφορα υπογκρούπ του. μέλη της είναι κόσμος με τον οποίο κατά κάποιο τρόπο έχουμε μια πνευματική συγγένεια όπως οι richard thomas, πάνος γκίκας, jim welton, shiho sawada, anders arentoft, romuald wadych. αυτή την εποχή είμαι σε τρία γκρούπ παίζοντας live τους bohman brothers, secluded bronte (εγώ, ο

άνταμ κι ο ρίτσαντ) και οι incurved win quin (εγώ κι ο ρίτσαρντ).

πως προέκυψε να δουλεύετε μαζί ως the bohman brothers; τυχαία ή μέσω άλλης διαδικασίας;

(τζόναθαν) απ' όταν ήμουν 12 και ο άνταμ γύρω στα 14 ξεκινήσαμε να ηχογραφούμε τραγούδια και αφαιρετική μουσική / ήχους σε κασσέτες. τα πρώτα live έγιναν το 1984 και συνέχισαν πάρα πολύ σποραδικά ως το 1996 όταν αποφασίσαμε να εξελίξουμε την ιδέα των the bohman brothers παίζοντας με αντικείμενα και διαβάζοντας κείμενα (νωρίτερα έπαιζα κιθάρα όταν βγαίναμε για συναυλίες).

(άνταμ) με το τζόναθαν ξεκινήσαμε να δουλεύουμε μαζί σα ντουέτο σε πιο συγκεκριμένη βάση το 1996. πριν απο εκείνη τη στιγμή δεν είχαμε παίξει ζωντανά ως ντουέτο εκτός απο κάποια πάρτυ γενεθλίων φίλων και σε ένα τρίο με τον τρομπονίστα paul bevan στα μέσα των 80ς. ήταν μια προέκταση μπορείς να πείς των εργαστηρίων αυτοσχεδιαστικής μουσικής του cockpit theatre που στήνονταν κάθε κυριακή απόγευμα.
νομίζω ότι ήταν ιδέα του τζόναθαν να δουλέψουμε ως ντουέτο σε πιο σταθερή βάση. λόγω της προηγούμενης ενασχόλησης μας με γκρούπ και διάφορες ηχογραφήσεις έμοιαζε πολυ φυσικό να δουλέψουμε ως ντουέτο με πιο συγκεκριμένο τρόπο.

εκτός απο τη δουλειά σας με αυτοσχεδιαστικές ή ηλεκτροακουστικές μουσικές, αντικείμενα, κλπ χρησιμοοιείτε και κασσέτες. για την ακρίβεια τουλάχιστον καταγράφετε τις εμπειρίες σας σε κασσέτες ως ένα είδος ηχητικών ημερολογίων. μπορείτε να μου δώσετε μερικές πληροφορίες γι αυτά;

(άνταμ) εικάζω ότι η πρώτη μου talk tape ηχογραφήθηκε γύρω στο 1985 όταν πρωτομοιράστηκα διαμέρισμα με άλλους στο finsbury park. αρχικά ανταλλάζαμε κασσέτες με ένα φίλο το robert nutt που έμενε στο northampton έτσι εκείνες οι κασσέτες ήταν καθαρά γι αυτόν. ήταν 60αρες, 90αρες ακόμα και 120αρες. ηχογραφούσα την καθημερινή ζωή όπως ήταν σα γενικό κανόνα, χωρίς καμμιά παρεμβολή. αργότερα άρχισα να στέλνω κασσέτες σε άλλο κόσμο στην αγγλία και στο εξωτερικό. συνέχισα φτιάχνοντας κασσέτες για συγκεκριμένες καταστάσεις και συγκεκριμένες χρονικές περιόδους. σε αυτές τις ηχογραφήσεις δεν αναφέρεται κανένας προσωπικά. αν παρακολουθούσα συναυλίες μόνο κάποια θραύσματα ηχογραφήσεων χρησιμοποιούνταν. σε αυτό το πλαίσιο αυτό που ήταν το σημαντικό είναι το τι συνέβαινε στη ζωή μου.
στις αρχές του 1991 ξεκίνησα να καταγράφω ταξίδια σε πόλεις εκτός του λονδίνου. η πρώτη απο αυτά ήταν στο hastings. αυτά τα ταξίδια έχουν γίνει ένα πολύ σημαντικό μέρος της ηχητικής μου δουλειάς. οι περισσότερες μουσικές μου

συνεργασίες με το εξωτερικό έγιναν σε 90αρες.
χωρίς αμφιβολία, η δημιουργία αυτών των κασσετών επηρέασε τη δουλειά μου με διάφορα text pieces (ως συνθέσεις) και εν συνεχεία να δοκιμάσω να κάνω ζωντανές αναγνώσεις κατά τη διάρκεια συναυλιών. φυσικά μπορώ να ηχογραφήσω οτιδήποτε θέλω αλλά υπάρχει μετά και αρκετό μοντάρισμα. το μηχάνημα δε μένει παρατημένο να ηχογραφεί για μεγάλη χρονική διάρκεια.
δεν κρατάω πάντοτε τις κασσέτες κάθε μέρας. μερικές φορές δεν υπάρχει ροή, ή υπάρχουν αρκετές βαρετές παύσεις ή επαναλήψεις λέξεων. ασυναίσθητα ξέρω πότε η ηχογράφηση είναι πετυχημένη ή όχι.
κατά καιρούς αλλάζω γνώμη όταν τις ακούσω κάποιες φορές. τα συναισθήματα μου αλλάζουν με την πάροδο του χρόνου.
επιπροσθέτως πρέπει να αναφέρω και κάποιες άλλες μη συγκεκριμένες κασσέτες όπως τα talking books. μεταχειρισμένα βιβλία που αγοράζω απο την τοπική βιβλιοθήκη στο catford και που ηχογραφώ την ανάγνωση τους. μερικές φορές αφήνω την αυθεντική φωνή να ακούγεται που δημιουργεί αναπάντεχες αντιπαραθέσεις με τις δικές μου ασυναρτησίες. δεν έχω καμμιά πρόθεση να κάνω ηχητικές ηχογραφήσεις χρησιμοποιώντας ψηφιακά μέσα. οι κασσέτες είναι κατά τη γνώμη μου το ευκολότερο μέσο για αυτο το πλαίσιο.

χρησιμοποιείτε κασσέτες για τη μουσική σας ή οχι;

(τζόναθαν) συνήθως χρησιμοποιούμε ηχογραφημένο υλικό σε συναυλίες. αυτό μπορεί να προέρχεται απο οποιοδήποτε μέσο, κασσέτα, λαπτοπ, cd, minidisc. το υλικό ηχογραφείται χρησιμοποιώντας όλα τα μέσα όπως και μπομπίνες ή βινύλια.

(άνταμ) λόγω των αλλαγών στην τεχνολογία και λόγω πρακτικότητας υπάρχουν δυσκολίες στο να χρησιμοποιούμε μόνο κασσέτες. στο παρελθόν συνήθιζα να στήνω αυτό που λέω 'pause pieces'. αυτό περιελάμβανε ηχογράφηση σε σχετικά πρωτόγονο τρόπο, με μεγάλο ηχητικό όγκο και μετά να τα ενώνω περνώντας τα απο το ένα κασσετόφωνο στο άλλο χρησιμποιώντας τα pause των μηχανημάτων.
δυστυχώς χάρη στις τεχνολογικές 'προόδους' τα πιο σύγχρονα κασσετόφωνα δεν έχουν αυτό το απλό μηχανικό σταμάτημα που καθιστούν αυτή την τεχνική δύσκολη. επιπλέον οι ίδιες οι κασσέτες αρχίζουν να γίνονται είδος προς εξαφάνιση.
στο παρελθόν έπρεπε να συμβιβαστώ σε αυτή τη νέα κατάσταση και να κάνω μονοφωνικές ηχογραφήσεις με δικτάφωνα. προσπαθώ να βρώ ραδιοκασσετόφωνα σε διάφορα παζάρια αυτοκινήτων αλλά κι εκείνα είναι συνήθως διαλυμένα και ο μηχανισμός της ηχογράφησης δε λειτουργεί πλέον.
ευτυχώς οι δικές μου talk tapes δεν έχουν επηρεαστεί πολύ. υπάρχει μόνο πρόβλημα όταν πρέπει να

επεξεργαστώ τον ήχο τους.
όσον αφορά την ακρόαση, ακόμα μου αρέσουν οι κασσέτες. ακούω τόσο κασσέτες όσο cd και βινύλιο. και απο τη θετική άποψη - για τους δικούς μου σκοπούς - κασσέτες με το φορμάτ του talking book συνήθως πουλιούνται σε διάφορες τοπικές βιβλιοθήκες στις μέρες μας. συνήθως σε πακέτα που περιλαμβάνουν περισσότερες απο δέκα κασσέτες συνήθως με καλή ηχητική ποιότητα. επίσης δεν έχουν συγκεκριμένη διάρκεια δηλαδή 60αρες ή 90αρες.
πρόσφατα δύο φίλοι μου έδωσαν μεγάλες ποσότητες κασσετών επειδή προχώρησαν με άλλα μέσα. τις ακούω και διαλέγω ποιες θα κρατήσω και ποιές θα χρησιμοποιήσω για τις ηχογραφήσεις μου.

πριν απο χρόνια τρέχατε ένα χώρο που στήνατε συναυλίες. τον τρέχετε ακόμα ή απλά φιλοξενείτε συναυλίες σε άλλους χώρους αν χρειαστεί. ή ήταν κάτι που το ξεκινήσατε, είχατε κάποιες καλές στιγμές, αποκτήσατε μια εμπειρία και σ' αυτό και ύστερα ήρθε το τέλος της φάσης φυσιολογικά;

(τζόναθαν) αυτή είναι ερώτηση για τον άνταμ. αφότου σταματήσαμε να στήνουμε συναυλίες το bonnington (κάτι που τέλειωσε το 2005) δνε ξανακατεύτηκα με στήσιμιο συναυλιών αλλά είμαι ενεργά ανακατεμένος στο στήσιμο συναυλιών των bohman brothers και των συναφών γκρούπ.

(άνταμ) απο την εποχή που σταμάτησαν οι συναυλίες στο bonnington centre στο vauxhall (νοτιο λονδίνο) το 2005 έχω ανακατευτεί σε στήσιμο συναυλιών στο battersea arts centre και στην παμπ the horse kai stables κοντά στο σταθμό του waterloo. το τελευταίο είναι σε συνεργασία με τον adrian northover και τη γυναίκα του sue lynch. αυτό κράτησε για κάπου 18 μήνες ως το τέλος του 2013. μετά τυπικά ο νέος ιδιοκτήτης αποφάσισε ότι δεν ήθελε να χρησιμοποιούμε το δωμάτιο που είχαμε για συναυλίες πλέον!
ευτυχώς η sue βρήκε ένα νέο μέρος μια πάμπ που λέγεται the dog house στην kennington road στο νότιο λονδίνο και απο τις 28 ιανουαρίου 2014 στήνουμε εκεί συναυλίες.
μου άρεσε πάντοτε να ανακατεύομαι στο στήσιμο συναυλιών σε διάφορα μέρη. εκτος απο το να ακούω μια μεγάλη ποικιλία μουσικών υπάρχει η εκαιρία να παίξεις εσύ σε διάφορους συνδυασμούς και να εξελίξεις διαφορετικές ιδέες. υπάρχει επίσης η πρόκληση να στήνεις δημιουργικές ιδέες για τις αφίσσες των συναυλιών επίσης. σε βοηθάει πιστεύω όταν ανακατεύεσαι με την πρακτική μεριά της μουσικής.
εμένα τουλάχιστον πάντοτε με βοηθούσε!

- παναγιώτης σπούλος

αρχές 00ς σκάει στην αθήνα ένα απο τα πιο αγαπημένα μου γκρούπ - κατα τη γνώμη μου ήταν κι ένα απο τα καλύτερα που πέρασαν στην ιστορία της πόλης - οι κοψωκεφαλοι. θα το λεγες κολλάζ απο ετερόκλιτο κόσμο με διαφορετικά υπόβαθρα που ενώθηκαν έστω και για λίγο σε ένα απίστευτο μίγμα τρέλλας και ήχου. κιθαρίστας τους ο παναγιώτης σπούλος με τον οποίο γνωριζόμαστε στο live τους στο vinyl microstore την εποχή που ξεκινά τα πρώτα του βήματα με τη δική του phase!. θα θελα ένα βιβλίο κανονικά να γράψω την τρέλλα που προέκυψε απο αυτή τη συνάντηση (είτε αυτή μεταφράζεται με συμπαραγωγές, γκρούπ, κλπ είτε απλα συζητήσεις για μουσική, κ.α.) θα περιοριστώ μόνο στην παρακάτω συζήτηση που έγινε κάποια στιγμή το μάϊο του 15 στο chin chin χρησιμοποιώντας ένα δικτάφωνο ως μέσω καταγραφής...

phasejunk.com

πως ξεκίνησε η τρέλλα;

νομίζω η ιστορία η δικιά μου δε διαφέρει με κανενός άλλου. έπαιζα μουσική, όπως και κάποιοι φίλοι μου, κάποια στιγμή θελήσαμε να κάνουμε μια κυκλοφορία, στείλαμε κάποια demo, δεν υπήρξε η αντίδραση που θα θέλαμε και σκέφτηκα να το βγάλω μόνος μου, d.i.y.

οπότε είναι στην ουσία η φάση που ξεκινάς μόνος σου τη phase!

2002, 14 χρόνια πρίν. για καλή μου τύχη, πάνω που 'χω βγάλει τις πρώτες μου κυκλοφορίες γνωρίζω εσένα σε εκείνο το live των κοψωκέφαλων στο vinyl microstore κι εσύ μου λές ''μ' αρέσει αυτό που κάνεις με την κιθάρα, θέλω ν' ακούσω κι άλλες ηχογραφήσεις σου'. δε σε ήξερα τότε. σου λέω 'έχω κάποιες ηχογραφήσεις σόλο αλλά θα ναι λίγο κουκουρούκου' και μου λές 'αυτά θέλω', χαχααχαχα και μέσω εσού –γιατί μετά βρεθήκαμε μου φερες κάποιες απο τις κυκλοφορίες σου– συνειδητοποίησα ότι υπάρχει ένα απίστευτο κύκλωμα απο ανθρώπους

που είναι αφιερωμένοι σε αυτό που λέμε d.i.y. όπου για τους οποίους (αλλά και για αυτό το κύκλωμα) δεν είχα ιδέα

οπότε λές εδώ θα βγάλουμε λεφτά

χαχαχαχαχαχα! πίστευα - και ευτυχώς δεν έχω διαψευστεί στην πορεία ότι θα υπάρχει μια υγιής σχέση με διάφορους ανθρώπους ανα τον κόσμο στη λογική που πρέπει: έβγαλα αυτό, στείλε μου αυτό να σου στείλω αυτό και αντίστροφα και είναι ακόμα πολλοί που είναι σε αυτό το μήκος κύματος.

το δες ποτέ αυτό ως τρόπο ζωή ή στάση ζωής;

ποτέ δεν προσπάθησα να το αναλύσω, σε κάποια φάση έσκασε το ηλικιακό και άρχισα να σκέφτομαι ότι ίσως έχω μεγαλώσει για κάποια πράγματα αλλά είναι μια ρετσινιά που δε μπορώ να τη βγάλω απο πάνω μου παρόλο που πρόσφατα είπα ότι ενδέχεται να σταματήσω κάπως. δε θα το σταματήσω απλά θα προσπαθήσω να μη βγάζω κυκλοφορίες με τόσο φρενήρεις ρυθμούς, δηλαδή να βγάζω ένα δύο δίσκους το χρόνο και να τους δίνω πολύ μεγαλύτερη προσοχή.

μέχρι που να ξαναρχίσει η τρέλλα

προφανώς η ιστορία επαναλαμβάνεται, έρχονται και φεύγουν φορμάτς αλλά το mentallity παραμένει το ίδιο.

όπως και σε μένα, λέω βαρέθηκα ή έγινε μια μαλακεία εδώ, βαρέθηκα γιατί μου τη δίνει ώρες ώρες να φεύγουν χρήματα για το τίποτα αλλά μετά εκεί που δε γίνεται τίποτα εμφανίζονται νέοι άνθρωποι

εγώ φαντάζομαι ένα ολόκληρο πακέτο του πως μπορεί να παρουσιαστεί αυτό, να πάρει κάποιες άλλες διαστασεις, πέρα απο τη μουσική. πρόσφατα ας πούμε, είδα live τους 'χάροι', οι οποίοι γάμησαν, ήταν απίστευτο live. τους έβλεπα και ένιωθα μια ζωντάνια ρε παιδί μου και γούσταρα, πως να σου πώ, στη φάση του να χα τα λεφτά να τους έβαζα σ' ένα στούντιο να ηχογραφήσουν. όχι με την κάβλα του παραγωγού αλλά ν' άφηνα το λιθαράκι μου.

στη φάση ότι περνάμε ωραία κάνοντας το και είναι μες το μυαλό μου όλο το τελικό προϊόν και πως μπορεί να γίνει η δουλειά.

έχω όμως κρατηθεί απ' το να κάνω τρέλες δηλαδή να βγάζω lathe cuts, μπετόν χαραγμένα ή δίσκους σοκολάτας.

ήταν τρέλλα της εποχής

ναι, αλλά όσον αφορά τα υπόλοιπα μέσα τα έχω χρησιμοποιήσει πάρα πολύ... και cdr και cd και κασσέτα και βινύλιο

και στο θέμα του ήχου παραμένεις ακόμα ανοικτός...

ναι πάρα πολύ. βέβαια, παρ'ολο που η phase! έχει βγάλει πολύ διαφορετικά πράγματα, έχω τη

λόξα του bedroom, δηλαδή ένα άτομο, στο δωμάτιο του με ελάχιστα μέσα να βγάζει αυτό το 'κατάθεση ψυχής'

που δεν κυνηγάνε τον τέλειο ήχο, κλπ

έχω απορρίψει πολλά πράγματα επειδή αυτό που μου παρουσιάζαν ήταν πολύ στρογγυλό

έχω φτάσει στο σημείο που ώρες ώρες έχω την εντύπωση ότι ενώ έχουμε σούπερ εξελιγμένα μηχανήματα για ήχο πλέον, το εύρος αυτών που τα χειρίζονται όμως δε φτάνει πέρα απο το μήκος της δέσμης που εκμπέμπει η οθόνη του λαπτοπ τους για παράδειγμα

ένας φίλος, σε πρόσφατη κουβέντα που είχαμε, μου επισήμανε ένα συμπέρασμα του έπειτα απο έρευνα: όλο αυτό το κενό –κυριώς σε οικονομικό επίπεδο– που έχει δημιουργηθεί από τον θάνατο των δισκογραφικών εταιρειών πλέον έχει καλυφθεί απο εταιρείες που κάνουν μουσικά όργανα. υπάρχει ένα τεράστιο megamarkt, ας το πούμε, μηχανημάτων σε εξευτελιστική τιμή που δε θα μπορούσες να τα φανταστείς καν 15 χρόνια πριν οπότε όλο και περισσότεροι πέφτουν στην παγίδα. αναλογικά με παλιά, ο κόσμος που ασχολείται ενεργά με την μουσική πρέπει να είναι πολύ περισσότερος. κατά τη γνώμη μου, η μαγκιά σε ότι κάνεις είναι να μην είσαι δέσμιος του μηχανήματος. ήμουν πάντα της λογικής αυτό που έχεις να πείς, να το πείς με λίγα μηχανήματα, όχι απαραίτητα ακριβά. βλέπω δηλαδή όλους αυτούς που έχουν πέσει με τα μούτρα στον εξοπλισμό να το έχουν εξαντλήσει έχοντας μαζέψει πάρα πολλά που δεν ξέρουν καν τις δυνατότητες τους και χάνεται στην πορεία η έκφραση.

εγώ βλέπω το άλλο. παλιότερα σε αυτό που λέμε πειραματική μουσική έπαιζε ρόλο το τυχαίο, το αναπάντεχο, το λάθος

ήταν και η εποχή όπως λες κι εσύ

ναι δεν αντιλέγω αλλά βλέπεις τώρα τον άλλο που λέει ότι παίζει πειραματική μουσική και σου εμφανίζει κάτι σχεδόν προκαθορισμένο. τον βλέπεις τον άλλο να παίζει και λες τώρα θα κάνει αυτό, ή εκείνο και έτσι πηγαίνει. και πάει να κάνει ένα λάθος και μόνο που δε σταματάει τη συναυλία να ζητήσει συγγνώμη απο το κοινό για το λάθος που έκανε. μου δίνει την αίσθηση πλέον ότι κοντεύουμε στην κατάσταση που το μηχάνημα θα παίζει τον καλλιτέχνη παρά ο καλλιτέχνης το μηχάνημα.

αυτό υπάρχει και γενικά στην αθήνα νοιώθω ότι η πρόκληση που έχει κανείς ως μουσικός είναι να κάνει κάτι το άρτιο. κάνοντας ένα live θέλει να προβάλλει ένα έργο που θα ειναι υπεράνω κριτικής. να είναι τόσο στο μυαλό του τέλειο και μοναδικό/προσωπικό που να νοιώθει ότι δε θα μπορεί κανείς να τον κρίνει, ανήμπορος να επισημάνει κάποιο σημείο αναφοράς.

οκ κάτι που δε θα το καταφέρει κανείς ποτέ γιατί πάντα θα υπάρχει ένα σημείο αναφοράς

εγώ θα λεγα το άλλο, το βλέπω πια και βαριέμαι, θέλω μια πρόκληση. ένα απο τα πιο συγκλονιστικά live που χω δεί στη ζωή μου το είχα δει στη knot με τους thousand beautiful women. τους είχα δεί άλλες 2 φορές και ήταν οκ αλλά εκείνο το συγκεκριμένο ήταν το κάτι άλλο γιατί πήγαινε όλο σκατά. δεν ξέρω τι ήταν, καλώδια, ρεύματα, ενισχυτής, κιθάρα, απο την αρχή ξεκίνησε στραβά κι έβλεπα τον κωνσταντουδάκη να παλεύει επί 20 λεπτά στην σκηνή να το στρώσει. ήταν πραγματικά ψυχοβγαλτικό να βλέπεις ένα άνθρωπο που ενώ ξέρει ένα πράγμα και το χε κάνει πόσες φορές να βγαίνει εκτός ελέγχου. ήταν τόσο συγκλονιστικό που ακόμα θυμάμαι το συναίσθημα, πόσο άβολα ένιωθα. ίδια φάση πριν απο χρόνια στο kraak στο βέλγιο, six organs of admittance. όλα πήγαιναν σκατά. ξεκινούσε γαμώ κάτι και σε λιγα λεπτά μια μαλακία γινόταν στον ήχο και ό,τι με κόπο έχτιζε διαλυόταν σε δευτερόλεπτα. ο τύπος ήταν κυριολεκτικά στη σκηνή έτοιμος να σκοτώσει απο τα νεύρα του.

νομίζω ότι γενικά πρόβλημα της εποχής είναι ο φόβος του λάθους ή της απόρριψης. επίσης ένα άλλο που βλέπω ότι κάνεις μια κριτική καλοπροαίρετα σ έναν άνθρωπο κι είναι σα να πηγαίνεις να τον σκοτώσεις

εσύ το πας κι αλλού αλλά αναφορικά με το προηγούμενο μου την δίνει που η αθήνα δεν είναι καθόλου rock n roll. σπάνια βλέπεις κάποιον να πίνει ή να παίρνει ναρκωτικά και να βγαίνει να παίξει. όλοι είναι σούπερ νηφάλιοι.

το χω παρατηρήσει αυτό εδώ και πολλά χρόνια δυστυχώς σε σημείο που ώρες ώρες να έχω πεθυμήσει τις παλιές καλές εποχές τουλάχιστον όπως φάσεις που ζήσαμε στο μικρό μουσικό θέατρο. δε μου πες εντυπώσεις απο τα πρώτα live που ξεκίνησες να παίζεις;

τότε ήταν ένας τελείος καινούργιος κόσμος, δεν ήξερα τι έκανα καλά καλά. πειραματιζόμουν.

δεν τα έχεις απορρίψει όλα αυτά;

όχι καθόλου

αυτά νομίζω τα απορρίπτουν άνθρωποι που ανατρέχουν στο παρελθόν. το θέμα δεν έιναι τι έχεις κάνει αλλά τι κάνεις τώρα

αραιά και που το να ανατρέχεις στο παρελθόν δεν το θεωρώ κάτι κακό. το να απορρίπτεις κάθε αναφορά σε πράγματα που έχεις κάνει στο παρελθόν είναι κάτι άλλο.

είχα ζητήσει σε κάποια φάση να βγάλω μια κυκλοφορία του russian tsarlag και του λέω, ρε πούστη μο,υ έχεις τόσες απίθανες κασσέτες που δε βρίσκονται παρά μόνο σε mp3. δε θές να κάνουμε μερικές επανεκδώσεις. μου χε πεί ‘ σ’ ευχαριστώ για τα καλά σου λόγια αλλά τις επανεκδώσεις θα τις κάνω

όταν θα γεράσω και θα στερέψω απο ιδέες'. προς το παρόν είμαστε ενεργοί γιατί να ανατρέξουμε στο παρελθόν;

να σου πώ όλη αυτή η τρέλλα των τελευταίων ετών με τις επανεκδόσεις, συνθετών, γκρούπ, κλπ ώρες ώρες μου δίνει την αίσθηση ότι βλάπτει μια κατάσταση παρά τη βοηθάει.

επίσης, ώρες ώρες μπορώ να παθιαστώ με κάτι σα να είμαι 17χρονος

μα αυτό είναι και το νόημα πολλών φάσεων βλέπε κασσετοκουλτούρα ή lo-fi κ.α.

δε θέλω να έχω σταντάρντ του στύλ αυτό μ' αρέσει αυτό όχι

πάντα όταν κάνω κάτι θέλω να βλέπω την παιδική περιέργεια του νικόλα της εποχής που πρωτοξεκίναγα εκεί στα 15 με την όλη φάση genital grinder, κλπ όταν δεν το χω αυτό το συναίσθημα ότι και να πεί κάποιος ως ιδέα για να γίνει κάτι βαριέμαι. καλά όταν κάτι πάει να φανεί πολύ καθαρό, πολύ τέλειο, αψεγάδιαστο λέω 'παναγία μου, μακρυά'. δεν ξέρω είναι για άλλους όχι για μένα

καλά, το γυαλισμένο μπορεί να έχει πολλά πρόσωπα. γυαλισμένο μπορεί να ναι κάτι σούπερ ακατέργαστο ως ήχος αλλά να ναι γυαλισμένο ως brand.

είναι και άμεσα συνηφασμένο με τη δουλειά που κάνεις

δεν ξέρω αν επέλεξα τη γραφιστική επειδή είχα τη λόξα της μουσικής. γενικά μου αρέσαν όλα τα πράγματα που ακούγονταν ξεκούρδιστα. στην καισαριανή που μεγάλωσα ελάχιστοι άκουγαν ξένη μουσική. προσωπικά, δεν άκουσα μέταλ. ποτέ δεν το κατάλαβα πχ το κόλλημα με τους metallica με εξαίρεση όταν άκουσα το kill 'em all που ήταν διαφορετικό. ήταν και η εποχή των τελών 80ς / αρχών 90ς που για να βρείς κόσμο ν' ακούει τα ίδια με σένα έπρεπε να κατέβεις στο κέντρο. στην περιοχή σου για κάποιους φαινόσουν σαν άλιεν.

κασσέτα; τι είναι η κασσέτα για σένα; στο λέω γιατί εγώ πέτυχα το μπαμ του κυκλώματος στα τέλη 80ς και την αλλαγή των 90ς

εγώ τη γνώρισα στο σπίτι γιατί είχαμε κασσετόφωνο. οι γονείς μου είχαν χωρίσει κι ο πατέρας μου πήρε το πικάπ, οπότε βινύλια δεν είχα και η μάνα έγραφε κασσέτες. θυμάμαι πήγαινε με λίστα στο συνοικιακό δισκάδικο και της έγραφε mixtape (με τιμή πιο ακριβή κι από εταιρείας, γιατί και καλά μάζευε όλα τα χιτάκια). κάποια στιγμή πήραμε κι εμείς κασσετόφωνο και άρχισε να κάνει τα δικά της mixtape. κλασικό μαρτύριο, έβαζε το αγαπημένο της κομμάτι στο τέλος της πρώτης πλευράς και την αρχή της δεύτερης οπότε κλάτσα κλούτσα μπαινόβγενε η κασέτα στ' αμάξι για να το ακούμε στο repeat. κι εγώ εκεί στο γυμνάσιο έγραφα καμμιά κασσέτα σε καμμιά φίλη/φίλο αλλά μου

έπαιρνε πολύ καιρό. ένιωθα πως έπρεπε για κάποιο λόγο να είμαι απο πάνω να το ακούσω ολόκληρο όσο αντιγραφόταν. αγόραζα και πολλές κασσέτες με πράγματα που μ' άρεσαν.

ας πάμε λίγο με τα γκρούπ

πρώτα οι postblue, μετά οι κοφωκέφαλοι, αργότερα οι reverse mouth.

οι κοψωκέφαλοι ήταν ένα απο τα πιο ωραία πράγματα που είδα στην αθήνα, δηλαδή άτομα απο διαφορετικά κυκλώματα και μουσικά υπόβαθρα απλά για λίγο καιρό να συγχρονίζονται και να συχνοτίζονται μεταξύ τους και να βγαίνει κάτι πραγματικά ωραίο και σα μουσική και σαν ατμόσφαιρα.

ναι αλλά ήταν κάτι με ημερομηνία λήξης

εντάξει αλλό πράγμα αυτό

στην ελλάδα υπάρχει και η κατάρα –ίσως σε μεγαλύτερο βαθμό απο άλλες χώρες του κόσμου– του να θές να κάνεις γκρούπ και κανείς να μην είναι τόσο καβλωμένος όσο εσύ. και όσο ισορροπημένος και αν είμαι γενικά σε αποφάσεις που έχω πάρει για τη ζωή μου, αν μου καρφωθεί η τρέλλα για ένα συγκρότημα ή ένα project μπορώ να αφιερώσω τα πάντα για να το κάνω. ποτέ δεν έχω συναντήσει κάποιον που να έχει τα ίδια μυαλά. όσο αφιερωνόμουν εγώ, δεν το έκανε ποτέ κανείς. γι αυτό και δεν έχω κρατήσει και κανένα γκρούπ. και υπάρχει και αυτό το θέμα, σπουδές, επαρχία, κλπ οπότε κάπου τα πράγματα έσπαγαν.

νομίζω ότι σ αυτή τη χώρα αυτό το πρόβλημα υπήρχε πάντα. δηλαδή παώ φαντάρος ή τελειώνω το πανεπιστήμιο και μετά τέρμα τελειώνει η ζωή. το βλέπεις και σε άλλους λαούς πχ ότι ως τα 25 άντε 30 έχω κάνει τα πάντα και μετά τέρμα. μια που το φερε η κουβέντα για την παρέα των postblue και των κοψωκέφαλων

που με κάποιους έχει κρατήσει η παρέα ακόμη

ποιες οι αναμνήσεις απο το μικρό μουσικό θέατρο;

εκεί ανδρώθηκα, εκεί υπήρχε το έδαφος να κάνω ότι πειραματισμό ή τρέλλα περνούσε απο το μυαλό μου, είχα την ελευθερία μου. έκανα πραγματικά ό,τι μου κατέβαινε από το μυαλό χωρίς κανένα περιορισμό.

μα νομίζω ότι αυτό ηταν το απίστευτο με το μικρό μουσικό θέατρο ότι είχαμε την ελευθερία να κάνουμε ότι θέλαμε κι όπως το θέλαμε

για μένα αυτό ήταν το ωραίο. και έκανα πράγματα αλλά και έβλεπα πράγματα που μερικά δεν τα αντιλαμβανόμουν εκείνη τη στιγμή αλλά τα κατάλαβα αργότερα κι αυτό έχει διογκωθεί μέσα μου

για μένα ήταν η φάση που κάποιοι λίγοι άνθρωποι που θέλαμε να κάνουμε κάποια πράγαμτα μια δεκαετία νωρίτερα κι απλά δεν

είχαμε την ευκαιρία να τα κάνουμε λόγω διαφόρων καταστάσεων. απλά νομίζω ότι ακόμα μέχρι σήμερα σε σχέση με πολλά άλλα πράγματα νομίζω ότι ανεξαρτήτως τώρα προσωπικών καταστάσεων ή σχέσεων πλέον με κόσμο απο τη φάση, ήταν το κατάλληλο μέρος που εμφανίστηκε σ' αυτή την πόλη την κατάλληλη ώρα, την κατάλληλη στιγμή

τελικά ναι.

το λέω γιατί κι άλλοι χώροι ξεκίνησαν αλλά κανένας δεν είχε αυτό που είχε εκείνη η φάση τότε

η αλήθεια είναι ότι εκείνη τη στιγμή δεν το καταλαβαίνεις ότι συμβαίνει γιατί έχεις κάποια πρότυπα στο μυαλό σου και νομίζεις θα συμβεί κάτω απο αυτά τα πρότυπα αλλά τελικα συμβαίνει με κάποιες άλλες χροιές που τελικά αυτό είναι το γαμώ και που μένει στο χρόνο και σε αναμνήσεις.

όχι μόνο αυτό, χρειάζεται να περάσει και χρόνος για να επαναξιολογήσεις τα πράγματα μέσα σου, να πείς δηλαδή έκανα αυτό, έκανα εκείνο και τελικά τι κραταώ; εννοείται, τα προβλήματα εμφανίζονται αλλά με το πέρας του χρόνου ξεχνιούνται

κι όλα τα ωραία πράγματα τελειώνουν κάποια στιγμή

ναι αργά ή γρήγορα έτσι γίνεται μέχρι να ξανάρθει η άλλη φάση, το άλλο ρεύμα, κλπ
με τη γραφιστική πως άρχισε η τρέλλα;

δεν υπάρχει καμμία τρέλλα απλά κάποια στιγμή τόσο απο επαγγελματικό προσανατολισμό στο σχολείο και πίεση απο τους γονείς έπρεπε να αποφασίσω κάποια κατεύθυνση. σκέφτηκα ότι θέλω να κάνω κάτι με μουσική, τι είναι το πιο κοντινό σε αυτό; να σχεδιάζω τα σχέδια των εξωφύλλων μου μόνος μου. είχα μια κλίση βέβαια αλλά είναι μια δουλειά που μου φέρνει τα προς το ζήν δε μου φέρνει κανένα βάρος και συνδυάζεται με τη γενικότερη τρέλλα. αλλά δε μπορώ να πώ ότι πειραματίζομαι ή θέλω να κάνω κάτι artsy πάνω στη γραφιστική.

θα το βλεπες αυτό το πράγμα αυτοσκοπό ή όχι;

σε καμμιά περίπτωση γιατί αν το χα αυτοσκοπό θα ήταν βάρος για μένα. δεν το βλέπω σαν κατι που τρώει ενέργεια, χρόνο, χρήμα το μόνο πράγμα που στοιχίζει είναι κάποιο άγχος. κανονίζω να έρθει για live ένας ξένος και θέλω να περάσει καλά, να τρέξει το live και να έρθει λίγος κόσμος. να πάει καλά και να του δώσω κάποια χρήματα. ακόμα και να μην είναι 100% έτσι, δεν με ενοχλεί. μπορεί να έχω μπεί και μέσα 300 ευρώ για παράδειγμα, δεν θα κάτσω να σκάσω. απλά κάθε φορά που πάω να στήσω κάτι με αγχώνει πάρα πολύ, και πάντα λέω ότι θα είναι η τελευταία φορά.

χαχαχα ξέρω κι απο μένα όταν λέω κάθε φορά ότι είναι η τελευταια φορά.

αλλά κι αυτό, έχω αναλογιστεί γιατί το κάνω. έχω ταξιδέψει έξω για λάιβ και μου έχουν φερθεί καλά, κάποιες άλλες φορές όχι τόσο καλά - πάντα βέβαια σε λογικά πλαίσια. έχω την ανάγκη όμως για κάποιον που θα ρθει εδώ, να βρεί κάποιες ιδανικές συνθήκες όπως θα έπρεπε να είμαι. ίσως ακούγεται λίγο ελιτιστικό αυτό.

όχι το ακριβώς αντίθετο, σε πληροφορώ ότι αυτή τη λογική μας την εμφύσησε ο δρυγιανάκης.

μπορεί αυτό που έχεις εκλάβει απο το δρυγιανάκη να το έχω πάρει εγώ απο σένα

απλά αυτό που κάνει ο κωστής εκεί γύρω στα μέσα 90ς που μπλέκει με τα πολιτιστικά του δήμου βόλου είναι ότι οκ κάνουμε συναυλίες, θεατρικά, κλπ και φέρνουμε κόσμο. απλά τους πετάμε σε ένα ξενοδοχείο και τους αφήνουμε στη μοίρα τους ή κάνουμε μια φιλοξενία τυπικά ελληνική; σα να φιλοξενούσαμε αγαπημένους μας φίλους απο τους οποίους θα δούμε την ίδια μας την πόλη με άλλη οπτική; στην πάροδο των χρόνων αυτή η ανθρωποκεντρική πολιτική του κωστή λειτούργησε πολύ ωφέλιμα σε πολλές περιπτώσεις.

βλέπεις και την ίδια σου την πόλη μέσα απο insider's ματιά. κι εγώ όταν ταξιδεύω θέλω να έχω τη δυνατότητα να μείνω στο μέρος που παίζω 1 ή 2 μέρες παραπάνω για να δώ πως μπορεί να είναι η καθημερινότητα.

θυμίζει απο την άλλη την φάση με το κύκλωμα που με κάποιους ανθρώπους που γνωριζόμαστε πάρα πολλά χρόνια μέσω αλληλογραφίας, μέσω παραγωγών, κλπ απο ένα σημείο και μετά ξέχωρα απο κουβέντες για την τρέλλα μας πλέον έχουμε μιλήσει και για προσωπικά μας θέματα, πέρα απο τη μουσική. πάρτο απο μας δεν είναι μόνο ο παναγιώτης που τρέχει τη phase! είναι κι ο παναγιώτης ο άνθρωπος.

καλά εμείς όσες φορές βρισκόμαστε μόνο για μουσική δε μιλάμε, μιλάμε μόνο για τα υπόλοιπα. εκτός αν είναι κάτι extreme που πρέπει να πείς 'μαλάκα μου πρέπει να ακούσεις αυτό'

μα ρε γαμώτο με το θέμα της μουσικής πιά είναι ότι είναι κάτι σα το πετσί μου, είναι αυτό που απο ένα σημείο και μετά κυλάς πάνω της

απο ένα σημείο και μετά είναι ένα πράγμα. όλα αυτά συνδέονται. έχουμε επιλέξει ένα δρόμο, μάλλον δεν ξέρω κατά πόσο τον έχουμε επιλέξει ή προέκυψε.

να σου πώ μου αρέσει που ήρθε αυτό το πράγμα απο μόνο του, δηλαδή ούτε μουσικός είμαι, ούτε καλλιτέχνης, ούτε τίποτα

για να πω κάτι για σένα ρε παιδί μου, αν είσαι κάτι απ όλα είσαι ακτιβιστής αλλά αυτό διαφέρει απο πολλά άλλα παραδείγματα. έχεις περάσει internationally αυτή την ελληνική νοοτροπία του στύλ 'γιορτάζω και θα τα κάνω όλα

πουτάνα και στ' αρχίδια μου'. κάτι παρόμοιο μου χαν πεί ο κωνσταντής και ο παύλος (wham jah) όταν είχα κάνει τη φάση στη knot για τα 10 χρόνια phase! και εκεί το κατάλαβα ότι το χω πάρει απο σένα. η φάση ήταν έχω γενέθλια, πληρώνω και στ αρχίδια μου όλα. hanatarash κατάσταση.

ασ τελειώσει νομίζω εδώ, μετά κόπηκε η κουβέντα

κοίταξε ή θα τα πάρεις τα πράγματα στα σοβαρά όπως άλλοι στο στύλ σκατά ζω εδώ πέρα κλπ που προσωπικά ποτέ δε με χάλασε αυτή η πόλη

το μόνο κακό είναι ότι είναι λίγο αποκομμένη. δεν είναι στο επίκεντρο των πραγμάτων

μεταξύ μας ποτέ δε τη θεώρησα αποκομμένη απλά έχει κάποιες ιδιαιτερότητες απο την άλλη είναι και μια πόλη που έχει μια ιστορία χοντρικά 10 χιλιετηρίδες εύλογα να κινείται η πόλη στους δικούς της ρυθμούς

- a m k

[07/14 - οι δύο συνεντεύξεις που ακολουθούν παρακάτω αν κι έχουν διαφορά μεταξύ τους γύρω στα 11 χρόνια νομίζω δείχνουν τα ρεύματα που επικρατούσαν στη φάση τότε και τώρα. πάνω που οι πάλαι πότε κασσετοεταιρείες γυρνάγαν σε cdr εταιρείες και τούμπαλιν. το πρώτο μέρος που κυκλοφόρησε το 2004 ως το 2ο τεύχος του φάνζιν playground με τη μονογραφία του amk κολλημένη πάνω σε δίσκους βινυλίου που στην ουσία ήταν και το τεύχος (το cdr που συνόδευε την έκδοση μπορεί κάποιος να το βρει εδώ amk-banned.bandcamp.com/album/playground-no-1) και στη συνέχεια μια σημερινή κουβέντα που έγινε τον ιούνιο του 2014.]

τη δουλειά του amk την έμαθα κάπου εκεί αρχές ή μέσα 90ς απο το helicopter κασσέτα συνεργασία μεταξύ amk, runzelstirn & gurgelstock και factor X πριν ο shaun robert (factor X) εξαφανιστεί για καμμιά 10ετία στην ιταλική old europa cafe.
και με τραβούσε τρελλά γιατί ως πηγή ήχου χρησιμοποιούσε δίσκους, ανακυκλωμένους δίσκους, κατεστραμμένους δίσκους, φλέξι, κομμένα και ξαναμονταρισμένα. μόνος του ή με συνεργασίες. η πιό μακρόχρονη των οποίων ήταν το σύνολο two guys με το gx jupitter larsen των haters. θα μπορούσα να αναφερθώ και σε άπειρες άλλες ας μείνω όμως εδώ. ακόμα ως σήμερα παραμένει ως ένας απο τους βασικούς ήρωες μου. τόσο ως amk όσο και ως εγκέφαλος πίσω απο την απίστευτη κασσετο(και μη)εταιρεία banned production που τρέχει με διάφορα διαλλείματα εδώ και τρείς δεκαετίες.

[η παρακάτω συνέντευξη έγινε κάποια στιγμή το 2003 για το 2ο τεύχος του playground που λόγω αγάπης για πειραγμένα βινύλια κυκλοφόρησε κολλημένο πάνω σε δίσκο με cdr του amk για τη φάση το label του οποίου ήταν κλεμμένο απο ετικέτα παλιού 78ρι δίσκου.]

bannedproduction.com

playground # 1 : amk

πως γεννήθηκε το ενδιαφέρον για την επεξεργασία δίσκων; υπήρξαν κάποιες επιρροές που σε ώθησαν σε αυτό;

όσο θυμάμαι τον εαυτό μου, πάντοτε μου άρεσε ο ήχος απο πηδήματα της βελόνας, ο ήχος της βελόνας όταν τέλειωνε ο δίσκος και γύρναγε η άκρη του βινυλίου ώρες ώρες περισσότερο απο τη μουσική. ξεκίνησα να χαράζω και να ξύνω με γυαλόχαρτο μέρη απο άλμπουμ μου για να ακούω ακόμα περισσότερους παρόμοιους ήχους. έφτασα να έχω βάλει και στο φούρνο δίσκους για να αλλάξει το σχήμα τους και φυσικά να τους σπάω για να συγκολλώ και να παίζω τα κομμάτια τους.

σχετικά με τα ‘montages’, αν δεν κάνω λάθος διέλυες φλέξι και δημιουργούσες απο αυτά τελείως νέες κατασκευές που έπαιζες στο πικαπ σου;

τα montages είναι απλά κομμένα και ξανακολλημένα φλέξι. με την πάροδο των χρόνων έφτιαξα εκατοντάδες απο αυτά και ακόμα με ευχαριστεί να δημιουργώ καινούργια. ακόμα εκπλήσσομαι κάθε φορά που πρωτοπαίζω ένα νέο να βλέπω τη βελόνα να πηδάει, να κολλάει σε λούπα, κ.α.

εκτός απο τη δουλειά σου ως amk τρέχεις για αρκετά χρόνια και την εταιρεία σου τη banned, πως ξεκίνησε;

η banned υπάρχει περισσότερο απ’ όσο κάνω οτιδήποτε άλλο. τη σταμάτησα αρκετές φορές στην πάροδο των χρόνων αλλά πάντοτε την επανέφερα. τώρα η εταιρεία που γιόρτασε την 100η κυκλοφορία το 2000 ειδικεύεται στα 3»α cdr απο φίλους μου και συνεργάτες που απέκτησα με την πάροδο των χρόνων.

πριν απο μερικά χρόνια η banned αντιμετώπισε πρόβλημα όταν μηνύθηκε απο τη bp (british petroleum) για τη χρησιμοποίηση του λογότυπου της, θα θελες να μου δώσεις μερικές πληροφορίες για αυτή την υπόθεση; τι έγινε τελικά στο τέλος; εικάζω ότι ήταν τραυματική εμπειρία για σένα ή όχι;

όχι ακριβώς, ήταν περισσότερο διασκεδαστική απ’ ότι τίποτα άλλο. χρησιμοποιούσα για χρόνια το λογότυπο της bp αυτό μέσα στην ασπίδα, σε όλες μου τις κυκλοφορίες, αγγελίες, t-shirt, δελτία τύπου παντού και οπουδήποτε. όταν κάποτε έστησα ένα website ήταν λογικό να το χρησιμοποιήσω και πάλι. μέσα σε δύο μέρες απο το ανέβασμα του site με κάλεσε μια ομάδα δικηγόρων της bp και τελικά χρειάστηκε να αφαιρέσω το λογότυπο στην ασπίδα απο τις κυκλοφορίες μου και το site και δεν μπορώ πλέον να χρησιμοποιώ τα αρχικά bp σε καμμιά κυκλοφορία μου ‘εξαιτίας της σύγχυσης των καταναλωτών που δημιουργείται απο την παράνομη χρήση του σήματος».

οι τελευταίοι κατάλογοι της banned

είναι θεματικοί, θές ο κατάλογος με τα drive in ή άλλοι. πως σου προέκυψε η ιδέα των θεμάτων και έχεις κάποιο άλλο θέμα στα σκαριά;

απλά έστησα καταλόγους με βάση θέματα που μ' αρέσουν. η θάλασσα του salton, drive-in, σεξ, κόμιξ, τηλεόραση. δεν έχω πλάνα να κάνω άλλους πλέον παρόλο που υπάρχει ιδέα για ένα κατάογο για το λος άντζελες.

στη διάρκεια των χρόνων η banned έχει εκδώσει κασσέτες, 7», cdr πως και δεν ανακατεύτηκες με την έκδοση βινυλίων ή cd; έχεις κάτι τέτοιο ως ιδέα για το μέλλον ίσως;

στο παρελθόν έχω κυκλοφορήσε περί τις 10 εκδόσεις σε βινύλιο και έκανα 1 μόνο δίσκο. ειλικρινά δε μ' αρέσει το σχήμα τους, το μέγεθος ή η διάρκεια, δε νοιώθω καλά μαζί τους. θα έκανα ένα κανονικό cd αν ταίριαζε στην κυκλοφορία που θα δούλευα αλλά δε θέλω να το κάνω απλά για να το κάνω.

εκτός απο τις κανονικές κυκλοφορίες σου έχεις και τις ειδικές εκδόσεις όπως το walkman του evil moisture θα θελες να μου δώσεις μερικές πληροφορίες για τέτοιες ιδιαίτερες κυκλοφορίες στη banned;

το walkman του evil moisture ήταν κανονική κυκλοφορία δεν ήταν απλά μια ηχητική κυκλοφορία. ήταν κάτι που ζήτησα απο τον andy bolus να κάνει όταν συναντηθήκαμε πριν απο χρόνια σε μια παμπ στο λονδίνο. του πήρε χρόνια να το ολοκληρώσει και κατάφερε να κάνει μόνο 10 κόπιες για αυτή την έκδοση. άλλες εκδόσεις που ερχόντουσαν σε περίεργες συσκευασίες... μια κασσέτα του tac που βγήκε ανάμεσα σε δύο κομμάτια μπετόν. μια κασσέτα του daniel menche που ήταν κλεισμένη σε μεταλλικό κουτί που έπρεπε να καταστραφεί για να τη βγάλεις. ένα βινύλιο του chop shop σε καρφωμένο πισσόχαρτο. πρόσφατα κυκλοφόρησα ένα cdr των haters σε ένα κουτί με σκουπίδια και ένα business card cdr του daniel menche σε κουτί κολλητικής ταινίας.

σχετικά με το gerald; για αρκετό καιρό μοιραζόσασταν την ίδια διεύθυνση, έχετε κυκλοφορήσει αρκετές ηχογραφήσεις παρέα ως 'two guys' ή ακόμα συνεργασίες, κλπ. πως συναντηθήκατε και έκατσε η συνεργασία μεταξύ σας;

γνώρισα το gerald μπροστά σ' ένα ρολόϊ στο βανκούβερ πριν απο 17 χρόνια. έκτοτε έχουμε μείνει παρέα, έχουμε πάει σε περιοδεία παρέα και για ένα διάστημα έμενε στο διαμέρισμα μου. ξεκινήσαμε τη συνεργασία μας ως amk / gx απο τη μέρα που γνωριστήκαμε. με την πάροδο των χρόνων κυκλοφορούσαμε ότι δημιουργούσαμε όταν είμασταν παρέα. η σειρά two guys χαρακτηρίστηκε απο κάποιους ως ένα απο τα πιο ενοχλητικά σύνολα στο θόρυβο. τελειώσαμε το σύνολο φέτος με το cd που είχε τον απαραίτητο τίτλο 'two dead guys' που συλλέγει κομμάτια απο τις

κυκλοφορίες μας και τα αρχεία μας κυκλοφορημένη σε 99 κομμάτια.

μου πες ότι σταμάτησες να εκδίδεις κασσέτες, πως κι έτσι αυτή η απόφαση;

αποφάσισα να σταματήσω να εκδίδω κασσέτες όταν ένοιωσα ότι είχα κάνει ότι μπορούσα με αυτές. η τελευταία κασσετοκυκλοφορία 10 χ 10 η 100η κυκλοφορία στη banned ήταν ένα 5πλο κουτί με c-02 κασσέτες ήταν ο σωστός αποχαιρετισμός στις κασσέτες.

πως προέκυψε η ιδέα του needle hit the groove lp & flexi; ήταν πραγματικά κάτι το ωραίο να παιζω στο πικαπ μου το κομμένο και κολλημένο φλέξι. μου άρεσε επίσης το hi-fi 7» με τα ατέρμονα lock groove. μου δινες την αίσθηση ότι προσπαθείς να πιάσεις το μέγιστο που μπορεί να προσφέρει το μέσο.

το hi-fi 7" είναι ακόμα μια απο τις πιο αγαπημένες μου κυκλφορίες. ακόμα το χρησιμοποιώ όταν παίζω ζωντανά. είχε 21 lock grooves στη μια πλευρά και τελείως ατέρμονες στη δεύτερη. το needle hit the groove ήταν μια ιδέα που είχα εδώ και πολύ καιρό. ήταν μια συλλογή που είχα απο φλέξι που έδωσε όλη την ιδέα και το υλικό για το δίσκο. στην δεύτερη πλευρά υπήρχε ένα κομμένο και ξανακολλημένο απο διάφορα άλλα φλέξι. μου άρεσε η ιδέα ότι ο καθένας που θα έχει κάποια απο αυτές τις κυκλοφορίες θα ακούει κάτι ξεχωριστό και πάντα μου άρεσε να παίζω με δίσκους περισσότερο κι απο το να τους ακούω.

παίζεις συχνά ζωντανά; τι προτιμάς περισσότερο τη ζωντανή κατάσταση ή το στούντιο;

παίζω όσο πιο συχνά μπορώ συνήθως με άλλο κόσμο να παίζουν μαζί μου πικάπ. με τους damion romero, wm christman, erik hoffmann, geof brandin κάποιοι απο τους συνήθεις συνοδοιπόρους μου. μου αρέσει η αυθόρμητη συνεργασία όταν παίζω ζωντανά με τα παιδιά. κάποιες απο τις καλύτερες ηχογραφήσεις που έχω κάνει είναι παίζοντας ζωντανά. για την ακρίβεια πάνω που έκδωσα δύο απο αυτές στο cd μου spiral through another day. στο στούντιο βασικά δουλεύω μόνος στο δικό μου στούντιο που 'ναι κουτί, το κομπιούτερ. έχω τη μανία να μιξάρω και να πετσοκόβω και να ξαναενώνω ηχογραφήσεις. μπορώ να ηχογραφώ για ώρες παίζοντας με τα πικαπ μου και να τα διαλύω όλα έχω ήδη δύο σκληρούς με μισοτελειωμένο υλικό ή που έχει τελειώσει για τώρα και θα το ξανακούσω ξανά για να το πετσοκόψω. είναι θαύμα πως καταφέρνω και ολοκληρώνω πράγματα.

έχεις ζητήσει ποτέ απο το κοινό να 'επεξεργαστεί' (καταστρέψει, χαράξει, οτιδήποτε) δίσκους πριν απο μια συναυλία και μετά να παίξεις / επεξεργαστείς τους δίσκους; ή είναι ένα είδος αλληλεπίδρασης που δε σε τραβάει ή δε δουλεύει για σένα; ή είσαι σε διαφορετική κατάσταση

αλληλεπίδρασης με το κοινό;

μια απο τις πρώτες μου ηχογραφήσεις ήταν όταν μου ζήτησε ο das των big city orchestra να πάω στο ραδιοφωνικό σόου του. πήγαμε στο στούντιο με μια αγκαλιά φλέξι κομμένα και ξανακολλημένα και τα παίξαμε. υπάρχουν μερικές φορές που όταν παίζω καμμιά φορά αφήνω το κοινό ν' ανεβαίνει και να παίζει και εγώ κάθομαι και καπνίζω...

πως αποφασίζεις για τις κυκλοφορίες; συνήθως ρωτάς κόσμο να ηχογραφήσει για σένα ή το αντίστροφο; έχεις μια συγκεκριμένη πολιτική για το υλικό που βγάζεις στη banned ή κυκλοφορείς οτιδήποτε ταιριάζει στο μουσικό σου γούστο;

ναι, κυκλοφορώ ότι μου αρέσει. αν ακούσω ή δω κάποιον που μου αρέσει θα τους ρωτήσω αν τους ενδιαφέρει να κυκλοφορήσουν κάτι. με την πάροδο των χρόνων έκανα αρκετούς φίλους έτσι. chop-shop, daniel menche, john hudak, key ransone, damion romero, gx jupitter-larsen, blackhumour και αρκετούς άλλους και έχω κυρίως κυκλοφορήσει δουλειά τους. συνήθως η συσκευασία και η ιδέα για την κυκλοφορία είναι δική μου. προσπαθώ πολύ να ενισχύσω τον ήχο με τη συσκευασία αλλά και αντίστροφα. συνήθως ρωτάω τους καλλιτέχνες τι υλικά τους αρέσουν και ξεκινάω απο εκεί. πάρε για παράδειγμα τον chop shop που του έχω βγάλει τέσσεριες κυκλοφορίες που όλες είχαν ως βάση το πισσόχαρτο.

θα θελες να μου δώσεις μερικές πληροφορίες για τους θεματικούς καταλόγους της banned; πως σου έσκασε η ιδέα; ένα είδος εμμονής ή η τρέλλα της στιγμής;

για να δούμε. ο πρώτος θεματικός κατάλογος ήταν ο κατάλογος με τα κόμιξ. ο κατάλογος για ενήλικες βγήκε μετά, ήταν πολύ δημοφιλής και έλαβα κάποια γράμματα απο γονείς που έλεγαν ότι θα με καταγγείλουν στις αρχές επειδή έστειλα πορνογραφικό υλικό στα παιδιά τους. μετά βγήκε ο κατάλογος με τους θαλάσσιους ήχους με συνταγές για πως να μαγειρέψεις ψάρια και οδηγίες πως να γδάρεις ένα καρχαρία. ο κατάλογος για το salton μετά. η θάλασσα του salton είναι το πιο αγαπημένο μου μέρος στον πλανήτη. είναι μια λίμνη 25 μιλίων θαλασσινού νερού στην έρημο της καλιφόρνια. είναι τόσο μολυσμένη με αγροτικά απόβλητα που το νερό είναι τόσο μαύρο όσο ο καφές και τα επίπεδα αλμυρότητας αυξομειώνονται τόσο πολύ και συχνά που είναι 100% σίγουρο ότι θα βρείς νεκρά ψάρια στην ακτή της. ο επόμενος κατάλογος ήταν ο κατάλογος της υπόθεσης με τη bp με ντοκουμέντα απο την υπόθεση και τελικά ο κατάλογος με τα drive-in που ήταν σχεδόν διπλάσιος σε σχέση με τους άλλους καταλόγους και περιείχε τα περισσότερα αντικείμενα προς πώληση σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο κατάλογο.

αλήθεια το a to z cdr πρέπει να είναι

η πρώτη σου επαφή με μουσική απο κομπιούτερ ή κάνω λάθος;

η τότε φίλη μου με είχε χωρίσει και ήταν ο υπολογιστής της που είχα αποθηκευμένες τις ηχογραφήσεις μου οπότε έπρεπε να τις κατεβάσω και αυτό ήταν η κυκλοφορία. δεν είναι ακριβώς μουσική για κομπιούτερ αλλά απλά πειραγμένες ηχογραφήσεις απο πικαπ αποθηκευμένες σε κομπιούτερ περίπου όπως αυτό που κάνω τώρα.

αλήθεια τι γίνεται με τις κασσέτες του mb; σου ζήτησε ο emanuele να σταματήσεις να τις διανέμεις αφότου ξεκίνησε τη σειρά για τον mb την ee's (παρακλάδι της alga marghen)q

ο φίλος μου gx jupitter-larsen είχε μια μπομπίνα που του είχε στείλει ο maurizio bianchi και μου την έδωσε να την εκδώσω σε βινύλιο. ένας άλλος φίλος είχε μια μεγάλη συλλογή με κασσέτες του mb και ήθελα πραγματικά να ακούσει κόσμος τη μουσική του. όλα του τα βινύλια ήταν συλλεκτικά και σπάνια και πολύς κόσμος δεν τον ήξερε καν. για μένα είναι ένας απο τους πρώτους και πιο σημαντικούς μουσικούς της industrial / noise σκηνής. για να το διορθώσω αυτό ξεκίνησα να κυκλοφορώ κασσέτες με υλικό του σε κουτιά με βιβλιαράκια για τη μουσική του και το έργο του. όταν έμαθα ότι η ee είχε συμβόλαιο μαζί του (παρόλο που είμαι πολύ σκεπτικός για αυτό) σταμάτησα.

εκτός απο τις συνεργασίες σου με το gerald έχεις συνεργαστεί και με άλλο κόσμο. θα θελες να μου δώσεις λίγες πληροφορίες για τις συνεργασίες αυτές; σε μερικές περιπτώσεις (ή τουλάχιστον απο τις λίγες κασσέτες που έχω και ξέρω) ήταν συνεργασίες με τον ίδιο κόσμο. γενικά είσαι ανοικτός στις συνεργασίες;

μου αρέσει πολύ να συνεργάζομαι με άλλο κόσμο. έχω δουλέψει με πιανίστες, βιολιστές, ροκ μπάντες. πολλές κυκλοφορίες είναι με τον ίδιο κόσμο γιατί χρησιμοποιώ αρκετό ξαναδουλεμένο υλικό απο ζωντανές ηχογραφήσεις. έτσι όποιος έπαιζε σε αυτές αναφερόταν. έχω κάνει κάποιες συνεργασίες στο παρελθόν. έχω δουλέψει με τους speculum fight, pbk, msbr, runzelstirn & gurgelstock, big city orchestra, brook hinton, zipper spy, blackhumour και αρκετούς άλλους στην πάροδο των χρόνων. αρκετό υλικό δεν κυκλοφόρησε και έχω μόνο ελάχιστες απο αυτές τις κασσέτες κι εγώ.

αν δεν απατώμαι το 10x10 5πλο σετ δεν είναι η μόνη κυκλοφορία που η banned χρησιμοποίησε c-02 κασσέτες αλλά το έχεις ξανακάνει στο παρελθόν, καλά πως άρχισε αυτή η ιδέα;

ξεκίνησα να κυκλοφορώ όλο και μικρότερες σε διάρκεια κασσέτες επειδή είχα βαρεθεί αυτές τις 90αρες κυκλοφορίες απο κόσμο. μου φαινόταν ότι αν δεν μπορείς να φτάσεις στο στόχο σου μέσα σε ένα 10λεπτο όλος ο υπόλοιπος χρόνος δεν επρόκειτο

να αλλάξει κάτι έτσι ξεκίνησα να βγάζω κυκλοφορίες που δε θα ξεπερνάνε τα 30 λεπτά και πολλές με πολύ μικρότερη διάρκεια απο αυτή. έφτασε η κατάσταση σε κυκλοφορίες με διάρκεια κάτω απο 2 λεπτά. υπήρχε κάποια στιγμή η ιδέα για κυκλοφορία κασσέτας δύο δευτερολέπτων αλλά δεν μπορούσα να βρώ τύπο να μου φτιάξει τέτοιες κασσέτες αυτή η συντομία τέλειωσε βέβαια και τώρα κυκλοφορώ 3”cdr και business card cdr. 20 και 5 λεπτά αντίστοιχα.

στα πικαπ σου παίζεις μόνο τα μονταρισμένα φλέξι σου ή άλλους επεξεργασμένους δίσκους; ρωτάω γιατί υπάρχουν τύποι που παίζουν τα πικάπ ως κρουστά ή παίζοντας τα με μεταλλικές πλάκες ή διάφορα αντικείμενα καθημερινής χρήσης στημένα με τέτοιο τρόπο ώστε να βγάζουν συγκεκριμένους ήχους, κλπ...

στα πικάπ μου θα παίξω δίσκους, φλέξι, κομμάτια απο χαρτόνι, cd και οτιδήποτε άλλο που μπορεί να παράγει ήχο. έχω βάλει φωτιά στα πικάπ μου, τα έχω παίξει σαν κιθαρίστας τα έχω πετάξει σε τοίχους και τα χω παίξει και με δονητή. αν κάτι μπορεί να παράγει ήχο θα το χρησιμοποιήσω.

τι γίνεται με την καταστροφή; σε κάποιες απο τις κυκλοφορίες της banned έπρεπε να καταστραφούν τα εξώφυλλα για να βγάλεις την κυκλοφορία και να την ακούσεις, στα δικά σου ηχοτοπία η καταστροφή (ή πες τη ‘αναμόρφωση’ ή ότι άλλο θες) μοιάζει να παίζει σημαντικό ρόλο. μου δίνεις την αίσθηση ότι σου αρέσει πολύ να καταστρέφεις ένα πράγμα και να δημιουργείς κάτι άλλο απο αυτό κάτι ακόμα πιο όμορφο (για να μας θυμίσω αυτή την ατάκα του gx απο το make a fire and be happy των haters).

ο gerald πάντοτε τα θεωρούσε ως κλάσματα αντιλήψεων που βγάζουν ένα πιο δυναμικό όλο. πάντοτε μου άρεσε η ιδέα ανθρώπων να καταστρέφουν τη συσκευασία ουτως ώστε να καταφέρουν να παίξουν την κυκλοφορία. πόση πιο πολύ ευχαρίστηση νοιώθεις όταν ακούς ας πούμε ένα cd για το οποίο έπρεπε να χρησιμοποίησεις ένα ισχυρό εργαλείο για να το βγάλεις απο τη συσκευασία του;

μερικά χρόνια νωρίτερα η rrr κυκλοφόρησε μια έκδοση απο το montage σου ως antirecord. ανακαλώντας τη σύντομη ιστορία των antirecords του ron rice (υπάρχει διαθέσιμο για ανάγνωση στο www.ubu.com) δε νόμιζες ότι αυτή η κυκλοφορία είναι antirecord.

όπως έλεγα σ’ εκείνο το άρθρο δεν είμαι καθόλου antirecord αν είμαι κάτι είμαι pro record. παρόλο που το κόψιμο και η ανασύσταση δίσκων έχει ένα εννοιολογικό νόημα το αποτέλεσμα είναι κάτι το απτό. μου αρέσει να παίζω με τους δίσκους όχι απλά να τους ακούω. αυτή είναι η διαφορά.

[2014]

έχει πλάκα μια δεκαετία πριν

να συζητάμε το σταμάτημα κασσετοεκδόσεων και μια δεκαετία αργότερα να ξαναβρισκόμαστε συζητώντας για μια ακόμα έκρηξη της κασσέτας.

ξεκίνησα να ξαναβγάζω κασσέτες μια πενταετία νωρίτερα. τα cd, bussiness cards, 3" ή οτιδήποτε παρόμοιο είχαν πεθάνει.δοκίμασα και δούλεψα με όλες τις πιθανές εκδοχές που μπορούσα με το cd. έκανα μια συλλογή με τέσσερα 3»α, μια κυκλοφορία του aaron dilloway με έξι 3»α και ακόμα μια κυκλοφορία του cheapmachines με τέσσερα 3»α. είχα βαρεθεί με το cd ως μέσο που προτιμούσα να αυτοπυροβοληθώ παρά να εκδώσω ένα ακόμα. δεν ήξερα τι να κάνω. αγόραζα όμως μεταχειρισμένα κασσετόφωνα nakamichi επειδή δεν άντεχε η τσέπη μου να αγοράσω καινούργια και μου ήρθε η ιδέα να ξανακυκλοφορήσω κασσέτες. δεν ήταν και πολλοί εκείνη την εποχή που να κυκλοφορούν και δεν ήμουν και σίγουρος αν κανένας θα ενδιαφερόταν με την ιδέα να κυκλοφορήσει ξανά κασσέτες. έγραψα σε καμμιά πενηνταριά φίλους που γούσταρα τη δουλειά τους και τους ρώτησα αν ενδιαφέρονται. η ανταπόκριση ήταν περισσότερο απο θετική. αυτό έγινε το 2009. έκτοτε έχω κυκλοφορήσει 85 κασσέτες και σίγουρα θα έχω ξεπεράσει τις εκατό ως το τέλος του 2014.

εξάλλου εδώ που τα λέμε η banned δε σταμάτησε και σχεδόν ποτέ να εκδίδει κασσέτες. τελευταία όπως και προανέφερες βγάζεις πιο πολύ κασσέτες. αλήθεια τι είναι η κασσέτα για σένα ως μέσο;

οι κασσέτες είναι η πρωταρχική μου αγάπη. όταν ξεκίνησα να εκδίδω κασσέτες πίσω στα 80ς ήταν ο μόνος τρόπος που μπορύσα να εκδώσω κυκλοφορίες. δεν άντεχα οικονομικά για δίσκους και τα cd τότε βρίσκονταν απλά στη φαντασία μου. προσπάθησα να κάνω τις εκδόσεις μου να διαφέρουν απο τις μαζικές. βγάζοντας σε σε μοναδικά εξώφυλλα ή συσκευασίες, εκδίδοντας δουλειά απο κόσμο που μου άρεσε και προσπαθώντας να μην κάνω την εταιρεία ένα ματαιόδοξο προϊόν εκδίδοντας ότι ηχογραφούσα. όταν η κυκλοφορία του cd έγινε ευκολότερη, γρηγορότερη και οικονομικότερη απο το να βγάλεις μια κασσέτα όπως όλοι οι υπόλοιποι πήδηξα κι εγώ στο τρένο ακολουθώντας την πορεία του. έβγαζα για χρόνια, κυκλοφορώντας περισσότερο 3»α και προσπαθώντας να τα βγάζω σε ωραίες συσκευασίες. για να ξαναγυρίσω στις κασσέτες, τώρα τα πάντα έχουν αντιστραφεί. κανένας δεν βγάζει κασσετόφωνα πλέον. τα εφτά κασσετόφωνα που έχω είναι μοντέλα εικοσαετίας. ακόμα και η ομάδα των ανθρώπων που θα μπορούσε να ακούει κασσέτες είναι πολύ μικρότερη πλέον. υπάρχει μια ολόκληρη γενιά που δεν έχει δεί ή δεν έχει ακούσει ούτε μια κασσέτα.

ως τώρα έχουμε πάνω απο 80 κασσέτες στη banned και εικάζω ότι θα ναι περισσότερες ακόμα στο δρόμο για μελλοντικές εκδόσεις. πως τις τρέχεις αυτή τη

φορά; αντιγράφεις και εκδίδεις συγκεκριμένο αριθμό αντιτύπων κάθε κυκλοφορίας και όταν εξαντληθεί πάει τέλειωσε ή τις τρέχεις σα τη recycled music του rrron; αντιγράφοντας δηλαδή τις κασσέτες αναλόγως με τις παραγγελίες που παίρνεις κάθε φορά;

δε μου αρέσουν οι περιορισμένες εκδόσεις αυτών των κασσετών. είμαι περισσότερο ας το πούμε 'λαϊκιστής' αλλά είναι αδύνατο για μένα να έχω πενήντα κόπιες απο κάθε κυκλοφορία να είναι έτοιμη ανα πάσα στιγμή, δεν μπορώ να έχω για παράδειγμα τέσσερις χιλιάδες κασσέτες να καταλαμβάνουν χώρο στο μικρό στούντιο που χρησιμοποιώ. προσπαθώ να έχω διαθέσιμες κόπιες απο τα πα΄ντα. αλλά δεν είναι πάντοτε εύκολο. έτσι για να έχω ένα έλεγχο απο όλα τυπώνω πενήντα εξώφυλλα απο κάθε κυκλοφορία ουτως ώστε να ξέρω πότε εξαντλούνται οι κόπιες και να ξανατυπώσω.

υπάρχει πιθανότητα να δούμε ειδικές συσκευασίες όπως οι παλιές κυκλοφορίες της banned; στυλ κατέστρεψε το εξώφυλλο για να πάρεις την κασσέτα και να την ακούσεις ή απλή κασσέτα αντιγραμμένη στη θήκη της με το εξώφυλλο;

ίσως να κάνω στο μέλλον πιο περίπλοκες συσκευασίες. ειλικρινά μου άρεσε όταν τις έκανα αλλά η ιδέα του να ξανακάνω κασσέτες ήταν να πάρω πολλές κυκλοφορίες απο όλο τον κόσμο που θέλω να εκδώσω και να τις έχω σε συγκεκριμένη συσκευασία. ήθελα μικρές κυκλοφορίες απο δέκα εώς τριάντα λεπτά, με καλά εξώφυλλα σε σταθερή συσκευασία.η συνέπεια είναι σημαντική. αν είχα ως σχέδιο να κάνω κατασκευές για κάθε κυκλοφορία τότε θα ήταν αδύνατο να τις εκδώσω.

τι γίνεται απο συναυλίες; τίποτα πλάνα να σε δούμε επιτέλους στην ευρώπη;

γουστάρω να παίζω live. ειδικά με τους τύπους που παίζω τώρα, τους damion romero και τον elden m (ο πάλαι πότε allegory chapel ltd) και οι δυό τους το χουν. έχω παίξει με εικοσιπέντε διαφορετικούς τύπους και οι περισσότεροι δεν το χουν καθόλου. το να βρείς κόσμο που να το χει είναι δύσκολο. να ρθω στην ευρώπη είναι σχεδόν αδύνατο. απλά ώρες ώρες το να παίζω έξω απο το λος άντζελες είναι κατόρθωμα.

τι είναι πιο σημαντικό αυτές τις μέρες για σένα; να τρέχεις τη banned και να κυκλοφορείς υλικό ή να παίζεις live και να δουλεύεις το γνωστό ύφος του amk; ή έχει ισορροπήσει η κατάσταση μέσα σου;

κάνει τους κύκλους του. αντιγράφω συνέχεια κασσέτες, απλά για να έχω στοκ απο τις κυκλοφορίες. κυκλοφορώ πέντε κασσέτες τη φορά οπότε αυτό γεμίζει τις μέρες μου. δουλεύω σποραδικά σε νέο υλικό ως amk έτσι αν κάποιος μου ζητήσει να κυκλοφορήσει δουλειά μου ανεξαρτήτως πόσο μεγάλη ή

μικρή σχεδόν πάντοτε είμαι έτοιμος να δεκτώ. παίζω συναυλίες σχεδόν όπου μου ζητήσουν. το να παίζω live έχει πολύ πλάκα. ζώ και εργάζομαι σχεδόν σε κενό επομένως η αλληλεπίδραση και η δράση με άλλο κόσμο είναι μια μεγάλη βαλβίδα διαφυγής.

τι γίνεται με το bandcamp, κλπ αν η κασσέτα είχε τη δυνατότητα να σε βοηθήσει να αντλήσεις ενέργεια και έμπνευση και να ακούσεις μουσική που δεν είχες ξανακούσει ή δε θα είχες τη δυνατότητα να ακούσεις με άλλο τρόπο αν η κυκλοφορία ήταν μόνο σε cd ή βινύλιο και δεν είχες φράγκα να την αγοράσεις νομίζω ισχύει το ίδιο κι εδώ με το bandcamp και συναφή μέσα. έχεις την ευκαιρία ν' ακούσεις πολύ μουσική και αν σου αρέσει την κατεβάζεις ή ψάχνεις τη φυσική μορφή;

αρχίζω να χώνομαι αρκετά στο bandcamp. έχω βγάλει πάνω απο διακόσιες τριάντα κυκλοφορίες στη διάρκεια ζωής της banned και περισσότερες απο πενήντα δικές μου σε άλλες εταιρείες και οι περισσότερες δεν είναι πλέον διαθέσιμες. το να τις σηκώνω στο bandcamp επιτρέπει στον κόσμο να μαθαίνει τόσο για την ιστορία και τον ήχο της εταιρείας όσο και για μένα. μου αρέσουν οι φυσικές μορφές κυκλοφοριών αλλά για παράδειγμα κοστίζει πλέον πάνω απο 10 δολλάρια να ταχυδρομήσεις μια κασσέτα στο εξωτερικό. δεν πρέπει να πληρώνει ο κόσμος τόσα πολλά. αλλά νομίζω ότι υπάρχει κόσμος που δε θα διστάσει να πληρώσει για παράδειγμα τρία δολλάρια για ένα ψηφιακό κατέβασμα. επίσης καθιστά όλες αυτές τις κυκλοφορίες πάλι διαθέσιμες σε ευρύτερο κοινό κι αυτό είναι πολύ σημαντικό.

- dmitry vasiliyev

με το dmitry vasiliev γνωριστήκαμε τυχαία όταν έτρεχε το φάνζιν independent electronic music. απο το 2004 που τρέχει την εταιρεία του monochrome vision, η οποία πιο πολύ κυκλοφορεί κυκλοφορίες απο ονόματα που ήταν δραστήρια περισσότερο στα 80ς (είτε γνωστά ονόματα της τότε σκηνής ή λιγότερο γνωστά απο το κασσετοκύκλωμα της εποχής) αν και ενίοτε μας δίνει λάμψεις σημερινών ήχων απο νέα ή παλιά ονόματα της σκηνής.
η παρακάτω συνέντευξη έγινε κάποια στιγμή το σεπτέμβρη του ‘13.
μια βουτιά στις κυκλοφορίες αλλά και στο mail order της εταιρείας μπορείτε να κάνετε εδώ

monochromevision.ru

λοιπόν τα γνωστά σκατά, πως γεννήθηκε η ιδέα της monochrome vision;

αυτό είναι μια αστεία ιστορία. στα τέλη των 90ς. ξεκίνησα τη δραστηριότητα μου γράφοντας κάποια κείμενα για τη μουσική που μ’ αρέσει. τα τύπωσα και τα μοίρασα μεταξύ λίγων φίλων. έτσι κατέληξα με ένα μικρό χειροποίητο φάνζιν που τα είχε όλα συγκεντρωμένα. κυκλοφόρησα 4 τεύχη κάνοντας τα όλο και πιο ‘επαγγελματικά’ κάθε φορά. το τελευταίο που έβγαλα περιείχε και ένα cd συλλογή. ένας απο τους καλλιτέχνες που υπήρχαν μέσα ήταν ο laurent pernice που είχε συνδράμει με το ακυκλοφόρητο κομμάτι ‘musique immobile 4’. όπως μπορείς να καταλάβεις ήταν μια σειρά παρόμοιων κομματιών βασισμένες σε επεξεργασμένους ήχους ακουστικών οργάνων. τα προηγούμενα τρία είχαν κυκλοφορήσει αλλού. το περιοδικό ήταν έτοιμο το 2003 αλλά λίγο μετά πήρα ένα μήνυμα απο το laurent που είπε ότι έχει ένα ολόκληρο άλμπου με κομμάτια του ‘musique immobile’ και θα θελε να το κυκλοφορήσει στη ρωσία. μου ζήτησε τη βοήθεια μου να δώσω το ντέμο σε κανένα που να ξερα στη ρωσία που θα θελε

να κυκλοφορήσει το cd. φυσικά συμφώνησα να σου πω ειλικρινά όχι μόνο επειδή ήθελα να βοηθήσω το laurent με την προώθηση αλλά και επειδή ήμουν περίεργος ν' ακούσω τη μουσική. όταν πρωτοπήρα το ντέμο το άκουσα αλλά δε το βρήκα τόσο ενδιαφέρον. να σου πώ την αλήθεια μπλέκοντας και με άλλες δουλειές το ψιλοπαράτησα. εγώ αλλά όχι ο laurent, που μετά απο ένα χρόνο αναμονής με ρώτησε αν υπάρχει κάποια πρόοδος. ντρεπόμουν να του απαντήσω καθώς δεν είχα ιδέα τι να κάνω. ήμουν πεπεισμένος ότι κανένας εδώ δε θα ενδιαφερόταν να ακούσει αυτή τη μουσική. ανακάλυψα το cdr και το ξανάκουσα και μου άρεσε πάρα πολύ! περίεργο μεν αλλά ξέρεις και εσύ ο ίδιος απο ιδία πείρα ότι συμβαίνει αρκετές φορές και αποφάσισα να το κυκλοφορήσω μόνος μου. έτσι γεννήθηκε η monochrome vision δε θα θελα να σου αποσπάσω την προσοχή σου με τις αμέτρητες ιδέες μου και προσπάθειες που έκανα με την εταιρεία. για την ακρίβεια δεν είμαι γραφίστας και μην έχοντας τεχνικό υπόβαθρο, έτσι κάθε λεπτομέρεια παίρνει και απαιτεί αρκετό χρόνο σκέψης γι αυτό και προτιμώ να κρατάω τα πράγματα όσο πιο απλά γίνεται. στα βιβλιαράκια κάθε κυκλοφορίας της mv θα βρείς κείμενα. είναι η ίδια ιδέα επικοινωνίας και αγωγής που διατηρώ απο εκείνες τις πρώτες ημέρες των δραστηριοτήτων μου.

επικεντρώνεσαι περισσότερο στην πειραματική σκηνή των 80ς (πες το industrial, ambient, death industrial, κ.α.) παρόλο που εκδίδεις επίσης και ηχογραφήσεις απο καλλιτέχνες και γκρούπ της πιο πρόσφατης σκηνής αν και εν μέρει εμπλέκονται σε αυτά άτομα απο τη σκηνή των 80ς. είναι συγκεκριμένη η πολιτική σου ή αυτό εξαρτάται κάθε φορά απο την κυκλοφορία;

ναι έχω μια συγκεκριμένη πολιτική. προτιμώ να κυκλοφορώ μουσική απο εκείνους που ήταν ενεργοί για αρκετά χρόνια πριν απο την ψηφιακή εποχή αλλά δεν είχαν κυκλοφορήσει αρκετά άλμπουμ. κάποιοι καλλιτέχνες μου δεν είχαν κυκλοφορήσει ποτέ τους ούτε cd (τουλάχιστον ως εκείνη τη στιγμή) όπως ο rafael flores ή ο miguel ruiz, για παράδειγμα. μετά υπάρχει κάποια νέα μουσική που μου αρέσει και δεν μπορώ ν' αντισταθώ στο να την εκδώσω. υπάρχουν και μερικά άλμπουμ απο υπερπαραγωγικούς καλλιτέχνες όπως οι maurizio bianchi και francisco lopez και είναι απλά απίθανα!

ένα μεγάλο μέρος κυκλοφοριών σου επικεντρώνεται σε υλικό απο τη χρυσή εποχή της κασσετοκουλτούρας, υπήρξες μέρος της εκεί στα τέλη 80s ή στις αρχές των 90s; πιστεεύεις ότι οι cdr or cd εταιρείες που εμφανίστηκαν στα 90s είναι εν μέρει μια επέκταση αυτής της κουλτούρας; μια διαφορετική προσέγγιση της χάρη στην τεχνολογική εξέλιξη;

ναι φυσικά ήμουν μέρος της κασσετοκουλτούρας αλλά με ένα

ειδικό τρόπο νομίζω. στις αρχές των 90ς όταν ήμουν έφηβος δεν υπήρχε πρόσβαση σε ξένη undergound μουσική, λόγω οικονομικών λόγων τα cds, οι κασσέτες και τα βινύλια ήταν πανάκριβα για μας και δεν υπήρχε το ίντερνετ ως μια μεγάλη βάση δεδομένων γνώσης αλλά και τόνους απο mp3 όπως γίνεται στις μέρες μας. ο μόνος τρόπος να έχουμε λίγη μουσική ήταν να αντιγράφουμε κασσέτες. οι κενές κασσέτες ήταν λίγο ώς πολύ προσιτές έτσι το μόνο πρόβλημα ήταν να βρείς ένα τρελλαμένο πλουσιόπαιδο που θα σου δάνειζε τα cd του να τα αντιγράψεις. έχω ακόμα αρκετές απο αυτές. οι κληρονομιά των 90ς! η έλλειψη επικοινωνίας ήταν επίσης ο λόγος που έμαθα για την κασσετοκουλτούρα πολλά χρόνια αφ ότου είχε εκλείψει. νομίζω ότι ήταν πραγματικά καλή φάση. έτσι η δουλειά με την εταιρεία μου είναι να προσπαθώ να διατηρήσω αυτό το κλίμα, δε μ' ενδιαφέρουν τόσο τα χρήματα για να τρέχω την εταιρεία, πιο πολύ ενδιαφέρομαι για την επικοινωνία. πάντοτε μου αρέσει να τραμπάρω cds απο το να τα πουλάω για τη συλλογή μου. και μέσω αυτού γουστάρω να γνωρίζω κόσμο με τον οποίο μοιραζόμαστε τις ίδιες ιδέες και περίπου την ίδια στάση ζωής. δεν είμαι σίγουρος κατα πόσο οι κασσέτες που εκδίδονται σήμερα μπορούν να συμβαδίσουν με την παράδοση εκείνης της εποχής, τα ψηφιακά μέσα είναι πιο άνετα φυσικά. δεν μπορούμε να αντισταθούμε στην τεχνολογία και δε νομίζω ότι είναι και σκοπός μας.

εκτός απο τη monochrome vision ανακατεύεσαι ή τουλάχιστον υποστηρίζεις φεστιβάλ, συναυλίες, κλπ μπορείς να μου δώσεις μια μικρή σύνοψη των δραστηριοτήτων σου; πως είναι η σκηνή στη ρωσία σήμερα; αναφορικά όχι μόνο σε γκρούπ αλλά και σε μέρη, κλαμπ, κόσμο που υποστηρίζει τέτοιες δραστηριότητες και δράσεις;

λοιπόν κατάφερα να αποκτήσω ένα βαθμό ανεξαρτησίας πριν μερικά χρόνια. εννοώ, μπορώ να αφιερώσω όλη μου την ώρα στις μουσικές δραστηριότητες και να μου αρκεί να διατηρούμε, αλλά το μόνο 'εμπορικό' κομμάτι είναι η διανομή και το mailorder. πουλάω εδώ cds και βινύλια που κυκλοφοορούν απο ξένες εταιρείες μέσω του ίντερνετ, μέσω αλληλογραφίας ή προσωπικής επαφής, σε συναυλίες, κλπ ότι άλλο κάνω δε με βοηθάει να κερδίζω χρήματα - συναυλίες, ραδιοφωνικές εκπομπές, κριτικές, παρουσιάσεις εταιρειών, είναι το πράγμα να ξοδέψεις χρήμα αλλά να μη το πάρεις πίσω αλλά μ αρέσει να το κάνω οπότε γιατί να μην πληρώνεις για την ευχαρίστηση; το μόνο πράγμα είναι ότι δε διαθέτω αρκετά χρήματα έτσι οργανώνω μόνο ένα ή δυό συναυλίες ή φεστιβάλ το χρόνο και μπορώ να κυκλοφορήσω μόνο τρία ή τέσσερα cd. η σκηνή στη ρωσία είναι όπως σε κάθε μεγάλη χώρα... διαφορετική . στη μόσχα υπάρχουν αρκετοί χώροι, διοργανωτές και σόου. μπορείς να πάς και πάς και να δείς σχεδόν καθημερινά συναυλίες των αγαπημένων σου μουσικών

αλλά προσφέρονται τόσα πολλά που οι άνθρωποι γίνονται χαλαροί και επιλεκτικοί. είναι δύσκολο να προωθήσεις κάτι και να εξηγείς στον καθένα γιατί πρέπει να έρθει στη συναυλία σου και όχι σε κάποια παρόμοια. σε πιο περιφερειακές πόλεις ο κόσμος είναι χαρούμενος όταν σκάει σε συναυλίες ίδιως όταν οι καλλιτέχνες έρχονται απο τη δυτική ευρώπη ανεξαρτήτως τι μουσική παίζουν. αλλά το πρόβλημα είναι ότι το κοινό είναι αρκετά φτωχό και δε μπορεί να πληρώσει πάνω απο 1-2 ευρώ.

πως αποφασίζεις για τις κυκλοφορίες σου; υπάρχουν συγκεκριμένα ονόματα στο νού σου και τους ζητάς να εκδώσεις συγκεκριμένο υλικό ή συγκεκριμένες επανεκδόσεις όπως για παράδειγμα η επανέκδοση του ‘this infernal love of life’;

καμμιά φορά υπάρχει μια σκληρή επιλογή. αλλά πιστεύω ότι κανείς δεν παρεξηγείται. προτιμώ να βρίσκω τους καλλιτέχνες και να τους προτείνω να κυκλοφορήσουν στην εταιρεία μου. μερικές φορές κάποιοι επικοινωνούν μαζί μου και ρωτάνε αν ενδιαφέρομαι για κάποιο συγκεκριμένο υλικό. αυτό βέβαια εξαρτάται. για παράδειγμα η επανέκδοση του ‘this infernal love of life’ ήταν ο προσωπικός μου φόρος τιμής στους καλλιτέχνες γύρω απο τη σειρά της anckarstrom που είναι απο τις πιο αγαπημένες μου. ήμουν σ επικοινωνία με τον carl abrahamsson για μια εποχή και μου έδωσε την ιδέα για την επανέκδοση. αυτές τις ημέρες δουλεύω σε άλμπουμ των falx cerebri και architect’s office, τους θρυλικούς καλλιτέχνες η δουλειά των οποίων είναι σχεδόν ξεχασμένη.

- tristan koreya

το nostalgie de la boue το ανακάλυψα τυχαία. δε θυμάμαι ποιό δίσκο ή κασσέτα έψαχνα να κατεβάσω και το βρήκα κατα τύχη. θα το ξέχναγα ή θα το επισκεπτόμουν κατα καιρούς αλλά άρχισα να δείχνω μεγαλύτερο ενδιαφέρον όταν ο ιδρυτής του, tristan koreya άρχισε να ανεβάζει και κυκλοφορίες με το όνομα του blog στο bandcamp. νέο ή παλιό υλικό απο κόσμο απο τα 80ς αλλά και μια ευκαιρία να ξανασηκώσει ψηφιακά υλικό που ως τότε ήταν ή δυσεύρετο ή ακόμα χειρότερα παραγνωρισμένο. αφορμή για πρώτη επαφή στάθηκε η ψηφιακή επανέκδωση κάποιων κομματιών του jeph jerman (hands to) απο παλίες κυκλοφορίες και βασικά απο κυκλοφορίες που με πρωτόστειλαν με τον πρωτόγονο θόρυβο τους. η πρώτη επαφή έγινε το φλεβάρη του 14 θα μεσολαβούσε 1 χρόνος μέχρι να καταφέρουμε να δούμε αυτή τη μικρή συνέντευξη να ολοκληρώνεται και θα μενα άφωνος ανακαλύπτοντας ότι η πρώτη φορά που είχα επικοινωνήσει με τον tristan ήταν σχεδόν μια 25 νωρίτερα για να τραμπάρουμε μια κασσέτα της δικής του e›ostrate με μια της δικής μου harsh dept. κοινός παρονομαστής τότε και για τους δυό μας, το vital weekly του frans de waard που στο ίδιο τεύχος είχε κριτικές για τις κασσέτες μας.

(η μετάφραση των ερωτήσεων απο τα ελληνικά στα γαλλικά (2014) και των απαντήσεων απο γαλλικά – ελληνικά (2015) έγινε απο το στέλιο κορρέ).

nostalgie-de-la-boue.blogspot.com

nostalgiedelaboue.bandcamp.com

πως και γιατί ξεκίνησες τη nostalgie de la boue;

στο μέσο της δεκαετίας του 2000 άρχισα να ξανασκέφτομαι όλα αυτά τα οποία είχαν κυκλοφορήσει κατά τις δεκαετίες του ‹80 και του ‹90 και μου δημιουργήθηκε η διάθεση να φτιάξω ένα διαδικτυακό τόπο με αρχεία των πειραματικών μουσικών και της post-industrial σκηνής, αλλά δεν το έκανα επειδή δεν είχα τις τεχνικές γνώσεις για κάτι τέτοιο. κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού του 2007 ανακάλυψα κάποια μπλογκς που ανεβάζανε στο διαδίκτυο σπάνιες και εξαντλημένες κυκλοφορίες: το πρώτο ήταν το mutant sounds (mutant-sounds.blogspot.com), το δεύτερο το the thing on the doorstep (thethingonthedoorstep.be/blog), ύστερα ανακάλυψα και κάποια ακόμα. ξεκίνησα να «κατεβάζω» ότι με ενδιέφερε και σύντομα είχα μια αρκετά ολοκληρωμένη ιδέα του τι ήταν διαθέσιμο στο διαδίκτυο. αποφάσισα λοιπόν να δημιουργήσω το δικό μου μπλογκ και να διαθέσω στο διαδίκτυο κυκλοφορίες που δεν είχα δει πουθενά αλλού, έχοντας καταλάβει ότι τεχνικά ήταν αρκετά εύκολο.

μέχρι πριν από λίγο καιρό «ανέβαζες» στο μπλογκ σου μόνο παλιές κυκλοφορίες από κασέτες (κυρίως)...και τώρα ξεκίνησες το online bandcamp του μπλογκ σου που περιλαμβάνει επανεκδόσεις σε ψηφιακή μορφή και νέες εκδόσεις αποκλειστικά για το μπλόγκ σου...πώς προέκυψε αυτή τη διαδρομή;

η διαδικτυακή δισκογραφική ξεκίνησε λίγο κατά τύχη. ο καναδός μουσικός al conroy, ο οποίος κυκλοφορεί υπό το όνομα not half μου πρότεινε να «ανεβάσω» την ηχογράφηση ενός από τα πιο πρόσφατα live του. στο εξώφυλλο που πρότεινε για αυτή την κυκλοφορία, προσέθεσε την αναφορά ndlb#1. αυτό μου έδωσε την ιδέα να ζητήσω κι από άλλους καλλιτέχνες να μου στείλουν ανέκδοτες ηχογραφήσεις, πρόσφατες ή παλιές, για να δημιουργήσω μια «σειρά». οι πρώτες παραγωγές κυκλοφορούσαν μόνο στο μπλόγκ ανάμεσα στα άλλα ποστ. ύστερα όμως από αρκετές κυκλοφορίες, αποφάσισα να δημιουργήσω μια διαδικτυακή δισκογραφική στο bandcamp για να τις αξιοποιήσω παραπάνω. έτσι συγκέντρωσα τις πρώτες κυκλοφορίες της «σειράς» και ξεκίνησα να ψάχνω και για άλλες. κατά τα πρώτα χρόνια, το κόνσεπτ της διαδικτυακής δισκογραφικής ήταν να παρουσιάσω παραγωγές καλλιτεχνών που προέρχονταν ήδη από καιρό από τον τομέα των post industrial και πειραματικών μουσικών. αυτές οι παραγωγές μπορούσαν να είναι πρόσφατες ή πιο παλιές ηχογραφήσεις, ανέκδοτες ή επανεπεξεργασμένες «κλασσικές». μόνο πολύ πρόσφατα αποφάσισα να διευρύνω την διαδικτυακή δισκογραφική με καλλιτέχνες από τις πιο νέες γενιές καλλιτεχνών. αντιθέτως μια αρχή που δεν άλλαξα από την αρχή ήταν να παρουσιάσω μια μεγάλη ευρύτητα από διαφορετικά στιλ, γιατί δεν μου άρεσε η ιδέα μιας δισκογραφικής περιορισμένης από μια πολύ περιορισμένη μουσική ταυτότητα.

ένα μεγάλο ποσοστό των uploads σου αφορούν την πειραματική / industrial σκηνή της δεκαετίας του ’80 και των αρχών της δεκαετίας του ’90, σκέφτηκες μήπως να «ανεβάσεις» υλικό από την πιο νέα σκηνή;

σχετικά με το μπλογκ, ο αρχικός σκοπός ήταν να ξεθάψω σπάνιες και μη διαθέσιμες κυκλοφορίες, κατά συνέπεια θα παραμείνει αφιερωμένο σε παλιά αντικείμενα, είτε πρόκειται για κασέτες, βινύλια ή cds. σχετικά με τη διαδικτυακή δισκογραφική είναι διαφορετικό, αφού οι καλλιτέχνες καλούνται να παρουσιάσουν νέες ηχογραφήσεις εφ'όσον το επιθυμούν, αλλά κυρίως επειδή αποφάσισα πρόσφατα να διευρύνω τους ορίζοντες προς τους καλλιτέχνες των νεότερων γενεών. εκτός των άλλων θα επιδιώξω την κυκλοφορία μιας συλλογής γάλλων καλλιτεχνών της σημερινής «σκηνής». θα πάρει καιρό, γιατί υπάρχουν πολλοί νέοι καλλιτέχνες και δεν τους γνωρίζω αρκετά καλά, θα μου άρεσε ωστόσο να προσφέρω μια αποτίμηση από ότι καλύτερο υπάρχει αυτή τη στιγμή στη γαλλία.

θα μπορούσε να φανεί ως ελάχιστα πρωτότυπο, αλλά για αρκετούς σήμερα το σύμπαν των μπλόγκς λειτουργεί εν μέρει με τους ίδιους όρους που λειτουργούσε η cassette culture, δηλαδή πολλή μουσική και πολλές ιδέες μεταδίδονται ελεύθερα και αν σου αρέσουν τα κρατάς, αν όχι τα διαγράφεις, με τον ίδιο τρόπο που «ανακύκλωνες» μια κασέτα, έτσι τώρα ελευθερώνεις χώρο από τον σκληρό σου δίσκο, ποια είναι η γνώμη σου για την μπλογκόσφαιρα;

σε ένα βαθμό η σχέση των ψηφιακών αρχείων είναι πράγματι η ίδια με τη σχέση των κασετών πάνω στις οποίες γράφαμε δίσκους κι έπειτα τις διαγράφαμε και γράφαμε νέους. κατά τον ίδιο τρόπο υπάρχει μια ομοιότητα στο επίπεδο των δισκογραφικών. οι κυκλοφορίες σε φυσική μορφή στις οποίες προσομοιάζουν περισσότερο οι ψηφιακές κυκλοφορίες είναι οι κασέτες : με τα ελάχιστα υλικά μέσα, μπορεί κανείς να διαδώσει ηχογραφήσεις αγνώστων που έγιναν στο σπίτι με το μίνιμουμ μέσο, όπως ένα συνθεσάιζερ ή έναν υπολογιστή.

ωστόσο υπάρχουν επίσης σημαντικές διαφορές, εκ των οποίων η κύρια προέρχεται από το φαινόμενο της απουλοποίησης της μουσικής. όσο και «φτηνή» (σαν υλικό μέσο) κι αν ήταν η κασέτα, είχε μια υλική υπόσταση και τοποθετούνταν συνήθως στο πλαίσιο μια συλλογής υλικών αντικειμένων, δίπλα στα βινύλια και τα cds. επιπλέον, συχνά παραγόταν σε περιορισμένο αριθμό : ήταν συνεπώς όχι απλώς ένα αντικείμενο, αλλά κυρίως ένα σπάνιο αντικείμενο, γεγονός που ενίσχυε την αξία που της απέδιδε ο ιδιοκτήτης της. αυτή η διάσταση είναι προφανώς απούσα στη σχέση με τα ψηφιακά αρχεία : είναι πολύ πιο δύσκολο να αναπτύξεις μια φετιχιστική σχέση με μια συλλογή ψηφιακών αρχείων σε σχέση με μια συλλογή κασετών ή δίσκων! εκτός αυτού, τα ψηφιακά αρχεία είναι εύκολο να χαθούν : μπορεί να χαθεί μια ολόκληρη συλλογή ψηφιακών αρχείων με το «κρασάρισμα» ενός σκληρού δίσκου παραδείγματος χάριν. το γεγονός αυτό διαφοροποιεί έντονα τη σχέση που αναπτύσσεται με τον κάθε φορέα (υλικό ή άυλο) : η σχέση με το ψηφιακό αρχείο που μπορεί να χαθεί προσομοιάζει τελικά πιο πολύ στη σχέση της ακρόασης μέσω streaming, παρά στη σχέση της συλλογής κασετών και δίσκων.

από την άλλη μεριά για πολλούς όλη η cassette culture των δεκαετιών 80›s / αρχών 90›s ήταν ένα είδος επικοινωνίας διαμέσου της ανταλλαγής

κασετών, μέσω των κυκλοφοριών ή διαμέσω της mail art, ενώ το σύμπαν των μπλογκς, φόρουμ, κ.α. μοιάζει κάπως λιγότερο πρωτότυπο από την άποψη ότι απλώς «κατεβάζεις» ένα αρχείο και το ακούς, χωρίς κάποιο είδος διαλεκτικής ή άλλης επικοινωνίας ανάμεσα στον ακροατή και τον μπλόγκερ ή το άτομο που προσφέρει αυτή τη μουσική. νομίζεις ότι αυτό σε ένα μεγάλο ποσοστό ισχύει (ίσως και εξαιτίας του χαοτικού μεγέθους του διαδικτύου και τα χιλιάδες μπλόγκς που εμφανίζονται κάθε μέρα και που μπορούν να βλάψουν την επικοινωνία);

είναι αλήθεια ότι στη μετάβαση από την κασέτα στο ψηφιακό αρχείο, χάσαμε ένα μέρος της διάστασης ανταλλαγής και κυρίως την υλικότητα αυτών των ανταλλαγών που περνούσε μέσα από την ταχυδρομική αλληλογραφία. όμως υπάρχει εξίσου μια διάσταση ανταλλαγής που συνδέεται με τα ψηφιακά αρχεία, παραδείγματος χάριν ανάμεσα στα πρόσωπα που κάνουν τα rip και αυτούς που «κατεβάζουν» τα rips, είτε πρόκειται για δίκτυα ανταλλαγής peer-to-peer είτε για μπλόγκς. ωστόσο αυτή η διάσταση στην πραγματικότητα χάνεται από τη στιγμή που η προσφορά αυξάνεται. πλέον αρκεί κανείς να συνδεθεί στο διαδίκτυο και να «κατεβάσει». σχετικά με το κατέβασμα, η κατάσταση εξελίχθηκε πολύ κατά τα τελευταία έτη, συμπεριλαμβανομένων των post-industrial και πειραματικών μουσικών. στην αρχή μπορούσε κανείς να προσπαθήσει να προμηθευτεί όλα τα διαθέσιμα rips κασετών και βινυλίων, σε δίκτυα peer-to-peer ή στα μπλόγκς, αλλά σήμερα κάτι τέτοιο έχει καταστεί σχεδόν αδύνατο με τον αριθμό που υπάρχει.

ιδιαίτερη προτίμηση σε γκρουπ ή δισκογραφικές (κατά τη διάρκεια της δεκαετίας 80›s και τώρα);

τα μουσικά μου γούστα εξελίχθηκαν πολύ στην εξέλιξη του χρόνου. ως παιδί μου άρεσε η ντίσκο και ένα κομμάτι της γαλλικής μουσικής. ξεκίνησα να ανακαλύπτω το ροκ με τους δίσκους των beatles των γονέων μου, ύστερα με τους supertramp των οποίων ήμουν οπαδός στα 12 ή 13 χρόνια μου, την αρχή της δεκαετίας του 1980. από κει και πέρα τα γούστα μου διευρύνθηκαν στην progressive rock και κυρίως στο νέο μου είδωλο, τον david bowie. στη συνέχεια μυήθηκα στη new wave και στην cold wave: the cure και siouxsie & the banshees (τους οποίους είδα σε συναυλία για πρώτη φορά το 1984 στην ηλικία των 16) ύστερα στους christian death και virgin prunes. η συναυλία των dead can dance το 1985 υπήρξε η πιο όμορφη συναυλία της ζωής μου. όλα αυτά με οδήγησαν τελικά στις (post-) industrial μουσικές. ζούσα στο bordeaux (Γαλλία), την πόλη όπου είχε οργανωθεί το φεστιβάλ «divergences/divisions» από το 1984 μέχρι το 1989 και του οποίου ο οργανωτής ήταν επίσης ραδιοφωνικός παραγωγός. έτσι κατάφερα να μυηθώ σ'αυτές τις μουσικές. το γεγονός ότι παραστάθηκα στην πρώτη γαλλική εμφάνιση των laibach το 1986 κατά τη διάρκεια του τρίτου φεστιβάλ «divergences/divisions» ήταν ένα πραγματικό σοκ και ένα είδος ερεθίσματος. στη συνέχεια ήμουν μεγάλος φαν των legendary pink dots. παράλληλα με τις post-industrial και πειραματικές μουσικές, στο τέλος της δεκαετίας των 80's κυκλοφορούσα πολύ σε gay club και εκτιμούσα ένα μέρος της μουσικής που παιζόταν εκεί. ενδιαφέρθηκα πολύ νωρίς για την τέκνο μουσική την οποία πάντοτε θεωρούσα ως κληρονόμο της industrial

μουσικής; στο μέσο της δεκαετίας των 90's δεν άκουγα τίποτε άλλο εκτός από αυτό και κάποιους αρκετά διαφορετικούς καλλιτέχνες όπως τον arvo pärt ή την γαλλίδα τραγουδίστρια dominique a. ήταν προς την αρχή της δεκαετίας του 2000 που ανανέωσα τη σχέση μου με τις πειραματικές μουσικές και με τα διαφορετικά στιλ μουσικής που είχα διαδοχικά εκτιμήσει κατά τη διάρκεια της νεότητας μου. για πολύ καιρό κάθε φορά που άλλαζα μουσικά γούστα, ξεφορτωνόμουνα τους δίσκους και τις κασέτες που δεν μου άρεσαν πια. αργότερα μου λείψανε και μετάνιωσα γι'αυτή μου την κίνηση. από την αρχή του 2000, χάρη στη δυνατότητα να γράφω cdrs και ύστερα χάρη στο κατέβασμα ψηφιακών αρχείων, αποκατέστησα μια ψηφιακή δισκοθήκη με όλα όσα είχα αγαπήσει. συνολικά έχω ακούσει πολύ διαφορετικές μουσικές και έχω εκτιμήσει καλλιτέχνες και δισκογραφικές σε πλήθος μουσικών στιλ.

για να απαντήσω με μεγαλύτερη ακρίβεια στην ερώτηση, στο είδος των post-industrial και πειραματικών μουσικών, στα μάτια μου το καλύτερο γκρουπ είναι οι :zoviet*france:, τουλάχιστον μέχρι την αποχώρηση του robin storey. παρήγαγαν μια μουσική τελείως μοναδική, της οποίας η συναισθηματική επίδραση είναι ξεχωριστή για μένα. το όνομα του μπλογκ και της διαδικτυακής δισκογραφικής, «nostalgie de la boue», είναι επίσης τίτλος ενός κομματιού τους. εκτός αυτών ανάμεσα στους πιο γνωστούς καλλιτέχνες της post-industrial και πειραματικής σκηνής, μπορώ να αναφέρω τους coil, death in june, the hafler trio, the klinik, laibach μέχρι το 1987, επίσης τους the legendary pinks dots / edward ka-spel, minimal man, raison d'être, rapoon, skinny puppy, sleep chamber, test dept., asmus tietchens, werkbund, etc. αγαπώ επίσης πολύ αρκετούς αμερικάνους καλλιτέχνες λιγότερο γνωστούς, όπως : big city orchestra, city of worms, hands to, illusion of safety, master/slave relationship, maybe mental, pbk, etc. τέλος εκτιμώ το μεγαλύτερο μέρος των κύριων γάλλων καλλιτεχνών της «πρώτης γενιάς», δηλαδή τους anne gillis, the grief, la nomenklatur, la sonorité jaune, norma loy, vivenza, vox populi!, etc. ανάμεσα σ'αυτούς που εμφανίστηκαν μεταγενέστερα, μου αρέσουν πολύ οι chöd και internal fusion. στον τομέα της cold wave και του goth rock με τις οποίες παραμένω πολύ συνδεδεμένος, μπορώ να αναφέρω τους and also the trees, the chameleons, anne clark, the cure, the danse society, dead can dance, section 25, siouxsie & the banshees και κυρίως τους christian death και virgin prunes. σε ότι αφορά τις δισκογραφικές εταιρείες, μπορώ να αναφέρω τις 4ad, freedom in a vacuum, L.A.Y.L.A.H. antirecords, mute, RRR, side effects, soleilmoon recordings, some bizarre, staalplaat, touch, vinyl-on-demand, walter ulbricht, warp, etc. και επίσης 3 μυθικές αμερικάνικες εταιρείες κασετών: audiofile tapes, harsh reality music και sound of pig music. στη Γαλλία υπήρξαν πολύ καλές δισκογραφικές εξίσου, όπως οι permis de construire, odd size και η sonoris που είναι πάντοτε ενεργή. κι εγώ ο ίδιος δημιούργησα μια δισκογραφική στις αρχές της δεκαετίας των 90's, την e'ostrate, αλλά δυστυχώς δεν κατάφερε να αναπτυχθεί όπως θα είχα θελήσει, εξαιτίας μιας ρήξης με τον έτερο ιδρυτή, ο οποίος συνέχισε ωστόσο την ενασχόληση μόνος του μετά την τέταρτη μας κυκλοφορία.

η προσωπική μου άποψη είναι ότι ένα πολύ μεγάλο μέρος των τάσεων, ήχων, ιδεών της δεκαετίας των 80›s (ονόμασε cassette culture, mail art ή όπως θες) διανεμήθηκε διαμέσου fanzines που συνοδεύονταν από συλλογές,

ακούγοντας κάοπιες από αυτές τις «κλασσικές» συλλογές του είδους, ποιες είναι οι αγαπημένες σου συλλογές / fanzines; σκέφτηκες να κυκλοφορήσεις συλλογές ή συλλογή για την nostalgie de la boue;

κατ'αρχήν πρέπει να αναφέρουμε ορισμένες σημαντικές «σειρές» συλλογών: τις «assemblée générale» που κυκλοφόρησαν από την ptôse production présente (γαλλία) ανάμεσα στο 1981 και το 1985, τις «sensationnel» που κυκλοφόρησαν από την illusion production (γαλλία) ανάμεσα στο 1983 και το 1987 και φυσικά τις «rising from the red sand» που κυκλοφόρησαν από την third mind records (αγγλία) το 1983.

η αγαπημένη μου κασετοσυλλογή όλων των εποχών είναι η «sex & bestiality», που κυκλοφόρησε το 1984 στην bain total, την δισκογραφική των die form. μ'αρέσει επίσης πολύ η «le défilé des epaves» που κυκλοφόρησε στην ισπανία το 1985, που συγκεντρώνει το μεγαλύτερο μέρος των καλύτερων γάλλων καλλιτεχνών της εποχής και αντανακλά την μεγάλη ποικιλία και δημιουργικότητα εκείνης της σκηνής. υπήρξε το πρώτο μου ποστ στο μπλόγκ nostalgie de la boue. η κασέτα που συνοδεύει το τελευταίο νούμερο του αμερικάνικου περιοδικού unsound που κυκλοφόρησε το 1988 είναι μια πραγματική ανθολογία του είδους, είναι επίσης πολυποίκιλη και πραγματικά εξαιρετική. επίσης η διπλή κασέτα «mjölnir» (1990) είναι για μένα η καλύτερη κυκλοφορία της γερμανικής δισκογραφικής cthulhu records και μια από τις καλύτερες συλλογές του είδους. μ'αρέσει επίσης η διπλή κασέτα «journey into pain» που κυκλοφόρησε το 1990 από την statutory tape και η οποία συγκεντρώνει κομμάτια που κυκλοφόρησαν σε ιαπωνικές συλλογές. τέλος ρισκάροντας να περιαυτολογήσω, οφείλω να πω ότι η πρώτη συλλογή «nature morte» που κυκλοφορήσαμε στην e'ostrate το 1991 παραμένει για μένα μια από τις καλύτερες συλλογές που γνωρίζω!

σε ότι αφορά την nostalgie de la boue, σκέφτομαι την κυκλοφορία συλλογών από την έναρξη της διαδικτυακής δισκογραφικής, όμως χρειάζομαι χρόνο γιατί δεν θέλω να κάνω ότι να'ναι. όπως ανέφερα και προηγουμένως, η πρώτη συλλογή θα είναι αφιερωμένη στη σύγχρονη γαλλική σκηνή.

κατά τη διάρκεια των τελευταίων ετών εμφανίστηκαν πολλά μπλόγκς – εκτός του δικού σου- που κάνουν uploads (κινούμενα περισσότερο από την αγάπη για τη μουσική) παλιών κυκλοφοριών της πειραματικής / industrial / πες την όπως θες σκηνής, όπως τα thing on your doorstep, no longer forgotten music, κ.α. έχεις επικοινωνία με άλλους μπλόγκερς με τους οποίους μοιράζεσαι τα ίδια μουσικά γούστα ή υπάρχει κάποιο πιο αγαπημένο μπλόγκ; σου αρέσει η ιδέα ενός μπλογκ που λειτουργεί ως βιβλιοθήκη ή ψηφιακό αρχείο με υλικό που μπορείς ανά πάσα στιγμή να «κατεβάσεις» / ακούσεις / μελετήσεις μαθαίνοντας πληροφορίες...ή σ'αρέσει να πηγαίνεις πιο βαθειά όπως έκανες με τις κυκλοφορίες και τις άλλες σου δραστηριότητες;

όταν δημιούργησα τη nostalgie de la boue υπήρχαν ήδη πολυάριθμα μπλογκς που με ενέπνευσαν. τα αγαπημένα μου ήταν: atlantis audio archive (atlantisaudioarchive.blogspot.com), because god told me to do it, continuo (continuo.wordpress.com), dualtrack, mutant sounds (mutant-sounds.

blogspot.com), no longer forgotten music (433rpm.blogspot.com), phoenix hairpins (phoenixhairpins.blogspot.com), shards of beauty (shardsofbeauty.blogspot.com) και the thing on the doorstep (thethingonthedoorstep.be/blog) το οποίο παραμένει για μένα ένα από τα καλύτερα.

ανάμεσα στα μπλογκς που ανακάλυψα ή που εμφανίστηκαν μετά τη δημιουργία του δικού μου, εκτίμησα δεόντως εκείνα τα μπλόγκ που κάνανε τα ίδια τα rips τους ή εκείνα τα οποία ανεβάζανε ανάλογα με το τι ήταν ήδη διαθέσιμο στο διαδίκτυο άλλα μπλογκς, π.χ. alice rabbit (alicerabbit.blogspot.com), and then she lied again (andthensheliedagain.blogspot.com), art of losing (artoflosing.canalblog.com), hand beanies, metro under-core (metroundercore.blogspot.com), misterio impossivel (misteriosoimpossivel.blogspot.com), nihil est (nihil-3st.blogspot.com), soundhead (the-soundhead.blogspot.com), vita ignes: corpus lignum (vitaignescorpuslignum.blogspot.com), 1000 flights (1000flights.blogspot.com), etc.

κατά τη διάρκεια των πρώτων ετών, υπήρχε ένα πνεύμα «κοινότητας» μεταξύ των μπλόγκερς. διατηρούσαμε σχέσεις και ο καθένας παρακολουθούσε τη δραστηριότητα του άλλου σε μια αθροιστική λογική. αυτό το πνεύμα χάθηκε με την εμφάνιση όλων και περισσότερων μπλόγκς που επέλεγαν την ποσότητα (έναντι της ποιότητας). αρκετά μπλόγκς επαναδημοσιεύανε παραγωγές που προέρχονταν από άλλα μπλόγκς ή διαδικτυακούς τόπους ανταλλαγής αρχείων peer-to-peer χωρίς να αναφέρουνε την πηγή και χωρίς να «ανησυχούνε» για το τι υπάρχει διαθέσιμο αλλού. δεν με εντάσσω σε αυτό το πνεύμα «more is more», ακόμα κι αν ανταποκρίνεται χωρίς αμφιβολία στις προσδοκίες πολλών χρηστών.

σε ότι αφορά την nostalgie de la boue, δεν μπορώ πλέον να rips εγώ ο ίδιος, διότι μένω πλέον σε μόνιμη βάση στην αφρική μακριά από τη συλλογή μου κασετών και δίσκων. γι'αυτόν το λόγο τώρα σχεδόν αποκλειστικά εξωτερικοί συνεργάτες «τροφοδοτούν» το μπλογκ, κάτι το οποίο είναι ενδιαφέρον για όλους, αφού αρκετοί χρήστες αρέσκονται στο να ripάρουν κάποιες κασέτες ή δίσκους από τη συλλογή τους χωρίς ταυτόχρονα τα επιθυμούν να δημιουργήσουν ένα μπλογκ. είναι ακόμη ένα άλλο μέσο ώστε να επιβιώσει η διάσταση της ανταλλαγής.

ευχαριστώ για τον χρόνο που αφιέρωσες, κάτι ίσως για το τέλος;

ευχαριστώ για το ενδιαφέρον σας!

- δημήτρης τσιρώνης

μικραί κονιορτοβριθείς πλατείαι

(julio cortazar ‘το κουτσό’ κεφ. 34 (σελ. 261 εκδ. εξάντας))

σε πρώτο πρόσωπο

πολύ αρχές της δεκαετίας του ‘90, χαλκιδική, πρώτο πόδι. μια παραλία προφυλαγμένη από βράχους. προφανώς ιούλιος ή αύγουστος. σίγουρα μεσημέρι. κύματα πάνω στις πέτρες. άμμος στα πόδια μου. πλαστική σακούλα στα πόδια ενός γλάρου. ένα μουντό βράδυ. αέαρς ανάμεσα στο πεύκα. χορεύει η τέντα απο το τροχόσπιτο. αριστερό χέρι έξω απο το παράθυρο. τριάντα λεπτά αρχικά. γυμνάσιο επαρχιακής πόλης. πολύ πρόσφατα το μπαούλο με τα παιχνίδια έδωσε τη θέση του σε χάρτινες κούπες, γεμάτες με πλαστικές θήκες, στα σωθικά τους καθόλου όμορφες σημερινής αισθητικής κασσέτες. εκείνη η πρώτη αποτέλεσε και την εισαγωγή στις ηχογραφήσεις πεδίων. εξοχή ή έξοχοι ήχοι πόλης. μικρής πόλης. με μόνο χαμόγελο τα σχήματα του ταχυδρόμου. είκοσι χρόνια και μυριάδες στιγμές μετά. οι βράχοι δε θα έχουν αλλάξει. θυμάμαι που είναι. δε θα ξαναπάω. πρόσφατα η μαύρη κασέτα στο διάφανο εξώφυλλο παρουσιάστηκε στο χέρι μου. καμιά άλλη αίσθηση πλην το όρασης και της αφής δε τη χαιρέτησε. υπάρχουν ανταγωνίστριες της και πάλι τριγύρω.

παρόν χρόνος

θυμάμαι ένα μυθιστόρημα. συνέβη μια ψηφιακή καταστροφή και ο κόσμος έμεινε να ψυχαγωγείται με τους δίσκους καθαρής επεξεργασίας και κοπής δέκα ιντσών και εβδομηντα οχτώ στροφών. ποτέ δεν ονειρεύτηκα να πληρώνω με κασέτες c60, μια ώρα δείπνου με φίλου, c20 μια ώρα

δρομολόγιο στην τράπεζα, c120 μια ώρα με τρία παιδιά δίχως νεύρα. c2 μια ζωή όνειρα (και έχω δύο c2). κι όμως τυχαία στις 27 αυτού του σεπτεμβρίου θα βρεθώ στην ετήσια προσκυνηματική μου εκδρομή. με μία ακόμα γενιά τώρα. ξέρι τι είναι αυτό του πλακουτσό και κακομούτσουνο πραγματάκι. θα πάρω πάλι, μερικές φίλες της ν' αφήσω σε παγκάκια, συναυλίες, μουσεία και στο συρτάρι του ξενοδοχείου. έχω τόσο καιρό να δώ μια βίβλο κι εκεί. αυτές πως ανακυκλώνονται; επιτυχίες. φινλανδία, τέσσερα χρόνια πριν. τα νύχια γεμίζουν χαρτί και κόλλα για να σκίσουν το αυτοκόλλητο και στις δύο πλευρές. το εξώφυλλο τυπωμένο απο την αχρησιμοποιήτη πλευρά ενός τυχαίου χαρτιού. split σε δέκα πέντε αντίτυπα. μικρή επαρχιακή πόλη πάλι. σχέδια. επτά κασσέτες για κάθε ετος αυτής της περιόδου που πέρασε. επτά εξώφυλλα να φαντάζονται το πλαστικό τους παζλ. επτά γράμματα ν' αγκαλιάζουν όλους τους φόβους της μελωδίας. τ-ο_τ-έ-λ-ο-ς. μ-ι-α_α-ρ-χ-ή. οι άνθρωποι είναι αισιόδοξοι. οι υπόλοιποι νεκροί. μερικοί εργάζονται σε χρηματοπιστωτικά ιδρύματα, αλλοιώς καντηλανάφτες και οι υπόλοιποι ξερνούν τα βράδυα αν τύχει ν' αλλάξουν πλευρό. μ-α-λ-ά-κ-α-ς.

κατευώδιο

φθηνό μέσο. επανενεγγράψιμο. χειροποίητο. εξώφυλλο. ακούγεται με δύο μπαταρίες. συνδέεται με φθηνό καλώδιο. λένε ότι χαλάει με τον καιρό. χαίρομαι που δεν μεγάλωσα τόσο πολύ. ιδιόγραφες συλλογές για φίλους, για γυναίκες, για το εξωτερικό. κάποιος ακόμα φτιάχνει, ακούει. το κουμπί πετάγεται στον αέρα. τρομάζω. κοιτώ δεξία μου. μερικές ανάσες. θέλω ν' αλλάξω πλευρά, νικόλα.

κιλκίς 21/7/14 (melophobia-gr.blogspot.gr)

CH-CH-CH-CH-CHANGE (and face the strange) in mail art

- vittore baroni

(το κείμενο που ακολουθεί αλιεύτηκε απο το βιβλίο international union of mail artists overview 1988-2008 του ruud janssen - iuoma.org)

με το πέρασμα του χρόνου αλλάζουν τα πάντα, γιατί όχι λοιπόν και η mail art να μην αλλάξει τον εαυτό της; με σχεδόν μισό αιώνα ιστορίας κάθε δημιουργικό μέσο θα έδειχνε δραστικά ίχνη αλλαγών, ακόμα χωρίς να αντιμετωπίζει μια παγκόσμια επανάσταση στις επικοινωνίες που έφερε η εποχή μας όπως αντιμετώπισε η mail art. όταν ανακάλυψα το ταχυδρομικό δίκτυο και ανακατεύτηκα χοντρά μαζί του, στα μέσα της δεκαετίας του 70 οι προσωπικοί υπολογιστές ήταν ακόμα μια αόριστη έννοια και η πιθανότητα μιας άμεσης επικοινωνίας μεταξύ ολόκληρου του πλανήτη χρησιμοποιώντας πολυμέσα ήταν κάτι που σχεδόν κανείς δεν είχε ακόμα φανταστεί. είχες τα ψαλίδια σου, τις κόλλες σου και ένα περιορισμένο αριθμό γραμματοσήμων. απο την αντίληψη ενός βετεράνου mail artist ζούμε σήμερα σε μια χώρα των θαυμάτων επιστημονικής φαντασίας. μέσω του ίντερνετ μπορούμε να ανταλάσσουμε ιδέες σχεδόν χωρίς κόστος με φίλους και ξένους κοντά και μακρυά μας, μπορούμε να συνεργαζόμαστε σε απόσταση με δεκάδες συγγραφείς και ακόμα να στήνουμε blogs και web sites για να στήνουμε τα δικά μας 'δίκτυα κοινωνικής δικτύωσης'. και ακόμα με όλη αυτή την εποχιακή μετάλλαξη απο αναλογικό σε ψηφιακό και την απίστευτα γρήγορη εξέλιη που μας μας οδήγησε σε λιγότερο απο μια εικοσαετία απο τις πρώτες αναμεταδόσεις του bbs στο www στο κινητό μας, λαμβάνει χώρα ένα πολύ παράξενο πράγμα : η παλιά καλή ταχυδρομική τέχνη που βασίζεται στο χαρτί αρνείται να πεθάνει!

θα ήταν λογικό να σκεφτείτε ότι με την έλευση του ίντερνετ ή παραδοσιακή mail art θα στέρευε και θα πέθαινε με ένα γρήγορο θάνατο, καθώς θα την αντικαθιστούσε η e-mail art. αντιθέτως σήμερα υπάρχουν ακόμα εκατοντάδες τακτικών ανταποκριτών και χιλιάδες περιστασιακών συμμετεχόντων σε ένα «αιώνιο (eternal - αφήνω και την αρχική λέξη για να φαίνεται το λεξιπαίγνιο που ακολουθεί) (η ethereal όπως θα πρότεινα) κύκλωμα» το οποίο ακόμα παράγει εκθέσεις, ιδέες, projects και εκδώσεις σε δεκάδες χώρες. υπάρχει μια εσωτερική απόλαυση για το φυσικό και 'μοναδικό' έργο τέχνης το ποίο καμμιά ψηφιακή απομίμηση δεν μπορεί να αντικαταστήσει. επίσης σε μία περίοδο που η δραστηριότητα της

(κοινωνικής) 'δικτύωσης' (λεξιπαίγνιο με τη λέξη 'networking' αναφορικά με τη φράση που ακολουθεί) έχει απαξιωθεί σε μια ατελείωτη και ως επί το πλείστον σε αδράνεια , επιφανειακή , πάνω από προκατειλημμένες και χρονοβόρες φλυαρίες (μέσω facebook, twitter, κ.α.) ο πόρος για τόσο παρωχημένα μέσα όπως οι ταχυδρομικές κάρτες και οι φάκελλοι εκπροσωπούν ένα είδος άρνησης να ακολουθήσει κάποιος το κοπάδι, μια σνομπ πράξη ανεξαρτησίας καθώς και μια μορφή εκτιμησης για μονοπάτια που έχουν σχέση με αληθινούς ανθρώπους παρά με ένα κείμενο σε μία οθόνη. εφόσον εξακολουθήσει να υπάρχει το ταχυδρομικό σύστημα, θα υπάρχουν μάλλον και εκείνοι οι ιδιώτες που θα είναι επιρρεπείς στην ανατροπή των γραφειοκρατικών του κανόνων με πνεύμα και με δημιουργικότητα προτιμώντας την ποιότητα απο την ποσότητα των ανατροφοδοτήσεων. αυτή η αντίδραση με κάθε μέσο δε θα έρθει χωρίς τίμημα : η mail art στην τρίτη χιλιετηρίδα είναι πολύ πιο διαφορετική απο τη mail art που παράγονταν προτού σταματήσουν τα 'μαθήματα' της correspondance school του ray johnson.

χρειάζεται απλά να συγκρίνεις μερικά βιβλία και κείμενα σχετικά με τη mail art απο διάφορες περιόδους για να δείς πόσο έχει αλλάξει το μέσο. ο κλασσικός κατάλογος "correspondance art" (contemporary art press, 1984) των michael crane Και mary stofflet αποδείκνυε τις ισχυρές σχέσεις μεταξύ της διεθνής ταχυδρομικής τέχνης και σύγχρονων avant garde κινημάτων όπως fluxus, οπτική ποίηση, body art, εννοιολογική τέχνη, συνεχίζοντας την παράδοση της πρωϊμης ταχυδρομικής δουλειάς καλλιτεχνών του dada και του φουτουρισμού. αλλά αν παρατηρήσει κανείς πιο σύγχρονα βιβλία για το θέμα όπως το 'good mail day' (quarry books) των jennie hinchcliff και carole gilligan wheeler ή διάφορους άλλους τίτλους που κυκλοφορούν για το φαινόμενο που έχει σχέση με τη mail art των λεγόμενων artist trading cards βλέπει ότι η ταχυδρομική πρακτική έχει πάρει μια συγκεκριμένη στροφή στο πεδίο της χειροτεχνίας και της λαϊκής τέχνης παρά της 'υψηλής τέχνης' και της μαχητικής τέχνης. το μεγάλο που-πάντοτε-αλλάζει δίκτυο των πλανητικών επαφών είανι ακόμα εκεί όπως και η τρέλλα του να ανταλλάσσεις υλικό και να κάνεις νέους φίλους μέσω της τέχνης αλλά οι γενικοί στόχοι μοιάζουν να ναι σχετικά διαφορετικοί : απο την προσπάθεια της αλλαγής του κόσμου (της τέχνης) για πάντοτε (απλά κάποιοι θυμηθείτε τις παθιασμένες συζητήσεις των 80ς μεταξύ νεοϊστών και αντι-νεοϊστών, τα art strikes, τα decentralized worldwide congresses) ως τη διακόσμηση της πόρτας του ψυγείου σας.

με άλλα λόγια, η mail art ξεκίνησε απο σχετικά περιορισμένους avantgarde και διανοουμενίστικους κύκλους για εξελιχθεί (ή να οπισθοχωρήσει, ανάλογα με ποια ματιά το βλέπει κανείς) σε μια περισσότερο δημοκρατική και ανοικτή για όλους δραστηριότητα. σταδιακά τα τελευταία σαράντα και κάτι χρόνια ο όγκος της ταχυδρομικής τέχνης έχει αφήσει τις σφαίρες της ριζοσπαστικής καλλιτεχνικής έρευνας και κριτικής υπέρ (με αρκετές αξιοσημείωτες εξαιρέσεις) μια τρέλλας μέσω αλληλογραφίας και της απλής ανταλλαγής της λογικής ο-καθένας-μπορεί-να-το-κάνει τεχνουργημάτων. ως αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης αν ξεφυλίσσεις ένα σύγχρονο κατάλογο mail art έχεις την αίσθηση ότι βλέπεις έργα

που δημιουργήθηκαν απο μαθητές του δημοτικού ενώ ένας κατάλογος απο τα 60ς ή τα 70ς καλύπτεται απο αιχμηρές έννοιες και οπτικά. αυτό ίσως προέκυψε καθώς οι πιο ριζοσπαστικές παρυφές της mail art απορροφήθηκαν στις τάξεις νέων καλλιτεχνικών μέσων (net art, digital art, hacktivism) και ακόμα street art (graffiti, stickers, stencils) αφήνοντας την ταχυδρομική πρακτική περισσότερο στα χέρια χειροτεχνών και νοσταλγικών νεο-λουδιστών (ή νεο-ντανταά, νεο-φλούξους, κ.α.) περισσότερο ένα 'κοινωνικό φαινόμενο' απ όσο μια καλλιτεχνική μόδα και ας μην απορεί κανείς αν η mail art ξεγλυστρησε απο το ραντάρ των κριτικών τέχνης και των ιδρυμάτων. η διασκέδαση και η φιλία είναι ακόμα εκέι έξω αλλά τι γίνεται με τις Ουτοπίες;

δεν το γράφω αυτό απο πικρία ή εχθρότητα προς ένα είδος έκφρασης που ακόμα μου αρέσει και ασκώ ακόμα αλλά ως ένας χρονικογράφος καθώς και ως ένας πρωταθλητής της mail art χάρη αρκετών βιβλίων και κειμένων. θα πρέπει να αναφέρω μια αντικειμενική αλήθεια : η χρυσή εποχή της τέχνης της αλληλογραφίας (correpondence art) βρίσκεται ήδη πίσω μας. το κύμα της αχαλίνωτης δημιουργικότητας που προέκυψε απο την πρώτη εντονότατη αναζήτηση των διαφορετικών ταχυδρομικών μέσω και των συστατικών τους στοιχείων (γραμματόστημα, rubber stamps, postcards, φάκελλοι) έφτασε στο ζενίθ του στα τέλη των 70ς / αρχές 80ς απο τότε η mail art περισσότερο επαναλαμβάνει τον εαυτό της με φθίνουσα φρεσκάδα. αν θες να βρείς νέες ευφάνταστες ταχυδρομικές κάρτες σήμερα πρέπει να ανατρέξεις στο πεδίο του γραφικού σχεδιασμού (π.χ. την ανθολογία postcard των agather jacquillat και tomi vollauscheck για τις εκδόσεις fl@33, 2008) παρά στις διάφορες εκδόσεις για mail art. μέσω της συνήθειας και της επανάληψης, τα αυθεντικά πρότυπα και οι ιδέες της mail art έχουν αμβλυνθεί πάρα πολύ και υπάρχει αξιοπρόσεκτα έλλειψη νέων ιδεών, νεοσύλλεκτων και φιλοδόξων προγραμμάτων στο χώρο. τι μπορείς να κάνεις μέ ένα πακέτο καρτών πέρα απο τις να τις συλλέξεις σε ένα άλμπουμ;

δε θέλω να κλαίγομαι για τις παλιές καλές εποχές, είμαι φανατικά οπτιμιστής και προτιμώ να βλέπω το μπουκάλι της mail art μισογεμάτο παρά μισοάδειο. τώρα που ο μύθος και το κοινόχρηστο πνεύμα της μεγεθυμένης 'mail art οικογένειας' φθίνει και ολόκληρη η μυθολογία του Αιώνιου Κυκλώματος ναρκοθετήθηκε απο το θάνατο και την εξαφάνιση αρκετών διαβόητων μορφών του κυκλώματος - ίσως η ταχυδρομική τέχνη να έγινε μία ακόμη απο τις διάφορες πιθανότητες στο καλάθι των εφέ των καλλιτεχνών. με τη σχολή του ray κλειστή και το διαδίκτυο να υπαγορεύει τους κανόνες για την κατάσταση της τέχνης της 'δικτύωσης', η mail art σήμερα δεν είναι ένα σαφές και οργανικό κίνημα (αν υπήρξε ποτέ) αλλά περισσότερο ένα 'κινούμενο σχέδιο' που μπορεί να (επανα) δραστηριοποιείται κατά το δοκούν, σε παιδικά εργαστήρια ή για project εντός (ή εκτός) μεγάλων καλλιτεχνικών μπιενάλε ή ως ένα ιδιωτικό παιχνίδι που παίζεται στη θαλπωρή του γραφείου μας. η mail art (όπως οι ακουαρέλες ή τα γκραφίτι...) είναι ένα μέσο διαθέσιμο σε όλους, που μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε πολλά επίπεδα. η διαρκής σκοπιμότητα αυτής της πρακτικής είναι συνδεδεμένη με μια χρήση πολλαπλών

καθηκόντων από την πλούσια παράδοση της : απο τη μία, χρειαζόμαστε περισσότερο πολυμαθείς έρευνες στα μεγαλύτερα mail art αρχεία για να φέρουν στο φώς πολλές ιστορίες που δεν έχουν λεχθεί και άλλα υποτιμημένα θαύματα. απο την άλλη πρέπει να ενθαρρύνουμε τη μόλυνση της ελεύθερης πρόσβασης των ταχυδρομικών τεχνικών με παλιά και νέα μέσα (όπως γίνεται ήδη στα blog iuoma (iuoma.org) και dododada (dododada.ning.com) καθώς και ζωντανές καταστάσεις, φεστιβαλ, δράσεις στους δρόμους, συμβάσεις και εγκαταστάσεις.

για παράδειγμα το πιο πρόσφατο μου project, το σόου των μουσικών οργάνων καλλιτεχνών bzzoing! που ήταν μέρος του ηχητικού φεστιβάλ klang! (viareggio, αύγουστος 2009) που προσπάθησα να προωθήσω το φάκελλο μου ζητώντας κάτι που δεν είχα αντιμετωπίσει ποτέ πριν σε project mail art. ταχυδρομικά έργα που θα μπορούσαν να μεταδίδουν αληθινούς ήχους. ήταν ένα δύσκολο εγχείρημα και για την ακρίβεια έλαβα λίγες συμμετοχές που γέμιζαν τον ταχυδρόμο μου με περίεργους θορύβους αλλά άξιζε τον κόπο. επίσης χρησιμοποίησα μια διαφοροποιημένη προσέγγιση , που συνδυάζει μια πρόσκληση ανοικτή σε όλους (έλαβα συμμετοχές απο παντελώς αγνώστους που απλά βρήκαν την πρόσκληση για συμμετοχή στο διαδίκτυο) με έργα και εγκαταστάσεις απο επιλεγμένους ντόπιους και ξένους καλλιτέχνες καθώς και ένα ζωντανό πρόγραμμα sound poetry, ηχητικών εκτελέσεων και ηλεκτρονικής μουσικής. για την ακρίβεια, υποστήριζα εδώ και χρόνια ότι η mail art πρέπει να βγεί απο το κλουβί των καθαρολόγων της λογικής του φακέλωσε και σφράγισε και να αλληλεπιδράσει περισσότερο ελεύθερα με άλλα δημιουργικά κυκλώματα και πολιτιστικές ομάδες, να πειραματιστεί με νέα υβρίδια ταχυδρομικής, εικονικής και ζωντανής δράσης, να ανακτήσει το ρόλο της ως πρόδρομος της χρήσης ‘το δίκτυο ως έργο τέχνης’ (υπότιτλος του ενδιαφέροντος κειμένου της tatiana bazzicheli ‘networking;, digital aesthetics research, 2008) και να μην οπισθοχωρεί μακρυά απο περίεργες και ανήκουστες διασταυρώσεις. αυτή είναι η σωστή στιγμή να δώσουμε ώθηση στο πετάλι για ριζοσπαστικές και έκτακτες αλλαγές. ‘ch-ch-ch-ch-changes’ όπως τραγουδούσε και ο bowie είναι ευεργετικές και αναζωογονητικές αλλά για να τις κάνουμε να δουλέψουν πραγματικά δεν πρέπει να ξεχνάμε να προσθέτουμε ομορφιά, φαντασία και την αγάπη μας για το απροσδόκητο.

νοέμβριος 2009. το κείμενο γράφτηκε για το ruud janssen (tam-iuoma)

Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΚΑΣΣΕΤΑΣ

- frans de waard

fransdewaard.com

κείμενο για το επετειακό τεύχος του φάνζιν (οκ περιοδικού) vinyl 2012 των εκδόσεων lebowski, ολλανδία που έγινε με αφορμή την έκδοση του βιβλίου ultra. www.nofuture.nu/boek/Vinyl-T229.php
(η μετάφραση απο τα ολλανδικά έγινε απο τη nina van der schaft)

όποιος πέρασε απο τη staalplaat (ένα απο τα σημαντικότερα ανεξάρτητα δισκάδικα) στα μέσα 90ς στο άμστερνταμ θα βρήκε ένα τοίχο με cd, μερικούς δίσκους και ένα κουτί γεμάτο κασσέτες στο πάτωμα με την ένδειξη ‘πρέπει να φύγουν όλα, 1 φιορίνι η κασσέτα’. εκεί περίπου παίζεται το τέλος μιας εποχής, αν ακόμα και η staalplaat δεν τις πουλάει πλέον, τότε ποιός;. μια εποχή που ξεκίνησε το 1982 όταν η staalplaat στήθηκε σε ένα μικρό μαγαζί για όλους εκείνους τους μουσικούς που ήθελαν να πουλάνε τη μουσική που έφτιαξαν σπίτι τους σε κασσέτες. χάρη στην επιτυχία των πρώτων ετών η staalplaat εξελίχθηκε σε μικρή χρονική περίοδο σε αποκλειστικό διανομέα γνωστών εταιρειών όπως η touch η datenverarbeitung και η bain total. η staalplaat διένειμε κασσέτες απο μεγάλα ονόματα της σκηνής όπως laibach, zoviet france, chris & cosey. μπορεί να πεί κανείς ότι η πτώση της κασσέτας σταδιακά στα τέλη των 80ς προήλθε απο τη μεγαλύτερη ισχύ της κασσέτας : χτύπα κατσαρόλες και ταψιά με το μικρόφωνο, ηχογράφησε το σε κασσέτα, αντέγραψε τη και πούλα τη. επειδή δεν υπήρχε και μεγάλος ‘ποιοτικός έλεγχος’ μέσα στη σκηνή, άπειρες κατώτερες κασσέτες παρεισφρύσαν στην αγορά, διανεμήθηκαν απο άπειρες κασσετοεταιρείες που οδήγησε αναλογικά σε αδιαφορία. στα 90ς ήταν μόνο οι φανατικοί που κράτησαν ζωντανό το μέσο αλλά μόνο αντάλλασσαν τις κασσέτες τους και σπάνια

τις πουλούσαν. γιά όσους είχε τελειώσει το θέμα της κασέτας και των μειονεκτημάτων της : ο λευκός θόρυβος και η αδεξιότητα να μπορέσεις να βρείς το τραγούδι που έψαχνες στη δεύτερη πλευρά για παράδειγμα, υπήρχε μια καλύτερη ενναλακτική : το cdr. μια λογική εξέλιξη: εδώ υπήρχε επίσης η ίδια diy ηθική αλλά με καλύτερη ποιότητα ήχου, ένα πολύ προσιτό μέσο για τον καθένα που έκανε μουσική αλλά δεν ήταν αρκετά γνωστός για να διανεμηθεί απο μια 'αληθινή' εταιρεία. όπως και με την κασσέτα υπήρξε μια έξαρση των ανεξάρτητων cdr εταιρειών όπου επίσης η staalplaat συνέβαλλε με ένα κανονικό cdr μηχάνημα και μια τριπλέτα cdr εταιρειών όπως η bake, η microwave και η hond in de goot. υπήρχε επίσης η πλατφόρμα open circuit όπου καθένας μπορούσε να στείλει το υλικό του και τη συσκευασία που ήθελε και να διανεμηθεί. παλιά ονόματα στο χώρο των κασσετοεταιρειών εμφανίστηκαν ξανά συχνά με νέο όνομα όπως η zeromoon που δρούσε παλιότερα ως watergate tapes. ακόμα πιο ανεξάρτητο απο το cdr ήταν φυσικά το mp3 αποσπασμένο απο το φυσικό προϊόν πλεόν με το οποίο πλέον καθένας μπορούσε να ανεβάσει απευθείας τη μουσική του. υπήρχαν mp3 εταιρείες που κυκλοφόρησαν μουσική απο άγνωστους καλλιτέχνες, τραχιές εκτελέσεις κομματιών και ηχογραφήσεις απο στούντιο προβών και συναυλίες. το ίντερνετ φυσικά, μόλις είχε παρουσιαστεί ως μια αγορά για ανταλλαγή σκοτεινών ήχων, κάνοντας τα δισκάδικα να εξαφανιστούν σιγά σιγά απο τους δρόμους. είναι αρκετά ενδιαφέρον αλλά το mp3 είναι εν μέρει υπεύθυνο για την περίεργη αναβίωση της κασσέτας. ειδικά στην αμερικάνικη θορυβοσκηνή ποτέ δεν εξαφανίστηκε πλήρως η κασσέτα. γνωστά γκρούπ όπως οι wolf eyes παρά τη συμφωνία τους με τη sub pop πουλάνε στις συναυλίες τους μουσική τους σε κασσέτςε. με αυτή τη σκοπιά το μεγαλύτερο πλεονέκτημα της κασσέτας σε σχέση με το βινύλιο όπως και στα 80ς είναι το φυσικό μέγεθος της. ποιός αγοράζει ένα δίσκο σε συναυλία και περνά μετά ένα ολόκληρο βράδυ κουβαλώντας το; το cd (ή το cdr) δεν ήταν ποτέ αρκετά σέξυ αλλά η κασσέτα σε περιορισμένη έκδοση με χειροποίητο εξώφυλλο ήταν πάντοτε. δεν την έχει κανείς και δε θα τη βρείς εύκολα στο ίντερνετ όπως βρίσκεις το πιο καινούργιο d κάποιου που εμφανίζεται πριν απο την επίσημη ημερομηνία έκδοσης για κατέβασμα. φυσικά είναι σχετικό ότι η κασσέτα δεν είναι εύκολη για κατέβασμα. απο την εποχή που εμφανίστηκαν site μεταφοράς αρχείων (σκεφτείτε

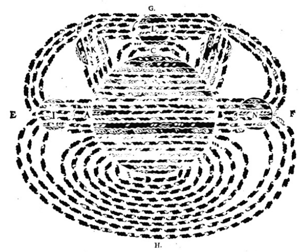
το rapidshare ή το megaupload για παράδειγμα) που επιτρέπει στον καθένα να ανταλλάσει μεγάλα αρχεία υπάρχουν αρκετά περίεργα blog που μπορείς να κατεβάσεις διάφορες κασσέτες των 80ς και των 90ς, ψηφιοποιημένες απο φανατικούς που καμμιά φορά έχουν ανεξάντλητες συλλογές. όλα συνήθως με το πρόσχημα 'δεν μπορείς να την ακούσεις πλέον πουθενά εκτός απο εδώ'. ταιριάζει τέλεια με την αυθεντική ιδέα των diy εταιρειών και μουσικών. οι κασσέτες είναι προφανώς ακόμα πιο αφανής απο ότι το βινύλιο ή το cd και ψηφιοποιούνται δυσκολότερα αλλά αυτό γίνεται πλέον ευρέως. έτσι βλέπουμε την τελευταία πενταετία μια αληθινή αναγέννηση της κασσέτας. αρκετά ενδιαφέρον και όχι μόνο για ακρόαση αλλά γίνεται επίσης ένα όργανο για μουσικούς. για παράδειγμα ο νεοϋορκέζος aki onda που παίζει με κασσέτες στις οποίες έχει ηχογραφήσει ήχους απο την περιοχή στην οποία δίνει τη συναυλία του. μουσικοί σαν τους bertin, tapetronic, wouter van veldhoven, harold schellinx και howard stelzer χρησιμοποιούν κασσέτες ώς όργανα - το walkman αντικαθιστά το laptop. αυτό το θαυματουργό όργανο των πειραματικών μουσικών που εμφανίστηκε στο τέλος του προηγούμενου αιώνα. υπάρχουν επίσης μουσικοί που κυκλοφορούν τη νέα τους δουλειά σε κασσέτα και όχι μόνο ή κυκλοφορία μπορεί να βγεί σε cdr, βινύλιο ή cd. επίσης βλέπουμε εταιρείες που κυκλοφορούν σε πολλαπλά μέσα αλλά με μεγάλο ενδιαφέρον για τις κασσέτες. αλλά συχνά δεν είναι μόνο οι εταιρείες. ο merzbow (που στην καλύτερη έχει κυκλοφορήσει περίπου 200 διαφορετικά cd) κυκλοφόρησε τα τελευταία χρόνια διάφορες κασσέτες στη blossoming noise. η αυστριακή editions mego κυκλοφόρησε κασσέτες του stephen o' malley και το σούπερ hip γκρούπ των emeralds πρώτα κυκλοφόρησε κασσέτες και μετά υπέγραψαν στην ecstatic peace και ξανά στην editions mego. ενδιαφέρουσα και η εξέλιξη της con-v της ισπανικής εταιρίας που ξεκίνησε μόνο με mp3 κυκλοφορίες, συνέχισε με μερικά cdr και ακόμα περισσότερα κανονικά cd αλλά σήμερα η con-v κυκλοφορεί μόνο κασσέτες. η staalplaat που πλεόν εδρεύει στο βερολίνο πουλάει πλέον περισσότερο κασσέτες παρά cd. χάρη στο νεο της μέλος τον rinus van alebeek (μουσικός που χρησιμοποιεί κασσέτες ως το μουσικό του όργανο) είναι ξανά δραστήρια κυκλοφορώντας κασσέτες. η αγγλική κασσετοεταιρεία touch ('η ποιότητα συναντά το design' απο το 1982) είναι σήμερα ένας απο τους μεγάλους παίκτες στον τομέα του βινυλίου

και του cd. αλλά έχουν στήσει την tape-worm μια εξίσου υποεταιρεία που κυκλοφορεί κασσέτες. και δεν είναι τα μόνα αγόρια και κορίτσια απο τον κόσμο του θορύβου και της electronica που κυκλοφορούν κασσέτες : ο francisco lopez, ο stephen mathieu & ο christian fennesz. με την tape-worm όπως και με άλλες εταιρείες είναι μεν περιορισμένες οι εκδόσεις αλλά η ποσότητα (συνήθως 200 - 300 κομμάτια) είναι συνήθως μεγαλύτερη απο άλλες κασσετοεταιρείες (που κυκλοφορούν 30 - 50 κομμάτια). με το να διαφημίζεις ευρέως μια περιορισμένη έκδοση είναι επίσης ένα σημαντικό εργαλείο το μάρκετινγκ : είναι γρήγορο και δε χάνεις τιποτα! πολύ άνθρωποι τζογάρουν στην άποψη για την περιορισμένη έκδοση, αντικείμενο για συλλέκτες (αν γίνει ποτέ). και για τους οπαδούς των πιο γνωστών μουσικών που δεν έχουν κασσετόφωνο ένας κωδικός για κατέβασμα είναι πάντοτε διαθέσιμος. υπάρχει ένα πράγμα που κάνει τη διαφορά με τις σημερινές εταιρείες και τις παλιές. ακριβώς αυτή που δε θα δείς πουθενά στο ίντερνετ - το πακετάρισμα. οι θήκες μπορεί να είναι σχεδιασμένες και τυπωμένες καλύτερα απο τότε αλλά χάνουν στον τομέα του εκκεντρικού στησίματος. σήμερα δε βρίσκουμε θήκες στο σχήμα σπόγγων, πλακάκια μπάνιου, κουτιά απο σούπες ή πυραμίδες. ο λόγος γι αυτό ειναι δύσκολος να προσδιοριστεί ίσως βαρεμάρα, ίσως οι άνθρωποι να έχουν γίνει λιγότερο εφευρετικοί; ποιός ξέρει...
η νέα ζωή παλιών γιγάντων όπως η touch ή η staalplaat που άνηκαν στις πιο δημοφιλείς κασσετοεταιρείες των 80ς. μετά αυτές μπήκαν στην αγορά του cd κατά καιρούς κυκλοφόρησαν δίσκους και μουσική μέσω του ίντερνετ (κατεβάσματα μέσω πληρωμής). και οι δύο ξεκίνησαν να εκδίδουν και πάλι κασσέτες. η staalplaat εκδίδει κασσέτες τώρα απο το βερολίνο, σε συνεργασία με το rinus van alebeek και υπο το παλιό της όνομα staaltape. απο το 2010 έχουν κυκλοφορήσει 10 τίτλοι και άλλοι 9 είναι στα σκαριά. σε σχέση με τα 80ς η παραγωγή είναι μικρότερη απο 7 σε 70 κομμάτια. λόγω της μικρής παραγωγής είναι εύκολο να γίνουν χειροποίητα εξώφυλλα. η σειρά tape run έχει ένα ειδικό νόημα : ένας μουσικός φτιάχνει ένα κομμάτι μουσικής και φέρνει (δεν στέλνει) την κασσέτα σε ένα φίλο του μουσικό στην ίδια πόλη που προσθέτει δουλειά του στην κασσέτα και τη δίνει στον επόμενο. ως τώρα έτσι έχουν κυκλοφορήσει τα berlin tape run, το paris tape run και το brusselss tape run. αυτές οι εκδόσεις δείχνουν τη δυναμική της σημερινής κουλτούρας

του ήχου σύμφωνα με τον alebeek. η staalplaat δεν κοιτάει πίσω. δεν υπάρχουν πλάνα για επανκδώσεις παλιών κασσετών της επειδή ούτως ή άλλως είναι εύκολο να τις βρεί κάποιος για κατέβασμα. η tapeworm είναι το μωρό του philip marshall που λόγω απογοήτευσης του απο άλλες εταιρείες (κακή διανομή, καθόλου κριτικές, συγκεκριμένα μεγέθη) γύρισε στις κασσέτες. το 2008 έκανε μια εγκατάσταση μόνο με κασσέτες στο βερολίνο. το αποτέλεσμα ηταν η tapeworm μια κασσετοεταιρεία για τον ίδιο λόγο όπως θα την ξεκίναγε κάποιος πριν απο 30 χρόνια. φθηνό κόστος, μικρότερες εκδόσεις και μεγαλύτερο μουσικό φάσμα. η ιδέα ήταν να φτιάξει μια σειρά με συγκεκριμένα σχέδια του διάσημου καλλιτέχνη / γραφίστα savage pencil (edwin pouncey). ζητήθηκε απο καλλιτέχνες να κάνουν κάτι ειδικό για την κασσέτα με την ισχύ της αλλά και την αδυναμία της. κάποιες φορές κάτι απο το παρελθόν όπως με το μουσικό andrew lagowksi και ηχογραφήσεις του 1983 ή μια κασσέτα με μίξη 300 άλλων μουσικών που κυκλοφόρησαν δουλειά τους σε κασσέτα (francisco lopez & zan hoffmann). με την tapeworm δεν υπάρχουν κωδικοί για κατέβασμα ή mp3 προεπισκοπήσεις της κυκλοφορίας που κάνει την εταιρεία ως κανονικό γήπεδο για τους αληθινά φανατικούς. η tapeworm δεν έχει μουσική ιδεολογία αλλά θέλει να δουλέυει μπερδεύοντας με όσα φυσικά ρίσκα προέρχονται απο αυτή τη μέθοδο. ο marshall λέει ότι η δημοτικότητα της κασσέτας ως μέσου είναι ωραία αλλά σχετική. θέλει να δώσει έμφαση στο θαύμα της μοναδικότητας της κασσέτας. νομίζει ότι η μοναδικότητα κάθε μέσου πρέπει να χρησιμοποιείται στο μέγιστο. «γιατί δεν φτιάχνεται κάτι αυθεντικό για το ipad;» η σχέση με την touch έχει να κάνει πιο πολύ με τη διαθεσιμότητα απο το ευρύτατο ιντερνετικό μαγαζί της. επίσης οι συμβουλές και η προστασία των αφεντικών της touch mike harding & jon wozencroft είναι σημαντική. ο marshall βλέπει τις παλιές κασσέτες της touch ως μια σημαντική αναφορά για την tapeworm. επίσης εταιρείες όπως η les disques du crepuscule και η ztt του paul morley είναι σημαντικές απο αυτή την άποψη. η εταιρεία ως καλλιτέχνης δεν είναι μόνο ένας αγωγός για τη μουσική. ο marshall λέει ότι οι εταιρείες σήμερα δε συγκρίνονται με τις παλιές αλλά αυτό γίνεται επειδή ζούμε σε τελείως διαφορετική εποχή κοινωνικά / πολιτικά / πολιτιστικά και γι αυτό δε μοιάζει όπως τίποτα πριν. οι παραγγελίες στην tapeworm είναι υψηλότερες σε σχέση με άλλες εταιρείες (μεταξύ 100 - 300).

τελικά όποιος νομίζει ότι οι κασσέτες ανήκουν μόνο στον κόσμο των ηλεκτρονικών, του λευκού θορύβου, κλπ θα απογοητευτεί καθώς τόσο στο μέταλ όσο και στην ανεξάρτητη σκηνή η κασσέτα έχει κάνει την επιστροφή της, δείτε για παράδειγμα εδώ www.subbacultcha.nl.
για όσους θέλουν να ξεκινήσουν τη δική τους κασσετοεταιρειά υπάρχουν καλά και φθηνά μέρη για κενές κασσέτες και για επαγγελματικά αντεγραμμένες :
http://www.tapeline.info/
http://www.adio-service.biz/

στείλε πρόμο της κασσέτας σου για κριτική εδώ
http://www.vitalweekly.net (εβδομαδιαίο news letter με κριτικές απο τα σύνορα του ήχου και της μουσικής)
ευχαριστίες στους
http://staaltape.wordpress.com/
http://tapeworm.org.uk/

- ryan marino

imminentfrequencies.com

με την imminent frequencies και τον κόσμο του ryan marino, μπλέχτηκα πρόσφατα. είχα δεί κυκλοφορίες της εταιρείας αλλά δεν είχα εντρυφήσει στον ήχο της όταν πριν απο λίγο καιρό ο tom white μου έστειλε κόπια της κασσέτας του στην if και απο το rrron σε μια πρόσφατη τράμπα πήρα την κασσετοεπανέκδωση του from a soundtrack to the anabase of st john perse των a handful of dust, όντας ρέστος για να αγοράσω κάποια στιγμή το βινύλιο. γουστάροντας τον ήχο της εταιρείας και την πολυφωνία στον ήχο των κυκλοφοριών σε κάποια φάση τον απρίλη του 14 έκανα μέσω email την παρακάτω συνέντευξη...

πως εμφανίστηκε το ενδιαφέρον σου για τη μουσική και πηγαίνοντας το λίγο πιο μακρυά για τις κασσέτες;

πάντοτε φλέρταρα με μουσική που έιναι περιπετειώδης σε κάποιο βαθμό. όπως φαίνεται υπάρχει μεγάλη ιστορία στο χώρο της πειραματικής μουσικής. οι κασσέτες προσφέρουν ένα οικονομικό τρόπο να κυκλοφορήσεις μουσική σε φυσική μορφή χωρίς το βάρος που υπάρχει στην κυκλοφορία δίσκων. απο την άλλη εξυπηρετεί τον κόσμο να αγοράσει κάτι που δε θα έχει λόγο να ανησυχήσει για το κόστος του.

ας πάμε σε αγαπημένες μουσικές / ήχους / διαβάσματα...

αυτή την εποχή ακούω δουλειές των matt krefting, a sterile garden, hafler trio, zeppelin, anne-f jacques, david tudor. ενώ πρόσφατα αγόρασα το almost nothing with luc ferrari που είναι ένα φανταστικό βιβλίο με συνεντεύξεις που καλύπτουν όλη την καριέρα του.

πότε ξεκίνησες την imminent frequencies και πως ξεκίνησες και πως πηρες την απόφαση να ξεκινήσεις τις δραστηριότητες σου; υπήρξαν εταιρείες που σε επηρέασαν;

η αρχική ιδέα και το ξεκίνημα έγινε το 2009 αλλά η πρώτη κυκλοφορία κυκλοφόρησε το φλεβάρη του 2010. οι hanson, monorail, tresspassing,

905 tapes και throne heap ήταν οι εταιρείες που με επηρέασαν αρχικά. γυρνώντας λίγο πιο πίσω στο χρόνο οι ιδές των touch and go και dischord είχαν επίσης την επίδραση τους.

συγκριτικά με άλλο κόσμο (π.χ. phage tapes) κυκλοφορείς μόνο κασσέτες. περιορισμένες εκδόσεις ή όχι; ή περιορισμένες αρχικά κι όταν εξαντληθούν ανατυπώνεις; έχεις πλάνα για άλλα μέσα ή θες να το κρατήσεις σε χαμηλό κόσμο και μόνο με την κασσέτα ως μέσο επικοινωνίας;

μέχρι σήμερα έχω εκδόσει κασσέτες σε περιορισμένα αντίτυπα. η ποσότητα των κασσετών έχει συνήθως σχέση με εν μέρει με μια ρεαλιστική αντιμετώπιση πόσω αντιτύπων θα χρειαστώ. φυσικά αν μια κυκλοφορία ξεπουλήσει αμέσως και αν υπάρχουν ακόμα τύποι που τη ζητάνε θα τυπώσω μερικές ακόμα κασσέτες. υπάρχει μόνο μια περίπτωση που το χω κάνει βέβαια ως σήμερα. νομίζω ότι οι κασσέτες που κυκλοφορώ υπάρχουν διαθέσιμες για αρκετό καιρό ώστε να τις βρεί όποιος ενδιαφέρεται. έχω σκεφτεί την ιδέα να εκδώσω και βινύλιο σε κάποια φάση αλλά θα δούμε τι επιφυλάσσει το μέλλον.

ζητάς εσύ απο καλλιτέχνες αν ενδιαφέρονται για κυκλοφορία στην if ή σου προτείνουν;

σχεδόν όλες οι κυκλοφορίες που έχω εκδώσει προέρχονταν απο δικές μου προτάσεις σε κόσμο. υπάρχουν κάποιες ελάχιστες περιπτώσεις που με προσέγγισε κόσμος να ρωτήσει αν ενδιαφέρομαι και ένοιωσα ότι το ύφος τους ταιριάζει στην εταιρεία. δεν έχω κάποιο συγκεκριμένο μήνυμα που βγαίνει προς τα έξω ας πούμε ότι στέλνω προτάσεις σε κόσμο να συμμετάσχει με κυκλοφορίες στην εταιρεία αλλά αν κάποιος κάνει μια προσπάθεια να με προσεγγίσει και νοιώσω ότι το υλικό του ταιριάζει με τη λογική που έχω για την if τότε είμαι πρόθυμος να σκεφτώ την ιδέα για μια κυκλοφορία.

μια ματιά στις κυκλοφορίες σου δείχνει μια ποικιλία ήχων, είτε είναι το free rock των a handful of dust ή ο ελεύθερος θόρυβος του bruce russell ή η δουλειά του rick corrigan, του phillip corner, κ.α. μοιάζεις να ανοίγεις διάφορες ηχητικές διαστάσεις.

δε θα λεγα ότι κυκλοφόρησα ποτέ κάτι που έχει σχέση με το ροκ. υπάρχει μια μεγάλη ποικιλία κυκλοφοριών που έχω εκδώσει και αυτό επειδή δε μου αρέσει να ακούω την ίδια μουσική συνεχώς. θα θελα να πιστεύω ότι έχω ένα διευρυμένο μουσικό γούστο. εμένα με χαροποιεί το γεγονός ότι μπορούν να συνηπάρχουν μέσα στον ίδιο κόσμο κυκλοφορίες των envenomist και phillip corner.

εκτός απο τη δουλειά σου με την if, φτιάχνεις τα δικά σου ηχοτοπία με το όνομα remnants. θα θελες να μου δώσεις μερικές πληροφορίες για τον τρόπο που δουλεύεις και στήνεις τους ήχους σου;

πολύ πιρν ανακατευτώ με τη δημιουργία μουσικής, έφτιαχνα πειραματικά φίλμ σε 16mm. τα πρώτα μου πειράματα με ήχους έγιναν στήνοντας τα soundtrack αυτών των ταινιών. έκτοτε κυκλοφορώ tape music ως remnants όπου όλοι οι ήχοι μου προέρχονται απο λούπες απο κασσέτες, η φύση των ήχων που δουλεύω σε μεγάλο βαθμό υπαγορεύονται απο αυτό το project. μερικές απο τις μεθόδους που χρησιμοποιώ είναι field recordings, κασσέτες, κασσετόφωνα, ενισχυμένες χορδές και πρόσφατα cut up δίσκων.

τίποτ᾽ άλλο να προσθέσεις;

είμαι περίεργος τι επιφυλάσσει το μέλλον για τις κασσέτες. σε ένα σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα που υπάρχει η imminent frequencies ο όγκος των κασσετών που έχω εκδώσει έχει αυξηθεί δραματικά. καμμιά φορά αναρωτιέμαι πόσο πολύ είναι το ‘τόσο πολύ’; αλλά παρόλο που το λέω τίποτα δεν καταφέρνει να τιθασσεύσει το συναίσθημα του ν᾽ ακούς κάτι για πρώτη φορά και να σε ξετινάζει!

- michael munnich

fragmentfactory.com

η fragment factory είναι το όχημα του michael muennich απο το αμβούργο. ως σήμερα έχει κυκλοφορήσει απίστευτη μουσική απο ‘κλασσικά’ ή νέα ονόματα του είδους και είναι εταιρεία που για μένα συνδυάζει αισθητική ‘κλασσικών’ εταιρειών του κυκλώματος με τη σημερινή λογική του πως τρέχει μια τέτοια εταιρεία. ήρθα σ’ επαφή μαζί του πριν απο κανα χρόνο για να αγοράσω τις κασσέτες των amk και aaron dilloway και κολλήσαμε αμέσως έχοντας την ίδια τρέλλα. η συνέντευξη που ακολουθεί έγινε κάποια στιγμή τον οκτώβρη του ‘13...

αν δεν απατώμαι η fragment factory ξεκίνησε το 2009; αυτό που μου αρέσει σε εταιρείες είναι η πολλαπλή χρήση των μέσων, είτε είναι κασσέτα, cdr, βινύλιο, cd. αλήθεια είναι κάποιο απο αυτά τα μέσα το αγαπημένο σου ή τρέφεις την ίδια γνώμη για όλα;

ναι η πρώτη κυκλοφορία εκδώθηκε τον ιούλιο του 2009. η επιλογή του μέσου εξαρτάται απο διάφορους παράγοντες. τα χρήματα είναι σίγουρα ένας απο αυτούς. δουλεύω μόνο με ελάχιστους διανομείς που εμπιστεύομαι και αυτό είναι το σωστό επίπεδο που μπορώ να κάνω και να χειρίζομαι την ff καθώς είναι δουλειά ενός ανθρώπου που την τρέχω στον ελεύθερο χρόνο μου και όχι μια δουλειά απο την οποία κερδίζω χρήματα. οπότε τα οικονομικά είναι πάντοτε ένα πρόβλημα. μεγαλύτερες ιδέες είναι πάντοτε αρκετά ακριβές και δε θέλω να βγάζω απλά ένα δίσκο το χρόνο. έχω ανάγκη να κρατάω τον εαυτό μου απασχολημένο. οι κασσέτες είναι καλή επιλογή για να τρέχουν τα πράγματα και να εξοικονομείς κάποια χρήματα για μεγαλύτερα εγχειρήματα. για κάποιους ταιριάζει η κασσέτα για κάποιους άλλους πάλι όχι
εν συντομία πάντοτε μετράω τα υπέρ και τα κατά αυτού ή του άλλου μέσου γι αυτή ή την άλλη μουσική. προσωπικά αγοράζω μουσική σε όλα τα μέσα και ακούω κασσέτες όπως και βινύλια και cd.

ζώντας σε ψηφιακές εποχές, βιώνουμε μια έκρηξη της κασσέτας τα τελευταία χρόνια (ασχέτως κι

αν η κασσέτα δεν εξαφανίστηκε απο τα 80ς ή τα 90ς) για το οποίο μπορείς να ακούσεις διάφορες απόψεις, πές το ότι είναι η ανάγκη για ένα ‘φυσικό’ μέσο είτε αυτό είναι βινύλιο ή κασσέτα ή πόσο μάλλον για την κασσέτα που είναι ένα μέσο τόσο ελευθεριακό που απλά αν δε σου αρέσει τη σβήνεις και γράφεις κάτι άλλο απο πάνω βέβαια χρησιμοποιείται ενίοτε και ώς έργο τέχνης, τι λές γι αυτό;

η κασσέτα είναι το μέσο με το οποίο μεγάλωσα. ήταν ο πρώτος μου ηχητικός φορέας και δε σταμάτησα ποτέ να τη χρησιμοποιών.
η πιθανότητα να ηχογραφώ μουσική απο το ραδιόφωνο και να αντιγράφω δανεισμένους δίσκους σαν παιδί μου άνοιξε ένα νέο κόσμο. συνήθιζα να ηχογραφώ φανταστικές ραδιοφωνικές εκπομπές με την αδελφή μου όταν ήμασταν κάπου 6-7 χρονών και μετά ξεκίνησα να μιξάρω τα πρώτα μου mixtape, μετά ηχογράφησα τις πρώτες μας προσπάθειες σε στούντιο για πρόβες, κλπ. η κασσέτα με βοήθησε να εξελίξω και να ανακαλύψω την αγάπη μου για τη μουσική. δε με ενδιαφέρει τόσο πολύ η συζήτηση για το αναλογικό ή το ψηφιακό μέσο.
κάθε μέσο έχει τα υπέρ και τα κατά του και έχει νόημα μόνο αν το δείς κατα περίπτωση. η κασσέτα είναι το πιο πολυεπίπεδο και οικονομικό μέσο που με ακολουθούσε πάντοτε και δε βλέπω κάποιο λόγο για να αλλάξει αυτό σύντομα.

σχετικά με τη δουλειά σου, προτιμάς να δουλεύεις μόνος ή μέσω συνεργασιών; είσαι περισσότερο χωμένος στο θόρυβο ή δουλεύεις και με άλλα επίπεδα του ήχου επίσης;

έκανα και συνεχίζω να κάνω και τα δύο. βέβαια η συνεργασία μπορεί να είναι λίγιο δύσκολη μερικές φορές.μπορώ να γίνω ίσως μικροπρεπής αναφορικά με τη μουσική μου και να συγκρουστώ για τη γνώμη μου αναφορικά με την προσέγγιση των άλλων αναφορικά με τη συνεργασία. εξάλου και στο αποτέλεσμα είμαι αργός και μπορεί να πάρει πάρα πολύ καιρό μέχρι να είμαι ευχαριστημένος με το το τι έχω δημιουργήσει το οποίο καμμιά φορά με πιέζει. εξάλλου δε θέλω τον κόσμο να περιμένει μήνες μέχρι να ακούσει νέα μου. ξέρεις πολύ καλά τι λέω.
όσον αφορά τη δουλειά μου. αρχικά μ’ ενδιαφέρουν οι ήχοι του περιβάλλοντος μου, στους θόρυβους που περικλείουν την καθημερινότητα μου. βασικά συγκεντρώνω ήχους που μου αρέσουν και τους τοποθετώ σε κάτι καινούργιο. είναι περίπου σα να στήνεις ένα ηχητικό παζλ. στο τέλος θέλω να έχω τον κάθε ηχητικό ψηφίο στημένο στο σωστό μέρος. δε θα θελα να περιορίσω στο τι κάνω απλά στο ‘θόρυβο’ με την έννοια ενός καθορισμένου μουσικού πεδίου ή κάποιο άλλο ηχητικό πεδίο όπως προανέφερες. χρησιμοποιώ ότι με τραβάει ηχητικά, καμμιά φορά πιο θορυβώδες, άλλοτε πιο ήρεμο.

έχει επηρεάσει η σκηνή του αμβούργου τη δουλειά σου; τόσο μουσικά όσο και σαν εταιρεία; αναρωτιέμαι ξέρεις καθώς είσαι σε μια πόλη με το marc της dekoder, τον thomas της wachsender prozess,

τους asmus tietchens και ditterich von euler donnersperg, ή ας πούμε απο εταιρίες τη walter ulbricht...

όχι δε θα το λεγα αυτό. ο μόνος απο τους προαναφερθέντες που συναντάω αραιά και πού είναι ο thomas. έχω ένα είδος αμφιλεγόμενων αισθημάτων σχετικά με τη ‘σκηνή’ του αμβούργου. ενώ υπάρχουν μερικοί καλλιτέχνες που τους έχω σε μεγάλη εκτίμηση δε ήμουν ποτέ τόσο ένθερμος τόσο με τους πρωταγονιστές της όσο και με το κοινό της. ίσως επειδή δεν είμαι το τόσο κοινωνικό άτομο ή δε βγαίνω έξω συχνά. σχετικά με τη μουσική μου, δεν είναι τόσο σημαντικό για μένα που είμαι. προφανώς θα έκανα το ίδιο αν έμενα στο βερολίνο ή αλλού.

τι γίνεται απο αγάπες; (πές το μουσική, βίντεο, οτιδήποτε)

στην καθημερινή ζωή; ώ είναι ένα τεράστιο θέμα! η μουσική φυσικά παίζει ένα σημαντικό ρόλο. ξοδεύω το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου μου με μουσική με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. είτε ακούγοντας, δημιουργώντας, ανταλάσσοντας, κυκλοφορώντας, διαβάζοντας ή μιλώντας γι αυτή. οι ταινίες έχουν την ίδια σημασία για μένα αν και υστερούν σε σχέση με τη μουσική. όχι τόσο πολύ αλλά ταινίες των 50’ς εώς τα 70ς του ευρωπαϊκού σινεμά, πολλές ιταλικές, γαλλικές και γερμανικές. ούτε γράφω ούτε διαβάζω. το ταξίδι και το φαγητό είναι επίσης θεσπέσια! το πιο σημαντικό ωστόσο είναι οι λίγοι άνθρωποι με τους οποίους είμαι μαζί. το να περνάω το χρόνο μου με τους ανθρώπους που αγαπώ είναι το πιο σημαντικό απ’όλα μου τα ενδιαφέροντα.

κάποια συγκεκριμένη κυκλοφορία της fragment factory που σου αρέσει περισσότερο; τι γίνεται απο νέες κυκλοφορίες;

η fragment factory λατρεύει όλους τους καλλιτέχνες με τους οποίους της αρέσει να δουλεύει. ειλικρινείς και έμπιστοι άνθρωποι με τα ίδιες αρχές σε σχέση με το τι κάνουν. μου αρέσει να δουλεύω στενά με τους καλλιτέχνες πράγμα που είναι αδύνατο αν δεν κολλάει η χημεία μας. ένα κοινό ενδιαφέρον στη μουσική δε λέει τίποτα. υπάρχουν όπως πάντοτε ιδέες σε εξέλιξη στην ff σημπεριλαμβανομένων δουλειές γνωστών φίλων όσο και λιγότερο γνωστών αλλά καθόλου μη υποσχόμενους να σου πώ την αλήθεια. δε θέλω να πώ τώρα αρκετά, καθώς για κάθε ιδέα που τρέχει θα ανακοινώνω την κυκλοφορία της μέσω των γνωστών καναλιών.

τίποτα άλλο να προσθέσεις;

ναί. σ’ ευχαριστώ που συμπεριέλαβες την ff σε αυτή την έκδοση και για ότι έχεις κυκλοφορήσει κάποιες απίστευτες κυκλοφορίες την τελευταία 25ετία! το ίδιο εύχομαι και για την επόμενη 25ετία!

michael muennich, αμβούργο, οκτώβριος 2013.

- jo tanz

tanzprocesz.free.fr

η tanzprocesz είναι άλλη μια αγαπημένη εταιρεία, ίσως όχι τόσο 100% μουσικά όσο για το λόγο ότι ο τρόπος που την τρέχει ο jo tanz την κάνει να είναι απο τις αγαπημένες μου φάσεις. είτε εκδίδοντας κασσέτες σε περιορισμένα αντίτυπα και μόλις αυτές εξαντληθούν τις σηκώνει στο online κομμάτι της εταιρείας είτε με τις συμπαραγωγές του σε βινύλια. μπορεί όπως λέει να το κάνει επειδή είναι ασύμφορο να σηκώσεις μια έκδοση δίσκου καμμιά φορά μόνος σου αλλά απο την άλλη η πλάκα και η φάση της συμπαραγωγής ώρες ώρες δε συγκρίνεται...
η παρακάτω συνέντευξη έγινε κάποια στιγμή το γενάρη του ‘14...

λοιπόν τι θεωρείς τον εαυτό σου.. ακροατή; μουσικό; θορυβοποιό; παραγωγό; ή κάποιος που απολαμβάνει να κάνει όλα αυτά μαζί στον ελεύθερο χρόνο του;

σε γενικές γραμμές είμαι απλά ένας σπασίκλας που κάνει μουσική / θόρυβο (εξαρτάται απο την αντίληψη σου για το θόρυβο - η δική μου είναι εύρύτατη) και προσπαθώ να υποστηρίζω ανθρώπους που εκιτμώ τη δουλειά τους μέσω της εταίρείας αλλά αυτά τα πράγματα συσχετίζονται.

πότε ξεκίνησες της tanzprocesz; και γιατί; ένα όχημα για να εκδίδεις τη μουσική σου ή απο την αρχή ήθελες να κυκλοφορείς και μουσική άλλων επίσης;

ήταν γύρω στο 2003. τόσο να κυκλοφορώ υλικό μου αλλά και απο άλλο κόσμο. αλλά την κρατούσα πολύ κρυφή. αληθινά ξεκίνησα να θεωρώ την tanzprocesz ως εταιρεία όταν μου πρότειναν οι smegma να κυκλοφορήσω κάτι απο αυτούς. τώρα αναφορικά με τα δικά μου σύνολα. ο πιο απλός (ή πιο χαζός ή ο πιο control-freak τρόπος) είναι φυσικά να τον κυκλοφορήσω μόνος μου. αλλά αυτός είναι ο τρόπος που μ’ αρέσει κιόλας. τελείως κρυφός έλεγχος!

μοιάζεις να κυκλοφορείς υλικό

που κινείται συχνά στα όρια της θορυβοκουλτούρας είτε είναι πανκ, θόρυβος, κ.α. αλήθεια ποιές είναι οι επιρρόες σου;

ως έφηβος ξεκίνησα με ροκ και progressive και το γύρισα σε πιο πειραματικό υλικό, κλπ. τώρα οι επιρροές μου κυμαίνονται μεταξύ drexciya ως τον albert ayler, παραδοσιακή μουσική, voice crack ή brainiacs και όλο το υλικό ανάμεσα τους. έτσι αναφορικά με την εταιρεία μου θα ήταν ηλίθιο εκ μέρους μου να εστιάσω σε ένα συγκεκριμένο μουσικό είδος αλλά επειδή η αντίληψη μου για το θόρυβο είναι αρκετά ευρεία (απο smegma μέχρι dead c, incapacitants, rompé, the skaters, rudolf eb.er κλπ.) οι περισσότερες κυκλφορίες της tanzprocesz πέφτουν στη δική μου αντίληψη για το τι είναι θόρυβος.

εκτός απο το να κυκλοφορείς μουσική, δημιουργείς και τη δική σου θα θελες να μου δώσεις μερικές σύντομες λεπτομέρειες για τα γκρούπ που παίζεις / τρέχεις αυτή την εποχή;

λοιπόν είναι η 19η ιανουαρίου 2014, είμαι ζωντανός (ή πρόκειται να αναστηθώ σύντομα) και ότι τρέχει σε αυτή τη φάση είναι:

- fusiller : σόλο. φωνητικά και εμμονικά ηλεκτρονικά
- opera mort : ντούετο με τον èlg - εγκεφαλοχορευτικά ρομαντικά ηλεκτρονικά
- dmz : trio με τους sarah και christo - ηλεκτρονική αναζήτηση δωματίου
- femme : ντουέτο με τον arno bruil των france sauvage - ηλεκτρονικός βόρβορος
- placenta popeye : ντουέτο με τον patrick lombe - free noise rock
- reines d'angleterre : τρίο με èlg και ghédalia tazartès - τελετουργικές προοπτικές

φαίνεται ότι δουλεύεις με όλα τα μέσα (lp, cd, κασσέτα, cdr) έχεις κάποια ιδιαίτερη προτίμηση για κάποιο απ' όλα; ρωτάω απο περιέργεια γιατί τα τελευταία χρόνια βιώνουμε μια ακόμα έκρηξη της κασσέτας με κασσετοεταιρείες να εμφανίζονται απο εδώ και απο εκεί. τι σκέφτεσαι γι αυτό; ήσουν ποτέ ενθουσιώδης με τις κασσέτες;

συζητώντας το ξέχωρα απο τα χρήματα το βινύλιο έρχεται πρώτο, μετά οι κασσέτες / cd και τελικά τα cdr. το χρήμα είναι κάτι το μη διαπραγματεύσιμο οπότε οι κασσέτες φαίνονται ως η καλύτερη επιλογή για εμένα επειδή μου επιτρέπει να κυκλοφορώ μικρές εκδόσεις σε κανονική βάση. ακόμα αγοράζω cd γιατί μπορείς να βρείς αρκετά πάμφηνα. το μόνο μέσο που δεν αγοράζω πιά είναι το cdr. επειδή έχω βαρεθεί όλές αυτές τις φτηνοδουλειές που γίνονται στο πόδι και που κάηκαν εκεί μέσα στα 00's (φυσικά αυτό θα μπορούσε να λεχθεί και για τις κασσέτες). ξεκίνησα να κάνω cdr επειδή ήταν ο ευκολότερος και φθηνότερος τρόπος καθώς όλα μου τα κασσετόφωνα ήταν διαλυμένα. μεγάλωσα με κασσέτες, στήνοντας κασσετοσυλλογές, αντιγράφοντας

κασσέτες απο και προς φίλους, κλπ οπότε ναί ήμουν πάντοτε λάτρης των κασσετών επειδή ήταν ο μόνος τρόπος για μένα να έχω πρόσβαση σε πολλή μουσική. ο φθηνός τρόπος. ο καλύτερος.

ας επιστρέψουμε στην tanzprocesz πως είναι δομημένες οι κυκλοφορίες σου; αν δεν απατώμαι έχουμε τη σειρά με τα live, την κανονική και μετά το ανέβασμα εξαντλημένων κυκλοφοριών ή ξέχασα τίποτα;

εδώ είμαστε:

- οι κανονικές κυκλοφορίες
- η σειρά με τα live που είναι σε συνεργασία με τη sarah. είναι ηχογραφήσεις απο συναυλίες στις οποιές βρεθήκαμε. η σειρά καταγράφει τι γίνεται (ή έγινε) σε μια συγκεκριμένη στιγμή.
- η σειρά των επεξεργασμέων κασσετών που είναι σε συνεργασία με τον γραφίστα jonas delaborde.
- το τμήμα με τα κατεβάσματα που μπορείς να βρείς ένα σκασμό (συνήθως) εξαντλημένων εκδόσεων.

όπως κάθε τύπος που ασχολείται ενεργά με το κύκλωμα ανακατεύεσαι και σε συμπαραγωγές. σου αρέσει ως εμπειρία; έχεις αντιμετωπίσει προβλήματα απο τη φάση αυτή ή όχι;

ναι, ιδίως για βινύλια (για οικονομικούς λόγους) είναι ευκολότερο όταν γίνονται με συμπαραγωγές. αν μπορούσε θα θελα να απέφευγα τις συμπαραγωγές αλλά τα χρήματα συνήθως τις κάνουν απαραίτητες. να πώ την αλήθεια είχα μεγάλα προβλήματα μόνο μια φορά. αλλά αυτού του είδους οι πουστιές συμβαίνουν. δεν κρατάω κακίες.

έρχομαι σε ένα άλλο θέμα... τι προτιμάς, την ηχητική καταγραφή ή τη δυναμική του ζωντανού σετ; ή εξαρτάται απο τα κέφια; ρωταώ απο περιέργεια μια που συνδυάζεις και τα δύο.

δε θα το συζήταγα για τις διαθέσεις ή τις προθέσεις μου. συνήθως εξαρτάται απο την ίδια τη μουσική. για μένα κάποιο υλικό αξίζει να το ζήσεις σε ζωντανές καταστάσεις και όχι στο δωμάτιο σου. κάποιο άλλο μπορεί να είναι τελείως βαρετό ως σόου αλλά πολύ ωραίο στο σπίτι. και οι δύο καταστάσεις περιέχουν συγκεκριμένη ενέργεια και συγκεκριμένη λογική. αυτό βέβαια προϋποθέτει τόσο την άποψη του κοινού όσο και των παικτών. και φυσικά επιστρέφοντας στις δικές μου αντιφάσεις έχεις τη σειρά με τα live που αποτελείται απο τη σύλληψη κάτι του οποίου υποτίθεται ότι είναι εφήμερο αλλά θέλουμε να το κυκλοφορήσουμε για κάποιο λόγο. επειδή ναί κάποιο υλικό είναι πολύτιμο και στις δύο καταστάσεις και μερικό υλικό αξίζει να καταγραφεί και να αρχειοθετηθεί, οπότε...

- rinus van alebeek

rinusvanalebeek.wordpress.com
staalplaat.com

με το rinus γνωριστήκαμε τυχαία, ή για να ακριβολογώ κάποια στιγμή με βρήκε ο rinus όταν σε κάποια φάση πριν απο κάπου 12 χρόνια έσκασε στη θυρίδα ένα πακέτο με 2 κασσέτες φουλ στα field recordings απο έναν τύπο που το όνομα του δε μου λεγε και πολλά... rinus van alebeek. απλά τον ευχαρίστησα στέλνοντας του κάποιο υλικό και ψιλοχαθήκαμε. ήταν κάπου εκεί στην εποχή της 2ης φάσης του absurd... θα ξαναβρισκόμασταν λίγο καιρό αργότερα όταν κατα καιρούς έβλεπα απαντήσεις ή αναρτήσεις του στη λίστα του phonography.org όταν έστειλε email για χρηματικές συνδρομές για το πρώτο (αν δεν απατώμαι) das kleine field recordings φεστιβάλ στο βερολίνο. όπως δίνω σε αρκετές φάσεις ετησιες συνδρομές, κλπ, έτσι ως καλό παιδί του κυκλώματος έστειλα κι εδώ για να ανακαλύψω ότι είχαν συνδράμει διάφοροι φίλοι του κασσετοκυκλώματος των 80ς για τη φάση. κάπως έτσι ξεκινήσαμε να έχουμε συχνότερη επαφή. εκτός απο το συγκεκριμένο φεστιβάλ ή διάφορες συναυλίες που έχει στήσει κατά καιρούς στη staalplaat (στο δισκάδικο που είχε ανοίξει στο neukolln όταν έφυγε απο τη torstrasse, βερολίνο) αλλά και πλέον ως εγκέφαλος της νέας εκδοχής της staaltape. σε πιο διαδραστικό ύφος θα τόλγμαγα να πώ με τα διάφορα tape run που έχει εκδώσει ή σκεφτεί.
η παρακάτω συνέντευξη έγινε κάποια στιγμή το '13. απόροια πρότασης του γύρω στο μαϊο του '13 να κατέβει στην αθήνα με την υποστήριξη του noise-below για ένα athens tape run. πρόταση που απέρριψε το χταπόδι γιατί όπως του ξεκαθάρισα χρειαζόμασταν μια περίοδο άγρανάπαυσης' οπότε μέσω εκείνης της κουβέντας λίγο καιρό αργότερα προέκυψε αυτή τη συνέντευξη.

πως ξεκίνησε η αγάπη σου για τις κασσέτες;

χα! πάντοτε δίνε στην ερώτηση μια τρίτη ευκαιρία. στον 20ο αιώνα οι κασσέτες ήταν ένα βασικό προϊόν οικιακής χρήσης. γύρω στο τέλος του αιώνα έγιναν ένα μέσο έκφρασης, ένα εργαλείο. η αληθινή γοητεία και η όμορφη 'εκδρομή' στο άγνωστο ξεκίνησε όταν αντάλλαξα αγάπη (= $100 υποστήριξης σε δουλειές της zeromoon) για ένα τετρακάναλο. με το τετρακάναλο μου δόθηκε η δυνατότητα να μεταμορφωθώ σε αλχημιστή.

μπορείς να μου δώσεις λίγες πληροφορίες για τη σειρά tape run;

θα μπορούσα αλλά προτιμών να σου αντιγράφω το κείμενο απο το soundblog του harold schelilnx που ανέβηκε στις 20 μαρτίου 2010.

'το paris tape run ήταν περίπου η συνέχεια του berlin tape run (είχε κυκλοφορήσει λίγο νωρίτερα). και τα δύο στήθηκαν απο τον rinus ως αντίδραση στο tapesponding που στήθηκε το φθινόπωρο του 2009 απο την αγγλίδα ηχητική ερευνήτρια felicity ford στο γκρούπ του phonography (mailing list στο yahoo). η felicity επηρεάστηκε απο αντίστοιχες ιδέες της mail art και της κασσετοκουλτούρας των 70ς και των 80ς. το tapesponding της felicity αποτελούνταν απο -φυσικά - την ταχυδρόμηση της κασσέτας απο τον ένα μετέχοντα στη φάση στον άλλο, απο το ένα μέρος του κόσμου στο άλλο. κάθε συμμετέχοντας ηχογραφούσε απο κανα 2λεπτο ως συμμετοχή του στην κασσέτα και μετά την ταχυδρομούσε στον επόμενο της λίστας. και ούτω καθ' εξής μέχρι που (η θεσπέσια) κασσέτα θα τέλειωνε.

ο rinus σκέφτηκε μια τοπική εκδοχή του tapesponding, ξεπερνώντας το ταχυδρομείο και μετατρέποντας την ιδέα σε κάτι το απτό, σαν την αναμετάδοση μιας κούρσας. η κασσέτα δε στέλνεται απο τον έναν στον άλλο αλλά την παραδίδει ο ένας στον άλλο χέρι με χέρι. μ' ένα μικρό φιλί, ένα χτύπημα στον ώμο, μια χειραψία, μια συνομιλία και ακόμα - ποιός ξέρει- ένα ποτό.

φυσικά αυτό έχει νόημα σε αυτή την εποχή. όχι επειδή ζούμε σε μία εποχή που η κοινωνική δικτύωση θεωρείται κάτι το νέο, ένας νέος τρόπος να αναπνέεις αλλά επειδή σήμερα (heute/aujourd'hui στο κείμενο) ο αριθμός των κασσετοκαλλιτεχνών που μένουν στο neukölln/kreuzberg του βερονίνου (ή αυτοί που μένουν στο montreuil/belleville του παρισιού ή σε όποια άλλη μητροπολιτική γειτονιά) ίσως να υπερβαίνουν το συνολικό αριθμό των tape-ists (σημ. προτίμησα να το αφήσω έτσι όπως στο αρχικό κείμενο) που ήταν δραστήριοι παγκοσμίως στις πρώτες ημέρες ας πούμε εκεί γύρω στο 1980. είναι εμφανές. αντιθέτως δεν είναι τόσο πολύ καιρό πριν σε σχέση με σήμερα που ακόμα και τα όμορφα, τα pretty pop- and dance-girls (σημ. εξίσου προτίμησα να το αφήσω όπως στο κείμενο) ξέρουν ακριβώς τι εννοείς όταν τους πείς ότι κάνεις μουσική με κασσέτες.

όταν το κάνεις, νεύουν και αφήνουν ένα χαμόγελο καθώς και κάνουν ένα ήχο σαν “pfffjizzzz, schroenkkk, zschroenkkkk !”. μετά σηκώνουν πάλι το κεφάλι τους και γυρνάνε στην πίστα.

εξάλλου, τριάντα χρόνια πριν η αλληλογραφία (μέσω ταχυδρομείου) ήταν αρκετά πιο φθηνή και φυσικά πολύ πιο έμπιστη. υπερβάλλω; δύσκολα. η κασσέτα της felicity χάθηκε κάπου στη μέση του tapesponding. στάλθηκε αλλά δεν έφτασε ποτέ στον προορισμό της. το tapesponding έπρεπε να ξαναστηθεί απο ηχογραφήσεις κασσετοφώνων ή παίξιμο ψηφιακών back-up που κάποιοι που δεν πολυεμπιστευόταν το ταχυδρομείο πλέον είχαν κρατήσει στο σκληρό τους. το οποίο χαλάει αρκετά την ιδέα.»

θα μπορούσα να πώ αρκετά ακόμα γι αυτό. αλλά η απάντηση του harold ξεπερνάει κατα πολύ το ‘σύντομο’ που ζήτησες οπότε αν θές κόψτο με όποιο τρόπο θες (φυσικά το κράτησα αυτούσιο ακόμα και το σχόλιο του rinus).

πως εμπλέκεσαι με τη staalplaat;

περισσότερο ίσως ξεκίνησε όταν νοικιάσαμε παρέα το χώρο στην flughafenstrasse μαζί με τον guillaume siffert, που είχε αναλάβει το μαγαζί της staalplaat μερικά χρόνια νωρίτερα. ήμασταν ήδη φίλοι με τον geert jan hobijn, τον ιδρυτή και πατέρα της staalplaat. η ιδέα ήταν να στήνω συναυλίες διαφορετικών ειδών. νόμιζα ότι ήταν της ίδιας ολλανδικής λογικής να τα συνδέσω με τη staalplaat αφού μοιραζόμασταν την κοινή είσοδο. ο geert jan το γούσταρε πολύ και βοηθούσε όσες φορές χρειάστηκε.

και πως ηρθε η ιδέα για συνεχίσεις να τρέχεις το staaltape;

ένα απο τα ευχάριστα πράγματα να έχεις το geert jan ως μια χείρα βοηθείας ήταν να σε πηγαίνει και απο δώ κι απο εκεί με το volkswagen του. πηγαίναμε γι αυτό που λέγαμε ‘τρέξιμο για ποτό’, οδηγώντας μια μικρή απόσταση απο τη flughafenstrasse κάτω στη hermannplatz και αριστερά / δεξιά στην καρδιά του αναβαθμισμένου kreuzberg να παρουμε τις μπύρες μας και ποτά μας για τις απογευματινές συναυλίες. ήταν την εποχή που είχα την ιδέα για το berlin tape run , για την ακρίβεια ήταν σχεδόν έτοιμο και έχοντας υπ’ όψιν ότι η staalplaat δεν είχε πλέον ένα τμήμα για κασσέτες ρώτησα αν υπήρχε πρόβλημα να έτρεχα εγώ αυτό το κομμάτι (δε θυμάμαι αν ήμασταν καθ’ οδόν ή αν επιστρέφαμε απο την κάβα). ο geert jan μου είπε (μπορείς να υπολογίσεις στην απάντηση και το θόρυβο της μηχανής του παλιού αυτοκινήτου που κάλυπτε τη συζήτηση) ‘όχι, θέλω να έχω τον πλήρη έλεγχο της εταιρείας της staalplaat’ και πρόσθεσε ‘αλλά μπορείς να έχεις τη staaltape, αυτή ήταν η κασσετοεταιρεία που είχαμε στην αρχή’

η σχέση σου με τις κασσέτες

και τα field recordings σε έχει βοηθήσει στην κατανόηση του ν' ακούς καλύτερα τον κόσμο γύρω σου ή σαν εμένα είσαι ακόμα στη διαδικασία;

όχι. η λέξη 'καταλαβαίνω' δεν περιγράφει τη διαδικασία της σκέψης που με οδηγεί απο τη μία στιγμή στην άλλη. ακούω τον κόσμο καλύτερα; όχι, όχι, είναι τελείως διαφορετικό. δεν ταιριάζει η λέξη 'καλύτερα' και η ακράοση είναι σα μια κασσέτα που της πατάς την παύση κι αυτή ακόμα παίζει.

είσαι σαν πολυάσχολη μέλισσα του κασσετοκυκλώματος τουλάχιστο τα τελευταία 15 χρόνια. δε φοβήθηκες ποτέ τη στιγμή που ίσως αρχίσεις να επαναλαμβάνεις τα ίδια πράγματα;

χαχα, ναι μερικές φορές είχα την αίσθηση ότι ξανανακάλυπτα τον τροχό. για παράδειγμα μόνο πέρσι ανακάλυψα πως να φτιάχνω ένα reverb εφέ χρησιμοποιώντας διάφορα κανάλια του 4κάναλου μου.

ή κάθε λίγο μια νέα ιδέα ξεπετάγεται απο το τίποτα;

περίμενε... σίγουρα. οι περισσότερες ιδέες ξεπετάγονται απο το τίποτα. είναι ένα λογικό αποτέλεσμα της διαδικασίας στην οποία βρίσκομαι. είτε συνθέτοντας ή δουλεύοντας σε ιδέες για κυκλοφορίες της staaltape, γράφοντας παράλληλα.

ήσουν ποτέ ανακατεμένος με τη mail art?

όχι. αλλά ήμουν χωμένος με αλληλογραφία και καρτ ποστάλ

τολμάω να ρωτήσω γιατί όπως κι εγώ και πολλοί άλλοι τύποι στο κύκλωμα στήνουν ακόμα όχι μόνο τα εξώφυλλα κασσετών ή κασσέτες αλλά και τους φάκελλους / κουτιά που τα ταχυδρομούν επηρεασμένοι απο τη mail art.

το έχω κάνει απο τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου να ταχυδρομεί. επίσης προσέχω τη φιλοτελική μεριά των γραμματόσημων που θα χρησιμοποιήσω αν είναι δυνατόν. ο μόνος λόγος που το κάνω είναι ο έλεγχος φυσικά. έλεγχος στη φόρμα και στο περιέχομενο. καθώς αυτό έγινε στα 80ς και στα 90ς θα έπρεπε να ήταν μια αντίδραση ενάντια στο μετα-μοντερνισμό. δεν έστειλα ποτέ όμως άδεια μηνύματα σε κομψή συσκευασία.

τουλάχιστο στο παρελθόν έχεις στήσει μίνι φεστιβάλ και άλλα σκηνικά. συνεχίζεις να το κάνεις ή περνάς φάση ηρεμίας ή ας το πούμε sabbatical;

μου πήρε αρκετό χρόνο και συνειδητοποίησα ότι όλο και λιγότεροι άνθρωποι ενδιαφέρονταν για τα απογεύματα που έστηνα. δεν μπορώ πλέον να αντέξω την πίεση. αγχώνομαι αν θα εμφανιστεί κοινό. ο καλλιτέχνης που παίζει παίρνει συνήθως λεφτά που βγαίνουν απο την πόρτα και το βρίσκω στενάχωρο να παίρνει 20 ή 30 ευρώ. οι staaltapes είναι τα μέρη που εκτίθενται ήχοι και ιδέες αυτές τις

ημέρες.
όχι δεν είμαι σε φάση sabbatical. είμαι καλός στο να κάνω τίποτα αλλά και το να κάνεις ένα διάλλειμα και να ηρεμείς είναι καμμιά φορά μια μορφή στρές.

είναι το ταξίδι και οι ηχογραφήσεις ένα μέρος των δραστηριοτήτων σου;

ήταν αλλά ήταν περισσότερο τουρ και ηχογραφήσεις

καμμιά φορά μου αρέσει η διαδικασία παρά το αποτέλεσμα. όχι ότι δε δίνω σημασία στο τι κυκλοφορεί ή τουλάχιστον στο τι βγαίνει παραέξω αλλά λίγο ως πολύ με εξιτάρει η διαδικασία που μεσολαβεί μέχρι να δώ μια δουλειά να γεννιέται. τι γίνεται σχετικά με σένα;

η όλη διαδικασία οδηγεί σε ένα αποτέλεσμα. αυτό μου αρέσει για όλες τις ανακαλύψεις, τα αναπάντεχα αποτελέσματα, η απόδιεξη ότι ήμουν σωστός με τη διαίσθηση μου. να δώ μια κυκλοφορία, ειδικά αν όλη η διαδικασία του εξωφύλλου ή της συσκευασίας της έχει γίνει απο κάποιον άλλο μου δίνει μια ικανοποίηση. και ναι μια μικρή στιγμή ξενοιασιάς και ολοκλήρωσης και μετά ξανά πίσω στη δουλειά.

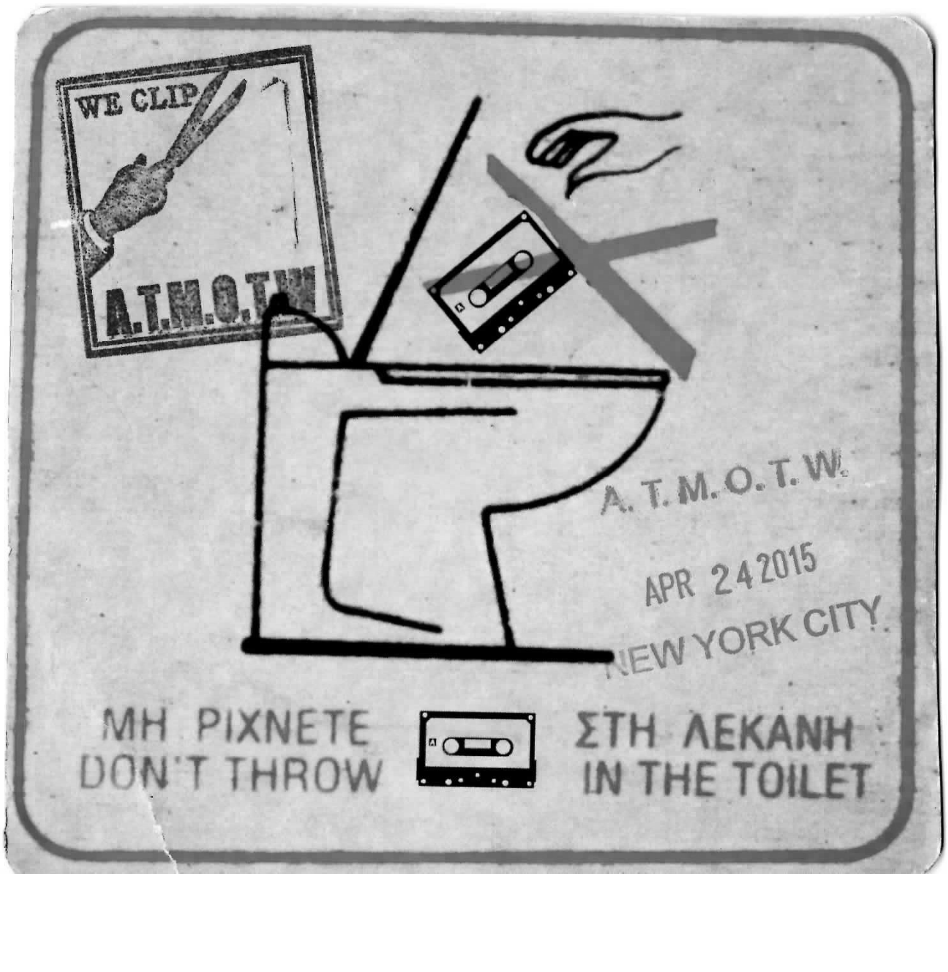
σταμάτα. δεν είναι αλήθεια.

κάθε αποτέλεσμα συνεχίζει να αντηχεί. με κάνει περήφανο. τρέφει την ύπαρξη μου. με κάθε ολοκληρωμένη δράση, αλλάζω. εκόμα και το μικρότερο αποτέλεσμα, η πιο ελάχιστη δράση έχει το αποτέλεσμα της. υπάρχει διαφορά να δουλεύεις σε κάτι και να ζείς το αποτέλεσμα. το υπόλοιπο είναι προσωπική μεταφυσική.

τι προτιμάς, να ηχογραφείς ήχους και να υφαίνεις τη δική σου μουσική στο διαμέρισμα σου ή τη ζωντανή διάδραση; ή τρέφεις αμοιβαία αισθήματα και για τα δύο;

προς το παρόν προτιμώ να ηχογραφώ ήχους. δουλεύοντας τους σε κασσέτα είναι ήδη σύνθετο. αλλά τόσο σύνθετο που ακούγεται εύκολο. το να κάνεις περιοδείες είναι ωραίο καθώς είναι και σχεδόν 100% δέσμευση. όταν είμαι σε περιοδεία και μου αρέσει να γυρνάω, να παίζω, ή η ένταση που μεγαλώνει για την απαιτούμενη συγκέντρωση και εστίαση στην παράσταση εκείνης της ημέρας. να ηχογραφείς ήχους είναι σα να πηγαίνεις στο παντοπωλείο για να αγοράσεις φαγητό. πηγαίνω κάπου και ηχογραφώ. τα μέρη σε βοηθάνε πολύ. είναι σα να σου λένε ναι ή όχι και όταν σου λένε ναι βγαίνεις εκεί έξω με το μικρόφωνο και αρχίζεις την ηχογράφηση.

POSTCARDS
- ken montgomery

ξεκίνησα να στέλνω καρτ ποστάλ σε φίλους μέσω ταχυδρομείου όταν ήμουν 9 χρονών και η οικογένεια του μόνου και καλύτερου φίλου μου που έμενε μόλις στο διπλανό στενό μετακόμισε σε άλλη πολιτεία. ένοιωθα κατεστραμμένος αλλά απο αυτή την καταστροφή προέκυψε η αλληλογραφία και η διατήρηση της φιλίας μας. διατηρώντας την επικοινωνία μέσω της αλληλογραφίας ήμουν σε θέση να επισκέπτομαι το φίλο μου.

όταν ήμουν 18 και έφυγα την ανατολική ακτή για να καταλήξω στη δυτική. πίσω σε εκείνη την εποχή οι υπεραστικές κλήσεις ήταν ακριβές και το να στείλεις μια καρτ ποστάλ ήταν ο ευκολότερος και ο φθηνότερος τρόπος για να διατηρήσω επαφή με φίλους στην ανατολική ακτή. στο san francisco των 70ς ανακάλυψα περιοδικά σα τα vile, search & destroy και άλλα που δε θυμάμαι τώρα που είχαν αγγελίες για μουσική που μπορούσες να στείλεις μέσω αλληλογραφίας. αυτό με οδήγησε να ανακαλύψω ενδιαφέρουσα μουσική μέσω αλληλογραφίας και φυσικά με οδήγησε στο να αρχίσω να ανταλλάσω κασσέτες, όταν άρχισα να κάνω μουσική, μέσω αλληλογραφίας. εκείνη την εποχή έστειλα μια καρτ ποστάλ στο gx jupitter larsen που τότε ήταν στο βανκούβερ. νομίζω ότι είχα βρεί τη διέυθυνση του σε ένα φάνζιν. με αυτό τον τρόπο επίσης ανακάλυψα τον καρτουνίστα matt howarth που πουλούσε φωτοτυπίες των κόμικ του μέσω αλληλογραφίας για 50 σεντ και επίσης τον furry couch που πουλούσε ή αντάλλασε μέσω αλληλογραφίας διάφορα αστεία φάνζιν, το be a kennedy, κ.α. καθώς και κασσέτες μέσω αλληλογραφίας. αφότου μετακόμισα στη νέα υόρκη το 1978 διατήρησα επαφές με φίλους που είχα γνωρίσει καθώς ταξίδευα στέλνοντας τους καρτ ποστάλ. έτσι ξεκίνησα να στέλνω καρτ ποστάλ σε διευθύνσεις που ανακάλυπτα τυχαία, έφτασα σε σημείο να βάλω και αγγελία στο village voice προσκαλώντας κόσμο να δεχτεί τις καρτ ποστάλ μου. πήρα τις περισσότερες απαντήσεις απο κόσμο που ήταν στη φυλακή και σποραδικά έστελνα κάρτ ποστάλ σε όλες αυτές τις διευθύνσεις. εκείνη την εποχή δούλευα σε ένα φωτογραφικό εργαστήριο και είχα πρόσβαση σε εκτύπωση απεριόριστης ποσότητας φωτογραφιών έτσι συχνά έστελνα φωτογραφίες ως καρτ ποστάλ σε φίλους. για αρκετό καιρό είχα μια ασταμάτητη ροή αποστολής καρτ ποστάλ σε μία γυναίκα που αν και δεν είχαμε συναντηθεί της έστελνα καρτ ποστάλ απο οποιοδήποτε μέρος επισκεπτόμουν όταν ταξίδευα απο και προς τη νέα υόρκη και την ευρώπη. φυσιολογικά κάποια στιγμή μου έγραψε ρωτώντας με γιατί της στέλνω όλες αυτές τις κάρτες και να σταματήσω να της ταχυδρομώ. το έκανα απρόθυμα. εικάζω ότι φοβήθηκε ότι ίσως ήμουν κάποιος μανιακός που την παρακολουθούσε. έχει πλάκα όταν χρόνια αργότερα θα γινόμουν φιγούρα σε καρτούν με αυτό το ρόλο. νομίζω ότι καταλαβαίνω τη στάση της αλλά νομίζα ότι οι καρτ ποστάλ είχαν διάφορα χρώματα και είχαν πλάκα οπότε δε φαντάστηκα ότι μπορεί να ένοιωθε ότι κινδυνεύει. κράτησα το γράμμα της για χρόνια και νομίζω ότι το έχω κάπου σε μία κούτα. έκτοτε στέλνω καρτ ποστάλ σε κόσμο που γνωρίζω και εκτιμώ. ειδικά εμπνέομαι να στέλνω καρτ ποστάλ σε ανθρώπους που με εμπνέουν με τη σειρά τους. από τη στιγμή που απέκτησα πλαστικοποιητή το 1989 ξεκίνησα να στέλνω πλαστικοποιήσεις ως καρτ ποστάλ επίσης. μερικές φορές

έχω φίλους που μου στέλνουν καρτ ποστάλ και αρχίζουμε αυτό το παιχνίδι ανταλλαγής καρτών αν και καμμιά φορά κάποιοι φίλοι κάνουν πίσω όταν αρχίζει η έμπνευση και στέλνω άπειρες καρτ ποστάλ. ακόμα και αυτή η μονόδρομη τακτική μου αρέσει. μια φορά έστειλα 50 καρτ ποστάλ στον ίδιο φίλο την ίδια μέρα - αλλά αυτό ήταν μια ειδική περίπτωση, δεν είμαι τόσο μανιακός.

μεταξύ 2005 και 2008 έκανα μαι προσπάθεια να κρατήσω ένα αρχείο απο πόσες καρτ ποστάλ έχω στείλει και έχω ένα σημειωματάριο που κρατάω λογαριασμό κυριολεκτικά του τι στέλνω. αλλά και αυτό ήθελε πολύ δουλειά για να συντηρείται και να κρατάω συνέχεια αρχείο των κινήσεων μου οπότε το σταμάτησα. εκείνη την εποχή ξεκίνησα να στέλνω καρτ ποστάλ χωρίζοντας τες σε ειδικές θεματικές κατηγορίες που ταίριαζαν με το φίλο στις οποίες τις έστελνα. άρχισα επίσης αν τις αντιλαμβάνομαι ως αυτόνομες σελίδες ενός βιβλίου. έφτιαξα μια σφραγίδα που έλεγα ‘αυτό μπορεί να είναι το εξώφυλλο’ και μερικές φορές έκανα τρύπες στις πλευρές των καρτ ποστάλ ενθαρρύνοντας τον κόσμο που τις έστελνα να τις δέσει σαν ένα βιβλίο.

πάντοτε επικεντρώνομαι στη δουλειά μου με ήχο και μουσική έτσι το να στήνω καρτ ποστάλ είναι κάτι που το κάνω στον ελεύθερο χρόνο μου. ποτέ δε θεώρησα τον εαυτό μου mail art καλλιτέχνη αλλά κατα καιρούς έχω πάρει μέρος σε εκθέσεις mail art ή κάποιες καρτ ποστάλ μου έχουν εμφανιστεί σε mail art εκθέσεις.

μετά απο μία τέτοια έκθεση στη νέα υόρκη βγήκα για φαγητό με κάποιους mail art καλλιτέχνες αλλά ένοιωσα έξω απο τα νερά μου. έμοιαζαν να ξέρουν ο ένας τον άλλο και μιλάγαν για άλλους καλλιτέχνες της mail art τους οποίους δεν ήξερα καν. δε νομίζω ότι με γνώριζε και κανείς τους. πως άλλωστε αν δεν τους έχω στείλει ούτε μια καρτ ποστάλ; όταν άκουσα το πόσες καρτ ποστάλ παραλαμβάνουν με την αλληλογραφία τους κάθε μέρα αποφάσισα ότι δεν το χα για καλλιτέχνης της mail art. έχω ένα μικρό διαμέρισμα έτσι μένω μόνο με τον ήχο που πιάνει μικρότερο χώρο.

- γιώργος αργυρόπουλος

fanzines.gr

όταν πρωτόσκασε το fanzines.gr ξετρελλαθηκα. ήταν απο τις λίγες φορές που κάποιοι εμφανίζονταν με μεράκι να στήσουν ένα τόπο που θα συγκεντρώνει όσο το δυνατό περισσότερες έντυπες εκδόσεις. κι όχι απλά εκδόσεις που έχουν σχέση με ένα χώρο (πολιτική, μουσική, κλπ) αλλά όσο το δυνατό τη μεγαλύτερη και ευρεία γκάμα του. δε θα επεκταθώ σε λεπτομέρειες εδώ το θεωρώ και άτοπο εδώ που τα λέμε. θα αφήσω όμως τη μικρή κοιυβεντούλα που έκανα με το γιώργο τον αργυρόπουλο (ενός εκ των εγκέφαλων πίσω απο το εγχείρημα) μέσω email κάποια στιγμή μεταξύ απρίλη - μάη του 14 ως οδηγό...

πως γεννήθηκε το ενδιαφέρον σου για τα φάνζιν; και τι είναι για σένα το φάνζιν;
(και πως ξεκίνησες να στήνεις τα δικά σου; κόμιξ περισσότερο ή και όχι μόνο; θα θελες να μου δώσεις περισσότερες πληροφορίες για τις δραστηριότητες σου;)

αφορμή για τα γνωρίσω τα φανζίν ήταν η βαβέλ. διαβάζοντας το περιοδικό για κάποια χρόνια, ήθελα πολύ να κατέβω αθήνα μόνο και μόνο για να πάω στο βιβλιοπωλείο και να δω τους ανθρώπους που το έβγαζαν. τώρα, πάνω από 10 χρόνια από την πρώτη εκείνη φορά που αντίκρισα την ταμπέλα με το λογότυπο του περιοδικού και ανέβαινα ενθουσιασμένος τα ξύλινα σκαλοπάτια της βαβέλ, δεν θυμάμαι καν τι ανθρώπους είδα ή τι κόμικς αγόρασα. το μόνο που θυμάμαι είναι πως εκείνη τη μέρα πήρα το 6° τεύχος του zero hour από το στρόγγυλο τραπεζάκι στην έξοδο. ήταν το πρώτο ζιν που διάβασα και έμεινα άναυδος με τον άμεσο και χύμα τρόπο γραφής του. δεν ήξερα ούτε μία από τις μπάντες που παρουσίαζε ή είχε συνέντευξη τους, αλλά με το που το διάβασα το τεύχος ήθελα σώνει και καλά να τις μάθω! kill the cat; αρχίδια; υπήρχαν όντως αυτές οι μπάντες ή οι τύποι απλά κάνουν πλάκα;!
κάνα χρόνο μετά, στην πάτρα πλέον, βλέπω στο δρόμο μια αφίσα συναυλίας στο παράρτημα όπου παίζουν οι kill the cat. «ρε συ, τελικά υπάρχουν!». από τότε, κάθε σαββατοκύριακό κατεβαίνω στο παράρτημα, γνωρίζω το πανκ, το diy, βρίσκω ένα βιβλιοπωλείο στην αράτου που μπροστά από την ταμειακή έχει μια κούτα με ζινς. εκεί βρίσκω την αντιβίωση. δεύτερο κεραυνοβόλημα και τελειωτικό. αρχίζω να στέλνω

presque rien

λεφτά κρυμμένα σε γράμματα για να πάρω όσα φανζίν δε μπορούσα να βρω στην πόλη, ενώ ταυτόχρονα ξεκινάω να φτιάχνω κόμικ για τα βγάλω και το δικό μου ζιν.
τι είναι φανζίν; θα έλεγα πως είναι μια diy έκδοση, στην οποία ο δημιουργός της αποτυπώνει μια κρυφή πλευρά του εαυτού του. μια πλευρά που του αρέσει να την κρατά πραγματική στα χέρια του, ώστε να μπορεί να την επικοινωνήσει.

αγαπημένα σου φάνζιν;

ίσως είναι καλύτερα να σου πω αυτά που μου μετέδωσαν το μικρόβιο. τα δύο ήδη τα ανέφερα, ενώ το τρίτο είναι η sapilla. το πρώτο με έβαλε στο κλίμα, με το δεύτερο πωρώθηκα και το τρίτο με έκανε να θέλω να φτιάξω το δικό μου έντυπο.

και φτάνω στο fanzines.gr , πως ξεκίνησε η ιδέα; θα θελες να μου δώσεις συνοπτικά πληροφορίες τόσο για το site όσο και τον τρόπο δομής / λειτουργίας του;

φτιάχνοντας κάποια φανζίν, κυρίως με κόμικς, είδα πως η πιο ουσιαστική επικοινωνία που έχω είναι με άτομα που συμμετέχουν ενεργά στην σκηνή, με άτομα δηλαδή που και τα ίδια είναι ή ήταν φανζινάδες. αυτό κατά καιρούς με έχει οδηγήσει στο να αφήσω στην άκρη τις δικές μου εκδόσεις και να συμμετέχω σε φανζίν φίλων. ένα βήμα πιο πέρα από αυτό ήταν και η δημιουργία του fanzines.gr. πέρα από το προφανές δηλ., του να γραφώ για τα όμορφα έντυπα πράγματα που βρίσκονται στο δρόμο μου, η ιστοσελίδα ήταν ένας τρόπος για να έχω επικοινωνία με τους ανθρώπους πίσω από τα έντυπα.
την ιστοσελίδα την ξεκινήσαμε αρχές 2010 μαζί με τον doesitmatter, ο οποίος μένει μόνιμα στο εξωτερικό. αυτός ανέλαβε κυρίως τη μορφή και τη δομή της ιστοσελίδας, ενώ εγώ κυρίως τα κείμενα. λίγο καιρό μετά προστέθηκε στην ομάδα και ο nk, ενώ κατά περιόδους έχουν γράψει και μερικοί ακόμα φίλοι.
οι τρεις βασικοί συντελεστές έχουμε κάνει από νωρίς μια γενική συζήτηση για το περιεχόμενο του fanzines.gr. πάνω-κάτω, μοιραζόμαστε κοινές απόψεις και αυτό έχει σαν αποτέλεσμα να λειτουργούμε αρκετά ανεξάρτητα μεταξύ μας. γράφουμε εν ολίγοις αυτό που θέλουμε, όποτε έχουμε όρεξη.

έχετε αντιμετωπίσει προβλήματα ως τώρα ή ακόμα - μη βάλεις τα γέλια - κόντρες μεταξύ φανζινάδων;

όχι, δεν θα έλεγα πως έχουμε αντιμετωπίσει κάποια πραγματικά περίεργη κατάσταση μέχρι στιγμής. προσωπικά έχω επιλέξει να γράφω περισσότερο κριτικές παρά παρουσιάσεις, και έχω αντιληφθεί πως κάτι τέτοιο δημιουργεί ένα μούδιασμα. ‘οσον αφορά τη φανζίν σκηνή, νομίζω είναι προφανές πως είναι κατακερματισμένη. ο κάθε δημιουργός έχει τις απόψεις και τη στάση του. κατά καιρούς έχω βρεθεί σε συναντήσεις φανζινάδων, στις οποίες το μόνο που διαπιστώσαμε είναι πως διαφωνούμε. όχι πως αυτό είναι κακό, ίσα-ίσα. είναι κάτι ειλικρινές, κι αυτό μετρά περισσότερο.

αν δεν κάνω λάθος το fanzines.gr καλύπτει όλη τη γκάμα των φάνζιν εννοώ όχι απαραίτητα μόνο κόμιξ, μουσική, λογοτεχνία αλλά και πολιτικά;
ναι, το fanzines.gr κοιτά συνολικά την φανζίν σκηνή. αυτό μάλλον ήταν αναπόφευκτο να συμβεί μιας και το ένα φανζίν σε οδηγεί στο άλλο κ.ο.κ. βέβαια, το βάρος δίνεται σε αυτά που μας αρέσουν και κινούνται στους

χώρους που κινούμαστε κι εμείς.
όσον αφορά την πολιτική, έχουμε επιλέξει να μην συμπεριλάβουμε στα περιεχόμενά μας έντυπα δρόμου. τα μόνα φανζίν που συνειδητά δεν παρουσιάζουμε είναι με εθνικιστικό περιεχόμενο.

τολμάω να ρωτήσω λόγω μεγαλύτερης εξοικείωσης σου, αλλά πως βλέπεις τα φάνζιν τότε (80s/90s ας πούμε) με το σήμερα; άλλες αναζητήσεις, φοβίες, όνειρα, μανίες; ή ίδια με άλλο περιεχόμενο;

τα φανζίν των περασμένων δεκαετιών, τα οποία στην συντριπτική τους πλειοψηφία ήταν μουσικά, είχαν κατά βάση ενημερωτικό ρόλο. η διάδοση της πληροφορίας έχει τέτοια ταχύτητα και όγκο που πλέον το χαρτί δεν μπορεί να ακολουθήσει, πόσο μάλλον όταν μιλάμε για έντυπα που κυκλοφορούν μία φορά το χρόνο.
τα σημερινά φανζίν βγάζουν σιγά-σιγά αυτά που μπορεί να μεταδώσει η οθόνη και κρατάνε αυτά που μπορεί να αναδείξει το χαρτί. ίσως το μόνο που μένει ίδιο είναι η ανάγκη για επικοινωνία, με ένα πιο απτό ή και αισθητό τρόπο.

η ερώτηση ηλίθια μεν αλλά νομίζω της εποχής μας. ποια η θέση των φάνζιν - ας μείνουμε στα έντυπα - σε μια εποχή που είναι το πιο εύκολο να στήσεις το φανζινάκι σου ή το βιβλιαράκι σου στο pc σου να το σετάρεις και να το ανεβάσεις σε ένα διαδικτυακό τόπο είτε το isuu ή αλλού ή πόσο μάλλον να στήσεις ένα δικό σου blog, portal, κλπ...

η υλική υπόσταση που έχει ένα φανζίν είναι μια πολύ σημαντική παράμετρος, κάτι που ανέφερα και πιο πριν. η σχέση που έχει ένα ζιν με ένα ψηφιακό περιοδικό είναι αντίστοιχη αυτής μιας παιδικής χαράς και ενός βιντεοπαιχνιδιού. το ένα δεν αντικαθιστά, ούτε υποκαθιστά το άλλο. εκπληρώνουν διαφορετικές ανάγκες. ο κλασικός τρόπος κατασκευής ενός φανζίν εμπλέκει δημιουργικές διαδικασίες και τεχνικές που μαθαίνουμε από νήπια και με τις οποίες όλοι λίγο-πολύ εξοικειωμένοι: σχέδιο, ζωγραφική, κόλλα, ψαλίδι, πάτημα σφραγίδας. από την άλλη, το στήσιμο ενός εντύπου σε υπολογιστή πιστεύω πως εγκλωβίζει τη δημιουργικότητα σε μια τυποποιημένη λογική δύο διαστάσεων και κάνει τα φανζίν να μοιάζουν περισσότερο με κανονικές μαζικές εκδόσεις. πολύ εύστοχα βέβαια, ο mike gunderloy έγραψε κάτι που και σήμερα είναι επίκαιρο. δεν αποτελούμε μικρογραφία του μαζικού τύπου. δεν εκφράζουμε απρόσωπη επικοινωνία.

τυπική η ερώτηση πάντα, γιατί ασχολείσαι ακόμα με τη φάση;
επειδή νιώθω πως ο κύκλος μου στη φάση απλά δεν έχει κλείσει ακόμα.

- matthias andersson

iddb.se

μπορεί ο matthias andersson να είναι σε κάποιους γνωστούς απο τα ηχητικά του project ‘arv & miljo’ ή heinz hopf. σε κάποιους παλιότερους απο την εταιρεία του release the bats ή την πιο πρόσφατη i dischi del barone σίγουρα όμως εδώ και λίγα χρόνια μας έχει στείλει με το καταπληκτικό του φάνζιν fordamning.
η παρακάτω κουβέντα έγινε κάποια στιγμή το νοέμβρη του ‘15 (και μεταφράστηκε απο τον κωστή κηλύμη) πάνω σε τρέλλα με το θεϊκό 7» των dead c. που έβγαλε στην εταιρεία του...

ας ξεκινήσουμε με τα συνηθισμένα, πως προέκυψε η ιδέα ή η ανάγκη να ξεκινήσεις το δικό σου φάνζιν και αργότερα τη δική σου εταιρεία;

έτρεχα μια εταιρεία που λεγόταν rtb records (release the bats), την έτρεχα για μια δεκαετία και σταμάτησε το 2012. στη διάρκεια των τελευταίων ετών είχε γίνει κανονική δουλειά, πλήρωνα φόρους και για ένα μικρό διάστημα είχα και ένα δισκάδικο. βαρέθηκα απο τη φάση καθώς πέρναγα εφιαλτικές στιγμές ιδίως με την οικονομική πλευρά του πράγματος. βασικά είχα υποσχεθεί στον εαυτό μου να μην ξαναnoίξει εταιρεία ξανά αλλά να μια πάλι εδώ.... i dischi del barone που είναι αφιερωμένη εξολοκλήρου στα 7» και είναι μια φάση μικρότερης έκτασης, που τρέχω με το τρελλό μου πάθος για νέα μουσική και τίποτ’ άλλο. το φάνζιν... το πρώτο τεύχος ήταν απο εκείνα τα πράγματα που προέκυψαν στην πορεία της rtb. δεν υπολόγιζα να βγάλω νέο τεύχος πέρα απο το πρώτο αλλά είχε πλάκα κι έτσι το συνέχισα. πάντοτε μου άρεσε να γράφω για μουσική απο την ώρα που άρχισα να αγοράζω δίσκους στα 10 μου και να γράφω στο μυαλό μου τότε κριτικές γι αυτούς, να δημιουργώ λίστες στο μυαλό μου με αγαπημένους δίσκους, κ.λ.π.

αλήθεια πως προέκυψε το όνομα i dischi del barone;

πάντοτε είχα ένα τεράστιο ενδιαφέρον για την ιταλική κουλτούρα, είναι η αγαπημένη

μου χώρα. δεν μπορώ να μιλήσω τη γλώσσα και καταλαβαίνω παρά ελάχιστα ακούγοντας τη. «the baron» που λές είναι ένα παλιό μου ψευδώνυμο (που τυχαία μου το κόλλησαν πριν απο χρόνια ιταλοί φίλοι). οπότε απο εκεί προέκυψε...

έχει παίξει το γκέτεμποργκ (ως η πόλη που κατοικείς) ή η σκηνή του το ρόλο της ως επιρροή σου;

ναι φυσικά! ίσως όχι τόσο πολύ στην αρχή της rtb records καθώς δε γίνονταν πολύ ενδιαφέροντα πράγματα στην πόλη μεταξύ 2000-2006 αλλά προς το τέλος της ζωής της εταιρείας κυκλοφόρησα πολύ υλικό απο το γκέτεμποργκ. ζώ εδώ 13 χρόνια περίπου και η δική μου χρυσή εποχή ήταν μεταξύ 2007 - 2010 με αρκετά απίστευτα πράγματα να γίνονται συνεχώς. τώρα τα πράγματα έχουν ηρεμήσει κάπως αλλά είναι ακόμα ωραία και στήνονται ακόμα ωραίες καταστάσεις. αυτή την εποχή προσπαθώ να μην κυκλοφορώ αρκετά τοπικά σύνολα καθώς υπάρχουν ήδη άλλες εταιρείες που το κάνουν αυτό όπως οι järtecknet, omlott και iDEAL που κυκλοφορούν συγκεκριμένα πράγμτα έτσι δεν υπάρχει λόγος να επικεντρώνει μια ακόμα εταιρεία το ενδιαφέρον της στον ήχο του γκέτεμποργκ.

βλέποντας την απόφαση της iddb να κυκλοφορεί μόνο 7» μου θυμίζει τη drone. πως πήρες την απόφαση για το μέσο; σου αρέσει; εμένα ακόμα με τρελλαίνει.

πιστεύω ότι το 7» μοιάζει ως ένα είδος τέχνης που έχει χαθεί στις μέρες μας, έγινε πανάκριβη η παραγωγή του απο την αρχή της δεκαετίας που εν μέρει ίσως είναι και ο λόγος γι΄αυτό και φυσικά είναι και η έκρηξη με την παραγωγή κασσετών στο κύκλωμα της πειραματικής που έκανε τα 7» να μοιάζουν σχεδόν απαρχαιωμένο μέσο για μικρής διάρκειας ηχογραφήσεις. αλλά είναι ένα πρακτικό μέσο, είναι εύκολο να τα κυκλοφορήσεις, δε θέλει μεγάλη προσπάθεια σε αυτά όπως η παραγωγή κανονικών άλμπουμ και όσον αφορά την προώθηση είναι σχετικα΄εύκολο και οικονομικό να τα ταχυδρομήσεις, κλπ. είναι ένα όμορφο μέσο!

θα θελες να μου δώσεις μερικές πληροφορίες για τα τεύχη που έχεις βγάλει ως τώρα καθώς και για τα 7» της iddb; κάποια συγκεκριμένα στα οποία έχεις αδυναμία ή μοιράζεσαι για όλα τον ίδιο ενθουσιασμό;

ως τώρα έχω εκδώσει επτά τεύχη του fördämning. πάντοτε λέω ότι αυτό που μου αρέσει περισσότερο είναι το τελευταίο αλλά το ίδιο ισχύει και για την εταιρεία. το τεύχος για τα mail order (#3) είχε πλάκα και μοιάζει να είναι το πιο δημοφιλές ως σήμερα. επίσης μου άρεσε το 2ο τεύχος με τη συνέντευξη της harbinger sound και των idea fire company. θα θελα να έπαιρνα συνεντεύξεις απο τους scott foust και steve underwood για κάθε τεύχος αν

ήταν δυνατό! το κομμάτι για την corpus hermeticum στο #7 ήταν μια ευχάριστη εμπειρία και νομίζω ότι βγήκε πολύ ωραίο, ήταν μία απο τις πιο αξιομνημόνευτες στιγμές του fördämning που τις κρατώ πολύ ευχάριστα μέσα μου (γράφτηκε σε περίοδο 3 μηνών). η εταιρεία έπειτα, ήταν μεγάλη στιγμή για μένα να κυκλοφορήσω το 7» των the dead c, είναι μια απο τις πιο αγαπημένες μου μπάντες απο την εποχή της εφηβείας μου! επίσης το 7» των idea fire company ήταν η τέλεια αρχή για την εταιρεία, το γκρούπ που συνοψίζει την αντίληψη μου για την τέχνη και τον ήχο.

πως αποφασίζεις για τα θέματα που παρουσιάζεις στο φάνζιν; παίρνεις βοήθεια απο κόσμο όπως για παράδειγμα απο τον chris sienko που έγραψε το απίστευτο άρθρο για τον blackhumour στο 6ο τεύχος;

ένα απο τα βασικά θέματα που προσέχω στο fördämning είναι να καλύπτω πράγματα που δεν έχουν αναφερθεί σε άλλα φάνζιν που επικεντρώνονται σε αυτό το είδος μουσικής. υπάρχουν λίγα φάνζιν που επικεντρώνονται σε θόρυβο / πειραματικά / οτιδήποτε ήχους και καμμιά φορά έχεις την αίσθηση ότι οι ίδιοι και ίδιοι άνθρωποι δίνουν συνεντεύξεις σε καθένα απο αυτά. (οκ δεν είναι τελείως αληθές αυτό) . βασικά έχω μια λίστα με ανθρώπους που θέλω να μάθω περισσότερα για αυτούς ή να τους γνωρίσω και προσωπικά αν γίνεται και πίστεψε με είναι αρκετά μεγάλη... καμμιά φορά βέβαια αυτή η ανάγκη καλύπτεται απο άλλα φάνζιν όπως π.χ. πριν απο λίγο καιρό που διάβασα μια εκτενέστατη συνέντευξη απο γκρούπ που ήθελα να παρουσιάσω και που δε βλέπω πλέόν το λόγο να το κάνω. θέλω βασικά ο κόσμος που διαβάζει το fördämning να ανακαλύπτει νέα πράγματα σε αυτό, πράγαματα στα οποία δεν έχει εκτεθεί νωρίτερα και να τα ανακαλυπτει χάρη στο φάνζιν επειδή αυτός είναι κι ο λόγος που κυνηγάω και εγώ τα φάνζιν. τα φάνζιν πρέπει να σκαλίζουν κάτω απο την επιφάνεια να είναι περιπετειώδη και απρόβλεπτα. προσπαθώ να μιξάρω φρέσκο υλικό καθώς και παλιό. παράδειγμα το #6 με evil moisture και girls pissing on girls pissing είναι ένα δείγμα τέτοιας μίξης. αρχικά δεν ήθελα κόσμο να συνδράμει με υλικό αλλά αυτό άλλαξε όταν ο allen mozek της καταπληκτικής vitrine με βοήθησε με υλικό και έκτοτε είναι ένας τακτικός συνεργάτης, έχει τη δική του ματιά και όποτε νοιώθει ότι έχει να προσφέρει κάτι συνεισφέρει. είμαι ανοικτός και σε άλλους συνεργάτες αλλά πάντοτε είμαι προσεκτικός με το θέμα που θα αναφέρονται. το τρομερό κομμάτι του chris sienko για τον blackhumour είναι περίπου αυτό που είναι το fördämning.

αγαπημένα φάνζιν ,εταιρείες, κόσμος;

μερικά φάνζιν που ήταν το κλειδί για το ξεκίνημα του fördämning είναι τα bananafish, forced exposure και idwal fisher. απο πιο σύγχρονα

θα έλεγα τα dynamite hemorrhage και personal best. εταιρείες! τόσες πολλές... η siltbreeze είναι μια μεγάλη αγάπη και υπάρχει τόσο όσο θυμάμαι. πάντοτε ενδιαφέρομαι για εταιρείες που δε φοβούνται αναπάντεχα γυρίσαμτα και ήχους που γυρνάνε συνέχεια. μερικές εταιρίες που μου άρεσαν μέσα στο 2015 είναι οι greedy ventilator, penultimate press, recital και vitrine.

υπάρχουν φορές που βλέπω στο fordamning με μεγάλο μάλιστα ενθουσιασμό αυτή την αίσθηση του lo-fi των 90ς που τη γουστάρω ακόμα τρελλά. εννοώ τόσο στην αισθητική (το μέγεθος του φάνζιν, 7» αντί κασσέτας λογική που στα 90ς έπαιξε απο κόσμο του κυκλώματος, κ.α.). ήταν ένα είδος εξέλιξης του κασσετοκυκλώματος το πνεύμα του οποίου εικάζω ότι είναι ακόμα δυνατό και τριγύρω μας....

ναι, σε πιάνω τελειώς σ'αυτό. μ'αυτή τη φάση μεγάλωσα και δε τη βαριέμαι ποτέ. σπιτικό υλικό φτιαγμένο απο πάθος και τίποτα άλλο, είτε αυτό αφορά την αισθητική ή τους ήχους. δεν έχει να κάνει με νοσταλγία, είναι απλά τα πράγματα που κάνουν την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά. πάντοτε με τραβούσαν οι 'λάθος' ήχοι στη μουσική και αυτό κάπως αντανακλά όλο μου το γούστο και την όρεξη για την underground κουλτούρα. είναι σημαντικό να κρατήσουμε τα πράγματα στο σωστό σημείο χωρίς να καταλήγουμε απλά σ' ένα χαζό κιτς, κάποιος είπε ότι το Fördämning στο στήσιμό του μοιάζει σαν να έχωσες κάποια πράγματα μαζί μόνο και μόνο σαν αυτοσκοπός αλλά πραγματικά αυτό δεν είναι έτσι. δείχνει σχεδόν ακριβώς όπως εγώ θέλω να δείχνει, αυτή είναι η οπτική που προτιμάω για να το πω απλά.

τι γίνεται με το distro; ως τώρα βλέπω ότι κρατάς ένα μικρό distro αλλά που μεγαλώνει σταδιακά. πως αποφασίζεις ποιους τίτλους θα διανέμεις; ή είναι στοκ απο τράμπες που απλά βρίσκει το δρόμο του μέσω του distro της iddb;

το αρχικό μου πλάνο ήταν να ΜΗΝ κάνω κανενός είδους διανομή με τη νέα εταιρεία αλλά είναι δύσκολο να μην πώ αδύνατο να βγάλεις το υλικό σου διαθέσιμο εκεί έξω χωρίς τράμπες. περισσότερο στοκάρω υλικό που έχει σχέση με τους καλλιτέχνες που έχουν εκδώσει υλικό στην iddb. έτσι είναι όμορφο να βοηθάς στο να ακουστούν περισσότερο για παράδειγμα το ωραίο βινύλιο του κωστή κηλύμη πάνω που κυκλοφόρησα ένα 7" του. θέλω να το κρατήσω σε μικρή κλίμακα όμως. εύχομαι να μην γίνει ποτέ μεγαλύτερο. χτυπάω ξύλο δηλαδή γι αυτό.

σκέφτηκες ποτέ να εκδώσεις κασσέτες ή άλλα μέσα;

όχι. τα 7" είναι ο μόνος λόγος. θα ήταν δύσκολο να δικαιολογήσεις πλέον άλλη μια κασσετοεταρεία αυτές τις μέρες (παρόλο που θα

έλεγα ότι πλέον είναι δύσκολο να δικαιολογήσεις μια νέα εταιρεία ή κάτι παρόμοιο σήμερα αλλά εντάξει τώρα...)

μελλοντικά πλάνα;

προς το παρόν δουλεύω το fördämning #8, το αρχικό deadline ήταν για τα τέλη οκτώβρη του '15 αλλά υπάρχει ΠΟΛΥ δουλειά που εκκρεμεί να γίνει για το τεύχος. ευελπιστώ να κυκλοφορήσει ως το τέλος του χρόνου (σημ. κυκλοφόρησε το δεκέμβριο του 15). θα είναι μικρότερο τεύχος, θέλω να το κυκλοφορώ πιο συχνά με πιο 'φρέσκο' υλικό. ποτέ δεν είχα την ανάγκη να το περάσει πάνω απο χρόνος για να μαζέψω το υλικό. για την iddb, το 7" των dead c το palisades πάνω που κυκλοφόρησε και εξαντλήθηκε σχεδόν αμέσως. το 7" του krube είναι επίσης φρέσκο! υπάρχουν άλλα δύο 7" για το '16 αλλά δεν ανακοινώνω ποτέ τις κυκλοφορίες νωρίτερα, παρά μόνο όταν κυκλοφορήσουν. έχει μεγαλύτερη πλάκα έτσι. ευελπιστώ όμως να έχουν κυκλοφορήσει ως το μάρτη του '16..

- μανώλης παππάς

αρχή σελίδας
>

- γράψε για κασσετοκουλτούρα
- τι, για slayer;
- για ο,τι θες, μια σελίδα, ξεκίνα σήμερα

(απόσπασμα από την ποιητική βραδιά του σαββάτου της εικοστής εβδόμης φεβρουαρίου του τρέχοντος έτους)

γνωρίζουμε τι έχει υπάρξει η κασσέτα στο παρελθόν. αυτή η γνώση μπορεί να διαχωριστεί σε ιστορική και βιωματική. ιστορικά η κασσέτα υπήρξε ο κυρίαρχος τρόπος εσωτερικής διάδοσης του underground. βιωματικά τώρα, σίγουρα ενδιαφέρεστε για τις ιστορίες που, ενθουσιασμένος που κατάφερνα να χωρέσω τη δισκογραφία των blasphemy και των profanatica σε μια ενενηντάρα, έβγαινα έξω με το walkman, δεκαξι χρονών, και οι παρεμβολές από τα πρώτα πρώτα κινητά τηλέφωνα μου έδειχναν πρόωρα πόσο πολύ θα αγαπούσα τη γενική περιγραφή noise/collage στο μέλλον.

(περίπου) μέση σελίδας
>>

πιο πολύ ενδιαφέρον έχει η σημερινή κατάσταση της κασσέτας. ως φορμάτ αποθήκευσης μουσικής, το δύσχρηστο της αναπαραγωγής της αποτελεί ενίοτε και λόγο μη προτίμησης, αφού όσο τα πράγματα γίνονται πιο δύσκολα, τόσο σταματάμε να ασχολούμαστε μαζί τους. αυτό το σκέφτηκα τις προάλλες, όταν ένας φίλος μου (όντως δεν τον ξέρετε, δεν είμαι εγώ) απενεργοποίησε το προφίλ του σε σελίδα κοινωνικής δικτύωσης με την οποία επιπλέον έκανε login στο spotify, και το spotify, μια υπηρεσία streaming καλλιτεχνών με συμβόλαιο, δεν τον αναγνώριζε και έπρεπε να κάνει διάφορες μόντες για να επαναφέρει το λογαριασμό του και να ξανακούει μουσική

100
50
0

καλλιτεχνών με συμβόλαιο. πόσο πιο δύσκολο είναι να πάρεις μια κασσέτα, να την βάλεις στο deck και να πατήσεις το play; η κασσέτα στα χρόνια μας, με βάζει στο δεύτερο κύμα απολογητικής ρητορικής μετά το βινύλιο: μα που έχει χειρότερο ήχο από το cd, μα που τα wav και τα flac, μα που χίπστερ που δεν τα ακούς και μα που τα χεις στο ράφι και τα κοιτάς και φαντασιώνεσαι την idea of being obsessed with music, που λένε και οι sleaford mods, γιατί μου αρέσει να στήνω ο ίδιος και τα αντεπιχειρήματα στους ισχυρισμούς μου. φανταστείτε η κασσέτα η ίδια τώρα, όλα τα παραπάνω επί δέκα. που να τολμήσω να ρίξω στο παιχνίδι πως έχουν επανέλθει τα vhs και οι δισκέτες. γιατί συμβαίνει αυτό; γιατί ζούμε στους καιρούς που όλα επανέρχονται, βίαια, είναι φανερό, ζούμε το imperial age των 80's, αλλά η κασσέτα υπάρχει μόνο και μόνο επειδή έχει επανέλθει σε ένα γενικό «θα κάνουμε 3D το μικρό σπίτι στο λιβάδι» κλίμα; ή για να φτιάξουμε cassette store day επειδή -κοίτα να δεις!- ο bono δεν είχε βγάλει σε κασσέτα τα τελευταία του; λέω πως η ωραιότερη χρησιμότητα της κασσέτας είναι σαν μέσο προβολής του έργου του καλλιτέχνη και όχι αυστηρά σαν αναπαραγωγικό μέσο. θα δώσεις λιγότερη σημασία σε ένα αυστηρά digital release απο όση θα έδινες σε ενα -έστω- mp3 rip μιας κασσέτας. ακόμα και αν κάπου εκεί κρύβεται κάτι μικρο-υλιστικό. ακόμα και αν δεν την ακούς κάθε μέρα στο κασσετόφωνο, ή έστω αν την ακούσεις τέσσερις φορές και μετά προτιμήσεις το ριπάρισμα, θα είναι ένα σημάδι υποστήριξης στον καλλιτέχνη, και όχι μόνο οικονομικής υποστήριξης. είναι σα να του δίνεις ένα μικρό λόγο να συνεχίσει να φτιάχνει μουσική και να την αποθηκεύει στο καταλληλότερο φορμάτ: όχι άχαρο σαν το cd, όχι ακριβό σαν τον δίσκο. και χωρίς να έχει συμβόλαιο. και θα υπάρξουν κάποιοι που θα έρθουν να του δώσουν feedback για αυτό, και θα θέλουν να φτιάξει και άλλες κασσέτες.

μια ακόμα πιο ενδιαφέρουσα χρήση της κασσέτας όμως είναι σαν μουσικό όργανο. όταν το format αναπαραγωγής γίνεται το ίδιο μέρος της δημιουργίας. αυτό έχει πάρα πολλές προεκτάσεις και παραδείγματα, ο χώρος όμως μικραίνει και το θέμα ξεφεύγει. μπορείτε φυσικά να ψάξετε το live του rinus van alebeek στο radio libertaire στα 89.4 FM του παρισίου, τον ιούνιο του 2013.

μανώλης παππάς (coherent states -coherentstates.wordpress.com)

[κολλάζ της δήμητρας αδαμοπούλου - adamopoulou.gr)

τέλος σελίδας
(πατήστε << μόλις τελειώσετε)

- νίκος nekubi

nekubi.bandcamp.com

με το νίκο της nekubi γνωριστήκαμε τυχαία το σεπτέμβρη χάρη στο μάκη της october sounds στην πόλη του την καβάλα. απο την πρώτη στιγμή κολλήσαμε με την ίδια τρέλλα και ξεκίνησε η φάση σιγά σιγά φυσικών / ψηφιακών ανταλλαγών και καθώς η nekubi έχει την αρρώστια της κασσέτας μέσα της κι όχι μόνο μέσα απο συζητήσεις προέκυψε αυτή η μικρή κουβέντα στις αρχές γενάρη του 16 για την εταιρεία, τις κασσέτες, τη hip hop, κ.α... περισσότερα για τη nekubi μπορείτε να βρείτε εδώ nekubi.bandcamp.com

πως ξεκίνησες να δημιουργείς τη δική σου μουσική;

το μικρόβιο της μουσικής και του πειραματισμού με τους ήχους υπήρχε σχεδόν πάντα μέσα μου. οι γονείς μου μου παίζαν δίσκους βινυλίου όντας σε βρεφική ηλικία ακόμη..αυτό πιστεύω αποτυπώθηκε καλά στο υποσυνείδητό μου. αργότερα μεγαλώνοντας στη γενιά του 80 οι κασσέττες ήταν οι μόνη επιλογή να αποκτώ μουσική, ριπάροντας από το ραδιόφωνο ή αντιγράφωντας από φίλους, αφού χρήματα για βινύλια δεν υπήρχαν. στις αρχές της δεκαετίας του 90 άρχισε στην ουσία η πιο χειροπιαστή ενασχόληση με αυτό που λέμε ηλεκτρονική μουσική έχοντας τσιμπήσει το μικρόβιο της χιπ χοπ και των μπρεικς εκεινη την εποχή προσπαθούσα να καταλάβω πως φτιάχνεται αυτό που ακούω έτσι άρχισα τους πρώτους πειραματισμούς με διπλό κασσετόφωνο pause & rec, cut & paste τεχνικές προσπαθώντας κλέβοντας αλλονών μπρεικς να τα κάνω λούπες προσθέτοντας από πάνω μυστήριους ήχους ή και διαφημίσεις. τα υπόλοιπα σιγά σιγά ακολούθησαν απο μόνα τους...

αλήθεια πως σου σκάει η φάση με τη νεκούμπι και πως την ξεκινάς

γεννήθηκε το 2014, έπειτα από ζύμωση ετών και την ανάγκη μιας μικρής προσωπικής γωνιάς όπου θα πειραματιζόμαστε ελεύθερα. ήταν μία εσωτερική αναγκη επαφής μας με το παρελθόν μας το οποίο έμοιαζε να σβήνει με την παροδο των ετών παρ' όλα αυτά υπήρχε έντονη η διάθεση του να διατηρηθεί ζωντανή εκείνη η παιδική εποχή του μαγνητισμού και να εισέλθει σε νέες πραγματικότητες κάπως έτσι ξεκίνησε η νεκούμπι τεϊπς, μία

χρονιά που σχηματιζόταν και ο γιος μου στην κοιλιά της μητέρας του τίποτα δεν είναι τυχαίο. η ανάγκη της συνέχισης της πιο αυθεντικής επαφής μας με τη μουσική, εκείνη της παιδικής - εφηβικής ηλικίας, σε φορματς που αγαπήσαμε και που ήταν δίπλα μας μεγαλώνοντας.

αλήθεια πως σου προέκυψε η χρήση της κασσέτας και δεν κυνήγησες μόνο πχ ψηφιακή έκδοση ή cd ή ίσως μόνο βινύλιο

ο αρχικός στόχος δικός μου και του συνεργάτη και αδερφικού φίλου treru ήταν το βινύλιο έχοντας όμως αντικειμενικά οικονομικά εμπόδια τελικά στραφήκαμε σε ένα άλλο φορματ που αγαπάμε εξίσου... πιο φθηνό, όχι όμως ευτελές. την κασσέτα που τελικά μας κέρδισε εξ ολοκλήρου και κατέχει ξεχωριστή θέση μέσα μας γιατί όπως και το βινύλιο, εχει ψυχή. είναι στην ουσία μικρό reel to reel, καρουλάκι, ταινία που απομαγνητίζεται συμπεριφέρεται διαφορετικά στην υγρασία, διαφορετικά στη ζέστη, διαφορετικά μέρα με τη μέρα, αλλά πάντοτε με το δικό της μυσταγωγικό χαρακτήρα.

απο τις δικές σου μουσικές πως παίζει η χρήση κασσέτας;

η κασσέτα όπως και το βινύλιο κρατήθηκε ζωντανή κυρίως από 2 - 3 μουσικά ρεύματα απο το πανκ, την instrumental hip hop και από την drone / noise σκηνή. έτσι λοιπόν, μπορώ να πώ ότι υπάρχει αρκετά μεγάλος κύκλος που στηρίζει τις ανεξάρτητες αυτές παραγωγές η ευρύτερη lo-fi σκηνή έχει αποδείξει ότι είναι πυλώνας των αναλογικών φορματ έτσι και η lo-fi hip hop εδώ θα ερχόμουν κι εγώ. σ αυτό που λέμε lo-fi που πιάνει ενα ευρύ πεδίο απο hip hop ως θόρυβο και καθαρά bedroom ή diy ηχογραφήσεις. πως είναι για εσάς η κασσετοφάση δηλαδη μόνο αγοραπλωλησία ή και ανταλλαγές κυκλοφοριών μεταξύ εσού και φίλων σε ελλάδα και εξωτερικό; κι ότι σε ρώταγα πριν ανακυκλώνεις πχ ήχους απο κασσέτες που έχεις πάρει αυτούσιους (δηλαδη να παίζεις την κασσέτα και να προσθέτεις ήχους σε λαϊβ ή πάρτυ) ή όχι;

γίνεται συνεχώς trade με αντίστοιχα κασσετολειμπελς του εξωτερικου! αλληλοστηριζόμαστε γενικότερα, θα έλεγα ότι αυτοί που στηριζουν γενικά τις παραγωγές αυτές είναι ένα ιδιαίτερο, μυημένο κοινό που οι ίδιοι είτε τρέχουν δικά τους labels, είτε είναι beat makers, είτε hardcore heads, ο σκληρός πηρύνας, αποθεωτές της avant garde πλευράς της χιπ χοπ. ως γνωστόν στο μεγαλύτερο κομμάτι της lo-fi σκηνής δεν υπάρχουν πνευματικά δικαιώματα οπότε όλοι πέρνουμε ότι βρίσκουμε ενδιαφέρον και το πειράζουμε δημιουργικά. αν και οι ήχοι και τα δείγματα που προσωπικά προτιμώ είναι από βινύλια παλιά από 1dollar bins που ελάχιστοι θα έχουν βρει.

ψάχνεσαι και με diggers;

είμαι ο ίδιος digger! όχι μόνο δίσκων βινυλίου αλλά και οτιδήποτε άλλο βρίσκω ενδιαφέρον. αυτό που θεωρούσαν τις δεκαετίες του ‘60 και ‘70 φιουτουρισμό επίσης είναι κάτι που μου προκαλεί το ενδιαφέρον. από ηλεκτρονικά εώς μουσικά παιχνίδια. επίσης, ο κόσμος της ελεύθερης διακίνησης ιδεών μέσω φανζίν και γενικά ανεξάρτητων εκδόσεων πάντοτε

ήταν ένας δεύτερος παράλληλος κόσμος που με ελκύει εξίσου.

θα θελες να μου δώσεις περισσότερες πληροφορίες για το diggin και πως λειτουργεί σε εσάς;

η χιπ χοπ λειτούργησε ως διασώστης πολλών παγκόσμιων μουσικών ρευμάτων του παρελθόντος. εαν δεν ήταν η χιπ χοπ δε θα γνώριζα για thai funk ή afro 60s psych μπάντες από νιγηρία π.χ. και έπαιξε και παίζει σημαντικό ρόλο στην επανακυκλοφορία πολλών μουσικών διαμαντιών για αυτό ήθελα να τονίσω ότι είμαι πρώτα ντίγκερ και ακροατήςκαι μετά δημιουργός ο ίδιος. στην ουσία η χιπ χοπ πάτησε πάνω σε μουσικές συνθέσεις του παρελθόντος και τους έδωσε νέα υπόσταση. απεριόριστο και αχανές το φάσμα των δειγμάτων όπως και η ίδια η μουσική. από ιταλούς συνθέτες του κινηματογράφου του 60 και του 70 οι οποίοι σύνεθεσαν τη δική τους εκδοχή της soul funk jazz εώς ψυχεδελικά folk πειρματικά θέματα και ινδικά percussion albums του bollywood.

οκ αλλά αυτό δεν έγινε και απο άλλα κυκλώματα ή θα μου πείς ξεκίνησε απο το dub / hip hop και απο εκει άρχισε να στήνεται και αγορά / σκηνή για ήχους που είχαν ήδη πάρει οι diggers και άρχισαν να εκδίδουν / επανεκδίδουν, κλπ;

έγινε και από άλλες σκηνές αλλά λόγω της φύσης του χιπ χοπ (της ανακύκλωσης ήχων) κυρίως σε αυτή τη σκηνή. η dub πάλι και γενικά η soundsystem κουλτούρα είναι ολόκληρο κεφάλαιο από μόνες τους και υπήρξαν το foundation και της χιπ χοπ. αν σκεφτείς ότι η ανάγκη για μουσική σε δημόσιους χώρους στη Jamaica λόγω έλλιψης χρημάτων των ανθρώπων, δημιούργησε την soundsystem σκηνή, μέσω της οποίας οι εκάστοτε κοινότητες έρχονταν κοντά σε τακτά χρονικά διαστήματα, έτσι και με την χιπ χοπ και τα πρώτα jams στα πάρκα του Bronx καλύφθηκε η ίδια ανάγκη.

αλήθεια πόσα χρόνια ασχολείσαι με την κουλτούρα του χιπ χοπ και του τριπ χοπ που παίζεις;

σαν ακροατής από τέλη 80

είχες ασχοληθεί και με γκραφίτι και πιο street δράσεις; ή μόνο με τη μουσική καθαρά;

ο graffiti ήταν η μισή ζωή μου από τις αρχές 90 μέχρι και τα μέσα 2000

τι παίζει απο επιρροές;

οι επιρροές είναι θα έλεγα παντού και σε όλα τα επίπεδα από space age και afro futurism μέχρι concrete music και αρχαία ελληνική φιλοσοφία. οι δάσκαλοι είναι τόσοι πολλοί που για να τους μελετήσεις όλους, 1000 ζωές δεν αρκούν.

με την εταιρεία πως τα πας; ευχαριστημένος ή προβλήματα; επίσης... με τι ρυθμό κυκλοφορείς πλέον; αυστηρά όλα εως 30 κομμάτια και μετά bandcamp;

η αγάπη και ο χρόνος που αφιερώνουμε στη δημιουργία ανταμοίβεται αντίστοιχα. το μόνο πρόβλημα είναι ότι πρέπει να μεγαλώσουμε τις κοπές μας γιατί εξαντλούνται εν ριπή οφθαλμού. 50 - 100 κομμάτια η κάθε κυκλοφορία. μία με δύο κυκλοφορίες το μήνα. ακόμη παρ’ όλα αυτά στόχος παραμένει κάποια στιγμή και

το βινύλιο, αλλά για εκεί θα δημιουργηθεί ένα sister label. η nekubi θα παραμείνει tapes

το χεις σκεφτεί και για πρέσσα ε;

το χω σκεφτεί με κάποιους φίλους που έχουν diy labels από κοινού, όμως είναι ένα βήμα που θέλει αφιέρωση, τριβή και μελέτη και δεν πρέπει να γίνει βιαστικά.

συμφωνώ εξάλλου η διαφορά της κασσετοκουλτούρας με τις κανονικές εταιρείες ήταν αυτή η diy λογική που κοντεύει να εκλείψει ώρες ώρες

ακριβώς. οι παραγωγές μας, έχουν έντονο το προσωπικό στοιχείο χειροποίητα εργάκια τέχνης και αυθεντικά κολλαζ για κοβερς, μεχρι κασσέτες βαμένες με spray, οπότε και στο βινύλιο δε θα θελα να χαθεί αυτή η επαφή όταν έρθει η ώρα. το εργοστάσιο είναι μία σίγουρη λύση αλλα δεν έχεις τον πλήρη έλεγχο της παραγωγής και είναι σημαντικό σε σκηνές μικρές όπως οι δικές μας να ξέρει αυτός που σε στηρίζει ότι στηρίζει κάτι αυθεντικό..κάτι χειροποίητο και προσωπικό.

ναι αν και πάντοτε υπήρχε και θα υπάρχει το πρόβλημα της άμεσης διανομής / επαφής χωρίς μεσάζοντες αλλά ναι το να χεις σε μεγάλο βαθμό τον έλεγχο της κυκλοφορίας σου είναι πολύ σημαντικό

το γεγονος και μονο οτι βρισκομαστε στις σκηνες που βρισκομαστε προδιαθετει την εποπτεια της παραγωγης. ειναι παιδι σου και πρεπει να του φερθεις οπως του αρμοζει σε ολα τα σταδια.

αλήθεια, τις κασσέτες σου τις αντιγράφεις σε δικό σου ντεκ ή τις παραγγέλνεις αλλού; νομίζω ότι αυτή η φάση του να φτιάχνεις τις δικές σου κόπιες μόνος σου στο σπίτι σου πάει να χαθεί κι αυτή και να γίνει και η κασσέτα μηχανικό προϊόν.

ξεκινησαμε με σπιτικες παραγωγες, αλλα μετα απο αρκετες κυκλοφοριες και λογω ελλειψης χρονου πλεον, επιλεξαμε την οδο της εργοστασιακης παραγωγης, κατι που χρονικα καθυστερει πολυ τις κυκλοφοριες μας. δεν εχω αποκλεισει το ενδεχομενο να επιστρεψουμε στις σπιτικες παραγωγες για αυτό ακριβως το λογο που προανεφερα. εχεις την πληρη εποπτεια και ας ξημεροβραδιαζεσαι πανω απο τα ντεκς, εχει τη δικη του μαγεια και μολις ολοκληρωνεται μια κοπια, τη βαζεις στην ακρη, μαζι με τις υπολοιπες ετοιμες και βλεπεις ολη την παραγωγη σου σιγα σιγα να παιρνει σαρκα και οστα. όσο κουραστικο και αν ειναι, η απολαυση αυτη δε συγκρινεται με τιποτα. αν μπορουσα να κανω και exclusive κολλαζ εξωφυλλο για καθε μια κοπια ξεχωριστα θα το εκανα. μου αρέσει να αντιμετωπίζω γενικά ότι κάνω σαν κάτι αυθεντικό, exclusive, μη βιομηχανικό, που όμοιό του δε θα υπάρξει ξανά.

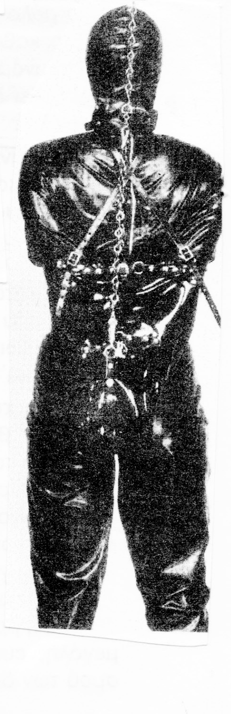
ΦΡΟΫΔΙΚΗ ΚΑΣΕΤΑ

- στάθης βιτουλαδίτης

κασετόφωνο, κασέτα. η κασέτα μπαίνει μέσα. το κασετόφωνο είναι υγρό. η κασέτα σκληρή και έτοιμη. αρχίζει να γυρίζει - αρχίζει η πράξη. ήχοι. φύσημα. οι ψηλές συχνότητες χάνονται, το φύσημα παίρνει τη θέση τους. σπασμωδικές κινήσεις, νευρωτικές.

1995, μάιος. μια 60λεπτη maxwell σκληραίνει. σύλληψη.

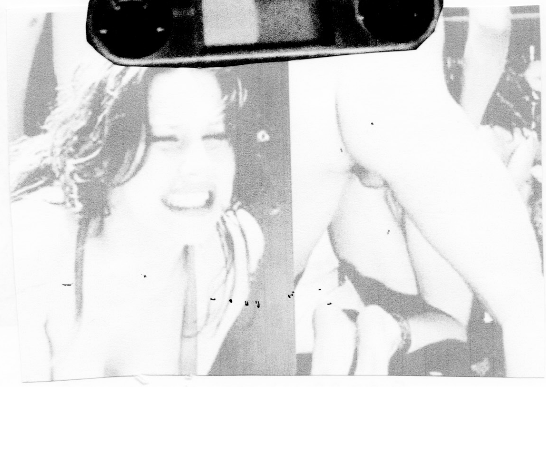
1996, φεβρουάριος: γέννηση.

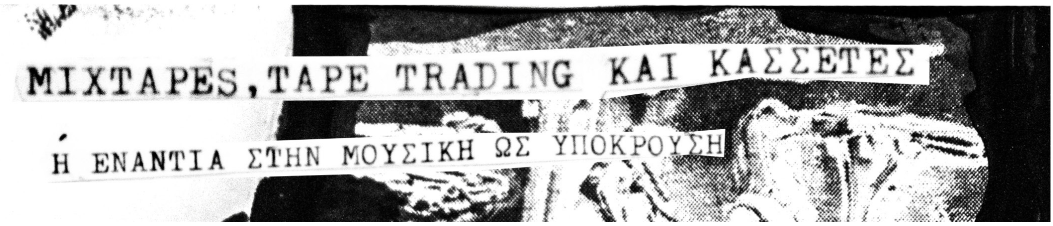

πρόλαβα τις κασέτες λίγα μόνο χρόνια, μόνο όταν ήμουν μικρός, όταν δεν ήξερα το συμβολισμό τους. μετά αντικαταστάθηκαν από CD και ψηφιακούς ήχους. ασέξουαλ τρόπος, εύκολος. δεν αντέχω αυτή την ασέξουαλ κοινωνία - πώς να καυλώσεις με ένα πλαστικό πράγμα με αλουμίνιο από κάτω;

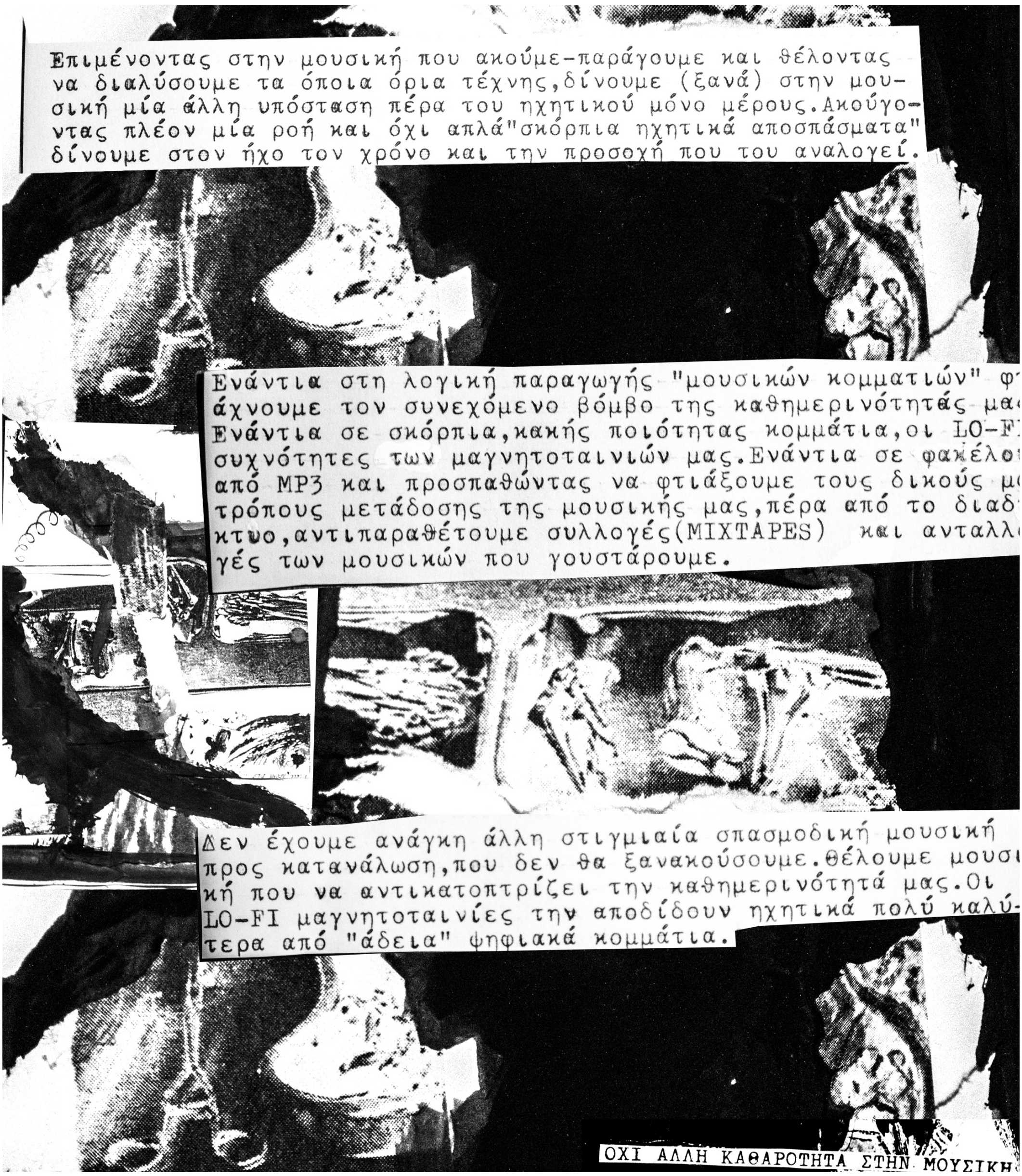
πριν κάνα-δυό χρόνια βρήκα ένα αλουμινένιο κουτί γεμάτο με κασέτες, γυμνές κασέτες-καυλιά, παλιά καυλιά χωρίς θήκη. βρήκα στο πεζοδρόμιο και ένα παλιό στερεοφωνικό, χωρίς ηχεία-λιπαντικά και με τον ένα, μόνο, από τους δύο υποδοχείς-μουνιά να δουλεύουν. παρ' όλα αυτά ήταν ό, τι χρειαζόμουνα για να αποκαταστήσω τη σεξουαλικότητα στη μουσική κοινωνία.

- ίωνας χριστοδουλίδης

- οριλά

PRESS "RECORD"
&
SPEAK YOUR MIND
GENERATOR
experimental music gallery
&
lamination headquarters
GENERATOR
Panasonic